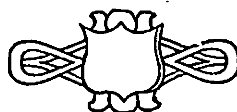
உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமத்
வால்மீகி முநிஹ்ருதய
தத்வஸார பிரகாசிகா

4

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

॥ [illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

Rama Vasudeva Sarma, *M.A., B.L., Senior Lecturer in Sanskrit, National College, Trichy and Superintendent of Studies in Indian Languages and Member of Committee Consultatiff-de, Jurispendence Indianee, Pondichery.*

6–8–'37.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

முகவுரை.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி பகவானால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஸ்ரீ ராமனது உத்தம குணங்களை வால்மீகி ஸாக்ஷாத் பிர்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் ஸர்வமும் தெரிந்து வர்ணித்து இருக்க, அப்படிப்பட்ட அனுக்ரஹ க்ரந்தமான, வேதமான, ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஸ்ரீமத் வால்மீகியின் ஹ்ருதயமானது இந்த "ஸ்ரீமத் வால்மீகி முநிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா" என்கிற ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸித்தாந்தம் என்ற இக்க்ரந்தத்தில் வெளியாவதால் இதில் ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தமும் முன்பின் பிரமாணங்களை அனுஸரித்து இக்க்ரந்தத்தில் ஸர்வ கதைக்கும் நாரத, வால்மீகியின் வாக்யங்கள்தான் முதல் பிரமாணமாதலாலும் இதுகளுக்கு விரோதமான வாக்யங்கள் யாருடையதாயிருந்தாலும் தள்ளத்தகுந்ததாதலாலும், ஸ்ரீ நாரத, வால்மீகி வாக்யங்களைக்கொண்டு விரோதமான பாவங்களை பூர்வபக்ஷம் செய்து அனுக்ரஹத்தால் இன்ன கட்டத்தில் இன்னதுதான் கவிஹ்ருதயம் என்று ஸ்தாபிக்கப்படுவதால் அனுக்ரஹத்தால் வந்து இருக்கும் இந்த ஸித்தாந்தங்களில் பிர்ம்மா வால்மீகிக்குச் சொன்னபடி, உமது வாக்கியத்தில் பொய்யே கிடையாது என்றபடி, இந்த கவிஹ்ருதயமான இந்த ஸித்தாந்தங்களில் யாதொரு பிசகுமே கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம். இத்தனை ஸித்தாந்தங்களும் பிரசேஸ்ஸான வருணனுடைய பத்தாவது பிள்ளையான பார்க்கவரான வால்மீகியால் பிரம்மாவின் ஆக்ஞையால் ஸர்வ லோகமும் க்ஷேமத்தை அடைவதற்காக பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமகுணங்கள் ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கடிக்கக்கூடியது. இக்க்ரந்தத்தில் உள்ள இத்தனை ஸித்தாந்தங்களும், ஸ்ரீ ராம கல்யாணகுண வர்ணனையாதலாலும், ஸ்ரீ ராமனுக்காவது, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்காவது, ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களுக்காவது, கொஞ்சமும் குறைவில்லாமல் கவி வாக்யப்படி ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கும், ஸ்ரீ ராமனுக்கும் மிகவும் மேன்மையையே சொல்லுவதாலும் ஸர்வத்திலும் பிரத்யக்ஷ பிரமாணமாய் மறை மூலமாயும், மற்றும் பலவிதமாயும் இவைகளே உண்மை, இவைகளே அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததுகள் என்று, பகவானை ராமனாலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டு இருப்பதாலும், குசலவர்களால் கானம் செய்யப்பட்டபோது நடந்தபடி அப்படியே இருக்கிறது என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டபடி, ஒவ்வொரு பட்டாபிஷேக காலத்திலும் பகவானால் பிரத்யக்ஷமாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருவதால் ஸர்வ பாபத்தையும் பரிஹாரம் செய்து இஹலோகத்

தில் ஸர்வ மங்களத்தையும் புத்ர பிராப்தாதிகளையும் உத்தம கீர்த்தியையும் அளித்து கடைசியில் முக்தியையும் அனுக்ரஹம் செய்யும் இக்க்ரந்தமானது பிர்ம நிஷ்டர்களான ஸகலராலும் பாராயணம் செய்யத்தகுந்தது என்று பிரகடனம் செய்யப்படுகிறது. இக்க்ரந்தமானது பகுத்தறிவுக் கெட்டாதது. இக்க்ரந்தமானது தபஸ்செய்து அத்தபஸினாலேயே அறிந்து அனுக்ரஹத்தால் செய்ததால் தபஸ் செய்தாலொழிய, அனுக்ரஹமடைந்தாலொழிய இக்க்ரந்தத்தை அறியமுடியாது. அனுபவத்தை அனுபவத்தால்தான் அறியமுடியும். ஆதலால் இக்க்ரந்தமான வால்மீகி ராமாயணமானது பகுத்தறிவுக்கு ஒத்துவராதது என்பது பிரத்யக்ஷம். இக்க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீ ராமனிடத்தில் கொஞ்சமும் தனது த்ருட பக்தி குறையாமல் இருப்பதற்காக ஆரம்பத்திலேயே உத்தமன் யார் என்று இப்படி வால்மீகி ஆராய்ச்சி செய்து க்ரந்தம் செய்தவராதலால் ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் ஸ்ரீ ராகவ குணங்கள் அறியமுடியும் என்று இக்க்ரந்த அனுபவமாதலால் ஸ்ரீ ராமனிடத்திலாவது, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தினிடத்திலாவது, ஸ்ரீராம குணங்களிலாவது, ஒருவிதத்திலும் கொஞ்சமும் குறைவில்லை என்று ஸ்தாபிக்கும் ஸ்ரீமத் வால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா என்கிற ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸித்தாந்தம் என்கிற இக்க்ரந்தம் சதுர்வித புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதாதலால் ஸகலராலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது என்றும் ஸித்தாந்தம்.

பிர்ம்மா ஆக்ஞையால் வால்மீகி க்ரந்தத்தைச் செய்தார். ஸ்ரீ ராமன் குழந்தைகள்மூலம் கேட்டுத் திருப்தி அடைந்தார். முதலில் அவர் கதையை அவரே கேட்டு திருப்தியடைந்ததால் அவர் அனுக்ரஹத்தால் வந்த அவர் கதையை முதலில் அவரே கேட்கவேண்டும் என்று நாமும் பிரதிதினமும் பரப்பிர்ம்ம ஸ்வரூபியான ஸ்ரீராகவனிடம் அர்ப்பணம் செய்துவருகிறோம். பகவானும் திருப்தியடைந்து மழைமூலம் அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நம்மை பிரத்யக்ஷமாய் ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருவதால் ஸகலருக்கும் சதுர்வித புருஷார்த்தத்தையும் அளிக்கக்கூடியது இக்க்ரந்தம் என்பது இதன் மூலம் ஸ்தாபிக்கப்படுவதால் ஸகலர்களாலும் இது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததென்றும் ஸித்தாந்தம்.

இப்படிக்கு,

பிரதிவாதி பயங்கரரான, பண்டித, ஸ்ரீ ராமகதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீ வால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக, ஸ்ரீ ராமாயண சிரோமணி ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ரவர்த்தி,

பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள்.

ௌ

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

அட்டவணை.

பால காண்டம்.

1. ஸ்ரீமத் ராமாயண மஹிமையும், ஸ்ரீ ராமநாம மஹிமையும்.
2. ஸ்ரீமத் ராமாயணம், வேதம் என்பதற்காதாரமும். ஸ்ரீராமன் வேதபுருஷனை பரப்பிர்மம் என்பதற்காதாரமும்.
3. பாலகாண்டத்தில் உள்ள ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கமானது இக்க்ரந்த ரீதியாய் குரு சிஷ்யபாவத்துடன் கூடியதல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்
4. பாலகாண்டம், உத்தரகாண்டம் இரண்டும் பாக்கி ஐந்து காண்டங்களுடன் வால்மீகி தான் செய்ததென்றும் ஸர்வஸர்க்கங்களும் வால்மீகிதான் செய்ததென்றும் இக்க்ரந்தத்தில் பிரக்ஷிப்தங்கள் அதிக பாடங்கள் என்பதே கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம்.
5. கைகயீ தசரதருக்கு நடுபத்னி அல்ல கடைசி பத்னிதான் என்ற ஸித்தாந்தம்.
6. அவதார நிர்ணயம்.
7. எந்தெந்தவிதத்தில் புத்ரோத்ஸவம் ஏற்படும் என்பதும் ஜனனத்தில் எத்தனைவிதம் இக்க்ரந்தத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்ற ஸித்தாந்தமும்.
8. நாலுகுழந்தைகளும் நீலமேகச்யாமளவர்ணம் என்ற ஸித்தாந்தம்.
9. லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷனல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.
10. தசரதருக்கு சாந்தை புத்ரி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.
11. தாடகைக்கு மாரீசன் மட்டும்தான் புத்ரனேதவிற சுபாகு புத்ரனல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.
12. ஸ்ரீ ராகவனுக்கு உலகத்தில் தாடகாவதம், கரவதம், வாலிவதம் இதுகளில் சொல்லும் அபவாதங்கள் கிடையாது என்ற ஸித்தாந்தம்.

13. கங்கை விஷ்ணு பாதத்திலிருந்து பெருகும்போதே சிவன் தலையில் விழவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

14. இந்திரன் அகல்யையை காமத்திற்காக அடையவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

15. அதிகோபத்திலும், அதிதுக்கத்திலும், அதிஸந்தோஷத்திலும், சித்தம் இழந்த காலத்திலும் வரும் வாக்யங்களுக்கு மதிப்புக் கிடையாதென்றும் அக்காலங்களில் எவர்களாயிருந்தாலும் இல்லாததைக்கூடச்சொல்லி பேத்துவார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

16. புத்தியில் ஒன்று பட்டுவிட்டால் அது உடனே மேல் ஓட்டம் ஓடுமேதவிற மஹாவித்வானானாலும் உடனே அதை மாற்றிக் கொள்ள முடியாதென்ற ஸித்தாந்தம்.

17. ஸ்ரீ ராமாதிகள் (12) வயஸிலும், ஸீதாதிகள் (6) வயஸிலும் போகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

அயோத்யா காண்டம்.

18. ஸ்ரீராமன் ஏகதார விரதத்துடன் கூடினவன் என்ற ஸித்தாந்தம்.

19. ஸ்ரீராமன், ஸீதை, ஸுக்ரீவன், இம்மூவரும், ஒரு இடத்திலும் பொய்சொல்ல இல்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

20. குஹன், சபரி இவர்கள் சண்டாளஜாதியல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

21. குணத்தில் பிள்ளைகள் பிதாவையும், பெண்கள் மாதாவையும் அனுஸரிப்பார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

22. கைகயீதேவி கல்யாணகாலத்தில் தசரதன் கைகயிக்கு ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைக்க இல்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஆரண்ய காண்டம்.

23. இக்க்ரந்தத்தில் யாரார் ராமனால் வதத்தை அபேக்ஷித்தவர்கள் என்பதும் இன்னார், இன்னார் இல்லை என்பதும் அபேக்ஷிக்காதவர்கள் அபேக்ஷித்தோம் என்று புலம்பினதும்.

24. ராவணன் ஸ்ரீராமனிடம் இருந்து வதத்தை இச்சித்து அதற்காக ஸீதையை எடுத்தானேதவிற காமத்திற்காக அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

25. வானரர்களுள் எட்டுப்பேர் வாலிக்குமேல் பலிஷ்டர்கள் உண்டு என்ற ஸித்தாந்தம்.

26. மாயாவி துந்துபி ஸம்பந்தமான கதா நிர்ணயம்.

27. வாலி போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் மாலைக்காவது, வாலிக்காவது எதிராளியின் பாதிபலத்தையாவது முழுபலத்தையாவது இழுக்கும் யோக்யதை கிடையாதென்ற ஸித்தாந்தம்.

28. ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவே இல்லை நேரிடவே அவனுடன் யுத்தம்செய்து கொன்றார் என்கிற தர்மஸ்தாபனமான வாலிவத ஸித்தாந்தம்.

29. பாணத்திற்காவது, அஸ்திரத்திற்காவது, சஸ்திரத்திற்காவது உத்தம கதியை கொடுக்கும் சக்தி கிடையாதென்ற ஸித்தாந்தம்.

30. Science முதலிய பௌதிக சாஸ்திரத்திலும் நமது முன்னோர்கள் அதன் கரையைக்கண்டவர்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

31. இந்திரன் ஸீதைக்கு பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுக்க இல்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸுந்தர காண்டம்.

32. தாந்யமாலி, மந்தோதரி இருவரும் ஒருவர் அல்ல வெவ்வேறு என்ற ஸித்தாந்தம்.

33. திரிஜடா விபீஷண புத்ரி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

34. ஸர்வத்தையும்விட்டு காடுசென்ற ஸ்ரீராமனுக்கு ஸ்வர்ணமயமான பாதுகைகளும், மோதிரமும், ஸீதைக்கு சூடாமணியும் ஏது என்பதும், இவர்கள் ஏன் இதுகளை வைத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்பதும்.

35. அக்ஷ இந்திரஜித்து விஷயங்களில் ஜ்யேஷ்ட கனிஷ்ட நிர்ணயம்.

36. ஹநுமானை பிர்மாஸ்திரம் முதலிய எந்த அஸ்திரமும் கட்டமுடியாதென்றும், ஹநுமான் ஸர்வதந்திர ஸ்வதந்திரன் என்ற ஸித்தாந்தமும்.

யுத்த காண்டம்.

உத்தர காண்டம்.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணமானது நாரதரால் வால்மீகிக்கு அனுக்ரஹம் செய்யப்பட்டதால் அந்த அனுக்ரஹத்தாலும், பிரம்மதேவர் க்ருபையாலும், கடந்த ராமகதை, அப்படி அப்படியே வால்மீகிக்குத் தெரிய, அவர் அதை 24000 ச்லோகங்களாகச் செய்தார். அப்படி பிரம்மதேவர் அனுக்ரஹத்தால் செய்யப்பட்ட அக்கதை ஸர்வ பாபத்தைப்போக்கிப் புண்ணியத்தை அளித்து, பக்தர்களிஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்கிறது. அனுக்ரஹ க்ரந்தத்தை அனுக்ரஹத்தால்தான் அடைய முடியும். இக்கதையில் காணப்படும் ராகவ குணங்களுக்கு மாத்திரை குறைவில்லாமல் அதைப் பிரவசனம் செய்யும்பொருட்டு பிதாவான குருவின் மூலம் சிறுகுடி பண்டித பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் குமாரரான பிர்ம்மஸ்ரீ ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அத்யயனம் செய்ய, பூர்வவாசனையாலும், ராமானுக்ரஹத்தாலும் அவர் செய்த ஆராய்ச்சிகள் சிறப்புற்றிருக்க, அதை கண்ட குருவும் ஸந்தோஷித்து, ‘இதை உலகத்தில் பிரகடனம் செய்யலாம்’ என்று ஆக்ஞாபித்தார். ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களை உலகத்தில் பிரகடனம் செய்வது ஸ்வதர்மமாதலாலும், இக்க்ரந்தம் அதற்காகவே ஏற்பட்டதாலும், அதற்காகவே இவர்கள் ஜனித்து இருப்பதாலும் அது பலவிடங்களில் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட காலங்களில் கீழ்வரும் பெரியோர்களால் இவர் ஆராய்ச்சியின் தன்மை ஸிலாகிக்கப்பட்டு பல பாஷைகளிலும் நற்சாக்ஷி பத்திரங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

CERTIFICATES.

Calicut, 6-11-'33.

We the members of the Talli-Samooham have great pleasure to certify that the Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirukudi has been

entertaining us with discourses on the Ramayana. He has made a highly critical and analytical study of the Epic and his expositions are very lucid and instructive. We were very much impressed with his reasonable arguments and power of expression. He clearly brought out the true significance of the Lord's incarnation in the Epic, as a man, a King and a dutiful son. We were highly inspired by his prasentation of the salient features of the Lord's adventures and our admiration for him is sure to live for a long time.

N. S. Venkatachala Aiyer,
Doctor, Kandankulam,

P. S. Lakshmana Aiyer,
K. S. Rama Aiyer,

Sacretaries for the members of the Talli-Samooham, Calicut.

Mannargudi, 20-1-'35

We were afforded the rare opportunity of listening to the Srimath Ramayana Navaham lectures delivered by the Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka Brimahsri Sitharama Sastrigal son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirukudi at Mannargudi.

The lecturer has made an analytical and critical study of Srimath Ramayanam and his exposition is at once thought-provoking and sole en-nobling. He has opened a fresh venue of thought calculated to ensure the correct understanding and rich appreciation of the text solely with internal evidence as available in plenty in the Epic itself and as recorded by its great author Valmiki Muni.

May Lord Sri Rama, shower on him His rich blessings of plenty and prosperity and the long life to fulfil his life's sacred mission. It is our pious wish that all lovers of the country that prize this Grandha as the most valuable asset, are benefitted by the Navaham lectures.

K. S. Sivasubramania Aiyer, *M. L. C. Kunniyur.*
N. S. Ragunathachariar, *Rtd. Salt Asst. Inspector.*
P. Soundararaja Ayangar, *B. A. L. T., Head Master, Training School, Villuppuram.*
T. S. Srinivasa Ayangar, *B. A. B. L. Advocate, Mannargudi.*
S. Vaidyanatha Aiyer, *B.A. L.T., Head Master, N.H.S.*
K. G. Srinivasa Mudaliar, *(Karuppia Mudaliar) Land-Lord, Mannargudi.*

Pudukkottah, 8-3-'35.

I have been hearing with rapt attention the discourse on Sri Valmiki Ramayana by the Pandit Sri Rama Kathamirtha vershaka, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi for the past some days. His close study of the subject is remarkable and his exposition alike lucid and thought-provoking. He has bestowed considerable thougt on many of the usual topics for debate on the subject and his discussion of them is free from fanaticism of any kind and calculated to suggest new points. His zeal and fervour and his pious out-look cannot pass unnoticed by even the most sceptic of his hearers and cannot fail to impress them. I may sum up in one word that Sri Valmiki's Ramayana is the very breath of his life. I wish him and increasing

12

measure of success in this, his life's one endeavour and I have no doubt that in the years to come he will bring out more pearls from the treasured depths of the Ramayana.

R. Srinivasachariar,
State Vakil.

Pudukkottah, *8–3–'35.*

Address presented to the Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka Brimahsri Sitarama Sastrigal son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirukudi Tanjore Dt. by the Mahajanams of Pudukkottah on Friday the 8th March '35.

The Mahajanams of this town who have been attending to your Sri Ramayana Navaham discourses during the last nine days with rapt attention desire to express their appreciation of the same. Your critical and analytical exposition of various debatable points in the Epic have indeed been very clear and cogent. Your determination to stick to the text of Sri Valmiki in discussing the various points that arise and earnest attempt to support your conclusion from the words of Valmiki in the slokas in the various Kandas in worthy of an eminent advocate in the bar. We may refer in this connection to successful attempt made by you to expose the fallacy of the popular belief that Dasaratha had promised Kaikeyi's parents that her son by him would be his successor. Your powers of research were shown in your pointing out the various texts in the Epic, which are against the traditional belief that Sri Rama did not directly face

Vali in battle. In conclusion, we are very thankful to you for your interesting and illuminating discourses and feel confident that the Asthikas in every place consisting of scholars, western and eastern as well as the people in general will much appreciate your faithful exposition of Sri Valmiki Ramayanam.

We pray the Almighty will bless you with long life and sound health to carry on your benificient work in this Holy Land of Bharatha Varsha.

With your sincere regard
We remain,

A. Mahalinga Aiyer, *Vakil, Chief-Court.*
K. Rajagopala Aiyangar, *Do*
R. Venkatarama Sarma, *Do*
K. Rengaswamy Aiyer, *State Engineer, B.A.A.C.E.*
For the Mahajanams of Pudukkottah.

Camp: Mahadanapuram, 17–5–'35

It is a unique pleasure to listen to the Pandit Sri Ramakathamirtha varshaka, Brimahsri Sitarama Sastrigal's discourses on Valmiki Ramayana. He is the son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal of Sirukudi, Tanjore Dt.

We are obliged to draw certain astounding conclusions after hearing his exposition. We have to revise all our ideas in regard to facts and events narrated by Valmiki. We have to conclude Sugriva is no brother to Vali nor Vibhishana to Ravana. We have to admit that the theory of Rama's fight with Vali as is being conventionally expounded cannot be

correct. In fact, Valmiki Ramayana has again to be read in a new light from start to finish. The majesty and grandeur of Valmiki cannot be more convincingly rendered than by the sprightly and vivacious method of dialectics, our Sastrigal adopts and it is in the fitness of things that the researches of our Sastrigal has made in the field of Valmiki Ramayana should be presented to the public in book form. Such a suggestion has also been made by His Holiness Ramananda Saraswathi Swamigal of Mahadanapuram and I hope we shall soon have such broadcast. It would serve not only as a correct interpretation of Srimath Ramayana but also as a lesson to all in the art of translating and interpreting the sacred Puranas of our land.

Our Sastrigal's cheerful face, radiant smile, sweet voice, fluent naration and energetic exposition have a brazing effect on the audience and every discourse is an intellectual feast. Every true and ardent admirer of Valmiki will easily be led by our Sastrigal to admire and love him all the more. I only wish that every lover of Ramayana with whom our Sastrigal comes in contect will give him an opportunity to radiate the ennobling effect of Valmiki's great work and himself bask in the sunshine of its glory.

N. Sundaresa Aiyer,

B A., B.L., Advocate.

For the Mahajanams of Mahadanapuram.

Camp: Mahadanapuram, 17–5–'35.

It is with great pleasure I wish to state that the Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Brimahsri Sitarama Sastrigal of Tanjore Dt. attended the Utsavam of Sadhasiva Brahmendra Swamigal of Nerur, where he delivered lucid and impressive lectures on the Valmiki Ramayana. The lectures were purely critical and debating. He analysed the various characters as depicted by Valmiki, never transgressing the limitations in the original text book. His arrangements of thoughts and observations as made by Valmiki in his work are so rapturous that the audience is kept spell-bound from the beginning to the end of his discourses on the subject. He has mastered by heart every verse of the Valmiki Ramayana, so much so he is able to summarise the characters of different personages in a beautifully arranged manner. I was so fortunate as to attend and hear his lectures at Nerur and at the request of some of the villagers of Mahadanapuram, he was kind enough to call over here and deliver one lecture in the Nelamavu Mutt in the presence of His Holiness Ramananda Saraswathi Swamigal who was so pleased with his lucid and rapt lecture that he advised the Sastrigal to publish a book of Ramayana on the lines indicated by him in his lecture so as to be within the easy reach of every devotee of Sri Rama. I wish him all success in his career.

S. Venkatasubba Aiyer,
Retd. Head Clerk,
District Munsiff's Court, Dharmapuri.

Kumbakonam, 24-12-'35.

Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal avl. son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigàl avl. of Sirugudi has been delighting the Kumbakonam audience with his lucid, critical and spirited discourses on Srimath Valmiki Ramayana during a course of Navaham exposition of the same, held at the residence of M.R.Ry. C. N. Guruswamy Sarma Avl. B.A., B.L.

His discourses are singularly characteristic and individualistic in the sense that he strictly confines himself to the text of Srimath Valmiki, and never wanders outside the same which is very often indulged in, by several exponents of Srimath Ramayanam, to explain or clarify seeming contradictions or inconsistencies, in the text, by reference to other books. In fact, the learned Sastrigal takes his bold stand only on the authority of the original text, in setting at rest time-honoured controversies on topics like the Vali-Vadham. His well-balanced and convincing arguments, on all controversial topics in Ramayanam, would do credit to an Advocate.

We feel sure, that every Asthika and member of the learned public, whoever happens to listen to the Sastrigal's learned discourses, will find his lectures always thrilling, instructive and realistic, besides creating in every one of his numerous hearers, a thirst for a careful and analytic study of Srimath Valmiki Ramayana. We assure all who may have the opportunity of hearing him, an intellectual feast and

infusion of real piety in their hearts. We therefore request all Asthikas, to derive the boundless blessings of Sri Rama, by hearing him, and encouraging him. May God Sri Ramachandra, bless this young and learned Sastrigal, with long life, robust health and continued success in the true exposition of this great Epic.

C. N. **Guruswamy Sarma,** *B.A., B.L., Vakil.*
R. **Subramania Aiyer,** *B.A., B.L.,* „
T. R. **Anantharama Aiyer,** *B.A, B.L.,* „
T. S. **Kuppuswami Aiyer,** *B.A., B.L.,* „
K. C. **Viraragava Aiyer,** *M.A., L.T., Professor.*
For the Mahajanams of Kumbakonam.

Sivaganga, 23-2-'36.

Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal avl. son of Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi has been delighting the Sivaganga audience with his lucid, critical and spiritual discourses on Srimath Valmiki Ramayanam in the course of two Navaham expositions of the same during the past one month.

The lecturer has made an analytical and critical study of Srimath Valmiki Ramayana and his exposition is at once thought-provoking and soul-ennobling. His reasoning is cogent, and convincing and is based entirely on the text as written by the great sage Valmiki Muni. After hearing the Sastrigal's discourses, one have to revise one's ideas on many of the moot-points in this great Epic if one examines for the Sastrigal's conclusions with an unprejudiced mind.

18

May Lord Sri Rama shower his choicest blessings on the Sastrigal and confer on him plenty, prosperity and long life to fulfil his life's sacred mission.

Rama Bhakthas.

Negpatam, 29–4–'36.

Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka, Brimahsri Sitarama Sastrigal is the talented son of his famous father Brimahsri Pandit Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi Tanjore Dt. He is a critical and analytical exponent of Srimath Ramayanam. He delighted us for nine days with his critical exposition. The logic of his arguments is unrivalled. He bases himself solely and completely on the Ramayana of Valmiki and exposes the verities of each Sloka in it with matchless courage born out of conviction. His exposition must appeal to every intellectual being. During the discourses every one looks at him in gaping admiration. Though young in age, he is old in culture and the youngness of his age should not detract the value of his sayings. To the conservative, his novel interpretation may not appeal but to the seeker after truth his inference, ratiocination, consistent with the sacred text of Ramayana by Valmiki will surely evoke admiration. May God bless him with long and useful life.

P. S. Sivarama Aiyer, *Advocate,*
K. Vedam Aiyer, *Vakil,*
T. S. Rajagopala Aiyer, *Vakil,*
N. Sambasiva Aiyer, *Vakil.*
For the Mahajanams of Negpatam.

Tanjore, 5-6-'36.

It is with very great pleasure and delight that the Tanjore Public heard the Navaham discourses on Ramayana by the Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Siromani, Brimahsri Sitarama Sastrigal avl. son of Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi these 9 days (27-5-36 to 5-6-36). The audience was tangibly impressed with the vast depth of scholarship and profound and intense range of study of the Sastrigal. The time-honoured way of presenting Ramayana in an appealing and pleasing manner has been departed from. A novel and admirably ideal presentation of the characters of our Epic with authority from the Slokas of Valmiki Bhagavan is bound to be an eye-opener even to the class student of Sanskrit especially of Ramayana.

The critical study of Valmiki's text has enabled our learned friend to find support for the apparently contradictory phases of the life of Sri Ramachandra from the words of the Adikavi himself.

We were wont to hear that even Ramayana contains some discrepancies that Vali-Vadham was not a fair fight, that Thatakavadham broke the rules of chivalry and so on. We are now enabled to see through the words of Valmiki himself that such discrepancies are unfounded, that Vali-Vadham was certainly a fair and open fight, and that Thatakavadham was in fulfilment of his father's mandate.

Another striking aspect presented by our learned critic is that Sri Rama was surely an incarnation of

20

Vishnu and that he was not conscious of the same till his meeting and discourses with Kalapurusha. It is a pity that he has been misunderstood in some quarters to say that Sri Rama was only a man throughout. We beg leave to request our friends what ever differences of opinion they might hold and however controversial the issues raised might be to give a patient hearing before dismissing him as a hetrodox scholar.

In commending him to the public we make bold to declare to all that Brimahsri Sitharama Sastrigal's exposition makes a departure from the usual rut and vindicates the glory of Sri Ramayana as an ideal Epic and Sri Ramachandra as an ideal man and son that the incarnation of Narayana ought to be.

May he live long and continue this noble task of expounding Sri Rama's ideals to the world

S. Subramania Sastrigal, *Retd. Sanskrit Pandit, K. H. S.*
Sundaram Aiyer, *B.A., L.T., Headmaster, K. H. S.*
Sundaram Aiyer, *Retd. Training School Headmaster.*
Ramanujam Aiyengar, *B.A , L.T.,*
For the Mahajanams of Tanjore.

Trivadi, 20-7-'36.

I had the pleasure of listening to the Ramayana lectures of the Pandit Sri RamakathamirthaVarshaka, Sri Ramayana Siromani, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal son of the Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal Avl. His lectures

clearly show the fund of information that he has, the critical acumen with which he has studied all the Seven Kandas of Ramayana, the keenness of intellect with which he solves the riddles found in the first six kandas from passages found in the Uttarakanda and the flow of language with which he presents his ideas to the public. May God bless him with erudition and success in life.

Vidhyaratna Dr. P. S. Subramania Sastri,
M. A. P. H. D. & L. T.
Principal, Raja's College of Sanskrit and Tamil Studies,
Trivadi.

Chidambaram, 11–11–'36.

It is with genuine pleasure that we beg to introduce to the Public the bearer Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sitarama Sastrigal as an excellent scholar of Valmiki Ramayana. His mastery of the great Epic is such that he is able to support his theories with ready quotations from that text itself. His exposition is no doubt a revelation to all in as much as he asserts with rational explanation that many of the time-honoured conception about Sri Rama's actions are quite unfounded and that the hero was all that an Avathar ought to be. He had an opportunity to give on 28–10–'36 a discourse of "Vali Vadham" to a big audience in the Annamalai University which included besides several Pandits, the Rt. Hon'ble, V. S. Srinivasa Sastriar, Mahamahopadyaya Kuppuswami Sastriyar, M. A. I. E. S., Mahamahopadyaya Dandapanisami Dikshadar and others. The lecture

was appreciated by all present. His explanations supported by quotations led us to the only conclusion that Rama's fight with Vali was an open one and not from a hidden quarter as we have been given to understand up to now by Pandits and annotations. The argument reveals an astounding fact and appeals to all real lovers of Rama.

He gave a Navaham Series in the Ammapet Duraisami Aiyer's residence, North Car Street, Chidambaram and two other lectures in New Street Agraharam on Vibheeshana Saranagathi and Sita Kalyanam. The lectures were really appreciated and enjoyed by the Public.

The gentleman's studies are very critical and analytical and deserve appreciation by all lovers of Rama.

May he live long and may Sri Rama bestow his choicest blessings on him to enable him to establish his well-founded theories which are necessary to make one and all of us a real Bhaktha is our sincere prayer.

K. S. Ramakrishna Sastrigal, *Sahitya Siromani,*
K. Gurunatha Sarma, *Sahitya Siromani,*
G. R. Ramasubramania Sastrigal, *Vyakarna Siromani,*
R. Ramakrishna Sastrigal, *Sahitya Siromani,*
Visvanatha Aiyer, *Doctor,*
K. Subbarathna Aiyer, *M.A., L.T.,*
D. Sabhapathi Aiyer, *Land-Lord,*
and others for the Mahajanams of Chidambaram.

Madras, 12-1-'37.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Śiromani, Brimahsri Sitarama Sāstrigal of Sirugudi gave a lecture in Tamil in the Pachaiyappa's College under the joint auspiciuos of the College Sanskrit and Tamil Association on Friday the 8th January, 1937. The subject was the conversation between Vali and Sri Rama after the farmer was hit by Rama. The learned Sastrigal questioned the accuracy of the current conception that Vali was hit by Rama while he hid himself behind a tree. This deed of Rama is taken according to the popular notions of things to be one of the few blemishes in the life of the Divine Incarnation who otherwise led an ideal life. Mr. Sitarama Sastrigal showed, by strictly confining himself to the text of the Ramayana and not taking into account the views of commentators, however authoritative, that such a view is wrong and that Rama fought a clean fight with Vali and killed him in an absolutely fair way and not in the unchivalrous manner he is reputed to have done.

I was among the audience and I was really struck at the very able manner in which the Pandit marshalled his facts (taken exclusively from the text of the Ramayana) and proved his theories. As this is a moot point in the great classic of our land and as the Pandit's attempt is to enhance the reputation of the Divine Hero instead of acknowledging the imperfections and reconciling us to them as being inevitable the Pandit deserves to be given a patient

24

and sympathetic hearing by all lovers of Sri Rama and the immortal Epic connected with his Holy name.

S. K. Yakyanarayana Aiyer, *M A.,*
English Professor,
Pachaiyappa's College, Madras.

Mambalam, 19-1-'37.

Under the auspicious of the Masters' Association of the above School, Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sitarama Sastrigal delivered a lecture on "Rama Vali Samvadham" refuting the traditional belief that Rama killed Vali from behind a tree and advancing arguments to make the picture of Sri Rama more perfect.

K. Vadantha Desikan, *B.A., L T.,*
Head-Master,
Ramakrishna Mission School, Mambalam.

Mylopore, Madras, 24-1-'37.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sitarama Sastrigal son of Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal Avl. of Sirugudi gave a lecture at my house on the Vali Vadham episode in the Ramayana. He has made a close and careful study of Valmiki Ramayana and has an excellent memory for the Slokas which he quotes extensively in support of his thesis. I wish him all success as an expositor of the Ramayana.

Sir P. S. Sivaswamy Aiyer, *K. C. S. I. C. I. E.*
Sudharma,
Edward Elliot's Road, Mylapore, Madras.

திருவல்லிக்கேணி, 4–3–'37.

சிறுகுடி, பண்டித, ஸ்ரீராமகதாமிர்த
வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி, பிர்மஸ்ரீ ராமாயணம்
ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்களுக்கு அளித்த

வந்தனோபசார ஸாரம்.

எந்த காலத்தில் தர்மத்திற்கு குறைவு வருமோ அந்தக் காலத்தில் பகவான் அவதரிப்பதுபோல் வால்மீகி மஹரிஷியும் தனது ராமாயண பிரசாரார்த்தம் தென்னிந்தியாவில் சிறுகுடி கிராமத்தில் உத்தம பிராம்மண குலத்தில் அவதரித்தனரோ என்று ஐயமுறும்படி ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸாரத்தை வர்ஷிக்கும் எங்கள் சிறுகுடி செல்வமே! ஆராய்ச்சி மிகுதியில் அறிவு வளர்ச்சியில் அறிவுக்கு அழகுபடுத்தவந்த ஆனந்தமூர்த்தியே! ஸத்யம் தர்மம் இவைகளே உருவெடுத்ததுபோன்ற சாந்த ஸத்வகுண சீலரே! பணப்பேய் பிடித்து அலையும் இந்நாளில் பக்திரஸம் ததும்பும்படி உபன்யஸிக்கும் பாகவத சிகாமணியே! வாலி வத உண்மை தத்வத்தை உலகத்திற்கு எடுத்துக்கூறிய உத்தம புருஷரே! வயது சிறியதானாலும் முதிர்ந்த அனுபவம்பெற்று அற்புதமாக கற்பிக்கும் ஆற்றலுடைய அபார மஹிமை வாய்ந்தவரே! ஆதியில் நமது ஆசார்யாள் செய்ததுபோல் திக்விஜயம் செய்து ஜெயக்கொடி நாட்டிவரும் இளஞ் சிங்கமே! தங்களுக்கு மேன்மேலும் புகழும் கீர்த்தியும் அதிகமாகி உலகத்திற்கு தர்மத்தை போதித்து கடைத்தேற்றும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவனை பிரார்த்திப்போமாக.

இப்படிக்கு,
சென்னை திருவல்லிக்கேணி மஹா ஜனங்கள்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

॥ ஸம்மாநவதிகா ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீவராஸ்ரமகாஷாயகலாபவிஷயபிவரவிஹாரி ஸ்ரீ
தேவராஜ ஸந்நிதியில் ஸமய ஸுஷுப்திம் ஹரவாடி
கொடிகஞ்சிகாராம ஸூலாயூ வேங்கடாசல வதாயீஜி த ராஜ
மார ஸந்நிதலக்ஷணம் யதிராஜமார்கமரீ விஜய்மஹி த
ஸந்நிதபரிஷத்யுக்த வதாயூக்த தே காமார தா தாலயூ
விதிவித மத்வவத்ஸல ஸம்மாநவதிகா மிரமஸி வீதராம
பராஷீய: வ்யாதாயிமாதா ॥ [வ்யாஷிவ்யாம் ।

தே:ப்ரோஜாஹிமாநாஜயதி மணவராத்யா தவாபவ: —
தவிஜயமாயதாயீபிரமமிதிதிவவ்யா திமாநமு ஹார: ॥
ஹார ஆர்ஜீயமொதீ பயஜநம ஹிதாராமவாதாஜலஹக்ஷ: ।
வீதாராமராஷீநவதிநமவதக் ஸஷாராமாயணாய ॥
ஸ்ரீராமாதீணவரமராத நரஸம் ஸௌ: ரம் மூஷீகொதிரு ।
மத்ராவஸ்வத்நகொரவிண்யயிமத: ஸ்ரீபராஷீவய்யாம்பாத: ॥
ஸதூஸதுணராழிவ்யஸிக்தூதவஸ ஸாஜம் தடாகம்ஸதாம் ।
ஹஷாம்ஹொஸிரவாமரயதர வரீவாஹாரமாம்ஸா த: ॥
பீக்ஷாதூஜூஸமஜூடமர திமிர ஸமுக்ஷாயவஸாயெஜஸ ।
மீ வாஜீகிமஹீ நஹீ நவதவீஸம்தபாநாம நதூதாக ।
ஸ்ரீமதாமகயாவயாவிதரணம ஆவிமஆமமயாக ॥
ஸதஸாதவிமராஷீவயவிப யாக கொநூாசிகாநூரா ஹவி ।
ஸ்ரீரமவஜூலவாழி நஹூவர தாதெநவாஹவக ஸம்மரொ ॥
ராமொவாழிநவிஷவாயநயா அதொரஜவாநாரவி ।
ஐயம்வ்யாகபஹஸராஷ்யபீழிதயியொ ராமாயணாயமஜம: ॥
வ்யாவாலாதூகயாமிரொமணிரயம்ஸாக்ஷா அயம்வாழிந: ॥
ஸ்ரீராமாயணவதூ ஹூதூவம நம்ஸவஜாயஜஸ அணஜநம் ।
வ்யாஜூமாவயூவத வ்யபொஜநமதிம் ஸமஜாயஜஸதூஹஜணம் ॥
ஸ்ரீராமாயணபராஷீவயூஜவிபயாதாகணூஜகணஜாதூதம் ।
தா தால யூஜரமாகமார விபய:வதயூநகாஷீஜதி ॥

ஶ்ரேயஃவ-ஜ்ஞம் கஜ்ஞ ஜ்ஞக ஜ்ஞ-ஜெ ஜ்யோதிஶ்ரேஷ்டொ
ஶேஷமொகாயி நாயஃ ।
வாவதொ: தாவிஞ்ஞி தாவிஞ்ஞ ஹ ஷ்ணாயஸ்ரீ தா
வஷ்ஹோவஸ்தெ நாத ॥

யாதுரஸம்வதஸ்தெ
ஊவஶஹரஃஜனெ ஸூயா
ஹ்ரு ஹ-வாஸா: } ஜெ. கூஊணதாதாவாயஜ்ஃ

Triplicane, Madras.

National College, Trichy, 5-8-'37.

Under the auspices of the National College Union, Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Siromani, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal son of Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal Avl. of Sirugudi gave a discourse on Rama—Vali Samvadham, on 30—7—'37. He impressed us all by his wonderful memory and critical acumen. He is quite at home in all the Seven Kandas of the Ramayana, and follows, in his exposition, methods of modern research, steering clear of numerous commentaries which have almost killed originality in the criticism of our scriptures. Many of his theories go counter to tradition, but he supports them with quotations from Valmiki himself; and he deserves great credit for his intellectual honesty and courage in fluttering the dove-cotes of the convention-ridden Pandits. I wish him every success as an expositor of the Ramayana.

This is the opinion of our Vice-President M. G. Varadachary and I heartily endorse it. I attended the lecture and was greatly stimulated by it.

V. Saranatha Aiyangar, *M. A.,*
Principal, National College, Trichy.

|| மங்கலபத்ரிகா ||

காஞ்சீமண்டல [illegible] ।
[illegible] ॥
ஸீதாராமஸமாஹ்வயோ [illegible] ராமாயணே கீர்திமான் ।
ஜேஜீயாத் [illegible] ஶ்ரீராம[illegible] ॥
வால்மீகிராமாயண [illegible] ஶிரோபூஷண
[கீர்தியுக்த: ।
[illegible] ஸீதாராமஸ்ய நாம்னா [illegible]
[illegible] ॥
ஶ்ரீமத்ராம கதா [illegible] ।
ஸீதாராமஸமாஹ்வயோ குணயுத: ஶ்ரீராமசந்த்ராக்ரணீ: ।
[illegible] ஶிரோமணி [illegible]
[illegible] ॥
[illegible] ராம [illegible]
ஸீதாராம [illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] மங்கலபத்ரிகாம் ॥

[illegible]

[illegible]

Trichy, 6-9-'37. N. K. ராமஸ்வாமிஶாஸ்த்ரீ

Camp: திருச்சி, 6-9-37.

யோக்யதா பத்திரிகை.

சிறுகுடி பண்டித பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் குமாரர் பண்டித ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள் உபன்யஸித்ததான ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமா

யண நவாஹ உபன்யாஸத்தை நன்கு ச்ரவணம் செய்ததில் ஸ்ரீமத் ராமாயணாந்தம் அங்கு அங்கு நன்கு பரிசீலனை செய்து வால்மீகி ஹ்ருதயத்தை நன்றாய்க் கண்டுபிடித்து பக்தியை முன்னிட்டு உபன்யஸித்து வருகிறபடியால் மிகவும் பண்டித ச்ரேஷ்டர்கள் இவர்களால் உபன்யஸிக்கப்பட்டு வரும் ஸ்ரீமத் வால்மீகியின் ஹ்ருதயமான ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசனத்தை அஸூயை, த்வேஷம் இல்லாமல் கவனித்தால் இவர்களுக்கு ஸமானம் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை உபன்யஸிப்பதில் தற்காலத்தில் மற்றொருவர் இல்லை என்று சொல்லுவார்கள் என்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபணையுமில்லை என்பது ஸத்யம்.

இந்த மதராஸ் பிரஸிடென்ஸியிலும், மற்ற பாகத்திலுள்ள அனேகம் பிரஸித்தர்களான பண்டிதர்களாலும், பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளுக்கு ராமாயணத்தில் உள்ள ஆராய்ச்சித் திறமையானது நன்கு ச்லாகிக்கப்பட்டு இருப்பதாலும், நானும் அனேக நாள்கள் ராமாயணத்தில் சில விஷயங்களைப்பற்றி பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளிடத்தில் வாதம் செய்ய, அவ்வளவுக்கும் சாஸ்திரிகள் அவர்கள் மூலரீதியாய்ச் சொன்ன பதிலையும் கேட்டு அத்யாச்சர்யத்தையடைந்து நான் இந்த யோக்யதா பத்திரிகையை அளிக்கிறேன்.

மேலும், ஸ்ரீராமன் வாலியை நேரிடவே அடித்தார் மறைந்தடிக்கவே இல்லை என்று சொல்லும் உண்மையான ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை நான் இவர்களிடத்தில் இக்க்ரந்தத்தில் மூலத்தில் இருந்தே கேட்டதில் இருந்தும், அது ஒருவிதத்திலும் மறுக்க முடியாமல் இருப்பதையும் கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தும் இப்பத்திரிகையை அளிக்கிறேன்.

மேலும், இந்த சாஸ்திரிகள் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸர்வ விஷயங்களையும் நன்றாய் ஆராய்ச்சிசெய்து வெளிப்படுத்துவதால் உள்ள த்வேஷத்தால் தெரிந்த பண்டிதர்கள் நன்கு இவர் ஆராய்ச்சி செய்து இருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொண்டே இவர் கதையை அகம்பாவத்தால் நேரிடக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாமலும், இவரைத் தெரியாதவர் என்று சொல்லுவதால் அவர்கள்

ஸ்ரீராமாபராதத்திற்கு பாத்ரர்களாகிறார்களே என்று கவலைப்படு கிறேன். இனிமேலாவது இவர்கள் உபன்யாஸத்தை ஸாதுவா அல்லது அஸாதுவா என்று த்வேஷம் இல்லாமல் பண்டிதர்கள் கேட்டு பிறகு திருப்தியடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் இன்னும் த்ருடகாத்ரராய் தீர்க்ககாலம் இருந்து நமது ஆதி ஆசார்யாள்போல் திக்விஜ யத்தை மேலும் செய்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை எங்கும் ஸ்தாபனம் செய்து ஸ்ரீ ஸீதாராமர்களு டைய க்ருபைக்கு பாத்திரர்களாக விளங்குமாறு ஸ்ரீராகவனை பிரார்த்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
குன்னக்குடி பாடசாலை அத்யாபகராக இருந்த,
சப்த, தர்க்காலங்காரிகரான, (நெரூர்) பிர்ம்மஸ்ரீ
N. K. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்.

॥ அபிநந்தநபத்ரிகா ॥

வாசிவொகெஷா ஜெவ ஸ்ஸகுஶாவ ந்தொ ஹ்ஸ்ம்பயா [ஸஸ ந்ஹிஜெஷ
வ்யாக்யாது ஸ்ஸ்த்ர உஷீஸவெ ஸ்ரு நிதாராம் வெஜைः [வர்ணாளிபிः ।
க்ருத்ஸ்ஸெ யத்ர பரிஸ்பு ஸ்பீதி விஶாஷாம் ஸ்யாநம் ச ஸவ த்ரும்
தாஶகஃ ப்ரஹ்வாரம் ச ப்ராஶஸ வஶம் ஸ்ரீவெஶவொஷெ [யஜ்ஞம் ॥
ஶ்ரேஷ்டா ஸ்ஸ்த்ரநிவாஸிநொ பஹூதாः ஸமஜ்ஜெஷ்வ விதுஷாः
ஸ்ரூளத்ஸாதஜ வாராணபாஷ விஷயெ வ்யாயத்தாஷ்ட தெவாயவः
பாவாஸம்ஹிதயொः வஶக்ருஜப்டா வணஜக்ருஜெ ருக்ஷிணெ
வதஜ்ஞெச ஸநாதநெச பஹுபொ யஜெஜச ஸஶஸ்பயः ॥
தகெஜ வ்யாகரணெ வராண நிஉயெ காவ்யெச ராஜாயணெ
ஸஸத்ரேயாஜஷி வெதிகெச நிதராம் பஜாஶராः வஸ்ஸிதாः ।
ஸீதாராஜ உவாம்பஜாஶ்ரு பணிதாம் ஸ்ரீராஜபாயாம் வநः
ஸ்ரீதஸ்ா உாஹஜண வத்ரிகாம்ச பஹுபः பாக்வா [ஶஶநுவெஶிகாः ॥

விஷ்ணு ராத்ரிஷேஷிதோ விஜயதே ஶ்ரீஜாநகீஶேஶோ உஹாந்
வால்மீகே வசநாம்ருத மஹிதே ராமாயணே ந்யாயத: ।
ஸக்ஷாமீ ஷிதராம் விவேசநபட்டு: ஶ்ரீஸ்ரீநிவாஸாதிபி:
கந்யாதாந கலார்த தாதமரார்ணா ஸம்ஶாந்திதோ விச்யா ॥
ஶ்ருத்வா வஜ்ரயஸ்ய ஸந்த உசிதம் வீரத்யா உசிதந்யாயத:
ஶ்ரீ, ஶ, ஶ்ரீபிராமாக்ஷிதேஷு பஹூஷு
[ப்ராஜ்ஞேஷு தஸ்யாயஶ்விக ।

ஸீதாராமஸ்வாத் யம்பூவஹிதம் ஷுஷோாயசரம் உக்தீசம்
குந்தாஶ்ய வரிஷ்டோஹ ஸஷாம் தசேஷ்யாரத்யா வதிர்காம்
ஸம்ஷஸ்யா ஜேஷள பஹிஷ்ரத்ய ராமஹாயாம் ஸநாதநீம்
ஸீதாராமஸ்வாம் பொாஜாநீ ஸூதாம்வ ஸபயத்தத:
யெஶுணஞ்சி ஜநாஸலெ ஸ்ராவதேஸ்ய ப்ரவீணதாம்
நக்ராவஸ்த்ரவ ஸந்தேஹ: ஸதஸேவ வசாஸ்ஹாம் ॥
நிதாந்த ஸாஜொக்யஸயா ஸபயயா வீதக்ய தைதேநவ
[தீநத்ரயேண
விஷ்ணு ராயெஸ்ய ரநநீயஸாநோ யமோக்ஷிதாம் காகவிகாம்
[சசாஸ்ஹாம் ॥
நக்ராநக்ராராஸவந்த்ரவஸ்வாசஸ ஶ்ருத்வா ராமஹாயாம்வநித்யம்
சரஷ்ா சரஷ்ா ராஸஸதிகம் ஷுரவம் திதை வாஷெ
[யொஹ்யதா வதிர்காம்வ
ஸஹாமிம்ஹாவஸ்ய விப்ரம்ஜேரா நயாயாமம்கார ஹாருவிக
ஸீதாராம கயாம் ஶ்ருத்வா ப்ராயஶ்யெஸ்ய திராயஷம் ॥

ஸ. ஸஹாமிம்ஹஶாஸ்த்ரீ ஶீ. ஶ.

பொன்மலை, *25–9–'37.*

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண நவாஹ உபன்யாஸ

வாழ்த்துப் பத்திரம்.

நிகழும் ஈச்வர-ஸ்ரீ ஆவணி-மீ 32உ (16–9–37) வியாழக் கிழமை முதல் பொன்மலை F. 34/5. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி அய்யர் அவர்கள் கிருஹத்தில் சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம்

சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்ரராயும் 16 வருஷ காலமாய் திக்விஜயம் செய்து ஸ்ரீராம கிருபையால் தாம் சொன்ன விஷயங்களில் எதிர்த்த வித்வான்களை ஸதஸில் ஜயித்து அனுக்ரஹத்தால் மூலரீதியான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தி அதனால் திரிமதஸ்தர்களிலும் ஸந்தோஷித்த மஹாவித்வான்களால் பல பாஷைகளிலும் நற்சாக்ஷி பத்திரங்கள் பெற்று தன் கீர்த்தியை எங்கும் ஸ்தாபித்துவரும் ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்களால் இந்த ஒன்பது நாளாக உபன்யஸிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண உபன்யாஸங்களை நானும், பொன்மலை மஹாஜனங்களுடன் கேட்டு, மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் வால்மீகி முனிஹ்ருதயத்தை அறிந்து அங்கு அங்கு காண்டஸமன்வயம், ஸர்க்கஸமன்வயம், ச்லோகஸமன்வயம், செய்து சொல்லும் ஒவ்வொரு கட்டமும் மிகவும் ரம்மியமாய் இருந்துவருகிறது.

மேலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீராமன் கேவலம் மனுஷ்யனல்லன், ஸ்ரீராமன் பரப்பிர்ம்மம் என்று ஸ்தாபிக்கும் அழகும், ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்தடித்தார் என்ற தோஷமே ராமனிடம் கிடையாதென்றும், ஸ்ரீராகவன் சுத்தன் என்றும், மிருகங்களையும் ராஜாக்கள் மறைந்தடித்தாலும் அவர்களுக்கு நரகம் என்று இக்க்ரந்தமாதலால் ஸ்ரீராமன் நேரிடவே வாலியுடன் யுத்தம் செய்து கொன்றார் என்றும் ஆனால் உலகத்தில் பரம்பரையாய் மறைந்தடித்தார் ராமன் வாலியை என்று சொல்லும் கக்ஷிக்கு ஸ்ரீராமன் வாலியை யடிக்கும்போது மறைந்துகொண்டு இருந்தார் என்று வால்மீகி வாக்யத்தின் மூலம் இல்லை என்றும் பரம்பரையாய் சொல்லிவருவதை தகுந்த வால்மீகி மூலவாக்யங்களால் அதை பூர்வபக்ஷம்செய்து பிரத்யக்ஷ யுத்தமே நடந்தது என்று ஸ்தாபிக்கும் தன்மையானது ஸ்ரீராம பக்தியுள்ள ஒவ்வொருவனையும் அங்கீகரிக்கும்படி செய்விப்பதால் இது மிகவும் ஆச்சர்யத்தை யளிக்கிறதென்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபணையுமில்லை என்பது ஸத்யம்.

மேலும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் மூலச்லோகத்தை நழுவாமல் வ்யங்கிய, த்வனி, யுக்தி, விசேஷார்த்தம், வியாக்யானம் இதுகள் இல்லாமல் மூலரீதியாய் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தும் ஸ்ரீராகவனை உத்தமமூர்த்தியிடத்தில் தர்மலோபமோ, ஸத்யலோபமோ, குணலோபமோ, பௌருஷலோபமோ, இப்படி யாதொன்றும் இல்லாதபோது சொல்லக்கூடாதென்று ஸ்தாபிக்கும் அழகும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு அது எப்படிப் போகிறதோ அவ்வழியே அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமே தவிற, அவாளவாள் இஷ்டப்படி அதை இழுத்து அர்த்தம் செய்யக் கூடாது என்று ஸ்தாபிக்கும் அழகும், ஸ்ரீராகவன், பரப்பிர்மமாதலால் ஸ்ரீமத் ராமாயணமும் வேதமே தவிற கேவலம் காவ்யம் அல்ல என்று மூலரீதியாய் ஸ்தாபித்தும் உலகம் முழுமையுமே தாம் சொல்லும் விஷயங்களை மூலரீதியாய் அங்கீகரிக்கும்படி செய்து அவ்வுலகத்தை தன் மார்க்கத்தில் திருப்பும் அழகையும் கவனிக்க இவர் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீராகவ அனுக்ரஹத்தை உடையவர் என்பது ஸத்யம் என்பதை ஸகலரும் அங்கீகரிக்க வேண்டியதே தவிற மறுக்கமுடியாதென்று தெரிவிக்கிறேன்.

மேலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயண முழுமையும் அந்த ராமரஸத்தை அறிந்தவராயும், தெய்வமாயும், வயோதிகராயும், குருவாயுமுள்ள பிதாமூலம் அத்யயனம் செய்து இந்த க்ரந்த ஸம்பந்தமான (25) வியாக்யான பரியந்தம் பார்த்து விட்டு ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் நன்றாய் உழைத்து இருப்பதால் இவர்கள் நீடித்தகாலம் த்ருட ஆரோக்யராயிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஸ்ரீராம க்ருபையால் உலகத்தில் பிரகடனம் செய்து ஸ்ரீராம க்ருபைக்கு பாத்ரராய் விளங்குமாறு பகவானை பிரார்த்திக்கிறேன்.

M. Mahalinga Sastrigal, *B.A.,*

Retd. First Assistant,

Kalyanasundaram High School, Tanjore,

Sometime Proffessor, Sanskrit College, Trivadi.

திருச்சி, *22–12–'37.*

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ஸித்தாந்த

அங்கீகாரப் பத்திரிகை.

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ பண்டித ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் குமாரர் பண்டித, ஸ்ரீராமகதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி பிர்ம்மஸ்ரீ ஸ்ரீராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள் இந்த ஒன்பது நாளாகச்செய்த உபன்யாஸங்கள் மிகவும் ஆராய்ச்சியுடன் கூடினதாயும் படித்த த்வேஷம் இல்லாத உத்தம பெரியோர்களால் மிகவும் சிலாகிக்கப்படத் தகுந்ததாயும் வியாக்யாதாக்களாலும் பல இடங்களில் வெளிப்படுத்தப்படாமலும் பல இடங்களில் மூலத்திற்கு சற்றுநழுவியும் உள்ள இடங்களில் வால்மீகிஹ்ருதயத்தை ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பூர்ணம் அறிந்து அப்படி அப்படியே தத்வத்தை வர்ஷிப்பதாய் இருக்கிறதான ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தமும் வால்மீகி ஹ்ருதயமாய் இருப்பதாலும் இது அனுக்ரஹ க்ரந்தமாதலால் அனுக்ரஹத்தால் பல ஸ்தலங்களில் பல ஸதஸ்களில் தங்கள் ஸித்தாந்தங்களைச்சொல்லி ஸ்தாபித்து பல வித்வான்களையும் மூலக்ரந்தத்தால் ப்ரமிக்கச்செய்து அங்கீகரிக்கும்படி செய்து இருப்பதாலும் மஹாஜனங்களாகிய நாங்கள் ஸர்வஸித்தாந்தங்களையும் பூர்ண மனதுடன் அங்கீகரிக்கிறோம்.

கீழ் இருக்கும் சில முக்கியமான ஸித்தாந்தங்கள் இக்க்ரந்தரீதியாய் சற்றும் மூலத்தை நழுவாமல் இவர்களால் செய்யப்படுபவைகளாவன :—

பகவான் நாலு பாகமாய் அவதரித்தபோது அவதரித்த பாகலக்ஷணமும், நாலு குழந்தைகளும் நீலமேகச்யாமள வர்ணம் என்று ஸ்தாபிப்பதும் வால்மீகி ராமாயணத்தில் பிரக்ஷிப்தம் என்றும் அதிக பாடம் என்றும் சில ஸர்க்கங்கள் சிலரால் அச்சிடப்பட்டு இருக்கிறதே அவ்வளவும் வால்மீகி செய்ததே தவிற பிரக்ஷிப்த அதிக பாடங்கள் அல்லவென்றும் அவ்வளவும் கணக்கில் சேர்ந்தவை என்றும் சாந்தை தசரத புத்ரி அல்ல என்றும்,

வால்மீகி மரா, மரா என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்த வேடனல்ல என்றும், ராவணன் ராமனால் வதத்தை அபேக்ஷித்தே ஸீதையை எடுத்தானே தவிற காமத்திற்காக இல்லை என்றும், விபீஷணன் நிஷ்காம்ய பக்தியுடன் கூடினவனே தவிற காம்ய பக்தியுடன் கூடினவனல்லன் என்றும், தாடகைக்கு மாரீசன் மட்டும் புத்ரனே தவிற சுபாகு புத்ரனல்ல என்றும், பரதன் தான் மூத்தவன் லக்ஷ்மணன் இளையவன் தான் என்றும், லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்னன் இவர்கள் ஆதிசேஷ சங்க சக்ரங்கள் அல்ல நால்வரும் விஷ்ணு பாகமே என்றும், ஸ்ரீராமன் வரும்போதும், போகும்போதும் ராமேச்வரத்தில் லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்ய வில்லை என்றும், விபீஷணனுக்கு ராமன் கொடுத்த குலதெய் வத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் வைக்கவில்லை லங்கைக்கே கொண்டுபோய் விட்டான் என்றும், வாலிக்குமேல் எட்டுபேர் வானரங்களில் பலிஷ்டர்கள் உண்டு என்றும், இந்திரன் ஸீதைக்கு பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லை என்றும், தசரதனுக்கு ராமனை விஷ்ணுவென்று தெரியும் என்றும், கங்கை விஷ்ணு பாதத்தில் இருந்து பெருகும்போதே சிவன் சிரஸில் விழவில்லை என்றும், ராவணன், இந்திரஜித்து மூன்றுகோடி கந்தர்வர்கள், லவணா ஸுரன் வாலி, ராவண பந்துக்கள் இவர்கள் ராமனை எவ்வளவு சரணாகதி செய்தாலும் இவர்களைக் கொல்லாமல் ராமன் விடமாட் டார் என்றும், ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கம் குருசிஷ்ய பாவத்துடன் கூடியதல்லவென்றும், ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸத்யத் தையும், தர்மத்தையும் பிரதானமாக உடையதென்றும், ஸத்யத் திற்கு விரோதமான தர்மங்கள்மட்டில் தள்ளத்தகுந்ததென்றும், வால்மீகி ராமாயண மூலத்தை பிர்ம்ம நிஷ்டனை ஒரு ஜாதி தான் பாராயணம் செய்யலாம், மற்றவர்கள் கேட்கத்தான் வேண்டும் என்றும், காலபுருஷன் ராமனை வந்து புண்யலோகம் கூப்பிடும் பரியந்தம் மஹர்ஷிவாக்யரீதியாய் தன்னை தனக்குத் தெரியாதென்றும், விஷ்ணுவென்று தெரிந்தால் ராவணனை ராமன் கொல்லமுடியாதென்றும் மேலும் தெரிந்தால் ராவணனை ராமன் கொன்றது அதர்மம் என்றாகும் என்றும், மேலும் தெரிந்தால் ராமன் தன் பெண்ணையே கல்யாணம் செய்துகொண்

டார் என்ருகுமென்றே வால்மீகி ராமனுக்குத் தெரியாதென்று குறிப்பிடுகிருர் என்றும், ஆனல், எப்படி ராமனே வால்மீகி பரப்பிர்மம் என்று ஸ்தாபிக்கிருர் என்றும், கைகயீ கல்யாண காலத்தில் ராஜ்ய சுல்கம் கிடையாதென்றும், வாலிக்கும் அவன் மாலைக்கும் எதிரியின் பாதி பலத்தையோ முழுபலத்தையோ இழுக்கும் வரம் கிடையாதென்றும், வாலி எதிரில் நின்ருல் அவனே ரெக்ஷிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று ராமன் மறைந்தார் என்பது பொய் என்றும், தாடகாவதம், கரவதம், வாலிவதம் இம்மூன்றிலும் ராமனுக்கு தோஷம் கிடையாது என்று வால்மீகி நிரூபித்திருப்பதாலும், ராமன் வாலியை மறைந்தடித்தார் என்பது பொய் என்றும், மிருகங்களையும் தர்மம் தெரிந்த ராஜாக்கள் வேட்டையிலும் நேரிடத்தான் அடிக்கவேண்டும் என்றும், குற்றவாளிகளை எப்படியும் தண்டிக்கலாம் என்பது கிடையாதென்றும், வாலி ஸுக்ரீவர்கள் சண்டைபோடும்போது நடுவில் ராமன் வாலியையடிக்கவில்லை என்றும், ஸ்ரீராமன் வாலியை மறையாமல் நேரிடவே அடித்தார் என்று வால்மீகியே சொல்லியிருப்பதால் உத்தம மூர்த்தியான ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷமும் கிடையாதென்றும், வருணன் ஸமுத்ரராஜன் இருவரும் ஒருவர் அல்ல என்றும், எல்லா ஆலிங்கனமும் ச்ரேஷ்டமே தவிற ராமன் ஹநுமானுக்கு கொடுத்த ஆலிங்கனம்தான் ச்ரேஷ்டமென்பதல்ல என்றும், கவியால் செய்யப்பட்டது காவ்யம் என்ற மட்டில்தான் இக்க்ரந்தத்திற்கு பெயர் என்றும் இதற்கு வ்யங்கிய, த்வனி, யுக்தி, விசேஷார்த்தங்கள், இல்லை என்றும், 'மானிஷாத' என்ற ச்லோகம் முதற்கொண்டு எந்த ச்லோகத்திற்கும் இக்க்ரந்தத்தில் ஓரே அர்த்தமே தவிற இரண்டாம் அர்த்தம் இல்லை என்றும் ஸ்ரீராமன் ஸத்வகுணம், பரதன் ரஜோகுணம், லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் தமோகுணம் உடையவர்கள் என்றும், ஸ்ரீராமன் தன்னை மனுஷ்யனுய் எண்ணி இருப்பதால் ஸுக்ரீவனை சரணுகதியே செய்தார் என்றும், ஹநுமானிடம் பிர்மா வந்து என் அஸ்திரத்திற்கு நீ கொஞ்சகாலம் கட்டுப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார் என்ற கதை இல்லை என்றும், பிர்ம்மாஸ்திரத்திற்கும் ஹநுமானைக்கட்ட சக்தி இல்லை

என்றும், பாணம் என்ன, அஸ்திரம் என்ன, சஸ்திரம் என்ன, இதுகளுக்கு உத்தம கதியைக்கொடுக்கும் சக்தி இல்லை என்றும், தங்கள் தங்கள் தர்மத்தில் இருந்தால் யாரும் யாருக்கும் எந்த பதவியும் கொடுக்கமுடியும் என்றும், உத்தரகாண்டம், பால காண்டம் இரண்டும் மற்ற ஐந்து காண்டங்களுடன் வால்மீகியே செய்ததுதான் என்றும், விபீஷண ஜனனம், ராம கைங்கர்யார்த்தம், வானர்கள் ஜனனம் போல்ஜனனம் என்றும், விபீஷணன் ராவணனிடத்தில் இருந்து வந்தது உத்தம தர்மம் என்றும், திரிஜடை விபீஷண புத்ரியல்ல என்றும், ஸ்ரீராமன் ஸீதையுடன் பதினாயிரம் வருஷம் போகத்தை அனுபவித்து இருந்து, ஆயிர வருஷம்தான் பிரிந்து இருந்தது ஸத்யம் என்றும், ஸ்ரீராமாதிகள் 12 வயதிலும், ஸீதாதிகள் 6 வயதிலும் போகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்றும், ஸ்ரீராமன் ஏகதாரவ்ரதமுடையவன்தான் என்றும், வண்ணான் வார்த்தை கேட்டு ராமன் ஸீதையை காடுவிடவில்லை என்றும், குசலவாள் இரட்டைக் குழந்தைகளாக ஜனனமே தவிர தர்ப்பையால் லவன் பிறக்கவில்லை என்றும், குசலவர்கள் ராமாதிகளுடன் சண்டை போட இல்லை என்றும், சபரி எச்சல் செய்து ராமாதிகளுக்கு பழங்களைக் கொடுக்கவில்லை என்றும், அகல்யையை இந்திரன் அடைவதற்கு முந்தியே இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் உண்டு என்றும், ஸ்ரீராமன் கிருஷ்ணயஜுஸ்ஸுதான் சுக்ல யஜுஸ் இல்லை என்றும், ஸமயத்திற்கு மூலத்திற்கு ஒத்து இல்லாத வியாக்யானங்கள் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்றும், ஒத்துச் சொல்வது சிறு குழந்தைகள் வாக்யமானாலும் அதை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று ஹநுமானும், ராமனும் இக்க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும், இப்படி இன்னும் பல ஸித்தாந்தங்களையும் இக்க்ரந்தரீதியாய் வ்யங்கிய, த்வனி, யுக்தி, விசேஷார்த்தங்கள், வியாக்யானங்கள் இல்லாமலேயே குசலவர்கள் கானம் செய்தது மூலமேயாதலால் அதன்படி இதிலேயே பிரம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் மூலரீதியாய் ஸ்தாபிப்பதால் இதுகள் மிகவும் அங்கீகரிக்கப்படத்தகுந்தவைகளாய் இருப்பதால் நாங்கள் எல்லோரும் இதை மனப்பூர்வமாய் அங்கீகரிக்கிறோம்.

இதுகளில் பல ஸித்தாந்தங்கள் பலருக்கு விரோதமாய் இருக்கலாம். அவ்வளவும் மதஸித்தாந்தமாயும், மற்ற க்ரந்தரீதியாயும் இருக்கலாம். அந்தந்த க்ரந்தங்களுக்கு அததுவே பிரமாணம். ஒன்றுக்கொன்று ஒருக்காலும் சேராது. பல இடங்களில் பல புராணங்களை பல பெரியோர்களுடன் கூட இருந்து சேர்த்துப் பார்த்தும் முடியாமல் சேராது என்று முடிவுக்குவந்துதான் அதது அதற்கே பிரமாணம் என்றும், ஒன்றும் பொய்யல்ல என்றும் ஸ்தாபித்து ஸித்தாந்தம் செய்து இருக்கிறார்கள். மேலும் இக்க்ரந்தம் அனுக்ரஹக் க்ரந்தமாதலால் அனேக பக்தர்களுக்கு பலதினுஸாகப்படலாம். ஆதலால் முன் ஸித்தாந்தங்களில் வேறுதினுஸாக மூலரீதியாய் பக்தர்களுக்குப் பட்டு இருந்தால், இப்படி இருந்தால் இது கவிஹ்ருதயம்போல் இருக்கிறதே என்று மூலரீதியாய் எடுத்துக்காண்பித்தால் பிர்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் அந்த ரஸமான வால்மீகிஹ்ருதயத்தை வால்மீகி நாரதரிடம் பெற்றுக்கொண்டதுபோல் என்றைக்கும் பெற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்றும் தெரிவிக்கிறோம்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் செய்து இருக்கும் ஸித்தாந்தங்களே உண்மை என்பதை ஒவ்வொரு ஊரிலும் நவாஹ உபன்யாஸ பட்டாபிஷேகத்திற்குள் (11-நாளைக்குள்) மழையின் மூலமாய் காட்டி தெய்வ ஸம்மதத்தை அங்கங்கே வெளிப்படுத்திவருவதால் இவர்களது ஸகல ஸித்தாந்தங்களும் தெய்வ ஸம்மதமாய் இருப்பதால் நாங்கள் ஸகலரும் இதுகளை இதனுடைய மனப்பூர்வமாய் அங்கீகரிக்கிறோம்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் பேரியோர்களான பிர்ம்ம நிஷ்டாளிடங்களில் பரம பக்தியுடன் இருப்பதாலும் எப்பொழுதும் ஸ்ரீராம பக்தியுடன் கூடினவராயும் குடும்பபரண முதலிய ஸர்வத்தையும் ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே ஒப்பிவித்து எப்பொழுதும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே ஆராய்ச்சியுடன் இருப்பதால் இவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயண தத்வத்தை ஸ்தாபிக்கவந்த ஓர் அவதார புருஷாள் என்று எண்ணுகிறோம். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரி

கள் அவர்கள் ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் தீர்க்ககாலம் திருட ஆரோக்யராயிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை எங்கும் ஸ்தாபித்து ஸ்ரீஸீதா ராமர்களுடைய க்ருபைக்கு பாத்திரராய் விளங்குமாறு பகவானை பிரார்த்திக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

P. G. Sundaresa Sastrigal, *B.A., Founder, Pensioner, National College, Trichy and Sometime Principal in Rameswaram Devasthanam, Sanskrit College, Madura.*

Rama Vasudeva Sarma, *M.A., B.L., Lecturer in Sanskrit, National College, Trichy and Superintendent of Studies in Indian Languages and Member of Committee Consultatiff-de, Jurispendence Indianee, Pondichery.*

N. Ramanatha Aiyer, *B.A., B.L., Vakil.*

R. Rama Rao, *B.A., B.L., Vakil.*

திருசிரபுர மஹாஜன பிரதிநிதிகள்.

Trichinopoly 22–12–'37.

॥ [illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] द्विजः ।
रामायणाम्बुधेः पारं [illegible] सांयात्रिकोपमः ॥
सीतारामस्य तत्त्वज्ञः श्रीरामे दत्तमानसः ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

அந்யாந்யபி ஸந்தி க்ரந்தாநி சைதிஹாஸாநி ஸஹஸ்ரஶ: ।
ஜிஜ்ஞாஸுபிர்ஹ்யா விதந்தி உபயுக்தாநி ந ச ஸம்ஶய: ॥
ஶ்ரூயதாம் தாநி ஸுதிய: ஸதய: ஸஹ்ருதீஸ்வரா ।
இதி ப்ரார்த்யதே லோக: ஸுந்தரேஶேந ஶாஸ்த்ரிணா ॥

வி. ஜி. ஸுந்தரேஶஶாஸ்த்ரீ பி. ஏ.
Founder, National College, Trichy.

Tanjore, 23-4-'38.

The Public of Tanjore had the pleasure of listening recently to the very interesting and learned Navaham discourses of the Pandit, Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Siromani, Sri Ramayana Vimarsakacharya, Brimahsri Sitarama Sastrigal of Sirugudi on Sri Valmiki Ramayana. His discourses reveal a critical study of the Epic with special reference to the text of Valmiki.

He never travels beyond the text of Valmiki, to support his expositions and conclusions which are strikingly original and thought-provoking, especially on controversial topics. His discourses are very interesting, and ennobling and we may say without exaggeration are an intellectual treat to a cultured audience. The Pandit eminently deserves encouragement and support.

E. Varada Aiyangar, *Advocate, Tanjore.*
V. R. Rajagopalachariar, *Advocate, Tanjore.*
V. Chakravarthi Acharya, *Joint Sub-Registrar, Tanjore.*
M. Visvanatha Aiyer, *Advocate, Tanjore.*
R. Rathakrishna Aiyer, *B.A., B.L., Vakil.*
For the Mahajanams of Tanjore.

Tanjore, 31–3–'40.

I gladly and heartily endorse and emphasize every one of the remarks made above after hearing with rapt attention the Pandit's lucid discourses on the Ramayana from 23rd March to 31st March from beginning to the end.

T. Kothandarama Aiyangar, *M.L.*
Advocate, Tanjore.

Tanjore, 23–4–'38.

॥ தஞ்ஜாவூர வாஸ்தவ்ய வித்வத்ஸபாஜந ஸமர்பித பத்ர
ப்ரஶஸ்தி பத்ரிகா ॥

ஶ்ரீமதீம் கும்பகோண நகரீம் நிகஷா । விஜய விராஜ மாநே ஶ்ரீ பிநாகபாணி க்ராமே யுவஜநாநாம் ஶ்ரீ ராமாயண ப்ரவசந ஶ்ரீ ஸாம்பஶிவ ஶாஸ்த்ரிணாம் புத்ர ஸாமகேய ஸுதாஃ ஶ்ரீ ராம கதாம்ருத வர்ஷுகாஃ ஶ்ரீ ராமாயண பாராயணஃ ஶ்ரீ ராமாயண விவரணகாரகாஃ ப்ரவசந ஶ்ரீ ஸீதாராம ஶாஸ்த்ரி மஹாபாகாஃ ஶ்ரீ ராமாயண கதாம்ருதரஸம் ஜநாநாம் மநஸி ப்ரதிஷ்டாப்ய அஸ்மாகம் அதீவ ஆநந்தம் ஜநயந்தி ஸ்ம । "அஹோ கீத ரஸ பரமாநந்த வைபவம்" "கீதரஸம் பாவநம் விஶோதிதம்" இயதாம் ஸமேஷாமபி விதுஷாம் ஸம்மதம் ஸாத்விகம் நிதாந்தம் ஶ்ருணோதீதி இதம் அஸ்மாகம் அதியம் ஆநந்தம் அதிஶயகக்ஷ்யாம் நீதாம் அபூர்வமாஹாத்ம்யே । ப்ரபவதி ஶ்ரீ ராமபத்ர ப்ரதீயஸீம் ப்ரதிபத்திம் ப்ரகாமம் ஶ்ரவணீயதி । நடநம் நாட்யஸ்யாபி நாட்யகதாம் ஸம்பூர்ணம் ஸம்மோதயதி । கிம் ச ப்ரபவதஃ ஶ்ரீ ஸீதாஜாநேஃ பரதேவதா பாத மாதுர்யவாரா வாஙேயதிஃ ப்ரகாமம் ஸம்மோதம் ஸதாம் ஸ்ப்ருஹணீயதமா । ஶ்ரீ ஶாஸ்த்ரி மஹாபாகாஃ ப்ரபவதஃ ப்ரஹ்மாண்ட ஸ்வயம்பூஃ ஸந்தாநபி ஶ்ருத்யுக்த மநோஹரமயஃ இயதமாம் கவ்யோர் காவ்ய மஹீம் ஸேவாம் காருண்யவாதயந்தி ஜகத்ருதா நகாபி ஸம்ஸ்ருதிஃ । ப்ரவண ஹ்ருதய ப்ரஹ்மகைஃ மயூரைஃ வாசாம்

42

ஷுவாமெஹ: ஹமவத: உடிவாவ-ஜளஉவஸ் ஷாவெதவஸ் ஹஜாநயம் கூகிரொநயெ: வாயாரவஜிவ வவஷாநாநடியதி ஐதந் ஹொ உயஜெவயவி வதஜாநவஸ்யாவி பாஷ்ரணாஹாமவஸ் வாக்வாடிவம் । ஹஜநயஹாமிஃ: வாரமெவஜொஉமாஃ: வமஜ ஷஉமய ஷொகவஉமய காஷவஉமயாதிஃ: நவநவெ: கஷுநா ஷுகாரொ: மியதம் ராஉாயணொநயள கஜுமிஜஉமும் ஹாவமிமெ ஷம் ஷஉ்கக் ஷுகாமஸ் குதிகாவஸ்வஸ் உஹிஉாநம் வஉ்கக் சூவா நயதி । வாஜிவய: வாகூாக் வஸ்வுத: நதஷுஷதயா உதீஉம் ஹஜதாயஜம் வயக்கம் ஷாவயத: பாஷ்ரஉவாக் ஷுயஉாண: ஷுாதசணாம் உநவி தவஸ்தக்வம் வஉ்கக் ஷுகிவாநயெக் । கிஂபஹுநா । பாஷ்ர உஹாஹாமஸ் ராஉா யணொ வநாவம் ய: வாநரம் ஷுணொதி வ: மிய்தஂஉநதெ “ வவஜஂரவஉயஂஜமக் ” “ வவஜம் ராஉயம் ஜமக் ” இதி । உஹாஜ: பாஷ்ரண: வணவெவ சநாநஜஸ்ா சமிதர வாயா ரணா விஉஜஸ் யொரணா வஹஜநய ஹஜநயஉாஹாநயஜ: பரநாஂபதம் ஹஜம் ஜீயாவ ரிதி ஹமவஜம் வாஉாதாநம் வயம் வவெஜவி தஜாநமரவாக்வஸ்ா: வாநரம் ஷுாயஜயா உஹெ ॥

இதி தஜாவஷ உஹாஜந ஷுதிமியி:

குரு. ரஜாஉாயஜ: ஷிமொஉணி:

Proficient in Literary Criticism, Winner of the Madras Oriental Conference, Prize of the Madras University Librarian & Maharaja's Sarasvathi Mahal Library, Tanjore.

Raja's High School, Ramnad, 14–8'–38.

Under the auspices of the debating societies attached to the Raja's High School, Ramnad, Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya, Sri Valmikimuni Hiruthaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani

Brimahsri Sitarama Sastrigal of Sirukudi delivered a thought-provoking discourse on "Vali–Rama Samvadham", refuting the traditional belief that Sri Rama killed Vali from behind a tree. Impressed by the remarkable manner in which he marshalled his arguments based entirely on the text of Sri Valmiki I arranged an "Navaham" series of study lectures on behalf of the public of Ramnad, which were listened to with rapture by the elite of Ramnad.

His thorough knowledge of the text which he quoted with abundance to support his conclutions, and his sound scholarship and critical acumen revealed him to be an able research scholar who could throw new light on the old text. Still he does not swerve from the text even by a hair's breadth, and establishes his new theories from the authority of the text itself.

Among his new conclusions a few are worth mentioning (1) Sri Rama was perfectly justified in staying Thataka, though a woman. (2) He did not be have like an unworthy warrior during Kara Vatham. (3) He slew Vali in an open fight and not from behind a tree. He throws new light on scores of other incidents in the Ramayana. His arguments are so convincing that no reasoning person could fail to be impressed by them, supported as they are by the text of Valmiki. In his brilliant discourses he sets up intricate problems and solves them in a masterly way.

Many of our Pandits of the orthodox and conservative school of thought may not see eye to eye with

44

this bold rebel in his original intrepretation of some of the Episodes of the Ramayana. Still it cannot be denied that the main purpose of the learned Sastrigal is to proclaim to all the world that Sri Rama was absolutely free from all defects as a hero, and that it is quite necessary to find defects in him and try to explain them away as the Pandits would have it. Much of the opposition to the scholar's views would vanish if one could accept his data as for instance, Rama deported himself as a man throughout the Epic.

It is the sacred duty of the devotees of Sri Rama to give a patient hearing to the masterly exposition of this distinguished scholar whether they subscribe to his views or not. It will necesarily take time for the deep rooted conservatism to appreciate any new departure from the old ruts and beaten tracks. Still the day must come when the 'old order change the yielding place to new."

T. S. Viraragavachariar,
Head-Master.

Devakottah, 18–8–'38.

I the undersigned had the pleasure of hearing the discourse of Valmiki's Ramayana by the Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka Sri Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmikimuni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sitarama Sastrigal of Sirukudi at Devakottah.

The Sastrigal's of Ramayana is vivid, original, thought-provoking and highly interesting. Through-

out his discourse he is able to support his points from the text of Valmiki itself. His way of approach to the subject is quite novel; and his marshalling of facts astounding. He is able to make the audience spell-bound by his scores of seemingly new points which are only culled out from the old text which many of us have not care to know.

It is only from this Sastrigal we are able to hear pure and original text of Valmiki Ramayana unmixed with any other texts which is often done by many other scholars in Ramayana. This Sastrigal does not claim to be a scholar in any other branch of Sanskrit Literature and that shows his humility. He is full of zest and zeal to dive deep into this one great work and has taken as his life mission to establish the true spirit of Valmiki Ramayana.

He holds an eloquent brief for Rama and his arguments are extremly sound and logical. It is really soul-stirring to hear his arguments when he deviates from the traditional story and establishes from the text of the great epic itself that Rama killed Vali in an open fight, as a real Hero would have done it. This Sastrigal simply establishes the real purport of the Avathar of Sri Rama as Satyaparakrama. He seems to be a great Bhaktha of Sri Rama and he is upset even at the slightest distripute to that Purusothama.

Hither to we have heard Valmiki Ramayana as intrepreted by various eminent scholars which shows no doubt their great erudition and scholarship but not to explain the true heart of Valmiki. This Sastrigal's main contention is that any number of

commentaries however scholarly they might-be cannot repeat the original text of Valmiki. We have heard Ramayana only as an ordinary piece of work in Sanskrit Literature, capable of various interpretations and meanings. This Sastrigal ably propounds the theory that Ramayana is capable of only one meaning and it has to be ranked with the Vedas. This is only ennobling Ramayana and not in the slightest degree diluting its greatness. Even the most orthodox and the conservative school will have to accept this theory in this angle of vision.

As lovers of our great religion, we must give a patient hearing to the discourse of a scholar who attempts to ennoble the great Epic. I am sure that if a patient hearing is given to this Sastrigal with an open and unprejudiced mind all will be delightfully convinced of his points.

Hindu India is in need of scholarly sons to explain to the modern world at large the greatness and the consistency of our old Sastras and great Epics. It is a delight to find one in this Sastrigal. I pray heartily for his long life and an early success in his bold mission to establish the true spirit of the great Valmiki Ramayana.

D. S. Rajagopala Aiyer, *B.A., B.L.,*
Advocate.

Devakottah, 18-8-'38.

We have had the pleasure of hearing a course of Ramayana discourses from Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya,

Sri Valmikimuni Hiruthaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani Sirukudi Brimahsri Sita rama Sastrigal. His presentation of the great epic is bold and masterly shining in its pristine purity and quite different from the usual orthodox tipe of expositions. His expositions of the killing of Thataka and of Vali in particular and highly intellectual and thought-provoking. He supports his views by a masterly analysis of the original text of Valmiki marshalling the several relavent stanzas together with an admirable eloquence which is seldom met with. There may be occasions where one is taken by surprise at the apparently new interpretation, but we see Sri Rama depected by Valmiki as possessing the highest qualities. There is no need to infer the great Hero of Ramayana as less than great and seek to justify it by unnecessary and forced explanations which are not to be found in Valmiki. We wish the Sastrigal success in his mission and wish to see many more of his type.

R. Arunachalam Aiyer, *B.A., B.L., Advocate.*
D. S. Rajagopala Aiyer, *B.A., B.L., Advocate.*
N. S. Subramania Aiyer, *B.A., B L., Vakil.*
P. V. Mahadevan Aiyer, *B.A., B.L., Vakil.*

Devakottah, 19-8-'38.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmikimuni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka, Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sirukudi Sitarama Sastrigal Avl.

Sirukudi Sitarama Sastri,
Inestimable gem of keen serene,

Ransaking the depths in works of Valmiki
Unviels the pearly truths of lasting sheen !
Knothy problems all enshrouded kept
Under the mistry veil at groundless faith,
Dazzling shine as the solar orb bereft
Indeed of gloomy clouds of faulty faith !
Strong and bold in force he's voicing forth,
In restless ardent zeal in holding truth,
Traits of Rama as man of matchless worth.
Ah ! A Valmiki born on earth in sooth !
Rarest thoughts of purest shine in train
Adorn his themes in speech so eloquent fine !
Much he quotes from text the depthless mein,
As props to keep his views though now pristine,
Shower on him, O, Lord, thy blessings all !
Afar may spread his fame in peerless glow !
Sally forth in flux his views at Dharma's call
To solve the puzzling crux at Pandit's know !
Refuting bold and holding learning torch
In world at large in Dharmic path he march !

S. Subramania Aiyer,
Head-Master.
S/o. Gandharvakottah Pandit Brimahsri Saminatha Sastrigal.

பரமக்குடி, *13–11–'38.*

மங்களசாஸனப் பத்திரிகை.

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ பண்டித ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரி அவர்கள் குமாரர் பண்டித ஸ்ரீராமகதாமிர்த வர்ஷக ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய ஸ்ரீவால்மீகிமுநிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம்

ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை உபன்யஸிக்கும் முறையானது ஸகலரையும் ஆழ்ந்த புத்தியை செலுத்தி கேட்கத்தகுந்ததாயும் பகவானான ஸ்ரீராமரிடம் திருட பக்தியை உண்டுபண்ணுவதாயிருப்பதாலும் மேலும் அவர்கள் இக்ரந்தத்தில் செய்திருக்கும் ஆராய்ச்சியானது ஸ்ரீராமனுக்கு பரத்வத்தை ஸ்தாபித்து கொஞ்சமாவது ராமகுணங்களுக்கு லோபம் இல்லாமல் அக்குணங்களைக் கேட்கும் ஒவ்வொருவரையும் அக்குணங்களில் ஈடுபடச் செய்வதாயிருப்பதாலும் இவர்களின் உபன்யாஸங்களில் ஒவ்வொரு கட்டமும் கவிஹ்ருதயத்தை ஒத்து இருப்பதினாலும் மேலும் அவர்கள் உபன்யாஸங்கள் திரிமதஸ்தர்களிலும் இக்ரந்தத்தை இது பரியந்தம் உபன்யஸித்த பெரியோர்கள் சொன்ன விஷயங்களையும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு உள்ள (25) வியாக்யானங்களில் உள்ள சில விஷயங்களையும் அதுகள் சில இடங்களில் மூலத்திற்கு ஒத்து இல்லாமல் இருப்பதால் அவ்விஷயங்களை பூர்வபக்ஷம் செய்து மூலரீதியாய் இன்னதுதான் கவிஹ்ருதயம் என்று அனுக்ரஹத்தால் ஸ்தாபிக்கும் அழகானது மிகவும் ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண்ணி ஸகலரையும் அங்கீகரிக்கும்படி செய்கிறதாயிருக்கிறது. இவர்கள் உபன்யாஸங்களைக்கேட்ட சாஸ்திரக்ஞர்களோ அல்லது மற்றவர்களோ ஸகலரும் மறுபடி பக்தியை முன்னிட்டு துவேஷம் இல்லாமல் இவர்கள் உபன்யாஸங்களை மனஸில் தரித்து பாராயணம் செய்தால் கவிஹ்ருதயம் இப்படித்தான் என்று அங்கீகரிப்பார்களே தவிர ஒருக்காலும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பது ஸத்யம்.

இவர்கள் உபன்யாஸங்கள் ஸ்ரீராம பக்தியுடைய ஒவ்வொருவருக்கும் மூலத்தை பாராயணம் செய்ய தூண்டுகோலாக இருக்கிறது. உதாரணமாக ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவே இல்லை, நேரிடவே அடித்தார் என்று மூலரீதியாய் ஸ்தாபிக்கும் ரீதியானது ஸ்ரீராம பக்தியுள்ள ஒவ்வொரு வித்வான் முதலிய ஸகலரையும் இதுவே ஸத்யம் என்று சொல்லும்படி செய்கிறது. இவர்கள், முதல் ஸர்க்கத்தில் வால்மீகி நாரதரை இப்பொழுது இவ்வுலகத்தில் இன்ன குணமுள்ளவன் யார் என்று கேட்க அவர் ஸ்ரீராமன் என்று சொல்ல, அந்த ஒவ்வொரு குணத்தையும்

வால்மீகி எங்கு காட்டியிருக்கிருர் என்று குறிப்பிட்டு அக்குணங்களுக்கு லோபம் வரக்கூடாது என்று காட்டுவதால் எக்காரணம் கொண்டும் இவர்கள் உபன்யாஸத்தை, தோஷம் இல்லாதபோது தோஷாரோபணம் செய்தல் கூடாது என்றும் இவர்களிடத்தில் யார் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களை படித்திருந்தபோதிலும் அனுக்ரணம் தவிற மற்ற படிப்பால் இக்க்ரந்தம் அறியமுடியாததலால் இவர்கள் ஸ்ரீராமனுடைய பூர்ணனுக்ரஹத்துடன் இருப்பதால் சாஸ்திரக்ஞர்கள் வால்மீகிஹ்ருதயத்தை அறியாத காரணத்தால் இவர் சிறுபிள்ளை வித்யாஸமாகச்சொல்ல கேட்கவாவது என்ற த்வேஷத்தால் கோபிக்கலாமே தவிற வேறு ஒரு விதத்திலும் இல்லை. மூலரீதியாய் தோஷம்சொல்ல முடியாமல் இருப்பதால் த்வேஷத்தால் இவர்களை எதிர்த்து தங்களுக்குள்ள கௌரவத்தை இழந்து அவமானப்படாமல் இருப்பது ரொம்பவும் நலம் என்றும், மேலும் இவர்களை தூஷித்து ஸ்ரீராமாபராதத்தை அடையாமல் ஸ்ரீராமதத்வத்தை அறிந்துகொண்டு பகவத் க்ருபைக்கு பாத்ரர்களாக விளங்குவது நலம் என்றும் தெரிவிக்கிருேம்.

பிர்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் ஸ்ரீராம பக்தியில் மேலும் ஈடுபட்டு எங்கும் ராமதத்வத்தை பிரகடனம் செய்து ஸகலரையும் ராம பக்தியில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்டும் என்று ஸ்ரீராமனை பிருர்த்திக்கிருேம். ஸ்ரீராமனே. தம்பியான பரதன் தனக்கு சொன்ன ஓர் உத்தம தர்மத்தைக்கேட்டு, தர்மத்தை குழந்தை சொன்னுலும் கேட்கவேண்டுமாதலால் நான் இப்படியே நடப்பேன் என்று சொல்லி அப்படியே நடந்ததாலும் இவருடைய உபன்யாஸங்கள் ராமனுடைய உத்தம தர்மங்களையே வெளிப்படுத்துவதால் அதுகளை ஸகலரும் அங்கீகரித்து ராமக்ருபையை அடையவேண்டும் என்றும் தெரிவிக்கிருேம். இவர்கள் உபன்யாஸங்களில் அந்தஅந்த க்ரந்தத்திற்கு அததுவே பிரமாணம் என்றும் ஒன்றும் பொய்யல்ல என்று குறிப்பிடுவதும் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு வேதாந்த அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது, அதற்கு அந்த அர்த்தமும் கிடையாது என்றும், எதுஎது எதற்காக ஏற்பட்டதோ அந்தந்த அர்த்தத்தைத்தான் சொல்லவேண்டும் என்றும்

சொல்லுவதும் ஞாயமாகவே இருக்கிறது. பிர்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் எந்த ஊரில் நவாஹம் வாசிக்கிறார்களோ அங்கு 11 நாளைக்குள் மழையைக்காட்டித் தான் சொல்லும் ஸித்தாந்தங்கள் தான் தெய்வ ஸம்மதம் என்று நிரூபித்தும், நிரூபித்துக்கொண்டும் வருகிறார்கள். மேலும் அனேகப் பெரியோர்களும், சாஸ்திரக்ஞர்களும் இவர்கள் சொன்ன உபன்யாஸங்களை உத்தம பொறுமையுடன் கேட்டுவிட்டு யோசித்துப்பார்த்து ஒவ்வொரு உபன்யாஸ விஷயங்களும் முதலில் அவர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை அளிக்க, பிறகு இக்க்ரந்தத்தை ஆழ்ந்து பார்த்துவிட்டு இதுகளே உண்மை என்று மும்முறையும் தெரிவித்து இவர்களை ஓர் அவதார புருஷாளாக அங்கீகரித்து பல பாஷைகளிலும் நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்களை அளித்து இருப்பதால் நாம் இவர்களிடம் பூர்ண அபிமானத்துடன் இருந்து ஸ்ரீராம க்ருபையை அடையவேண்டுமென்று தெரிவிக்கிறோம்.

உத்தம தர்மங்களை ஸ்தாபிக்கும் விஷயத்தில் எத்தனையோ தடங்கல் வரும் என்ற முறைப்படி பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் இந்த க்ரந்த ஸ்தாபனத்தில் எத்தனையோ மஹத்தான ஆபத்துக்களை பலரால் பல தினுஸில் அடைந்து இருந்தும் அவவளவும் ஸ்ரீராம க்ருபையால் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கி இருப்பதாலும் அவ்வாபத்துக்களை கொடுத்தவர்களே பிறகு நாங்கள் தெரியாத்தனமாய்ச்செய்துவிட்டோம் என்று சொல்லி இக்க்ரந்த ஸ்தாபனத்தில் மிகவும் பொறுமை அவலம்பித்து இருக்கும் ஷை சாஸ்திரிகளுக்கு நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்களை அளித்து இருப்பதாலும் இவர்கள் ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தை பூர்ணம் உடையவர்கள் என்பது ஸத்யம். உத்தமர்களை இன்னும் ஸ்ரீராமாபராதத்தை அடையாமல் ஸ்ரீராமாயணத்தை நன்றாய் பராமர்சித்து ஸ்ரீராம குணங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டு பகவத் பக்தர்களுக்கு அபராதம் செய்யாமல் இருக்கும்படி தெரிவிக்கிறோம். க்ரந்த ரஹஸ்யம் தெரியாமல் தூஷிப்பவர்கள் எவர்களாயிருந்தாலும் பொதுவாக ஒரு ஸபை கூட்டி இருகக்ஷிக்கும் ஸம்மதமான ஆராய்ச்சி ஞானம், சாஸ்திர ஞானம், ராமாயண மூலத்தில் உழைப்பு, விவஹார ஞானம், இப்படி உள்ள ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொருவ

ராக பொதுவான நால்வரை மத்யஸ்தர்களாக வைத்துக்கொண்டு குசலவாள் கானம் செய்தது மூலமேயாதலால் அதன்படி வ்யங்கிய, த்வனி, யுக்தி, விசேஷார்த்தங்கள், வ்யாக்யானங்கள் இல்லாமல் மூலப்படி வாதம் செய்து பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளை யோக்யதை இருந்தால் ஜயித்துக்கொள்ளலாம் என்று தெரிவிக்கிறோம். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் த்ருடமான ஸ்ரீராம பக்தியுடன் கூடினவராய் இருக்க, எந்தவிதத்திலும் ஒரு தோஷமும் இல்லாமல் இருக்கும் இவர்களிடம் யார் எந்த தோஷம் சொன்னாலும் இவர்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தைரியமாய் இருந்து ஸகல பாரத்தையும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஒப்பித்து ஸ்ரீராமன் தனக்கு உலகத்தில் பிரகடனம் செய்யும்படி நேரிடக் கொடுத்த ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தை இவ்வுலகத்தில் பிரகடனம் செய்து அதிதி தேவியால் இந்திரன் எந்த மங்களத்தை அடைந்தாரோ, அதிதி தேவியார் வாமனமூர்த்தி எந்த மங்களத்தை அடைந்தாரோ, விநதா தேவியால் கருடன் எந்த மங்களத்தை அடைந்தாரோ, கௌஸல்யா தேவியால் ஸ்ரீராமன் எந்த மங்களத்தை அடைந்தாரோ அப்படியே ஸ்ரீஸாவித்ரீ தேவியால் அப்படிப்பட்ட மங்களத்தை பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளும் அடைந்து உத்தம கீர்த்தியுடன் விளங்குமாறு ஸ்ரீராமனை பிரார்த்திக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

துரை எஸ். சீனிவாஸ அய்யங்கார், பிளீடர்.
M. S. வேங்கட்ருமய்யர், வக்கீல்.
N. S. சௌம்ய நாருயணய்யங்கார், பிளீடர்.
K. சீனிவாச அய்யங்கார், சப்-ரிஜிஸ்டிரார் ஆபீஸ் ஹெட் கிளார்க்.

பரமக்குடி மஹாஜன பிரதிநிதிகள்.

Madura, 7-12-'38.

I have listened with great pleasure the exposition of Valmiki Ramayana by the Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya,

Sri Valmikimuni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani, Brimahsri Sirukudi Sitarama Sastrigal of Tanjore District. He seems to have made a thorough research of Valmiki Ramayana and has enabled us to correlate the various so-called contradictions in the said work, and has given us immense delight. For example the story of Rama's Vali-Vadha is interpreted as having been done openly and not covertly as commented upon generally and that the story of Ramayana is intended for improvement of charecter as Rama's virtues are highly worth following by all and that Ramayana is not intended to be interpreted for enunciation of Vadantha and as the story is of a devine character in the form of an ordinary mortal and as such, is intended to be acted upon and thus the sins of mortals are washed away and such a view has been put forward by the Sastrigal for the benefit of humanity and that such a story as Ramayana was sung by Kusa and Lava in Rama's presence with the accompaniments of Sruthi, Tala, and Laya, as put forward by Valmiki himself. As Ramayana was sung by them in the purity of the original text itself, the interpretation of the same by the Sastrigal quite in accordance with the text alone is quite appropriate and justifiable.

May God bless the Sastrigal with long life and prosperity and he has been benefiting the people with the true fundamental principles as enunciated in the enimitable Epic and may God be pleased to lead humanity in the only proper way of attaining salvation.

V. Krishnaswamy Aiyer,
Advocate.

Madura, 11-12-'38.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka Sri Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmiki Muni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka, Sri Ramayana Siromani Brimahsri Sirukudi Sitharama Sastrigal is an eminent specialist in Bhagavan Sri Valmiki's Ramayana and deserves to be classified as a reserch scholar there in. His unswerving loyalty to the text of Valmiki and overflowing devotion to Sri Ramachandra and the nobility and grandeur of the heroes and heroines of the immortal epic have made it necessary for him to differ in certain matters from the views of some of the recognized commentators. He has made a very careful deep and analytical study of the book and the meterials he has collected in support of his views are so valuable and arresting, that time spent in considering them will not be time spent in vain. It is satisfactory to note that the acceptance of these views of his necessarily disestablishes the defects and imperfections in the character of Sri Ramachandra and other heroes and heroins which the traditional interpretation of the texts have imported into them, without any foundation for such importation in the texts. I have no doubt that with the softening influence of years he the Pandit will grow into a power for good.

Rao Sahib N. Natesa Aiyer, *B.A., B.L.,*
Advocate.

கோவிற்பட்டி, *27–1–'39.*

நற்சாக்ஷிப் பத்திரம்.

கோவிற்பட்டி தெற்கு மாடவீதி, பெருமாள் கோவிலில், கோவிற்பட்டி பிராம்மண மஹாஸபையின் ஆதரவின்கீழ் சிறுகுடி பண்டித பிர்மஸ்ரீ ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்ரராயும், பண்டித, ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீவால்மீகிமுனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி, பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்களால் இந்த ஒன்பது நாளாக செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண நவாஹ உபன்யாஸமான ஸ்ரீவால்மீகியின் கவிஹ்ருதயமானது மஹாஜனங்களாகிய பக்த சிகாமணிகளால் அதிவாத்ஸல்யத்துடன் கேட்கப்பட்டது. பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளின் உபன்யாஸமானது ஆராய்ச்சியுடன் கூடினதாயும் படித்த புத்திமான்களால் மிகவும் ச்லாகிக்கத்தக்கதாயும் ஸ்ரீபகவானை ராகவனிடத்தில் உள்ள ஸர்வ கல்யாண குணங்களிலும் கொஞ்சமும் தோஷம் இல்லை என்றும் இக்ரந்தம் நடந்த க்ரந்தமே தவிற கேவலம் எழுதப்பட்ட கதையல்ல என்றும், இது ராமாதிகள் இருந்து அனுபவித்த க்ரந்தமாதலால் அவனவனும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் தான் தான் அனுபவித்தால்தான் இக்க்ரந்தத்தை அங்கீகரிப்பன் என்றும், உடம்பில் ரெத்தபலமுள்ளமட்டும் பால்யத்தினால் தெய்வம் கிடையாது தர்மம் கிடையாது என்று எவனும் பேசுவன் என்றும், பால்யம் அடங்கினதும், தவிற, தன் தேகத்தில் உபத்ரவம் உண்டான பிறகும்தான் தெய்வத்தையும் தர்மத்தையும் அங்கீகரிப்பன் என்றும், அவனவனும் தன் தன் தர்மத்தில் இருந்தால்தான் ஸுகமடையலாம் என்றும், அழியக்கூடியவனை விரும்புபவன் நித்யவஸ்துவைக் காணமுடியாதென்றும், ஞானம் பக்தி, குலம், ஆசாரம் இத்தனையும் இருந்தால்தான் பகவத் சரணாரவிந்தத்தை அடையமுடியும் என்றும், நம்மைவிட ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அனுபவித்த பெரியோர்களால் செய்யப்பட்ட மார்க்கங்கள் என்றைக்கும் சாச்வதமாதலால் அதுகளால்

56

ஸகல வர்ணத்தார்களும் இது பரியந்தம் பரமஸுகத்தில் இருந்தால் அம்மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்தல் அவச்யம் என்றும், பால்யத்தில் செய்யும் பாபங்கள் செய்யும்போது பால்யத்தால் தெரியாதென்றும் அந்தியகாலம் வரும்போது அல்லது அவனவன் போராதவேளையில்தான் அதுகள் பேசுகிறதென்றும், ஆதலால் பால்யத்திலேயே பாபாதிகளுககு பயந்து நடக்கவேண்டுமென்றும், அவனவனும் தன் தன் குலதர்மத்தில் இருந்தால் க்ஷேமமடையலாம் என்றும், இக்க்ரந்தத்திலும் இருப்பதால் இம்மார்க்கத்தை உத்தமர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும் தெரிவிக்கிறோம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணமானது குடும்பத்தில் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் எப்படி உலகத்தில் உள்ள மட்டும் விளங்கவேண்டும் என்று ஸ்தாபிப்பதாலும், தெய்வபக்தி, மாதுர்பக்தி, பிதிர்பக்தி, ஆசார்யபக்தி, பிராத்ருபக்தி, ராஜபக்தி, ராஜாக்களுக்கு பிரஜைகளிடம் அபிமானம் இப்படிப்பட்ட உத்தம தர்மங்களை வெளிப்படுத்துவதாலும், பரதாராபஹாரணம், பரான்னம், மித்ரதுரோகம், தர்ம விரோதம், மாதுர், பிதிர் துரோகம் அண்டினவர்களை கைவிடுதல், பொய் சொல்லல், இதுகள் கூடாதென்ற தர்மங்களையும் ஸ்தாபிப்பதால் இம்மார்க்கத்தில இருந்தால் ஸகலரும் க்ஷேமமடையலாம் என்று பிரத்யக்ஷ பிரமாணமாய் இருப்பதால் உத்தமர்கள் இம்மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்தல் உசிதம் என்றும் தெரிவிக்கிறோம். இதுகளை நாம் அனுபவித்து பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு பரிசுத்தர்களாகி எப்பொழுதும் பகவானிடத்தில் பக்தியுடன் இருந்துகொண்டும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்களும் எப்பொழுதும் எங்கும் பகவத் குணங்களைகானம் செய்துகொண்டு திருடகாத்ரராய் விளங்குமாறு பகவானைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

K. R. ராமகிருஷ்ணய்யர் B.A., B.L., வக்கீல்,
பிரஸிடெண்ட்.

K. கோவிந்தய்யர், வக்கீல்,
ஒருசோல் சங்கரநாருயணய்யர், } செக்ரிடரிகள்.

பிராம்மண மஹா ஸபை.

Camp Trichy, 27-3-'39.

ஶ்லோக நவத்ரிகா ॥

தத்ராபி பஹுஶாஸ்த்ரேஷு வர்ணிதா: பஹவ: க்ரியா: ।
ததாபி ராமநாமாயாம் கல்பித ஜ்ஞாநஸம்வத: ॥
கலாஶப்தம் க்ருத்வைவ வித்யா வர்ணிதா நவரந்த்ரகே ।
இதி தத்ர காரணம் வக்ஷ்யே ஶ்ரூயதாம் ஸாவதாநத: ॥
(ஸதத்ஸவத:)

கோவிந்தராஜ ஶிஷ்யகா: வாதி வாக்ய புராணத: ।
வயாதிம் த்ருஷ்ட்வா ஸம்யேநாதி தோஷம் பஶ்யந்தி ராகவே ॥
தத்தைவ ஸாயியஶ்வாந்த்ய ஆத்மநோ பந்தி ஶ்ராவவாந் ।
பூர்ணோ வாதிநாம் ராம: ஜயாநேதி வதந்தி ஹி ॥
ப்ரார்த்தே யாசே வாதிநா ராமசந்த்ர:
பஹுஷு வ்ருக்ஷேஷு வதத்தேஷு ஸம்ப்ரபந்நேஷு ।
ஸம்பூர்ணா ஸாவஸா ப்ரவ்ருத்திம் த்வீயக:
ஸாவாதீஷு கீர்த்திதேஷு ஸாயுஜ்யத: ॥
ஜயஸாயக பாணாம்ஶ்வாதி ப்ராணாவ ஹாரகாஷு ।
ஶ்ருதி தத்ஸத்யஸாஷு தீர்த்தாஷு ஆத்மாயாம ரவஸித்த: ॥
ஶவரீம் பாஹுவீர்யேண ராமோ வாதிந ஆஹவே ।
பூர்ணோ வாதிநாம் ராம: நாவஶீம் இதி நிஶ்சிதம் ॥
ப்ரஹ்மஹத்யா வயே ஶத்ரோ: வாவம் ஜஜ்ஞே ஹி ராகவ: ।
கவர்த்தம் த்ரோணம் லோக நிந்தாகரம் ச
காயம் கல்யாணம் வதகர்மே லக்ஷணஸ்ய ॥
ஸம்ப்ராப்த ஜஸ்ய தத்ர வயே ராமேதோஷோ நவதத்தே ।
தேவா: ப்ராஹ்மண ரவிதேண ராமம் வாந்தயய: க்ரியா ॥
இதிப்ரதிதே ஆஶ்ரமேஷு ஶ்ரும் யே ராமாயணே ப்ரஹ்மா:।
நராமே தோஷமவம் ஶாஸ்த்ரி ஸ்வயமாஹ ஈஶ்வர: ॥
இத்யப்ரவீம் ஆஶ்ரமஸ்த்யம் ப்ருஹ்மவாக்ய புராணத: ।
யஸ்மாதோ வாதிஹஞ்ஜாரம் ராமம் லோக: ப்ரஶம்ஸதி ॥
அதமேவ ஜநாராமம் பூர்ணமஸ்ய விதகீர்த்திதம் ।
இத்யாதி காரணாதேவ ஸீதாராமோ ப்ரவீத்தயம் ॥

அஉ°ஶம் அயக்ஷம்வ விஊாம்ஸ: ஸ்ரூாவணைஸ்யு வ்ரவீண தாம் ।
தஸ்ாஜஸைெ ஜாஶ்ஶிஃ தீவக்ஷாயஃ வ்ரயஜதஃ ॥

ஐயம்

ஶஜுதக்ஷா ரும்காஶ் காவ்ய நாடகாதி ஷஷ்டி
வண்டித, கெ. ஜி. ஸாம்பஶிவஸஞ்ஶ.

॥ ஸஉஙயாஜ்ஞீகாஶ வத்ரிகா ॥

வண்டித ஸ்ரீஶாஉகயாஉ்ர தவஷக ஸ்ரீஶாஉயண விஉஶக்ஷகாசாயக்ஷ ஸ்ரீவாஜீகி உஷிஹுரஜய தக்வஸாஶவ்ரகாஶக, ஸ்ரீஶாஉயண ஶிஶொஉணி, ஸ்ரீஉஊாஜ்கி ஶாஉாயணவ்ரவவநவ்ரவதிக்ஷவ்ரஹுஸ்ரீ ஸீதாஶாஉ ஶாஸ்த்ரிஃ அத்ரஉஶவஷ்ய க்ஷம்ஸ்ரீஶாஉாயண்வ வவநாநி க்ருதாநி । தாநி வவநாநி உஉாவி ஶ்ராதம் ஹாஸ்ய உஸஞ்க । பஹுவொஹ்தா ஊவி அஶ்ரூண்ணு । ஶாஸ்த்ரிஃ க்ருதவ்ரவ வந வாடவெஃ ஸவெக்ஷஉவி விஷயஉாவநாஃ । ஶாஸ்த்ரண்ஸாவக ஶாஉாயணஉஞு ரு யவெவாநஷ்யதஜ வ்ரவவநம்கஷக்ஷஹி । வ்யாவ்யாதரஶஶவி யெயெ தக்வாயக்ஷாஃ நவ்ரகடிதா ஃ தெகஅயக்ஷாஃ ஸஉஜக் வ்ரதிவாதிதாஃ । வாஜீகி ஹுரஜ்தாஃ ஸிஊாஷாஃ தஜ் தஜ் வடெ ஸஜ்க் வ்ரதிவாதிதாஃ । காண்டஸஉஙய, ஸஉக்ஷ ஸஉஙய ஶ்லோகஸஉஙய வஊதிஜ்ாவக ஸவெக்ஷஶ்வி ஶ்ராவஜாஃ । ஸவம் வெஜ்ம்ஶம்வஷ்க்ஷஜா ஸஞ்யவஜிக்ஷவெைஃ உஹாதஜி ஃ வண்டித வயெஜக்ஷஃ ஶாஸ்த்ரணாஉஜிவ ாயஃ ஸிஊாஷாஃ ஸாநஶாஞு ஸாஷஃகாஶணம் அஜ்ஞீகதக்ஷவஜா ஊதிஶெஉதி ஃ

உயஞ்ஶவஷ்ஶ் }
4—5—39 }

ஸ்ரீதிவாஸதீக்ஷிதஃ ஶி. ஸ.
Assistant, P. S. H. School. Madras.

Agricultural College,
Coimbatore, 19–5–'39.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmikimuni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani

Srimath Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi Brimahsri Ramayanam Sitharama Sastrigal son of Brimahsri RamayanamSambasivaSastrigalAvl. of Sirukudi has been in Coimbatore for the last ten days delivering a course of lectures in Tamil on Srimath Valmiki Ramayana, our great National Epic to the vast audience of the place daily for about three hours between 8 p.m. and 11 p.m.

It gives the immense pleasure to express my appreciation and admiration of the wonderful and captivating manner in which the learned Sastrigal has performed this great undertaking so as to bring the benefit of listining to the story of Ramavathara to assumpled audiences. The learned Sastrigal's gift of exposition of Sri Valmiki's work by means of quotations from the original so as to convince even enquiring mind as regards apparent contradictions and inconsistancies that may seem to occur here and there quotations from the original work aself from previous one subsequent kandams to maintain any intended position in the course of his discourse is indeed most marvellous and extraodinary.

Such a masterly and successful manner of bringing home to the minds hearers convictions of "Truths and Dharmas" wound indeed be impossible, but for the great mastery by the scholar of the real significance and purpose of our grand and National Epic.

P. Ramaswamy Aiyer,
Retd. Sanitary Inspector.
For the Mahajanams of Coimbatore.

60

Ernakulam, 10-6-'39.

I had a detailed and critical discussion with this learned Pandit and Ramayana Specialist Sri Rama Kathamirtha Varshaka Sri Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmiki Muni Hirudaya Tatvasara Prakasaka Sri Ramayana Siromani Srimath Valmiki Ramayana Pravachanachakravarthi Brahmasri Ramayanam Sitarama Sastrial son of Brahmasri Ramayanam Sambasiva Sastrial Avl. of Sirukudi, Tanjore District, upon the Topic of "Vali Vadham."

He maintains the position that the generally accepted belief that Rama killed Vali, not in open battle but covertly is fallacious and without support in the texts of Valmiki Ramayana. He took me through all the relevent texts in that sacred book also the passages in other Puranas generally relied on in support of the contrary position. To me, the Sastri's position appears to be sound and is amply supported by the intrinsic evidence furnished by the Epic itself. Among the important points generally relied on in support of the opposite position are the following:—

I. The twelfth and fourteenth Sargas of Kishkinda Kanda which respectively describe the first and Second fights between Vali and Sugriva begin (Sarga 12, Sloka 14 and Sarga 14, Sloka 1) by stating that Sugriva and his followers (including Rama) each took cover behind some convenient trees. It is not expressly stated anywhere that Sri Rama changed that position and came out into the open at any time, before he aimed the fatal Bana at Vali.

II. 12th Sarga of Kishkinda Kanda 21st Sloka says that at the close of the first fight, Sugriva who

was overpowered by Vali, not finding Rama at the spot, fled to the Rishyamooka.

III. 17th Sarga, Slokas 15 to 36. When Vali fell down, he accused Rama to his face of cowardice in that the latter sent the deadly Bana covertly and without any previous warning.

IV. 18th Sarga Kishkindanda, Slokas 38 to 42 which embody Rama's reply to Vali's accusation are said to contain a tacit or implied admission of the charge by Rama himself.

V. 16th Sarga, Sloka 31. When at end of the 2nd fight, Sugriva felt himself vanquished, he looked on all sides, and on seeing this, Sri Rama took out his Bana.

VI. 12th Sarga, Slokas 25 to 35. Here, Sugriva, after he fled to Rishyamuka by reason of his defeat in the first fight, charged Rama with having broken his pledged word, and Sri Rama replied repudiating the charge and justifying himself. This tenor and purport thereof are said to imply a premeditated design and preparedness on Sri Rama's part to covertly intervene in the fight between the brothers.

There is one very important fact to be remembered in considering the arguments which the Sastri advances in support of his position. It is this:—

The Ramayana is by the unanimous verdic of Sanskrit Scholars acknowledged to be a perfect piece of poetic workmanship. The attempt of the Poet is to describe Sri Rama as a personality, perfect and

ideal in all respects. He is the embodyment of all the Virtues and Dharmas. This divinely inspired Poet is certainly not likely to have attributed to such a Hero of his, so heinous a lapse from Dharma, as in necessarily involved in the theory that he played the role of an assassin and killed Vali treacherously and in the dark. Conduct of that kind has been condemned in very strong terms not only by the Heroes Sri Rama and Lakshmana, but also by the Poet himself (see Yudhakanda Sarga 80 slokas 39 and 40, Sarga 44, sloka 38, Sarga 88, sloka 15 and Sarga 80, sloka 43).

The first and foremost important argument of the Sastri in support of his position is that in his narrative of the events, Valmiki does not any where say, either expressly or impliedly that Rama killed Vali covertly or otherwise, than in a free and open battle. On the other hand, the Poet uniformly describes the incident by using the expression "Ahavam" (war) or its synonyms (see Sarga 16, sloka 39 and Sarga 17, sloka 9 and Balakanda 1st Sarga sloka 60 and 70 etc.)

That description connotes the idea of a free and open battle. When Vali fell vanquished on the battlefield, his Vanara followers fled to his wife, Tara, and reported (see Sarga 19, slokas 11 and 13) that all the various trees and rocks which Vali so powerfully hurled against Sri Rama were shattered to pieces by his powerful Banas and that Vali was sent by him (Rama) to Yamapuri. This description of the incident negatives all idea of covert attack on the part of Sri Rama.

On the other hand, it eloquently speaks of an open battle fought with extreme violence and fierceness on either side. The Sastri's opponents' suggestion that the hurling of the trees and rocks referred to might have been one directed by Vali against Sugriva or by Sugriva against Vali is unconvincing and untenable for the obvious reason that Sri Rama's entry was after Vali's battle with Sugriva, which resulted in the vanquishment of the latter, was over,

As to the several points noted above as being against the Sastri's position, they all appear to be susceptible of being easily explained. There is no substance in points Nos. 1 and 2. The Poet nowhere says that Sri Rama or the others throughout remained where they took up their respective positions first and did not move from there. Nor is there any thing else to show that such was the case. On the other hand, there is indication in what we find in Sarga 12, slokas 25 to 36 that after the first fight began and before it ended, Sri Rama had already returned to Rishyamuka. Sugriva also after he was vanquished in the first fight, without looking for Rama at the spot, hastened back to Rishyamuka.

As to the point No. 3, Vali was in the throes of death and was, as described by the Poet himself, not in the full possession of his senses and was amply raving. The charge levelled by him against Sri Rama was part of such ravings. The Poet says so in so many words and Vali himself, when he recovered consciousness, begged Sri Rama's pardon on that identical plea.

As to the point No. 4, an unbiassed and literal interpretation of the sloka would seem to show what Sri Rama meant to say was something entirely different. Vali being a monkey and therefore a beast, it would not have been wrong on the part of a Raja to kill him by way of hunting. Sri Rama however, did not choose to act in that way. He accorded him the honour of engaging him in a regular battle.

As to point No. 5, the incident does not necessarily suggest anything tangible in support of the theory of the covert attack. Its suggestion, if any, would rather appear to be just the other way. If Sri Rama had really intended a covert attack, the most opportune moment for the purpose would have been when the brothers were engaged in actual fighting. But he did not condescend to take such a mean advantage. On the other hand, he did not stir until Sugriva had been completely vanquished and intervened only after that.

With regard to the next and last point, what has been said in the previous paragraph will serve to answer it to some extent. One of the accepted Dharmas of the time was that when two warriors were actually engaged in fighting each other, a third should not intervene. Sri Rama who was particular to respect this Dharma could therefore intervene only after the battle between the brothers was finished. But before he could intervene, it was necessary for him to distinguish the one brother from the other. They (the brothers) resembled each other so minutely in all respects that it was not possible for Rama to

indentify them with certainty. Sri Rama says that it was for that reason that he did not intervene at the close of the first fight. It was to avoid this difficulty that he put a garland round Sugriva's neck, when the latter went out for the second fight.

On the strength of the above arguments and many other similar ones adduced by the Sastri, I feel fairly convinced of the soundness of the above view taken by him in regard to the Subject of "VALI VADHAM".

I would respectfully recommend to those interested in our ancient lore to study the subject critically and throw for the benefit of the general public, such further light.

I very much appreciate the Sastri's learned labours and wish him all success and prosperity.

N. R. Sahasranama Ayyar.
Retired Chief Judge, Ernakulam

N. H. School, Tiruppur, 20-8-'39.

I had great pleasure of listening to the Pandit, Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya, Sri Valmiki Muni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka, Sri Ramayana Siromani Srimath Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi Sirugudi Brimahsri S. Sitarama Sastrigal's exposition of Valmiki Ramayana during the last week. An erudite scholar and eloquent speaker he intreprets Valmiki in a very convincing manner and compels the admiration as well as the attention of his audience.

K. S. Krishnamoorthi Aiyer,
Head Master.

Tiuppur, 21-8-'33.

The masterly exposition of the great Epic Valmiki Ramayana by the Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya Sri Valmiki Muni Hirudhaya Tatvasaraa Prakasaka Sri Ramayana Siromani Srimath Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi Brimahsri S. Sitarama Sastrigal was enchanting and inspiring. That Sri Rama fought with Vali hiding himself and caused his death in the common version of the insident. With apt quotations and explanations he established that Sri Rama met Vali face to face in the duel and killed him. His discussions on this and other similar questions impeaching the traits in the charactar of Sri Rama, an incornation of Vishnu, reveal the high standard of critical and analytical study he has made of Valmiki Ramayana.

In the event of all the copies of Ramayana being lost, Ramayana will not be lost, as there is the living book in Brimahsri S. Sitarama Sastrigal. His mission in the life appears to be to spread the story of Sri Rama as discribed by the great Valmiki. May the Almighty bless him with success.

S. S. Katchapeswara Aiyer, *B. Sc. Ag.,*
Secretary, Cotton Market Committee.

ஶ்ரீமதெ ராமாநுஜாய நம:

॥ கீதிஶவ்யஸம்ஹார ॥

ஹொஹொாவிஷ்ணுத கர்ணா: வணிதபெஶா: உஹவமூ வ்யவ்யாதவெஹவெபஜந நிவஹகரிந வாஹ்விஜ்ரும்ஸண கபொர விஸமணிஶதவஜ்ஜந உஜ்ஜதவஷெ க்ஷிவஜகஶ் முதிகாகமெ வ்யஷ்ண வணிதம் உநர்ஶாந வாஹ்வி தணா பஷ்ணா ஜ்ஞா வணித வெதிக ஜந ததி ஸரொஷெதீவ்யஶாந வக்ஷஶ கஶமு காமெ நிரவயிக கடவட ரடதூவஶஅந தாவாநமு தம்த ஹ்யஶாந வஉநவஉெநாஹர நிகரெ தமரத்யய காமாயி வஶெத்ய உஷிஷ கமுள, தமிசீக்ருத நிமஉவம்வ்யதாயம் உஷிக்ருத நவ்யஷிஸாஜம் விமுயீக்ருத வ்யதராஸாஜநிமயம் விபாதீக்ருத கஷவஶாமஉம் வாயஶாந நிமஉவிரஸ தஜ்வ்யாஶாண்ய ஶிதி வ்யாயபெர நிவிமு உவியாணீதமு ஶிதிநகிஉவி நிவெதநீயம் விதஷாம் ।

தததத்யதாதரப கமெ உஶஹி ஶாதிபயெந ஷஜாவயஜொ ஷாநு வெதிகாமஉ நிஷ்ணாத பெஉஷீகாநு வஉஸதஶம் வயிஶ ஷ்ணகாரொ ஹமவாநு ஶ்ரீராமஅநுஜ: ஷ்வகீய உமித்ர வஷித்ரதர வ்யஷாவவ்யகடித ஶ்ரீஉதராஶாயண வ்ய வ வ ந வாதரீய ரீமெண: ஶ்ரீஉதராஉகயா உஷிஶாதிபய தக்ஷவாராஉபஶகெ: ஸ்ஹஶ்ரீ ஶிரமஷி வாம்பெஶிவஶாஷ்ஷ்ரண: வத்ரஶிவா உணிஷி: ஶ்ரீ ஷீதாரஉ பாஷ்ஷ்ரவயெஶ: நவம் நவம் ஷ்வஷ்டதரம் யத டெஷ்வராஷயதி ததஷாஷ ஶ்ரீஷீதாவதி ரெவ ஷ்வஉஹித்ர விபெஷஹக்ஷி உத்வாதஶ் ஷஷ்வாநவி க்ருவாதரஷ்யா நஹ்யஷ்ணாதி தஷாதெ வ வய ஶிதாநீம் ।

ஷவ்யாத ஶெத தவிவண்ய யதம் திநம் ந:
ஜாதம் வ ஶ்ரீராஉ க்ருவயா ஷகமும் ஷஹத்ரம் ।
ஹ்ருஷ்டாவயம் வமு ரஶெப ஷஹக்ஷிவஷா:
யஷ்ணாஷ்ஷ்ரவயஶ விஷயெ ஷவதா அ வாதஶா ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Palghat, 12-5-'40.

Pandit Sri Rama Kathamirtha Varshaka Sri Ramayana Vimarsakacharya, Sri Valmiki Muni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka, Sri Ramayana Siromani Srimath Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi, Brimahsri Ramayanam Sitarama Sastrigal avl. son of Pandit Brimahsri Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi Tanjore Dt. stayed with me for last two days. He has impressed me as giving stayed Ramayanam very throughly and his researches appear to have been directed towards understanding correctly the mind of its authour

Valmiki. He presents certain portions of the story of Ramayana in a manner different from that presented by ordinary Pandits. He however supports his views by the words of the text. His presentation has the merit of freshness about it, combained with infinate labour bestowed on the subject. His presentation is mainly with a view to show the greatness of Rama as depicted by Valmiki.

(Sd.) S. K. Ramaswami Somayagiyar,
Subjudge (Retired).

Camp: Dharapuram, 19-5-'40.

Pandit Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarshakacharya, Sri Valmiki Muni Hirudhaya Tatvasara Prakasaka, Sri Ramayana Siromani Srimath Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi Brimahsri Ramayanam Sitharama Sastrigal, son of Brimahsri Pandit Ramayanam Sambasiva Sastrigal avl. of Sirugudi delivered a thought-provoking discourse on "Sitha Kalyanam" yesterday in the premises of Sri Kadu Hanumantharaya Swami Temple of Dharapuram on the occasion of the car festival for Sri Rama. He has made a critical study of Sri Ramayana and his interpretation of Sri Valmiki is really admirable. He is couching his exposition in choice words and his fluent in his expression. He has got logical explanations on several knotty points in Ramayana and I must say that I am very much impressed with the above discourse which I heard from him. I wish him success in his career.

(Sd.) D. S. Raja Rao,
Subordinate Judge, Mangalore.

உ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌜𑌯𑌂.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣 𑌭𑌰𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌶𑌶𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑌦𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥

𑌉𑌮𑌾𑌕𑍋𑌮𑌲 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌬𑍍𑌜 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌲𑌲𑌾𑌟𑌿𑌕𑌂
𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌰𑌜𑌂 ॥

𑌨𑌮𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌵𑌯𑍌𑌵𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌪𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 ।
𑌨𑌗𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌷𑌕𑍇𑌤𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌧𑌸𑍇 ।
𑌰𑌘𑍁𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌯𑍈 । 𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌨𑌿𑌲𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌕𑌮𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥

𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 । 𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌯𑍂𑌥𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌦𑍂𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 ॥

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

"ஶ்ரீமத்ராமாயண விஜ்ஞானம் நாம ஶ்ரீமத்வால்மீகிமுநி ஹ்ருதய தத்த்வஸாரப்ரகாஶிகா"

ஜய ஜய ராம தத்த்வஸாரப்ரகாஶ்யா
ஜய ஜய ஸத்யா ஸத்ய வால்மீகிஹ்ருத்யா ।
ஜய ஜய விஜ்ஞாவ்ய ராமஸ்ய மாயா
ஜய ஜய வீதாராம ஶாஸ்த்ரப்ரணீதா ॥

ஶ்ரிய:பதே ஶ்ரீமதநந்தப்ரஹஸ்தம்
ஸம்வேதகாமதம் ஸர்வ ஸம்ஹிதாப்யம் ।
யச்சாஸ்த்ரவேதேந ஸமர்பிதம் ஸதே:
தேவஜாமதிஸ்தாம் மந்தேஸ்தம் ॥

ஸர்வா ராமகதாவர்ணநம்பி
வால்மீகேர்ஹ்ருதயஜ்ஞாதம் ।
ஸ்வாம்ப்ராமாதராமாஶ்ரிதகஜநீ
ஜாமதிஜேவர்ஷ்டி ॥

ஸா லோகத்ரயஸம்மதா கவிஜநா
ஹ்ருத்யா ப்ராஜ்ஞ பம்பேப்ராத்யா ।
வீதாராம மஹீஸ்வரேண ரசிதா
ஸம்தநோத்ரு நவம் நவம் ॥

ஶ்ரீமத்ஸாம்பஶிவாத்மஜ வீதா
ராமஸம்யாஸிக ஸம்ஸர்தம் ।
ப்ரதிவாதிஸ்புக்ஷரபக்ஷதர்தம்
வால்மீகேர்ஹ்ருதயாம்பேஜர்ந்தம் ॥

ஶ்ரீமத்ராமகதாம்ருதவர்ஷக கவிமுநி
ஹ்ருதயபயோதேஸாரந்தம் ।
ஜீயாத் ராமவப்ரவநந்தம்
ப்ரவர்ததி நவம் நவரந்தம் ॥

LXXII

ஹொஹொவண்ணி தப்ரூஷ்டா: யஶ-வநஸூஸ்ஸெதவயெவஹம் ஹா
மஹவஸம்ஹிதெதி ஶ்ரீஸீதாராமீயவிதிஷு வ்ரவ்ராத ஶ்ரீமந்நா
ராயண ஸாரஸங்க்ரஹாவ்ர ஶ்ரீகோஶலேஷவி ஸம்வர்ணனயா
வ்யாக்ர்யதெ। கஷ்டகவாபிம்ஶ விஷயாநவிநிஶ்சயம் ஸம்ஶயா
வகாஶமெஶொவி நவிஶ்ரூதெதிஸம்ய்க் ஸம்ஶொயம் பஹுயெ
ஸ்ஸம்மாநிதவிதிவ நகீசவி நிவெஶநீயம் விஶேஷாம்॥

தஶஶ்ரீதாஶ்ரயப்ரஹாவ ப்ரவர்தித ஶ்ரீமந்நாராயண கயா
ப்ரவந்நயனீணெமநம் ஶ்ரீஸீதாராமஶாஸ்த்ரிணாம் ஸம்பாவயிதனம்
ஶ்ரீயஃவதி: ஶ்ரீராமசந்த்ரணவ கநனூக்ரஹ ரவெண யஸ்ஸிநு
ராஜெஷணஹி: ஶாஸ்த்ரவயெஹ்ய: ஶ்ரீமந்நாராயண கயாமரத
வமெஷ்ஹ: ஸஹக்த்கம் ஸம்ப்ரபொயஷ்தெ தஸ்ஸிநு ராஜெஷஜநவ
தெக்ராஜெவ கஷ்ராவி ஶ்ரீமஹ்மவாநு ராமஹஶ்ர: வர்ண ரவெ
ணாமதஷ் “கவ்ணவஸஸஜஹாஶள தாஸ வியஹமயாஸரஜக।
தஶ்ணமஹவஸெம் ஸஹஸ்ராம்ஶவமப்ரஹம்। தஸ்ஸிநுஹிர்ணஷ்
மஹஹவஷ்ம் ப்ரஹாணமஸ்ரஜகஸ்வயம்। ஸஹம்ஸரவீ ஹமவாநு
ஓம் ஜ்தஷ்காத்ரொஶயெ। ஜதஷ்ாஜி நஷாயெந ஸம்தத யார
யாஹிவஷஷ் ஸகமுநதீ, தடாக, வாவீகவொதிகம் ஸம்வ
யஷ்ஹஸவெஹஷாம் ஜநாநாம் ஸாஶரமாஜொஷ் வெணஹிகாமஷ்
கமுாநு ப்ரஶஶாதீதிஸதஷ்ம் வஶதஷ்யம் ராவாமுக்ருஷ்ண ஹட்டா
சாயஷ்ஹ:, ஶ்ரீவெவாநவபாமு ஶ்ரீவெங்கடேஶபம்ய:। ஸவஹம்
ஶ்ரீராமசந்த்ரக்ருவயெவெதஷ்முமதிவிஸ்தெண॥

ஶுபம்। ஶுபம்। ஶுபம்।

மதிராஸ்,
25—7—41.

இத்தம்,
ம. ராமக்ருஷ்ண பட்டாசாய.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

மஹாமஹோபாத்யாய
சிவ. தண்டபாணி தீக்ஷிதர்

அத்வைதஸபா
சிதம்பரம்
19—8—41

நற்சாக்ஷிப் பத்திரம்.

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ பண்டித ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்ரராயும், அத்யந்த ராமபக்த பிரதிவாதி பயங்கர, பண்டித, ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீவால்மீகிமுனி ஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி, ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ரவர்த்தி பிர்ம்மஸ்ரீ ஸீதாராம சாஸ்திரிகளிடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை எனது கிருஹத்தில் பலதடவை சொல்லக்கேட்டேன். பூர்வம் அவர்கள் தாதபாதாளான பிர்ம்மஸ்ரீ ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகளுடைய ஸஹபாடிகளாக நான் வெகுகாலம் பழகி இருக்கிறபடியால் அதிவாத்ஸல்யத்துடன் அவர்கள் குமாரர்களான இவர்களை அவர்களாகவே பாவித்து ஆனந்திக்கிறேன். இவர்கள் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சொல்லும் அந்தந்த அர்த்தங்களையும் கேட்டு உண்மையாக நான் அனுபவித்த ஆனந்தத்தை வெளியிட்டுச் சொல்ல முடியாது. லோகத்தில் ராமாயண பிரவக்தாக்கள் பலர் உண்டு. இவர்கள் மற்றவர்கள்போல் அல்ல. இந்த சாஸ்திரிகளோ அந்த வால்மீகியின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஆந்திரமாய் அனுபவிப்பதுடன் ச்ரோதாக்களையும் தன்மயமாகச் செய்து வருவதாலும், ஒவ்வொரு நவாஹ பூர்த்திக்குள் பகவானான ஸ்ரீராமன் இவர் சொல்லும் அர்த்தங்களே ஸத்யம் என்று தான் அங்கீகரித்ததாய் மழை மூலம் காட்டி வருவதாலும் ஸ்ரீராமனுடைய க்ருபை பூர்ணம் இவர்களிடம் இருப்பதை என்போன்ற பூர்ணம் விச்வாஸத்துடன் அனுபவித்தவர்களுக்கேதான் தெரியும். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நன்றாய் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் இவர்கள் சொல்லும்

பாவமே ஆந்திரமான கவி ஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது என்பது திண்ணம்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் வால்மீகி, ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களை லோக க்ஷேமத்திற்காக உலகமறிய க்ரந்த மூலம் வெளிப்படுத்தினதுபோல் இவர்களும் கவி ஹ்ருதயம் இல்லாமல் கண்டபடி உலகில் பரவும் தோஷங்களை நிவாரணம் செய்து உண்மையான கவி ஹ்ருதயம் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இன்னது தான் என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஸ்ரீஸீதா ராமீயம் என்ற ஒரு கிரந்தத்தையும், ஸ்ரீமத் வால்மீகிமுனி ஹ்ருதய தத்வ ஸார பிரகாசிகா, என்ற கிரந்தத்தையும் ஆதார ச்லோகங்களுடன் வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். ஸர்வ லோகமும் ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களில்மாத்ரை குறைவில்லை என்பதை அறிந்து மேலும் ஸ்ரீராமனிடம் திருட பக்தியை அடைவதற்காக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் இக்கிரந்தங்கள் ஸகலராலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததுகள். ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கடிக்கக்கூடியது ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களாதலால் அதுகளை இவரிடம் என்னைப்போல் நேரிட கேட்டுப்பார்த்து அனுபவித்த ஸ்ரீராம பக்தியை பிரதானமாக உடைய உத்தம மஹான்களால்தான் மிகவும் அனுபவிக்கத் தகுந்ததுகள் என்பது பிரத்யக்ஷம். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் இப்பொழுது செய்துவரும் உபந்யாஸங்களில் ஒரு விதத்திலும் ஸ்ரீராகவனிடமும், ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலும் தோஷம் கிடையாது என்று ஸ்தாபிப்பதான லோகோபகாரமான காரியங்களில் முக்யமாய் ஸ்ரீராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவில்லை நேரிடவே அடித்தார் என்றும், கர வதத்தில் ராமன் காலைப் பிந்தி போடவில்லை என்றும், தாடகா வதத்தில் ஸ்திரீ வதம் செய்தவர் என்ற தோஷம் ஸ்ரீராமனுக்கு இல்லை என்றும், ஸ்ரீராமன், ஸீதை சுக்ரீவன் இவர்கள் எங்கும் பொய்யே சொல்லவில்லை என்றும் இப்படி பல அபூர்வமாயும், அனிதரஸாதாரணமுமான விஷயங்களை இவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி வருவதால் இவ்வளவும் ஸத்யமாயும், தெய்வ ஸம்மதமாயும் இருப்பதால் இவ்விதமான உண்மையான கவி ஹ்ருதயமான உபந்யாஸங்களை ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் எப்பொழுதும் இவர்கள் வெளிப்படுத்

திக்கொண்டு ஸ்ரீஸீதாராமர்களுடைய கிருபையை மேலும் அடைந்து விளங்குமாறு பகவானை பிரார்த்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

சிதம்பரம், 19—8—41. | (Sd.) மஹாமஹோபாத்யாய சிவ. தண்டபாணி தீக்ஷிதர்.

உ

ஸ்ரீராமஜயம்.

T. S. Balasubramania Aiyer, M.A., L.T.,
Asst. Professor, Presidency College,

MADRAS
15—11—41.

ஸ்ரீஸீதாலக்ஷ்மணபரதஶத்ருக்நஹநுமத்ஸமேத ஶ்ரீராமசந்த்ராய
பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸம்மதிபத்ரிகா

ஔவ_நிஷதெ, வரஉவ-ுர ுஷெ, யஉ-ுஸம்ப்ரொவ_நாய ஊரஶ ரயி ரூ௵வெணாவ_தீணெ-ு, ஹ௫வ_த்ர-ுவ_நிஷஉவி தஉவி_நாஹாவ ஊகாக்ஷஜ்ஞீதி ஸ்ரீரூராஊாயண ரூ௵வெணெஹாவ_தீணெ-ு திஉஹ_தா௦ ॥ நிணஂயஃ । தாஉரஶஸ்ராஸ் ரூராஊாயணஸ் யதாவஜ்ஜீதஉய-ு தக்ஷ௦ வ௵வெ-ுஷாஉ-ுவதெஶ வர௦வரயா யதாவஉவ௫த் தெதஸெத்ரூராவாய-ுவயெ-ுய-ுஉெ-ுாவநிபந்தஃ கூதஜதி தெ ஷா௦உரித்ராஉவ௫உ்தெ । ஹ௫வத்ராஊா_ந ுஜாவாய-ுாஃ வக்ஷரஉெ க௦ ஸ்ரீஶெஶுவ-ுண-ுஹ-ுணொஃ ஸஷியெஉஷிக்ஷா ஸ்ரீஉத்ராஊாயண தக்ஷாய-ு ரஹஸ்உயஸ்ஹஜ்ஞிதிவெதிஹாஸிகாஃ கயயஞ்தி । ரூராஊாயண தக்ஷாய-ு ஹ்ரஹண௦ ஹ-ுரூ ுஉ-ுவாஉெவ கதுவஸ்லிதி ஸஉீ தீநாஉயஊாஊாரஃ யதஸஉெவாஸ் தக்ஷாய-ுஃ ஹ்ரஉவிவய-ு யாஜிகஸ் வ-ுரூ ுஷஉொஷஸ் நமொஉமொஹவதி । ஊவ௦ஸதி கயாநா ஸ்ரீரூராஊாயணவ௦நம் ஜீவிகா௦ கெவஶு௦ வரிகஶு்கெஷீக வளராணிகாஃ யதாயதா ஶெராதூணா௦ ஹாஸ்ராய தூவெவ

[illegible]

" [illegible] "

[illegible]

[illegible]

(Sd.) **T. S. Balasubramania Aiyer,**

Assistant Sanskrit Professor,

Presidency College, Madras.

Sri Ramajayam :

P. S. Sitarama Aiyer, B.A., B.L.,
Retd., Subordinate Judge,

338, West Main St.,
Tanjore, 10-9-41

CERTIFICATE

I had the pleasure of hearing the Athyantha Rama Bhaktha, Prathivathi Bhayankara, Panditha, Sri Ramakathamirtha Varshaka, Sri Ramayana Vimarsakacharya, Sri Valmiki Muni Hiruthaya Tatvasaraprakasaka, Sri Ramayana Siromani, Sri Math Valmiki Ramayana Pravachana Chakravarthi Brimahsri Ramayanam **Sitarama Sastrigal's** discourses on Ramayana. They are very original, logical, and interesting. His method is quite novel and shows that he has minutely studied Ramayana and he has made considerable research.

Some people are inclined to criticise Sri Rama's conduct for this and that. The Pandit's object is to show that nothing could be said against Sri Rama in any respect and he relise upon the slokas in the Valmiki Ramayana itself for his interpretation. He deserves every possible encouragement for impartial critics who can relise the value of critical research.

(Sd). P. S. Sitarama Aiyer,
Retd., Subordinate Judge.

78.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம் :

P. Srinivasa Aiyangar, B.A.,
Retd., Dty., Superintendent of Police

Keladar St.,
TRICHY,
5—8—1943

ஓர் விக்ஞாபனம்

மஹா ஜனங்களே !

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்ரரான அத்யந்த, ராமபக்த, ப்ரதிவாதி பயங்கர, பண்டித, ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீவால்மீகி முநிஹ்ருதய தத்வஸார ப்ரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி, ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ப்ரவசனசக்ரவர்த்தி ப்ர்ம்மஸ்ரீ சீதாராம சாஸ்திரிகளுடைய ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண உபன்யாஸங்களை இருவருஷங்களுக்கு முன் தற்செயலாய் கேட்கும் பாக்யம் அடைந்தேன். அது முதல் நான் அடிக்கடி அவாள் உபன்யாஸங்களைக் கேட்டு வருகிறேன். சாஸ்திரிகளின் பாண்டித்யத்தைப்பற்றியும் அவர் உருக்கமாகவும் அதிவேகமாகவும் ப்ரசங்கம் செய்யும் திறமையைப்பற்றியும் பலரால் கொண்டாடப்பட்டு இருப்பது மிகப்ரஸித்தம். ஆனால் அவர் நூதனமாயும் வெகு ஸாமர்த்தியமாயும் அநேக அம்சங்களை விஸ்தரித்து தக்க காரணங்களுடன் அவைகள்தான் ஸ்ரீவால்மீகி மஹாமுனிவருடைய ஹ்ருதயார்த்தம் என்று, நிரூபணை அம் மூலத்தில் இருந்தே செய்யும் விதம் என்னைப் பரவசமடையச் செய்கிறது.

புராணிகர்கள் பரம்பரையாக பிசகாக சொல்லிக்கொண்டு வரும் சில விஷயங்களை பலமாகக் கண்டித்து அவ்விஷயங்கள் நூலுக்கு ஒட்டாதென்று பஹிரங்கமாக நிரூபிக்கிறதினால், ஒவ்வொரு விதத்திலும் ஸ்ரீராமனுக்கு குறைவில்லாமல் மேன்மையை சொல்லும் இவாளிடம் ஒருவிதமான அஸூயையை ஏற்படுத்தி இவரை நிந்திப்பது என்காதில் விழுந்திருக்கிறது. உலகம் வெகு ஸாமான்யமல்லவா! உலக நிந்தனைக்கு பயந்தல்லவோ ஸ்ரீராமபிரான்கூட லோகமாதாவை திரும்ப அரண்யத்திற்கு அனுப்ப நேரிட்டது. ஆதலால் ஸத்யத்தை க்ரஹிக்கவேண்டுமாறு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் எழுதினதில் தவறுதல் இருந்தால் தவறுதலை நீக்கி குணத்தை மேற்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
P. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,
Retd., Dty., Superintendent of Police.

உ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌜𑌯𑌂.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣 𑌭𑌰𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

பார்க்கவ ஸம்ஹிதையான

"ஸ்ரீமத் வால்மீகிமுநிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா"

பாலகாண்டம்.

1. ஸ்ரீமத் ராமாயணமஹிமையும் ஸ்ரீராமநாமமஹிமையும்.

ஸம்க்ஷேப ராமாயணம் முதல் ஸர்க்கம் 98-ம் ச்லோகம்
𑌇𑌦𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌮𑌿𑌤𑌂 । (ஸம்ஹிதம்) 𑌯𑌃 𑌪𑌠𑍇𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌾𑌯𑍁𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌠𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌨𑌰𑌃 । 𑌸𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌗𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌪𑌠𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍃𑌷𑌭𑌤𑍍𑌵𑌮𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌣𑌿𑌗𑍍𑌜𑌨𑌃 𑌪𑌣𑍍𑌯𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑌮𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥
என்று இந்த ராமாயணமானது பரிசுத்தமானது. பாபத்தை போக்கக்கூடியது. புண்ணியத்தையளிக்கக்கூடியது. வேதங்களோடே ஸமமானது (வேதங்களுடன் கூடியது). எவனொருவன் வாசிக்கிறானோ அவன் ஸர்வபாபத்திலிருந்து பரிஹாரம் அடைகிறான். ஆயுஸ்ஸை அளிக்கக்கூடியது. இதைப் படிப்பவன் புத்ரபௌத்ராதிகளுடன் ஸ்வர்க்கத்தில் விளங்குவான். இந்த ராமாயணத்தை பிரம்மநிஷ்டன் வாசிப்பானேயாகில் வாக்கில் சுத்தனாகிறான். க்ஷத்திரியன் க்ரஹிப்பானேயாகில் உலகத்தை பரிபாலிக்கிறான். வைச்யன் க்ரஹிப்பானேயாகில் வியாபாரத்தில் லாபத்தையடைகிறான். சூத்ரன் க்ரஹிப்பானேயாகில் மேன்மையான ஜாதித்வத்தை அடைகிறான் என்றும்

குறிப்பிட்டு மேலும் யுத்தகாண்டம் 131-ம் ஸர்க்கத்தில் இந்த ராமபட்டாபிஷேக கதையைக்கேட்டால், அந்த மஹிமையால் உத்தமிகள் அந்த ராமாதிகளைப்போல் புத்ராதிகளை அடைகிறார்கள். மஹா கஷ்டங்களை அடைந்தவர்களை இக்ரந்தமானது அதிலிருந்து நிவாரணமாக்கிறது. இது க்ஷத்திரியாதிகளால் ப்ரம்மநிஷ்டனிடமிருந்து கேட்கத்தகுந்தது. இக்ரந்த ச்ரவணத்தால் பகவான் மிகவும் பிரீதியடைகிறார். இதனால் பிதிர் தேவதைகளும் திருப்தியடைகிறார்கள். இது உத்தமதேஜஸ்ஸை அளிக்கிறது. நித்யம் தேவதைகள் ஆகாசத்தில் இந்த ராமாயணத்தை கேட்கிறார்கள். உத்தரகாண்டம் 121-ம் ஸர்க்கத்தில், இக்ரந்தத்தில், ஒரு ச்லோகத்தை வாசித்தாலும் அது பாபத்தைப்போக்கும், என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ராமாயண ச்ரவணத்தினால் ஸர்வ உத்தமபலனையும் அடையலாம். இது முழுமையும் காயத்ரீ ஸ்வரூபமாதலால் இதில் ஒரு ச்லோகத்தைச் சொன்னாலும் பாபத்தைப்போக்கும். நியமத்துடன் கூடின உத்தமர்களால் இது ஸத்யம்யென்று அறிந்து கேட்கத்தகுந்தது. ச்ரேயஸ்ஸையடைய இச்சிப்பவன் இதைக்கேட்பதால் அடைகிறான். புத்ராதிகளையும் அடைகிறான். அந்தியத்தில் மோக்ஷத்தையும் இஹலோகத்தில் ஸகல வைபோகத்தையும் அடைகிறான். இப்படிப்பட்ட மஹிமையுடன் கூடினது ஸ்ரீமத் ராமாயணம். இது சதுர்வித புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கிறது. ஸ்ரீ ராம நாமமானது ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஸீதைக்கு உயிரையளித்தது. அதாவது 36-ம் ஸர்க்கத்தில் 2-ம் ச்லோகத்தில் ஹநுமான், 𑌰𑌾𑌮𑌨𑌾𑌮𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌯𑌕𑌂 மென்று ராமநாமம் வரையப்பட்ட மோதிரத்தைப்பாரும் என்றார். இதற்குமுந்தியே ஸ்ரீராமநாமமுள்ள ராமகதை ஸீதைக்கு அவள் தற்கொலை செய்துக்கொள்ள எண்ணியபோது சொல்ல அது அவளுக்கு உயிரையளித்தது. அதுவே யுத்தகாண்டம் 128-ம் ஸர்க்கத்தில் பரதனை உத்தேசித்து நந்திக்ராமத்தில் 14-ம் வருஷம் முடியப்போகிறதே இராகவனைக்காணேமே வராவிட்டால் அக்னிப்ரவேசம் செய்து விடுவேன் என்றிருந்த பரதனையும் காப்பாற்றினது. ஆரண்யகாண்டத்தில் 39-ம் ஸர்க்

கம் 14-ம் ச்லோகத்தில் மாரீசன் ராவணனிடம் ராமநாமத்தைச்
சொன்னாலேயே பயமாய் இருக்கிறது என்கிறான். அதாவது
𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌚𑍀𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌜𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 । 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤
𑌧𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌂 । 𑌅𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿
𑌭𑍀𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣 । 𑌰𑌾𑌮𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿
𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌮𑍇 । 𑌰𑌾𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌰𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 ।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌗𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌤𑌨𑌃 । 𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿
𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣 । 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌰𑌥𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂 𑌸𑌂
𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 । என்று ராவணனைப்பார்த்து நான் ராமனை இந்த
வனத்தில் மான்தோல் மரவுரி உடுத்தினவனையும் பாசம் பிடித்த
அந்தகன்போலவும் பார்க்கிறேன். இந்த்வனம் முழுமையும்
ராமமயமாய் பார்க்கிறேன். நான் ஆயிரக்கணக்கான ராமனைப்
பார்க்கிறேன். இந்தப்படி பயப்படுகிறேன். ரத்னம், ரதம்,
இப்படி ரகாரத்தைச் சொல்லும்போதெல்லாம் ராமனோ என்று
பயம் உண்டாகிறது என்றான். இப்படி ராமநாமம் சத்ருவுக்கு
பயத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது. யுத்தகாண்டத்தில் லக்ஷ்
மணன் இந்திரஜித்தைக் கொல்ல ஆரம்பித்தபோது யுத்தகாண்
டம் 91-ம் ஸர்க்கம் 14-ம் ச்லோகத்தில் 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚
𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿 । 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌃 𑌶𑌰𑍈𑌨𑌂 𑌜𑌹𑌿
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌿𑌂. இப்படி அதாவது ராமன் ஸத்யஸந்தனையும் தர்மி
ஷ்டனையும் தசரதனுக்கு பிள்ளையாயும் யுத்தத்தில் எவனும்
எதிரி இல்லாதவனையும் இருப்பானேயாகில் நீ இந்த ராவணி
யைக்கொல் என்றுசொல்ல, அந்த அஸ்திரம் கொன்றுவந்தது.
இப்படி ராமநாமமானது ஸம்ரக்ஷண ஸம்ஹாராதி ஸர்வயோக்
யதையுடன் கூடினது. பக்தர்களுக்கு ஸம்ரக்ஷணத்தையும் சத்
ருக்களுக்கு பயங்கரமாயும் ஸம்ஹாரத்தையும், உத்தமர்களுக்கு
இஷ்டஸித்தியையும் உத்தமலோகத்தையும் அளிக்கக்கூடியது.
என்பது ஸத்யம், என்று இப்படி நாரதரும் வால்மீகியும் ஸ்தா
பித்து இருக்கிறார்கள். இப்படி ஸ்ரீராமநாமமஹிமையும் ஸ்ரீமத்
ராமாயண மஹிமையும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

2. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதம் என்பதற்கு ஆதாரமும் ஸ்ரீராமன் வேதபுருஷனை பிர்மம் என்பதற்கு ஆதாரமும்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை செய்வதற்கு பிர்மா வால்மீகிக்குச் சொன்னபோது பாலகாண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகத்தில் 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍃𑌷𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 । என்று ராமனுடைய ஸர்வ கதையையும் நீர்செய்யும் என்றார் இதை ஸ்ரீராமருடையகதை என்றார். நாரதர், வால்மீகிக்குச்சொன்ன முதல் ஸர்க்கமான ஸம்க்ஷேபத்தில் 98-ம் ச்லோகத்தில் 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌮𑌿𑌤𑌂 । (𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌂) 𑌯𑌃 𑌪𑌠𑍇𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । என்று ராமசரிதத்தை வாசித்தால், அதாவது வால்மீகி நாரதரிடம் உத்தமகுணங்கள் உள்ளவர்யார் என்றபோது அவர், அது ராமன் என்று சொல்லிவிட்டு ஸர்வகுணமுள்ள அவர் சரித்திரத்தை மேலும் சொல்லி இது பரிசுத்தம் என்றார். பிறகு வால்மீகி ஸவிஸ்தாரமாய் எல்லாவற்றையும் சொன்னார். அவரே சரித்திரத்தைச் செய்தார் என்றும் மேலே பிரமாணம்.

(இக்க்ரந்தரீதியாய் வால்மீகி பிரசேதஸ்ஸுக்கு 10-வது புத்திரர் என்று இருப்பதாலும், இவர் வேடனாயிருந்து மராமரா என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்து புத்துமூடி இருந்து அதிலிருந்து வெளிவந்தவர் வால்மீகி என்பது இல்லாததாலும் ப்ருகு வம்சம் என்றும் குறிப்பிட்டு இவருக்கு பார்க்கவர் என்று வம்சப்பேரும், வால்மீகி என்று வைக்கப்பட்டபெயரும் என்று தெரிகிறதால் மற்ற இதர புராணங்கள் இக்க்ரந்தரீதியாய் அங்கீகரிக்க இடம் இல்லை என்றும் ஸித்தாந்தம். இது ராகவனுடைய கதையே தவிர த்வனி ப்ரதானமான காவ்யம் அல்ல என்று ஸ்பஷ்டம்) மேலும் ப்ரம்மா நீர் நாரதரிடம் கேட்டபடி க்ரந்தத்தைச்செய்யும். உமக்கு ரகஸ்யமாய் நடந்ததும் வெளிப்படையாய் நடந்ததும், ஸகலமும் தெரியும், நீர் சொன்னதில் தவறுதலே கிடையாது என்று பாலகாண்டல் 2-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகத்தில் 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌕𑌥𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑌾𑌂 । என்று மனஸுக்கு ரம்யமாய் இருக்கிற ராமகதையை

ச்லோகமாய் செய்யும் என்றார். இதிலிருந்தும் இது, ஸ்ரீராம னதுகதை என்பது ஸத்யம், அதேஸர்க்கம் 37-ம் ச்லோகத்திலும் யாவத்3ராமாயணகதா2 லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி | என்ற இந்த வாக்யத்திலும் ராமாயணகதை என்றார். அதே ஸர்க்கம் 44-ம் ச்லோகத்திலும் தது3பக3தஸமாஸஸந்தி4யோக3ம் ஸமமது4ரோபநதார்த2வாக்யப3த்3த4ம் | ரகு4வரசரிதம் முநிப்ரணீதம் த3ஶஶிரஸஶ்ச வத4ம் நிஶாமயத்4வம் | என்ற இந்த ச்லோகத்தில் ரகுவரசரிதம் என்றார். உத்தரகாண்டம் 31-ம் ஸர்க்கத்தில் 42-ம் ச்லோகத்தில் ஸஶ்ரத்3த4: ப்ரஶ்ருணுயாத்3 ராமவீர்யம் கதா2மிமாம் | ஸர்வபாபாத் ப்ரமுச்யேத விஷ்ணுலோகம் ஸ க3ச்ச2தி | என்று எவன் ச்ரத்தையுடன் ராகவனுடைய கதையைக் கேட்கிறானோ அவன் ஸர்வபாபத்திலிருந்து பரிகாரமாகி விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான் என்றார். இதிலும் ராகவனுடையகதை என்றார். மேலும் உத்தரகாண்டம் 82-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகத்தில் ஶுஶ்ராவ ராமசரிதம் தஸ்மிந் காலே புராக்ருதம் என்று ராமசரித்திரத்தைக்கேட்டார் என்றதால் இதிலும் ராமசரிதம் என்றார். மேலும் பாலகாண்டம் 2-ம் ஸர்க்கத்தில் வால்மீகியைப்பார்த்து ப்ரம்மா ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாஶஞ்ச யத்3வ்ருத்தம் தஸ்ய தீ4மத: | ராமஸ்ய ஸஹ ஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாஞ்ச ஸர்வஶ: | வைதே3ஹ்யாஶ்சைவ யத்3வ்ருத்தம் ப்ரகாஶம் யதி3வா ரஹ: | தச்சாப்யவிதி3தம் ஸர்வம் விதி3தம் தே ப4விஷ்யதி என்று ரகஸ்யமாய் நடந்ததோ வெளிப்படையாய் நடந்ததோ ஸகலமும் உமக்குத் தெரியும். ராமன் லக்ஷ்மணன் ராக்ஷஸர்கள் முதலிய ஸகலருடையவும் ராமன் ஸீதையுடன் வெளிப்படையாய் இருந்ததும் ரகஸ்யமாய் இருந்ததும் முதலிய ஸகலமும் தெரியும் என்று சொல்லியிருக்க ஸகலமும்தெரிந்து வால்மீகி க்ரந்தம்செய்தார். இதை மறுபடி பாலகாண்டம் 3-ம் ஸர்க்கம் 9-ம் ச்லோகத்தில் ரகு4வம்ஶஸ்ய சரிதம் சகார என்று வால்மீகி ரகுவம்சத்தின் கதையைச் செய்தார் என்று இருக்கிறது. இப்படி எல்லாம் தெரிந்து வால்மீகி சொல்லியிருக்கும்போது ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் ராமாயணம் காவ்யம், காவ்யலக்ஷணம், வ்யங்கிய, த்வனி, யுக்தி விசேஷார்த்தங்கள் என்று வைத்துகொண்டு ராமா

யணத்திற்கு வ்யங்கியாதி அர்த்தங்கள் சொன்னால் நடந்தது ஒரு திளுஸா பலதிளுஸா? நடந்தது ஒருதிளுஸே தவிர பலதிளுஸா இல்லையே, தவிற வ்யங்காதி அர்த்தங்கள் நடந்ததா நடக்காததா என்று கேள்வி? எல்லாம் நடந்த அர்த்தங்கள் தான் என்றால் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல், சொல்லப்பட்டது தான் வ்யங்காதி அர்த்தங்கள் அல்லவா. இதனால் வ்யங்காதி அர்த்தங்கள் வாச்யார்த்தம் அல்ல. இப்படியிருக்க வ்யங்காதி அர்த்தங்களை நடந்ததாய்சொன்னால் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைச் சொல்வதால் அதற்கு ச்லோகங்கள் ஒன்றுமே இல்லையே. ஸர்வரகஸ்யமும் தெரியும், அதாவது ஸவ-ஂ விதி.தஂதெ ஹவிஷ்ஹதி என்று ப்ரம்மா சொல்லியிருக்கும்போது வால்மீகியே எல்லாம் சொல்லியிருக்க வ்யங்காதி அர்த்தங்கள் ஏது? ரஹஸ்யமான கன்னத்தில் பொட்டுவைத்த கதையென்ன, காகாஸுர வ்ருத்தாந்தமான கதையென்ன, இப்படி பச்சையான பலகதைகளையும் பல ரஹஸ்யங்களையும் கவியே சொல்லியிருக்க வேறு வ்யங்கியாதி அர்த்தங்களால் எதைச்சொல்லுவது? எப்படி? அவருக்கு தெரியாதென்றால், எல்லாம்தெரியும் என்று ப்ரம்மதேவ வாக்யமல்லவா? தெரிந்து சொன்னதாயும் வால்மீகியின் ப்ரமாணமும் இருக்கிறதே. வ்யங்காதி அர்த்தங்கள் நடக்காதது, ச்லோகங்களில் இருந்து உண்டாகிற அர்த்தங்கள் என்றால் வால்மீகியை ப்ரம்மா நடந்தகதையை செய்யச்சொன்னாரே தவிற நடக்காததை (வ்யங்காதி அர்த்தத்தை) செய்யச் சொல்லவில்லையே. ராமன் ராஜ்யத்தை அடைந்த பிறகே இக்ரந்தகர்த்தாவான வால்மீகி ராமாயணத்தை செய்ததாய் இருப்பதால் நடந்தபடியே ஸகலமும் தெரிந்து செய்துவிட்டதால் இவர் விட்டது ஒன்றுமே இல்லை. ப்ரம்மா, நடந்த கதையைச்சொன்னால் அதுதானே பாபத்தைப்போக்கும் என்றார். நடக்காத கதை எப்படி பாபத்தைப்போக்கும் ஆதலால் நடக்காத அர்த்தங்களான வ்யங்காதிகள் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸம்பந்தமட்டில் ஸகலமும் தெரிந்து வால்மீகி சொல்லிவிட்டதாய் ப்ரமாணமாதலால் தள்ளத்தகுந்ததுகள். ஊநிஷாஉ ஷூதிஷாஂகவஉஜஉஸ்ரஸ்ர தீஸூஊஃ யகூஜா ஙிய-நாஜெஹஉவயீஃ காஉஜொஹிதஂ ॥ என்ற இந்த ச்லோகத்

திற்கே ஒரே அர்த்தமே தவிர இரண்டாவது அர்த்தம் கிடையாது என்று ஸ்பஷ்டம். இதற்கே வ்யங்கிதி அர்த்தம் இல்லாதபோது மற்றதற்கு எப்படிவரும்? விஷயத்தை கவனிப்போம்:—

வால்மீகி ஸ்நானத்திற்கு சென்றபோது இரண்டு பக்ஷிகளில் ஒன்றான க்ரௌஞ்சபக்ஷியை ஒருவேடன் அடித்தான். ஆண்பக்ஷி அடிபட்டுவிட பெண்பக்ஷி கதறிக்கொண்டு இருக்க அதைக் கண்டவுடனே உண்டான கருணையால் எதிரில் இருந்த வேடனையும் பார்த்துவிட்டு வால்மீகி மேலே குறிப்பிட்டு இருக்கும் ச்லோகத்தைச் சொன்னார். இந்த ச்லோகம் வாயில் வந்ததும் இவர், தான், என்ன சொன்னேன் என்று எண்ணினார். இந்த ச்லோகமே இவர் யத்னத்தில் வந்ததல்ல. ப்ரம்மா, தன் ஆக்ஞையால் வந்ததாகச் சொல்லியிருப்பதால் இவர் யத்னத்தில் வந்ததல்ல என்பது ஸ்பஷ்டமே. இப்படியிருக்க இந்த ச்லோகம் வந்ததே. இது நமது யத்னத்தில் வந்ததா தெய்வயத்னமா, என்று அதை எண்ணுமல் வந்த ச்லோகம், என்ன பாவத்தில், வந்தது என்று கவனித்தார். அவர் கவனிக்கும்போது பதத்தை, தப்பாகப் பிரித்துக்கொண்டு கவனித்தார். இந்த ச்லோகமே ராமன் ராவணனைக் கொன்றுவிட்டு பட்டாபிராமனுக இருக்கிறபோது நாரதரும் வந்து வால்மீகிக்கு அவர் கேட்டபடி ராம கல்யாண குணங்களை சுருக்கமாய் நூறு ச்லோகங்களாய் சொல்லிப்போன பிறகு தான், தபஸா நதிக்கரையில் வால்மீகி வாக்கில் இது வந்தது என்பது முதலில் கடைசிபரியர் தம் ஞாபகத்தில் இருக்கவேண்டும். இப்படி இருக்க ஶாமிஷாஃ என்ற ஒரே பதத்தை ஶா, மிஷாஃ, என்று இரண்டு, பதமாய் பிரித்துக்கொண்டு விட்டார். புத்தியில் ஒன்று பட்டால் அது மேல் ஓட்டம் ஓடும் குணமாதலால் தப்பாக பிரித்துக்கொண்டதால் புத்தியில் தப்பாகபட்டது. அப்படிப் பிரித்துக்கொண்டு விட்டதால் ச்லோகார்த்தமே விபரீதார்த்தமாய் போய்விட்டது. உள்ள அர்த்தம் என்னவென்றால் ராவணனென்றும் மந்தோதரி என்றும் பெயருடன் கூடின இரட்டையான பக்ஷிகளில் ராவணனுகிற ஆண் பக்ஷியைக்கொன்ற லக்ஷ்மியாகிற, ஸீதையாகிற, பத்னியை உடைய, இப்பொழுது இங்கு வேடரூபியாய் நிற்கும்

ராமா! நீர் துஷ்டனைக் கொன்றதால் நீடித்தகாலம் க்ஷேமமாய் இருப்பீர் என்பது அர்த்தம். பதத்தை தப்பாக பிரித்ததால் விபரீதமாய் ஆணும் பெண்ணுமான இரண்டு பக்ஷிகளில், காமத்தில் பீடிக்கப்பட்டதுகளில், ஒன்றைக் கொன்று விட்டதால் நீ வெகுகாலம் வாழமாட்டாய் என்று பட்டது. இது பிசகான அர்த்தமே. வேடன் வாழ்ந்தான் இல்லை என்று ஏதாவது பிந்தி தெரியுமா? பெண் பக்ஷிகதி என்ன, தெரியுமா? அது இருக்கட்டும். இந்த சாபார்த்தத்திற்கும் ராமாயணத்திற்கும் ஏதாவது லவலேசம் ஸம்பந்தமுண்டா. அப்படி ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கும் அர்த்தம் நிஜமா? பக்ஷிகள் வேடன் என்பதெல்லாம் எது. எது பரியந்தம் இருந்தது. அதுகள் எங்கிருந்து வந்தது. எங்கு, எப்பொழுது, போனது, என்ற விஷயம் ஏதாவது தெரியுமா? ப்ரம்மா, நாரதரை எதற்காக வால்மீகியிடம் அனுப்பினுர்? பிறகு இவர் எதற்காக வந்தார்? இவர் சாபார்த்தத்தைச் செல்லவந்தாரா? ராமாயண ஸம்பந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லவந்தாரா? ப்ரம்மா, வரவேண்டிய காரணம் என்ன. இவ்வளவு விஷயத்தையும், தீர்க்கமாய் ஆலோசனைசெய்து பார்த்தால் எந்த அர்த்தம் இக்க்ரந்தத்திற்காக ஏற்பட்டது? இந்த ராமாயணத்திற்கும் எந்த அர்த்தத்திற்கும் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது என்பது தெரியும். இந்த ச்லோகம் பட்டாபிஷேகாநந்தரம், சொல்லப்பட்டதாலும், இதற்கு முதலில் சொன்ன அர்த்தம் தவிற மற்ற எந்த அர்த்தமும் பொருத்தம் இல்லாதிருப்பதாலும் இந்த ச்லோகத்திற்கும் ஒரே அர்த்தமே. இரண்டாவது அர்த்தம் கிடையாதலாலும் இந்த ச்லோகத்து, ந சாபார்த்தம் கிடையாது, அனுக்ரஹார்த்தமேயாதலாலும் வால்மீகி செய்த எல்லா ச்லோகத்திற்கும் ஒரே அர்த்தம் தான் என்றும் இக்க்ரந்தரீதியாய் ஸித்தாந்தம். சாபார்த்தம் எப்படி பிசகாகிறதென்பதை கவனிப்போம் :—

வால்மீகி சொன்னதான மாநிஷாத என்ற ச்லோகத்தில் மாநிஷா[illegible] என்ற ஒ[illegible] பதத்தை மா, நிஷாத, என்று இரண்டாக பிரித்[illegible] [illegible]கொண்டு விட்டதால் அர்த்தம் தப்பாகப்பட்டது. இவரே சோகத்தில் வந்ததற்கு கௌரவம் கிடையாதென்று

தெரிவித்து இருப்பதாலும் இந்த ச்லோகம் சோகததில் வந்த தாலும் சோகத்தில் வந்தது சோகமாகாமல் ச்லோகமாகட்டும் என்று குறிப்பிட்டதால் வேடனை சபித்ததான அர்த்தம் பிசகு என்றும் மேலும் வால்மீகியே தப்பாகப்பட்ட அர்த்தத்தை எண்ணி என் வாக்கில் இப்படி வரலாமா என்று கவலைப்படுவ தாய் இருப்பதால் சாபார்த்தம் தப்பு என்றும் சாபார்த்தத்தி ற்கும். ராமாயணத்திற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லா திருப்பதாலும் சபிக்கப்பட்ட வேடனும் பிந்தி அழிந்துவிட் டான், அல்லது அழியவில்லை என்று அவனைப்பற்றி யாதொன் றும் தெரியாததாலும் பிந்தி பெண் பக்ஷியின்கதியும் இன்னது ஆனது என்று தெரியாமல் இருப்பதாலும் இந்த மாநிஷாத என்ற ச்லோகம் வால்மீகி வாக்கில் வருவதற்காகவே ப்ரம்மா, வேடன் பக்ஷி முதலியவைகளை தன் மாயையால் சிருஷ்டித்த தாலும் இந்த ச்லோகம் வந்ததும் வேடன் பக்ஷி முதலிய ஸகல மும் ப்ரம்மாவின் மாயையாதலால் அது உடனே மறைந்து விட்டதாய்த் தெரிவதாலும் சாபார்த்தம் தப்பு என்றும் மேலும் ஒரு க்ரந்தத்தை ஆரம்பிக்கும்போது மங்களத்தில் தான் ஆரம்பிக்க வேண்டுமே தவிற அமங்களத்தில் ஆரம்பிக்கக் கூடாததலாலும் சாபார்த்தும் பிசகு என்றும் இந்த ச்லோகம் சாபார்த்தமுள்ளதானால், ப்ரம்மா என் அனுக்ரஹத்தால் இந்த ச்லோகம் வந்தது என்று மங்களார்த்தத்தைச் சொல்லி அவர் கவலையை நீக்கியதாய் மேல் கதையாதலாலும் ப்ரம்மா அனுக் ரஹத்தால் அமங்களமான அர்த்தம் உள்ள ச்லோகம் வந்தது என்பது உசிதமில்லையாதலாலும், இதனாலும் சாபார்த்தம் பிச குக்காகத்தெரிவதாலும், சாபார்த்தம் உண்மையானால் ப்ரம்மா வால்மீகியிடம் வரவேண்டியதனவச்யமாதலாலும்,இந்தசாபார்த் தம் உண்மையானால் நாரதர் வால்மீகிக்கு ஸம்க்ஷேபமான ராமா யணத்தை சொல்லவேண்டிய தனவச்யமாதலாலும் இந்த ஸம் க்ஷேப ராமாயணத்தினாலேயே அதையே சிந்தித்துக்கொண்டே ஸ்னானத்திற்கு செல்லும்போது தான் இந்தச்லோகம் வந்ததாய் தெரிவதாலும், பிறகு ஆச்ரமம்வந்து இந்த ச்லோகத்தைநபற்றி சிந்தனையில் இருக்கும வால்மீகியைப்பார்த்து ராமன்கதை எப்

படி எப்படி நடந்ததோ அப்படி அப்படியே ஸகலமும்தெரியும், நீர் க்ரந்தத்தைச்செய்யும் என்றதாலும் சாபார்த்தம் பிசகு என்று தெரிவதாலும் ச்லோகத்தைச்சொன்ன வால்மீகி தப்பான அர்த்தத்தை எண்ணி, பெரியோர்கள் வாக்கில் க்ஷேமமாய் இருப்பாய் என்றல்லவா வரவேண்டும், என்வாக்கில் வாழ மாட்டாய் என்று வந்ததுபோல் இருக்கிறதே என்று கவலைப் படுகிறாரே தவிற ஓரேபதமாக சேர்த்துப்பார்க்காமல் கவலைப் படுவதாய் இருப்பதால் சாபார்த்தம் பிசகு என்றும் ப்ரம்மா உண்மையான அர்த்தத்தைக் காட்டவே வந்ததாலும், அநுக்ர ஹத்தால் வந்த ச்லோகமாதலால் அநுக்ரஹத்தால் தான் அறிய முடியுமாதலால் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியமுடியாமல் கவலைப்படுவதாலும் சாபார்த்தம் பிசகு என்றும் சாபார்த்தம் உண்மையானால், ஸ்ஃ॥ஷுூ०ஃபயயாரு ஜ० । என்று ஆரம்பப்படி முடிவு என்றால், சாபத்தில் இக்க்ரந்தம் ஆரம்பமானால் முடிவி லும் சாபத்தில் முடியவேண்டுமே. அப்படி முடிவில் இல்லை யாதலாலும் சாபார்த்தம் ஸத்யமல்ல என்றும், தவிற இக்க்ரந் தாரம்பத்தில் உத்தமன் யார் என்று வால்மீகிகேட்க அதற்கு நாரதர் ராமன் உத்தமன் என்றபடி, முடிவிலும் இக்க்ரந்தத்தில் ராமன் உத்தமன் என்றும், இக்க்ரந்தம் பாபபரிஹாரம் செய்யக் கூடியது என்று இப்படி மங்களமாய் முடிந்ததாலும் சாபார்த் தம் பிசகு என்றும் தவிற வால்மீகி கோபத்தைக்கொண்டு வேடனை சபித்து இருப்பாரேயானால், சபித்தால் அனேககாலம் செய்ததபஸ் போய்விடுகிறது. என்று பல இடங்களில் க்ரந் தத்தில் இருப்பதால் வால்மீகி தபஸை இழந்ததாய் இக்க்ரந்தத் தில் இல்லையாதலாலும் அநுக்ரஹத்தால் வந்த அர்த்தத்திற்கு அதுபோகும்வழியில் அர்த்தமே தவிற வேறுவழியில் இல்லை என்பது ஸத்யமாதலாலும் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகமான பிறகு தான் ஸம்க்ஷேபமான, முதல் ஸர்க்கம் வால்மீகிக்கு சொல்லப் பட்டதாலும் உடனே அவர் ஸ்னானத்திற்கு சென்றதாலும் நதிக்கரையில் இந்த ச்லோகம் வந்ததாலும் இதற்கு சாபார்த் தமே கிடையாதென்றும் அநுக்ரஹமான அர்த்தம் தான் என் றும் ஸித்தாந்தம். ஸம்க்ஷேபமான ராமாயணத்தை அநுப

விக்கும் வால்மீகியின் அநுபவரஸத்தை வெளிப்படுத்துவதற்
காகவே வேடனும் பக்ஷிகளும் ப்ரம்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
தாய்த் தெரிவதால் சாபார்த்தம் கிடையாதென்றும் மேலும்
அவதாரபூர்த்தியில் ஸீதையை லக்ஷ்மியாயும் ராமனை விஷ்ணு
வாயும் சொல்லி இருப்பதால் இக்க்ரந்தத்திற்கு பௌலஸ்திய
வதம் என்றுபெயரும் குறிப்பிட்டு இருப்பதால் இந்த ச்லோக
மும் ராவணனைக் கொன்றபிறகு ராமபட்டாபிஷேகத்திற்குபிறகு
வந்ததால் (ராமாவதாரம் பூர்த்தியாகும் பரியந்தம் வெளிப்
படையாய், தான் தசரதபுத்ரன் தான் என்றே எண்ணியிருக்கும்
அந்த ராமன் அபிப்ராயத்திற்கு விரோதமாய் ராமனை விஷ்ணு
என்று சொல்ல ப்ர்ம்மாவும் இஷ்டப்படாதவராய் இந்த ஊாமி
ஷாஉ என்ற ச்லோகத்தில் பெயர் குறிப்படாமல் காட்டினர்.)
மேற்படி ச்லோகத்திற்கு சாபார்த்தம் கிடையாதென்றும்,
ப்ரம்மா வால்மீகி ஆச்ரமம் வந்தபோது அவரை உபசரித்து
விட்டு முன் தன் வாக்கிலிருந்து வெளிவந்த ச்லோகத்தைப்பற்றி
இது வேடனை சபித்ததுபோல் இருக்கிறதே என்று எண்ணிக்
கொண்டு அதனால் உண்டான சோகத்தால் அதே சிந்தனையி
லிருக்கும் வால்மீகியை ப்ரம்மா பார்த்து, ஔஹஸ்ரு உவிவ-ஂ
மவஂ ! என்று நன்ருகச்சிரித்து, அதாவது இந்த ச்லோகம் என்
ஆக்ஞையால் வந்து இருக்க இன்னதற்காக இதுவந்தது என்று
என்பாவம் புரியாமல் இப்படி தப்பர்த்தம்செய்து கவலைப்படுகி
ருரே என்று தன் சிரிப்பால் அவர் விசாரப்படும் சாபார்த்தத்தை
அடித்துவிட்டு இதைப்பற்றி (சாபார்த்தத்தைப்பற்றி) நீர் விசா
ரிக்கவேண்டாம் இந்த ச்லோகத்திற்கு அந்த அர்த்தமே கிடை
யாது இந்த ச்லோகம் என் ஆக்ஞையால் வந்ததால் இது ராம
சரிதம். ராமசரிதம் ஸகலத்தையும் நீர் செய்யும் என்று மேலே
சொன்னதால் சாபார்த்தம் கிடையர்து என்றும் இக்க்ரந்தத்
தில் பல இடங்களில் இதைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டாம் என்று
சொல்லி இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் அதைப்பற்றி விசா
ரித்து இருக்கமாட்டார்கள் என்பதையும் நன்கு அறியலாமாத
லாலும் விசாரிக்கவேண்டாம் என்றதாலேயே இவர் நினைத்த
சாபார்த்தம் கிடையாதாதலாலும் மேல் கதையிலும் ப்ரம்மா

பௌலஸ்தியவதம். என்று சொன்னபடி பக்ஷியை வேடன் அடிப்பதாய் அதாவது ராவணனை அடிப்பதாய் வால்மீகிக்குக் காட்டி (ராமாயண, உதிரு-தம் என்ற இந்தபதம், ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத் என்றபதம், வளதுஷ்வயம், என்றபதம், இதுகள் இந்த மாநிஷாத என்ற ச்லோகத்திற்கு பிந்தினதுகள், ஆனால் ராம பட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கம் பிறகு இரண்டாம் ஸர்க்கம், பிறகு மூன்றும் ஸர்க்கம் நடந்தது. முன்விஷயத்திற்கு ராவணவதமானதும் பட்டாபிஷேகம் ஆனதும் அதை ஆதாரமாய்ச் செல்லி, பிறகு இரண்டாம் ஸர்க்கம் மூன்றும் ஸர்க்கம் அதற்கு பொருந்தி இருப்பதால் காட்டப் பட்டதே தவிர மாநிஷாத என்ற ச்லோகத்திற்கு பௌலஸ்திய வதம் என்ற பதங்களை ப்ரமாணமாகச் சொல்ல இல்லை) மங்களமான ராம ஆசீர்வாத ச்லோகத்தை ப்ரம்மா உண்டுபண்ணினார். தவிர மாநிஷாத என்ற பத்திற்கு ஆத்மவதத்திற்காக காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனான ராவணனைக்கொன்று தேவர்கள் அபிப்ராயத்தையும், ராவண அபிப்ராயத்தையும் பூர்த்தி செய்வித்த ராகவனை நீடித்தகாலம் க்ஷேமமாய் இருக்க வேண்டுமென்றுசீர்வதித்ததே தவிர வேறர்த்தமல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிர ராமாயணவிதிரு-தம் என்றுபெயர் வைக்கப்பட்டு இருக்க (ப்ரம்மா, நாரதரிடம் கேட்டபடி ராமாயணத்தைச்செய்யும் என்றதால், அவர் ராமசரிதமென்றதால், அதற்கு விரோதமில்லாமல் முதலில் அந்தபேரைக் கொடுத்து பிறகு மற்றபெயர்களான, ஸீதையை அபஹரித்ததால் ஸீதாசரிதம் என்பதை மத்தியிலும் பிறகு ராவணவதமாதலால் பௌலஸ்யவதம் என்பதை கடைசியிலும் சொன்னார்.) அதில் இந்த மாநிஷாத என்ற ச்லோகம் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ப்ரதான ச்லோகமாய்யிருக்க, இதற்கு சாபார்த்தமானால் ராமாயணம் என்று இக்க்ரந்தத்திற்கு எப்படி பெயர்வரும்? தவிர இக்க்ரந்தத்தைப் படித்தால் ஸர்வ பாபம் போகிறது என்றிருக்க மேலும் ஒவ்வொருவனும் இஷ்டஸித்தியடைகிறான் என்றும் இருக்க மாநிஷாத என்ற ஸ்லோகத்திற்கு சாபார்த்தமானால் இக்க்ரந்தம் எப்படி படிக்கிறவனுக்கு மங்களத்தைக்கொடுக்கும்? தவிர வால்மீகி சபித்து இருந்தால்

வேடனுக்கு அது பலித்ததாய் சொல்லாததால், மற்ற ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒவ்வொருவருக்கும் சாபம் பலித்ததாய் சொல்லத்தெரிந்த வால்மீகிக்கு தன்னால் சபிக்கப்பட்ட வேடனுக்கு பலித்ததா இல்லையா என்றறிய யோக்யதை இல்லையா? உமக்கு ஸகலமும் தெரியும் என்ற ப்ரம்மா அனுக்ரஹம் இது தானா? இது அவசியமில்லை என்று ஏதாவது ப்ரமாணம் உண்டா? சபித்தது உண்மையானால் வாழ்ந்தான் இல்லை என்று சொல்லாவிட்டால் சாபத்திற்கு என்ன கௌரவம்? எப்பொழுது, வேடனுக்கு சாபம்பலித்ததாய் இல்லையோ, எப்பொழுது, பெண்பக்ஷியின் கதியும் தெரியவில்லையோ, அதனாலேயே சாபார்தம் ஸத்யமல்ல என்றும் இந்த மாநிஷாத என்ற ச்லோகத்திற்கு இந்த மங்களார்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே ஸம்க்ஷேபமான முதல்ஸர்க்கம் நாரதரால் வால்மீகிக்கு ப்ரம்மாவின் ஆக்ஞையால் சொல்லப்பட்டதாய் இருப்பதாலும், அதையே ப்ரம்மாவும் வந்து ஸ்தாபித்ததாலும், இது ஆசீர்வாதமான ச்லோகமாதலால் தான், இக்க்ரந்தம் பாராயணம் செய்கிறவனுக்கும் மங்களத்தை அளிக்கிறதென்றும் ஸ்பஷ்டம். இக்க்ரந்தத்தில் இக்கதை எப்படி போகிறதோ அது போகிறவழியில் அர்த்தம் செய்யவேண்டுமே தவிற மனம் போனபடி பதம்பிரித்தல் கூடாதென்றும் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் இக்க்ரந்தரீதியில் மாநிஷாத என்ற ச்லோகத்திற்கு சாபார்த்தம் கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு பதார்த்தம் மட்டும் தான் ப்ரமாணம். ஆனால் காவ்யம் என்று பதம் உள்ள இடத்தில் வால்மீகியும், நாரதரும், ப்ரம்மாவும் என்றே மூலத்திலேயே குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இது முன்சொன்ன ப்ரமாணங்களிலேயே இருக்கிறது. காவ்யம் என்ற பதத்திற்கு கவிநா க்ருதம் காவ்யம் அதாவது கவியால் செய்யப்பட்டது என்ற மட்டில் தான் இக்க்ரந்தபடி ப்ரமாணம். ஆதலால் காவ்யம் என்ற இடங்களுக்கெல்லாம் கதை என்றே அர்த்தம் என்றும் ஸித்தாந்தம். இந்த வ்யங்காதி அர்த்தங்களெல்லாம் யாரார் எந்தெந்த சாஸ்திரம் படித்தார்களோ, அந்த அந்த படிப்பை ப்ரகடனம் செய்யச்சொல்வது தவிற வேறு அல்ல. இந்த அர்த்

ங்கள் ராமாயணத்திற்கு மட்டில் தான் இல்லை. யாரும் எந்த க்ரந்தத்தையும் அதது எப்படி சொல்லுகிறதோ, அது போகிற வழியில் சென்று அதது எததற்காக ஏற்பட்டதோ அதையும் சொல்லவேண்டும். ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயணம் வேதாந்த அர்த்தத்திற்காக ஏற்பட்டது அல்ல அதற்கு அந்த அர்த்தமும் கிடையாதென்றும் ஸ்பஷ்டம். ஒரு க்ரந்தத்திற்கு வேறொன்றை யாசிப்பது கூடாது. ஒருவேளை அதில் இல்லாமல் போனால் யாசிக்கலாம் இந்த ராமாயண ஸம்பந்தமட்டில் எல்லாம் இதிலேயே இருப்பதாய் ப்ரமாணம் இதற்கு ஆதாரம் வேறு க்ரந்தம் கிடையாது. அதற்கு அதுவே பிறமாணம், வால்மீகி ஸமுத்ரத்திற்கு ஸமுத்ரமே உபமானம், ஆகாசத்திற்கு ஆகாசமே உபமானம், ராமாயணத்திற்கு ராமாயணமே உபமானம், ராமனுக்கு ராமனே உபமானமென்று பல இடங்களில் ஸ்தாபிக்கிறார். நாரதாதிகள் காவ்யம் என்ற பதத்திற்கு அர்த்தத்தை மூலத்திலேயே கதை என்று ஸ்தாபித்ததால் கதை என்றே ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகி பாலகாண்டம் 4-ம் ஸர்க்கத்தில் 6-ம் ச்லோகத்தில் வெதொவபூ ஹணாயஉாய தாவ ஸ்ரா ஹய தவ்லாஃ வேதமாகிற இந்த ராமாயணத்தின் பொருட்டு குசலவர்களை வால்மீகி அங்கீகரித்தார் என்று ப்ரமாணம். வால்மீகி குசலவர்களை ஸ்வீகரித்து அவர்களுக்கு ப்ரம்ம தேஜஸ்ஸை அனுக்ரஹம் செய்து இக்க்ரந்தத்தை உபதேசித்தார். இக்க்ரந்தத்தில் உள்ளபடி வேதங்களை மூன்று ஜாதிக்காரன் தான், அத்யயனம்செய்யலாம். இந்த ராமாயணமான வேதத்தை ப்ராம்மஙிஷ்டனை ப்ராம்மணன் ஒருவன் தான் மூலம் (24536) இருபத்திநாலாயிரத்து ஐநூத்திமுப்பத்தாறு ச்லோகங்களை அத்யயனம் செய்யலாம் மற்றவன் கேட்கத்தான் வேண்டும் என்கிறார். வால்மீகி யுத்தகாண்டம் (131)-ம் ஸர்க்கம் (117)-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்ரூணஉ ஏபிரா ஷாமி தூஉ ஸொ்ா த வ ஏ ௦ க்ஷத்ரியெ ஷி ஃஜாக । என்று க்ஷத்ரியர்களால் தினம் சிரஸால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு ப்ரம்மணனிடத்தில் இருந்து கேட்கப்படவேண்டும் என்றார். இவ்விஷயத்தை நாரதரும் ஸம்க்ஷேபத்தில் 1-ம்ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தில் வஂநு ஷிஜொவா ஹ்ரஷஸக்ஷவீயாக । என்பதில் வஂநு

என்கிற க்ரியையை நாலு பாதத்திற்கும் சொல்லக்கூடாது.
இது த்விஜ ஒருவனுக்குத்தான் சொல்லப்பட்டது மற்றவன்
கேட்கத்தான் வேண்டும் என்று இப்படி நாரதர் விதித்ததை
தான் மேலே வால்மீகி ஸ்பஷ்டமாய்வர்ணிக்கிறார். தவிர உத்தர
காண்டம் (121)-ம் ஸர்க்கம் 48-ம் ச்லோகத்தில் ஶ்ராவயெதி௲
ஶ்ரவணம் ப்ராஹ்மணோஹ்யாதிநெதிநெ । என்று ச்ரேயஸ்ஸை
இச்சிக்கிறவன் ப்ராம்மணனிடம் இருந்து தினம் தினம் இதைக்
கேட்டால் சிரேயஸ்ஸை அடைவான் என்றார். இதிலிருந்தும்
இது உத்தமவேதமாதலால் க்ஷத்ரியர்களே ப்ராம்மணனிடம்
இருந்து கேட்கவேண்டும் என்று வால்மீகி விதித்ததால் அதற்
காகவே அவர், பிறக்கும்போதே இரட்டைக் குழந்தைகளாகவே
ஜனித்த குசலவர்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு அந்த ராமாயண
மான வேதத்தை அத்யயனம் செய்வதற்காக ப்ரம்மதேஜஸ்ஸை
அவ்விருவர்களுக்கும் அனுக்ரஹம்செய்து அதை உபதேசித்து,
ஸர்வரிஷிகள் ஆச்ரமங்களிலும் சென்று அவர்களை கானம் செய்
யும் படியும் சொன்னார். ரிஷிகளும் இக்குழந்தைகள் ப்ரம்மதே
ஜஸ்ஸுடன் விளங்குவதையும் கண்டு பரமஸந்தோஷத்துடன்
ச்ரவணம் செய்தார்கள் என்று கவி குறிப்பிடுகிறார். இந்த விஷ
யத்தையே ஸ்ரீராகவனும் குழந்தைகளிடம் கதை கேட்க ஆரம்
பிக்கும்போது பாலகாண்டம் (4)-ம் ஸர்க்கம் (27)-ம் ச்லோகத்
தில் ஶ்ரூயதாமிதஆவயோ உநயொஃதெஜஸ்வநோஃ என்று
ப்ரம்மதேஜஸ்ஸை உடைய இவர்களிடம் இருந்து இந்த கதை
கேட்கப்படட்டும் என்றார். இதினாலும் ப்ரம்மதேஜஸ் உள்ள
வர்கள் என்றும் ஸ்பஷ்டம். குசலவர்கள் பட்டாபிஷேகம்முடிய
27 நாளிலும் உத்தரகாண்டம் பூர்வபாகம் உத்தரபாகம் இரண்
டையும் 6 நாளிலும் கானம்செய்து முடியும் பரியந்தம் ப்ரம்ம
தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கினார்கள். ஸ்ரீராமனிடம் கானம் செய்த
பிறகு இவர்கள் ஒரு இடத்திலும்சென்று கானம் செய்யவே
இல்லை. இந்த க்ரந்தத்தை உபதேசிக்கும் போது வால்மீகி
ப்ரம்ம தேஜஸ்ஸை அளித்தார். இது உலகத்தில் ப்ரகடனமாகி
கடைசியாய் ஸ்ரீராமனிடம் முடிந்தது. அத்துடன் அவர்கள்
ப்ரம்ம தேஜஸ்ஸும் மறைந்தது என்றும் கவியின்ஸித்தாந்தம்.

மேலும் உத்தரகாண்டத்தில் (121)-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமாயணம் வேதஸமம் ச்ராத்தேஷு ச்ராவயேத் புதः। என்று ராமாயணம் வேததுல்யம் என்றார். சிரார்த்த காலங்களில் புத்திமான்கள் கேட்டால் பிதிர்க்கள் திருப்தியடைகிறார்கள் என்றார். மேலும் சிரார்த்தகாலத்தில் வேதம் ஒன்றுதான் அத்யயனம் செய்யலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தவிற ஏன் இதை குறிப்பிடுகிறார் என்றால் ராமாயணம் முழுமையும் காயத்ரீ என்றார். ஆயிரம் ச்லோகத்திற்கு முதல் அக்ஷரம் காயத்ரீ அல்ல. அதை உத்தர காண்டம் (121)-ம் ஸர்க்கம் (45)-ம் ச்லோகத்தில் மாயத்ர்யாஸ்து ஸ்வரூபம் தத்ராமாயண முத்தமம்। என்று ஸர்வச்லோகமும் காயத்ரீ என்றார். அதனால் தான் அதில் ஒருபாதம் சொன்னா லும் பாபம்போகும் என்றார். இப்படி ராமாயணம் என்பது ராகவன்சரிதம் அந்தராகவன் வேதத்தின் ஹ்ருதயம் என்றும் இருக்கிறது. மேலும் இக்க்ரந்தம் செய்யப்பட்டபோது ராமன் பட்டாபிராமனாக இருந்ததால் அப்ப்ரம்மத்தினுடைய கல்யாண குணங்களுடன் கூடின இது, வேத புருஷன்கதை, இது வேத மாதலால் அதனாலேயே குசலவர்களுக்கு ப்ரம்மதேஜஸ்ஸை அனுக்ரஹம்செய்து ராமாயணத்தையே வால்மீகி உபதேசித்தார் தவிற ராமாயண மஹிமையை வால்மீகி வர்ணிக்கும் போதும் நாரதரிடம் கேட்டபோதும் முதல் ஸர்க்கம் ராமாயணம் வேதங் களுடன் கூடினது என்று நாரதர் சொன்னபடி வால்மீகியும் ஸமுத்ரமிவ ரத்நாட்யம் ஸர்வச்ருதிமனோஹரம் என்று சொன்ன இடத்தில் ஸமுத்ரம் ரத்னங்களுடன் கூடினதுபோல் ராமாயண மான ஸமுத்ரம் ரத்னத்துடன் கூடினது (அதாவது சிலர் சொல் வதுபோல் வ்யங்கியாதி அர்த்தங்களான ரத்னங்களல்ல) ஸ்ரீமத் ராமாயணமான ஸமுத்ரத்தில் வால்மீகியால் நாரதரிடம் கேட் கப்பட்ட எந்த ராம கல்யாணகுணங்களோ அந்த ராம கல்யாண குணங்களான ரத்னங்களுடன் கூடியதே தவிற வேறு அல்ல என்று ஸித்தாந்தம். மேலும் அந்த ராமாயணமானது ஸர்வ வேதங்களுடைய மனஸுகளேயும் அபஹரிக்கிறது என்றார். இது பாலகாண்டம் (3)-ம் ஸர்க்கம் (8)-ம் ச்லோகம். (மற் றொரு இடத்தில் அதாவது (4)-ம் ஸர்க்கம் (23)-ம்ச்லோகத்தில்

கூய-ஷஜ்ஹம் வ-ஷிஜநகம் ஸவ-ரு-தி உநோஹரம் । என்ற இடத்தில் கேட்கிறவர்களுடைய காது வழியாய்ச்சென்று மனஸ்ஸை அபஹரிக்கிறதென்று இங்கு தாத்பர்யம்) தவிற வேதத்தில் சாகை, ஸம்ஹிதை என்பதுபோலும் ராமாயணத்தில் முன் ஆறுகாண்டங்கள் ஸம்ஹிதை என்றும் பின் உத்தரகாண்டம் சாகை என்றும் வால்மீகி வர்ணித்தார் வேதத்திற்கும் காண்டங்கள் ஏழு. ராமாயணத்திற்கும் காண்டங்கள் ஏழு. அதற்கு ஸ்வரம் உண்டு இதற்கும் ஸ்வரம் உண்டு என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். இக்க்ரந்தமான வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு பார்க்கவ ஸம்ஹிதை என்று பெயர். வால்மீகிக்கு பார்க்கவர் என்று பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. யுத்தகாண்டம் (131)-ம் ஸர்க்கம் (124)-ம் ஸ்லோகத்தில் ஸஂஹிதாம ஜஷிணாகூதாம । என்று இருக்கிறது. மேலும் ஸாம-ஷீம கயாம என்றும் இருக்கிறது. தவிற கூஷ-ம வாஜ்கிநாகூதம என்றும் இருக்க இந்த க்ரந்தம் முழுமையும் கூஷ-ம என்றார். ஸஂஹிதாயாம என்று ஸர்க்கமுடிவிலும் கதை மத்தியிலும் காட்டினார். இப்படி மற்றும் பல ப்ரமாணங்களாலும் முக்யமாய் வேதமாகிற இக்க்ரந்தத்தின் ப்ரகடனத்தின் பொருட்டு (இங்கு சிலர் ராமாயணம், வேதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்த வந்தது என்பார்கள். அது கிடையாது. இது ஸ்வதந்திரக்ரந்தம். ராமன்செய்த காரியங்களை வெளிப்படுத்தும் இக்க்ரந்தம் வேதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்த வரவே இல்லை.) குழந்தைகளுக்கு வால்மீகி உபதேசித்தார் என்றும் இருப்பதால் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதமென்றே ப்ரமாணம் இப்படி நாரதரும் வால்மீகியும் ப்ரம்மதேவனும் இப்படியே ஸ்தாபிப்பதால் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதம் என்றே ஸித்தாந்தம். எந்த புராணமும் எந்த சாஸ்திரமும் ராமாயணத்தை கட்டுப்படுத்தாது கட்டுப்படுத்தவும் முடியாது ஏனென்றால் இதை வால்மீகி ஸ்வதந்திர க்ரந்தம் என்றார். மேலும் இக்க்ரந்தத்தில் பதம் ஆர்ஷம், கதை ஆர்ஷம், ச்லோகமே ஆர்ஷம், க்ரந்தம்முழுமையுமே ஆர்ஷம், என்று மூலத்திலேயே இப்படி பல ப்ரயோகம் இருப்பதால் இதர சாஸ்திராதிகளுக்கு இது கட்டுப்படாதது. கூஷீக, இருந்தது என்பதற்கு

இருக்கிறதென்றும், சூவஹகு, அடைந்தான் என்ற இடத்தில் அடையப்போகிருனென்றும், ஸய-ூ௦, பாதி என்பதற்கு காலே அரைக்கால் என்றும் இப்படி எத்தனையோ அர்த்தத்தில் ஆர்ஷமும் ஸய-ூ௦ என்று கதையில், ஆர்ஷமும், க-ஃ-ஓ என்றும் ஊாமாரயாய என்றும் ஆாஊமெ என்றும் ஊாவெ என்றும் இப்படி எத்தனையோ கணக்கில்லாத பதங்களில் ஆர்ஷமும் அவதார கட்டத்தில் கதாச்லோகமே ஆர்ஷமும் இப்படி பலதுகள் உண்டு இக்க்ரந்தம் முழுமையுமே ஆர்ஷம் என்று இருப்பதால் இது ஸ்வதந்திரக்ரந்தமாதலால் ஒன்றுக்கும் கட்டுப்படாதது அதற்கு அதுவே ப்ரமாணம் ஆதலால் ராமாயணம் வேதம் என்றே ஸித்தாந்தம்.

யுத்தகாண்டம் (122)-ம் ஸர்க்கம் (31)-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்ரெதெவெஃ ஸ்ராஹ்யொவொகாஃ ஸிஸாஹுவாரஷ-யஃ। ஸஹிமஹூ உஹாத்மாநஂ ஸஉ-ஜீவ-ாா-வொஷா-தூஉஂ ஸாதத்ஊ-க்ஷஉவஷ்க்ஷஂ ஸக்ஷாரஂ ஸ்ரஹ்ஜிதஂ। வெஃாநாஂஹுஊயஂ ஸுஉஃமா-ஹ்ாஂ ஈாஉஃ வாஜவஃ। என்று தசரதர் லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து லக்ஷ்மணா! ஸர்வதேவர்களும் இந்த புருஷோத்தமனை ராமனை அடைந்து பூஜிக்கிறார்கள். இந்த ராமன் நித்யன் அக்ஷரஸ்வரூபி வேதத்தின் ஹ்ருதயம். இது ரகஸ்யமான வஸ்து ஸம்ரக்ஷணைக்காக பூமியில் ப்ரம்ம ஸ்ருஷ்டிக்குள் கட்டுப்பட்டு வந்தது என்று குறிப்பிட்டதால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்றும் ஸித்தாந்தம். கவியே உத்தரகாண்டத்தில் (121)-ம் ஸர்க்கம் (8)-ம் ச்லோகத்தில் வெஃாஃ ஸ்ராஹ்ணாா-ஓவெணமாயத்ரீ ஸவ-ஃ ாக்ஷிணீ। ஓஂகாரொரயவஷட்காராஃ ஸவெ-ராஉஉநவதாஃ॥ என்று ராமன் வைகுண்டம் போகிறகாலத்தில் வேதங்கள், காயத்ரீ, ஓங்காரம், வஷட்காரம் இதுகளான ஸகலமும் ப்ராம்மணரூபத்துடன் ராமனை அநுஸரித்ததுகள் என்று குறிப்பிட்டதால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்றும் ஸ்ரீராமாயணம் வேதம் என்றும் ஸித்தாந்தம். யுத்தகாண்டம் (120)-ம் ஸர்க்கம் (3)-ம் ச்லோகம் ஷஸய-ஃநயநஶ்ரீஊாஹு உஹாஃவொ வரஷஹ்ஜஃ। என்று பரமசிவன் உள்பட ஸர்வதேவதைகளுடன், ப்ரம்மாவும் கைகளைசேர்த்து அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு

மனுஷ்யஜந்மாவில் தன்னை அறியாமல் இருப்பதால் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றும் ராகவனைப்பார்த்து (14)-ம் ச்லோகத்தில் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ச என்று நீர் அக்ஷரம் நீர் ப்ரம்மம் நீர் ஸத்யஸ்வரூபம் என்றும் விராட்ஸ்ரூபி என்றும் வர்ணிப்பதால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்று ஸித்தாந்தம். அதே ஸர்க்கம் முழுமையுமே ராமனை பரப்ரம்மம் என்று வர்ணிப்பதால் பரப்ரம்மம் என்று ஸித்தாந்தம். உத்தரகாண்டத்தில் அகஸ்தியரும் ராமனை பரப்ரம்மம் என்றதால் பரப்ரம்மம் என்றே ஸித்தாந்தம். உத்தரகாண்டம் (121)-ம் ஸர்க்கம் (10)-ம் ச்லோகம் வைஷ்ணவீம் தாம் மஹாதேஜா யத்வாகாஶம் ஸநாதநம் । என்று ப்ரம்மா ராகவனைப்பார்த்து நீர் வைஷ்ணவதேஜஸ்ஸிலாவது ஆகாசமான ப்ரம்மத்திலாவது கலக்கலாம் என்று சொல்ல அவரும் அப்படியே வைஷ்ணவஸ்ரூவபியாகி பிறகு ப்ரம்மமானூர் என்று இருப்பதால் இது வால்மீகி வாக்யமாதலால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்று ஸித்தாந்தம். உத்தரகாண்டம் (88)-ம் ஸர்க்கம் (10)-ம் ச்லோகம் த்வம் ஹி நாராயணஃ ஸ்ரீமான் த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் । த்வம் ப்ரபுஃ ஸர்வபூதாநாம் வரிஷ்டஸ்த்வம் ஸநாதநஃ ॥ என்று அகஸ்தியபகவான் நீரே நாராயணன் ஸர்வமும் உம்மிடம் விளங்குகிறது நீர் ஸர்வபூதங்களுக்கும் பிரபு. நீர் ஸநாதநமூர்த்தி, நீரே பரமபுருஷன் என்றதாலும் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்று ஸித்தாந்தம். ஆரண்யகாண்டம் (44)-ம் ஸர்க்கம் (15)-ம் ச்லோகம் ஸுமித்ரை கௌஸல்யைப்பார்த்து ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்யோ ஹ்யக்னேரக்னிஃ ப்ரபோஃ ப்ரபுஃ । ஸ்ரியஃ ஸ்ரீஸ்ச பவேதக்ர்யா கீர்த்யாஃ கீர்த்திஃ க்ஷமாக்ஷமா ॥ தைவதம் தேவதாநாம் ச பூதாநாம் பூதஸத்தமஃ என்று ஏ! கௌஸல்யே, ராமன் ஸூர்யனுக்கும் ஸூர்யன் அக்னிக்கும் அக்னி ஸ்ரீயிக்கும் ஸ்ரீ கீர்த்திக்கும் கீர்த்திபொறுமைக்கும் பொறுமை. ஸர்வதேவதைகளுக்கும் தேவதை பூதங்களுக்கும் பூதன் என்று இப்படி வர்ணிப்பதால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் (76)-ப் ஸர்க்கம் (16)-ம் ச்லோகம் அக்ஷய்யம் மதுஹந்தாரம் ஜாநாமி த்வாம் ஸுரேச்வரம் । தநுஷோஸ்ய பராமர்சாத் ஸ்வஸ்தி தேஸ்து பரந்தப ॥ என்று பரசுராமன் ராகவனைப் பார்த்து நீர் அழிவில்லாதவராயும் மதுவைக்கொன்ற மதுஸூதனனாயும் தேவதைகளுக்கு ஈச்வரனாயும் இந்த வில்லை நீர் நாணேற்றிவிட்டதால் தெரிந்துகொண்டேன் என்று பரசுராமன் இப்படி சொன்னதாலும் ஸ்ரீராகவன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்ற ஸித்தாந்தம். பாலகாண்டத்தில் (70)-ம் ஸர்க்கத்தில் (20)-ம் ச்லோகத்தில் அவ்யக்தப்ரபவோ ப்ரஹ்மா சாச்வதோ நித்ய அவ்யய: । என்று வஸிஷ்டர் சொன்னார். அவரே அயோத்யாகாண்டத்தில் (110)-ம் ஸர்க்கத்தில் (5)-ம் ச்லோகத்தில் ஆகாசப்ரபவோ ப்ரஹ்மா சாச்வதோ நித்ய அவ்யய: என்று அவ்யக்தமானதில் ப்ரம்மா உண்டானார் என்றும் ஆகாசத்தில் இருந்தும் ப்ரம்மா உண்டானார் என்றும் வர்ணித்தார் வால்மீகியும், பாலகாண்டம் (18)-ம் ஸர்க்கம் (10)-ம்ச்லோகம் ப்ரோத்யமாநே ஜகந்நாதம் ஸர்வலோகநமஸ்க்ருதம் । கௌஸல்யாஜநயத் ராமம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதம் ॥ என்று ஸர்வலோகத்தாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட ஜகந்நாதனை ஸர்வலக்ஷணத்துடன் கூடினவனை கௌஸல்யாதேவி பெற்றாள் என்றதால் வால்மீகிவாக்யத்தாலும் பகவான் பிறக்கும்போது குறிப்பிட்டதால் ராமன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்று ஸித்தாந்தம். அந்த ப்ரம்மமே லோக ரக்ஷணைக்காக மனுஷ்யனாய் பிறந்து இருப்பதால், அது அழிவில்லாததால் புண்யலோகம் செல்லும்போதும் பிறந்த அதே சரீரத்துடன் தம்பிகளுடன் அவர்கள் சரீரங்கள் கீழேவிழாமல் அப்படியே விஷ்ணுரூபியாகிபிறகு ப்ரம்மமாய் மறைந்ததாய் வால்மீகி குறிப்பிட்டார். இதனால் ஸாக்ஷாத் ராகவன் வேதபுருஷனை பரப்ரம்மம் என்றும் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதம் என்றும் வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

3. பாலகாண்டத்தில் உள்ள ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கம் குரு சிஷ்ய பாவத்துடன் கூடியதல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ஆரம்பம் முதல் ச்லோகம் என்னவென்றால் தபஸ்ஸ்வாத்யாயநிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம் வரம் । நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முநிபுங்கவம் ॥ என்று தபஸ் என்ன, அத்யயனம் என்ன இந்த இரண்டிலும் கெட்டிக்காரராயும் பேசுகிறவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டராயும் (சப்தத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டராயும்) முநிகளுக்குள் சிரேஷ்டராயும் இருக்கும் நாரதரை தபஸ்ஸை உடைய வால்மீகி கேட்டார் என்று இதுதான் முதல் ச்லோகம். இப்படி இருக்க, இதில் நாரதரை குரு என்றாவது, வால்மீகி சிஷ்யரென்றாவது ஒரு பிரயோகமும் இல்லை. தவிற, நாரதர் உபதேசித்தார் என்றும் இல்லை ஆதலால் விஷயத்தை கவனித்தால் இவ்விருவர்களுக்குள் குரு சிஷ்யபாவத்திற்கு நாரதர் இவருக்கு முந்தி எப்பொழுதாவது குருவாய் இருந்தாரா அல்லது இனிமேல் வால்மீகி, தன் ஆச்ரமத்தை நாடி வந்திருக்கும் நாரதரை கேழ்வை கேழ்க்கப்போவதால் குருவா எப்படி? முதலில் ஒருவன் ஒருவனை குருவாக எண்ணினால் அவரை அடைந்து நான் தங்களை குருவாய் வரிக்கிறேன். தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டும். எனக்கு ஞானோபதேசம் செய்யவேண்டும் என்று நமஸ்கரிக்கவேண்டும். பிறகு குரு அங்கீகரித்து உபதேசிப்பதை உடனேயோ, கொஞ்ச காலம் கழித்தோ செய்வார். குருவை ஆரம்பத்திலேயே கேழ்வை கேட்கமாட்டார்கள். சிஷ்யன் குரு இருப்பிடத்தை நாடிச் சென்று உபதேசம் பெற்றுகொள்ளுவது குரு சிஷ்ய முறைக்கு க்ரமம். இரண்டாவது பக்ஷம் உத்தம சிஷ்யனாகில் குரு சிஷ்யன் வீட்டை நாடிச் செல்லலாம். தவிற, நாரதர் வந்தார். அந்த குருவை வால்மீகி பூஜித்தார் என்று ஒன்றும் இல்லை. பெரியவர்கள் வந்தால் பூஜிக்கவேண்டும்; பூஜித்தார் என்று நாம் வைத்துக்கொள்வோம். தவிற, பிர்ம்மா வந்தார் உடனே பரபரப்புடன் வால்மீகி எழுந்து அர்ச்சிய பாத்ய ஆசமனியங்களால் உபசரித்தார் என்று இருக்க அப்படி நாரதரை பூஜித்தார் என்றும்

ச்லோகம் இல்லை. பிந்தி நாரதர் போகும்போது அவரை பூஜித்த தால் முந்தி பூஜித்து இருக்கவேண்டும் என்றும் வைத்துக்கொள் வோம் பெரியவாள்முறைக்கு பூஜித்ததுவாஸ்தவமே. குரு சிஷ்ய முறையில் என்பதற்குத் தான் பொருத்தம் இல்லை என்பது. மேலும் உபமானமாக வஸிஷ்டர் பரதனுடன் பரத்வாஜாச்ரமம் வந்ததும் அயோத்யாகாண்டம் (89)ம் ஸர்க்கம் (4)ம் ச்லோகம் ஸஞ்சசாலாஸநாத் தூர்ணம் ஶிஷ்யாநர்க்யமிதி ப்ருவந் । ஸமாகம்ய வஸிஷ்டேந பரதேநாபிவாதித: ॥ என்று பரத்வாஜர் அதி வேகத்துடன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து அர்க்கியாதிகளை எடுத்துக்கொண்டு வஸிஷ்டரை அடைந்தார். அவரை உபசரித் தார் என்று இருக்கிறது. ஏன் நாரதரை பூஜித்தார்என்று முந்தி பிரயோகம் இல்லை. ப்ரம்மா வந்தபோது பரபரப்புடன் எழுந்து உபசரித்தார் என்று இருக்க, நாரதர் வந்தபோது சொல்லத் தெரியவில்லை போலும். கதையின் போக்கை கவனித்தால் இவர்கள் இருவரும் பரம மித்ரர்கள் என்று தெரிகிறது. தவிர, கடைசியில், தான் ராமனைப்பற்றி கேட்டதால் அவர் தன் மனோ பிப்ராயப்படி, தான் நினைத்தபடி, அப்படியே வர்ணித்ததால் உண்டான ப்ரேமாதிக்கத்தால் அவரைப் பூஜித்தார் என்பது ஸ்பஷ்டம். வால்மீகி தன் ஆச்ரமத்திற்கு வந்தவரை உத்தமன் யார்? ஸத்யவந்தன் யார்? ஸர்வகுண ஸம்பன்னன் யார்? என்று இப்படி சில கேழ்வைகளை தனக்கு ராமனிடம் இருக்கும் பக்தியை த்ருடப்படுத்திக்கொள்வதற்காகக் கேட்டார். இது ஸ்னேகபாவமே தவிற, குரு சிஷ்யபாவமே அல்ல. இதில் சிஷ்யன் குருவை நான் கேட்கிறபடி நீர் சொல்லவேண்டும் என் கிறார். அப்படி கேட்டதும் அவரிடம் குரு என்றால் அந்த நாரதர் நான் அறிந்து சொல்லுகிறேன் என்கிறார் அவரும் பிறகு அறிந்து சொல்லுகிறார் என்று மேலே ப்ரயோகம் இது தான் குரு உபதேசிக்கும் தினுஸா சிஷ்யனாகயிருப்பவன் ஸத்குருவை அடையும்போதே நான் கேட்பதற்கு நீர் பதில் சொல்லும் என்று கேட்பது தான் சிஷ்யலக்ஷணம் போலும்? (நாரதரும் வால்மீகியும் குரு சிஷ்யர்கள் என்கிற மத ஸித்தாந்தத் தைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது பேசவே இல்லை. அந்த மதத்

திற்கு அது ப்ரமாணமே இந்த க்ரந்தத்தில் அதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்றபட்டில் தான் சொல்லுகிறோம். அதற்கு அது ப்ரமாணமே.) மேலும் குருவாகவந்தவரும் அவர் கேட்டதற்குமட்டும் பதில் சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட்டாரே தவிர வேறு எதைப்பற்றியும் சொல்லவுமில்லை. இவரும் கேட்கவில்லை. வால்மீகி தெரிந்துகொண்டிருப்பதை தான் நாரதரைக் கேட்டாரே தவிர தெரியாததைக் கேட்கவே இல்லை. தனக்கு ராமனிடத்தில் இருக்கும் பக்தியை த்ருடப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவே கேட்டதாக தெரிகிறதே தவிர, வேறு ஒன்றுமே இல்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். பிர்ம்மா வந்தபோது வால்மீகி நாரதரைக் கேட்டபடி ஒன்றுமே பிர்ம்மாவைக் கேட்கவில்லை. தன்னிடம் ஒன்றும் கேட்காமல் சிந்தனையில் இருக்கும் வால்மீகியை பிர்ம்மா என்ன சிந்தனை என்று கேட்க, அவர் மேலே தனக்கு உண்டான சிந்தனையைச் சொல்லுகிறார். இங்கும் குரு சிஷ்ய பாவம் சொல்லவில்லை. பிர்ம்மாவை தெய்வமாய் பூஜிக்கிறார் வால்மீகி என்று இருக்கிறது. பிறகு பிர்ம்மா அவர் சிந்தனையைப்போக்கி ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை நாரதரிடம் கேட்டபடியும் செய்யும் ரஹஸ்யாதி ஸகலமும் நடந்தபடி தெரியும். இது என் அனுக்ரஹம் என்று சொன்னார். தெய்வமான அவர் அனுக்ரஹத்தால் வால்மீகி க்ரந்தம் செய்தார் என்று மேலே பிரமாணம். இதுவும் பிர்ம்மா வால்மீகி ஆச்ரமம் வந்து சொன்னது. ஸாக்ஷாத் பிர்ம்மாவுக்கு பகவான் பூலோகத்தில் பிறந்து, துஷ்டாதிகளை ஸம்ஹரித்துவிட்டு பட்டாபிராமனாக இருப்பதால் அந்த ராமப்பிர்ம்மத்தின் கதையை ஜகத்தில் பிரகடனமாகச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக வால்மீகி ராமனிடம் அதிக பிரேமையுடன் இருப்பது கண்டு பிர்ம்மா தன் பிள்ளை நாரதரை வால்மீகியிடம் அனுப்பினால் வால்மீகி ராமனைப்பற்றி இவரிடம் கேட்பன். அதன்மூலம் ஸங்கிரஹமாய் கதையைச்சொல்லிவிட்டால் அவரிடம் ஈடுபட்ட வால்மீகியிடம் இருந்து அனுபவஞானத்தை நாம் வெளிப்படுத்தி பிறகு அவர்மூலம் உலகத்தில் பிரகடனம் ஆகும்படி கிரந்தத்தை உண்டுபண்ணி விக்கலாம் என்றே ப்ரம்மா நாரதரை அனுப்பினது. அதற்காகவே பிறகு ப்ரம்மாவும் தானாகவந்தது.

அதை அனுஸரித்தே வால்மீகி வாக்யத்தில் வந்த ச்லோகமும் (ப்ரம்மா) தன் அநுக்ரஹத்தால் வந்ததாக குறிப்பிட்டதாலும் இவ்வளவும் ப்ரம்மாவின் காரியம் என்றே ஸ்பஷ்டம். வால்மீகிக்கு நாரதர் உபதேசித்தார் என்று பதப்ரயோகமும் இல்லை. இது உபதேசமுமாகாது. உத்தமனான பரமாத்மாவின், கதையை நாரதர் தனக்கு சொன்னதைக்கேட்டுவிட்டு வால்மீகியும் அவரை கிரமப்ரகாரம் பூஜித்து அனுப்பினார் என்றமட்டில் தான் ப்ரயோகம். ஆதலால் இக்க்ரந்தரீதியில் குரு சிஷ்யலக்ஷணம், இல்லை. வஸிஷ்டருக்கும் ராமாதிகளுக்கும் க்ரமப்படி உண்டு. விஸ்வாமித்ரருக்கும் ராம லக்ஷமணருக்கும் குரு சிஷ்ய பாவம் உண்டு. வால்மீகிக்கும் குசலவாளுக்கும் குரு சிஷ்யபாவம் உண்டு. இப்படி குறிப்பிட்டு இருப்பதுபோல் நாரத வால்மீகிக்கு குரு சிஷ்யபாவம் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கம் குரு சிஷ்யபாவத்துடன் கூடினது என்பது பொருத்தமல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

---

4. லோகத்தில் சிலர் பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இரண்டும் வால்மீகியே செய்யவில்லை என்பதால் அயோத்யாகாண்டமுதல் ஐந்துகாண்டமே வால்மீகிசெய்யவில்லை என்றும், ஸப்தகாண்டங்களையுமே வால்மீகிதான் செய்தார் என்ற ஸித்தாந்தமும் முதல் ஸர்க்கமும் எல்லா ஸர்க்கமும் வால்மீகியே செய்ததென்றும் இக்க்ரந்தத்தில் ப்ரக்ஷிப்த அதிகபாடங்கள் என்பதே கிடையாது என்பதும் ஸகலமும் வால்மீகியே செய்ததென்ற ஸித்தாந்தமும்.

உலகத்தில் சிலர் காண்டம் முதலி[illegible] அதாவது பாலகாண்டம், அனவஸ்யமான பல கதைகளுடன் கூட இருப்பதினாலும் அயோத்யாகாண்டம் முதல் ஸர்[illegible]த்தில் (7)-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்ற ச்லோகத்தை,

அதாவது தேவதைகளால் ப்ரார்த்தித்தபடி ஸநாதநமூர்த்தியான பகவான் ராவணவதத்திற்காக பூமியில் பிறந்தார் என்று எப்பொழுது இருக்கிறதோ இதிலிருந்து தான் கதா ஆரம்பம். பாலகாண்டத்தை பிந்தி சேர்த்தார்கள் என்கிறார்கள். தவிற அயோத்யாகாண்டம் முதல் ஸர்க்கம் முதல் ச்லோகத்தில் பரதன் சத்ருக்னனுடன் மாமாவின் க்ருஹத்தில் புத்ர ஸ்னேகத்தால் கொண்டாடப்பட்டான் என்று கதை இருப்பதால் ஒரு கதையை இப்படி நடுவில் இருந்துதான் ஆரம்பிக்கவேண்டும், அதுதான் ரஸம் ஆதலால் கவி அயோத்யாகண்டம் முதல் ஆரம்பித்தார் என்பது ஒருகக்ஷி. இதனால் பாலகாண்டம் கிடையாது என்று ப்ரமாணம் என்கிறார்கள். தவிற பாலகாண்டத்திற்கு ஸகல ஆதாரமும் உத்தரகாண்டத்தில் ரொம்ப இருப்பதால் உத்தரகாண்டமும் செய்யவில்லை என்ற தீர்மானம். தவிற மற்றும் சிலர் உத்தரகாண்டத்தில் அதை வாசித்தாலேயே ச்லோகம் போயிருக்கும் படியான சகிலியில் இதுமட்டும் வால்மீகி செய்ததல்ல என்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் பாலகாண்டம் (2)-ம் ஸர்க்கத்தில் (44)-ம் ச்லோகத்தில் தது³பக³தஸமாஸஸந்தி⁴யோக³ம் ஸமமது⁴ரோபநதார்த²வாக்யப³த்³த⁴ம் । ரகு⁴வரசரிதம் முநிப்ரணீதம் த³ஶஶிரஸஶ்ச வத⁴ம் நிஶாமயத்⁴வம் ॥ என்று ஸமமான ஸந்திகளுடன் கூடினதாயும் உண்மையான அர்த்தத்துடன் கூடின வாக்யத்தால் செய்யப்பட்டதாயும் முநியால் செய்யப்பட்டதாயும் ராமனுடைய சரிதமாயும் ராவணனுடைய வதமாயும் உள்ள இக்கதையைக் கேளுங்கள் என்று இருப்பதால் ராவணவதத்திற்கு பிறகு உத்தரகாண்டம் வால்மீகி செய்யவில்லை என்ற ஒருகக்ஷி. மேலும் வால்மீகி க்ரந்தத்திற்கு பெயர் வைத்த இடத்தில் பாலகாண்டம் (4)-ம் ஸர்க்கத்தில் பௌலஸ்த்யவத⁴மித்யேவ சகார சரிதவ்ரத: । என்று இக்க்ரந்தத்திற்கு ராமாயணம் என்றும் பெயர் இரண்டாவது ஸீதாசரிதம் என்றும் பெயர் மூன்றாவதாக பௌலஸத்யவதம் என்ற ஒருபெயர் இப்படி மூன்றுபெயர் என்று இருப்பதால் பௌலஸ்தியவதத்துடன் இக்க்ரந்தம். அதற்குமேல் உத்தரகாண்டம் கிடையாதென்று ஒருகக்ஷி. பாலகாண்டம், உத்தரகாண்டத்திற்கும் பல

இடங்களில் விரோதமான கதைகள் காணப்படுகின்றன. உத்தர காண்டத்திலும் பல அனுவசியமான கதைகள் காணப்படுகின்றன. அதனால் உத்தரகாண்டம்கிடையாது என்று மற்றொருகக்ஷி வால்மீகி பட்டாபிஷேக ஸர்க்கம் முடிந்ததும் ராமாயணத்திற்கு பலனைச் சொல்லிவிட்டதால் உத்தரகாண்டம் அவர் செய்யவில்லை என்று மற்றொருகக்ஷி, பலன் சொல்லிவிட்டதால் மேலே கிடையாது என்பதுவேறு. வால்மீகி 24000 ச்லோகங்களையும் (500) ஸர்க்கங்களையும் ஏழு காண்டங்களையும் செய்ததாய்ச் சொல்லியிருப்பதால் யுத்தகாண்டத்துடனேயே (537) ஸர்க்கங்கள் இருப்பதால் உத்தரகாண்டம் வால்மீகி செய்யவில்லை என்று கக்ஷி. மேலும் சிலர் பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இரண்டும் வால்மீகி செய்ததுதான் ஆனால் பாலகாண்டம் முதல் நாலு ஸர்க்கமும் யுத்தகாண்டத்தில் (131)-ம் ஸர்க்கம் அதாவது பட்டாபிஷேகத்தில் உள்ள பலச்ருதிகளையும் உத்தரகாண்டத்தில் பலச்ருதிகளையும் வால்மீகி செய்யவில்லை என்று ஒருகக்ஷி. வால்மீகிக்கு அனுஷ்டுப், விருத்தம் தான் தெரியும் மற்ற விருத்தம் தெரியாது. ஏனென்றால் நான் (வால்மீகி) இந்தமாதிரி ச்லோகங்களைச் செய்கிறேன் என்றதால் முந்தி மாநிஷாத என்ற ச்லோகம் இவர் அறியாமல் வாக்கில் வந்ததால் இந்தமாதிரி என்றதால் வேறு வ்ருத்தம் இவருக்கு தெரியாது. ஆதலால் எந்த இடத்தில் பெரியவிருத்தம் இருக்கிறதோ அத்தனையும் வால்மீகிசெய்யவில்லை என்று இது ஒருகக்ஷி. மேலும் பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கம் முதல் ச்லோகத்தில் தபஸ்ஸ்வாத்யாயநிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம்வரம் । நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முனிபுங்கவம் ॥ என்ற தபஸ் என்ன அத்யயனம் என்ன இந்த இரண்டிலும் கெட்டிக்காரராயும் பேசுபவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டராயும் முனிகளில் ச்ரேஷ்டருமான நாரதரை வால்மீகிகேட்டார் என்று இருப்பதால் பரிபப்ரச்ச என்று இருப்பதால் இப்படி முதல் நாலு ஸர்க்கம் யாரோசெய்தது என்றொரு கக்ஷி. சில கதைகள் முன்பின் விரோதமாய் தெரிவதால் அதுகள் ப்ரக்ஷிப்தங்கள் அதிக பாடங்களாய் இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் சிலது மனதுக்கு ஸமாதானப்படவில்லை. ஆதலால் சேர்த்து

இருக்கலாம் என்று ஒருகக்ஷி. இப்படி சொல்லும் இவ்வளவு கக்ஷிக்கும் ராமாயணத்தில் ஆதாரம் இல்லையென்றும். இவ்வளவையும் எப்படி பூர்வபக்ஷம் செய்து உண்மை இன்னது தான் என்பதை எப்படி ஸ்தாபித்து இருக்கிறார் வால்மீகி என்பதையும் ஸப்தகாண்டங்களும், முதல் ஸர்க்கம் முதல் வால்மீகியே செய்ததென்றும் ப்ரக்ஷிப்த அதிக பாடங்கள் என்பதே கிடையாதென்றும் ஸகலமும் வால்மீகிதான் செய்ததென்றும் எப்படி கவி ஸ்தாபித்து இருக்கிறார் என்பதை கவனிப்போம்:—

பாலகாண்டத்தில் வால்மீகி வாக்யரீதியாய் அனுவச்யமான கதை ஒன்றும் இல்லை என்று நிரூபணம். க்ரந்தாரம்பத்தில் கதா நாயகனுடைய மஹிமை இன்னது, இன்ன இன்ன குணங்களுடன் கூடினவன் என்பது தெரிந்தால் தான் மேலே அந்த அந்த குணங்கள் வர்ணிக்கப்படுகிறபோது தெரியும் என்றும் தவிற குணங்களில் கொஞ்சம்கூட மாத்ரை குறைவு இல்லை என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காகவும் முதல் ஸர்க்கமும் பிறந்தகதையும் கல்யாணமானகதையும் இருந்தாலல்லவோ பத்னியுடனும் தம்பியுடனும் காடு சென்றாரென்று சொல்லமுடியும்? ஆதலால் பாலகாண்டத்தையும், ஜனனமான பிறகு முடிவும் சொன்னால் தான் ஸ்ஹாதம் உயயாகூஹம் என்று க்ரந்தம், பூர்த்தி. ஆதலால் உத்தரகாண்டத்தையும் செய்தார். கதையை நடுவில் ஆரம்பிப்பது ரஸம் என்று சொல்வது ஸரியே ஆனால் கவியானவர் நமது ரஸத்திற்கு இந்த ராமாயணத்தைச் செய்யவில்லை. இது பகவான் சரிதம் அவனுடைய கல்யாண குணங்கள் அவனுடைய ஸ்வரூபவர்ணனை அதைக் கேட்பதால் அது பாபத்தைபோக்கும் புண்யத்தையளிக்கும் என்று செய்யப்பட்டதே தவிற இந்த கதை நன்றாய் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது என்ற பட்டப்பேரை வாங்குவதற்கு கவி எழுதவில்லை. அவர் ஒன்றையும் அபேக்ஷித்தவர் அல்ல. உத்தமர்களான ஸாதுக்கள் ஹ்ருதயத்தில்வாஸம் செய்யப்பட்ட பரப்ரம்மத்தின் அவதாரமாதலால் அதன் சரிதம் என்று செய்தார். ஆதலால் தான் அந்த பகவான் ஜனித்தது முதல், அதற்குகாரணம் முதலிய ஸகலத்தையும் சொல்லி அப்படியே ஸர்வகதையும் சொல்லி பிறகு முடிவையும் சொன்னார்

அயோத்யாகாண்டத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவர் பிறந்தார் என்றதால் முந்தி, ஜனித்த கதை சொல்லி, பிறகு கல்யாணத்தையும் சொல்லி பாலகாண்டத்தை பூர்த்திசெய்யும்போது லக்ஷ்மியுடன் விஷ்ணு விளங்கினால் எப்படியோ அப்படி ராமன் விளங்கினார் என்று முடித்து இருப்பதால் அடுத்தபடி (1)-ம் ஸர்க்கத்தில் ராம கல்யாணங் குணங்களை வர்ணிக்க ஆரம்பித்ததால் அந்த குணங்கள் உள்ளவன் யார் என்பதை திருப்பிக்காட்டுவதற்காக அவதரித்தார் பகவான், அவர் இன்ன குணங்களில் இருக்கிறார் என்று கவி தன் வாக்கில் இந்த இடத்தில் தான் சொல்லுகிறார் ஆதலால் பாலகாண்டத்தில் நாரதர் இன்ன இன்ன குணமுள்ளவன் என்று சொன்னாரே தவிர வால்மீகி தன் வாக்கினால் பாலகாண்டத்தில் வர்ணிக்காததால் இங்கு வர்ணிப்பதால் அவர் இன்னார் என்பதை திருப்பிக்காட்டியதால் இதனால் அயோத்யாகாண்டத்தில் இருந்து தான் கதாரம்பம் என்பது ஒரு விதத்திலும் பொருத்தம் இல்லை. தவிர ஸப்தகாண்டத்தையுமே வால்மீகி செய்ததாய் பாலகாண்டம் (3)-ம் ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தில் தச்சகாரோத்தரே காவ்யே வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி: என்று உத்தரகாண்டத்தையும் வால்மீகியே செய்தார் என்ற ப்ரமாணமாதலாலும் பாலகாண்டம் (4)-ம் ஸர்க்கம் (2)-ம் ச்லோகத்தில் ஷட்காண்டாநி ததோத்தரம் । என்று ஆறுகாண்டங்களுடன் ஏழாவது காண்டமும் செய்தார் என்று இருப்பதால் உத்தரகாண்டம் வால்மீகிசெய்தார் என்பதே ப்ரமாணம் உத்தரகாண்டத்தில் குசலவர்கள் ராம ஸந்நிதானத்தில் கானம் செய்யும்போது உத்தரகாண்டம் (106)-ம் ஸர்க்கத்தில் (27)-ம் ச்லோகத்தில் காண்டாநி ஷட் க்ருதாநீஹ ஸோத்தராணி மஹாத்மநா । என்று ராமனைப்பார்த்து ஆறு காண்டங்களுடன் ஏழாவது காண்டமும் மஹரிஷியினால் பண்ணப்பட்டது என்றும் அதனாலேயே உத்தரகாண்டம் (106)ம்ஸர்க்கம் (16)ம் ச்லோகத்தில் ப்ரவ்ருத்தமாதித: பூர்வம் ஸர்க்கம் நாரததர்சிதம் । என்று நாரதர் சொன்ன ஸர்க்கம்முதல் கானம் செய்தார்கள் என்றும் ப்ரமாணமாதலால் ஸப்தகாண்டமும் வால்மீகியே செய்தது என்ற ஸித்

தாந்தம். தவிர இரண்டாம் ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தில் ராமசரிதமான ராவணவதத்தை கேளுங்கள் என்று சொன்ன தால் உத்தரகாண்டம் கிடையாது என்றால் இரண்டாம் ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தை ஒத்துக்கொண்டு பேசினால் பாலகாண்டம் (3)-ம் ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தையும் [illegible] என்று அதாவது உத்தரகாண்டமான கதையையும் பகவானை வால்மீகி செய்தார் என்றும் நாலாம் ஸர்க்கம் இரண்டாம் ச்லோகத்தில் ஆறு காண்டங்களுடன் ஏழாவது காண்டத்தையும் செய்தார் என்கிற, ச்லோகத்தையும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமாதலால் இதைக்கொண்டு உத்தரகாண்டம் செய்யவில்லை என்று சொல்லமுடியாதலால் இது பூர்வபக்ஷம். முதல் நாலு ஸர்க்கம் வால்மீகி செய்யவில்லை. அப்படியே யுத்தகாண்ட பட்டாபிஷேக ஸர்க்கத்தில் உள்ள பல ச்ருதியும் உத்தரகாண்ட பல ச்ருதியும் செய்யவில்லை என்பதையும் பூர்வபக்ஷம் செய்கிறார் அதாவது [illegible] என்பது வால்மீகியே சொல்லுகிறாரே தவிர இதரர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை. வால்மீகி, தான் செய்தேன் என்று சொல்லாமல் அவர் செய்தார் அவர் கேட்டார் என்று குறிப்பிட்டார். இது கவிகளின் ஸ்வபாவவாக்யம். இதையே இந்த கவியும் தன் வாயினாலேயே [illegible] கேட்டார் என்றது தவிர பாலகாண்டம் (2)ம் ஸர்க்கம் கடைசி ச்லோகத்தில் [illegible] என்று முனியால் செய்யப்பட்ட ராமசரிதம் என்றார். (இது இவரிடம் மட்டும் அல்ல வெகு கவிகளிடத்திலும் உண்டு (18) புராணம் செய்த வியாஸாசார்யாள் பாகவதம் செய்தபோது அதில் [illegible] என்று வர்ணித்து இருக்கிறார்கள் (இதை உலகத்திற்கு காட்டினோமே தவிர நாம் இதை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை நமக்கு வால்மீகி வாக்யமே ப்ரமாணம்) ஆதலால் முதல் நாலு ஸர்க்கமும் வால்மீகி செய்ததே. நாரதர் சுருக்கமாய் வால்மீகிக்கு சொன்ன ஸம்க்ஷேப ராமாயணத்திலும் நாரதர் பலன் சொல்லியிருப்பதால் நாரதரிடம் கேட்டபடி, செய்யும் அவர் சுருக்கமாய் சொன்னார் நீர் விரிவாய் செய்யும் என்றார் ப்ரம்மா, ஆதலால் இவர் பட்டாபிஷேகம் ஆன

தும் பலச்ருதி சொன்னூர் இது க்ரந்தத்தில் முதலாவது பாகம் தவிற பட்டாபிஷேகம் ஆனதும் இவர் க்ரந்தம் செய்துவிட்டதால் அப்பொழுது ராமன் இருந்துகொண்டு இருப்பதால், உத்தரகாண்டம் 46-வது ஸர்க்கபரியந்தம் பட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு ராவணாதி ராக்ஷஸர் பிறந்தகதைகளை, வானரர்கள் பிறந்த கதைகளை, ராவணா திக்விஜயாதிகளை ராமன் கேட்டதால் அகஸ்தியர் அக்கதைகளை பட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு சொன்னதால் முன் ஆறு காண்டங்களில் கதைகள் முன் நடந்ததாய் இருந்தாலும், கேட்டதுபின் ஆதலால் பிந்தித்தான் சொல்லவேண்டும் என்று (46)-வது ஸர்க்கபரியந்தம் சொன்னூர். இதற்கு பிறகு தான் ஸீதா த்யாகம். ஆதலால் இதை உத்தரகாண்டத்தில் சொன்னூர். ராவண வதாநந்தரம் உலகம் க்ஷேமத்தையடைந்ததும் பூமி ஸௌக்யத்தை அடைந்ததையும் கண்ணூரக்கண்ட வால்மீகி ராமன் பரப்ரம்மம் என்று அவர் அறிந்தவராதலால் ஆறு காண்டபரியந்தம் அது ஸம்ஹிதையாதலால், அது வேதமாதலால், அதற்கு பலனை முந்திச்சொல்லி பிறகு உத்தரகாண்டம் பூர்வபாகம் உத்தரபாகம் என்ற இரண்டுடன் கூடியதால் அதை முடிக்கும்போது அதற்கும் பலனைச்சொன்னூர். ஆதலால் இரண்டு இடத்தில் அவர் பலன் சொல்லவேண்டியதே. ஒரு இடத்தில் பலன் சொல்லிவிட்டால் மேலே க்ரந்தம் இருக்கக்கூடாது என்ற விதியும் இல்லை. தேவதைகளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு பூமியில் பகவான் பிறந்தார் என்றூல் வந்தகாரியம் முடிந்த பிறகு அவர் மறைந்து விட்டார் என்று அந்த முடிவையும் சொன்னூல் அல்லவோ க்ரந்தம் பூர்த்தி. ஆதலாலல்லவோ க்ரமப்படி ஸமாப்தமும் ஆயிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. ஆதலால் ஸமாப்தமானது உத்தரகாண்டமாதலால் அதையும் அவரேசெய்து பலனையும் சொன்னூர் என்பதே ப்ரத்யக்ஷம். உத்தரகாண்டம் பாலகாண்டம் இரண்டும் வால்மீகி செய்யவில்லை என்றூல் இக்க்ரந்தம் செய்தவர் யார், எவ்வளவு செய்யப்பட்டது, எந்த ஸமயம்? யார் செய்யச்சொன்னது, ஏன் செய்யவேண்டும், என்ற ஒன்றுமே தெரியாது, யார்கேட்டது என்பதும் தெரியாமல்போகும். ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கம்

இருக்கக்கொண்டு தான், பின் காண்டங்கள் எல்லாம் இதுகால பரியந்தம் இருக்கிறது, இல்லா விட்டால் பரமதோஷங்கள் ராமாதிகளிடம் ஏற்பட்டுவிடும். ஆதலால் இது ஸரியல்ல என்று தள்ளிவிடுவார்கள் அதில் கல்யாணகுணங்களை ப்ரச்னம் செய்து அதுகளின் ஸ்தாபனம் அதிலேயே செய்யப்பட்டு பிந்தினதற்கு ஜீவனாக நிற்கிறது. உத்தரகாண்டம் (46) பரியந்தம் ராவணாதிகள் பிறந்ததும் பௌருஷாதிகள் வர்ணிக்கப்படுகிறது உத்தரகாண்டம் இல்லை என்றால் ராவணாதிகள் பிறந்து திக்விஜயம் செய்த பௌருஷலக்ஷணவர்ணனை இல்லை என்றால், ராவணன் பிறந்ததே இல்லாதபோது வாழ்ந்தகதை ஏது. பாலகாண்டம் இல்லை என்றால் ராமாதிகள் பிறந்த கதையே இல்லாதபோது காடுபோனகதையும் இருந்தகதையும் என்ன நிஜம் ஆதலால் ஸகலகதையும் உண்டு என்பதும் உத்தரகாண்டம் பாலகாண்டம் இரண்டும் வால்மீகியே செய்தார் என்றும் ஸ்தாபனம்.

உத்தரகாண்டம் பாலகாண்டம் இரண்டும் இல்லை என்றால் பாக்கி ஐந்து காண்டமுமே இல்லை. இந்த ஐந்து காண்டங்களுக்குள்ளே முன்பின் விரோதங்கள் பல இடங்களில் இருக்க இப்படி விரோதமாய் ஒருகவி செய்வரா இப்பொழுது முன் விரோதமான பாகத்தை காட்டுகிறோம். இதை எதற்காகக் காட்டுகிறோம் என்றால், பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இரண்டும் வால்மீகி செய்யவில்லை என்றால் ஒருரிஷி இப்படி முன்பின் விரோதமாய் செய்யமாட்டார். ஆதலால் ரிஷிசெய்ததே அல்ல என்பதற்காக சொல்லுகிறோம். இரண்டையும் ஒத்துக்கொண்டால் பாக்கி ஐந்தையும் ஒத்துக்கொள்ளலாம் விஷயத்தைக் கவனிப்போம் :—தசரதவாக்யத்திலும் கூனிவாக்யத்திலும் வால்மீகி வாக்யத்திலும் ஸீதாவாக்யத்திலும் இராமருக்கு பலபத்னி என்பதும் ஒரேபத்னி என்பதும் இருப்பதால் கவிகதை நடந்தபிறகு எழுதுவதால் முன்பின் விரோதம் இதில் எதுநிஜம் ?

ஓர் உத்தமக்ரந்தத்தை ஆரம்பித்தபோதே சோகத்தில் பக்ஷியை அடித்த கதையில் ஆரம்பித்தால் (இப்படிலோக அபிப்ராயம்) இது ஆரம்பிக்கும் முறையல்ல சோகத்தில் வந்தது

ச்லோகமாகட்டும் என்கிறார் என்று வால்மீகி முன்பின் சொல்லி யிருப்பதாலும் யுத்தகாண்டத்திற்கும் ஆரண்யகாண்டத்திற்கும் விரோதம். ரிஷிகளிடம் ராக்ஷஸபூண்டுகள் முழுமையும் அழிப்ப தாய்ச்சொல்லிவிட்டு ராவணன் சரணாகதிசெய்தால் ராமன்ரக்ஷிப் பேன் என்கிறார். இது நேரிடைவிரோதம் ஸுந்தரகாண்டத் திற்குள் ஸுந்தரகாண்டம் விரோதம். அயோத்யாகாண்டத் தில் தசரதர், பரதன் ராஜ்யத்தை இச்சித்தால் தனக்கு கர்மா செய்யக்கூடாது என்கிறார். ஆதியில் கைகேயிக்கு ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்து இருந்தால் தசரதன் இப்படிச் சொல்லுவாரா? பிறகு அப்பாக்கொடுத்த ராஜ்யத்தை பெற்றுக்கொள் என்கிறார் வஸிஷ்டர் இதில் எது நிஜம்? இப்படி ஏராளமான விரோதங் கள் உண்டு. இத்தனையும் ஸர்வஸந்தேகங்களுக்கும் ஸமாதானம் பாதிக்குமேல் பாலகாண்டத்திலும் உத்தரகாண்டத்திலும் தான் ஸமாதானம் ஏற்படுவதால் பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இரண்டுமே வால்மீகி தான் செய்தார் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

வால்மீகிக்கு எல்லா வ்ருத்தமும் தெரியும். இது ப்ரம்மா அனுக்ரஹம் பாலகாண்டம் (2)-ம் ஸர்க்கத்தில் உதாரவ்ருத்தா [illegible] என்று இதிலிருந்து வால்மீகிக்கு ஸர்வ விருத்தங்களும் தெரி கிறது என்பது ப்ரம்மா அனுக்ரஹத்தால் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

தவிற உத்தரகாண்டம் வால்மீகி சகிலி அல்ல என்று சிலர் கக்ஷி, எத்தனை மஹாவித்வானாலும் இந்த க்ரந்தத்தில் மட்டும் அவர்கள் ஸாமார்த்தியம் பலிக்காது பாக்கி ஆறுகாண்டங்களும் என்னசகிலியோ அதேசகிலியில் தான் உத்தரகாண்டம் இருக் கிறதே தவிற வேறு அல்ல. உத்தரகாண்டம் என்னசகிலியோ அதே சகிலியில் தான் முன் ஆறுகாண்டங்களும் இருக்கிறது. இதில் கொஞ்சமும் வித்யாஸமில்லை. உத்தரகாண்டம் இல்லை என்று சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக பிடிவாதமான பேச் சைத் தவிற வேறு அல்ல. கதகம்முதலிய அனேக வ்யாக்யானங் கள் மூலத்திற்கு விரோதமாய் இருப்பதால் எந்த வ்யாக்யானங் களும் மூலத்திற்கு விரோதமானால் தள்ளத்தகுந்ததுகள். (கோவிந்தராஜீயம்; தீர்த்தீயம், திலகம், ராமானுஜீயம் இனி

ச்லோகி தர்மாகூதம், உடாரி, சிரோமணி, பூஷணம், முநிபாவப்ர காசிகா, விரோதபஞ்ஜனி, வெங்கடாத்வரி, கதகம், சதுரார்த்தி, வால்மீகி ஹ்ருதயம், வீரராகவீயம், சிதிகண்டவ்யாக்யானம், ஸ்ரீனிவாஸீயம், மஹேச்வதீக்ஷிதீயம், ஆதி மத்வாச்சார்யார் செய்த தாத்பர்ய நிர்ணம், அப்பய்யதீக்ஷிதர் செய்த ராமாயண ஸாரஸங்கிரஹம், ஆதி வைஷ்ணவாச்சார்யார் செய்த பாதுகா ஸஹஸ்ரம், அபயப்ரதானஸாரம், ரகுவீரகத்யம், இப்படி (25) வ்யாக்யானங்கள் பரியந்தம் பலதேசங்கள் நாலு திக்குகளிலும் சென்று அங்கங்கு ப்ரதான வ்யாக்யானங்களை எல்லாம் நன்றாய் ஆராய்ந்து கவி பாவத்திற்கு விரோதமான பாவங்களை எல்லாம் வர்ஜித்து அனுக்ரஹத்தால் கவி பாவத்தை அறிந்து இக்க்ரந்தம் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது. வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு எந்த வ்யாக்யானங்களைக் கொண்டும் ஸித்தாந்தம் செய்யமுடியாது. வ்யாக்யாதாக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் படிப்பைக்காட்டி இருக்கிறார்களே தவிற ஒருவராவது கவியின் ஹ்ருதயத்தை அறிந்து வெளிப்படுத்தவே இல்லை என்பதை எங்கும் எந்த ஸதஸிலும் என்றைக்கும் குறிப்பிடுகிறோம். நாம் அனுக்ரஹத்தால் வெளிப்படுத்தும் இவ்விஷயங்களில் அபிப்ராயபேதம் உள்ளவர்கள் தாராளமாய் வ்யங்கியாதி அர்த்தங்கள் இல்லாமல் வ்யாக்யானங்கள் இல்லாமல் மூலப்படி யோக்யதை இருந்தால் நம்மை பொது ஸதஸில் இக்க்ரந்தத்திற்கு என்று உழைத்தவர்களை, வ்யவஹாரகோடி தெரிந்தவர்களை, மத்யஸ்தராக வைத்துக் கொண்டு ஜெயித்துக்கொள்ளலாம். ஸதஸில் பேசுபவர்கள் அக்க்ரந்தத்தை நன்றாய் ஆராய்ச்சி செய்தவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிவிக்கிறோம்.) உத்தரகாண்டத்தை இவர்கள் (பண்டிதர்கள்) ஜாஸ்தியாய் வாசிக்காததால் சொல்லும் காரணம் தவிற வேறு அல்ல. இது நிற்க வால்மீகி பௌலஸ்த்யவதம் என்று பெயர் வைப்பதற்கு முந்தி ராமாயணம் என்று பெயர்வைத்தார். ராமாயணம் என்ற மொத்தமானபெயர், எப்பொழுது உண்டோ அதில் உத்தரகாண்டம் உண்டு என்று ஸ்தாபனம். ஆதியில் தேவதைகள் பகவானை நாலு காரியத்தைச் செய்வதற்காக உம்மை நாலுபாகம் செய்துகொண்டு

பிறக்கவேண்டும் என்றார்கள். அதாவது:—ராவணவதம், இந்திரஜித்துவதம், மூன்றுகோடி கந்தர்வர்கள்வதம் லவணாஸுரவதம். இப்படி இந்த நாலில் ராமன் ராவணவதத்தையும் லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்து வதத்தையும் செய்தார்கள். இது யுத்த காண்டத்துடன் முடிந்தது. உத்தரகாண்டத்தில் தான் பரதன் செய்த மூன்றுகோடி கந்தர்வர்கள் வதமும் சத்ருக்னன் செய்த லவணாஸுரவதகதையும் இருக்க உத்தரகாண்டம் வால்மீகி செய்யவில்லை என்றால் இந்த இரண்டுபேர்கள் பரதனும் சத்ருக்னனும் எதற்காக பிறந்தார்கள்? ஆதலால் இதுகள் அஜ்ஞ்யமான பேச்சைத்தவிற வேறு ஒன்றுமில்லை. இதுகளை கவனிக்க ஸப்தகாண்டமும் வால்மீகி செய்தார் என்றே ஸித்தாந்தம். (மேலும் வால்மீகி பாலகாண்டம் (3)-ம் ஸர்க்கம் கடைசியில் பட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு ஸீதாத்யாகத்திற்கு பிறகு கொஞ்ச காலம் இருந்ததும் குறிப்பிட்டதால் உத்தரகாண்டம் உண்டு என்றும் ஸித்தாந்தம்) பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இரண்டுக்கும் விரோதமே கிடையாது. உண்டு என்று சிலர் எண்ணம். இல்லவே இல்லை. (இக்க்ரந்தம் பக்தி ஒன்று தவிற, வ்யாகர்ணாதி ஆறு சாஸ்திரங்களை அறிந்த மஹா வித்வான்களாலும் அறியமுடியாது. அதிகப்படிப்பினால் சண்டை, ஒன்று போடலாமே தவிற கவிஹ்ருதயத்தை ஒருக்காலும் அறியமுடியாது. அறிய வேண்டுமேயானால், ஒரு விஷயத்தை ஸ்தாபிக்கிறேன். என்பவனிடத்தில், விவாதத்திற்கு போகவேபோகாமல் எக்க்ரந்தத்தில் ஸ்தாபிக்கிறேன் என்கிறானோ அக்க்ரந்தத்தை திருப்பித் திருப்பி சிலவருஷங்கள் பக்தியுடன்வாசித்தால், தானே அவனுக்குத்தெரிந்த அர்த்தங்கள் நமக்கும் கிடைக்கும். ஒருவன் ஸ்தாபிக்கிறேன் ஒரு தர்மத்தை என்று தர்மவழியிலே இறங்கி ஸ்தாபிக்க ஸகலரையும் எதிர்க்கிறோம் என்று நின்றுவிட்டால் அவன் எத்தனைவருஷம் அதில் உழைத்து இருப்பனோ அத்தனைவருஷம் தானும் உழைக்கவேண்டும் தவிற அத்துடன் அவனை ஒருக்காலும் எவனாலும் ஜயிக்கமுடியாது என்றும் எண்ணவேண்டும். ஏனெனில் பக்தியை முன்னிட்டு நிற்பவனாதலால் அவனுடைய பக்தி எப்படியோ என்று எதிராளி எண்ணவேண்டும். இக்க்ரந்தத்திற்கு பக்தி தான் ப்ரதானம் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் (4)-ம் ஸர்க்கம் (2)-ம் ச்லோகத்தில் "சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி: ததா ஸர்க்க சதாந் பஞ்ச ஷட்காண்டாநி ததோத்தரம்" என்று வால்மீகி (24000) இருபத்தினாலாயிரம் ச்லோகங்களையும் (500) ஐநூறு ஸர்க்கங்களையும், ஏழுகாண்டங்களையும் செய்தார் என்பது இதற்கு அர்த்தம். இது ரிஷிவாக்யமே. இப்பொழுது உலகத்தில் எண்ணி சொல்லுகிறார்கள் என்றால் ச்லோகங்கள் (24000) இருபத்தினாலாயிரத்திற்குமேல் (24536) ச்லோகங்கள் இருக்கிறது. (எந்த அச்சுப்பிரதி, எட்டுப்பிரதி புஸ்தகப்படியும் (24500)-க்கு குறையவில்லை) ஆதலால் இந்த (536) ச்லோகங்கள் கூட இருக்கிறதால் இதுகள் சேர்க்கப்பட்ட ச்லோகங்கள் என்பதும் ஸர்க்கங்கள் (500) என்று இருக்க (537) ஸர்க்கங்கள் யுத்தகாண்டம் உள்பட இருப்பதால், உத்தரகாண்டம் தவிர இருப்பதால், உத்தரகாண்டம் அதனால் கிடையாது, யுத்தகாண்டத்திலேயே (37) ஸர்க்கங்கள் கூடப்போய் விட்டதால் உத்தரகாண்டம் வால்மீகி செய்யவில்லை என்று ஒருகக்ஷி. ஆனால் காண்டத்தில் ஏழு என்பதுமட்டும் ஸரியாய் இருக்கிறது. ஆனால் அது வால்மீகிசெய்யவில்லை என்று கக்ஷி. சிலர் இங்கு யுக்தி சொல்லுகிறார்கள் ஆறு காண்டங்களுக்கு ஐநூறு ஸர்க்கம் என்று வைத்துக்கொள் என்கிறார்கள். இது ஒரு விதத்திலும் பொருத்தம் அல்ல. வால்மீகி அவர்வாயினால் ப்ரக்ஷிப்தம் அதிக பாடம் என்று சொல்லாத போது இந்த கல்பனையே உதவாது, இக்ரந்தம் போகும் வழியைக் கவனித்தால் என்ன தெரிகிறதென்பதை கவனிப்போம். வால்மீகி முதலில் ச்லோகங்கள் கணக்கையும், பிறகு ஸர்க்கங்கள் கணக்கையும், பிறகு காண்டங்கள் கணக்கையும், சொன்னார். அதன்படி ச்லோகம் (24536) இருக்கிறது. ஸர்க்கங்கள் (537) யுத்தகாண்டம் உள்பட இருக்கிறது. உத்தரகாண்டம் 121, சிலபுஸ்தகங்களில்ப்ரக்ஷிப்தம் அதிக பாடங்கள் என்று கணக்கு தள்ளிப்போட்டு இருக்கிறார்கள். அதன்படி சிலதில் 91, சிலதில் 111, இப்படி இருக்கிறதுகள். இப்பொழுது $537+121=658$ ஸர்க்கங்கள் ஆகிறது. ச்லோகங்கள் 24536. காண்டங்களைப் பற்றி ஸம்சயம் இல்லை. இப்படி விரோதம் வருகிறதே என்று

யோசனை? உத்தரகாண்டத்தை சேர்த்துத்தான் வால்மீகி ச்லோ கக்கணக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். 24536 என்பது ஸர்க்கங் களுக்கு விரோதமாய் இருக்கிறதே என்று யுத்தகாண்டபரியந் தம் ச்லோகங்களை கூட்டிப்பார்ப்போம் என்றால் (20000) இருப தினாயிரம் ச்லோகங்கள் தான் இருக்கிறது. ஆதலால் ஆறுகாண்டங் களுக்கு ஐநூறு ஸர்க்கங்கள் என்று சொல்லும் யுக்தி ஸரியல்ல. உத்தரகாண்டம் சேர்த்தால் மொத்தத்திற்கு (536) ச்லோகங்கள் தான் கூட இருக்கிறது. ஆதலால் தவறுதல் இல்லை. இப் பொழுது விஷயத்தைக் கவனிக்க இதனாலும் உத்தரகாண்டம் சேர்த்தால் தான் (24000) ச்லோகங்கள் வரும் ஆதலாலும் உத்தரகாண்டம் இந்த கவி செய்யவில்லை என்று சொல்லமுடி யாது. இப்பொழுது இக்க்ரந்தம் போகும்வழியில் ஸமாதா னத்தை கவனித்தால் என்ன ஸ்தாபனம் என்றால் கதை நடந்த பிறகே இக்க்ரந்தம் செய்யப்பட்டதால் மஹர்ஷி வாக்யத்தில் தாரையாக ச்லோகங்கள் வந்துகொண்டு இருப்பதால் வந்தது (24536) தான். கணக்குக்காக ஒரு நிதானம் சொன்னது,- அவ் வளவு தான். (24000) என்றால் (536) அல்லது (500) கூடவும் இருக்கலாம் குறைந்தும் இருக்கலாம் அதற்குமேலும் கீழேயும் போகக்கூடாது பதினாயிரக்கணக்கில் (536) ஒரு பொருட்டல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். தவிர இந்த ஸமாதானம் ஸர்க்கங்களுக்கு அல்ல. ஏனெனில் ச்லோகங்களை வைத்து ஸர்க்கங்களும், காண் டங்களுமே தவிர ஸர்க்கங்களை வைத்து ச்லோகம் அல்ல. ஆத லால் பங்தியைக்கவனிக்க ஸர்க்கங்கள் வாசிக்க ரொம்ப பெரிய தாய் யிருக்கிறதென்று ஸர்க்கங்களை பிந்தினவர்கள் சிறியதாகச் செய்து இருக்கிறார்கள். வால்மீகி ஸ்வயம் வாக்யத்தில் ஸம்க்ஷா னிதம் என்று இருக்கிறது. இருந்தும் அல்ல. என்று ஸர்க்கங்கள் பெரிதாய் யிருக்கிறதாலும் வாசிக்க ச்ரமப்பட்டு சின்னதாக்கி விட்டார்கள். இதில் ஸந்தேகமே இல்லை. ஆதலால் காண்டங்களி லும், ச்லோகங்களிலும் வித்யாஸம் இல்லாதபோது ஸர்க்க வித் யாஸம் ப்ரமாணம் அல்ல இக்க்ரந்தத்திற்கு ச்லோகம் ப்ரதான மாதலால் அதை வைத்துத்தான் ஸகலமுமாதலால் ச்லோகத்தை வைத்துத்தான் ஸகல ப்ரமாணமும் செய்யவேண்டும். ஆதலால் ஸப்தகாண்டமும் வால்மீகிசெய்ததே என்று ஸித்தாந்தம்.

இக்க்ரந்தத்தில் ப்ரக்ஷிப்த ஸர்க்கங்கள், அதிகபாட ஸர்க்கங்கள் என்று சிலர் சிலரால் போடப்பட்டு இருக்கிறதே. அந்த ஸர்க்கங்கள் ஒன்றுமே ப்ரக்ஷிப்தமும் அல்ல. அதிகபாடமும் அல்ல. எந்த கதைகளை எல்லாம் ப்ரக்ஷிப்தம் அதிகபாடம் என்று பிசகாக அச்சடித்து இருக்கிறார்களோ, அத்தனைக்கதைகளும் இக்க்ரந்தத்திற்கு ஜீவனாயிருக்க எப்படி இவர்கள் சொன்னார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. கேட்டால் ஏதாவது வ்யாக்யானத்தை காட்டுகிறார்கள். இந்த பண்டிதர்கள் சில இடங்களில் வ்யாக்யானங்களை ஒத்துக்கொள்ளச் சொன்னால் மாட்டோம் என்கிறார்கள். சில இடங்களில் வ்யாக்யானம் வேண்டுமாம். இது என்ன முறையோ தெரியவில்லை. இவர்கள் ப்ரக்ஷிப்தம் அதிகப்பாடம் என்று சொன்னகாரணம் உத்தர காண்டத்தை வால்மீகி செய்யவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு யுத்தகாண்டம் உள்பட உள்ள (537)-ல் (37) குறைத்து (500) ஆகவும் செய்யவேண்டும் என்று, எது பீஜமோ அதை (அதாவது ச்லோகங்களை) தள்ளிவிடுகிறார்கள் இது என்ன முறையோ. இப்படி ப்ரக்ஷிப்தம் அதிகபாடம் என்று ஸர்க்கங்களை போட்டவர்கள் அவ்வளவு பேருக்கும் இக்க்ரந்தத்தில் பரிசயம் மட்டு என்றும் ஒன்றும் ப்ரக்ஷிப்த அதிகபாடமே அல்ல என்றும் நாம் ஸ்தாபிக்கத்தயாராக இருக்கிறோம். இன்னமும்யாராவது சேர்த்துவிட்டால் என்செய்வது என்பார்கள் க்ரந்தத்தில் சேர்க்கட்டுமே. பகவத் கல்யாணகுணங்கள் தானே. தவிற சேர்த்தாலும் சேர்க்கமுடியாது. எவ்வளவு சேர்த்தாலும் அதுவும் நிலைக்காது. இக்க்ரந்தப்படி ராமாயணம் நடந்து அனேக லக்ஷக்கணக்கான வருஷம் ஆகிறது. த்ரேதாயுகத்தில் நடந்து பிறகு த்வாபரயுகம் முடிந்து இப்பொழுது ஐயாயிரத்து நாற்பத்திமூன்று வருஷங்கள் ஆகிறது. அப்பொழுது சொன்ன க்ரந்தத்தில் இதுபரியந்தம் எத்தனை ச்லோகங்கள் சேர்ந்து இருக்கிறது? இதார்கள் சொல்லும்படி (536) என்று வைத்துக்கொள்வோம். (500-க்குமேல் 600-க்குள் என்பது ஸத்யம்) வால்மீகி அப்பொழுது செய்தது (24000) என்று சொல்லிவிட்டார். ஆதலால் லக்ஷக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு (536) ச்லோகங்கள்

சேர்ந்து இருக்கிறதென்றால் அதிலும் அது எதுகளோ தெரியாது. அதிலும் தப்புகளையும் காணோம். ஸப்தகாண்டங்களிலும் ப்ரக்ஷிப்த அதிகபாடங்கள் என்றால் எது ப்ரக்ஷிப்தம், எது அதிகபாடம் யாருக்கு சொல்லயோக்யதை, இருக்கிறது? தவிற வால்மீகி செய்ததையே இவர்கள் தள்ளுகிறார்களோ க்ரந்தம் செய்ய சக்தி இல்லாவிட்டாலும் தள்ளலாகுமா இக்க்ரந்தம் புண்ணியத்தை அளிக்கக்கூடியதாயிருக்க பகவத் சரிதமாயிருக்க கல்யாணகுணங்களை நாம் குறைப்பதும் ச்லாகிட்பதும் நமது அபிப்ராயமல்ல. க்ரந்தம் போகும் மார்க்கத்தை கவனித்தால் ப்ரக்ஷிப்த அதிகபாடங்களே கிடையாது என்றும் ஸகலமும் வால்மீகியே செய்ததென்றும் ஸப்தகாண்டத்தையும் வால்மீகியே செய்ததுதானென்றும் ச்லோகங்கள் (24536) என்றும் ஸர்க்கங்கள் இப்பொழுது உள்ளபடி மொத்தம் (658) என்றும் காண்டங்கள் ஏழு என்றும் ஸித்தாந்தம்.

இந்த ஸித்தாந்த புஸ்தகத்தில் இத்தனுவது ஸர்க்கம் இத்தனுவது ச்லோகம் என்று ஆதாரம் காட்டியிருக்கிறோம். இந்த ஆதாரம் பட்டணம் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் இருந்து வெளிவந்ததான (1890)-ம் வருஷத்திய க்ரந்தலிபி புஸ்தகத்தையும் பல பிராசீன ஏடுகளையும் மற்றும் பலதேச புஸ்தகங்களையும் பார்த்துவிட்டு ஆதாரமாய்க் கொண்டு போடப்பட்டது. ஆதாரங்கள்முன் ஆறு காண்டங்களிலும் அனேகமாய் பூர்ணம் ஒத்து இருக்கும், உத்தரகாண்டத்தில் ப்ரக்ஷிப்தம் அதிகபாடங்கள் என்று போட்டு இருக்கிறார்களே அதை அந்த அந்த ஸர்க்கங்கள் சொன்ன இடத்தில் 10 அல்லது 20 ஸர்க்கங்களை கழித்துக்கொண்டாவது அல்லது கூட்டிக்கொண்டாவது பார்த்தால் ஸர்க்கம் ஸரியாகவேவரும். ஆதலால் தான் ஸர்க்கத்தையும் ச்லோகத்தையும் அந்த ச்லோக அர்த்தத்தையும் கதையையும் இடத்தையும் அங்கு அங்கு காட்டியிருக்கிறோம். ஆதலால் உத்தமர்கள் சற்று கவனிக்கவேண்டும். என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறோம்; தவிற உத்தமர்களான ஸாதுக்களுக்கு இவருக்கு ஸ்ரீராகவன்எந்தஎந்த கட்டத்தில் எவ்விதத்தில் எப்படிஎப்படி அனுக்ரஹம் செய்து இருக்கிறார் என்பதை அறியும் விஷ

யத்தில் தான் ஞானம் ஏற்படுமே தவிர மற்ற விதத்தில் செல்லாது மேலும் ராகவகுணத்தில் பகவானிடத்தில் இவர் எப்படி ஈடுபடுகிறார் என்பதை கவனிக்கவும், தாங்கள் பகவானிடத்தில், அப்படி அநுபவிக்கவும் தான் எண்ணுவார்களே வேறு மார்க்கத்தில் எண்ணமாட்டார்கள். மேலும் பரம சாந்தத்தை அவலம்பிக்கும் மஹான்கள் ராமனிடத்தில் மாத்திரை கூட குணக் குறைவு இல்லாமல் கவிஹ்ருதயத்தை ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் வர்ணிக்கும் இக்க்ரந்தத்தை பூர்ணம் பார்த்து மேலும் ராம பக்தியில் ஈடுபட்டு அந்த ஸ்ரீ ஸீதா ராமர்களுடைய க்ருபைக்கு பாத்திரர்களாக விளங்குவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.)

---

5. கைகேயீதேவி தசரதருக்கு நடுபத்னியல்ல கடைசி பத்னி என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் தஸ்ய பார்யாஸு, திஸ்ருஷு ஹ்ரீ ஶ்ரீ கீர்த்யுபமாஸு ச । என்று அவருடைய பார்யைகள் ஹ்ரீ, தேவி, ஸ்ரீதேவி, கீர்த்தி முதலிய தேவிகளுக்கு உபமானமாய் இருப்பவர்கள் (இது தேவதைகள் வாக்யம்) (இதில் ஹ்ரீ, தேவியாக கௌஸல்யாதேவியையும் ஸ்ரீ தேவியாக சுமித்ராதேவியையும் கீர்த்திதேவியாக கைகேயீதேவியையும் உபமானம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது). பாலகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் கௌஸல்யாயை நரபதி: பாயஸார்த்தம் ददौ ததா । அர்த்தாதர்த்தம் ददौ சாபி ஸுமித்ராயை நராதிப: । கைகேய்யை சாவஶிஷ்டார்த்தம் ददौ புத்ரார்த்தகாரணாத் । ப்ரददौ சாவஶிஷ்டார்த்தம் பாயஸஸ்யாம்ருதோபமம் । அநுசிந்த்ய ஸுமித்ராயை புனரேவ மஹீபதி: । ஏவம் தாஸாம் ददौ ராஜா பார்யாணாம் பாயஸம் ப்ருதக் । என்று வால்மீகி, தசரதன் முதலில் கௌஸல்யைக்கும், பிறகு சுமித்ரைக்கும், பிறகு கைகேயிக்கும் பாயஸம் கொடுத்ததாகச் சொல்லுகிறார். இதுவே வரிசைக்கிரமம் என்றும் ஸ்பஷ்டம் (இது ரிஷிவாக்யம்.)

பாலகாண்டம் 77-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் கௌஸல்யா ச ஸுமித்ரா ச கைகேயீ ச ஸுமத்யமா । என்று வால்மீகி இந்த

ச்லோகத்தில் கௌஸல்யை, சுமித்ரை உத்த, மத்யஸ்தானமு டைய கைகேயி என்ன, மற்ற ராஜஸ்திரீகள் எல்லாரும் என்று ச்லோகத்தை வர்ணித்ததால் வரிசைக்ரமமாய்ச் சொல்லுகிறார். (இது கவிவாக்யம்).

அயோத்யாகாண்டத்தில் 10-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகம் ஸவ்ரஃஜரா-ணீஂ ஹாயஉ்ராஂ ஷ்ராணெஹெ்ராவி மரீயஸீஂ। என்று கவி, அந்த கிழவரான தசரதர் ப்ராணனைக் காட்டிலும் மேன்மையாய் இருக்கிற அந்த பால்யமான அந்த பத்னியை தரையில் படுத்துக்கொண்டு இருக்க பார்த்தார் என்றார் இதில் கைகேயி நல்ல பால்யம் என்றார் (இது கவிவாக்யம்) அயோத்யா காண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ச்லோகம் நஶக்ஷணாஸீஜ வஶ- கஉஃவிஜெ ஊ தாயவீயஸ்ரூதி ஶஂகநீயா। என்று ராகவன் லக்ஷ் மணனைப்பார்த்து கடைசி அம்மாவிடம் கோபிக்காதே என்கிறார் (இது ராமவாக்யம்).

அயோத்யாகாண்டம் 52-ம்ஸர்க்கம் 61-ம் ச்லோகம் ராமன் லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார். நஶீஂ கூாஂமதஂஶ்ரஷா ஜநநீஜெயவீயஸீ, லக்ஷ்மணா! நீ ஊருக்கு வந்ததைக்கண்டால் அந்த கடைசி அம்மாவான கைகேயி ராமன் காட்டுக்கேசென்று விட்டான் இதில் ஸந்தேகமில்லை என்று ஸந்தோஷத்துடன் நிச் சயமாய் ராஜாவிடமும் ஸந்தேகப் படமாட்டாள் அவரைப் பொய் சொன்னவராயும் எண்ணமாட்டாள் என்றார். (ராம வாக்யம்).

அயோத்யாகாண்டம் 92-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகத்தில் பரத்வாஜமஹரிஷியை மூவரும், மூன்று பெண்டுகளும் நமஸ் கரித்தார்கள். முதலில் கௌஸல்யை, பிறகு சுமித்ரை, பிறகு கைகேயி இப்படி நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு பரதனைப் பார்த்து இவர்கள் யார் யார் என்று கேட்க பரதன் அவரைப் பார்த்து க்ரமப்படி சொல்லுகிறான். 23-ம் ச்லோகத்தில் முதலில் கௌஸல்யைச் சொல்லி 23-ம் ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணசத்ருக் னர்களுக்கு மாதா இவள் சுமித்ரை, என்று சொல்லி பிறகு கைகேயியைச் சொன்னான் என்றார் வால்மீகி (பரதவாக்யம்).

ஆரண்யகாண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம். ஸுஜ்ஞ்ரு உா_நீம் ஸகாஉாஸா யாஉா_தாஉஉஉய_ஶ்உா। என்று ராமன் லக்ஷ்மண னைப்பார்த்து ஏ! லக்ஷ்மணு எப்பொழுது ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹிதபரனுன நான் எவளால் வனத்திற்கு அனுப்பப்பட்டேனே அவள் அந்த நடு அம்மாவான அவள் தன் எண்ணம் நிறை வேறினவளாகி விட்டாள் என்றூர். இங்கும் நடு அம்மா என்பது (இது ராம வாக்யம்).

ஆரண்யகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 37-ம் ச்லோகம் நடெதம் ஬ாஉய_ஶ்உா_தாத் மஹி-உதவ_ஶ்ாகயஂவ_ந। தாவிக்ஷ்ாக-_நாயஸ_ஶ் ஹா_த_ஶ்கயாஂக-_ா-। என்று லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து நடு அம் மாவான கைகேயியை இன்னும் தூஷிக்காதே இன்னும் இக்ஷ் வாகு நாதன் பரதன் கதையைச் சொல்லு கேட்போம் என்றூர். நடு அம்மா கைகேயி என்றூர் (இது ராம வாக்யம்).

அயோத்யாகாண்டம் 70-ம் ஸர்க்கம் 8, 9, 10-ம் ச்லோ கங்கள் ரூய-உ_ஶ்ாவ யஉ-உநிா_தா யஉ-உஜ்ஞாயஉ-உஉபி-உநீ। ஸுரொ ஶாவாவிகளஸுரு_ஶ்ா உா_தாாாஉஸ்யீஉ_தஃ। கவு_த்-_விதாயஉ-உஜ்ஞா ஜ_ந_நீமுக்ஷணஸ_ஶ்யா। ஶ_த்ரு-_ஷஸ_ஶ்வ வீாஸ_ஶ்ஸாரொஶாவா விஉய_ஶ்உா। ரூத்காஉாஸஉாவஂஶீ கொய_நாவ_ஶ்ாஜ்ஞஉா_நி_நீ। ஸுரொ ஶாவாவிஜெஉா_தா கெகெயி கிஉ-_வாவஹ। என்று இதிலும் வரிசைக்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. முதலில் கௌஸல்யை சௌக்யமா என்றும் பிறகு சுமித்ரை சௌக்யமா என்றும் பிறகு கைகேயி சௌக்யமா என்று இப்படி பரதன் கேட்கிறுன் (இது பரதவாக்யம்).

யுத்தகாண்டம் 49-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகம். கிஂ_நு வக்ஷ_ஶ்ாிகளஸுரு_ஶ்ாஂ உா_தாஂ கிஂ_நு-கெகயீஂ। கயஉஂ஬ாஂ ஸ-_வித்ாஂவ வ-_த்ா உப-உநுாஂஸாஂ। என்று லக்ஷ்மணன் நாகபாசத்தால் பீடிக்கப்பட்டு இருப்பது கண்டு சொல்லுகிறுர் ராமன். நான்கௌஸல்யைக்கு என்னசொல்லுவேன் கைகேயிக்கு என்னசொல்லுவேன் சுமித்ரைக்கு என்னசொல்லுவேன் என்றூர் (ராமவாக்யம்).

யுத்தகாண்டம் 122-ம் ஸர்க்கம் 42-ம் ச்லோகம். ரூஶ்வா ஸ_ஶ்ஹா_தஂ தீ_ஶ்_நஂ களஸுரு_ஶ்ாஂவ யஶஷி_நீஂ। கெகெயீஂவ

ஸுமித்ராம்ச ஜயேஷ்டா முக்ஷிணஹாதரம் । என்று பரமசிவன் ராகவனைப்பார்த்து தீனனுனபரதனை ஆச்வாஸப்படுத்தி கௌஸல்யையும், கைகேயியையும், சுமித்ரையையும் பாரு என்றுர் இது (பரமசிவவாக்யம்).

யுத்தகாண்டம் 131-ம் ஸர்க்கம் 43-ம் ச்லோகம் கௌஸல்யாம்ச ஸுமித்ராம்ச கைகேயீம்சாஸ்ய வாதயத் । என்று ராமன் கௌஸல்யையும், சுமித்ரையையும், கைகேயியையும் நமஸ்கரித்தார் என்றுர் இது (வால்மீகி வாக்யம்).

உத்தரகாண்டம் 112-ம் ஸர்க்கம் 15, 16-ம் ச்லோகம் சுமந்தீவ ஜஸ்யா காமஸ்யா ராஜதா யசஸ்வினீ । ஸுமித்ரவள கைகேயீ வஸிவதா காமயசஸ்வாமலக । அநியாவ ஸுமித்ராவ கைகேயீவ யசஸ்வினீ । கௌஸல்யை முந்தி புண்யலோகம் புறப்பட்டாள் பிறகு சுமித்ரை, கைகேயியும் அனுஸரித்தாள் என்றுர். (இது வால்மீகிவாக்யம்.) இப்படிவாக்யங்கள், இதுகள் இத்தனையிலும் வால்மீகிவாக்யம் ஒன்று தான் ஸத்யம். மற்றதுகள் யார் வாக்யங்களானுலும் அங்கீகரித்தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். தவிற முன்பின் ப்ரகரணங்களை கவனிக்கும்போது பரதன் நடுவில் பிறந்தவன். (அதாவது:—ராமன், பரதன், லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள்) நடுவில் பிறந்தவனை தரித்தவர் நடு, என்று இதனுலும் பரதனுக்கு நடுவில் பிறந்தவன் மத்யமஃ என்று ஒருபெயரையும் குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் தான் கைகேயியை மத்யமா என்றதே தவிற வேறுயாது காரணமுமல்ல என்று கவி வாக்யப்படி ஸித்தாந்தம். மற்றவர்கள் எவர்கள் வாக்யங்கள் ஆனுலும் அதுகள் ப்ரமாணமாகாது. மற்றவர்கள் சொன்னதை கவி சொன்னுரே தவிற அதுகள் கவி வாக்யங்கள் அல்ல. ஆதலால் அதுகள் ப்ரமாணம் அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். வால்மீகியானவர் க்ரமவரிசைப்படி குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் வரிசை மட்டும் அல்ல. ஆதாரத்துடன் கௌஸல்யையை கிழவியாயும் கைகேயியை நல்ல பால்யமாயும் சுமித்ரையையும் வயஸானவளாயும் ;காட்டியிருப்பதாலும், கைகேயியை கீர்த்தியாகிற தேவதைக்கு உபமானம் கொடுத்து குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் வால்மீகி வாக்யத்திற்கே முதல் கௌரவம் ஆதலாலும், சிலர் 353

பேருக்கு நடு பத்னி கைகேயி என்பதும் ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்றும் இந்த மூவர்கள் தான் பட்டமஹிஷிகளே தவிற மற்ற 350பேர்களும் பட்டமஹிஷிகள் அல்ல ஆதலாலும் அம்மூவரைப்பற்றி பேசும்போது இந்த 350 பேரை கலந்துபேசுவது உசிதம் அல்ல ஆதலாலும் ஸர்வமும் தெரிந்து வால்மீகி சொன்னபடி கௌஸல்யை மூத்தவள், இரண்டாவது சுமித்ரை, மூன்றாவதுதான் கைகேயி என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

6. அவதார நிர்ணயம்.

ஸாக்ஷாத் பகவான் வைகுண்டத்தில் விளங்கும் காலத்தில் பூலோகத்தில் அயோத்தியை பரிபாலிக்கும் தசரத சக்ரவர்த்தி, பிள்ளை தனக்கு இல்லாமல் இருந்ததால் கவலையடைந்து அதற்காக புத்ர காமேஷ்டியாகத்தை ஸரயூ நதிக்கரையில் செய்யும் போது அந்த யாகத்தில் ஹவிர்ப்பாகம் வாங்கவந்த தேவதைகள் அங்கு யாகசாலையின் ஆகாசவீதியில் தங்களுடன் இருக்கும் ப்ரம்மதேவனைப்பார்த்து ராவணவதத்திற்கு உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கும்போது ஏற்கனவே இந்திரனிடம் ஸமயம் வரட்டும் நாமாகவந்து ரெக்ஷிக்கிறோம். என்று சொல்லியிருக்கும் விஷ்ணுவானவர் வெகுகாலமாகியும் தர்சனம் கொடுக்காததால் கவலையில் ப்ரம்மதேவனை ப்ரார்த்திக்கும்போது அந்தஸமயம் தர்சனம்கொடுத்த விஷ்ணுவைபார்த்து தேவதைகள் ஏ! ப்ரபோ பாலகாண்டம் 15-ம்ஸர்க்கம் 20-ம்ச்லோகம் விஷ்ணோ புத்ரத்வமாகச்ச க்ருத்வாத்மானம் சதுர்விதம் । என்று ஏ! விஷ்ணுவே, நீர் உம்மை நாலு பாகம் செய்துகொள்ளும் என்றபடி அவரும் அங்கீகரித்து அப்படியே என்று தன்னை நாலுபாகம் செய்துகொண்டார். பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ச்லோகம். தத: பத்மபலாசாக்ஷ: க்ருத்வாத்மானம் சதுர்விதம் । என்று இப்படி செய்துகொண்டு பிறகு பிறந்தார். இதற்கு பிறகு தான் பாயஸபாகம். தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட பிறகு பகவான் மறைந்ததும் யாகம் நடக்கும் யாகசாலையில் ஜ்வலிக்கும் அக்னிகுண்டத்தில் இருந்து உக்ரமான ரூபத்துடன் வந்தது ஒருபூதம். அது அக்னிபகவானுமல்ல. விஷ்ணு

வும் அல்ல. வந்தது ப்ரம்மதேவ ஸம்பந்தமான மனுஷ்யனே. அந்த பூதத்தை விஷ்ணு என்றும் அக்னி என்றும் சொல்லுவது பலஷிதத்திலும் முன்பின் அறிந்து வர்ணிக்கும் கவி வாக்யத்தால் பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். மேலும் ஸர்வமும் தெரிந்து வர்ணிக்கும் வால்மீகிக்கு பூதம்யார் என்றுதெரியாதா? விஷ்ணு பூதமாகவந்து இருந்தால் விஷ்ணு பூதமாய் வந்தது என்று சொல்லத் தெரியவில்லையா அக்னிபகவான் பூதமாக வந்து இருந்தால் அக்னிபகவான் பூதமாக வந்தார் என்று சொல்லத் தெரியாதா எப்பொழுது சொல்ல இல்லையோ அதனால் வந்தது பூதமே பூதமே தவிற வந்தது அக்னிபகவானுமல்ல. விஷ்ணுவுமல்ல. என்பது ப்ரத்யக்ஷம். தவிற வந்தபூதம் தசரதனைப்'பார்த்து நான் ப்ரம்மதேவ ஸம்பந்தமான மனுஷ்யன் என்று சொன்னதே தவிற தான் அக்னிவான், அல்லது விஷ்ணு என்று சொல்லவில்லை அந்த பூதம் பொய்ச் சொன்னதா. இப்படி சொன்னதானால் இதனால் என்னபலன். தவிற வால்மீகி, வந்தது பூதமாதலால் பூதம் என்றே குறிப்பிட்டாராதலால் மற்ற ஸகலமும் இக்க்ரந்தப்படி பிசகு என்றே ஸித்தாந்தம். தவிற யுத்தகாண்டத்தில் ஸீதை அக்னிப்ரவேசம் செய்த பிறகு அவளை அக்னிபகவான் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார் என்று அங்கு சொல்லத்தெரிந்த வால்மீகிக்கு இங்கு அக்னிபகவானுல் அக்னிபகவான் தான் பாயஸம் கொண்டுவந்தார் என்று சொல்லத்தெரியவில்லையா. க்ரந்தத்தின்படி வால்மீகி வாக்யத்தில் கவனித்தால் பாயஸம் கொண்டுவந்தது ப்ரம்மதேவ ஸம்பந்தமான பூதமே தவிற அக்னிபகவானுமல்ல. விஷ்ணுவுமல்ல. என்று ஸித்தாந்தம். பூதத்தால் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்பட்ட பாயஸத்தை தசரதர் மூவருக்கும் பாகம்செய்து கொடுத்தார் எப்படியெனில் அதாவது:—பாலகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 27 முதல் 29-ம் ச்லோகம் வரை कौसल्यायै नरपतिः पायसार्धं ददौ तदा । अर्धादर्धं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः । कैकेय्यै चावशिष्टार्धं पायसस्यामृतोपमम् । अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महीपतिः एवं तासां ददौ राजा भार्याणां पायसं

ப்ராயச்சத் என்று கௌஸல்யைக்கு மொத்தத்தில் ஸரிபாதி பாயஸத்தையும், பிறகு பாக்கி இருக்கும் பாதியில் பாதியை இரண்டாவது பத்னி ஸுமித்ரைக்கும், பாக்கி இருக்கும் மொத்தத்தில் கால்பாகத்தில் பாதியான அரைக்கால் பாகத்தை, கைகேயிக்கும் மறுபடி திரும்பியோசித்து மிச்சமான அரைக்காலை சுமித்ரை கரத்தில் கொடுத்தார். (யாருக்கு கொடுப்போம் என்று எண்ணினார். சுமித்ரைக்கு என்று மனதில்பட உடனே கொடுத்து விட்டார். வேறு எந்த யோசனையுமே கிடையாது) எப்படி பாயஸபாகமோ அப்படியே அவதாரம், அதை வர்ணிக்கிறார் வால்மீகி. பாலகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் முதல் 13 வரை விஷ்ணோரர்தம் மஹாபாகம் புத்ரமைக்ஷ்வாகவர்தனம் । கௌஸல்யா ஶுஶுபே தேன புத்ரேணாமிததேஜஸா । யதா வரேண தேவானாம் அதிதிர்வஜ்ரபாணினா । பரதோ நாம கைகேய்யாம் ஜஜ்ஞே ஸத்யபராக்ரம: ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோஶ்சதுர்பாக: ஸர்வை: ஸமுதிதோ குணை: । அத லக்ஷ்மணஶத்ருக்னௌ ஸுமித்ராஜனயத்ஸுதௌ । வீரௌ ஸர்வாஸ்த்ரகுஶலௌ விஷ்ணோரர்தஸமன்விதௌ । என்று விஷ்ணுவினுடைய ஸரிபாதி பாகத்துடன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை விருத்திபண்ணிவிக்கும் குழந்தையை கௌஸல்யைபெற்று இந்திரனால் அதிதி விளங்கினதுபோல் விளங்கினாள். வால்மீகி வாக்யரீதியாய் சித்திரைமாஸத்தில் தான் ராமஜனனம். சிலர் சைத்ரமாஸம் வந்துவிட்டது. ஆதலால் பங்குனி மாஸத்தில் தான் ஜனனம். என்று சிலர் அபிப்பிராயம். சைத்ரம் என்பது. ராமாயணத்தில் சித்திரை மாஸத்திற்கே முக்கியமாய் ப்ரயோகம் இருக்கிறது. இந்த ராமாயணம் ஜோதிஸ்சாஸ்திராதிகளுக்கு கட்டுப்படாதது. ஸர்வ சாஸ்திரங்களும் ஸர்வவேதங்களும் ராமாயணத்திற்கு கட்டுப்படவேண்டுமே தவிற இது ஒன்றும் கட்டுப்படாதது. அததற்கு அததுவே ப்ரமாணம். ஆதலால் மற்றொன்றுக்கு விரோதமாய் இருக்கிறதே என்று இழுத்து அர்த்தம் செய்யவேகூடாது. மற்றொரு இடத்தில் விபரீதகாலத்தில் சூரியன் நக்ஷத்ரமாலையுடன் விளங்கும் என்று ஸ்பஷ்டமாய் வால்மீகி வர்ணித்து இருக்க இதை விபரீதமாக வ்யாக்யாதா சொல்கிறார். பகலில் சூரியனைச்

சுற்றி நக்ஷத்ரமாலை இருக்காது. அதாவது பகலுக்கு விபரீதம் ராத்ரி. பூர்ண சந்திரனுக்கு சூர்யன் என்று ஜோதிஸ்சாஸ்திரம் ராத்திரியில் நக்ஷத்ரமாலையுடன் பூர்ண சந்திரன் விளங்கினலெப் படியோ என்றூர். இது ஸரியல்ல. பட்டப்பகலில் விபரீதகாலத்தில் நக்ஷத்ரமாலையுடன் சூரியன் விளங்கும் என்றே கவி யுத்த கிஷ்கிந்தா, ஆரண்யகாண்டங்களிலும் ஸ்தாபிப்பதாலும் கவி வாக்யமேஸரி என்று ஸித்தாந்தம். ப்ரம்மா உமதுவாக்கில் தப்பு வராது என்று குறிப்பிட்டு இருக்க இந்த ஜோதிஸ்சாஸ்திரத்தை கொண்டு ஸமாதானம் சொல்வது சுத்தப்பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். மேலும் ஆகாசத்தில் முன் சொன்னபடி இருப்பதைக் கண்ணூரக்கண்டு வர்ணிப்பதாய் வால்மீகி குறிப்பிடுவதால் இக்ரந்தம் போகும் மார்க்கத்தில் தான் இதற்கு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும். என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிற கவி வாக்யரீதியாய் ராகவனுக்கு ஐந்துகிரஹங்கள் உச்சமென்பதும் உண்மை என்றும் ஸித்தாந்தம். பிறகு கைகேயியானவள் திருடமான பராக்ரமத்துடன் கூடினவனையும் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவில் நாலில் ஒரு பாகத்துடன் கூடினவனையும் ஸகல குணங்களுடன் கூடின பிள்ளையைப்பெற்றூள். பிறகு சுமித்ராதேவியானவள் ஸகல அஸ்திரங்களை அறியப் போகிறவர்களாயும் விஷ்ணுவினுடைய காலும் அரைக்காலுமான (ஸுய-உவஸஉஙி-தள) என்பது இங்கு பாதிக்கு பெயர் அல்ல. காலே அரைக்காலுக்கே பெயர் இது ரிஷியின் சூஷ்-உ ப்ரயோகம். ஏனெனில் அதை கவனிப்போம். தேவர்கள் அபிப்ராயப்படி அவதாரத்தை முன்னிட்டு. பாயஸம். பூலோக அபிப்ராயப்படி பாயஸத்தை முன்னிட்டு அவதாரம். ஆதலால் பாயஸ பாகப்படித் தான் அவதார பாகம் சொல்லவேண்டும். பகவானும் தன்னை ஏற்கனவே நாலுபாகம் செய்துக கொண்டவர் பாயஸத்தை எப்படி ராஜா பாகம் செய்தாரோ அப்படியே பிறக்கிறூர். இதற்கு ஆதாரம் பாயஸத்தில் ஸரிபாதி கௌஸல்யை. ஆதலால் பாதி விஷ்ணுபலம் முதல் குழந்தை ஸ்ரீராமன். பிறகு கால்பங்கு பாயஸம் சுமித்ரை. ஆதலால் முதலில் பிறந்த குழந்தை லக்ஷ்மணன் கால் விஷ்ணுபலம் (பாயஸம் பெற்றுக்கொண்டவள் இரண்டாவ

தாக சுமித்ரை, பிள்ளையைப்பெற்றது மூன்றுவது. அப்படி பாய ஸம் பெற்றுக்கொண்டது கைகேயி மூன்றுவது பிள்ளையைப் பெற்றது, இரண்டாவது) (உலகத்தில் இரண்டாவதாக பாய ஸம் சாப்பிட்டவள் கைகேயி, ஆதலால் இரண்டாவதாக பிள்ளை யைப்பெற்றுள். என்று உலகத்தில் சொல்லுகிறுர்கள். அது ஸரியல்ல. வால்மீகி சொல்லாதபோது அது பிசகு, பிரஸவிப் பது த்ரேகத்தின் க்ரமத்தை பொறுத்தது என்கிறுர் வால்மீகி.) பிறகு கைகேயி அரைக்கால் பங்கு பாயஸம் உடையவள். அப் படியே மொத்தம் விஷ்ணுவுக்கு எத்தனை பலமோ அதில் ஸரி பாதி முதல் குழந்தைபோக பாக்கி இருக்கிற அந்த விஷ்ணு பலம் பாதியில் நாலில் ஒன்று, அரைக்கால் பலத்துடன் பரத ஜனனம். தேவதைகள் ஆதியில் விஷ்ணுவைப்பார்த்து நீர் உமது சரீரத்தை நாலுபாகம் செய்துக்கொண்டு பிறக்கவேண்டும் என்றதால் விஷ்ணு சரீரத்தில் இருந்தே அவரே நாலுபாகமாய் பிறக்கவேண்டுமே தவிற ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோர்பாகம் பிறந்து இருக்கிற ராமனுகிற விஷ்ணுவில் பரதஜனனம் என்று சொல் லும் வ்யாக்யானம் ஸரியல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். மேலும் பரத னுக்கு, பிறந்து இருக்கிற ராமனுகிற (விஷ்ணுவில்) பாகம்சொன் னுல் தேவர்கள் உம்மை நாலாக செய்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லியிருக்க பரதனுக்கு விஷ்ணுரூபத்தில் சொல்லுவதா! பிறந்து இருக்கிற ராமனிடம் சொல்லுகிறதா? அப்பொழுது பின்பிறந்த குழந்தைகளுக்கும் பிறந்து இருக்கிற ராமனில் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களுக்கு ப்ரத் யக்ஷ விஷ்ணுவாகிற ராமனில் பாதி என்று ஒரு அர்த்தமும் சிலர் சொல்லுகிறுர்கள். காரணம் ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோர்பாகம் என்று பரதனுக்கு சொன்னதால் மொத்தம் விஷ்ணுவுக்கு எத் தனை பலமோ அதில் கால்பாகம் என்றும் வைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களுக்கு ராமனுகிற விஷ்ணு பாதியாதலால் அதில் பாதி லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் அதாவது இருவரும் கூடி மொத்தத்தில் கால்பாகம். ஒவ்வொருவரும் அரைக்கால் என்று இப்படி ஒரு அர்த்தம் சொல்லுகிறுர்கள். காரணம் பரதனைக் கால்பாகமாகச் சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம். இது பிசகு

ஏனெனில் தேவதைகள் விஷ்ணுவை அவரையே நாலுபாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டதால் ஸர்வக்ஞரான அவரும் தன்னை பாயஸம் எப்படி, நாலுபாகம் செய்யப்படப் போகிறதோ அப்படி சூகவாதாநம் உதாவிஷ்யம் । என்று செய்துக்கொண்டு அப்படியே பிறந்ததாய் கவி ப்ரயோகித்ததால் மொத்தத்தில் பரதன் கால்பாகம் என்பதும் லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் ராமனில் பாதி அதாவது அதாவது ஒவ்வொருவரும் அரைக்கால் என்பதும் பிசகு என்றும் லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் ராமனில் கால்பாகம் என்பதும் பிசகு என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிர ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோ: என்பது ராம ரூபத்திற்கா! விஷ்ணு ரூபத்திற்கா! விஷ்ணு நாலாகப் பிறந்தபிறகு வால்மீகி ராமனுக்காவது மற்ற யாருக்காவது விஷ்ணு என்று சொல்லியிருக்கிறாரா ஒரு இடத்திலாவது வைகுண்டம் சென்ற இடம் தவிர வேறு எங்கும் தெரிவிக்கவில்லையே. ஆதலால் அது உசிதம் அல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோ: என்பது பாக்கி இருக்கும் பாதியான ஆதிவிஷ்ணு என்பதை குறிப்பதற்கே காட்டியதால் பிறந்து இருக்கும் ராமனில் (விஷ்ணுவில்) என்பது உசிதமல்ல. காரணம் கவி ராமன் பிறந்தபிறகு அவரை ஒரு இடத்திலும் விஷ்ணு என்று ப்ரயோகிக்க இல்லை. பிறகு முன் சொன்னபடி மூன்றாவது பத்னியான சுமித்ரையானவள் தான் பெற்ற இரண்டு குழந்தைகளில் முதல் குழந்தையை கால்பலத்திலும், இர ாவது குழந்தையை, அரைக்கால்பங்கு பாயஸம் பிந்தி பெற்றுகொ டதால், அரைக்கால்பங்கு பலமுள்ளதாயும் பெற்றாள். தவிர உத்தரகாண்டத்தில் லக்ஷ்மணன் புண்யலோகம் செல்லும் கட்டமான 117-ம் ஸர்க்கம் 25-ம் ச்லோகத்தில் தத: விஷ்ணோஶ்சதுர்பாகமாகதம் ஸுரஸத்தமா: । த்ருஷ்ட்வா ப்ரமுதிதா ஸர்வே பூஜயந்தி ஸ்ம லக்ஷ்மணம் । என்று லக்ஷ்மணன் கால்பாகம் விஷ்ணு பலமுடையவர் வருவது கண்டு தேவர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள் என்று இருப்பதால் லக்ஷ்மணர் கால்பாகம் என்பது ஸ்பஷ்டம் சத்ருக்னன் அரைக்கால் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் சுமித்ரா என்று லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களை சேர்த்துச் சொன்ன இடத்தில் காலே அரைக்கால் பாகத்திற்கே என்பது

ஸ்பஷ்டம். ஒரு பாயஸத்தில் இருந்தே எப்படி மூவருக்கும் பாகமோ. அப்படியே ஒரே விஷ்ணுவில் இருந்து தான் நால்வருக்கும் பாகம் சொல்லவேண்டும் என்பதும் தேவர்கள் கேட்டபடியும் இதுவே, நால்வரின் அவதாரநிர்ணயம் என்று ஸித்தாந்தம். ஸகலத்திற்கும் நாரத வால்மீகி வாக்யமே ப்ரமாணமாதலால் அதன்படி இதுதான் ஸத்யம் என்று ஸித்தாந்தம்.

ஸமீபத்தில் மைலாப்பூரில் லாஜர்னல் பிரஸ்ஸில் இருந்து வெளியான ராமாயண மூலம் மாத்திரம் அச்சாயிருக்கும் அந்த புஸ்தகத்தில் [illegible] என்று இப்படி ச்லோகங்கள் எத்தனையோ எடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. கேட்டால் எல்லா வ்யாக்யானத்திற்கும் முந்தின வ்யாக்யானம் கதகம். அதை அநுஸரித்தோம் என்றும் அதில் கையெழுத்திட்டிருக்கும் பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதில், பல புஸ்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு அச்சடித்து இருப்பதாக சொல்லுகிறார்கள். எது எப்படியிருந்தாலும் கணக்கில் இருந்து ஸ்லோகங்களை எடுக்க இவர்கள் யாருக்காவது சக்தியுண்டா! யோக்யதையுண்டா! இவர்களில் எல்லாரிடமும் நாம் நேரிடபேசியிருப்பதால் அதில் கையெழுத்திட்டு இருக்கும் அந்நால்வர்கள் யாரார் என்றால் அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிட்டி வித்யாவாசஸ்பதி ப்ரம்மஸ்ரீ குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், ஸித்தியடைந்த ப்ரம்மஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்யாய கருங்குளம் கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள், ரிடையேட் ப்ரஸிடென்ஸி காலேஜ் பண்டிட் ராவ்பகதூர் ப்ரம்மஸ்ரீ பத்மநாப சாஸ்திரிகள், இப்பொழுது மைலாப்பூர் ஸம்ஸ்கிருத கலாசாலை பிரின்ஸ்பாலாக இருக்கும் பக்ஷிதீர்த்தம் ப்ரம்மஸ்ரீ ராமச்சந்திரதீக்ஷிதர். இந்நால்வரில் ஒருவருக்கும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் திருடமான ப்ரக்ஞையும் கிடையாது என்பதை நாம் அநுபவத்தில் நேரிட தெரிந்துகொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் நால்வரும் மற்ற சாஸ்திரங்களில் மஹாவித்வான்களே. அந்த புஸ்தகத்தில் பலச்லோகங்கள் எடுபட்டு இருப்பதை கவனிக்காமல் இப்பொழுது விளங்கும் கும்பகோணம் மடாதிபதிகளும் அதில் ஸ்ரீமுகம் எழுதியிருக்கிறார்கள். விஷயத்தைக் கவனித்தால், நாலு வித்வான்கள்,

வாசித்தவர்கள் கேட்கிறார்கள். ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஸ்ரீமுகம் இருக்கட்டும் புண்யசரிதம் என்று அவர்கள் எழுதினதாக இருக்கவேண்டுமே தவிர க்ரந்தத்தை முழுவதும் கண்டு இருந்தால் ஒருக்காலும் எழுதவே மாட்டார்கள் என்பது ஸத்யமே. இதனால் என்பேரில் கோபிப்பதில் உபயோகம் இல்லை. எடுக்கப்பட்ட ச்லோகங்கள் முழுமையும் நாம் கணக்கில் சேர்ந்தவை என்று நிரூபிக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இப்பொழுது நாம் எழுதி இருப்பதற்கு பதில் எழுதி கண்டிக்க இந்த லாஜர்னல் பிரஸில் ராமாயண புஸ்தகத்தை போட்ட பண்டிதர்களும் மற்ற அனேகரும் ஆரம்பிக்கலாம். பதில் பத்திரிகைளில் எழுதுவதும், இக்க்ரந்தத்தில் பரிசயம் இல்லாமல்ஆனுவச்யமான தூஷணைகளை செய்யவும் வேண்டியதில்லை. நாம் சொல்லுவதை தடுக்க யோக்யதை இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் திருடபரிசயம் உள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்கள் மற்றொரு இடத்தில் கொடுத்து இருக்கும் முறையில் ஸபையில் நம்மை ஜயித்து பிறகு பத்திரிகைகளில் பதில் எழுதுவதை ஆரம்பிக்கலாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். நமக்கு பூர்ணம் ராமானுக்ரஹம் இருப்பதால் நம்மை மற்ற எவராலும் மூலரீதியாய் ஜெயிக்கவும் முடியாது. நமது ஸித்தாந்தங்களில் ஏதையும் பிசகு என்று சொல்லவும் முடியாதென்றும் ஸ்தாபிக்கிறோம். உத்தமர்களை மூலப்படி க்ரந்தத்தை நன்றாய் பரிசீலனை செய்யுமாறு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம், நிற்க, வ்யாக்யானம் முந்தியா! மூலம் முந்தியா! கதகர் எத்தனையோ இடத்தில் பொருத்தமில்லாமல் வ்யாக்யானம் செய்து இருக்கிறார். ஆதலால் ஸகல ஜனங்களுக்கும் யாம் தெரிவிப்பது யாதெனில் ச்லோகங்கள் எடுப்பட்டு இருக்கும் அப்புஸ்தகம் பாராயணத்திற்கு அனர்ஹம் என்றும் அதைவைத்துக்கொண்டு மற்றொருவரிடத்தில் ஆதாரங்கள் காட்டமுடியாதென்றும் இதன் மூலம் தெரிவிக்கிறோம். மேலும் கும்பகோணம் மத்வவிலாஸ் எடிஷனில், சேர்க்கப்பட்டது என்று அவர்களுக்கு பட்டதை அந்த ச்லோகங்களுக்கு மட்டில் மத்தியில் ப்ராக்கெட் போட்டார்கள். மேல் சொன்னவர்களோ ச்லோகங்களையே மற்றவைகளோடு

ஸம்பந்தம் அற்று அதை எடுத்து கீழே போட்டார்கள். கீழே போட்டகாரணம் என்ன! இன்னம் கொஞ்சநாள்போனால் மற்றும் சிலர், முந்திய பண்டிதர்கள் அதை ஒதுக்கிவிட்டார்கள். அது கிடையாது என்பார்கள். ஆதலால் இது உசிதமல்ல என்பதை இது பல வித்வான்களுடைய அபிப்ராயமாய் இருப்பதாலும் மூலத்துடன் முக்யமாய் இருக்கவேண்டிய ச்லோகங்கள் இல்லாதிருப்பதாலும்(லோகோபவாதத்திற்கு ராமன் பயப்பட்டபடி ராமன் வாக்யத்தால்) இந்தலோகம் அந்த புஸ்தகத்தை அங்கீகரிக்க இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகிறோம்.

---

7. எந்த எந்த விதத்தில் புத்ரோத்ஸவம் ஏற்படும் என்றும் ஜனனத்தில் எத்தனைவிதம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்றும் ஸித்தாந்தம்.

1. பாயஸத்தில் இருந்து ஜனனம். 2. பூமியில் இருந்து ஜனனம். 3. கேவலம் வீர்யத்தால் மட்டில் ஸ்தானம் இல்லாமல் ஜனனம். 4. மனவினால் ஜனனம். 5. கண்பார்வையினால் ஜனனம். 6. சொல்லான ஆசீர்வாதத்தால் ஜனனம். 7. வாக்கினின்றும் ஜனனம். 8. கொட்டாவியினின்றும் ஜனனம். ஆகாசத்தினின்றும் ஜனனம். 10. பாற்கடலினின்றும் ஜனனம். 11. கர்ப்ப, தும்பத்தினின்றும் ஜனனம். 12. கும்பத்தினின்றும் ஜனனம். 13. கோபத்தினின்றும் ஜனனம். 14. மந்திரத்தினின்றும் ஜனனம். 15. ஸம்பந்தத்தால் கர்ப்பம்தரித்து ஜனனம். 16. ஸ்பர்சனத்தினால் ஜனனம். 17. கண் ஜலத்தினின்றும் ஜனனம். இப்படி இவ்வளவு விதத்திலும் புத்ரோத்ஸவமும், ஜனனமும் ஸத்யம். இவ்வளவு தினுஸு ஜனனத்தையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமானால், இருக்காது என்பவன் இங்கு யார் உண்டு பண்ணினார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதோ அவர்களைப்போல் அனேககாலம் தபஸ்செய்து நியமத்தில் இருந்து ஆசாரத்திலும் இருந்து காயக்க்லேசம் செய்து தன்னையறிந்து ப்ரம்மவிசாரம் செய்து லோகம், மித்யை, என்பதை தன் அனுபவத்தால் அறிந்து, ஸ்வகுலாசார முறையிலும், ஸ்வதர்மத்

திலுமிருந்தால் இத்தனை திருவிலும் ஜனனம் உண்டாகும் என்பன். அந்த அந்த தன்மையில் இருந்தால் எல்லாம் உண்டுபண்ணலாம் ஆதலால் ஒன்றும் விசித்ரம் இல்லை என்றும் ஸித்தாந்தம். இது அனுபவித்த க்ரந்தமாதலால் அனுபவ க்ரந்தத்தை, தான் அனுபவித்தால் தான் அங்கீகரிப்பானே தவிர இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு வாய்ச் சொல்லும் உபயோகப்படாது. ஏனென்னில் அனுபவித்ததை வாய்ச் சொல்லில் சொல்ல வராததாதலால் அனுபவித்தால் தான் தெரியும் என்பது ப்ரத்யக்ஷம். இக்க்ரந்தத்தை எழுதின கவி இக்க்ரந்தம் மற்றொருவனுடைய மூளைக்கு ஸரியாய்இருக்க வேண்டுமே, காலத்தை அனுஸரித்து இருக்க வேண்டுமே, பொது அறிவுக்கு ஒத்து இருக்கவேண்டுமே என்று அதற்காக இவர், வால்மீகி க்ரந்தம் எழுதவில்லை. இந்தசரித்ரம் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவுடைய சரிதம். அந்த பகவான் மனுஷ்யனாக விளங்கினதும் அவருடைய கல்யாண குணங்களை அவர் செய்த காரியங்களை வர்ணிக்கும் சரிதம். இது ஸர்வபாபத்தை போக்கக்கூடியது, பரிசுத்தமான பக்தர்கள் இஷ்டத்தை பூர்த்தி செய்விக்கக்கூடியது. (இதுவும் அனுபவித்தால் தான் தெரியும்.) ஆதலால் பக்தியைக் கொள்ளப்பட்டவனுக்கு அவ்விஷயத்தை அறியப்பட்டவனுக்கு பரமஸாதகமாயும் இகலோக வைபோகத்தையும் பிறகு சதுர்வித பல புருஷார்த்தத்தையும் அளிக்கக்கூடியதாதலால் ஸர்வஜீவராசிகளும் கடைத்தேறும் பொருட்டு செய்யப்பட்டதாதலால் பக்தர்கள் இக்க்ரந்தத்தை பக்தியுடன் படித்தால் அனுபவித்தால் ஸகலமும் ஸத்யம் என்றே தெரியும் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

1. **பாயஸத்தில் இருந்து ஜனனம்:—** புமானுடைய ஸம்பந்தமன்னியில் பாயஸத்தால் கர்ப்பம் ஏற்பட்டு புத்ரோத்ஸம். ஸ்ரீராமாதிகள் நால்வரும் ஜனனம். பாலகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகம் ததஸ்து தா: ப்ராஸ்ய தது³த்தமஸ்த்ரியோ மஹீபதேருத்தமபாயஸம் ப்ருத²க் । ஹுதாஸநாதி³த்யஸமாநதேஜஸோऽசிரேண க³ர்பா⁴ன் ப்ரதிபேதி³ரே ததா³ । என்று ராஜனிடத்தினின்று உத்தம பாயஸத்தையடைந்து கர்ப்பத்தினால் உத்

தம தேஜஸ்ஸை உடையவர்களாய்க் கொண்டு விளங்கினார்கள் என்றதால் பாயஸத்தால் ஜனனம் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

2. பூமியில் இருந்து ஜனனம் :— அயோத்யாகாண்டம் 118-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகம் ஸஹம் கிஜொத்ரா ஹி ஸ்வாஜ மதீம் நூவஜெஜூனா । என்று ஸீதை அநுஸூயா தேவியைப்பார்த்து ராஜபுத்ரியான நான் பூமியை பேதித்துக்கொண்டு வெளிவந்தேன் என்றாள். (இது ஸீதாவாக்யம்) பாலகாண்டம் 66-ம் ஸர்க்கம் 14-ம் ச்லோகம் ஹூதமூாகூதாவஸாதவ வயஷ தஊாதஜா । என்று பூமியில் இருந்து வெளிவந்த அவள் விருத்தியடைந்தாள் என்றார் ஜனகன். இதிலிருந்து பூமியில் இருந்து ஜனனம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். இவளும் அயொநிஜெ என்றும் யோநியில் உண்டாகாதவள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது.

3. கேவலம் வீர்யத்தால் மட்டில் ஸ்தானம் இல்லாமல் ஜனனம் :— உத்தரகாண்டம் 43-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகம் ததஸாவா நாவதிம் ஷூாவஸபெவுமாஜிநம் । வாமெஷவதிதம் ஸீஜம்வாஜீநாஊபெஹவஹ । அந்தஸ்திரீ பலசாலியான வாலியை உண்டுபண்ணினாள். இந்திரனுடைய வீர்யமானது அந்த பெண்ணினுடைய தலைமயிர்களில் விழுந்துவிட அங்கிருந்து வாலி உண்டானான். அதேஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகம் ஸீஜம் தஃஷிக்ஷம் ஸ்ரீவாயாம் வியாநஊநஃ வதிஷநா । ஸ்ரீவாயாம் வதிதெஸீஜெ ஸஃ ஸ்ரீவஃ ஸஊஜாயத । என்று சூர்யனுடைய வீர்யமானது அந்த ஸ்திரீ ஜாதியினுடைய கழுத்தில் விழுந்துவிட சுக்ரீவன் ஜனித்தான்.

4. மனஸினால் ஜனனம் :— ப்ரம்மாவின் மனஸினால் வஸிஷ்டர், நாரதர், பிரஜாபதிகள், இவர்கள் ஜனனம்.

5. கண்பார்வையினால் மட்டில் ஜனனம் :— திருணபிந்து ஆச்ரமத்தில் தபஸ்ஸை புலஸ்த்தியர் செய்துகொண்டு இருக்க அப்பொழுது உத்தம கன்னிகைகள் எல்லாரும் அவர் நிஷ்டையைக் கலைத்துக்கொண்டு இருந்ததால் அவர் உத்தரகாண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகம் யாஜெஉபஷநஊாமஜெ தாமஹஷம்

யாஸ்யிஷ்ருதி । என்று யார் என்னுடைய தர்சனத்தை அடைகிருளோ அவள் கர்ப்படைந்து விடுவள் என்று சபித்துவிட பிறகு யாரும் வருவதில்லை. ஒருநாள் திரணபிந்து புத்ரீ இந்த சாபம் அறியாதவளாய் தன்ஸகீ ஜனத்தைத் தேடிக்கொண்டு அங்கு வந்து ஸகீகளைக் காணுமல் ரிஷியைக்கண்டு உடனே அவள் கர்ப்ப சின்னங்களை யடைந்து கர்ப்பவதியாகிவிட்டாள். 17-ம் ச்லோகம் ஸஹவஹ்ருத்ரானணரூ ஹாவஸாவஸ்வவு ஜிதஸஸீஜா । கன்னிகையான தனக்கு திடீரென்று அப்படி உண்டானது கண்டு மிகவும் நடுங்கினாள். என்று இப்படி இருக்கிறது இதிலிருந்து பார்வையால் ஜனனம் ஸ்பஷ்டம்.

6. சொல்லான ஆசீர்வாதத்தால் ஜனனம் :— ஸந்தியா காலத்தில் கேகஸீ என்பவள் பிள்ளைக்காக விச்ரவஸ்ஸிடம் வர அவர் நீ இந்தவேளையில் வந்ததால் உனக்குப்பிறக்கும் பிள்ளைகள் எல்லாரும் உலகத்தை அழிக்கும் மஹாபாபிகளாய் ஜனிப்பார்கள் என்ருர். மறுபடி அவள் ப்ரார்த்தனையை உத்தேசித்து கடைசிபிள்ளை என் வம்சத்திற்கு அனுரூபனாய் இருப்பன் என்ருர். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு சென்ருள். கொஞ்சநாளைக் கெல்லாம் ராவண, கும்பகர்ண, சூர்ப்பனகா, விபீஷணன் நால்வரும் ஒரே நாளில் ஜனனம், உத்தரகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது. இவர்கள் வார்த்தையினுல் ஸ்திரீஸம்பந்தம் இல்லாமல் ஜனனம். 27-ம் ச்லோகம் ஸவஉஹ்ராத ஸாகநூராஉகாஜெநகெநதீக் । ஜநயாஉாவஸஸீ ஹஜும் ரகெஷாரவம் ஸஉாரணம் । என்பது இதனுல் ஆசீர்வாத வார்த்தையால் ஜனனம் என்று ஸ்பஷ்டம்.

7. வாக்கின் னின்றும் ஜனனம் :— குசத்வஜன் என்ற ப்ரம்மரிஷி அத்யயனம் செய்துகொண்டு இருக்கும்போது ஸ்திரீபுருஷ சேர்க்கையில்லாமல் அந்த வாக்கினின்றும் வேதவதீ ஜனித்தாள். உத்தரகாண்டம் 17-ம்ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகம் ஸஂஹூதாவாஞ்யிகநூ நாஹ்ர வெஉவதீ ஸுஜா । என்று வேதத்தை அத்யயனம் செய்துகொண்டு இருந்ததால் வேதவதீ என்று சொல்லப்பட்டாள். இதனுல் வாக்கில் இருந்து ஜனனம் என்றும் ஸ்பஷ்டம்.

8. கோட்டாவியினின்றும் அல்லது தும்பலினின்றும் ஜனனம்:— ப்ர்ம்மாவினுடைய தும்மலினின்றும் ஜாம்பவான் உண்டானூர். பாலகாண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகம் வூவெ-ஃவெஉயா ஸூஷொாஜாஂபவா நூகூஃவ-ஂமவஃ। ஜூஂஹா ணஸு ஸஹஸாஉவகூாஃஜாயத। என்று ப்ரம்மா குறிப்பிட்டார். இதனுல் கொட்டாவினின்றும் ஜனனம் என்று ஸ்பஷ்டம்.

9. ஆகாசத்தினின்றும் ஜனனம்:—அயோத்யாகாண்டம் 110-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் ஆகாஶவூஹவொ ஸூஹாஶாஶூ தொ। நிதூஃவூயஃ। என்று ஆகாசமான ப்ர்ம்மத்தினின்று ப்ர்ம்மா உண்டானூர் என்ரூர் வஸிஷ்டர். இதினின்று ஆகாசத்தினின்றும் ஜனனம் உண்டு என்றும் ஸ்பஷ்டம்.

10. பாற்கடலினின்றும் ஜனனம்:— லக்ஷ்மி, சந்திரன், உச்சைச்ரவஸ், ஐராவதம், விஷம், கல்பகவ்ருக்ஷம்; கௌஸ்துபமணி, காமதேனு, வாருணி, அமர்தம், தன்வந்தரி, விஷம், இவ்வளவும் பாற்கடல் கடைந்தபோது வெளிவந்தவர்கள். தவிற அநேகம் கோடி அப்ஸரஸ்திரீகளும் வெளிவந்தார்கள். பாலகாண்டம் 46-ம் ஸர்க்கத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் இருக்கிறது.

11. கர்ப்ப, தும்பத்தினின்றும் ஜனனம்:— பாலகாண்டம் 38-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் ஸுஉதிஷூ நாஶவூாவூ மஹூ தஂபஂ வூஜாயத। ஷஷ்டிஃவ-ஹூஸஹஸூாணிதஂ பஹெஷா திநிஷூதாஃ। என்று விஸ்வாமித்ரர் ராகவனுக்கு கதைசொல்லுகிருர். சுமதி என்பவள் கர்ப்பபிண்டத்தை உண்டுபண்ணினுள் அதினின்றும் அறுபதிஞயிரம் பேர்வழிகள் வந்தார்கள் என்ருர். இதனுல் கர்ப்பதும்பத்தினின்று வெளிவரும் அனேகம் பிள்ளைகள் என்பதும் ஸ்பஷ்டம்.

12. கும்பத்தினின்றும் ஜனனம்:— உத்தரகாண்டம் 65-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் யஷூகூஂஹொ ஶவஶூெஷ தெஜஃ வூணெ-ஃாஉஹாதூநாஃ। தஷூிஂஹெஜொஉயஉ விஷூஉ ஸஂஹூதாவூஷிஸதூஉஉ। என்று வருணன், மித்ரன் என்ற இவ்விருவர்களுடைய தேஜஸ்ஸுடன் கூடின அந்த கும்பத்தினின்று உத்தம தேஜஸ்ஸுடன் கூடின இரண்டு ரிஷிச்ரேஷ்டர்

கள் உண்டானார்கள். அகஸ்தியரும், வஸிஷ்டரும் உண்டானார்கள் (வஸிஷ்டருக்கு இது இரண்டாவது பிறப்பு) என்று இருப்பதால் கும்பத்தினின்றும் ஜனனம்.

13. கோபத்தினின்றும் ஜனனம்:— உத்தரகாண்டம் 46-ம் ஸர்க்கம் 56-ம் ச்லோகம் யஸ்ய நாபிஸமுத்பன்னஸ் ஸ்வயம்பூஃ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா। கோபாதஸ்ய மஹேசஸ்ச ததைவ ப்ரளயங்கரஃ। என்று பகவானுடைய நாபியிலிருந்து ப்ரம்மா உண்டானார். கோபத்தில் இருந்து பவன் உண்டானார். இதிலிருந்து கோபத்திலிருந்து உண்டாகலாம் என்பதுஸ்திரம் நாபியினின்றும் உண்டாகும் என்றும் ஸ்திரம். (இது அகஸ்தியவாக்யம்).

14. மந்திரத்தினின்றும் ஜனனம்:—உத்தரகாண்டம் 65-ம் ஸர்க்கம் 17,18-ம் ச்லோகங்கள் ஊஷயோவிமஹாத்மானஃ நிமேர்தேஹம் ஸமாஹரன்। அரணிம் தத்ர நிக்ஷிப்ய மமந்துர்தேஹமோஜஸா। மந்த்ரஹோமைர்மஹாத்மானஃபுத்ரஹேதோர்நிமேஸ்ததா। அரண்யாம் மத்யமானாயாம் ப்ராதுர்பூதோ மஹாதபாஃ। மதனாந்மிதிரித்யாஹுர்ஜனநாஜ்ஜனகோऽபவத்॥ என்று ரிஷிகள் நிமியினுடைய தேகத்தை வரவழைத்து அதில் அரணியை வைத்து புத்ரஹேதுவுக்காக ஹோமாதிகளை செய்து மந்திரங்களைச் சொல்லி தேஜஸ்வினால் கடைந்தார்கள். அப்படிகடையும்போது உத்தம தபஸுடன் கூடினவன் உண்டானான். கடைந்ததினின்றும் வெளிவந்ததால் மிதி என்றும் உண்டானவனாதலால் ஜநகன் என்றும் பெயர்பெற்றான். இப்படி மந்திரத்தினின்றும் கடைவதினின்றும் ஜனனம் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

15. ஸம்பந்தத்தால் கர்ப்பம்தரித்து ஜனனம்:— இது லோகத்தில் ரொம்ப ஸஹஜம்.

16. ஸ்பர்சனத்தினால் ஜனனம்:—காச்யர் திதிதேவியை தன்கையால் தொட்டுவிட்டு நீ ஆயிரம்வருஷம் நியமத்தில் இருந்தால் இந்திரனைக் கொல்லும் பிள்ளையை அடையுவாய் என்றார். ஆசாரம் தவறினால் ப்ரயோஜனமில்லை என்றார். கர்ப்பம் பூர்ணம் தரிக்க 10-வருஷம் பாக்கி இருந்தபோது ஆசாரம் குறைந்ததால் அக்குழந்தையை இந்திரன் கொன்றுவிட்டான். இதிலிருந்தும் ஸ்பர்சன[illegible]தினால் ஜனனம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம்.

17. கண் ஜலத்தினின்றும் ஜனனம்:—உத்தரகாண்டத்தில் 43-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகம் [illegible] ! என்று ப்ர்ம்மா யோகத்தில் இருந்தபோது கண்ணினின்று கண்ணீர் யொழுகியதை கையில் தரித்து சற்றுத்யானித்து விட்டுவிட அப்பொழுது அதைக்கீழே விட்டதும் ஒரு வானரம் பிறந்தது என்றூர். இதனால் கண்ஜலத்தினின்றும் ஜனனம் என்று ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி இக்க்ரந்தத்தில் மந்திரத்தாலும், தேஜஸ்ஸாலும், தபஸ்ஸாலும், பராக்ரமத்தாலும், யோக்யதா விசேஷத்தாலும், பலவிதத்திலும் ஸ்ருஷ்டி உண்டு. ஸர்வவிதத்திலும் பிராசீனர்களான பெரியோர்கள் எதிலும் மஹாமேன்மை உடையவர்கள் என்றும் அவர்கள் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளில் கூட யோக்யதையை உடையவர்களாய் இருந்து இருக்கிறூர்கள். ராமாயணகாலத்தில் இல்லாதது ஒன்றும் இக்காலத்தில் புதுசாகக் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்றும் குலாசாரத்தினின்றும் ஸர்வமேன்மையையும் அடையலாம் என்றும் அதுகள் குறைந்தால் மஹிமையுடன் கூடின புத்ராதிகள் வதம்முதல் ஏற்பட்டுவிடுகிறதென்றும் அவனவன் தன் தன் குலாசார தர்மமார்க்கத்தில் இருந்தால் தான் மேன்மையையடையலாம் அதனால் எதையும் செய்யமுடியும், பகவத் க்ருபையையும் அடையமுடியும் என்றும் இக்க்ரந்தரீதியில் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமாய்த் தெரிவதால், இக்கவி ஸ்தாபிப்பதால், ஸர்வவிதத்திலும் பெரியோர்கள் பலவிதத்தில் புத்ரோத்ஸவாதி ஜனனத்தை செய்து இருக்கிறூர்கள் என்பது ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமாய்த் தெரிவித்தால் ஜனனம் பலவிதத்தில் உண்டு என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

8. நாலு குழந்தைகளும் நீலமேகச்யாமள வர்ணம் என்ற ஸித்தாந்தம்.

தேவதைகள் பகவானை நீர் உம்மை நாலுபாகம் செய்து கொண்டு பிறக்கவேண்டும் என்றூர்கள். அப்படி சொன்னபோது நாலும் நாலுவர்ணமாய் இருக்க வேண்டுமென்றுவது இரு இருவர் ஒவ்வொரு வர்ணமாயிருக்க வேண்டுமென்றுவது நாலும்

ஒன்ருக இருக்கவேண்டுமென்ருவது ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. விஷ்ணுவாவது நான் வர்ணபேதத்துடன் பிறக்கப்போகிறேன் என்றும் சொல்லவில்லை. அந்த விஷ்ணுவே எந்த ரூபத்துடன் இருந்தாரோ அதாவது எந்த நிறமான வர்ணத்துடன் இருந்தாரோ அதே வர்ணம் தான் நாலு குழந்தைகளுமே தவிற வேறு எதுவும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. மேலும் பிறந்த போதும் ஒரே விஷ்ணு ரூபத்திடம் இருந்து ½ பாகம் மூத்த பிள்ளையும் ⅛ பாகம் இரண்டாம் பிள்ளையும் மூன்ருவது ¼-ம் நாலாவது ⅛ அரைக்காலுமாய் ஜனித்து இருக்க எப்படி வர்ண வித்யாஸம் சொல்வது? நிற்க, முடிவிலும் நாலு குழந்தைகளும் சரீரம் அழியாமல் அப்படியே விஷ்ணுவானுர்கள் என்ற இடத்திலும், ச்யாமள வர்ணத்துடன் விஷ்ணு ரூபியானுர் என்றும் இருப்பதாலும் வர்ணவித்யாஸம் சொல்வது எப்படி? நிற்க, மேலே கவனிப்போம். மேலும் விஷ்ணு எந்த வர்ணமோ பாயஸமும் எந்தவர்ணமோ அதே வர்ணம் தான் நாலுபேரும் என்றும் ஸித்தாந்தம். விஷ்ணுவர்ணத்தைக் கவனிப்போம்:—

உத்தரகாண்டம் 45-ம் ஸர்க்கம் 12-ம்ச்லோகத்தில் விஷ்ணு வர்ணம் சொல்லப்பட்ட காலத்தில் ஶ்ரீஊாநு ஜெவவவ-ஹூாஃ வஜ-ஊாா-ணஜொவ_நஃ। என்றும் அதாவது தாமரைப்பூப்போல் கண்ணும், நீலமேக ச்யாமளவர்ணம் என்றதும் தவிற மேலும் அதே ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகத்திலும் நீஜொதவு உஊ-ஹாஃ கிஂஜஜாா-ணவஷகஃ। என்று நீலோத்பல புஷ்பம்போல் நீல வர்ணம் என்றும் ஸ்பஷ்டம். தவிற உத்தரகாண்டம் 6-ம்ஸர்க்கம் 66-ம் ச்லோகம் ஸாவண-ஊஜெ ஸஊஹஊஹாஃ ஷீதாஂஊ ஜொஹாஃ என்பதாலும் விஷ்ணு நீலவர்ணம் என்பது ஸ்பஷ்டம். இனி ஒவ்வொருவரையும் கவனிப்போம். ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கத்தில் 11-ம் ச்லோகத்தில் ஸஊஷஊவிஹகாஜஃ ஷி ஹவண-ஃ வுதாவவாநு। என்ற ராகவன் மனோஹரமானவர்ணம் என்ருர் நாரதர். இதையே வால்மீகியும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஹநுமான் வாக்கிஞல் வர்ணிக்கும்போதும் 35-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகத்தில் உாஹ-ஹிவஜ நிஜெ-ஷஹிஹவண-ஃ வுதாவ வாநு என்ற .... கம்பீரமான தொனியுடன்

மனோஹரமான வர்ணமுடையவர் என்றார். இதே ஹநுமான் அடுத்த ச்லோகத்தில் ஸதஸஹஸ்ரவிஸ்தாரம் ரொ வணஜம் ஸெ்ாதஸஹா ஸு தஃ என்று நீலவர்ணம் என்றும் ஸ்ரீஹவர்ணத்திற்கு வ்யாக் யானம் செய்துவிட்டார். ஆதலால் நாரதவாக்யமே முதல் ப்ரமாணம். அயோத்யாகாண்டத்தில் பரதன் 83-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகத்தில் ஜெவஸ்யாஜம் உஹாவாஹும் ஸ்ரீமஸக்ஷம் ஒரஜவு தம்। கதாஓக்ஷஸெ்ாஜஹெ ராஜம் ஜமதஃஸ்ஸோகநாஸநம்। என்று ராமன் நீலமேக ச்யாமளவர்ணம் என்றார். அயோத்யாகாண் டத்தில் 48-ம் ஸர்க்கம் 29-ம்ச்லோகத்தில் அயோத்தியில் ஸ்திரீ கள்வாக்யம். வஷணஜவ ஷரநநஸ்ெ்ாஜஃ மஷஜஜஜதுஷாரிஷஃ என்று ராமன் நீலமேகச்யாமளவர்ணம் என்றார்கள். இப்படி பல இடத்தில் ராமன் நீலமேகச்யாமளம் என்பதற்கு ஆதாரம் உண்டு. பரதனைப்பற்றி அயோத்யாகாண்டத்தில் 112-ம் ஸர்க் கத்தில் 15-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்யாஜ நஸிநவதூக்ஷம் உத்தஹம் ஸ்வாஷஸ்யம்। என்று ராகவன் பரதனை நீலமேச்யாமளவர்ணம் என்றார். மேலும் அயோத்யாகாண்டம் 88-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் கயஷீவரஸ்ஸ்யாஜஃ ரக்தாக்ஷஃ ஷியஓஸஜநஃ। என்று பரதனும் ராமனை இந்தீவர புஷ்பம்போல் நீலவர்ணம் என்றார். இப்படி ராமனைப்பற்றி பல உண்டு. ஆதாரம் நாரத வால்மீகி வாக்யமே ப்ரமாணமாதலால் அதன்படி ராமன் நீலமேகச்யாமள வர்ணம் என்பது ஸத்யம். இனி விரோதபாவத்தை கவனிப் போம். அயோத்யாகாண்டத்தில் ராமன் காடுபோன போது கௌஸல்யை 61-ம் ஸ்ர்க்கம் 8-ம் ச்லோகத்தில் வஜவணஜம் ஸஹகெஸாஜம் வஜநிஸ்ாஸஜாதஜம்। கதாஓக்ஷ்யாஜஹெ ராஜம் ஹொகாநாம் ஸொகநாஸநம் என்று (பத்மவர்ணமுள்ள) தாம ரைப்பூ வர்ணமுள்ள (சிவப்பான) ராமனை எப்பொழுது, நான் காணுவேன் என்கிறாள். (இங்கு கவி, கௌஸல்யை சொன்ன தைச் சொன்னார். அப்படியிருக்க வ்யாக்யாதா வஜவணஜம் தாமரைப்பூ வர்ணமுள்ள ராமன் என்று இருப்பதை மாற்ற வேண்டும் என்று தாமரை இலை பச்சையாதலால் அதன் வர்ணம் என்று வைத்துக்கொள் என்கிறார் வஜ என்றால் தாமரைப்பூ வுக்கு தான் ப்ரயோகம். இலைக்குக்கிடையாது. என்பது இக்

க்ரந்தப்படி ஸ்பஷ்டம். இவரே ஸீதாவாக்யத்தை வால்மீகி சொன்ன இடத்தில் அதாவது கஜீஞ தஜெஉஸஊநவண-ஓ என்று தங்கத்தினுடைய ஸமான வர்ணமுள்ளதாயும் தாமரைப் பூ வாஸனை உள்ளதாயும் உள்ள அவர் முகம் ஜலம் இல்லாத போது வெய்யிலினுல் வதங்கின தாமரைப் புஷ்பம்போல் வாடாமல் இருக்கிறதா என்ன என்ருள். இதில் ராமன் முகம் செவப்பு வர்ணம் என்று இருக்கிறது. இங்கு வ்யாக்யாதா அவ்வளவு மனேஹரம் என்கிருர். அதாவது தங்கத்திற்கு ஸமான வர்ணம் என்ற இதற்கு அவ்வளவு மனேஹரம் என்று அர்த்தம் என்கிருர். ஹநுமான் சொன்னதை வால்மீகி சொன்னபோது ஸ-வண-ஓஹள என்ருர். அதாவது இருவரும் தங்ககாந்தி என்கிருர். இங்கும் வ்யாக்யாதா லக்ஷ்மணனுடைய தங்கவர்ணம் ராமனுக்கு அடித்து விட்டது, என்கிருர். இங்கு ராமன் நீலமேக ச்யாமளவர்ணம், லக்ஷ்மணனையும் ச்யாமள வர்ணமாக்கக்கூடாதா என்ற கேள்வை? நிற்க இவருக்கு லக்ஷ்மணன் தங்கவர்ணம் என்பதற்கு பதமே இல்லாதபோது ஏன் இவருக்கு ச்ரமம். மேலும் இவர் சொல்லும் மார்க்கத்தை பிறகு கவனிப்போம். வ்யாக்யாதா சில புஸ்தகங்களில் ஹநுமத்வார்த்தையிலும், யுத்த காண்டத்திலும் லக்ஷ்மணன் தங்ககாந்தி உடையவன் என்று சுகன்சொல்லி இருப்பதாலும் தங்ககாந்தி என்பது தங்கவர்ணம் என்கிருர். இவர் வர்ணம் (நிறம்) என்று இருக்கும் இடத்திற்கு மனேஹரம் என்றும் காந்தி என்று இருக்கும் இடத்திற்கு வர்ணம் (நிறம்) என்றும் அர்த்தம் என்கிருர். இப்படி இவர் சொன்னல் அவதாரகட்டத்தில் நாலு குழந்தைகளும். பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி நக்ஷத்ரங்களைப்போல் காந்தியில் நால்வரும் இருப்பதால் காந்தி எப்பொழுது வர்ணமோ அப்பொழுது நால்வரும் ஓரேவர்ணம் என்று இவர் வாக்யப்படியும் ஆகிறதல்லவா! இப்படி வ்யாக்யாதாக்கள் மூலத்திற்கு விரோதமாய் பல இடங்களில் குறிப்பிடுவதால் அதனுல் சாஸ்திரக்ஞர்களும் உலகத்தில் புராணிகர்களும் சொல்லுவதால் கவி ஹ்ருதயத்திற்கு விரோதமான யார் வாக்யங்களும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்றும் நாரத வால்மீகி வாக்யமே ஸ்திரம் என்று ஸித்தாந்தம்). இதுநிற்க கவி ஹ்ருதயத்தை கவனிப்போம்;—

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் ஹநுமான் 3-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகத்தில் ஸிம்ஹஸ்கந்தௌ மஹாஸத்த்வௌ ஸமதாவிவ வ்ருஷபௌ ஸிம்ஹவிக்ராந்தௌ ஸாக்ஷாதமரவர்ணிநௌ ! என்று ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் தங்கத்தினுடைய காந்திபோலொத்த காந்தி உடையவர்கள் என்றார். இதில் ராகவன் காந்தி தங்கமாக ஆவதால் (காந்தியே வர்ணம் என்று வ்யாக்யான சொல்படி கவனித்தால் ராமன் மஞ்சள் வர்ணம் என்பது ஸ்திரம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஸீதை ஹநுமானிடம் பேசும்போது 36-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகத்தில் கச்சித் ததேமஸமவர்ணம் தஸ்யாநநம் ஸுகந்தம் மம ! தேநாதிநா ஸுஷ்யதி பத்மஸீநம் ஜலக்ஷயே பத்மமிவாதபேந ॥ என்ற இதில் ராகவன் தங்கவர்ணம் என்றும் அவர்முகம் தாமரைப்பூவாஸனை என்கிறாள். இதில் ராகவன் தங்கவர்ணம் என்று ஆகிறது. இதுகளில் முதலில் சொன்ன கௌஸல்யா வாக்யம் அவள் அதி துக்கத்தால் சொல்வதாய்ச் சொல்வதால் அவள் வாக்யம் ப்ரமாணம் அல்ல. (ராமன் காட்டுக்கு போகும்போது அவருக்கு வயது 25 ஆக இருக்க 17-வயது என்கிறாள். அங்கும் துக்கத்தால் புலம்புவதாய் கவி வாக்யம்) இதைப்பற்றி வ்யாக்யானங்கள் ஒன்றும் ஸரியல்ல. அதாவது இங்கு வ்யாக்யாதா பூணல் போடுவதற்கு முந்தி 8-வயது பிறகு 17-வயது என்கிறார். வால்மீகி கௌஸல்யை துக்கத்தால் புலம்புகிறாள் என்றதால் இதுவும் பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். இரண்டாவதாக ஹநுமான் சொல்வது காந்தி என்று, அதாவது தங்ககாந்திபோல் காந்தி என்றதால் காந்திவர்ணம் அல்ல. இதே ஹநுமான் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 35-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமனை ச்யாமம் வர்ணம் என்று குறிப்பிட்டு சொன்னதாலும் லக்ஷ்மணனையும் ஸகலத்திலும் ராமனே என்று குறிப்பிட்டதாலும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ச்யாமளவர்ணம் என்று ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் அமரவர்ணிநௌ என்பது காந்திக்கே தவிற வர்ணத்திற்கு அல்ல. இதுவும் இதனால் ப்ரமாணம் அல்ல. மூன்றாவதாக ஸீதை அதி ஸந்தோஷத்தினால் சொன்னாள் என்று இருப்பதால் அதே ஸர்க்கத்தில் வால்மீகியே சொன்னதால் (அதி துக்கத்திலும் அதி ஸந்தோஷத்திலும் அதி கோபத்திலும் சித்தம் இழந்தகாலத்திலும், கண்ட

படியும், இல்லாததெல்லாம் வாயில்வரும் என்று வால்மீகி குறிப்பிட்டு அதுகளுக்கு கௌரவம் கிடையாது என்றும் ஸ்தாபிப்பதால் ஸீதா வாக்யம் ப்ரமாணமல்ல. இவளே ராகவனை நீலமேகச்யாமளவர்ணம் என்று முந்தியும் பிந்தியும் குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் இந்த வார்த்தை ப்ரமாணமல்ல) ஸீதா வாக்யமும் ப்ரமாணம் அல்ல. இனி லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் வர்ணத்தை கவனிப்போம். பாலகாண்டத்தில் ஸுமதி மஹாராஜன் 48-ம் ஸர்க்கத்தில் 3-ம் ச்லோகத்தில் [Grantha text] அச்வனி தேவதைகளைப்போல் ரூபத்தில் இருவரும் இருக்கிறார்கள் (அதாவது ராமலக்ஷ்மணர்கள்) என்றதால் இக்ரந்தரீதியாய் அச்வனி தேவதைகள்போல் இருவரும் ஒரேவர்ணம் என்று ஸ்பஷ்டம். தவிற ஸுமதி மஹாராஜன் அதே ஸர்க்கத்தில் 5-ம் ச்லோகத்தில் [Grantha text] என்று உயரம் சேஷ்டை முதலிய ஸர்வத்திலும் இருவரும் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டபடியாலும் இருவரும் ஒரே நிறம் என்று ஸ்பஷ்டம். தவிற ஜனகமஹாராஜனும் இதே ச்லோகங்களை 50 ஸர்க்கத்தில் இதே ஸுமதி சொன்ன ச்லோகங்களையே அப்படியே தெரிவித்தபடியாலும் கண்ணாரக் கண்டவுடனேயே வர்ணம் தெரியவேண்டி யிருக்க அதைமட்டும் குறிப்பிடாமல் ஸகலமும் ஒன்றென்று சொல்லுவதாலும் ஹநுமானும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஸீதையிடம் ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்க அடையாளத்தைச் சொன்னபொது லக்ஷ்மணன் 35-ம் ஸர்க்கத்தில் 22-ம் ச்லோகத்தில் [Grantha text] என்று ஸகலத்திலும் லக்ஷ்மணன் ராமனே என்று குறிப்பிட்டதாலும் ராம லக்ஷ்மணர் இருவரும் ஒரேவர்ணம் என்றே ஸ்பஷ்டம். லக்ஷ்மணனைப்பற்றி இதே ஸர்க்கத்தில் முன் ச்லோகத்திற்கு முந்தின ச்லோகத்தில் [Grantha text] என்று சில புஸ்தகங்களில் உண்டு. பதார்த்தம் தங்ககாந்தி என்பதே. இப்படியே யுத்தகாண்டத்தில் 28-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் சுகன் ராவணனிடம் சொல்லும்போது [Grantha text] என்று எந்த ராமனது வலது

பாகத்தில் இருக்கிருரே ஒருவர் சுத்தமான (தவ்ஷ என்ற ஒரு பாடமுண்டு, காய்ச்சப்பட்ட) தங்கத்தினுடைய காந்திபோலொத்த காந்தி உடையவன் என்று இருக்கிறது. இதுவும் காந்தியே தவிற வர்ணம் அல்ல. காந்தி வர்ணமாகாது. வால்மீகி கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் வாலி ஸுக்ரீவர்கள் யுத்தத்தை வர்ணிக்கும்போது 12-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகத்தில் அந்யோந்ய ஸத்ருஶௌ வீரௌ உபௌ தேவாவிவாஶ்விநௌ । என்று வாலி ஸுக்ரீவர்கள் அச்விநீ தேவதைகளைப்போல் ஒவ்வொன்றிலும் மிகவும் ஒன்ருய்இருக்கிருர்கள் என்பதும் தவிற அதேஸர்க்கத்தில் 30-ம் ச்லோகத்தில். அலங்காரேண வேஷேண ப்ரமாணேந கதேந ச । த்வம் ச ஸுக்ரீவ வாலீ ச ஸத்ருஶௌ ஸ்த: பரஸ்பரம் ॥ என்று ராமன் சுக்ரீவனைப்பார்த்து அலங்காரம் வேஷம் உயரம் நடைமுதலிய ஸகலத்திலும் ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்ருய் இருக்கிறீர்கள் என்று குறிப்பிட்டார். இதில் நிறம் சொல்லவில்லே. அச்வநீ தேவதைகளைப்போல் என்ருர். தவிற ஸத்ருஶௌ ஸ்த: பரஸ்பரம் என்பதும் அந்யோந்யஸத்ருஶ என்பதும் பரஸ்பரஸத்ருஶ என்பதும் ஹநுமான் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 3-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் அந்யோந்யஸத்ருஶௌ வீரௌ என்று ஸகலத்திலும் ராமலெக்ஷ்மணர்கள் ஒன்ருய் இருக்கிருர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டதாலும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஓரே வர்ணம் என்பது ஸ்பஷ்டம். தவிற வாலி சுக்ரீவர்கள் அச்வநீதேவதைகளைப்போல் ஒன்ருய் இருக்கிருர்கள் என்று சொல்லியிருப்பதால் ராமனும் சுக்ரீவனிடம் ஸர்வத்திலும் பார்த்தேன் வித்யாஸமே தெரியவில்லே என்று குறிப்பிட்டதால் இருவரும் (வாலி சுக்ரீவர்கள் ஓரேவர்ணம் என்று ஸ்பஷ்டம். வால்மீகி வாக்யத்தில் அச்வநீ தேவதைகள்போல் வாலி சுக்ரீவர்கள் இருந்தார்கள் என்று சொல்லி இருப்பதால் அந்தபதத்தால் வாலி சுக்ரீவர்கள் ஓரே வர்ணம் என்று ஸ்பஷ்டம். அதே உபமானத்தை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸர்வத்திலும் காட்டியிருப்பதாலும் இருவரும் ஓரே வர்ணம் என்றே ஸ்பஷ்டம். நால்வரும் ஓரே பாயஸத்தில் இருந்தே ஜனனமாதலாலும் முடிவிலும் ஒன்றிலேகலந்து நீல மேகச்யாமள ரூபியான விஷ்ணுவாகியதாலும் சத்ருக்னனும் நீல

மேகச்யாமள வர்ணம் என்றே ஸ்பஷ்டம். வால்மீகி நாலு குழந்தைகளும் பிறந்த இடமான பாலகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கத்தில் 15-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்றார். காந்தியால் நால்வரும் பூரட்டாதி உத்ரட்டாதி நக்ஷத்ரங்களைப்போல் ஒரே தினுஸாக இருக்கிறார்கள். என்றார். ஆதலால் [illegible] என்று இருக்கிறதே காந்தி, வர்ணம் என்று வ்யாக்யானப்படி சொன்னால் இந்தபதப்படி நாலும் ஒரு வர்ணம் தானே. ஆதலால் காந்திவர்ணமே அல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். சத்ருக்னன் லக்ஷ்மணனுடன் ஜனித்து இருக்க லக்ஷ்மணன் ச்யாமளவர்ணம் ஆகிறபோது சத்ருக்னன் மட்டும் ஏன் வேறு வர்ணமாகவேண்டும்? வால்மீகி குறிப்பிடாதபோது எப்படி சத்ருக்னன் தங்கவர்ணம் என்பது. ராம பரதர்கள் பின்னோதரர்கள். அவர்கள் நீலமேகச்யாமள வர்ணமாயிருக்க ஏன் ஸோதரர்களான லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களும் அதே வர்ணமாய் இருப்பதுகூடாது என்றும் கேள்வை! தவிர நால்வரும் நீல மேகச்யாமள ரூபமுள்ள பகவானிடம் இருந்து ஜனித்தார்கள் என்று வால்மீகி குறிப்பிட்டதாலும் அவர் என்ன வர்ணமோ, பாயஸத்தில் இருந்தே நால்வரும் ஜனனமானபடியாலும், அப்பாயஸம் தேவ நிர்மாணமான பாயஸமாதலால் அது என்ன வர்ணமோ, தவிற உத்தரகாண்டத்தில் ராமன் புண்யலோகம் போகும்காலத்தில் மூன்று ப்ராதாக்களும் சரீரங்களை கீழேயாவது ஸரயூ நதியிலாவது ஒரு இடத்திலும் விடாமல் ராமரிடமே மறைந்துவிட ராமன் விஷ்ணுரூபியாகி நீலமேகச்யாமள ரூபியாகி கடைசியில் ப்ரம்மமானஜ்யோதியானார் என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். எல்லாரும் ஒரே வர்ணமாக இருக்கக்கொண்டு தான் விஷ்ணுவுக்கும் நீலமேக ச்யாமளவர்ணத்தை வால்மீகி ஸ்தாபிக்கிறார். நாரதர் வால்மீகி, வாக்யங்களே ஸகலத்திற்கும் முதல் ப்ரமாணமாததால் இதுகளில் இல்லாவிட்டால், அந்த விஷயம் யார் ஸம்மந்தமானதோ அதைப்பற்றி பலர்வாக்யம் இருந்தால் அதற்குள் முதல்வாக்யம் யார்வாக்யத்திற்கு கௌரவம் என்று அப்படி பரிசீலனைசெய்து சொல்வதுதான் கவி ஹ்ருதயம் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் கவி ஹ்ருதயமான வால்மீகி, வாக்

யங்களால் நால்வரும் நீலமேக ச்யாமளவர்ணம் என்றே ஸித்தாந்தம்.

---

9. லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் விஷ்ணோ புத்ரத்வமாகச்ச க்ருத்வாத்மானம் சதுர்விதம் । என்று விஷ்ணுவை தேவதைகள் நீர் உம்மை நாலு பாகமாய்ச் செய்து கொண்டு பூலோகத்தில் புத்ரர்களாக தசரதனுக்கு ஜனிக்க வேண்டும் என்றார்கள். இப்படிச் சொன்னார்களே தவிர, ஆதிசேஷனுடன் பிறக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லவில்லை. தவிர, குழந்தைகள் பிறந்தபோதும் விஷ்ணுவில் பாதி ராகவனும், அரைக்கால் பரதனும், கால் லக்ஷ்மணனும், அரைக்கால் சத்ருக்னனுமாக பிறந்தார்கள் என்று வால்மீகியே வர்ணித்து இருக்கும் போது லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன், பரத சத்ருக்னர்கள் சங்க சக்ரங்கள் அல்ல என்பதும் ப்ரத்யக்ஷம். இங்கு வியாக்யானத்தில் லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் என்றார். அதுகள் ஸரியல்ல என்று வால்மீகியே ஸ்தாபிக்கிறார். தவிர, ராம ராவண முதல் நாள் யுத்தத்தில் லக்ஷ்மணன் ராவணனால் அடிபட்டு விழுந்தபோது ராவணன் லக்ஷ்மணனை தூக்கவர, அப்பொழுது சிந்திக்க முடியாத தனது விஷ்ணுபாகத்தை எண்ணினார் என்று இருக்கிறதே தவிர, ஆதிசேஷனை எண்ணவில்லையாதலாலும் (இது எப்படி லக்ஷ்மணனுக்குவந்தது, எப்படி போனது, என்றவிஷயம் ராமாதிகளுக்கு தன்னைத் தெரியாது என்ற ஸித்தாந்தம் என்ற கட்டத்தில் இருக்கிறது) ஆதிசேஷனல்ல என்பதே ஸ்பஷ்டம். 124-ம் ச்லோகத்தில் இதே ச்லோகத்தை திருப்பி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது யுத்தகாண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம். முந்தி குறிப்பிட்டது 113-ம் ச்லோகம். ஸகலத்தையும் நடந்தபடி அப்படி அப்படியே கண்டு வர்ணிக்கும் வால்மீகி இதே காண்டம் இதே ஸர்க்கம் 115-ம் ச்லோகத்தில் அசிந்த்யம் வைஷ்ணவம் பாகம் மாநுஷம் தேஹமாத்மந: । என்று வைஷ்ணவ பாகமுள்ள மனுஷ்ய தேஹத்தை உடைய லக்ஷ்மணனை ராவணன் அசைத்

தான் அசைக்க முடியவில்லை என்று வர்ணிக்குமிடத்தில் வைஷ்ணவ பாகமுள்ள லக்ஷ்மணன் என்று சொல்லப்பட்டதே தவிற, ஆதிசேஷன் என்று கவி சொல்லவில்லை. ஆதலால் நடந்தபடி தெரிந்து சொல்லும் வால்மீகிக்கு, விஷ்ணு ராமனாக வந்தார் என்று சொல்லத்தெரிந்த, வால்மீகிக்கு ஆதிசேஷன் லக்ஷ்மணனாக பிறந்திருந்தால் ஆதிசேஷன் லக்ஷ்மணன் என்று சொல்லத் தெரியாதா? ஸர்வமும் தெரிந்து அவர் க்ரந்தம் செய்ததால் அவர் லக்ஷ்மணனை விஷ்ணுபாகமுடையவர் என்று பல இடத்திலும் குறிப்பிட்டுவிட்டதால் ஸர்வத்திற்கும் நாரத வால்மீகி வாக்யம் பிரமாணமாதலால் அதன்படி லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் அல்ல என்று ஸ்தாபனம். பரத சத்ருக்னர்களும் சங்க சக்ரங்கள் அல்ல என்றும் ஸ்தாபனம். பரதனுக்கு விஷ்ணுவின் அரைக்கால் பலம் என்றும், சத்ருக்னன் விஷ்ணுவின் அரைக்கால் பலம் என்று வால்மீகி குறிப்பிட்டுவிட்டதால் புண்யலோகம் செல்லும்போதும் பரத சத்ருக்னர்கள் ராமனிடம் கலந்து விஷ்ணுவாகிவிட்டதாலும், சங்க சக்ரங்கள் பரத சத்ருக்னர்கள் அல்ல என்றும் ஸ்தாபனம். இப்படி எல்லாருக்கும் விஷ்ணுபாகம் சொன்ன வால்மீகி எப்படி ஆதிசேஷன் லக்ஷ்மணன் என்பார்? ஆதலால் பிசகு என்றும் பிரமாணம். தவிற, உத்தரகாண்டத்தில் லக்ஷ்மணன் புண்யலோகமடையும் காலத்தில் யுத்தகாண்டம் 117-ம் ஸர்க்கத்தில் 22-ம் ச்லோகத்தில் யத்தக்ஷரஉவ்ரு ரு ॰ வா ॰ ஸூ ஹுஸ நாதநம் । வஉ ॰ தஆஸ- ஜெவாவ்ரு ॰ உநவஸாஸொஹு அிஷயக் । என்று தான் முந்தி விஷ்ணு பாகத்தில் இருந்து ஜனித்ததால் அந்த அக்ஷரமானதாயும், ஸநாதநமானதாயும் வாஸுதேவம் என்று பெயருடன்கூடின பதத்தை ஸ்மரித்தார் என்றும் இருக்கிறது. தவிற, அதே ஸர்க்கத்தில் 25-ம் ச்லோகத்தில் ஹுஹு ஹுரு ஜுக்ஷணம் ஸ்கூ ः திரிவம் வய ॰ விவெஸஹ । ததः விஷ்ணோ ஹூதஹு ஹுாஸாஹுதம் வஸுவ த்ஸாः । என்று இந்திரன், புண்யலோகம்வரும் லக்ஷ்மணனை அழைத்துக்கொண்டு தேவலோகத்தில் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது தேவதைகள் விஷ்ணுவினுடைய கால்பாகம்உடையவர் வந்துவிட்டார் என்று ஸந்தோஷித்தார்கள் என்று இருப்பதால்

லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷனல்ல; விஷ்ணுவின் பாகமே என்று ஸித்தாந்தம். இப்படி இருக்க உலகத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் பல ச்ருதி கட்டத்தில் லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறான் என்று கவிவாக்யத்தில் ஒரு வரி உண்டு என்று கக்ஷி உண்டு. அதுவும் பிசகு என்று தீர்மானம். ஏனெனில் நடந்ததை அப்படி அப்படியே கண்டு இக்க்ரந்தம் செய்த வால்மீகி புண்யலோகம் சென்ற இடத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் வாஸுதேவ ரூபத்தை அடைந்தார், விஷ்ணுவானார் என்று குறிப்பிட்டதாலும், விஷ்ணுவின் கால்பாகத்தில் பிறந்ததாய் கவியே பிறந்த இடத்தில் காட்டியதாலும் இப்படி பல பிரமாணங்களால் விஷ்ணு பாகத்தையே ஸ்மரித்ததாக சொன்னதாலும் லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தமல்ல என்ற ஸித்தாந்தம். இப்படி வால்மீகியே சொல்லிவிட்டதால் இனி வால்மீகி ஸ்வயம் வாக்யத்தில் லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷன் என்று சொல்லாததால் ஆதிசேஷன் என்று சொல்வது பிசகு என்று இக்க்ரந்தரீதியாய் ஸித்தாந்தம். பிறந்த இடத்திலுமில்லாலும், நடுவில் ஸமயம்வந்த இடத்திலும் சொல்லாமலும், கடைசியிலும் சொல்லாமலும் ஸர்வ இடத்திலும் விஷ்ணுபாகம் என்றே எல்லாரையும் வால்மீகி ஸ்தாபித்துவிட்டதால் லக்ஷ்மணன் ஆதிசேஷனல்ல என்றும், பரத சத்ருக்னர்கள் சங்க சக்ரங்கள் அல்ல என்றும் வால்மீகி வாக்யப்படி ஸித்தாந்தம்.

---

10. தசரதருக்கு சாந்தை புத்ரி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகம் கந்யாசாஸ்ய உஹாஸாமாபாஷா நாசஸவிஷ்யதி। என்று இந்த மஹாராஜனை ரோமபாதனுக்கு சாந்தா என்ற ஒரு பெண் உண்டாகப்போகிறாள் என்று இருப்பதால் தசரத புத்ரி அல்ல என்று ஸ்தாபனம். பாலகாண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகத்தில் சுநவைத்யா யசரா து பாஷாஸதசாசக்ரதம்। என்று தசரதன் ரோமபாதனைப் பார்த்து ஏ! தர்மாத்மாவே, பெண்ணும் பிள்ளையுமில்லாத எனக்கு வம்சவிருத்திக்காக யாகம் செய்விப்பதற்கு

சாந்தா பர்த்தர்வான ரிஷ்யசிருங்கரை நீர் என்னுடன் அனுப்ப வேண்டும் என்று சொல்லும் இதில் அநபத்யாய... என்று தனக்கு பெண்ணும் இல்லை பிள்ளையுமில்லை என்றதால் சாந்தை தசரத புத்ரி அல்ல என்று ஸ்பஷ்டம்.

தவிர இதே தசரதன், 7, 8 நாள் தங்கினவன் பாலகாண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 18 ச்லோகம் ... என்று ரோமபாத மஹாராஜனைப்பார்த்து ஏ! ராஜனே உம்முடைய புத்ரியாய் இருக்கிற சாந்தையை அவருடைய பர்த்தாவுடன் என்து நகரத்திற்கு அனுப்பவேண்டும். உத்தமகாரியம் இருக்கிறது என்றார். இதை கவனிக்க தசரதன் ரோமபாதனைப் பார்த்து உம்முடைய புத்ரியான சாந்தையை என்று குறிப்பிடுவதால் தசரதபுத்ரி அல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம்.

பாலகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 18-ம் ச்லோகம் ... என்று ஸுமந்திரன் தசரதரைப்பார்த்து, சொல்லும் கதையில் உத்தமரான ரிஷ்யசிருங்கர் பெண்களால் காட்டில் இருந்து அழைத்து வரப்படுவார். உடனே மழைபெய்யும், பிறகு ரோமபாதன் சாந்தையை அவருக்கு கொடுக்கப்போகிறான் என்றும் அந்தமாப்பிள்ளையான ரிஷ்யச்ருங்கர் உமக்கு பிள்ளைகளை உண்டு பண்ணப்போகிறார் என்று தேவலோகத்தில் ஸநத்குமாரர் சொன்ன கதை என்றார் ஸுமந்திரர். இதை கவனிக்க ரோமபாதன் தன் பெண்ணான சாந்தையை அவருக்குக் கொடுப்பான். மாப்பிள்ளையான அவர் என்றால் ரோமபாதனுக்கு மாப்பிள்ளையான என்று தான் அர்த்தமே தவிர தசரதனுக்கு மாப்பிள்ளையான என்று ஒரு விதத்திலும் சொல்ல நியாயம் இல்லை. இங்கு வ்யாக்யாதா ... என்று மாப்பிள்ளையான ரிச்யசிருங்கர் உமக்கு பிள்ளைகளை உண்டு பண்ணிவிக்கப்போகிறார் என்று இருப்பதில் தவ என்கிற பதத்தை முந்திப்போட்டுக் கொண்டு உம்முடைய மாப்பிள்ளை (தசரதன் மாப்பிள்ளை) என்றார் இது உசிதம் அல்ல. முன்பின் ச்லோகங்கள் போகும் வழியையும் கதையையும் கவனித்தால் இது ஸரியல்ல என்ற ஸித்தாந்தம். தசரதன், தனக்கு பிறந்த பெண்ணை ஸ்வீகாரம்

கொடுத்தான் என்கிறார்கள் சிலர். அது ஸரியல்ல. குழந்தையே இல்லாமல் இருப்பவன் எப்படி இருக்கிற பெண்ணையும் ஸ்வீகாரம் கொடுப்பான்? தவிர இந்தப்பெண் எந்தஸ்திரீயிக்கு தசரதனுக்கு பிறந்தவள்? அது ஒன்றையும் காணோமே. தவிர தசரதன் ரோமபாதனிடம் ஸக்யம் உள்ளவன், ஸம்பந்தமுள்ளவன், என்று இருப்பதால் ஸம்மந்தம் பெண்ணை ஸ்வீகாரம் கொடுத்த ஸம்பந்தம் என்கிறார்கள். இருந்தால் வால்மீகியே சொல்லியிருப்பார். தசரதன் பிள்ளையைச் சொல்லத் தெரிந்தவருக்கு அவர் பெண்ணை சொல்லத் தெரியாதுபோலும்? ஸம்பந்தமுள்ளவன் என்பதால் எந்த ஸம்பந்தமோ, இப்படி தசரதன் ஸீதா கல்யாணத்திற்கு முந்தியே ஜனகனிடம் ஸக்யமுள்ளவன், ஸம்பந்தமுள்ளவன் என்று இருக்கிறதே. ஜனகனிடத்தில் தசரதன் எந்தபெண்கொடுத்து ஸம்பந்தம்? மூலத்தில் இல்லாததைப் பற்றி வ்யவஹாரமேகூடாது. ஆதலால் இது முறையல்ல. தவிர தசரதன் பெண் என்றால் அவனுக்கு இருப்பதோ ஒரே பெண். பிள்ளையே கிடையாது என்றிருக்க அதை ஏன் தத்துகொடுக்க வேண்டும்? உத்தரகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகத்தில் ஊாதஃ கூலும் வி்தரகூலும் யத் ஸெவவுதீயதெ! கூலதூயம் ஸதா கந்யா ஸம்ஸயெஸாவ்திஷ்டதி। என்று உத்தமியான கன்னிகையை உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவனுக்கு கொடுத்ததால் அக்கன்னிகை மாதாவின் குலத்தையும் பிதாவின் குலத்தையும் எந்த இடத்தில் தானம் செய்யப்பட்டதோ அந்த குலத்தையும் எப்பொழுதும் இருக்கும்படி செய்கிறாள் என்று இருக்க தசரதன் தனக்கு பிறந்த பெண்ணையும் ஸ்வீகாரம் கொடுத்து விட்டான் என்றால் எப்படிப் பொருந்தும்? தவிர ஸுகேது என்பவனுக்கு தாடகா என்றபெண் பிறந்ததே, தத்துகொடுத்தானா? அவனுக்கு பிள்ளைகிடையாது என்று ப்ரம்மா சொன்னவரம் அல்லவா. தசரதன் தனக்கு பிள்ளைபிறக்கும் என்றெண்ணங்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுத்தானா, தவிர குசநாபன் என்பவருக்கு 100 பெண்கள் இருக்க அவன் பெண்களை ஸ்வீகாரம் கொடுத்தானா? ஜனகனுக்கு இரண்டு பெண்களும் அவன் தம்பி குசத்வஜனுக்கு இரண்டுபெண்களும் இருக்க அவர்களை ஸ்வீகாரம் கொடுத்தார்

களா? ப்ர்ம்மா அகல்யையைக்கொடுத்தார். ஆதலால் பெண்ணை தத்து கொடுத்து விட்டான் என்பது இக்ரந்தரீதியில் பொருத்தம் இல்லை. அநபத்யரூபத்திற்கு பெண்ணும் கிடையாது பிள்ளையும் கிடையாது என்று இருப்பதால் தசரதன் தன்னை அநபத்யனாக ரோமபாதனிடம் சொல்லுவதால் பெண்ணும் கிடையாது என்பது, தவிற பாலகாண்டம் 25-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகத்தில் விச்வாமித்ரர் ராமனைப்பார்த்து சொல்லும்போது ஸுகேது என்ற யக்ஷன் அநபத்யஶ்ஶுபாசார: ஸதேபே மஹத்தப: । பெண்ணும் பிள்ளையு மில்லாததால் தபஸ்செய்தான் என்றார். தவிற மேலே சொல்லும் அந்த யக்ஷனுக்கு ப்ர்ம்மா அவனுக்கு பிள்ளையைக் கொடுக்காமல் பெண்ணைக் கொடுத்துப் போனார் என்றதால் பெண்ணும் பிள்ளையுமில்லை என்பது ஸத்யம் தவிற பால்காண்டம் 43-ம் ஸர்க்கத்தில் 11-ம் ச்லோகத்தில் பகீரதனை அநபத்யோமஹாதேஜா: என்று குறிப்பிட்டது, பெண்ணும் பிள்ளையுமில்லாதவன் என்று குறிப்பிட்டதாலும் அயோத்யாகாண்டம் 118-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ச்லோகத்தில் அநபத்யேந ஸ்நேஹாத் அங்கமாரோப்ய ஸ்வயம் । என்று ஸீதை அநஸூயையைப்பார்த்து என் பிதாவுக்கு பெண்ணும் பிள்ளையுமில்லாததால் அந்த ஸ்னேகத்தால் என்னை எடுத்தார் என்றாள். மேலும் எனக்கு பிறகு ஒரு பெண் பிதாவுக்கு பிறந்தாள் என்கிறாள், ஆதலாலும் பெண்ணும் பிள்ளையுமில்லாதவனுக்கே அநபத்யரூப ப்ரயோகரீதியாதலால் தசரதனும் தன்னை அநபத்யனாக சொல்லிக் கொண்டதாலும் வால்மீகியும் பிள்ளையும் பெண்ணும் இல்லாதவனையே குறிப்பிடுவதாலும் வால்மீகி, ஸ்வீகாரம் கொடுத்தான் என்று சொல்லாததாலும் தசரத புத்ரியல்ல சாந்தை என்று ஸித்தாந்தம்.

---

11. தாடகைக்கு மாரீசன் மட்டும்தான் புத்ரனே தவிற ஸுபாகு புத்ரனல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

பால்காண்டம் 20-ம் ஸர்க்கம் 25-ம் ச்லோகத்தில் ஸுந்தோபஸுந்தயோ: புத்ரௌ ஸுபாஹுமாரீசௌ தௌ ஸமர்த்தௌ தவ வீர்யவான் । என்று தசரத வார்த்தை இந்த தசரத வார்த்தையின்படி மாரீச ஸுபாகுக்கள் ஸுந்

தோபஸுந்தர்களின் பிள்ளைகள் என்று ஸ்பஷ்டம். ஸுந்தோபஸுந்தர்களின் பிள்ளைகள் மாரீசசுபாகுக்கள் என்று விஸ்வாமித்ரர் வாக்யத்தில் இல்லை. இருவரும் மாரீசசுபாகுக்கள் இருவரும் தாடகையிடம் பிறந்தவர்கள் என்பதற்கு வால்மீகி வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் இல்லை. ஆனால் மாரீசன்மட்டும் புத்ரன் என்று வால்மீகி சொல்லிவிட்டார். பிந்தியும் விச்வாமித்ரர் ராமனுக்கு தாடகா விருத்தம் சொன்னபோது ஜர்ஜபுத்ரனை ஸுந்தனுக்கு தாடகையை சுகேதுவான பிதா தத்தம்செய்து கொடுத்தான் என்றூரே ஒழிய இருவருக்கும் கொடுத்ததாக சொல்லவில்லை. (ஜர்ஜபுத்ரனை ஸுந்தன் வேறு ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் வேறு.) இவனிடம் இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றாள் தாடகா என்று அதையும் விச்வாமித்ரர் சொல்லவில்லை. ஆனால் தாடகையிடம் ஸுந்தனுக்கு மாரீசன் என்ற ஒருபிள்ளை பிறந்ததாக விச்வாமித்ரர் சொன்னூரே தவிர சுபாகுவை அவள் பிள்ளையாய்ச் சொல்லவில்லை. (நாகர எழுத்தில் பம்பாயிலிருந்து வெளிவந்து இருக்கும் புஸ்தகத்தில் பாலகாண்டம் 20-ம் ஸர்க்கம் 26-ம் ச்லோகத்தில் 𑌤𑍌 𑌹𑌿 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍌 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑍋𑌦𑍍𑌵𑌹𑍌 । என்றும் 𑌮𑌾𑌰𑍀𑌚𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌬𑌾𑌹𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 । என்றும் ஒரு ச்லோகம் சொல்லப்பட்டது. அதில் முதல்வரி எல்லா புஸ்தகங்களிலும் இல்லை. (தவிர ப்ரக்ஷிப்த அதிகபாடம் என்றும் நாம் சொல்லவில்லை. ப்ரக்ஷிப்தம் அதிகபாடம் என்று வால்மீகி செய்யவே இல்லை எல்லாம் வால்மீகி செய்ததே தவிர வேறு அல்ல.) இது தசரதருடைய ப்ரலாபவார்த்தையில் வெளிவருவதால் இது ப்ரமாணம் அல்ல. தவிர முந்தி ச்லோகத்தில் இருவர்களையும் அஸுர குலம் என்றதால் இது பிசகு என்றும், தாடகை யக்ஷகுலமாதலால் பிதாவும் யக்ஷனுதலால் மாரீசனும் யக்ஷனுக இருந்து பிறகு சாபத்தால் ராக்ஷஸனுகியதால் மாரீசன் அஸுரகுலமல்ல சுபாகு யக்ஷனல்ல. ஆதலால் தாடகியின் புத்ரனல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். முன்சொன்ன இந்த ஸர்க்கம் முழுமையுமே ப்ரலாபம் என்று வால்மீகிரிஷிவாக்யபடி ஏற்பட்டுவிட்டதால் இந்த ஸர்க்கத்தை வைத்துப்பேசமுடியாது. விச்வாமித்ரர் மேலே தாடகா ஜனனத்தை ராகவனுக்கு சொல்லும் இடத்

தில் பாலகாண்டம் 25-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகத்தில் ஸ ஜர்ஜபுத்ராய ஸுந்தாய ததௌ பார்யாம் யஶஸ்விநீம் । கஸ்யசித்த்வத காலஸ்ய யக்ஷீ புத்ரம் வ்யஜாயத । மாரீசம் நாம துர்தர்ஷம் ய꞉ ஶாபாத் ராக்ஷஸோऽபவத் என்று ஜர்ஜன் புத்ரனை யக்ஷனை ஸுந்தனுக்கு கல்யாணம் செய்யப்பட்டாள். பிறகு கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் அவள் மாரீசனென்கிற பிள்ளையைப்பெற்றாள், பிறகு அகஸ்திய சாபத்தால் ராக்ஷஸனாகும்படி சபிக்கப்பட்டவன் மாதாவும் ராக்ஷஸியாகும்படி சபிக்கப்பட்டவள் என்று விச்வாமித்ரர் சொல்லியிருக்க எப்படி மாரீச சுபாகு இருவரும் தாடகை பிள்ளைகள் என்று சொல்வது? தசரதனை ஜிதி நர பதிஜஹு நாக ! என்று வால்மீகியே சொல்லிவிட்டதால் ராஜா ராமனைப் பிரிகிற வியோகத்தால் சொல்லுகிறார் என்று ஸர்க்கம் முழுமையுமே புலம்பலாகச் சொல்லிவிட்டதால அதற்கு பலம் இல்லை என்று ப்ரமாணம். கல்யாணம் ஸுந்தனுக்கு மட்டில்தான் செய்யப்பட்டதாயும் மாரீசன் மட்டும் பிறந்ததாயும் சொன்ன விச்வாமித்ர வாக்யமும் ப்ரமாணம். (தசரதர் வாக்யத்தை ப்ரலாபமாய் கவி சொல்லிவிட்டதால் இங்கு வால்மீகி வாக்யமே முதல் ப்ரமாணம்.) தவிற ஜர்ஜபுத்ரனை ஸுந்தனை அகஸ்திய பகவான் அழித்தபோது (ஸுந்தனை அகஸ்தியர் தான் அழித்தது என்று இக்ரந்தத்தின் மார்க்கம். வேறு சிலர் குஸ்தி சண்டைப்போட்டு கந்தர்வனிடம் அடிப்பட்டான் என்பதெல்லாம் சிலர் அபிப்ராயம் அதுவும் ஸரியல்ல இது இக்ரந்தமல்ல) தாடகை கோபித்து பிள்ளையான மாரீசனுடன் எதிர்த்தாள் என்றார் விச்வாமித்ரர். சுபாகு மூத்தவனாகில் முன் சுபாகுவை பெற்றாள். பிறகு மாரீசனைப்பெற்றாள் என்கலாம். முன் சொல்லாததால் மூத்தவனுமல்லன். சுந்தன் மரணத்தைச் சொன்னபோது மாரீசனுடன் தாடகை அகஸ்தியரை எதிர்த்ததாய் சொன்னதால் அவன் (சுந்தன்) செத்துவிட்டதால் பிறகு பிள்ளை இல்லை. ஆதலால் சுபாகுவையும் பெறவில்லை. ஆதலால் சுபாகு யாருடைய பிள்ளையோ தெரியாது. ஆனால் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்ற மட்டில் ஸ்திரம். மாரீசன் அகஸ்தியரால் ராக்ஷஸனாக சபிக்கப்பட்ட பிறகு ராவணனுக்கு மந்திரியாய்போய் விட்ட

மம் என்கிறார். இதே ராகவன் இக்க்ரந்தத்தில் பிதாவை முத லாகவும் குருவை மூன்றாவதாகவும் சொன்னபடியால் ஸபையில் பிதா ஆக்ஞை, அவர் சொன்னதை கேட்கவேண்டும் என்றாக்ஞை யாதலால், பிறப்புக்கு மூலகாரணமான அந்த பிதா ஆக்ஞையாத லால், அப்பாசொன்னால் நான் ஸீதையையும் பரதனுக்குகொடுப் பேன் என்றார், உயிரையும் கொடுப்பேன் என்றார். ஆதலால் இங்கு பிதாவார்த்தை என்பது வேதத்திற்கும்,சாஸ்திரத்திற்கும் மேலொத்தது,என்று ஸ்தாபிக்கிறார். கௌஸிகவாக்யமும் தாட காவதமான ஸ்திரீவததோஷத்தை நிவாரணம் செய்யாது என் கிறார் சாஸ்திரங்களில் ஸ்திரீவதத்தால் தோஷம் உண்டு என்று ஸ்தாபனம். வால்மீகிராமாயணத்தில் பிதா ஆக்ஞைசெய்து விட் டால் ஸ்திரீவத பாபம் எல்லாம் ஓடிவிடும் என்கிறார். ராகவன் பிதாவார்த்தையால் தாடகாவதமான ஸ்திரீவதம் செய்தார். பரசுராமன் மாதாவாயும் ஸ்திரீயுமானவளை பிதா ஆக்ஞையால் கொன்றார். மாதிர் ஹத்தியான பாபமாவது, ஸ்திரீஹத்தியான பாபமாவது பரசுராமர் ஸமீபத்தில்கூட வரவில்லை. காரணம் பிதாவுடைய ஆக்ஞை. பிதா ப்ரத்யக்ஷதெய்வமல்லவா. ஸமயம் வந் தால் குருவார்த்தையைத் தள்ளிவிடலாம். பிதாவாக்யம் தள் ளத்தகுந்ததல்ல என்று ராமன் ஸ்தாபிக்கிறார். வஸிஷ்டர் அயோத்யாகாண்டத்தில் ராமா! உனக்கு நான் ஞானம்கொடுத்த வன், இது பரியந்தம் இக்குலத்தில் மூத்தபிள்ளையே ராஜ்ய பரி பாலனம் செய்து இருப்பதால் நீ ராஜ்யத்தை பெற்றுக்கொள்ள ஊருக்கு வரவேண்டும் என்றார். அதுகேட்டு ராகவன் மஹ ரிஷியே! தாங்கள் எத்தனைவது பேர்வழி என்பது தங்களுக்கு கொஞ்சம் ஞாபகம் இருக்கட்டும். என் பிறப்புக்கு மூலகாரண யான பிதா, என்னைப்பெற்ற மாதா, இருவரும் பெற்றுவளர்த்து பக்குவகாலம் வந்த பிறகு முதலில் அவர்களே குருவாய் இருந்து மஹா மந்த்ரோபதேசம்செய்து பிறகல்லவோ தங்களிடம் ஸகல வித்தைகளையும் கற்றுக்கொள்ள அனுப்பினது. ஆதலால் (இக் க்ரந்தப்படி பிதா, மாதா, குரு, பிறகு தெய்வம் ஆதலால் பிதா வாக்யத்தையும் பிறகு மாதாவாக்யத்தையும் கேட்டுவிட்டு, தாங் கள் மூன்றாவது ஆதலால் மூன்றாவதாக தங்கள் வார்த்தையைக்

கேட்பேன் என்று அந்த ராமன் சொல்லிவிட்டார். ஆதலால் எக்காலத்திலும் பேசும் தெய்வமாயும் பிறப்புக்கு மூலகாரணமு மான பிதாவின் வாக்யம் தள்ளத்தகுந்ததல்ல என்று ராமன் ஸ்தாபிப்பதாலும் ராமன் அம்மா கௌஸல்யை இடத்திலும் நாஹ்ம் ஶக்தோ விதாவாக்யம் வ்யதிக்ரமிதும் ॥ என்று பிதா வார்த்தையைத்தள்ள சக்தி இல்லை என்கிறார். ஆதலால் பிதா வார்த்தைக் கேட்டுத்தான் தாடகாவதம் செய்கிறாரே தவிற வேறு அல்ல. மற்றொரு அழகையும் கவனிப்போம். தண்டகா ரண்யத்தில் ராமன் ஸீதையுடன் லக்ஷ்மணனுடன் இருக்கும் போது சூர்ப்பனகி ஸீதையை விழுங்கிவிடுவதற்காக ஓடி வரும் போது ராமன் லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து ஆரண்யகாண்டம் 20-ம் ஸர்க்கம் ராக்ஷஸீம் வ்ரூபாம் குரு விரூபிதும் ॥ என்று லக்ஷ்மண! இந்தராக்ஷஸியை அங்கவீனம்செய் என்றார். கொல் என்று சொல்லவில்லை. கொன்றால் ஸ்திரீஜாதி, பாபம் என்கிறார். ஸீதையை கொல்லவந்தவளையே இவர் கொல்லச் சொல்லவில்லை. காரணம் ஸ்திரீ என்றே தவிறவேறல்ல. தாடகா வதம் செய்ததோ பிதாவினுடைய ஆக்ஞை. விச்வாமித்ரர் சொல்படி, கேட்க சொல்லிவிட்டதால் அவர் தாடகையை கொல் லச் சொன்னதால் அவர் பிதா வார்த்தையில் கட்டுப்பட்டு தாடகாவதம் செய்ததால் ஒரு பாபமும் இல்லை. பிதா வார்த் தையில் கட்டுப்பட்டு இருப்பதால், தான் ஸ்வதந்திரர் இல்லை. காட்டில்வந்து இருக்கும்போது தான், ஸ்வதந்திரராதலால் சூர்ப்பனகியை விரூபப்படுத்து, என்றார். லக்ஷ்மணரும் விரூ பப்படுத்தினாரே தவிற கொல்லவில்லை. தவிற ஸீதை காணமல் போன பிறகு ராமலெக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையை தேடிக்கொண்டு செல்லும்போது அயோமுகி என்ற ஒரு ராக்ஷஸி லக்ஷ்மணனை தூக்கிக்கொண்டு செல்ல லக்ஷ்மணன் அவளையும் கொல்லாமல் அங்கவீனம் செய்தே அனுப்புகிறார். ஸ்திரீஜாதி கொல்லக் கூடாது என்று ஸ்தாபனம். சாஸ்திரத்தில் துஷ்டர்களை எவர் களானாலும் துஷ்டர்கள் பெண்டுகளானாலும் கொல்லலாம் என்று சாஸ்திரத்தை விச்வாமித்ரர் சொல்லியிருந்தும் பிருகு பத்னியை விஷ்ணுவும், மந்தரையை இந்திரனும் கொன்றதைச் சொல்லி

யும் ராமன் கேளாமல் எது எப்படியிருந்தாலும் ஸரி. எனக்கு பிதாவார்த்தை தான் ப்ரமாணம். அவர் வார்த்தையால் எதைச் செய்தாலும் அது பாபம் அல்ல. அது ப்ரத்யக்ஷதெய்வம் என்று ஸ்தாபித்து, ராமன் பிதிர்வார்த்தையால் தான் தாடகாவதம் செய்தார் என்றும் அதினலேயே தாடகாவதம் உத்தமம் என்றும் சொல்லி அவளை வதித்தார் என்று இருக்க அபவாதம் எப்படிவரும்? இக்க்ரந்தரீதியாய் அவ்வபவாதம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததல்ல என்று ஸித்தாந்தம்.

ஸாக்ஷாத் ராகவன் கரனோடு கோரயுத்தத்தைச் செய்துக் கொண்டு இருக்கும் காலத்தில் ஆரண்யகாண்டம் 30-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் முதல் 25 வரையில் 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌬𑌿𑌭𑍇𑌦 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌖𑌰𑌂 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌫𑍇𑌨𑌿𑌲𑌂 । 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑍋𑌯𑌧𑌾𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌰𑌵𑌃 । 𑌵𑌿𑌹𑍍𑌵𑌲𑌃 𑌸 𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌖𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇 । 𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌗𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 । 𑌤𑌮𑌾𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌂 । 𑌅𑌪𑌾𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 । 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌶𑌰𑌂 । 𑌖𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑌣𑍍𑌡𑌮𑌿𑌵𑌾𑌪𑌰𑌂 । 𑌸 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌘𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾 । 𑌸𑌂𑌦𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍁𑌮𑍋𑌚 𑌚 𑌖𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ॥ என்று ராமன் ஆயிரம் பாணங்களால் யுத்தத்தில் கரனை அடித்தார். அந்த பாணங்கள் சரீரத்தில் பொத்து இருப்பதால் அந்த பொத்து இருக்கிற இடவெளியினின்றும் நுரையுடன் கூடின ரத்தமானது ஏராளமாக ப்ரவஹித்தது. எப்படிபோல் என்றால் ப்ரச்ரவணம் என்ற மலையினின்றும் தாரையாக கீழேபெருகும் அருவிபோல் ப்ரவஹித்தது. ராமனால் யுத்தத்தில் பாணங்களால் மிகவும் நடுங்கினவனும் ரக்தத்தினுடைய கந்தத்தினால் மதித்தவனுமான கரனவன் ராமனையே வேகமாய் எதிர்த்தோடிவந்தான். மதித்தவனையும் பாபரப்புடன் கூடினவனையும் ஓடிவருகிறவனையும் ரக்தத்தினால் நனைந்த சரீரத்தை உடையவனையும் இருக்கிற கரனை, பூட்டப்பட்டு இருக்கிற அஸ்திரத்துடன் கூடினவரான ராமன் அதி வேகமான பராக்ரமத்துடன் கூடினவராய்க் கொண்டு

பூட்டப்பட்டு இருக்கிற அஸ்திரத்தால் கரனை ஓரடியை (நாகா புஸ்தகரீதியாய், இரண்டு மூன்றடிகளை) பின் அடையும்படி செய் தார். இதுதான் ச்லோகத்தினுடைய அர்த்தம். இப்படி இருக்க சிலர் இதை விட்டு ராமன், கரன் கிட்டேவந்ததும் ஓரடியைத் தான் பிந்தி வைத்தார் என்கிறார்கள். அதி வேகமான பராக்ரமத் துடன் கூடின ராமன் காலடியை பிந்திவைத்தார் என்றால் இதற்கு பராக்ரமம் என்னத்திற்கு என்று கேட்டவை? எதிரா ளிக்குப்பயந்து பின் ஓடுபவருக்கு என்ன பராக்ரம அழகுவேண்டி யிருக்கிறது? மேலும் க்ஷிப்ரவிக்ரம: என்று வால்மீகி ப்ரயோ கித்த இடம் முழுமையுமே வால்மீகி ராமனுக்கு பௌருஷத்தை ஏற்றிப்பேசின இடத்தில் தான் ப்ரயோகித்து இருக்கிறரே தவிற குறைவான இடத்தில் ப்ரயோகிக்கவேயில்லை. தவிற சொ கித்து இருக்கும் இடங்களில் குறைவுசொல்வது கூடாததலா லும் இந்த இடம் தவிற, பாலகாண்டத்தில் 76-ம் ஸர்க்கத்தில் 4-ம் ச்லோகத்தில் ஊத்யுக்தரோஷ: க்ஷிப்ரஜாமதக்ன்யஸ்ய ராமஸ்ய ! ஸஸரம் ப்ரதிஜக்ராஹ ஹஸ்தால்லகுவிக்ரம: ! என்று கோபத்தை உடையவராய் சீக்ரமான பராக்ரமமுள்ள அந்த ராமன் பரசுராமனுடைய கரத்தினின்று பார்க்கவருடைய சரத்தையும் வில்லையும் க்ரஹித்தார் என்று இருக்க இந்த இடத்திலும் லகுவிக்ரம: என்பது பராக்ரமத்தை காட்டு வதற்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறதே தவிற குறைவைக்காட்ட ஏற்பட வில்லையாதலாலும் கரனையே ஓரடியை பின்னடையும்படி செய் தார் என்பதே ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம். கரவதம் ஆனதும் வால் மீகி ராமன் எப்படிபோல் கரவதம் செய்தார் என்றால் ச்வேதா ரண்யத்தில் பரமசிவன் அந்தகாஸுரனை வதம் செய்ததுபோல் என்று சொல்லியிருக்க இப்படி ச்லாகிக்கும் கவி, காலடியைப் பிந்திபோட்டார் என்று எப்படிசொல்லுவார் என்று கேள்வை? தவிற க்ஷிப்ரவிக்ரம: என்றபதம் இக்ரந்தத்தில் பல இடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. சில இடங்களில் கவி எப்படி அதன் அர்த்தத்தை ப்ரகணங்களில் காட்டியிருக்கிறர் என்பதை யும் கவனிப்போம். அதாவது ஸுந்தரகாண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் குஹராத்யுவாஸ விக்ராந்த க்ஷிப்ரவிக்ரம: ஸஹீத

தால் உத்தரகாண்டத்தில் இருப்பதால் தாடகையை ராமன் கொல்லும்போது மாரீசன்கூட இல்லை. மாரீசன் ஒருவனைத் தான் தாடகேயன் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது வால்மீகி தாடகைக்கு பிறந்தவனுக்கு தாடகேயநு என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆரண்யகாண்டம் 31-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகத்தில் ஸஜாமீவ ஸ்ராப்ய ஜம்பூராவஷ தாடகேயஉவாஜஉக என்று ராவணன் தாடகி பிள்ளையாதலால் தாடகேயனை மாரீசன் ஆச்ரமத்தை அடைந் தான் என்று குறிப்பிட்டதால் மாரீசன் மட்டில்தான் தாடகா புத்ரன் சுபாகு அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டு இருப்பவன் என்ற மட்டில் தான் ப்ரமாணம் என்று வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

12. "ராகவனுக்கு உலகத்தில் தாடகாவதம், கரவதம், வாலிவதம் இதுகளில் சொல்லும் அபவாதங் கள் கிடையாதென்ற ஸித்தாந்தம்."

ஸாக்ஷாத் ராகவன் ஸ்வதந்திரராக தாடகாவதம் செய்ய வில்லை. குருவாக்யமான விச்வாமித்ர வாக்யத்தாலும் செய்ய வில்லை. பிதாவான தசரதர், ராமனை விச்வாமித்ரரிடம் ஒப்பி விக்கும்போது இந்த விச்வாமித்ரர் வாக்யத்தை என் வார்த்தை யாகக்கேள் என்றதால் அந்த விச்வாமித்ரர் தாடகாவதம் செய் என்று சொன்ன வாக்யத்தை பிதாவார்த்தை என்று எண்ணிக் கொண்டு தாடகாவதம் செய்தார். இந்த அழகை கவனிப் போம்:—பாலகாண்டம் 25-ம் ஸர்க்கத்தில் 10-ம் ச்லோகத்தில் நஹி தே ஸ்த்ரீவதக்ருதே க்ருணா கார்யா நரோத்தம । சாதுர்வர்ண்ய ஹிதார்த்தாய கர்த்தவ்யம் ராஜஸூநுநா ॥ ந்ருசம்ஸமந்ருசம்ஸம் வா ப்ரஜாரக்ஷணகாரணாத் । பாதகம் வா ஸதோஷம் வா கர்த்தவ்யம் ரக்ஷதா ஸதா ॥ ராஜ்யபாரநியுக்தாநாமேஷ தர்ம: ஸநாதந: । என்று விச்வாமித்ரர் ராகவனைப்பார்த்து நீ ஸ்திரீவதத் திற்காக யோசிக்கவேண்டாம். ஏ! நரோத்தம, நாலுஜாதிகளுக் கும் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணுவதின் பொருட்டு அது எது வாய் இருந்தாலும் செய்யத்தகுந்தது. ராஜாக்கள்செய்யும் காரி யம் தோஷத்துடன்கூட இருந்தாலும் ஸரி, தோஷமில்லாததாய் யிருந்தாலும் ஸரி, ராஜ்யத்தை பரிக்கிறவர்கள் நாலு வர்ணங்

களின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு குற்றவாளிகள் யாரையும்கொல்ல இது ஸநாதனமான தர்மம் என்றார். மேலும் பூமியை அழிக்க இச்சித்தமந்தரையை இந்திரன் கொன்று இருக்கிறான். பிருகு பத்னியை விஷ்ணு கொன்று இருக்கிறார். ஆதலால் துஷ்டை களான அனேகம் பெண்டுகள் அனேகம் உத்தம புருஷர்களால் கொல்லப்பட்டு இருக்கிறார்கள். ஆதலால் நீயும் இந்த தாடகை யைக்கொல்லலாம் என்றார். இதைக்கேட்டு ராகவன் விச்வாமித்ர ரைப் பார்த்து பாலகாண்டம் 26-ம் ஸர்க்கம் 1-ம் ச்லோகம் ரா஘வः ப்ராஂஜலிர்பூத்வா ப்ரத்யுவாச த்ருடவ்ரதः । பிது-ர்வசன நிர்தேசாத் பிது-ர்வசன கௌரவாத் । வசநம் கௌசிகஸ்யேதி கர்த்தவ்யமவிசங்கயா । அநுசிஷ்டோஸ்ம்யயோத்யாயாம் குருமத்யே மஹாத்மநா । பித்ரா தசரதேநாஹம் நாவஜ்ஞேயம் ஹி தத்வசः । ஸோऽஹம் பிது-ர்வசः ச்ருத்வா சாஸநாத் ப்ரஹ்மவாதிநः । கரிஷ்யாமி ந ஸந்தேஹஸ் தாடகாவதமுத்தமம் ॥ என்று ராமன் விச்வாமித்ரரைப் பார்த்து அஞ்சலிபந்தம் செய்துக்கொண்டு பிதாவின் ஆக்ஞையின் நின்றும், பிதாவசனம் என்கிற கௌர வத்தின் நின்றும், இந்த கௌசிகருடைய வசனம் சங்கை இல்லா மல் செய்யத்தகுந்தது. அயோத்தியில் குருமத்தியில் பிதாவான தசரதரால், கௌசிகருடைய வார்த்தை தள்ளத்தகுந்ததில்லை என்றதால் அவர் சொன்னபடி கேட்கவேண்டும். அப்பாவினால் ஆக்ஞை செய்யப்பட்டபடியால் அப்படி அவரால் சொல்லப் பட்ட அந்த பிதா ஆக்ஞையைக்கேட்டு இந்த ப்ரம்மவாதியான விச்வாமித்ரவார்த்தையால் உத்தமமான, தாடகாவதத்தை செய் கிறேன். இதில் ஸந்தேகம் இல்லை என்றார். இப்படி ராமன் தாடகாவதம் உத்தமம் என்று எதனால் சொல்லுகிறார் என்றால் பிதா வார்த்தையாலேயே தவிர விச்வாமித்ர வார்த்தையால் இல்லை. கௌசிகரான குருவார்த்தையால் தாடகாவதம் செய் தார் என்ற ஒருமதமும், பிதாவார்த்தையும் குருவார்த்தையை யும் கேட்டு தாடகாவதம் செய்தார் என்கிற (தர்மாகூதம் என்ற வ்யாக்யானமும் இங்கு அடிபடுகிறது) ஏனெனில் ஸபாமத்தி யில் பிதா சொன்னதை எப்பொழுது குறிப்பிடுகிறாரோ அப் பொழுது பிதாவார்த்தை கேட்டுத்தான் தாடகாவதம். உத்த

-வெ 1- என்று ஹநுமான் ராவணன் படுத்துக்கொண்டு தூங்குவதைக்கண்டு அவன் தேஜஸ்ஸில் மிகவும் நடுங்கினவராய்க்கொண்டு ஹநுமான் பின்நகர்ந்தார் என்றார் கவி. யுத்தகாண்டம் 97-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகத்தில் அவாஸவ-உக யநுஉஷாநூ° நிவவாத உஜாஸ ! என்று ஸுக்ரீவனால் அறையப்பட்ட யானையானது ஒரு தனுஸ் நீளம் பின் நகர்ந்து விழுந்து செத்து விட்டது என்றார் கவி.

உத்தரகாண்டம் 37-ம் ஸர்க்கம் 64-ம் ச்லோகம் அவாஸவ-உக யநுஉஷாநூ° நிஷ்ஷா உவநிஷநு ! என்று கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுனன் கதையால் ப்ரமித்த ராவணன் ஒருவில் நீளம் பின் நகர்ந்து நடுங்கினார் என்று இருக்கிறது. இப்படி சில ப்ரமாணங்கள். இதுகளில் எல்லாம் கவனித்தால் பயந்து பின் நகர்ந்தான் என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. இந்த பின் நகர்ந்த இடங்களில் பௌருஷ ச்லாகன ஸம்பந்தமான பதப்ரயோகமே கிடையாது. ஆனால் கரவதகட்டத்தில் கிஷிக ஷ்வரிதவிகூஉஃ ! என்று கவி குறிப்பிடுவதாலும் அந்தகாஸுரவதத்தை உபமானம் சொல்வதாலும், இது ச்லாக்கனத்தைக் காட்டி பௌருஷத்தை ஸ்தாபிப்பதால் இப்படியே பரசுராம கர்வபங்க கட்டத்திலும் பௌருஷலக்ஷணத்தை பதத்தில் காட்டியதாலும் கரனையே பின்னடையும்படி செய்தார் என்றே கவியின் ஹிருதயம் (தவிர பூஷண வ்யாக்யாதாவும் கரனையே இரண்டு மூன்றடியை பின்னடையும்படிசெய்தார் என்றும் அவாஸவ-உக என்ற பதத்திற்கு எதிராளியை பின்னடையும்படி செய்கிறதென்றர்த்தம் என்றும் எழுதியும் இருக்கிறார். தவிர அவாஸவ-உக என்பது ணிஜந்தத்தில் வரும் என்று ஹூஷணம் என்ற வ்யாக்யாதா வர்ணித்திருக்கிறார். இது பம்பாய் குஜராத்திபிரஸ்ஸில் இருந்து வெளிவந்த நாகர புஸ்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. (வேண்டுபவர்கள் அதிலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்) கவிவாக்யமே ஸர்வத்திற்கும் ப்ரமாணமாதலால் பௌருஷச்லாக்கனத்தாலும் கையில் இருந்த அஸ்திரத்தால் கரனை பின்னடையும்படி செய்து. வேறு ஒரு பாணத்தால் கரனை அடித்ததாய் கவியின் ப்ரயோகமும் இருப்பதால் ராமன் காலடியை பிந்திபோட்டார் என்பது பிசகு

என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிர வ்யாகர்ணாதி ஒரு சாஸ்திரத்திற்கும் ராமாயணம் கட்டுப்படாது என்பது ஸத்யம். அயோத்தியா பட்டணம், இருக்கிறபோது சூலீக, இருந்தது, என்று எப்படி பதப்பிரயோகம் செய்தார் என்று கேள்வை? எந்த இடமும் கவி வ்யாக்யத்தால் ப்ரகரணத்தை ஒத்து அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும். இந்த இடத்தில் ராம பௌருஷத்தை ச்லாகித்த இடமாதலால் ராமன் காலை பிந்திப்போட்டார் என்பது சுத்த பிசகு என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிர லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தை வதிக்கும்போது ராம பௌருஷத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டு என் அண்ணாவான ராமனுடைய பௌருஷத்திற்கு ஸமானமாய் மற்றொருவன் இல்லாமல் இருப்பது உண்மையாய் இருக்குமேயானால் ஏ! அஸ்திரமே, நீ இந்திரஜித்தைக் கொன்றுவா என்று சொல்ல அது கொன்றிருக்க எதிரியான கரனை கொல்ல முடியாமல் ராமன் பின்னடைந்தான், பிறகு கொன்றான் என்றால் இந்த ராமனுக்கு பௌருஷத்தில் மற்றொருவன் எதிர் இல்லாதவன் என்பது எப்படி பொருந்தும்? ஆதலால் கவி எங்கு எங்கு எப்படி எப்படி பதங்களை பௌருஷத்திலேயே ப்ரயோகித்து இருக்கிறாரோ அங்கு அங்கு அப்படித்தான் சொல்லித் தீரவேண்டும் என்றும் ஸித்தாந்தம். மேலும் தேவதைகள் கரவதமானதும் ராம பௌருஷத்தை ச்லாகிக்கிறார்களே, ச்லாகிக்கலாமா? காலை பின்போட்டவனை எப்படி ச்லாகிப்பது. தவிர இவர்பலம் என்னவும், அதி அத்புதமாய் இருக்கிறதே இவர் விஷ்ணுவைப்போல் விளங்குகிறார் என்கிறார்களே எப்படி? தவிர வால்மீகியே கரவதமானதும், அவன் அடிபட்டதை வர்ணிக்கும்போது ருத்ரனால் அந்தகாஸுரவதம் போலும் இந்திர வஜ்ரத்தால் வ்ருத்ரவதம் போலும் நுரையினால் நமுசிவதம் போலும் இடியினால் வலன்வதம் போலும் கரன் விழுந்தான், ராமனால் கொல்லப்பட்டான் எனது இப்படி பௌருஷத்தை ச்லாகித்து இருக்க எப்படி ராமன் காலைப் பிந்திப்போட்டார் என்பது? யுத்தத்தில் காலை பின்போட்டவன் ச்லாகிக்கத் தகுந்தவனா? அவன் பௌருஷம் கொண்டாடத்தகுந்ததா? தவிர சுவாஸவசுக என்ற பதமானது எதிரிக்கு பயந்து பின்னடையும் இடத்திற்கு தான் ப்ர

யோசிக்கவேண்டியது. இங்கு கவி ராமனை மிகவும் வேகமுள்ள பௌருஷமுள்ள ராமன் என்று பலத்தை ச்லாகித்து இருப்பதால் சுவாஸவ-ஐக என்றபதம் கரனுக்குப் போய்விட்டது என்பது ப்ரத்யக்ஷம். பௌருஷ பதப்ரயோகம் இல்லாமல் இருந்து இருந்தால் ராமனுக்கு ஏற்படும் அப்படியில்லாமல் ராமனுடைய பௌருஷத்தை கரவதத்தில் வால்மீகியும் தேவதைகளும் ரொம்பவும் ச்லாகித்து விட்டதால் பல மஹத்தான வதங்களையும் உபமானம் காட்டி விட்டதால் சுவாஸவ-ஐக என்பது கரனுக்கே தவிர ராமனுக்கு அல்ல என்பது ப்ரத்யக்ஷம்.

தவிர உலகத்தில் இந்த இடத்தில் கரன் கிட்டே ஓடிவந்தும் அவன் ரத்தமானது தன் பேரில் படாமல் இருக்கும்படி ராமன் ஓர் அடி பின்நகர்ந்தார் என்பது ஒருபக்ஷ. யுத்தகளத்தில் இருவர் யுத்தம் செய்யும்போது ஒருவர் ரத்தம் ஒருவர்பேரில் படத்தான் படும் இதில் ஸந்தேகமேயில்லை. ஆதலால் இதுவும் சரியல்ல தவிர மலையிலிருந்து பெருகும் மலையருவி எதிர்த்தடிக்காது என்பதும் ஸ்திரம். மேலும், யுத்தத்தில் முன்வைத்த காலை பின்வைக்கக்கூடாது என்ற தர்மத்தை ஒரு சுத்தவீரன் மீறுவானா? அப்படி தர்மத்தை மீறி காலடியை பின்போட்ட இவரை தர்மாத்மா என்று எப்படி கவி சொன்னார் என்றும் கேள்வி? யுத்தத்தில் முன்வைத்த காலை பின்வைக்கலாமென்று ஆதாரமுண்டா? அப்படி இருந்தால் உத்தர ராமசரிதம் எழுதின பவபூதி ஏன் குறைவு சொல்லுகிறார்? வால்மீகி ராமாயணமானது ஒன்றையும் அங்கீகரிக்காது. ஸகலரும் தங்கள் புத்தி சாமர்த்தியத்தை காட்டுகிறார்களே தவிர வேறு அல்ல. பவபூதி ராமனிடத்தில் சொன்ன [illegible] ற்று தோஷங்களையும் வால்மீகியே கண்டித்துவிட்டார். ஆதலால் அந்தந்த க்ரந்தத்திற்கு அதுவே ப்ரமாணம். அப்படி இருக்குமானால் ராமன் காலடியை கரயுத்தத்தில் பின்போட்டார் என்ற அபவாதத்தை உலகில் சொல்லுவார்களா! காலடி பின்போடுவது அதர்மமாதலால் அவர்போட்டதாக வால்மீகி சொல்லாததால், சொல்லி ராமனுக்கு அபவாதத்தை உண்டு பண்ணிவைக்க கூடாதாதலால் இந்த அர்த்தம் பொருத்தமில்லை பிசகு என்று லஷித்தாந்தம். தவிர அ[illegible]ம்

உள்ளவனுக்கு நரகமாதலாலும் இந்த அபவாதத்தை கல்பிப்பது உசிதம் அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். மற்றொரு கக்ஷியில் கரன் கிட்டவந்து விட்டதால் அவனை அடிக்க! இடவெளியில்லாமல் அதற்காக பின் நகர்ந்தார் என்பது. அதையும் வால்மீகி சொல்லாததால் இல்லாததைச்சொல்லி அதை ஸ்திரப்படுத்த கஷ்டப்படுவதும் உசிதமல்ல. ஆதலால் இதுவும் பூர்வபக்ஷம். எதற்காக நகர்ந்தாலும் அதர்மம் அதர்மம்தானே. ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்லஎன்று ஸித்தாந்தம். விஷயத்தை கவனிக்கும்போது ராமன் கரனையே பின்னடையச்செய்தார் என்பதே பிரத்யக்ஷ பிரமாணமாதலால் இக்ராந்தரீதியாய் ராமன் கரனிடம் காலடியை பிந்திபோட்டார் என்ற அபவாதம் அங்கீகரிக்க தகுந்ததல்ல என்று கவி வாக்யத்தால் ஸித்தாந்தம்.

வாலிவதத்தில் வால்மீகி வாக்ய ரீதியாய் வாலியாவது அவன் போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் மாலையாவது எதிராளிபாதி பலத்தையாவது முழு பலத்தையாவது இழுக்கும் யோக்யதை உண்டு என்று வால்மீகி சொல்லாததாலும் சுத்த க்ஷத்ரியர்கள் வேட்டையிலும் மிருகங்களையும் நேரிடவேதான் அடிக்கவேண்டுமாதலாலும் வாலி எதிரில்நின்றால் ராமனை வாலி சரணாகதிசெய்து விட்டால் அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருக்கும் என்று ராமன் வாலிக்கு மறைந்தார் என்று வால்மீகி சொல்லாததாலும், வால்மீகி, ராமன் வாலியையடிக்கும்போது மறைந்துக் கொண்டிருந்தார் என்று அவர் தன் வாக்கில், ஒரு ஸ்லோகத்திலாவது இக்ரந்தத்தில் சொல்லாததாலும், வாலி எதிரில் நின்றால், அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருக்கும் அதற்காக மறைந்தார் என்றால் எதிரில் நின்றால் சரணாகதிக்கு வந்துவிடுவான் அதுகூடாது என்று மறைந்தார் என்றால், எதிராளி சரணாகதிக்கு வரக்கூடாதென்று எண்ணமுள்ள இவருக்கு சரணாகத ரக்ஷகன், ஸ்வதர்மத்தை விடாதவன் என்ற பெயரே போய்விடும் ஆதலாலும், வாலியை அழிப்பதாய் எப்பொழுது பிரதிக்ஞைசெய்து விட்டாரோ அவர் ஒருநாளும் அவனை ரக்ஷிக்கமாட்டார் என்றும், ஸத்யத்தை மீறக்கூடாதாதலாலும், சுக்ரீவன் வாலியுடன் எதிர்த்துக் களைத்துவிட, உடனே ராகவன் அவனுடன் சண்டை போடுவதற்காகவே

கொண்டுவந்த சூர்யகாந்தியை நிகர்த்த பாணங்களைக் கொண்டு எதிர்க்க ராமனுடன் சண்டை போடுவதற்காக ஸ்வர்ணமயமான மாலை போட்டுக்கொண்டு வந்த வாலி ராமனது வில் நாணோசைகேட்டு ராகவனை எதிர்த்து ராமன்பேரில் மரங்களையும் பயங்கரமான மலைகளையும் ப்ரயோகிக்க அவ்வளவையும் ராமன் கணுக்குறுகிய பாணங்களால் சேதித்துவிட உடனே வாலியானவன் தாடகையைப்போல், கரனைப்போல், மன்மதனைப்போல் ராமனைக் கொல்லுவதற்காக எதிர்த்துவர அப்படிவரும் அவனை உத்தமமான ஒரு பாணத்தால் அடித்துவிட அடிபட்டதால் சித்தம் இழந்து, மாரில் இருக்கும் மாலை உயிரைமட்டும் ரக்ஷிக்கும்யோக்யதை உடையதாதலால் அதனால் உயிருடன் இருந்துகொண்டு வாயில் வந்தபடி இல்லாததை எல்லாம் சொல்லி புலம்பினான். ராமன் நீ ஸ்வதர்மத்தை விட்டதால் நான் உன்னை யுத்தத்தில் எதிர்த்தே கொன்றேன். உன்னைக்கொன்று நான் தர்மத்தை ஸ்தாபித்தேன் என்று சொன்ன ராம வாக்யம் கேட்ட வாலியானவன் குற்றத்தை நன்றாய் தெரிந்துகொண்டவனாய் பாணம் ஹ்ருதயத்தை பிளந்து விட்டதால் சித்தம் இழந்து நான் பலவிதமாய் உம்மை தூஷித்துவிட்டேன், மன்னிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லி மாலையை ஸுக்ரீவனுக்குக்கொடுத்து வீரஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். இப்படி வால்மீகி எதிரியின் தேஜஸ்ஸை அபஹரிக்கும் அஸ்திரமுடைய ராமன், வாலியை எதிர்த்தே அடித்தார் என்று ஸித்தாந்தம் செய்து இருப்பதால் ராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவே இல்லை என்று ஸித்தாந்தம். (இந்த வாலிவத விருத்தாந்தத்திற்காக தர்மஸ்தாபனமான வாலிவத ஸித்தாந்தம் என்று ஒருபாகம் பிந்தி ஸவிஸ்தாரமாய் ராமனுக்கும் வாலிக்கும் ப்ரத்யக்ஷ யுத்தமே நடந்தது என்று ஸித்தாந்தம் செய்து இருப்பதால் அதில் இதை பார்த்துக்கொள்ளலாம்.)

இப்படி வால்மீகி தாடகாவதத்திலும் கரவதத்திலும் வாலிவதத்திலும் தோஷத்தைச் சொல்லாமல் இருக்கும்போது மற்ற க்ரந்தங்களிலும் உலகத்திலும் சொல்லும் அபவாதங்கள் ஒரு விதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்றும் ராமவாக்கில் உத்தரகாண்டத்தில் ஸீதா த்யாககட்டத்தில் தம்பிகளை ராமன்

பார்த்து என்ன சொன்னார் என்றால் 54-ம் ஸர்க்கத்தில் 14-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்ரீகீர்த்திரஸ்ய புருஷஸ்ய யாவல்லோகேஷு கீயதே । அகீர்த்திர்யஸ்ய கீயேத லோகே பூதஸ்ய கஸ்யசித் । பததேவாதமால்லோகான் யாவச்சப்த: ப்ரகீர்த்யதே । என்று எவனுக்கு அபவாதமானது எது பரியந்தம் லோகத்தில் விளங்குகிறதோ அதுபரியந்தம் அவன் அதமமான லோகங்களை அடைகிறான் என்கிறார். இப்படிச்சொல்லி அபவாதத்திற்காக ஸீதையை உடனே விட்டுவிட்டார். அக்னிப்பிரவேசம் செய்து வந்த ஸீதைக்கு அபவாதம் சொன்ன ஜனங்கள் (வண்ணான் இதான்னென்பது வால்மீகி வாக்யம் அல்ல) ராமன் ஸ்திரீயைக் கொன்றான், கரவரத்தில், சூரன், காலைப் பிந்திப்போட்டான், வீரன், வாலிவதத்தில் மறைந்துக் கொண்டடித்தான் என்ற தோஷத்தை மட்டும் அவர்களுக்கு சொல்லத்தெரியவில்லை. போலும்? அவர்கள் சொல்லியிருந்தால் கவி ஸீதைக்கு அபவாதம் வந்ததை சொன்னவர் சொல்லாமல்விடுவாரா? அப்படியே நடந்தபடிசொல்லும் கவி, அதுகளெல்லாம் ஸரியே என்றார் என்றால் அப்பொழுது அந்தஜனங்களுக்கு அபவாதம் சொல்லதெரியாமல்போனாலும் இக்காலத்தில் அபவாதம் சொல்லும் ஜனங்களுக்காவது ராமன் நரகத்தை அடையவேண்டு மல்லவா. க்ரந்தத்தை கவனித்தால் கவி எப்படி ராமனை அனுபவிக்கிறார். எப்படி தோஷமில்லாதவராய்ச் சொல்லியிருக்கிறார், தோஷம் இல்லாத விக்ரஹமாய் இருக்கக்கொண்டல்லவோ அந்த ராமரூபமானது அதேசரீரத்துடன் தம்பிகளுடனும் அப்படியே பிரம்மமாக மறைந்தது. அதனுடையசரித்திரத்தில் வால்மீகி ஆகாசத்திற்கு ஆகாசமே உபமானமென்றும் ஸமுத்திரத்திற்கு ஸமுத்திரமே உபமானமென்றும் ராம ராவண யுத்தத்திற்கு அதுவே உபமானமென்றும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு ஸ்ரீமத் ராமாயணமே உபமானமாகக் காட்டி விட்டதால் அந்த அந்த க்ரந்தத்திற்கு அதுவே ப்ரமாண மாதாலால் வால்மீகி வாக்யப்படி இம்மூன்றிலும் ராகவனுக்குத்தோஷம் கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம்.

13. கங்கை விஷ்ணுபாதத்தில் இருந்து பெருகும்போதே சிவன் தலையில் விழவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகம் [illegible] ॥ என்று கங்கை ஹிமவானென் பர்வத ராஜனது பத்தினியான மனோரமா என்பவளுக்கு மூத்தபெண். இரண்டாவது புத்ரி உமாதேவி. இந்த விஷயத்தை விச்வாமித்ரர் ராமனுக்குச் சொல்லுகிறார். (அதாவது கங்கையின் விருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட ராமனுக்கு சொன்னது) இதனால் கங்கை பர்வதராஜன் புத்ரி என்று ப்ரமாணம். பிறகு இந்த கங்கையை பாலகாண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் [illegible] ॥ என்று தேவதைகள் எல்லாரும் ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணை அந்தக் கங்கையை தேவகாரியத்தை உத்தேசித்து மூன்று இடங்களில் செல்லப்போகிற நதியான கங்கையை மூன்று லோகத்தை பாவனம் செய்யப்பட்ட அந்த கங்கையை மூன்று லோகத்திற்கும் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக ஜலரூபியாய் இஷ்டபடி ஸஞ்சரிக்கும் அவளை கொடுத்தார். பிறகு தேவலோகம் சென்று அவள் நதியாய் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு இருந்தாள் என்றும் விச்வாமித்ரர் சொன்னார். பிறகு இப்படி யிருக்க பகீரதமஹாராஜன் ஸாகரர்கள் உத்தமலோகம் அடைவதற்காக கங்கையை பூலோகம் கொண்டுவந்து பாதாளம் கொண்டுபோய் ஸகரபுத்ரர்களை கடைத்தேற்றுவதற்காக தபஸ் செய்தான். கங்கையைசெல்லும்படி சொல்லி பிர்மா அனுக்ரஹம் செய்து பிர்மா பகீரதனிடம் நீ பரமசிவத்தை பிரார்த்தித்தால் ஆகாசத்தில் இருந்து அதிவேகத்துடன் விழும் கங்கையை பூமி தாங்கமுடியாததால் அவர் தாங்கி பிறகு அனுகூலம் செய்வார் என்று சொல்ல அவனும் அங்கீகரித்து அவருக்காக தபஸ் செய்

[illegible] அங்கீகரித்து அவள்வரும் இடத்தில் இவர் இருக்க [illegible] கங்கை பரம கர்வத்துடன் அவர் தலையில் விழுந்தாள். [illegible]டம் 43-ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகத்தில் ஆகாசாதபதத் [illegible] ஶிவே ஶிரஸ்யுத । என்று ஆகாசத்திலிருந்து சிவன் [illegible] விழுந்தாள், அதை அவர் தாங்கினார் என்றார். இந்த [illegible]படி ஆகாசத்தில் இருந்து கங்கை விழுந்தாள் என்று [illegible]கம். விஷ்ணுபாதத்தில் இருந்து விழும்போது சிவன் [illegible] என்பதே இக்கிரந்த ரீதியாய் கிடையாது. அயோத் [illegible]த்தில் 56-ம் ஸர்க்கம் 25-ம் ச்லோகத்தில் வால்மீகி [illegible]ஸ்வயமானவாக்யம். ராமன் காட்டுக்குவரும்போது கங் [illegible]கரையை அடைந்தார். அது எப்படிப்பட்ட கங்கை என்று [illegible]ணிக்கிறார் என்றால் விஷ்ணுபாதச்யுதாம் திவ்யாமபாபாம் [illegible] பாபநாஶிநீம் । தாம் ஶங்கரஜடாஜூடாத் ப்ரஷ்டாம் ஸாகரதேஜஸா [illegible] ॥ ஸமுத்ரமஹிஷீம் கங்காம் ஸாரஸக்ரௌஞ்சநாதிதாம் । ஆஸஸாத மஹாபாஹு: ஶ்ருங்கிபேரபுரம் ப்ரதி ॥ என்று விஷ்ணுபாதத்தில் இருந்தும் நழுவினதாயும் திவ்யமானதாயும் [illegible]பம் இல்லாததாயும் பாபத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியதாயும் சங்கரன்ஜடையினின்றும் நழுவினதாயும் ஸமுத்ரத்தின் தேஜஸ் [illegible]டன் கூடினதாயும் ஸமுத்ரராஜனுக்கு மஹிஷியாயும் உள்ள கங்கையின்கரையை அடைந்தார்என்றார் வால்மீகி. இதில் விஷ்ணு பாதத்தில் இருந்துநழுவினதாயும் என்பது இது எந்தகாலமோ, சங்கரரான பரமசிவன் தலையில் விழுந்தகாலம் எதுவோ ஒன்றுக் கொன்று ஸம்பந்தமே இல்லையே. இப்படி இருக்க எப்படி விஷ்ணுபாதத்தில் இருந்து பெருகினபோதே சிவன் தலையில் விழுந்தது என்று சொல்லமுடியும்? தவிற முதலில் கங்கை யானவள் விஷ்ணுபாதத்திலிருந்தே உண்டாகி வியத்கங்கையாக ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தில் நதிரூபமாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு இருந்தாள். ஹிமவான் அவளை தனக்கு பெண்ணாக வரவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க அவள் பெண்ணாக பிறந்தாள். பிறகு தேவதைகள் லோகக்ஷேமத்திற்காக நதிரூபியான அவளை மூன்றுலோக க்ஷேமத்திற்காக தரவேண்டும் என்று கேட்க அவரும் ஸந்தோஷித்து கொடுத்தார். அவர்களும் பெற்றுக்

கொண்டு சென்றார்கள் கொஞ்சகாலத்திற்கு பிற்...
ப்ரார்த்திக்க பரமசிவன் ஆகாசத்தில் இருந்துவிழு...
பூமிதேவிக்காகவும் பகீரதன் ப்ரார்த்தனைக்காகவு...
அவருக்கு தாங்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தனையே...
பக்தஸம்ரக்ஷணைக்காக தாங்கினதே தவிர வேறு யா...
இல்லை. அது பரம சுத்தமானது ஸாக்ஷாத் பர...
இருந்து நழுவினது. பகீரதனுக்காக நழுவினது. ப...
பரமேச்வரனால் பிந்து ஸிரஸில் விடப்பட்டது. இ...
என்று ஸர்வதேவர்கள் முதலிய ஸகலரும் அதில்...
செய்தார்கள். அப்புண்ணிய நதியான கங்கை செல்...
சாபம் அடைந்து இருந்த அனேகருடைய சாபத்தை மு...
யும் போக்கி ஸகலருக்கும் உத்தமலோகத்தை அ...
கொண்டு பாதாளம்சென்று ஸாகரர்களையும் புண்யலோ...
அனுப்பி பிறகு ஸமுத்ரத்தை அடைந்தது என்றார். இதிலிரு...
இக்கவி வாக்யப்படி கங்கை விஷ்ணு பாதத்தில் இருந்து பெ...
குகிறபோதே சிவன் ஸிரஸில் விழுந்தாள் என்பது இ...
என்று ஸித்தாந்தம்.

---

14. இந்திரன் அகல்யையை காமத்திற்காக அடைய வில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் முதல் 22-ம் ச்லோகம் வரை 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌶𑌚𑍀𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑍇𑌷𑌧𑌰𑍋𑌽𑌹𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 । 𑌋𑌤𑍁𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇 । 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌹𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 । 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌰𑌘𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨 । 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑍇𑌧𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌰𑌾𑌜𑌕𑍁𑌤𑍂𑌹𑌲𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 । 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌅𑌹𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 । 𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥ என்று ஆயிரங்கண்களை ஜனன காலமுதல் உடை யவனான இந்திரன் ரிஷி இல்லாதகாலத்தில் முனியான கௌதம

[illegible]டன் அகல்யையை அடைந்து அகல்யைப் பார்த்து [illegible]த்தைச்சொன்னன். இச்சையுள்ளவர்கள் ருதுகால [illegible] பார்க்கப்பட்டார்கள். நான் உன்னிடம் சேர்க்கையை [illegible]றேன் என்று சொல்ல அப்பொழுது ரிஷி வேஷத்தில் [illegible] அவளை ஆயிரங்கண்ணனை இந்திரன் என்றும் தெரிந்து [illegible] கெட்டவளான அவள் தேவராஜா கிடைத்தான் என்று [illegible]த்தால் அவனைச் சேர்ந்தாள். பிறகு இந்திரன் நான் [illegible]த்தேன் என்றாள் அவளும் அவனைப்பார்த்து கிரு[illegible]யாகி விட்டேன். நீர் இப்பொழுதே சீக்ரமாய்ச் [illegible]விடும் உம்மையும் என்னையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் [illegible] இப்படிச் சொல்ல இந்திரன் மந்தஹாஸம் செய்துச் [illegible]று வருகிறேன் என்று புறப்பட்டான் என்று இப்படி விச்வாமித்ரர் ராமனுக்குச் சொன்னார். இதனால் லோகத்திலும் [illegible]றவர்கள் அபிப்ராயத்திலும் இந்திரன் காமத்திற்காக இச்சைப் [illegible]டு அஹல்யையிடம் வந்தான் என்பது.

பாலகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 26-ம் ச்லோகம் [illegible] ॥ என்று வந்தவரான கௌதமர், நடுங்கினவராய் இருக்கிறவனையும் சோபிக்காத முகத்துடன் கூடினவனையும் முனிவேஷத்துடன் இருக்கிறவனையும் கெட்டவிருத்தியுடன் கூடினவனுமான இந்திரனைப்பார்த்துக் கோபத்துடன் இப்படிச் சொன்னார். என்னுடைய ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டவனல்லவா நீ பலனில்லாதவனாகக் கடவாய் என்று சபித்தார். உடனே அவனுடைய அங்கங்கள் விழுந்து விட்டதுகள். என்று இப்படி விச்வாமித்ரர் ராமனுக்குச் சொன்னார். இதனாலும் காமத்திற்காக வந்தான் என்பது.

உத்தரகாண்டம் 34-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகம் [illegible] । என்று ப்ரம்மா இந்

திரனைப் பார்த்து என்னால் அகல்யை யானவள் கௌதமருக்குக் கொடுக்கப்பட்டபிறகு கோபத்தினாலே காமத்தை உடைய உன்னாலே அவள் அடையப்பட்டாள். என்று பிர்மா சொன்னதாக அகஸ்திய வாக்யம்.

உத்தரகாண்டம் 34-ம் ஸர்க்கம் 37-ம் ச்லோகம் முதல் 42-ம் ச்லோகம் வரை [illegible] என்று கௌதமர் இந்திரனைப் பார்த்து மிகவும் கோபத்தை அடைந்தவராய்க்கொண்டு எந்த வைபோகத்தினால் நீ என் பத்தினியை அடைந்தாயோ அந்த வைபோகம் உனக்கு அழியட்டும் பயமில்லாமல் உன்னால் என் பத்னி அடையப்பட்டதால் அதனால் யுத்தத்தில் சத்ரு கரத்தில் நீ கட்டுப் படக்கடவாய். நீ பலன் இல்லாதவனாகி இது முதல் ஆட்டின் அங்கத்தையும் அடையக்கடவாய். இந்த கெட்ட புத்தி உனக்கு வந்து நீ பிரவர்த்தித்ததினால் இந்த விபரீதமான சித்த விருத்தியானது மனுஷ்யலோகத்திலும் உண்டாகப்போகிறது. இதில் ஸம்சயமில்லை. பூலோகத்தில் இந்த அதர்மத்தை எவன் செய்கிறானோ அந்த பாபத்தில் பாதி அவனுக்கும் பாதி உனக்கும் வரட்டும் என்றார். இதில் பரதாராபஹரணம் செய்யப்பட்டவனுக்கு நரகமாதலால் விபரீதமுண்டாகி யாதொன்றையும் அடையமுடியாமல் தபிக்கவேண்டும் என்றார். மேலும் உனக்கு ஸ்திரமான ஸ்தானமானது இல்லாமல் போகட்டும். இந்த அதர்ம கார்யத்தால் நீ இதில் ப்ரவிருத்தித்ததால் ஒவ்வொருஇந்திரனும் சாச்வதமாய் இருக்கமாட்டான் என்று இப்படி கௌதமர் சபித்தார். (கௌதமர் இந்திரனை ஆயிரம் ஸ்திரீ அங்கங்களை அடையக்

கடவாய் என்றும், பிறகு அதுகள் உனக்குமட்டும் அங்கங்களாயும், மற்றவர்களுக்கு கண்களாயும் இருக்கட்டும் என்று சொன்னார் என்பது வால்மீகி ராமாயணம் அல்ல.) அகல்யையை அடைவதற்கு வெகு காலமுந்தியே இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் உண்டு என்றார். அகல்யை யடையவரும்போது ஆயிரம் கண்ணன் வந்தான் என்று வந்த ரிஷிவேஷமுள்ளவனை ஆயிரம் கண்ணனை இந்திரன் என்று தெரிந்துகொண்டு அவள் இந்திரனை அடைந்தாள் என்பதால் ஏற்கனவே உண்டு என்றார் கவி. சில இடங்களையும் குறிப்பிடுகிறார். இந்திரன் விருத்தி ராஸரவதத்திலும் திதிதேவி ஸப்தமருத்துகளை உண்டுபண்ணின காலத்திலும், விச்வாமித்ரர் வடக்கு திக்கில் தபஸுக்கு சென்ற காலத்திலும், பரசுராமன் லோகத்தில் ஜனித்தகாலத்திலும், மருத்து மஹாராஜ யாக காலத்திலும், இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் உண்டு என்றார் வால்மீகி. இக்க்ரந்த ரீதியை கவனித்தால் இந்திரனுக்கு ஜனன கால முதலே ஆயிரம் கண்ணன் என்றும் வித்தாந்தம். இது பிர்மா இந்திரனுக்குச் சொன்னதை அகஸ்தியர் ராமனுக்குச் சொன்னார். இது அகஸ்திய வாக்யம்.

பாலகாண்டம் 51-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் முதல் 7-வரை
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁-
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌤𑌪𑍋𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑍍𑌉𑌪𑌾𑌗𑌤𑌾 । 𑌅𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌤𑌾
𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ॥ 𑌵𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌉𑌪𑌾𑌹𑌰𑌤𑍍𑌪𑍂𑌜𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇-
𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂 । 𑌅𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌂 । 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌤𑍁-
𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 । 𑌅𑌪𑌿 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌗𑌤𑌾 । 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌰𑌾𑌮𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍
𑌇𑌤𑌃 । 𑌅𑌪𑌿 𑌮𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜 । என்று சதாநந்தர் விச்வாமித்ரரைப் பார்த்து உத்தமா! தீர்க்கமான தபஸை உடையவளான என் மாதாவானவள் உம்மால் ராமனின் பொருட்டு காட்டப்பட்டாளா? என் அம்மாவானவள் வனத்தில் உண்டான வஸ்துக்களைக்கொண்டு ஸகலராலும் பூஜிக்கத் தகுந்த ராமனை பூஜித்தாளா? ரொம்பவும் பழையதாயும் எப்படி நடந்ததோ அப்படியே என் அம்மாவுக்கு இந்திரனோடு ஏற்பட்ட விபரீதத்தை சொன்னீரா? என் மாதா, விமோசனத்தை ராம

தர்சனத்தால் அடைந்து என் பிதாவுடன் சேர்க்கையை அடைந்தாரா? என் பிதாவினால் ராமன் பூஜிக்கப்பட்டாரா? என்று இப்படி சதாநந்தர் விச்வாமித்ரரைக் கேட்டார். (இப்படி சதாநந்தர் விச்வாமித்ரரை கேட்டதை வால்மீகி சொன்னர்) இப்பொழுது இதனுலும் இந்திரன் அகல்யை அடைந்தது ஸ்திரம் என்று தெரிகிறது. இப்பொழுது முன் சொன்னதுகளால் இந்திரன் அகல்யையை அடைந்தான், காமத்திற்காக அடைந்தான் என்றும் தெரிகிறது. இனி இந்திரன் அகல்யையை காமத்திற்காக அடையவே இல்லை என்பதை கவனிப்போம் :—

இந்திரனனவன் அகல்யா தேவியைப் பார்த்து நான் உன்னை அடையவந்து இருக்கிறேன் என்று சொன்னவுடன் தேவராஜன் என்ற குதூஹலத்தால் அந்த கெட்டவளான அகல்யை அடைந்தாள் அவனை என்ருர் விச்வாமித்ரர். இப்படியே உத்தரகாண்டத்தில் இக்ஷ்வாகு என்றவனுடைய பிள்ளையாயும் அஸுர வேளையில் பிறந்து அஸுரனுய் ஏற்பட்டவனுன தண்டகன் என்பவன் சுக்ராசார்யார் ஆச்ரமத்தில் அவருடைய புத்ரியான அரஜை என்பவளைக் கண்டு தன்னை அடைவதற்காக கேட்க அவள் நான் உன் குருபுத்ரி, வேண்டுமானல் பிதாவைக் கேளும் என்று சொல்ல உடனே அதை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவளை பலாத்காரமாய் அப்பொழுது அவன் ஸ்வீகரித்தான் என்ருர் அகஸ்தியர். (இது ராமனுக்கு தண்டகாரண்யம் உண்டானதை சொன்ன கதையில் இருக்கிறது.) இக்கதையில் அயோக்யனுன கெட்டவனுன தண்டகன் அவளை பலாத்காரமாய் அடைந்தான் என்ருர். இங்கு கெட்டவன் தண்டகன் என்ருர். சுக்ராச்சாரியார் புத்ரி அரஜா தேவியை தண்டகன் நெருங்குகிறபோது அவள் என்னை பலாத்காரமாய் தொடாதேயும் நான் கந்யை பிதாவுக்கு வசமாய் இருக்கிறவள் என்று தடுத்தும் பலாத்காரமாய் அவன் அடைந்தான் என்ருர் அகஸ்தியர். விச்வாமித்ரர் அகல்யையை இவள் கெட்டவள் என்ருர். ஏனெனில் இந்திரன் வந்ததும் அரஜா தடுத்ததுபோல் தொடாதே என்று சொல்லாமலும், தேவராஜா கிடைத்தான் என்று கெட்டவளான அவள் அவனை அடைந்து, அதுவும் அல்லாமல் உம்மால் சுகத்தை

அடைந்தேன். ஸந்தோஷித்தேன். நீர் உம்மையும் என்னையும் கார்த்துக்கொண்டு செல்லும் என்றதால் அகல்யை கெட்டவள் என்றே ஸ்தாபித்தார். முதலில் சொன்னது போராது என்று விச்வாமித்ரர் மேலும் கௌதமர் அகல்யையும் சபித்துவிட்டு சென்றார் என்று சொல்லும்போது மறுபடி பாலகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கத்தில் 33-ம் ச்லோகத்தில் ஏவமுக்த்வா மஹாதேஜா கௌதமோ து³ஷ்டசாரிணீம் । என்று அகல்யையான துஷ்ட சரித்திரத்தை உடையவளை சபித்துவிட்டு கௌதமர் ஹிமவத் சிகரத்தை அடைந்தார் என்றார். விச்வாமித்ரர் இந்திரனைக் கெட்டவன் என்று சொல்லாமல் அகல்யைக் கெட்டவள் என்றார். ஏனென்றால் யார் தபஸ் செய்தாலும் அந்த தபஸை கெடுப்பது தேவர்கள் ஸகலருக்கும் ஸ்வதர்மமே. இவர் விஷயத்தை விச்வாமித்ரர் நன்றாய் அறிந்துகொண்டவர். தேவதைகளோ, தேவேந்திரனோ, மற்றவர் தபஸை கெடுக்கவேண்டிய காரணம் என்னவெனில்; அநேக காலம் தபஸ் செய்து உத்தம பதவியை இந்திராதிகள் அடைந்து இருக்கிறார்கள். யாகாதிகளைச் செய்து அடைந்து இருக்கிறார்கள். ஆதலால் இதரர்கள் செய்யும் தபஸானது இந்திராதிகள் செய்திருக்கும் தபஸுக்குமேல் ஏறிவிடுமேயாகில் அவர்கள் ஸ்தானமானது சலிக்கிறது. உடனே அவர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக தபஸ் செய்கிறவர் தபஸை எத்தனை விதத்தில் கெடுக்கலாமோ அத்தனை விதத்திலும் கலைப்பார்கள். மேலும் எந்த ஒரு விஷயத்தை உத்தேசித்து தபஸ் செய்கிறார்களோ அதற்கு அவர்கள் தகுந்தவர்களா என்றும் பலவிதத்திலும் பரீக்ஷிப்பார்கள். இது இந்திராதி ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் ஸ்வதர்மம். ஆதலால் இந்திரன் அடைந்தது அவனுக்கு ஸ்வதர்மம் என்றே விச்வாமித்ரர் அவனிடம் தோஷமில்லாமல் பேசுகிறார். தவிர விச்வாமித்ரர் பிராம்மணன் ஆவதற்காக தபஸ் செய்தாரே தவிர ஒருவனுடைய பதவிக்காக இல்லை. அப்படியிருக்க மேற்கு திக்கில் ஆயிரவருஷம் விச்வாமித்ரர் தபஸ்செய்ய, தபஸ் விருத்தியடைந்ததால் இந்திரன் உடனே மேனகை என்ற தேவதாஸியை அனுப்பி இவர் தபஸை கலைத்துவா என்றான். அப்பொழுது அந்த

மேனகையானவள் அவர் தபஸ் செய்யப்பட்ட இடம் வந்த போது அவர் பிரேமை அடைந்து பத்து வருஷம் அவளுடன் இருந்தார். அதனால் ஆயிர வருஷ தபஸ் போய்விட்டது. பிறகு அந்த திக்கை விட்டு விட்டு வடக்கு திக்கை அடைந்து அங்கு ஆயிரம் வருஷம் தபஸ் செய்ய அதனாலும் சிரமம் அடைந்து அப்பொழுதும் அவர் தபஸை கலைப்பதற்காக ரம்பையை அனுப்பினான். இது இந்திரன் காரியம் என்று தெரிந்து அவர் கோபித்துக்கொண்டு எதிரில் நிற்கும் ரம்பையைப் பார்த்து நீ கல்லாகக்கடவாய் என்று சபித்துவிட உடனே அதுகாலபரியந்தம் செய்து இருந்த ஆயிர வருஷ தபஸும் போய்விட்டது. பிறகு விச்வாமித்ரர் அந்த திக்கை விட்டு கிழக்கு திக்கை அடைந்தார். இப்படி இந்திரன் தன் தபஸை கலைத்தவன் என்றறிந்தவர் விச்வாமித்ரர் ஆதலால் அவர் இந்திரன் பேரில் குற்றம் சொல்லாமல் இந்திரன் செய்தது ஞாயம் என்றே விச்வாமித்ரர் குறிப்பிட்டார். (இதுவும் தேவ காரியம்.)

ஆரணியகாண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகம் ராமன் தண்டகாரணிய ரிஷிகளுக்கு அனுக்ரஹம் செய்துவிட்டு மேலும் போகும்போது ஒரு யோசனை நீளத்துடன் இருக்கும் தடாகத்தையும், அதிலிருந்து உண்டாகிற உத்தம வாத்ய சப்தங்களையும் கேட்டு அத்யாச்சர்யத்தையும் அடைந்து தர்மபிருதர் என்ற ரிஷியைப் பார்த்து இந்த விசேஷம் என்ன என்று கேட்க அவர் இந்த குளமானது மாண்டகர்ணி என்ற ரிஷியினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது. அற்புதமான தபஸை அவரும் அடைந்து விட்டதால் அவர் தபஸை அழிப்பதற்காக தேவதைகளால் அனுப்பப்பட்டு ஐந்து அப்ஸரஸ்கள் அவரிடம் வர அவர் அவர்களுடன் ஸுகமாய் இருப்பதற்காக இந்த தடாகத்தை உண்டுபண்ணி தான் யௌவனத்தையும் அடைந்து அவர்களுடன் ரமித்துக்கொண்டு இருக்கிறார். தேவதைகளுடைய காரிய ஸித்திக்காக அவர்கள் இவரை அடைந்து விளங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய ஸங்கீதாதிகளும் மற்ற வாத்ய கோஷங்களும் கேட்கிறது என்று இப்படி சொன்னார்கள். இங்கு இப்படி

தேவர்கள் எத்தனையோ வழிகளை செய்து தங்களை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக தபஸை அழிப்பார்கள். இது தேவகாரியம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் இதை ஸ்வதர்மம் என்று எண்ணியிருப்பதாலேயே விச்வாமித்ரர் அகல்யையை திரஸ்கரித்தாரே தவிர இந்திரனை திரஸ்கரிக்கவில்லை என்பது பிரத்யக்ஷம்.

தவிற இந்திரன் 100 யாகம் செய்ய ஆரம்பித்த ஸகரமஹாராஜன் யாகத்தை கெடுத்துவிடுவதற்காக மாறுவேஷத்தில் வந்து அச்வமேத குதிரை கொண்டுபோய் பாதாள லோகத்தில் விட்டு விட்டு ஸகரனை அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளை இழக்கும்படி செய்தான். (இதுவும் தேவகாரியம்.)

தவிற இந்திரன் ஒரு ருஷி உக்ரமான தபஸ் செய்ய அவர் தபஸை அழிப்பதற்காக ஒரு அற்புதமான யுத்தவீரன் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்து ஓர் அற்புத கத்தியை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நான் வந்து கேட்கிறபோது கொடும் என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான். அந்த ரிஷி அந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டுபோய் காய் கிழங்கு கொண்டுவரப் போனார். அந்த கத்தி நன்றாய் வெட்டுவதைக் கண்டு அதில் ஒரு ஆஸ்தை அடைந்து வெட்டும் உத்தியோகத்தை வஹித்து ஸகல மரங்களையும் அழித்தார். இதனால் உண்டான மஹா பாபத்தினால் அவர் தபஸும் ஒழிந்து அந்த ரிஷி நரகத்தை அடைந்தார். (இதுவும் தேவகாரியம்.)

தவிற இந்திரன் அம்பரீஷ மஹாராஜன் 100-வது யாகம் செய்யும்போது அவனுடைய யாக பசுவை இந்திரன் கொண்டு போய்விட்டான். இதுவும் தேவகாரியம்.

தவிற இந்திரன், விச்வாமித்திரர் ஆயிரவருஷம் தவம் செய்துவிட்டு சாப்பிடப்போக அப்பொழுது இந்திரன் பிராம்மண வேஷத்துடன் வந்து பசியென்று யாசித்தான். விச்வாமித்திரர் அந்த பிராம்மணனை ஒன்றுமே சொல்லாமல் அந்த அன்னத்தை அப்படியே கொடுத்துவிட்டார். கொடுக்காவிட்டாலும் அவரை எதையாவது சொல்லிவிட்டாலும் பிராம்மணனை

நிந்தித்த பாவம் ஆதலாலும், தபஸும் போய்விடுமென்று ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே கொடுத்துவிட்டார். (இதுவும் தேவகாரியம்).

இந்திரன் காச்யபரான தன் பிதாவுக்கு இரண்டாவது பத்னியான—திதி தேவியானவள் இந்திரனை அழிப்பதற்காக் பர்த்தா சொன்னதான கடோரமான ஆயிரவருஷ தபஸை ஆசாரத்துடன் செய்துகொண்டு இருந்தபோது இந்திரன் தனக்கு அவள் சிறிய தாயாராதலரல் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு இருக்க அவள் ஆசாரம் தவறிவிட, பர்த்தாவும் ஆசாரம் தவறக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்க அவள் தவறிவிட உடனே ரொம்ப சின்ன ரூபம்கொண்டு அவள் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்து அங்கு இருந்த குழந்தையை ஏழு துண்டமாய் சேதித்து அதற்கு ஸப்தமருத்துக்கள் என்று பெயரிட்டான். (இதுவும் தேவ காரியம்).

இப்படி இந்திரன் ஸகல விதத்திலேயும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவும் தேவர்களைக் கார்க்கவும் எத்தனை உபாயம் உண்டோ அவ்வளவு உபாயத்திலும் தபஸை கெடுப்பான். அப்படியே கௌதமர் அபார தபஸை செய்துவிட்டதால் அவர் தபஸை அழிக்கவேண்டும் அதற்கு என்ன உபாயம் என்று பல விதத்திலும் யோசித்து பலதிலும் முடியாமல் போய்விட்டதால், உடனே ஏற்கனவே அகல்யை இச்சித்தவளானபடியால் அவளிடம் சென்றால் அவள் உடனே அடைவள் அவளை அடைந்துவிட அது கௌதமருக்குத தெரிந்தால்தான் அவர் உடனே கோபித்து சபிப்பார். நம்மையோ அழித்துவிட முடியாது. ஏனென்றால் அமிர்த பானம் செய்து இருப்பதால் சாவு கிடையாது. ஆதலால் இந்திரியத்தை ஜயிக்காமல் கோபித்து சபித்துவிட்டால் உடனே அனேக காலம்செய்த தபஸ் அழிந்துவிடுமாதலால் நாம் அவளை அடையுவோம் என்று அதற்காகவே அகல்யை இந்திரன் அடைய வந்தான் என்ற இவ்விஷயத்தை அறிந்து இருப்பவராகையாலேயே இந்திரனிடம் விச்வாமித்திரர் தோஷம் சொல்லவில்லை. அவன் தன் ஸ்வதர்மத்தில் இருக்கிறான் என்றார். தவிற இன்னம் கவனிப்போம். அகல்யையை

அடைந்த இந்திரன் இச்சையுள்ளவர்கள் ருதுகாலத்தை எதிர் பார்க்கமாட்டார்கள் என்முன். உடனே அவள் இவனை அடைந் தாள். அடைந்தவன் ஸர்வயோக்யதை உள்ளவன் நினைத்த ரூபத்தையும் எடுக்க முடிந்தவன் பலவித மாயைகளுடன் கூடினவன் அவளை யடைந்ததும் ஆகாச வழியாய் ஏன் மறைந்து விடக்கூடாது? ஏன் வாசல்வழியாய் வந்து சாபத்தை அடைய வேண்டும்? இருக்கட்டும்; இதே இந்திரன் வாலி பிறந்த கதையில் அற்புத ரூபமுள்ள ஓர் ஸ்திரீயை இவன் கண்டுவிட அவள் அப்பொழுதுதான் உண்டானவள். அவளிடத்தில் அவன் நெருங்குவதற்குள் அவளுடைய அற்புத ரூபத்தால் இவனுடைய வீர்யம் நழுவி வாலி பிறந்தான் என்று இருக்கி றதே. அகல்யை ரொம்ப ரூபமுள்ளவள் என்று ப்ரஸித்தமல் லவா! இந்திரன் அவளை அனுபவித்திருந்தும் ஏன் இவளுக்கு புத்திர பிராப்தி இல்லை எனில், அதற்கு வர்ணிக்கிறார். இவன் அவளிடம் காமத்தை இச்சித்து வந்தவனில்லையாதலாலும் அவளைக் கெடுத்தது ரிஷிக்குத் தெரிந்தால்தான் கோபித்து சபிப்பார். சபித்தால் தபஸை க்ரஹிக்கலாம் என்றே அவர் வருகிறகாலபரியந்தம் உள்ளே இருந்துவிட்டு அவர் வரும்ஸமயம் இவனும் வெளியே வந்து அப்பொழுதும் மறையாமல் எதிரில் நின்றான். காரியம் குத்ஸிதமாதலால் பயந்தான். தனக்கு எவ் விதத்திலும் தபஸை அழிப்பது என்பது ஸ்வதர்மமாயிருந்தும் எதிரில் ரிஷி ரூபத்துடனே நின்றால், அப்பொழுதுதான் சபிப் பார் - தபஸை க்ரஹிக்கலாம் என்று நிற்க அவர் சபித்தும் அவர் தபஸு அழிந்தது.

பாலகாண்டம் 49-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகத்தில் இந்திரன் தேவதைகளைப் பார்த்து குறிப்பிடுகிறான் 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌤𑌪𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌂 । 𑌅𑌫𑌲𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾 । 𑌶𑌾𑌪𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 । என்று கௌதமர் தபஸை அழிக்கச் சென்றேன். என்னால் தேவகாரியமானது செய்யப்பட்டது. கோபத்தை அடைந்த அவரால் நான் பலனில்லாதவனாக செய்யப்பட்டேன் என்றான்.

அதை அங்கீகரித்து அவனுக்கு ரிஷி வாக்கியத்தின்படி ஆட்டின் அங்கத்தைக் கொடுத்தார்கள் என்று க்ரந்தம். இப்படி இந்திரன் அகல்யையிடம் பிரவேசித்ததை தேவகாரியம் என்று கருதியே விச்வாமித்ரர் இந்திரனிடம் தோஷம் சொல்லாமலேயே அகல்யையை திரஸ்கரித்தார். ஆதலால் அகல்யை பேரில்தான் தோஷம் என்றும் ஸித்தாந்தம். எக்காரியத்தைச் செய்தாவது இந்திராதிகள் தங்களுக்கு அனுகூலத்தையும், தங்களைக் கார்த்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. தவிற அகல்யையின் புத்ரரான சதாநந்தர் வாக்யத்தைக் கவனித்தாலும் ஊஹித்தால் தன் மாதாவின்பேரில் தோஷாரோபணம் செய்கிறார். இவள் இஷ்டப்படாவிட்டால் அவன் எப்படியடைய முடியும் குற்றவாளி இவளே என்கிறார். தேவராஜா கிடைத்தான் என்று குதூஹலத்தால் மனஸை அவனிடம் விட்டாள் என்றதால் இவள் குற்றவாளி என்றார். ஸுந்தர காண்டத்தில் தேவியான ஸீதையானவள் உத்தமியாதலால் ராவணன் தன்னிடத்தில் கண்டபடி பேசினகாலத்தில் நான் உன்னை எரித்துவிடுவேன் ஏன் விட்டு இருக்கிறேனென்றால் என் பர்த்தாவின் ஆக்ஞை இல்லை என்றாள். இப்படி பதிவ்ரதைக்கு உத்தம மஹிமையிருக்கும்போது இவள் தடுக்காமல் தேவராஜா என்று இந்திரனிடம் இன்ப பிரேமை கொண்டதால் குற்றம் இவள் பேரிலேயே என்றும் ஸ்தாபித்தார். தவிற கௌதமர் அகல்யையை சபித்தபோதும் நீ வந்தவனை தெரிந்துகொண்டு அடைந்தபடியால் நீ மற்ற எந்த பூதத்திற்கும் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும். உனக்கு மட்டும் உன்னை நன்றாய்த் தெரியவேண்டும். காற்றைக் குடித்துக்கொண்டு சாம்பலில் படுத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். எப்பொழுது ராமன் இங்கு வருவரோ அப்பொழுது உனக்கு ஸ்வரூபம் வரட்டும். நீ அவரைப் பூஜித்துவிட்டு பிறகு என்னை அடையலாம் என்றார். கௌதமரும் அவள் தெரிந்துகொண்டு அடைந்தவள் என்றே குறிப்பிட்டார். உத்தரகாண்டத்தில் பிர்ம்மா இந்திரனைப் பார்த்து சொன்ன இடத்தில் தன் பெண்ணை அடைந்தான் என்ற கோபத்தால் சொல்லுகிறார். தவிற கௌதம சாபம் இந்திரனுக்கு சத்ரு கரத்தில் கட்டுப்

படுவாய் என்று சபித்ததால் அதை அநுபவித்த இந்திரனுக்கு ஞாபகப்படுத்தின இடத்தில் குறிப்பிட்டார். தவிற அந்த இடத்தில் வர்ணிக்கும்போது அகல்யை கௌதமரிடம் உம்முடைய ரூபம் கொண்ட இந்திரனால் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன் என்றாள். இதில் கௌதமர் சபித்தபோதும் கவனித்தால் குற்றம் அகல்யை பேரிலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டதால் குற்றவாளி அகல்யை என்றே ஸ்தாபனம். தவிற உத்தர காண்டத்தில் அகல்யையை சபித்தபோது உன்னைப்போல் ரூபவதிகள் அநேகர் உண்டாகிவிடட்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார். இக்கதையால் உத்தர காண்டத்தில் பிர்மா, புத்ரி நிமித்தமாய் பேசும் அவ்வளவுமே புத்ரியைக் கெடுத்தான் என்ற கோபத்தால் என்று ஸ்பஷ்டமாய் இருக்கிறது. பிர்மா தேவகாரியங்கள் முழுமையும் தெரிந்தவராய் இருக்க கோபத்தால் அவர் அந்த விஷயத்தில் கொஞ்சமும் வெளிப்படுத்தாமல் அகல்யையிடம் குற்றமே இல்லாமல் பேசுவதால் அப்பொழுது பிர்ம்மா சொன்னதை சொல்லும் அகஸ்திய வாக்யம் பிரமாணமா? விச்வாமித்ர வாக்யம் பிரமாணமா? என்பதை கவனித்தால் பிர்ம்மா வால்மீகிக்கு கிரந்தம் எழுதச்சொல்லியிருந்தாலும் நடந்ததை கவி சொல்லுவதால் குற்றம் எங்கு இருந்தாலும் வெளிப்படுத்த வேண்டியது ஸ்வதர்மமாதலாலும், முந்தியே அகல்யா இந்திராதிகளுக்கு பரஸ்பரம் இருக்கும் ப்ரேமை தெரிந்திருந்தும் பிர்ம்மா வேணும் என்றே அகல்யையை கௌதமருக்குக் கொடுத்தேன் என்று குறிப்பிட்டதாலும், பிர்ம்மா புத்ரிக்கு பரிந்து பேசுகிறதாகவே இக்க்ரந்தத்தில் ஸ்பஷ்டம். கௌதமர் அகல்யையிடம் ஸ்பஷ்டமாய் தேவேந்திரன் என்று தெரிந்து அநுபவித்தவள் என்றே கோபித்து சபித்து இருக்க அதையும் புத்ரியாதலாலும் அந்த தோஷங்களை மறைக்கவேண்டிய தன் ஸ்வதர்மத்தால் மறைத்துப் பேசுகிறார் என்றே ஸ்பஷ்டம். தவிற இக்கதை நடந்ததை நடந்துகொண்டு இருந்தபோது பிர்ம்மா நேரிட பார்த்துக் கொண்டு இருக்கவில்லை. பார்த்து இருந்தால் இந்திரனை தடுத்து இருக்கமாட்டாரா? தெய்வ, கதி, தடுக்கவும் முடியாதது. ஆதலால் இவர் பரிந்து பேசுகிறார் என்றும் ஸ்பஷ்டம். இந்திர

னல் உமது ரூபத்தினல் நான் திகைக்கப்பட்டேன். காமகாரத்தினல் இல்லை என்று அகல்யை கௌதமரிடத்தில் சொன்னதாய் பிர்ம்மா சொல்லுகிறார். இது ஸ்திரீகளின் ஸாஹஸகர்மா என்பதும் ஸ்பஷ்டம். இவளே இந்திரனிடம் ஸந்தோஷப்பட்டேன் உம்மையும் என்னையும் காத்துக்கொண்டு சென்று வாரும் என்றவள் ஏமாற்றப்பட்டேன் என்றால் எப்படி நிஜமாகும்? ஆதலால் இது ஸ்திரீ ஸாஹஸ க்ருத்யம் என்றார். வால்மீகி அகல்யையின் சாப விமோசனத்தை வர்ணிக்கும்போது அந்த சாபம் அவளுக்கு கௌதமர் கொடுத்தது நியாயமே என்றபிப்பிராயப் படுவதால் பிர்ம்மா அனுக்ரஹத்தால் க்ரந்தம் வர்ணிக்கும் வால்மீகி ஸகலத்தையும் தெரிவிக்க கடமையுடையவராதலால் குற்றமுடையவள் அகல்யைதான் என்றும் ஸ்தாபித்து, இந்திரனும் தன் ஸ்வதர்மத்தில் இருந்தவனே என்றும் அகல்யையிடம் இந்திரன் காமகாரமாக வரவில்லை என்றும் ஸ்தாபித்தார் ஆதலால் இந்திரன் அகல்யையை காமத்திற்காக அடையவில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

---

15. அதிகோப காலத்திலும் அதிஸந்தோஷகாலத்திலும் அதிதுக்க காலத்திலும் சித்தம் இழந்த காலத்திலும் வரக்கூடிய எந்த வாக்கியங்களுக்கும் மதிப்பு கிடையாது என்றும், இக்காலங்களில் இல்லாததையும் கூட சொல்லி எவர்களாயிருந்தாலும் பேத்துவார்கள் என்று ஸித்தாந்தம்.

தசரதர் விச்வாமித்ரர் வந்ததும் தாங்கள் பெரியவர்கள் எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்போம் என்றார். மேலும் நீர் பூஜிக்கத் தகுந்தவர் என்றதும் அவர், பிள்ளையைக் கொடும் என்றார். இது காதில் பட்டவுடன் தசரதர் மனமுடைந்துவிட்டார் என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். மனமுடைந்த அவர் விச்வாமித்ரரைப் பார்த்து நீர் பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்டு போக உமக்கு போக்யதை இல்லை என்று இப்படிப் புலம்பினர். என்று வால்மீகி மேலும் ராஜா இப்படிப் புலம்பினர் என்றார். இதை அதி

துக்கத்தில் சொன்னார் என்றார். தவிற கவி, ராமன் காடுபோன போது உத்தம ஸ்திரீகளால் சந்தனாதிகள் பூசப்பட்டு பல கட்டில்களில் படுத்து உத்தம ஸ்திரீகளால் விசிறப்பட்ட ராமன் என்று தசரதர் வர்ணிக்கிறார். இல்லாததை இவர் அதி துக்கத்தால் சொல்லுவதால் இவர் புலம்புகிறார் என்றார். ஆதலால் அதி துக்கத்தில் இல்லாததெல்லாம் வரும் என்று ஸித்தாந்தம். அதிஸந்தோஷத்தில் பரதன் ஹனுமானைப் பார்த்து நீர் எனக்கு அண்ணா வந்த விஷயத்தைச் சொன்னதால் உமக்கு பல கிராமங்களையும் பட்டு பீதாம்பரங்களையும் கொடுக்கிறேன் என்றும் சொல்லி அற்புத ரூபமுள்ளவர்களாயுள்ள 16 கன்னிகைகளை உமக்கு பத்னிகளாய்க் கொடுக்கிறேன் என்றார். கொடுத்தாரா என்றால் இல்லை. ஏனெனில் இதை அவர் அதிக ஸந்தோஷத்தில் சொன்னதாய் குறிப்பிட்டதால் நைஷ்டிக பிர்ம்மசாரியானவருக்கு 16 பத்னிகளா எப்படி—? ஆதலால் கவி அதி ஸந்தோஷத்தில் எதையும் சொல்லுவார்கள் என்றார். ஸீதை தன் நல்ல சித்தத்துடன் இருந்தபோது என் மனஸார மற்றவரைத் தொடமாட்டேன் என்றவள் இந்திரஜித்து வதத்திற்கு பிறகு புத்ர துக்கத்தால் ராவணன் ஸீதையைக் கொல்ல வந்தபோது நான் ஹநுமான்பேரில் ஏறிக்கொண்டுபோய் இருந்தால் ராமனையடைந்து ஸுகமாய் இருப்பேனே என்றாள். இவ்வித இடத்தில் அவள் சித்தம் இழந்து புலம்புகிறாள் என்றார் கவி. சித்தம் இழந்ததால் ஹநுமானைத் தொடலாமா கூடாதா என்ற வ்யவஸ்தையற்று இல்லாததை நடக்கப்போகாததைச் சொல்லுகிறாள் என்றார். முன்பின் விரோதமாய் பேசுகிறாள் என்றார். ஆதலால் சித்தம் இழந்தபோது இல்லாததெல்லாம், வரும், யாரும் எதையும் சொல்லுவார்கள் என்றார். ஸீதை மற்றொரு இடத்தில் அதிதுக்கத்தில் பிராணனைவிட எண்ணின போது ராமனை நினைத்து நான் உம்மைப்பற்றி என்ன எண்ணுகிறேன் என்றால் நான் இதோ பிராணனை விட்டுவிடப் போவதால் நீர் இனிமேல் நீண்ட கண்களுடன் கூடின பெண்களுடன் ரமித்துக்கொண்டு பரம ஸுகத்துடன் இருக்கப்போகிறீர் என்று எண்ணுகிறேன் என்றாள். இவளே மற்றொரு இடத்தில்

தன்னைத் தவிற யாரையும் ராமன் ஸ்மரித்ததில்லை என்றார். வால்மீகியும் வேறு யாரும் கிடையாது என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இவள் அதி துக்கத்தால், இவள் ஒருத்தியே ராமனுக்கு பத்னியாய் இருக்க அநேகருடன் ஸுகமாய் இருக்கப் போகிறீர் என்ற இல்லாததை அதிதுக்கத்தில் சொல்லுகிறாள் என்றார் கவி. ஆதலாலும் அதிதுக்கத்தில் இல்லாததும் வரும் என்றும் ஸித்தாந்தம். அதிதுக்கத்தினால் சித்தம் இழந்து கௌஸல்யை நீலமேகச்யாமளனான ராமனை தங்கவர்ணம் என்று இல்லாததைச் சொல்லுகிறாள். குழந்தை ராமனுக்கு 25 வயது காடு போகும் போது ஆயிருக்க இவள் வயது 17 என்று புலம்புகிறாள். ஆதலால் அதிதுக்கத்திலும் சித்தம் இழந்தபோதும் இல்லாததெல்லாம் வரும் என்றார் கவி. இப்படி எத்தனையோ விஷயங்களை கவி காட்டியிருக்கிறார்.

இப்படியே வாலி அடிபட்டதும் சித்தம் இழந்தான் என்று வால்மீகி சொன்னதால் ஸர்வ குணங்களுடன் கூட இருக்கும் ராமனை குணங்கள் விட்டவன் என்றும் உத்தமனாயிருக்கும் அவனை அதர்மிஷ்டன் என்றும் நேரிட அடித்து இருந்தும் அவனை மறைந்தடித்தான் என்றும் மஹா புருஷனான ராமனை, சடன், மூர்க்கன், பொய் சொல்லுபவன் க்ஷுத்ரன் என்றும் இப்படி இல்லாததை எல்லாம் சித்தம் இழந்ததால் வாலி சொன்னான் என்று நாரதரும் வால்மீகியும் குறிப்பிட்டதால் சித்தம் இழந்தபோது இல்லாததும் வரும் என்றார் கவி. வஸிஷ்டர் அதிகோபத்தை அடைந்து ஸீதைக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யப் போகிறேன் என்கிறார். நடக்காததை, இக்க்ரந்தம் பட்டாபிஷேகம் ஆனபிறகு கவி பண்ணினதால் ஸர்வமும் அறிந்தவரான வால்மீகி வஸிஷ்டர் நடக்காததைச் சொல்லுகிறார் என்று வஸிஷ்டர் கோபத்தில் நடக்காததை பேசினார், புலம்பினார் என்றார். ஆதலால் அதி கோபத்தில் இல்லாததும் வரும் என்றார் கவி. இப்படியே ராமன், ராவணன் ஸீதையைக் கொண்டுபோனபோது கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு ஸர்வ லோகஸம்ஹாரம் செய்கிறேன் என்று கர்ஜித்தார். வால்மீகி நடக்காததை இவர் சொல்லுவதால் அதிகோபகாலத்தில் எதை

யும் இல்லாத்தை நடக்காததை யாரும் சொல்லுவார்கள் என்றார் கவி. ஆதலால் முன்சொன்ன காலங்களில் யார் சொல்லி இருந்தாலும் அவ்வாக்கியங்களுக்கு மதிப்பு கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். தவிற அந்த இடங்களில் வால்மீகி வாக்கியத்தில் இந்த நாலுகாலங்களில் ஒன்று இருந்தால்தான் அங்கீகாரமே தவிற அது மற்றவர்கள் வாக்கியத்தில் இருந்தால் அது கவி வாக்யத்திற்கு விரோதமாய் இருந்துவிட்டால் அடிபட்டு விடலாமாதலால் நாரத வால்மீகி வாக்யம்தான் இக்கிரந்தத்திற்கு பிரமாணம் என்றும் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் முன் நாலு காலங்களில் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியங்கள் ராமாயணத்தில் எத்தனையோ இடங்களில் பல வாக்கியங்களில் உண்டு, சில சொல்ப இடங்களைமட்டும் முக்கியமாய்க் காட்டினோம். ஆதலால் இக்காலங்களில் வந்தவாக்கியங்களுக்கு யாதொரு கௌரவமும் கிடையாதென்று வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

16. புத்தியில் ஒன்றுபட்டுவிட்டால் அது உடனே மேல் ஓட்டம் ஓடுமே தவிற மஹா வித்வானானாலும் உடனே அதை மாற்றிக்கொள்ள முடியாதென்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸாக்ஷாத் வால்மீகி பகவான் நாரதரால் தனக்கு ஸம்க்ஷேபமாய் ராமாயணத்தை தெரிந்துகொண்டு அது பிர்மத்தின் சரித்ரமாதலால் அதே ஞாபகத்துடன் தமஸா நதிக்கு ஸ்னானத்திற்கு சென்றார். அப்படிச் சென்றபோது நதிக்கரையில் எதிரில் தென்பட்ட ஆணும் பெண்ணுமான பக்ஷிகளையும் வேடனையும் கண்டதும் காணும்போது ஏற்கனவே ராமாயணத்தின் ஞாபகத்துடன் செல்லும் அவர் இதையும் காணும் ஸமயம் ஆண்பக்ஷி அடிபட பெண்பக்ஷி கலங்க எதிரில் வேடன் நிற்க உள்ளே எண்ணும் கதையில் ராமன் ராவணனைக் கொன்றுவிட ராவணன் கிழே விழுந்துவிட மேலே மந்தோதரி விழுந்து கதற எதிரில் வேடன் நிற்க அந்த ஸமயம் அவர் அறியாமல் பிர்மாவின் ஆக்ஞையால் அவர் வாக்கில் மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாம்த்வமகமஶ்ஶாஶ்வதீஸ்ஸமா: । யத்க்ரௌஞ்சமிதுநாதேகமவதீ: காமமோஹிதம் । என்ற ச்லோகம்

வெளிவந்தது. வந்ததும் தன் வாக்கில் என்ன வந்தது என்றறிய முடியாமல் அந்த ச்லோகத்தில் பதம் எப்படி பிரிகிறது என் பதை கவனியாதவராய், மாநிஷாத என்ற ஒரே பதத்தை மா, நிஷாத, என்று இரண்டாய்ப் பிரித்துக்கொண்டார். ஆதலால் அர்த்தமும் விபரீதமாகப்போய் கவலேயும் உண்டாகிவிட்டது. புத்திக்கு ஓடும் குணமுதலால் தப்பாகப்பட்டதும் அதை நினைத்து நினைத்து அதாவது வேடனை சபித்தேனே! சபித் தேனே என்று அதே குழப்பத்தை அடைகிறாரே தவிற பதம் இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு கவனித்தவரே இல்லை. காரணம் புத்திக்கு ஓடும் குணம் என்றும் அதை தனக்கு அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றும் நிரூபிக்கிறார். பிந்தி அவர் ஒவ்வொரு இடத்திலும் காட்டியிருக்கும் அழகையும் கவனிப்போம்.

பாலகாண்டம் 40-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகத்தில் ததம் ஹயஹரம் ஜ்ஞாத்வா க்ரோதபர்யாகுலேக்ஷணா: I என்று ஸகர மஹாராஜ புத்ரர்கள் கபிலவாஸுதேவமூர்த்தியே தங்கள் குதிரையை திருடிய திருடன் என்று எண்ணிக்கொண்டு கோபத் துடன் கூடி அவரை நில் என்று கத்திக்கொண்டு ஆயுதங் களுடன் எதிர்த்தோடி வந்தார்கள். அவர் அவர்களை ஹுங்காரத்தால் பஸ்மமாக்கிவிட்டார். இங்கு அவர்கள் குதிரையை கண்டதும் அது அவர் சமீபத்தில் மேய்ந்துகொண்டு இருந்ததாலும் அவரைத் திருடன் என்று எண்ணினார்களே தவிற அவர் ரிஷி என்று எண்ணவில்லை. எண்ணுவதற்கும் இட மில்லை. காரணம் தேடாத இடமும் பாக்கியில்லாமல் போன பிறகு கண்டதும் உண்டான ஸந்தோஷத்தால் அவர் பக்கத் தில் கண்டதும் அவர் திருடன் என்று புத்தியில் பட்டது. புத்தியில் ஒன்று பட்டதும் அதற்கு உடனே ஓடும் குணமாத லால் அப்பொழுது தங்கள் புத்தியில் பட்டது ஸரியா, தப்பா என்று அறியவே முடியாமல் உடனே திருடன் என்று எண்ணி விட்டார்கள். அதை மாற்றிக்கொள்ள வேறு இடமும் இல்லா ததால் கோபத்துடன் அவரை எதிர்த்து எல்லாரும் அழிந்து விட்டார்கள். ஆதலால் புத்திக்கு ஓடும் குணம் என்றும் புத்தி

யில் ஒன்று பட்டால் அப்பொழுது பட்டது ஸரியா தப்பா என்று அறியும் குணம் எந்த வித்வானுன புத்திக்கும் கிடையா தென்றும், அது ஓடும் வேகம் ஓடி முடிந்தபிறகுதான், மாற்றிக் கொள்ள ஸாவகாசம் இருந்தால், மாற்றிக்கொள்ள இடமும் இருந்தால் மாறுமே தவிற இல்லையானுல் நல்லதானுலும் கெட்டதானுலும் அதை ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்றும் ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 43-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று பரமசிவன் அந்த கங்காதேவி இந்த சங்கரரையும் நமது ஜலவேகத்தில் அடித்துக் கொண்டு பாதாளம் கொண்டுபோய்விடுவோம் என்ற கர்வத்துடன் வரும் அவள் புத்தியை அறிந்து அவளை தன் ஜடையில் அடக்கினுர். அந்த கங்கை தாம் இவரை ஜலத்தினுல் அடக்க எண்ணினுளே தவிற இவர் யார், இவர் மஹிமை என்ன என்று எண்ணுமல் அவரையும் நமது வேகத்தால் அடக்குவோம் என்று புத்தியில் அவளுக்கு பட்டதால் அவள் அவர் ஜடையில் இருந்த இடம் தெரியாமல் அடங்கிவிட்டாள். கங்காதேவி புத்தியில் இவரை அடித்துக்கொண்டு போகவேண்டும் என்று பட்டதால் அதுமேல் ஓட்டம் ஓடினதே தவிற புத்தியில் பட்டது ஸரியா தப்பா என்று அவள் புத்திக்கும் படவில்லை என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

பாலகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று தேவராஜா என்ற குதூஹலத்தால் இந்திரனை அகல்யை அடைந்தாள். அவள் புத்தியில் இப்படிபட்ட புத்தியை அவள் நழுவவிட்டதால் கெட்டாள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இதை உபமானமாய் விச்வாமித்ரர் சதானந்தரிடம் சொன்னபோதும் அகல்யை எப்படி போய் கௌதமரை அடைந்தாள் என்று சொன்னுர் எனில் ரேணுகாதேவி திரும்ப பார்க்கவரை அடைந்ததுபோல் என்றுர். இங்கும் ரேணுகை நிழலிடம் என்ன இது இப்படி ஒரு ரூபமோ என்று எண்ணினுள். அத்துடன் அவள் தர்மம் குறைந்தது. அவளும் புத்தியை நழுவவிட்டாள். இருவரும் புத்தியை நழுவ

விட்டவர்கள். அகல்யைக்கும் ரேணுகைக்கும் வித்யாஸம் என்னவெனில் அகல்யை இந்திரனை அடைந்தவள், இச்சித்தவள் ரேணுகை அடையாதவள். இப்படி உண்டா? எண்ணினவளையும், தொடுகின்றவளையும் உபமானம் ஏதுமட்டும் கொடுத்தாரெனில் திரும்பி பார்த்தாவை அடைந்ததற்குமட்டும் கொடுக்கப்பட்டதென்று ஸித்தாந்தம். அந்த அழகை ஸீதையும் குறிப்பிடுகிறார். நான் புத்தியாலும், காரியத்தாலும், மனஸாலும் மற்றவித்தத்தாலும் நான் யாரையும் ஸ்மரிக்காமல் இருப்பது உண்மையானால் இவ்வக்னி எனக்கு குளிர்ந்து இருக்கட்டும் என்றாள். அப்படியே அக்னி குளிர்ந்து இருக்கிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு அகல்யையின் புத்தியில் இந்திரன் கிடைத்தான் என்று பட்டுவிட்டதால் மேலே ஓடும் குணமாதலால் ஓடி தடுத்துக்கொள்ள முடியாததாய் கெட்டுவிட்டது என்றார்.

பாலகாண்டம் 53-ம் ஸ்ர்க்கம் 9-ம் ச்லோகத்தில் ரத்நம்ஹி மவநீந்தஜ ரத்நஹாரீ வவாயுவ:। த ஸ்மாத்ஸம்பலாம்தேஹி மமைஷாயமதோத்விஜ। என்று விச்வாமித்ரர் வஸிஷ்டரைப் பார்த்து மன்றாடி இது, இந்த பசுவானது ரத்னம். ராஜாக்கள் ரத்னத்தை அபஹரிப்பவர்கள் ஆதலால் இது ராஜாவான என்னுடையது. இதை நீர் எனக்குக் கொடும் என்றார். புத்தியால் இப்பசுவை தான் அடைய வேண்டும் என்று பட்டது. அந்த புத்திபோனவழியில் சென்று மனக்கஷ்டத்தை அடைந்தார். அந்த புத்தியை திரும்பக் கொள்ளமுடியாதவராய் ஆகிவிட்டார். அதனால் புத்திக்கு ஓடும்குணம் என்றும் அப்பொழுது அதைத் திருப்ப முடியாது என்றும் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

பாலகாண்டம் 57-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் தஸ்யபு த்திஸமுத்பந்நாயஜேயமிதிராகவ। மதேயம்ஸ ஸரீரேண தேவாநாம் வாமாம்கதிம்। என்று திருசங்கு மஹாராஜனுக்கு சரீரத்துடனேயே ஸ்வர்க்கம் செல்லவேண்டும் என்று புத்தியில் பட்டது. அதனால் குருவை கலந்தும் அவர் யாகம் செய்தாலும் பலிக்காது நடக்காது என்று அவர் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. தன் புத்தியால் அவன் பிறகும் ஆலோசிக்காதவனாய் அந்த

புத்தியில்பட்டதை அப்படியே அது போகும்வழியில் விட்டுவிட்டானே தவிற புத்தியில் பட்டது ஸரியா தப்பா என்று விசாரிக்காதவனாய் சண்டாளாதி சாபத்தையும் அடைந்து ஸ்வர்க்க லோகமும் அடையாதவனாய் அந்தரத்தை அடைந்தான். ஆதலால் புத்திக்கு ஓடும் குணம் என்னும் ஸ்தாபிக்கிறார்.

அயோத்யா காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ஸ்லோகம்: ராஜாஹி ஐ.த்ரு—ஊஷெ்ஙாதி வொஙாஂ வாவஃஜூதி என்று ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தை ராமனிடம் சொல்லும்போது ராமா நான் ஆகாசத்தில் விபரீதங்களான உத்பாதங்களைக் கண்டேன். அதன் பலன் ராஜாவுக்கு மரணம், அல்லது மரணத்திற்கு ஸமானமான துக்கம் என்பது ஸத்யம் என்றார். அப்படி உற்பாத பலனை அறிந்தும் ராஜா ஏன் பட்டாபிஷேகம் செய்ய எண்ணுகிறாரெனில் தனக்கு வயதாகிவிட்டதாலும் முக்யம் தன் தேஹத்தை விட்டு பிராணன் போவதற்குள் ராமனைப் பட்டாபிராமனாக பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணியதால் அதை செய்ய எண்ணினார். புத்தியில் ஒன்று பட்டால் அது மேல் ஓட்டம் ஓடும் குணம் என்பதையும் விபரீத பலனை அறிந்தாலும் புத்திக்கு ஓர் மங்களத்தை அடைய எண்ணிவிட்டால் அதை அது மாற்றிக்கொள்ளாது என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அயோத்யா காண்டம் 64-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகம் ஷிவொயஶிதிஃகூாயஂ஬ாணெ நாஹிஹுடொஜயா। என்று தசரதர் நான் யானை என்று எண்ணி என்னால் ரிஷி குமாரன் கொல்லப்பட்டான் என்றான் புத்தியில் யானை ஜலம் குடிக்கும்போது கட கட. வென்று சப்தம் கேட்குமாதலால் குடத்திற்குள் ஜலம் செல்லும்போதும் அப்படியே சப்தம் கேட்டதால் இராத்ரிகாலமாதலால் இருட்டில் சப்தத்தை கேட்டதும் புத்தியில் யானை ஜலம் குடிப்பதாய்ப் பட்டதால் யானை என்று எண்ணி பாணத்தால் ரிஷிகுமாரனை யடித்துவிட்டார். புத்தியில் யானை என்று பட்டதால் அடித்துவிட்டார். புத்திக்கு ஓடும் குணமாதலால் புத்தியின் ஓட்டத்தால் வேறு ஒன்றும் எண்ண முடிவதில்லை. ஆதலால் இங்கும் புத்தியின் குணம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அந்த புத்தியின் ஓடின குணத்தால் மேல் அதை கவனிக்கவும் இடம்

இல்லாமல் போய்விட்டதால் ராஜன் சாபத்தையும் அடைந்து விட்டார். ஆதலால் எவனுக்கும் அந்த ஸமயம் புத்தியின் ஸ்வபாவத்தை எவனாலும் மாற்ற முடியாதென்று ஸித்தாந்தம்.

ஆரண்யகாண்டம் 43-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகம்: லோபிதஸ்தேந ரூபேண ஸீதயா ச ப்ரசோதித:। என்று கவியானவர் ராமனும் அந்த மான் ரூபத்தில் மோஹித்தார் என்றார். புத்தியில் மாரீசனை அந்த தங்க மானை மாயமானை உண்மையான மான் என்றே எண்ணிவிட்டார். புத்தியில் ஒன்றுபட்டால் அது மேல் ஓட்டம் ஓடும் என்பதை கவி இங்கு காட்டினார். மான் என்று ஈடுபட்டதால் ராமன் மேலே ஸீதையை பிரிந்தார் என்றும் ஸ்பஷ்டம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம்: அஹம் த்வவகதோ புத்த்யா சிஹ்நைஸ்தைர்ப்ராதரம் ஹதம்। என்று ஸுக்ரீவன் ராமனிடம் சொல்லும்போது, அங்கு ஏற்பட்ட அடையாளங்களினாலே அண்ணாவான வாலி செத்துவிட்டதாக புத்தியில் பட்டதால் நான் குஹையை ஓர் பாறையால் மூடிவிட்டு ஊரை நாடி வந்தேன் என்றான். புத்தியில் வாலி செத்துவிட்டதாய்ப் பட்டதால் இருக்கிறான் என்று எண்ண இடம் இல்லாமல் போய்விட்டது. புத்திக்கு ஓடும் குணமாதலால் மேல் அவனுக்காக கர்மாக்களையும் செய்தான். ஆதலால் இங்கும் புத்திக்கு ஓடும் குணம் என்றும் புத்தியில் ஒன்றுபட்ட அந்தஸமயம் அதை ஒருவராலும் ஒருவிதத்திலும் தடுக்கமுடியாது என்று இங்கும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஸுந்தரகாண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 54-ம் ச்லோகம்: ஹர்ஷேண மஹதா யுக்தோ நநந்த ஹரியூதப:। ஆஸ்போடயாமாஸ சுசும்ப புச்சம் நநந்த சிக்ரீட ஜகௌ ஜகாம। என்று கவி, ஹநுமான் மந்தோதரியைகண்டு அவளுக்கு இருந்த ரூபத்தால் ஸீதையோ என்று எண்ணினார் என்றார். இப்படி ஹநுமானுடைய புத்தியில் மந்தோதரி, ஸீதையாய்பட உடனே புத்திக்கு ஓடும் குணமாதலால் அந்த குணப்படி ஹநுமான் தான் ஸீதையைக் கண்டதாக எண்ணி குதிக்கிறார், விளையாடுகிறார், தூணில்

ஏறுகிறார். வாலை முத்தமிடுகிறார். இவ்வளவுக்கும் பிறகு ராமன் பத்னி ராவணன் பக்கத்தில் இருப்பாரா. நான் எண்ணினது பிசகு அல்லவா என்று பிறகு புத்தியை மாற்றிக்கொள்கிறார். அந்த ஸமயத்தில் அந்த ஓடும் புத்தியை மாற்ற எந்த மஹா வித்வானுக்கும் கிடையாது என்று கவி ஸ்தாபிக்கிறார்.

உத்தரகாண்டம் 67-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகம்: 𑌮𑌯𑌾 𑌰𑍋𑌷𑌪𑌰𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 என்று வஸிஷ்டர் கல்மாஷபாத ராஜனைப் பார்த்து எனக்கு புத்தியில் நீயே எனக்கு அபராதம் செய்துவிட்டதாக என் புத்தியில் பட்டதால் நான் உன்னை சபித்துவிட்டேன். நான் இப்பொழுது இது உன் காரியம் அல்ல என்றும் ஓர் ராக்ஷஸன் உன்னை வஞ்சிக்கவே இப்படிச் செய்தான் என்றும் அறிந்தேன் என்றார். ஞாதாவான வஸிஷ்டருக்கும் ஓடும் குணமுள்ள புத்தியை தடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்றும் எவனுக்கும் அந்த ஸமயம் புத்தியை அடக்கிக் கொண்டுவர முடியாது என்றும் புத்திக்கு ஓடும் குணம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இப்படி கவியானவர் பலர் விஷயங்களிலும் காட்டி அது தனக்கும் உண்டு என்றும் காட்டி இப்படி புத்தியின் ஸ்வபாவ குணத்தையும் காட்டி, அது ஓடும் குணமுடையதாதலால் எவனும் அதை அந்த ஸமயம் தடுத்து புத்தியால் அந்த ஸமயம் பட்டது ஸரியா அல்லது பிசகுதானா என்று அறிய சக்தி கிடையாது என்று குறிப்பிட்டார். புத்திக்கு ஓடும் குணமாதலால் அந்த ஸமயம் ஸரி தப்பு என்பதை விசாரிக்கும் யோக்யதை கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

17. ஸ்ரீராமாதிகள் 12 வயதிலும் ஸீதாதிகள் 6 வயதிலும் காம ஸுகாதி போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகி பகவான் ஸீதாதிகளுக்கு 6 வயதிலேயும் ராமாதிகளுக்கு 12 வயதிலேயும் காமாதி போகங்களை அனுபவிக்கும் காலம் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டது என்று நிரூபிக்கிறார். இவ் விஷயத்தை ஆங்காங்கு குறிப்பிடும் இடத்தைக் கவனிப்போம். மேலும் இவ்விஷயத்தில் வ்யாக்யாதாக்களும் உலகத்தில் மற்ற இதரர்களும் கவனியாமல் சொல்லும் விஷயங்களையும் கவனிப்போம். ஆறுவயதில் பெண்கள் ருதுவாவதும் 12 வயதில் பிள்ளைகளுக்கு போககாலம் என்பது பொருத்தமல்ல. அப்பொழுது அவர்கள் பல விளையாட்டுகளை விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்கிறார்கள். ஏனெனில் அந்த வயது போககாலம் அல்ல என்று ஒரு தீர்மானத்தை வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள் கவி இந்த அபிப்ராயத்தைக் கண்டிக்கிறார். அதை கவனிப்போம்.

பாலகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகம்: அத ராஜா தசரதஸ்தேஷாம் தாரக்ரியாம் ப்ரதி। என்று கவியானவர் தசரதர் குழந்தைகளுக்கு கல்யாணம் செய்ய எண்ணினார் என்கிறார். மேலே கவி பாலகாண்டம் 77-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம்: ரேமிரே முதிதாஸ்ஸர்வா பர்த்ருபிஸ்ஸஹிதா ரஹ: என்றார். அந்த குழந்தைக்கான பெண் குழந்தைகள் தங்கள் தங்கள் பர்த்தாக்களுடன் ஏகாந்தத்தில் தனித்தனியாய் இருந்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ரமித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்றார். ஆதலால் போகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். (வால்மீகி வாக்கியம்).

அயோத்யா காண்டம் 118-ம் ஸர்க்கம் 33-ம் ச்லோகம்: பதிஸம்யோக ஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா து மே பிதா। சிந்தாமப்யகமத்தீனோ வித்தநாசாதிவாதன:। என்று ஸீதை அனஸூயா தேவியைப்பார்த்து எனக்கு பதியுடன் சேர்க்கையையடையும் படியான காலம் வந்தது கண்டு என் பிதா ரொம்ப கவலைப்பட்டார் என்றாள். (இது ஸீதா வாக்யம்)

பாலகாண்டம் 66-ம் ஸர்க்கம் ஜனகன் விச்வாமித்ரரைப் பார்த்து சொன்னபோது நான் யாகம் செய்வதற்காக பூமியை உழுதேன். அப்பொழுது பூமியில் இருந்து இவள் (ஸீதை) வெளிவந்தாள். பிறகு இவள் விருத்தியடைந்தாள். அந்த கன்னிகையை ராஜாக்கள் வரித்தார்கள். நான், அவள் வீர்யத்தால் அடையக் கூடியவள் என்று வில்லை வளைக்கச் சொன்னேன். அவர்கள் கோபித்து ஒரு வருஷம் யுத்தம் செய்தார்கள். நான் தபஸால் தேவதைகளை ஆராதித்து பலத்தையடைந்து அவர்களை ஜயித்தேன். அவர்கள் பிறகு சென்றுவிட்டார்கள் என்றார். (இது ஜனக வாக்யம்.) இதில் ராஜாக்கள் வ ரி த் தா ர் க ள் என்றதால் பெண் பெரியவளாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரு கக்ஷி. ஒரு ஸ்திரீயை வரிக்கவேண்டுமானால் பக்குவமடையும் காலம் என்பதுதான் பிரமாணம். அதாவது 14 வயது பரியந்தம் சொல்லவேண்டும் என்கிறார்கள்.

அயோத்தியா காண்டம் 118-ம் ஸர்க்கத்தில் ஸீதை அனஸூயா தேவியைப் பார்த்து தன் கல்யாண கதையைச் சொன்னபோது, நான் பிறந்தேன். என்னை என் மாதாவிடம் பிதா கொடுத்தார். என் பிதா என்னைக்கண்டு பர்த்தாவுடன் சேர்க்கையடையும் காலம் வந்தது கண்டு ரொம்ப கவலைப்பட்டார் என்றாள். அதற்காக, எனக்காக ஸ்வயம்வரம் வைக்க எண்ணினார். அப்பொழுது வருணன் அவரிடம் ஓர் வில்லைக்கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதை நாணேறிடுபவருக்கு பெண் கொடுப்பதாய் என் பிதா சொன்னார். ராஜாக்கள் வரித்தார்கள் என் பிதா வில்லை வைத்துவிட எல்லாரும் விலகிவிட்டார்கள். பிறகு வெகு காலத்திற்கு பிறகு ராமன் அதாவது ஸுதீர்கஸ்ய து காலஸ்ய என்று அதாவது தீர்க்கமான காலம் ஆனதும் ராமன் வந்தார். வில்லை நாணேறிட்டு என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டார் என்றாள். (இது ஸீதா வாக்யம்).

இது நிற்க முதலில் வயதின் நிர்ணயத்தைக் கவனிப்போம். தசரதரிடம் விச்வாமித்ரர் ராமனைக் கேட்கும்போது அவரைப் பார்த்து தசரதன் பாலகாண்டம் 20-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகத்தில்: ஊநஷோடசவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:। நயுத்த

யொ ஹ்ர_தாஜவஸ ் வஸஂ ராதிஸ ஹராக்ஷஸெஃ ! என்று ஏ மஹர்ஷே நீர் சொல்லும்படி மாரீசாதிகளுடன் யுத்தம் செய்யும் யோக்யதை இவனுக்கு இல்லை. இவனுக்கு கொஞ்சம் குறைந்த பதினாறு பிராயம் என்றார். இதில் 12 வயதுதான் ஸ்தாபிக்கிறார். இதை அறியாமல் ஒரு வயது அல்லது இரண்டு வயது குறைக்கவேண்டும் அதிகம் கூடாது ஊநம் என்றால் பதினாறுக்கு குறைச்சல் என்று அர்த்தம். ஆதலால் ரொம்பக் குறைச்சல் என்பதல்ல என்ற ஒரு கக்ஷி.

ராமன் காடு போகும்போது கௌஸல்யையை துக்கித்தாள். அப்பொழுது அவள் ராகவனைப் பார்த்து அயோத்யா காண்டம் 21-ம் ஸர்க்கம் 45-ம் ச்லோகம் ஊஸவு வஷ-ஜாணி தவஜா தவஸ ் ஸாவவ ! என்று நீ பிறந்து பதினேழு வயதல்லவா என்றாள். இதில் காடு போகும்போது 17-வயஸு என்று ஸ்பஷ்டம். (கௌஸல்யா வாக்யம்.)

ஆரண்யகாண்டம் 47-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் ஸீதை ராமனிடம் பேசும்போது உஷிக்ஷா ஹ ஊஸஜா ஸக்ஷாகூணாஂ ஹிவெஸெ ந ! ஸஂஜா நாஂ ஜாநுஷாநு ஹொஹ்ாநு ஸவ-காஜவஸ ஷிநீ ! ததஃ யொஊஸெவஷெ ஸாஜாஜஂ த்யதவஸஂஃ ! என்று நான் பனிரெண்டு வருஷகாலம் ஸர்வமனுஷ்ய போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு அயோத்தியில் இருந்தேன். பதிமூன்றாம் வருஷத்தில் ராஜா ஆலோசித்தார் என்றாள். இதில் கலியாணம் ஆகி 12-வருஷம் இருந்தாள் என்பது ஸ்திரம். மேலும் சொல்லும்போது அதே ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகத்தில் ஜஜஸ த-ஜா ஜஹா தெஜா வயஸாவஷிஂஸகஃ ! ஃஷா ஊஸஹிவஷ-ஜாணி ஜஜந ஹிஹ ண்ரதெ என்று காடு போகும்போது பர்த்தாவுக்கு 25-வயது என்றும் தான் பிறந்து 18-வயதில் காடு சென்றதாயும் குறிப்பிட்டாள். *முந்தி இவள் கல்யாணமாகி பனிரெண்டு வருஷம் அயோத்தியில் இருந்ததால் குறிப்பிட்டதாலும் பிறந்த பதினெட்டு வயதில் காடு சென்றதால் கல்யாணத்தின்போது ஆறு வயதுதான் என்பது ஸத்யம்.

ஆரணியகாண்டம் 38ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகத்தில் ஸாஜொ ஹ ஊஸவஷெ-ஜாயஜகூ தாஸு ஸாவவஃ ! என்று ராவணனைப்

பார்த்து மாரீசன் ராமனுக்கு பனிரெண்டு வயதில் நான் ஸித்தாச்ரமத்தில் அடிபட்டேன் என்றான். (இது மாரீச வாக்யம்)

இனி விஷயத்தை கவனிப்போம்.

வால்மீகி தசரதரை புத்திரை இழந்து புலம்புவதாய் ஊ்யித உநாः என்று குறிப்பிட்டதாலும் தசரத வாக்யம் ப்ரயோசனம் இல்லை என்றார். கௌஸல்யையும் அவனும் புத்தியிழந்து புலம்புவதாய் குறிப்பிட்டதாலும் அதுவும் ஸரியல்ல என்கிறார் கவி. இங்கு வ்யாக்யாதாக்கள், பூணல் போடும்போது எட்டாவது வயது அதை சேர்த்துக்கொள் என்பதை பிசகு என்று கவி கண்டிருக்கிறார். ஒருவர் புத்திஇழந்துபுலம்பும்போது அதற்குமதிப்பே கிடையாது என்று ஸ்தாபிக்கிறார். ஸீதா வாக்யத்தையும் மாரீச வாக்யத்தையும் கவி புலம்புவதாய் இந்த கட்டத்தில் சொல்லாததால் அதுவே கவி வாக்யப்படி பிரமாணம். இக்கிரந்த ரீதியில் கல்யாணத்தின்போது ஆறு வயது என்று பிரமாணம் என்று முந்தியே காட்டப்பட்டது. ராமனுக்கு விச்வாமித்திரர் கேட்டபோது 12-வயது பிறகு ஊரில் இருந்தது 12-வருஷம். பிறகு 25-வயதில் பட்டாபிஷேகத்திற்கு யோசனை. கல்யாணத்தில் ராமாதிகளுக்கு 12 வயது என்பதும் ஸீதாதிகளுக்கு 6 வயது என்பதும் ஸ்திரம். கௌஸல்யை வாக்யப்படி ராமன் காடு போகும்போது 17 வயதானால் கல்யாணம் ஆகி 12 வருஷம் ஊரில் இருந்தால் ராமனுக்கு கல்யாணமாகும்போது 5 வயது என்பது ஸத்யம். ஸீதைக்கு 6-வயது என்பது அல்லவா? இதுஉண்மையானால், ஸீதை காடு புறப்படும்போது, தன் பர்த்தாவுக்கு 25 வயது என்றும் தனக்கு 18 வயது என்றும் இருவருக்கும் 7 வயது குறைவைச் சொல்லியிருக்க இது எப்படி? ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல. சிலர் ஸீதை பிறக்கும்போது மூன்று வயது குழந்தையாய் பாவாடை கட்டிக்கொண்டு வந்தாள் என்கிறார்கள். இதுவும்பிசகுஎன்கிறார். அதாவது.கவி வாංஸகு-ணிீத ஸவ-ஃ॥ംஹீം என்று உடம்பில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் ஏராளம் மண்ஒட்டிக்கொண்டிருக்க பிறந்த குழந்தையாய்வந்தாள் என்று இருக்களப்படிப்பொருந்தும்? ஆதலால் இக்க்ரந்தப்படி ஸீதையை

ராமனைவிட வயதானவளாய் சொல்ல முடியாது. ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல.

இக்க்ரந்தத்தில் வால்மீகி ராமாதிகளையும் ஸீதாதிகளையும் எப்படி குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் எனில் இவர்கள் பாயஸத்தினால் புத்ராதிகள் ஆவிர்பவித்தவர்களாதலால் ஸீதை பூமியில் இருந்து ஜனனமாதலால் லக்ஷ்மி அம்சம் நாலு பெண்ணுமாதலால் விஷ்ணு அம்சம் இந்த பிள்ளைகளுமாதலால் இந்த புத்ரர்கள் 12 வயதில் போகத்தை அடையுமா பெண்கள் 6 வயதில் ருதுஆவார்களா என்பதை தீர்மானிக்க இந்த சாஸ்திரங்கள் உதவாது என்றும் இது சுக்ல சுரோணிதத்தில் பிறந்தவர்களுக்குத் தானே தவிற மற்றவர்களுக்கு கிடையாது, இவர்கள் அப்படி ஜனனமில்லாததால் இவர்களை இந்த சட்டம் பாதிக்காது என்றும் காட்டி அயோத்தியா காண்டத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் நவகாறுவப்பா_ந-ூமः என்றார். ராமன் காலத்தில் கட்டுப்படாத துரீஷ புருஷன் என்று இப்படியும் நிர்ணயித்து இருப்பதால் இந்த பகுத்தறிவைக்கொண்டு பேசுவது உசிதம் அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். அதிலேயே ஸீதை தன் கலியாண கதையை அனஸூயைக்கு சொன்னபோது எனக்கு பதியோடு சேரும் காலம் வந்தது கண்டு என் பிதா ரொம்ப கவலைப்பட்டார் என்று சொன்னது ஸத்யம் என்றும் ராமாதிகள் வித்தியாப்பியாஸம் செய்து ஊருக்கு வந்ததும் தசரதர் அந்த 12 பிராயத்திலேயே அவர்களுக்கு கல்யாணத்திற்கு யத்னம் செய்தார் என்று கவியும் ஸ்தாபித்துக் காட்டினதாலும் கவியே மேலும் பாலகாண்டத்திலும் குறிப்பிடுகிறார். தவிற ஸீதை என்னை ராஜாக்கள் வரித்தார்கள் பிதா வில்லைக் காட்டினார். அவர்கள் வில்லை நாணேற்ற முடியவில்லை. ஸ-ூஜீவ-ஃஸ) ூ-த-ூ காமுஸ) என்ற ரொம்பகாலத்திற்கு அப்புறம் ராமன் வந்தார் என்று சொன்னாளே என்பதை வைத்துக்கொண்டு ஸீதைக்கு வயதாகிவிட்டது ருதுகால பரியந்தம், பதினான்கு வயது பரியந்தம் ஆகிவிட்டது. அப்பொழுதுதான் ராஜாக்கள் வரிப்பார்கள். என்றுசிலர்சொல்லுகிறார். இதையும் கவி அடியோடு கண்டிக்கிறார். இந்த தீர்க்க காலம் என்ற பதம் இக்க்ரந்தத்தில் பல இடத்தில் ப்ரயோகம்

உண்டு. இப்பதம் இக்க்ரந்தத்தில் நாழிகை கணக்குக்கும் நாள் கணக்குக்கும் மாஸக்கணக்குக்கும் வருஷக் கணக்குக்கும் ப்ர யோகிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆதலால் இந்த பதம் வயதுக்குப் பேசவே முடியாது. இது வ்யவஸ்தை இல்லாத பதம். அதாவது கொஞ்சகாலம் ஆனதென்பது. அதாவது நாள் கணக்கே தவிற மிஞ்சினால் மாஸக் கணக்கே தவிற வருஷத்திற்கு உள்ளடக்கமே தவிற ஒரு நாளும் மேலல்ல என்று ஸித்தாந்தம். ஆதலால் கவி வாக்கியத்திற்கும் அவர் அபிப்ராயத்திற்கு விரோதமான எவர்கள் வாக்யத்திற்கும் கௌரவம் கிடையாது என்று ஸத்யம். வால்மீகி பகவான் பிர்ம்மா அனுக்ரஹத்தால் ஸர்வமும் அறிந்து வர்ணிப்பவர் என்ன சொல்லுகிறார் எனில் கல்யாணமாகி ஊருக்கு வந்ததும் பாலகாண்டம் 77-ம் ஸர்க்கத்தில் ஆறு வயது பெண்கள் தங்கள் தங்கள் பர்த்தாக்களுடன் ஏகாந்தத்தில் இருந்துகொண்டு ரமித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுவிட்டதால் யுக்தியாதிகள் ஒன்றும் ப்ரயோஜன மில்லையாதலால் பகுத்தறிவுக்கு இக்க்ரந்தம் ஏற்பட்டதல்ல. ஆதலால் அதை அனுபவித்தால்தான் தெரியுமாதலால் அனுக்ர ஹத்தால் அறிந்து வர்ணிக்கும் வால்மீகி 6 வயதில் பெண் களும் 12 வயதில் பிள்ளைகளும் காம போகாதிகளை அனுப வித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டதால் அவர் வாக்யப்படி இதுதான் ஸத்யம் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

அயோத்யா காண்டம்

---

18. ஸ்ரீராமன் ஏகதார வ்ருதத்துடன் கூடினவர் என்ற ஸித்தாந்தம்.

உலகத்தில் சிலர் அபிப்ராயம் ராமன் பலபத்னியுடன் கூட இருந்தார் என்றும் பல பத்னிகளுடன் இருந்தால் அதற்கு கெடுதல் இல்லை என்றும் இப்படி சில வியாக்யானங்களும் அபிப்ராயப்படுவதால் அது அல்ல. ராமன் ஏகதார விருதமுள்ளவனே என்று வால்மீகி சொல்லும் வாக்யத்தையும் அவர், பல பத்னி என்று குறிப்பிடும் வாக்யங்களை பூர்வபக்ஷம் செய்யும் அழகையும் தன் தன் வாக்யங்களில் முன் பின் விரோதம் இல்லாமல் அவர் போகும் அழகையும் கவனிப்போம்:—

1. அயோத்யா காண்டம் 8-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌖𑌲𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑍁𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 । என்று கூனியானவள் கைகயீயைப் பார்த்து ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகமானல் ராமனுடைய உத்தம ஸ்திரீகள் ஸந்தோஷத்தை அடைவார்கள் உன்னுடைய நாட்டுப் பெண்கள் பரதனுடைய நாசத்தில் கவலைப் படுவார்கள் என்ருள். (இது கூனி வாக்யம்).

2. ஸுந்தர காண்டம் 28-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌰𑌂𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌵𑍀𑌤𑌭𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 । என்று ஸீதையானவள் தற்கொலைசெய்துகொள்ளும் போது ராகவனை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிருள். ஏ நாதா பிதாவினுடைய ஆக்ஞையை நியமத்துடன் முடித்து வனத்தில் இருந்து திரும்பி உத்தம விருதத்துடன் கூடினவராய்க்கொண்டு நீர் என்னிடத்தில் இருக்கிற பயத்தை விட்டுவிட்டு நீண்ட கண்

களுடன்கூட விளங்கிவரும் பெண்களுடன் பரம சுகத்தில் இருக்கப் போகிறீர் என்று நான் எண்ணுகிறேன் என்றாள். (இது ஸீதாவாக்கியம்).

3. அயோத்யாகாண்டம் 42-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகம் யஸ்-வெஷ-வெயாநெஷ-ஸெநெதவ்ம்ஓ நர-ஷிதஃ। வீஜ்ஞ ஊா நொஉஹா-உஹாஸிஃ ஷ்ரீஸிஃ உஉஸ-தொத்உஃ॥ என்று ராமன் காடு போனதும் தசரதர் ராமனை நினைத்து சொல்லுகிறார். என் பிள்ளையான உத்தமனான அந்த ராமன் உத்தம ஸ்திரீஜாதிகளால் சந்தனம் பூசப்பட்டு விசிறி முதலானதுகளால் உபசரிக்கப்பட்டு சுகத்திற்கு இருப்பிடமான ரமணீயமான படுக்கைகளில் படுத்த அந்த ராமன் இப்பொழுது மரத்தடியை அண்டியிருக்கிறான் நிச்சயம் என்கிறார். (இது தசரதவாக்யம்).

4. யுத்தகாண்டம் 21-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகம் ஹ-ஜெஃ வர உநாரீணாம்வரிஷ்உஉநகயா। என்று உத்தம ஸ்திரீகளுடைய புஜங்களால் அனேகம் தடவை ராமனுடைய கையானது தடவிக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றார். (இது வால்மீகிவாக்யம்.)

5. உத்தர காண்டம் 103-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ச்லோகம் உஉஊத்ரஸெயாஸவ-உாஃ க-உாராஞஃ வ-ராணிவ। காஞீம் உஉவந்தீம்உதீக்ஷாயாஜூாம்ஹகஉணீ। என்று லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து பரதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீ முந்திசெல் அப்படி செல்லும்போது எனது மாதுர்வர்க்கங்களையும் ஸகல குமாரர்களுடனும் அந்தப்புர ஸ்திரீஜாதிகளுடனும் யாகத்திற்காக தீக்ஷையுடன் இருக்கிற என்னுடைய ஸ்வர்ணமயமான பத்னியுடன் நீ முந்தி செல் என்றார். (ராம வாக்யம்).

இப்படி உள்ள இந்த வாக்யங்களைக்கொண்டு ராமனுக்கு பல பத்னி என்கிறார்கள். இதற்கு உள்ள கௌரவம் எந்த மட்டும் என்று கவனிப்போம்.

கூனியானவள் கைகயியிடம் வந்து அவளிடம் ராமனது பட்டாபிஷேகத்தை கலைப்பதற்காக பேசினபோது சொன்னாள். கூனி பேச்சை எடுக்கும்போதே அவளை திரஸ்கரித்தார் வால்மீகி. அது என்னவென்றால் அயோத்யாகாண்டம் 7-ம்

ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகம் ஸாஉஹ்ரொஉா நாகொவெ நஉஂயரா வாவ உஶி-உநீ। என்று பாபத்தை காட்டுகிற அவள் கோபத்தால் எரிக்கிறவள்போல் விளங்கி வேகமாய் ஒடி படுத்துக்கொண்டு இருக்கும் கைகயீயை அடைந்து இதைப் பேசினுள் என்றுர் கவி. கவி இவளை பாபி என்றுர். தவிர அதே ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகத்தில் மறுபடி திருப்பி கூஜயா வாவஉஶி-உந்ரா விஷாஉ உமஉ தாா०। என்றுர். பாவத்தைக் காட்டும் அவளாலே பரம துக்கத்தை அடைந்தவளாய் கூனியைக் கேட்கிறுள் என்றுர். இதிலும் பாபத்தைக்காட்டும் அவளாலே என்றுர். இவள் பாபி யானதால் தசரதரையும் பாபி என்கிறுள். வால்மீகி தசரதரை உத்தம தர்மிஷ்டன், ஸத்யஸந்தன், என்று தசரத குணங்களை வர்ணித்து இருக்க இவள் தசரதரைப்பற்றி அயோத்யா காண்டம் 7-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் யஉ-உவாதீ, ஶமொஹ-த-ஊ ஶகூஷ்வாதீ வஉாா ணஃ। ஶ-ஊஹாவெ நஜா நீஷெ தஹெ நவஉ தி ஸஂயி தா। என்று உன் பர்த்தா வாய்வார்த்தையில் தார்மிகன், மறைக்கப்பட்டு இருக்கிற அப்பிரியத்தை செய்பவன் அது மற்ற வருக்குத் தெரியாது. வெளிக்கு பிரிய வசனமாய் பேசுகிறவன். க்ரூரகர்மாவை உடையவன். இப்படிப்பட்டவரை உன் சுத்த பாவத்தால் நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. என்று இப்படி தூஷித் தாள். இப்பொழுது மந்தரையான கூனிவாக்யம் நிஜமா? எப்படி? கெட்டவர்கள் குணம் எதிராளியை கெட்டவர்களாக சொல்லுவார்கள் என்கிறுர் கவி. சூர்ப்பனகி ராமனிடம் வரும்போது சூர்ப்பனகியை வால்மீகி கிழவி என்றுர். அந்த கிழவி யானவள் ஸீதையைக் கிழவி என்றுள். சுந்தரகாண்டத்தில் பொய் சொல்லப்பட்டவர்களான ராக்ஷஸர்களில் ஒருவரான ப்ரஹஸ்தன் ஹநுமானைப்பார்த்து பொய் சொல்லாதே. பொய் சொன்னல் உன் தலை போகும் என்றுன். இப்படி கெட்டவர் கள் தன் கெட்ட குணத்தை எதிராளிகளிடத்தில் ஆரோபணம் செய்வார்கள் என்றுர் கவி. ஆதலால் கெட்டவளான கூனியான வள் தசரதனை கெட்டவன் என்றுள். ராமனுக்கு பட்டாபிஷேக மானல் அவனுடைய உத்தம ஸ்திரீகள் ஸந்தோஷப்படுவார்கள். உன் நாட்டுப்பெண்கள் பரதநாசத்தில் கவலைப்படுவார்கள் என்

ருள். இவள் முக்ய எண்ணம் ராமாபிஷேகவிஹிம்ஸை என்று ராமனுக்கு ஹிம்ஸையை செய்கிறவளானதால் அதற்காக எப்படி கைகயி மனஸை கலக்கலாமோ அப்படி பேசுகிருள். இல்லாததை சொல்லுகிருள். தன் ஸ்வபாவப்படி பேசுகிருள். இவள் பட்டணம் அலங்காரம் செய்யப்படுவதை தன்னைப்போல வேலைக்காரியிடமே கேட்கிருள். பேசுகிறவளும் கைகேயிக்கு வேலைக்காரி என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். ஒருவனுக்கு பட்டாபிஷேகமானால் அந்த மூத்த ராஜ குமாரன் பத்னிகளுக்கு அதிஸந்தோஷம் என்பதல்ல. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு என்றைக்கும் ஏதாவது ஒருநாள் பட்டாபிஷேகம் உண்டு. அன்றய தினம் ஸந்தோஷம் உண்டு என்பது நிச்சயம். ஆனால் வேலைக்காரிகள், அவர்களுக்குத் தான் எஜமானுக்குப் பட்டாபிஷேகமானால் அந்த வேலைக்காரிகளுக்குத்தான் பரம ஸந்தோஷம். ஏனெனில் அவர்கள் சாச்வதமல்ல. பெண்ணல்லது பிள்ளைக்கு கல்யாணமானால் அந்த கல்யாணம் செய்யப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு அநேகம் வேலைக்கார வேலைக்காரிகளைக் கொடுத்துவிடுவதால் அவர்கள் ஸ்திரமில்லாததாலும் இந்த கூனியும் கைகயிதேவி கல்யாண காலத்தில் கேகய ராஜனால் கொடுக்கப்பட்டுவந்தவளாதலாலும், அவர்கள் குற்றம் செய்துவிட்டால் அவர்கள் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டுவிடலாமாதலாலும், பிரியமில்லாவிட்டால் அவர்களை விலக்கிவிடலாமாதலால் அவர்கள் சாச்வதமல்ல. ஆதலால் வேலைக்காரிகளுக்குத்தான் அதிக ஸந்தோஷம். ஆதலால் கூனியும் வேலைக்காரியாதலால், இவள் இப்பொழுது ராமபட்டாபிஷேகத்தை கலைக்கும் காரணமே, வேலைக்காரியான தனக்கு, இப்பொழுது ராஜ பத்னியாய் இருக்கும் கைகயியால் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கும் ஸுகம் நாளைக்கு ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் ஆகிவிட்டால் கைகயிக்கு ராஜ்ய வைபோகம் குறைந்தால் நமக்கும் இப்பொழுது இருக்கும் வைபோகம் குறைந்துவிடுமே என்று ஆத்ம ஸுகத்தை அபேக்ஷித்தே கூனி கலைக்கிருள் என்று வால்மீகியே வர்ணித்ததாலும் ராமபட்டாபிஷேகமானால் ராமனுடைய வேலைக்கார ஸ்திரீகள் ஸந்தோஷப்படுவார்கள். ஹ்ருஷ்டா: கிருஹத்தில் தீர்த்தம் தெளித்து வீடு சுத்தம் செய்கிறவர்கள். உனது

வேலைக்காரிகள் கவலைப்படுவார்கள் பர்தநாசத்தில் என்றாள். கெட்டவள் எதையும் பேசுவள் என்றதால் கூனி வாக்யம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததல்ல என்று ஸ்திரப்படுவதால் அவள் வாக்யம் தள்ளத்தகுந்தது என்று ஸித்தாந்தம்.

ஸீதாதேவியானவள் மஹா கவலையடைந்து ராமனை அது காலபரியந்தம் அடையாததால் உண்டான அதி கவலையால் நீர் நான் இதோ பிராணனை விட்டுவிடப்போவதால் நீண்ட கண்களுடன் கூடின பெண்களுடன் பரம ஸந்தோஷத்துடன் இருக்கப் போகிறீர் என்று எண்ணுகிறேன் என்ற ஸீதாவாக்யத்தை வால்மீகி துக்கத்தால் ஜதீவ்ஜெவீபஹுயாவிடுவ ஸவஜாத நாராஉ உநஹூரஞ்ஜீ । என்று அதி துக்கத்தால் புலம்புகிறாள் என்று சொல்லிவிட்டதால் இது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் ஸீதாவாக்யமும் தள்ள தகுந்தது என்று ஸித்தாந்தம்.

தசரதர் ராமன் காடு போனதும் உண்டான துக்கத்தின் ஆத்திரத்தால் புலம்புகிறார் என்று வால்மீகி வர்ணிப்பதால் எப்படிபோல் என்றால், ஸீதை தன் நாதனுக்கு தான் ஒரு பத்னி தான்என்று தெரிந்து இருந்தும் அதி துக்கத்தால் எப்படி இல்லாததைச் சொல்லுகிறாளோ அப்படியே தசரதரும் பிள்ளையைப் பிரிந்த அதி துக்கத்தால் அயோத்யா காண்டம் 42-ம் ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகத்தில் விஷுஷாவவ உஹவாதஃ வியஂவஹ்த உநஹூஷு என்று பிள்ளையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ராஜா புலம்பினார் என்று முந்தியும் அதே ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் ஜதைவம் விஷுவநு ஈஜா ஜநளவெநா ஹிஸஂவரதஃ । என்று இப்படி ஜனங்களால் சூழப்பட்டு இருக்கும் ராஜா இப்படி புலம்பினார் என்று வால்மீகி குறிப்பிட்டதாலும் தசரதன் வார்த்தையும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகியானவர் உத்தம ஸ்திரீ ஜாதிகளுடைய கரங்களால் தடவிக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த கையை ராமன் தலைக்கு உயரமாக வைத்துக்கொண்டார் என்றார். உத்தம ஸ்திரீஜாதிகளுடைய கரங்களால் என்ற கவி வாக்யம் ஸரியே. இவரை, ஸீதை தவிர எந்த ஸ்திரீஜாதியும் ராமனை ஸ்பரிசித்ததே கிடையாது. இதை

வால்மீகி மேலே அதே ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கும்போது 5-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று கவியே வேறு எண்ணம் கொள்ளாமல் இருக்கும்படி ஏற்கனவே அந்த ஹஸ்தமானது சிவப்பு சந்தனத்தினாலே சயனத்தில் ஸீதாதேவியால் பூசப்பட்டு விளங்கிவரும் ஹஸ்தம் என்கிறார். இக்கவியே உத்தரகாண்டத்தில் 111-ம் ஸர்க்கத்தில் 8-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று ஸீதையைத் தவிர அந்த ரகுநந்தனன் வேறு பார்யையை வரிக்கவே இல்லை என்று குறிப்பிட்டதால் இப்படி சொல்லியிருப்பவர் முன் சொன்னதற்கு எந்த பாவத்தில் சொல்லி இருக்கிறார் என்பதை கவனிக்கவேண்டும் வேறுஒருத்தியையும் பத்னியாய் வரிக்காததினாலேயே ஒவ்வொரு யாகத்திற்கும் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸீதா பிம்பத்தை வைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்ததாக கவி நிர்ணயித்ததால் வேறு யாரையுமே வரிக்கவில்லை என்து ஸ்தாபித்ததால் பல ஸ்திரீகளால் தடவிக்கொடுக்கப்பட்டகை என்ற வர்ணனைக்கு என்ன அர்த்தம் என்றால் வேலைக்கார ஸ்திரீகள் முதல் எந்த ஸ்திரீகளும் நியமமாக ஏகதார விரதமுள்ளவர்களை ஸ்நாநகாலத்திலும் ஏகாந்தமாய் இருக்கும் காலத்திலும் உபசரணைக்காகவோ மற்றதற்காகவோ தொடுவது என்பதே கூடாததாலும் தொடுவது ஏகதார விருதமுள்ளவனுக்கு அந்த பத்னி ஒருவள்தான் தொடலாம். ஆதலால் இங்கு பதப்பிரயோகம் வால்மீகி வாக்யத்தை ஒரு இடத்திலும் புலம்பலாகச் சொல்லாததாலும் அவர் நேரிட நடந்ததைக் கண்டு சொல்லுவதாலும் அவர் வாக்யத்தில் தப்பு கிடையாது என்று பிர்ம்மா வாக்கியமாதலால் பல பெண்டுகளுடைய கரங்களால் என்பது ராமன் எத்தனை வயது உடையவராலும் தாயாருக்கு பிள்ளை பிள்ளையேயாதலால் மாதுர் வர்க்கங்களான 353 தாய்மார்களான உத்தம ஸ்திரீஜாதிகளுடைய கரங்களால் குழந்தையாதலால் கட்டிக்கொள்ளப்பட்டும் தடவிக்கொடுக்கப்பட்டும் உள்ள அந்தகையை ராமன் தலைக்கு உயரமாய்க்கொண்டார் என்ற இந்த விஷயத்தை கவி வர்ணிப்பதால் அது வாஸ்தவமே. ஆதலால் கவி இங்கு சொன்னது ஸரி

என்றே ஸித்தாந்தம். இங்கு அவதாரம் ராமாவதாரமாதலால் முந்தின ஜன்மாவில் ஸ்ரீதேவி பூதேவியால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டகை என்பது இந்த அவதாரத்தில் சொல்லுவது பொருத்தமல்ல. அதைச் சொல்லுவதானால் கவியே சொல்லி இருப்பரே. கவி எப்பொழுது வேறு ஸ்திரீயை வரிக்கவில்லை என்றாரோ இந்த ஜந்மாவைப்பற்றி பேசும்போது பூர்வ ஜந்ம விருத்தாந்தம் பேசுவதே விருத்தமாதலால் கவி சொன்னது ஸரியே என்று ஸித்தாந்தம்.

ராகவன் லெக்ஷ்மணனைப்பார்த்து யாகசாலைக்கு எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டுபோ என்று சொல்லும் இடத்தில் குழந்தைகளையும், அந்தப்புர ஸ்திரீ ஜாதிகளையும், மாதுர்வர்க்கங்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோ. அத்துடன் நான் யாகத்துக்கு தீக்ஷையுடன் இருப்பதால் எனது பத்னியான ஸீதையை த்யாகம் செய்யப்பட்டுவிட்டதால் ஏகதாரவிரதனான நான் ஸ்வர்ணத்தால் செய்துவைத்து இருக்கும் இந்த ஸ்வர்ண ஸீதா பிம்பமாயும் என்னுடைய யக்ய கர்மாவுக்கு என்னுடன் தீக்ஷைக்காக செய்யப்பட்டு இருக்கிறதுமான இந்த பிம்பத்தையும் எடுத்துக்கொண்டுபோ என்றார். இங்கு குழந்தைகள் யாரு? அந்தப்புர ஸ்திரீகள் யாரு என்றால், லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னருடைய குழந்தைகள், அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் தவிர மாதுர்வர்க்கங்கள், தவிர ஸ்வர்ண பிம்பமான இவர்களுடன் செல் என்றதால் இதுவும் ஸரியே. ஆதலால் இக்க்ரந்த ரீதியால் வால்மீகி வாக்யத்திலும், நாரத வாக்யத்திலும் ராமனுக்கு பல பத்னி என்று சொல்லப்படாததாலும், வால்மீகி ராமன் ஏகதார விருதத்துடன் கூடினவன் என்று ஸ்தாபித்துவிட்டதாலும் மற்ற யார் வாக்யங்களும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலால் கவி வாக்யங்களுக்கு விரோதங்களான வியாக்யானங்கள் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்றும் ஸ்ரீராமன் ஏகதார வ்ருதத்துடன் கூடினவன் தான் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

19. ஸ்ரீராமன், ஸீதை, சுக்ரீவன் இம்மூவரும் ஒரு இடத்தும் பொய் சொல்லவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 1-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் யசஜ்ஞஃ ஸத்ய ஸந்தஸ்ச ப்ரஜாநாம்ச ஹிதேரதஃ। என்று நாரதர் வால்மீகியைப் பார்த்து ராமன் தர்மத்தை அறிந்தவன், ஸத்திய ஸந்தன், பிரஜைகளுக்கு ஹிதம் செய்யப்பட்டவன் என்றிப்பதாலும் இதுவும் பாலகாண்டம் 3-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகம் ஸத்ய ஸந்தேந ராமேண ததஸ்ஸர்வம் அந்வவேக்ஷிதம்। என்று வால்மீகி சொல்லுகிறார். ஸத்யஸந்தனான ராமனால் செய்யப்பட்ட ஸர்வத்தையும் பார்த்தார் என்று இருப்பதாலும் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 7-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகம் ராகவன் ஸுக்ரீவனைப்பார்த்து அந்ருதம் நோக்த பூர்வம் மே நச வக்ஷ்யே கதாசந। என்று நான் முந்தி ஒரு ஸமயத்திலும் பொய்யே சொன்னதில்லை என்று ராமன் சொல்லி இருப்பதாலும் அயோத்யா காண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ச்லோகம் கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே। என்று கைகயீயைப் பார்த்து ராகவன் அம்மா, அப்பா மனதில் உள்ளதை நான் கட்டாயம் செய்வேன் அதை நீர் சொல்லும் செய்வேனோ என்று ஸந்தேகம் வேண்டாம் நான் கட்டாயம் செய்வேன் ராமனுக்கு சொல்லு இரண்டில்லை என்று இப்படிச் சொன்னதாலும், ஆரண்யகாண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகத்தில் அந்ருதம் ந ஹி ராமஸ்ய கதாசிதபி ஸம்மதம்। என்று ராகவன் சூர்ப்பனகியைப் பார்த்து ஒருக்காலும் ராமனுக்கு பொய்யில் ஸம்மதமில்லை என்று ராமன் சொன்னதாலும் ஆரண்யகாண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் மித்யாவாக்யம் ந தே பூதம் நபவிஷ்யதி ராகவ। என்றும் ஸீதை ராகவனைப் பார்த்து உம்மிடத்தில் பொய் இல்லை என்றும் சொல்லி 8-ம் ச்லோகத்தில் ஸத்யஸந்த மஹாபாக என்று ஸத்ய ஸந்தன் என்றும் குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் இன்னும் பல இடங்களில் இப்படி இருப்பதாலும் ராமன் ஸத்திய ஸந்தன், ஒருக்காலும் பொய்சொன்னவர் அல்ல என்பது ஸத்யம். தவிர ராமன் தண்டகாரணியத்தில் மஹர்ஷிகளிடத்தில் ராக்ஷஸர்களை அழிப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்து இருக்க, ஸீதையானவள் எதற்காக

ராக்ஷஸர்களை அழிக்கவேண்டும் என்று கேட்டகாலத்தில் ரிஷிகள் ராக்ஷஸர்களிடம் இருந்து தங்களைக் காக்கவேண்டும் என்று கேட்டதால் நான் காப்பாற்றுவதாய்ச் சொன்னேன். நான் ஸத்யத்தை விடமாட்டேன் என் ஸத்யத்தை காப்பாற்றுவதற்கு உன்னைவிட்டாலும் விடுவேன் என்றார். இப்படி ஸத்யத்தை விடமாட்டேன் என்றார். வாலியிடத்திலும் ஸத்திய ஸந்தனை நான் எப்படி என் ஸத்யத்தை விடுவேன் என்றார். இப்படி பல விதங்களாலும் ராமன் ஸத்ய ஸந்தன் என்பது பிரமாணம்.

அயோத்யாகாண்டம் 40-ம் ஸர்க்கம் 47-ம் ச்லோகத்தில் நாஶ்ரௌஷமிதி ராஜாநமுபாலப்தோபி வக்ஷ்யஸி । சிரம் துஃகஸ்ய பாபிஷ்டமிதி ராமஸ்தமப்ரவீத் । என்று சுமந்திரரைப் பார்த்து ராமன் நீர் ஊருக்குப் போனபிறகு பிதா உம்மை நான் ரதத்தை நிறுத்தச்சொன்னேனே நீர் ஏன் நிறுத்தவில்லை என்று கேட்டால் நீர் சொன்னது நன்றாய் காது கேட்டது என்று சொல்லி ஏன் நிறுத்தவில்லை என்றால் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுப்பது ஸஹிக்கமுடியாததலால் காது கேட்டும் நிறுத்தவில்லை என்று சொல்லும் என்றார். இதுதான் ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம். இப்படி இருக்க உலகத்தில் இதற்கு அர்த்தம் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் பிதா கேட்டால் நீர் சொன்னது காது கேட்கவில்லை என்று சொல்லும் துக்கத்துக்கு இடம்கொடுப்பது ஸஹிக்கமுடியாது என்று சொல்லும் என்று சொன்னதாகச் சொல்லி ராமன் காது கேட்டு இருந்தும் சுமந்திரனிடம் காது கேட்கவில்லை என்று அப்பாவிடம் பொய் சொல்லச் சொன்னதாக உலகத்தில் சொல்லுகிறார்கள். இவர் பொய்சொன்னாலென்ன சுமந்திரனை பொய்சொல்லச் சொன்னாலென்ன. இப்படி சொல்வது நியாயமா என்றால் ஆபத்து ஸமயத்தில் பொய் சொல்லலாம். இது தர்ம சாஸ்திரம் என்கிறார்கள். (இந்த தர்ம சாஸ்திரம் யாருக்கு என்பதுமட்டில் கொஞ்சம் ஞாபகத்தில் வேண்டும் என்று ஞாபகப்படுத்துகிறோம்) ஆதலால் இது பொய்யாகாது. என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக ராமபத்னியான ஸீதையானவள் ஸுந்தர காண்டத்தில் சிம்சுபா மரத்தடியில் விளங்கும்போது ஹநுமான்

ஸீதையிடம் மோதிரம் கொடுத்து சூடாமணியை பெற்றுக் கொண்ட பிறகு ஹநுமான் ராவணனை பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணி ஒரு பயங்கரமான ரூபத்துடன் கூடி அசோக வனத்தை அழிக்க அப்பொழுது ராக்ஷஸிகள் எல்லாரும் சப்தம் கேட்டு ஹநுமானைக்கண்டு பயந்து ஸீதையிடம் வந்து ஸீதே உன்னால் இவனிடம் பேசப்பட்டதே இதோ அசோக வனத்தை அழிக்கிறானே இவன் யார் எதற்காக வந்து இருக்கிறான்? உன்னால் இவனுடன் என்ன பேசப்பட்டது என்று இப்படிக் கேட்டார்கள்.

அங்கு என்ன என்றால் ஸுந்தர காண்டம் 42-ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகம் 𑌕𑍋𑌯𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌹𑌾𑌗𑌤𑌃 । 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 । 𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌭𑌗𑍇 𑌭𑌯𑌂 । 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌸𑌿𑌤𑌾𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌯𑌂 । என்று ராக்ஷஸிகள் கேட்டார்கள். அதைக்கேட்டு ஸீதையானவள் 42-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகம் 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌮𑌮 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃 । 𑌯𑍂𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤 𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌹𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌹𑍍𑌯𑌹𑍇𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌅𑌹𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍀𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌕𑍋𑌨𑍍𑌵𑌯𑌂 । 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌮𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌮𑌾𑌗𑌤𑌂 । என்று ஸீதையானவள் அவர்களைப் பார்த்து பயங்கர ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களுடைய கதி எனக்கு எப்படித்தெரியும் அவன் யார் என்று உங்களுக்குத்தான் தெரியும், பாம்பின் கால் பாம்பிற்கே தெரியும் நானும் இவனைக்கண்டு பயப்படுகிறேன். இவனை எனக்குத் தெரியாது. நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கும் இவனை ராக்ஷஸன் என்றே எண்ணுகிறேன் என்றாள். இப்படி ஸீதை சொன்னதால் இது பொய்தான் என்றாம் ஆனால் அவள் சொன்னது பொய் அல்ல ஏனென்றால், கல்யாண காலத்தில் புளுகலாம், ஸம்பந்த காலத்தில் புளுகலாம், பிராணன் போகும்போது புளுகலாம், பணம் திருட்டுப்போகும்போது புளுகலாம், மித்திரனுக்காக புளுகலாம். என்று தர்ம சாஸ்திரம். ஆதலால் இது பொய்யல்ல என்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக ராம மித்ரனை ஸுக்ரீவனை ராமன் அடைவதற்கு முந்தி சுக்ரீவனை அடையும் என்று சொன்ன கபந்தன் ராமா அந்த ஸுக்ரீவன் ஸத்யஸந்தோ ஹ்ரீமாந் வீர்யவாந் ... என்று அவன் ஸத்யஸந்தன் அபார பலமுள்ளவன், உத்தமகாந்தியுள்ளவன். அபார தைரியமுள் ளவன் என்று ஸுக்ரீவனை ஸத்தியஸந்தன் என்று சொன்னான். அதுகேட்டு அவரும் ஸுக்ரீவனை அடைந்து சிநேகம் செய்து கொண்டபிறகு கிஷ்கிந்தா காண்டம் 6-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் க்வாஸௌ வஸதி தத்ரக்ஷ: ... என்று சுக்ரீவனைப்பார்த்து ஸீதையைக் கொண்டுபோன ராக்ஷஸன் எவ்விடத்தில் வஸிக்கிறான் என்று கேட்டு மேலும் அதே ஸர்க்க கடைசி ச்லோகத்தில் 26-ம் ச்லோகத்தில் ... என்று நீ இப்பொழுதே அந்த ராவணன் இருப்பிடத்தைச் சொல்லு அவனை யமனிருப் பிடத்திற்கு அனுப்புகிறேன் என்று சொன்ன ராகவனைப்பார்த்து ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 7-ம் ஸர்க்கம் 1-ம் ச்லோகத்தில் ந ஜாநே நிலயம் தஸ்ய ஸர்வதா பாபரக்ஷஸ:। ஸாமர்த்யம் விக்ரமம் வாபி தௌஷ்குலேயஸ்ய வா குலம் என்று எனக்கு அவன் இருப்பிடம் கொஞ்சம்கூட தெரியாதென்றும் அவன் பராக்ரமம் யோக்யதை குலம் முதலிய ஒன்றுமே எனக்குத் தெரியாதென் றான். இப்படி சொன்ன இதே ஸுக்ரீவன் 41-ம் ஸர்க்கம் 26-ம் ச்லோகத்தில் ... ராவணஸ்ய துராத்மந:। ராக்ஷஸாதிபதேர்வாஸ: ஸஹஸ்ராக்ஷஸமத்யுதே:। என்று ஸுக்ரீவன் தெற்கு திக்கில் ஸீதையைத் தேடச் செல்லு கிறவர்களிடத்தில் மஹேந்திரமான மலையில் இருந்து 100 யோசனையிருக்கிறது லங்காபட்டணம். அது ராவண இருப்பிடம் அங்கு நன்றாய்த் தேடுங்கள் என்றான். இப்படி இங்கு சொன்ன ஸுக்ரீவன், இராமன் கேட்டபோது தெரியாது என்றானே ஆத லால் சொன்னது பொய்தான் என்று அபிப்ராயம். ஏனென்றால் அதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்கள் என்றால் சிலர் இவருக்கு ராவண இருப்பிடத்தை இப்பொழுது சொல்லிவிட்டால் இவர் ராவணனைக் கொன்றுவிட்டு ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு

போய்விட்டால் நமக்கு வாலி வதத்தை செய்யாமல் போய்விடப் போகிறாரே என்று பொய் சொன்னார் என்றும் தவிர மற்றும் சிலர் இப்பொழுது ராவண இருப்பிடத்தைச் சொன்னால் உடனே ராமன் ராவணனை எதிர்த்துவிட்டால், வாலி ராவணனுக்கு ஸ்நேகிதனாதலால் ராமன் அவ்விருவரோடும் சண்டை போடவேண்டியிருக்குமே, கொல்ல முடியுமோ முடியாதோ அவர்களை என்று பயந்து வாலி இவரைக்கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வது என்று சுக்ரீவன் பொய்சொன்னான் என்றும் வாலி ராவணன் மித்ரனாதலால் வாலி ராவணனை ஸீதையை விட்டு விடு என்றால் விட்டுவிடுவேன். அப்பொழுது ராமன் ஸீதையை அழைத்துப்போய்விட்டாலும் தன் காரியம் ஆகாது என்றும் தவிர தான் தனது நாலு மந்திரிகள் தவிர தனக்கு வேறு யாருமில்லாததாலும் இப்பொழுதே ராவணன் இருப்பிடத்தைச் சொல்லிவிட்டால் இவர் ராவணனை எதிர்த்துவிட்டால் அவன் ஏராளமான ஸேனைகளை உடையவன். அற்புதமான வரப்பிரஸாத முள்ளவன். அப்படியிருக்க இவர் பலமோ நமக்குத் தெரியாது. நம்மிடம் இவர் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு இருப்பதால் நம்மையும் மித்ரனாதலால் ராவணனுடன் சண்டைக்கு அனுகூலமாய் வா என்றால் நான் அனுகூலமாய் எப்படிச் செல்வது? நான், இந்த ரிஷிமதங்கரால் வாலி வரக்கூடாது என்று சபிக்கப்பட்டு இருக்கிற எல்லைக்குள் இருப்பதால் வாலி தினம் சில வீரர்களை எல்லைக்கு வெளியில் இருந்து கர்ஜித்து நம்மைக் கொன்றுவரும்படி அவர்களை அனுப்புகிறான். நான் அவர்களை ஓயாமல் சண்டையில் கொன்றுவருகிறேன். இந்த ஆத்திரத்தினால் நான் எல்லையைவிட்டு வெளிவந்தால் அவன் உடனே வருவான். நானோ அவன் எனக்கு முன்பிறந்த வியாஜத்துடன் இருப்பதால் நான் அவனைக் கொல்ல இடமில்லை. இப்படி இருக்க நான் எப்படி இவருடன் கூட ஸகாயமாய்க் கிளம்பமுடியும் என்று எண்ணியும் என்னை வாலி எதிர்த்தால் இவர் அவனை எதிர்க்க வேண்டியிருக்குமே. இவர் பலம் எப்படி என்று நமக்குத் தெரியாததால் நாம் என்ன செய்வது. ஆகையால் இத்தனை ச்ரமத்திற்கும், நாம் தெரியாதென்று சொல்லிவிடுவோம் என்று

பொய் சொன்னான். மித்ரனுக்காக புளுகலாம் என்று நியாயம் ஆதலால் பொய் சொன்னான் என்கிறார்கள். மேலும் இவர் நமக்கு வாலி வதம் செய்கிறேன் என்றார். நானோ இவருக்கு ஸீதையை தேடிக் கொடுக்கிறேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்தேன். இவர் இப்பொழுது ராவண இருப்பிடத்தை கேட்பதால் இருப்பிடத்தைச் சொன்னதும் அவர் ராவணனைக்கொன்று தானாகவே ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டால் நான் இவருக்கு ஸீதையை தேடிக் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்ன என் பிரதிக்ஞை வியர்த்தமாகுமே. அவர் சொல்லியபடி நமக்கு வாலிவதம் செய்துவிடுகிறார். நான் அவருக்கு ஸீதையைத் தேடிக்கொடுப்பதாக சொன்னது வியர்த்தமல்லவா? ராவணன் இருப்பிடத்தைச் சொன்னால் தானே இத்தனை கஷ்டமா கையால் சொல்லாமல் இருப்போம் என்று சுக்ரீவன் பொய் சொன்னான் என்கிறார்கள்.

இப்படி உலகத்தில் சொல்வதாலும், இப்படி சிலதுகளை வியாக்யாதாக்களும் சொல்லியிருப்பதாலும் மூலத்திற்கு மேல் வியாக்யானத்திற்கு பலம் இல்லையாதலாலும் வால்மீகி ராமாயணத்தை வேதங்களோ, சாஸ்திரங்களோ, மற்ற எதுகளோ ஒன்றுமே கட்டுப்படுத்த முடியாததலாலும், இது வேதமாதலாலும், இது ஸ்வதந்திர க்ரந்தமாதலாலும் இந்த கவியான வால்மீகி பகவான் இம்மூவரும் ஒருஇடத்திலும் பொய் சொல்லவே இல்லை என்றும் ஸர்வ ரகஸ்யமும் தெரிந்து இவர் க்ரந்தம் செய்ததால் முன்சொன்ன ஸகல அர்த்தங்களும் பிசகு என்றும் ஸுக்ரீவன் ஸத்யத்தையே சொன்னான் என்றும் இம்மூவர்களும் ஸத்யத்தையே சொன்னார்கள் என்று எப்படி கவி ஸ்தாபித்து இருக்கிறாரோ அந்த அழகையும் முன்சொன்னவைகளை எப்படி பூர்வபக்ஷம் செய்கிறார் என்ற அழகையும் கவனிப்போம்:—

அயோத்யா காண்டத்தில் ஸ்ரீராகவன் சுமந்திரனைப்பார்த்து என்ன சொன்னார் என்றால்:— மந்திரியே பிதாவான மஹாராஜா உம்மை ஏன் ரதத்தை நிறுத்தவில்லையென்று கேட்டால் "நீர் நிறுத்தச்சொன்னது காது கேட்கவில்லையா என்ன" என்று சொல்லும்.

ஆனால் காது கேட்டிருந்தால் ஏன் நிறுத்தவில்லை என்றால் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுப்பது ஸஹிக்க முடியாதது என்று நிறுத்தவில்லை என்று சொல்லும் என்றார். பிதா சொன்னதை ராமன் கேட்டுவிட்டுத் தான் மந்திரிக்குச் சொல்லுகிறார். தவிர பிதா ரதத்தை நிறுத்தும் என்று சொல்ல அதையும் ராமன் கேட்டுவிட்டு வருகிற பிதாவையும் கண்டுவிட்டு அவர் சப்தத்தையும் கேட்டுவிட்டு ஓட்டும் ஓட்டும் என்றார். இவரே சற்று முந்தியும் வேகமாய் ஓட்டும் என்று சொன்னவர் இப்பொழுது மறுபடியும் சொன்னார். ஏன் சொன்னாரென்றால் அதையும் வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். அதாவது ராஜா நிறுத்தும் ரதத்தை என்று சொல்ல ராமன் ஓட்டும் என்கிறார். இதைக் கேட்டு யார்வார்த்தையை கேட்பது என்று चक्रयोरिव चान्तरा என்று தர்மஸங்கடப்பட உடனே ராகவன், அப்பா கேட்டால் நீ நிறுத்தச்சொன்னது காது கேட்டு துக்கத்திற்கு இடம் கொடுப்பது ஸஹிக்கமுடியாது அதனால் ஓட்டினேன் என்று சொல்லும் என்றார். அவரும் அப்படியே என்று ரதத்தை இன்னும் வேகமாய் ஓட்டினார் என்பதுதான் கவிஹ்ருதயம். முதலில் குறிப்பிட்டபடி ஸத்யஸந்தனை ராமன் பொய் சொன்னாலென்ன? மந்திரியை காது கேட்கவில்லை என்று பொய் சொல்லும் என்று சொன்னாலென்ன? ஆதலாலும் ஸரியல்ல. தவிர இந்த ராமன் இப்படி மந்திரியிடம் சொல்லியிருந்தால் மந்திரி இதை ஒத்துக் கொண்டு இருப்பாரா? அவர் தன்மையை கவனிப்போம். ராமன் படகில் இறங்கினபிறகு ஸுமந்திரன் ராமனை விட்டுப்பிரிய இஷ்டம் இல்லாமல் ராமனைப் பார்த்து என்ன சொன்னார் என்றால் அயோத்யா காண்டம் 52-ம் ஸர்க்கம் 45-ம் ச்லோகத்தில் अहं किं चापि वक्ष्यामि देवीं तव सुतोत्सुकाम् । नीतोऽसौ मातुलकुलं संतापं मा कृथा इति । असत्यमपि नैवाहं ब्रूयां वचनमीदृशम् । என்று ராமனைப்பார்த்து ராமா நான் உன் அம்மாவுக்கு என்ன சொல்லுவேன்? உன் மாதா என்னை குழந்தை ராமன் எங்கே என்று கேட்டால் நான் அவனுடைய மாமா வீட்டில் கொண்டுபோய்விட்டு இருக்கிறேன். நீர் கவலைப்படவேண்டாம் என்று நான் பொய் சொல்லுவேனா? இவருக்கு ஆபத்து

காலம் புளுகலாம் என்ற தர்மசாஸ்திரம் இந்த மந்திரிக்குத் தெரியாதா? தெரிந்திருந்தும் நான் ஒருகாலும் பொய்சொல்லமாட்டேன்என்று சொல்லுகிறார். நான் ஸத்யத்தையே சொல்லுவேன் என்கிற இவரிடம் ராமன் காது கேட்கவில்லை என்று பொய் சொல்லும் என்று இவர் சொல்லச் சொன்னால் அவன் சொல்லுவனோ? இந்தப் பொய்யை நான் எப்படிச் சொல்வேன்? அவர் நிறுத்தச்சொன்னதுதான் நன்றாய் காது கேட்டதே! ஆதலால் இந்தப்-பொய்யை நான் சொல்லமாட்டேன் என்று சொல்லுவனே தவிர ஒருக்காலும் அவன் சொல்லமாட்டானாதலால் இது பிசகான அர்த்தம் என்ற ஸித்தாந்தம்.

தவிர ஆபத் ஸமயத்தில் பொய் சொல்லலாம் என்ற தர்ம சாஸ்திரத்தை இந்த ராமாயணம் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஏனெனில் அயோத்தியா பட்டணத்தில் இருக்கிற ஜனங்கள் பொய் சொல்வதில்லை என்று வர்ணிக்கிறார். அதாவது பாலகாண்டம் 7-ம் ஸர்க்கம் 1-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று கோபத்தினாலேயாவது, காமத்தினாலேயாவது அயோத்தியில் உள்ள ஜனங்கள் பொய் சொல்லுவதில்லை என்று இருக்கிறது. சாஸ்திரத்தில் சில காலங்களில் பொய் சொல்லலாம் என்று இருக்க அயோத்தி பட்டணத்து ஜனங்கள் அதை மீறி இருக்கிறார்களே! இது பிசகா? இந்த சாஸ்திரம் கேவலம் பரம ஸாமான்யனுக்கே தவிர, உத்தம ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் ஸ்தாபிக்கவந்த மூர்த்திகளுக்கு அல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். சாஸ்திரம் என்று பேசினால் இந்தபட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் கேவலமானவன் ராகவன் என்று ஸ்திரமாகும் இந்த ராமாயணம் அந்த சாஸ்திரங்களுக்கு கட்டுப்படவேண்டும் என்று கிடையாது. தவிர பொய்யே சொல்லாமல் ராமன் உத்தமராய் இருக்கிறார் என்றால் அதை கூடாது என்று சாஸ்திரம் சொல்லவில்லையே. ஆதலால் ராமன் பொய் சொல்லவில்லை, சொல்லச்சொல்லவுமில்லை, ஆபத் ஸமயத்தில் பொய் சொல்லலாம் என்ற அதையும் வால்மீகி அங்கீகரிக்கவில்லை என்றும் ஸ்தாபனம். மேலும் ராகவன் தண்டகாரண்யத்தில் இருக்கும்போது சூர்ப்பனகா ராமனிடம்வர அவள் ராமனைப்பார்த்து நான் உம்மை

யடைய வந்தேன் என்று சொல்ல அப்பொழுது ராகவன் அந்த சூர்ப்பனகியைப்பார்த்து ஆரண்யகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகத்தில் 𑌕𑍃𑌤𑌦𑌾𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌮 । 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾 𑌸𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌤𑌾 । 𑌅𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌮𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌶𑍀𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌦𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍀 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌤𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌏𑌨𑌂 𑌭𑌜 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌮 । 𑌅𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌮𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾 𑌯𑌥𑌾 । என்று ராகவன் சூர்ப்பனகியைப் பார்த்து நான் பத்னியுடன் கூடினவராயிருக்கிறேன். உன்னைப்போலொத்தவர்கள் ஸ பத்னியுடன் இருக்கமுடியாது. ஆதலால் என் தம்பி இருக்கிறான். அவன் பத்னியுடன் கூடினவனாய் பண்ணப்படவில்லை. பத்னி வேண்டும் என்று ஆசை உடையவன். உனக்கு அவன் ஸமானமான பர்த்தா என்று இப்படி சொல்லி அனுப்பினார். இதைப் பார்த்தால் இவர் பொய் சொல்லவில்லையா? தம்பிக்கு கல்யாணம் ஆகவில்லையா? தவிர லக்ஷ்மணன் பத்னி வேண்டும் என்று ஆசையுடையவனாய் இருக்கிறானா? இவர் சூர்ப்பனகியை ரொம்ப அழகுள்ளவள் போல் பேசுகிறாரே. முதலில் சூர்ப்பனகி ராமனிடம் வரும் போது வால்மீகி பரம கிழவியான விகார ரூபமுள்ளவள், உத்தம ரூபமுள்ள ராமனிடம் வந்தாள் என்று சொல்லியிருக்க இதில் யார் வார்த்தை நிஜம்? இங்கு வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். இப்படி சொல்லி சூர்ப்பனகியை ராமன் அனுப்பிவிட அப்பொழுது லக்ஷ்மணனும் அழகாகப்பேசி அவளைத் திருப்பிவிட அவள் ராமனிடம்வந்து ஸீதையைக்கொல்லவந்தபோது ராகவன் லெக்ஷ்மணனைப்பார்த்து ஸௌமித்ரே ஆரண்ய காண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம்19-ம் ச்லோகத்தில் 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍈𑌰𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨 । என்று கெட்டவர்களோடு பரிஹாஸம் செய்யகூடாது என்கிறார். தான் செய்ததும் பரிஹாஸம், அவர் செய்ததும் பரிஹாஸம் என்றும் கீட்டி நான் பரிஹஸித்ததில் உனக்கு ஆபத்தும் இல்லை, க்ஷேமமும் இல்லை. நீ பரிஹஸித்ததில் ஸீதைக்கு ஆபத்துவிட்டதே என்றார். பேச்சேபரிஹாஸம் என்கிறார். சூர்ப்ப

னகியிடம் ராமன் பேச ஆரம்பிக்கும்போது மந்தஹாஸம் செய்து பரிஹாஸம் செய்கிறவராய் ஸாமர்த்தியமாய் பேசுகிறார் என்றே கவி வர்ணித்தாலும் அத்தனையும் பரிஹாஸமாதலால் அவர் வாக்யங்களுக்கே மதிப்பு இல்லை என்றே கவி ஸ்பஷ்டமாக்கினார். தவிற லெக்ஷ்மணன் தன்னிடம் பேசின சூர்ப்பனகியிடம் ஏ விசாலாக்ஷி என்கிறாரே; ராமனும் விசாலாக்ஷி என்கிறாரே; வால்மீகி சூர்ப்பனகியை விரூபாக்ஷி என்றாரே எது நிஜம்? தவிற லெக்ஷ்மணன் சூர்ப்பனகியிடம் நீ ராமனிடமே செல்லு ராமனிடம் இருக்கும் ஸீதை ரொம்ப கிழவி; நீ மறுபடி போனால் அவர் அவளை விட்டுவிடுவார் என்கிறார். ஸீதை கிழவியா? வால்மீகி ஸீதையை நல்ல பால்யம் என்று வர்ணித்து இருக்கிறாரே எப்படி இங்கு ஸகலத்திற்கும் வால்மீகி வாக்யமே ப்ரமாணமாதலால் அதன்படி ஆரண்யகாண்டம் 18ம் ஸர்க்கம் 13ம் ச்லோகத்தில் உக்தைஸ்வம் பரிஹாஸாவிசக்ஷணா । என்று பரிஹாஸமான வாக்யம் என்று கவி சொல்லிவிட்டதால் முன் சொன்ன ஸகலமும் பூர்வபக்ஷம் ஆதலால் பரிஹாஸ காலத்தில் சொன்ன வார்த்தைக்கும் மதிப்பில்லை என்று ஸ்தாபிக்கிறார் வால்மீகி. ஆதலால் இங்கும் ராமன் பொய் சொல்லவில்லை என்று ஸ்தாபனம். தவிற ராமன் சூர்ப்பனகியிடம் எனக்கு பொய்யில் ஸம்மதமே இல்லை என்றார். இதை ஒத்து கவியும் பரிஹஸித்தார் என்றார். ஆதலால் பொய் சொல்லவில்லை என்று ஸத்யம்.

மேலும் ராகவன் காடு வரும்போது ஜனங்கள் எல்லோரும் கூடவர அவர்கள் கூடவந்தால் காடு நாடாகிவிடுமே அப்பொழுது காட்டில் இருக்கிறேன் என்றது பொய்யாகி விடுமே ஆதலால் இந்த ஜனங்களை ஏமாற்ற வேண்டும் (ஏமாற்றுவது பொய்யல்லஎன்று ஸ்தாபிக்கிறார் கவி) என்று எண்ணி கூடவரும் அவ்வளவு பேரையும் இருட்டிவிட்டது படுங்கள் நாளை போகலாம் என்று சொல்ல ஜனங்கள் படுத்துத் தூங்கிவிட அர்த்த ராத்திரி வேளையில் எல்லாரும் தூங்குவது கண்டு மந்திரியைக் கூப்பிட்டு ரதத்தை ஊர் நோக்கிப் போனது போல் ஓட்டிவிடு, கொஞ்சதூரம் விட்டு பிறகு ரத்தை ரதச்சுவடு கீழே படாமல் ஓட்

டிக்கொண்டு வாரும் ஜனங்கள் ரதச்சுவடைக்கண்டு ராமன் ஊருக்குப் போய்விட்டார் என்று எல்லாரும் ஊரைநாடிக் கிளப்புவார்கள் பிறகு கொஞ்சதூரம் சென்றால் ரதச்சுவடு மறைந்ததும் நம் எல்லோரையும் ராமன் ஏமாற்றிவிட்டான் ஏனென்றால் கூடச்சென்றால் காடு நாடாகிவிடுமல்லவோ! அதற்காகவல்லவோ அவன் ஏமாற்றிவிட்டான் என்று, நாம் ஏமாற்றினதாகவே அவர்கள் சொல்லவேண்டும், என்று அதற்காகவே ரதச்சுவடு கீழே பதியும்படி ரதம் ஓட்டச்சொல்லி பிறகு சுவடு படாமல் ரதத்தை கொண்டுவரச் சொன்னார். இப்படி ராமன் ஸத்யத்தை காப்பதில் அவ்வளவு தீவிரமாய் இருப்பவர், எப்படி பொய்சொல்லுவார் என்றுயோசிக்கவேண்டும். தவிர பரதன் பாதுகைகளை வாங்கிக்கொண்டு போனபிறகு ஒருநாள் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து தம்பியே நமது இருப்பிடம் பட்டணத்து ஜனங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டதால் இனி அடிக்கடி வருவார்கள் பிறகு இங்கே தங்கிவிட்டால் காடு நாடாகிவிடும். அப்பொழுது நாம் காட்டில் இருக்கிறோம் என்று சொன்ன ஸத்யம் வ்யர்த்தமாவதால் நாம் வேறு இடத்திற்கு சென்றுவிடுவோம் என்று சொல்லி வேறு இடம் சென்றதாகப் பிரயோகம். இப்படி ஸத்யத்தை காப்பதில் இவ்வளவு தீவ்ரமாய் விளங்குபவர் விளையாட்டுக்குக்கூட பொய் சொன்னதில்லை என்றவர், மந்திரியை எப்படி சொல்லச் சொல்வார் ஆதலால் இது ஸத்யம் அல்ல என்று ஸ்தாபனம்.

ராம பத்னியான ஸீதையிடம் ராக்ஷஸிகள் உம்மால் இவனிடம் பேசப்பட்டதே இவன் யார் எங்கே வந்திருக்கிறான் என்று கேட்டதற்கு ஸீதை தெரியாது என்று சொன்னதாக அநுஷ்டானம். மித்ரனுக்காகப் பொய் சொன்னாள். தனக்கு இன்னும் ஆபத்து வாராமல் இருப்பதற்காகவும் பொய் சொன்னதாகச்சொல்வது வழக்கம். அதை வால்மீகி ஸரியல்ல என்கிறார். அதாவது ராக்ஷஸிகள் இவன் யார் உம்மால் இவனிடம் பேசப்பட்டதே என்று கேட்டதற்கு ஸீதை நான் இவனிடம் பேசவே இல்லை என்ற இது வாஸ்தவம். ஏனென்றால் ஸீதை ஹநுமானிடம் ரொம்ப குட்டையான சின்ன ரூபத்துடன் இருக்கும்போதும் பயங்கரமான உக்ர ரூபமான விச்வரூபத்துடன் இருக்

குப்போதும் பேசினது. இப்பொழுது அசோகவனத்தை அழிக்கும் வானரம் இருக்கிறதே இது முன் ஸீதைக்கு காட்டின இரண்டு ரூபமும் இல்லாமல் வேறு பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அசோக வனத்தை அழிப்பதால் நீங்கள் இந்த ரூபமுள்ளவனை யார் என்று கேட்பதால் எனக்கு இவனைத் தெரியாது என்றார். ஹநுமார் வேறு ரூபத்துடன் இருக்கிறார் என்பதை வால்மீகி சொல்லுகிறார் ஏகாரஸ-உஹ ஹூ -லெவ ரா க்ஷஸீ நாஹயாவஹ। என்று ராக்ஷஸிகள் பயப்படும்படியான உக்ரமான ரூபத்துடன் இருப்பதாய் கவியே சொல்லிவிட்டதால் ஸீதை இவனை எனக்குத் தெரியாது என்றாள். ஹநுமான் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கும் இவனை நான் அறியவில்லை எனக்கு இவனை எப்படித் தெரியும் என்றாள். ஆனால் உள் அந்தராத்மா தானே மோதிரம் கொடுத்தது. சூடாமணி வாங்கிக்கொண்டதென்றால் அதை வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். அதற்காகத்தான் ஸீதை என்ன சொல்லுகிறாள் என்றால் :— உம்மால் இவனிடம் பேசப்பட்டதே இவன் யார் என்று கேட்டதால் ஸீதை ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து நீங்களே நான் இவனிடத்தில் பேசினதை கண்டுவிட்டு அவன் என்னைச் சேர்ந்தவனென்றும் தெரிந்துகொண்டு மறுபடி இவன் யார் என்று நீங்கள் கேட்பதால் அஹி ரெவஹ்ஹெ: வாதூாநுவிஜாநாதி நஸம்ஶய:। பாம்பின் கால் பாம்புக்கே தெரியும் என்றாள். அதாவது என்னைச் சேர்ந்தவனை எனக்கே தெரியும் என்று ஸீதை இப்படி பதில் சொன்னாள். அதுகேட்டு ராக்ஷஸிகள் ராவணனிடம் சென்று ஒரு வானரம் ஸீதையிடம் பேசினது அது அசோகவனத்தை அழித்தது. ஸீதையிடம் அவன் யார் என்று கேட்டோம். அவளுக்கு சொல்ல இஷ்டம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். இப்படியிருக்க ஸீதை பொய் சொல்லாமல் இருக்கும்போது, சொன்னாள் என்ற கஷ்டமும்; அதற்கு சாஸ்திர ரீதியில் ஸமாதானமும் ஏன் செய்ய் வேண்டும்? இந்த சாஸ்திர ஸமாதானம் வால்மீகிக்கு அவர் எல்லாம் தெரிந்து சொல்லுவதால் எப்பொழுது இந்த சாஸ்திர சமாதானம் அவர் சொல்லவில்லையோ அது தப்பு என்றே ஸித்தாந்தம். ஆதலால் கதாநாயகியான இவள் பொய் சொன்னாள்

என்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். மித்ரனுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ என்று பொய் சொன்னதாகச் சொல்லுவார்கள். அதற்கும் கவி என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் ஸீதை ஹநுமானுடைய விச்வரூபத்தை கண்டிருப்பதாலும் அவர் என்னை எவனும் கொல்லமுடியாது என்று சொல்லி இருப்பதாலும் ஸீதை அவரை மஹாவீரனாயிருப்பதால் மித்ரனுக்காக பொய் சொன்னாள் என்பதும் பொருத்தமல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். தனக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று பொய் சொன்னாள் என்றால் அதுவும் இல்லை. ஏனென்றால் ராவணன் தனக்கு ஒருவருஷ பரியந்தம் ஸாவகாசம் கொடுத்து இருப்பதாலும் தவிர முதல்நாள் இராத்திரி காலத்தில் ராவணன் வந்து பேசிவிட்டு இரண்டு மாஸம் ஸாவகாசம் கொடுத்துப்போய் இருப்பதாலும் ராக்ஷஸர்களிடம் தன்னைக் கொன்றுவிடும்படி ராவணன் சொல்லவில்லை என்று அவள் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு இருப்பதாலும் ஸத்யத்தில் இருந்துவிட்டால் எந்த ஆபத்தில் இருந்தும் தப்பிக்கொள்ளலாம் என்று அறிந்தவளாதலால் ஸத்யத்தையே ஸீதை சொன்னாளே தவிற பொய் சொல்லவே இல்லையென்று ஸ்தாபனம்.

ஸுக்ரீவன், ராகவன் தன்னிடம் ராவண இருப்பிடத்தைச் சொல்லு இப்பொழுதே ராவணனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் என்றபோது தனக்கு அவனைப்பற்றி தெரியாது என்றான். அவன் குலகோத்திரம் தெரியாது; அவன் இருப்பிடம் தெரியாது என்றான். இது ஸத்யமே. சிலர் ராவணனை வாலி ஒருதடவை கட்டியிருக்க அப்பொழுது வாலியும் ராவணனும் ஸ்நேகம்செய்து கொள்ள. பிறகு ராவணன் ஒருமாஸ பரியந்தம் கிஷ்கிந்தையில் இருந்திருந்தான் என்று இருக்க ஸுக்ரீவனுக்கு நன்றாய் ராவணனை தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்று ஒரு கக்ஷி. க்ரந்தத்தில் ராவணன் கிஷ்கிந்தையில் இருந்திருக்கலாம். ஸுக்ரீவன் அவனைப்பற்றி விசாரித்தான். அவன் விஷயங்களை தெரிந்திருக்கிறான் என்பதற்கு மூலம் ஆதாரம் இல்லாதபோது அவன் கிஷ்கிந்தையில் இருந்ததால் சுக்ரீவனுக்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்று ஊஹிப்பது இக்க்ரந்த மார்க்கமல்ல. தவிற சுக்ரீவன்

வேலைக்காரனைப்போல் இருக்கிறானென்றதால் அவன் இதைப் பற்றி கவனிக்கவேண்டிய பிரஸக்தியே இல்லை. ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல. எதுவும் இஷ்டம் இருந்தால்தானே கவனிக்கலாம். கவி இதுகளை எல்லாம் சொல்லாதபோது மூலத்தில் எது உள்ளதோ அதுதான் பிரதானம். சுக்ரீவன் சொன்னது எப்படி ஸத்யம் என்றால் சுக்ரீவன் ராமனிடம் தனக்கு இராவண இருப்பிடம் தெரியாதென்றானே, தெரியாதா எனில் தெரிந்தால் இந்த சுக்ரீவன் நாலு திக்குகளுக்கும் ஸேனைகளை விடவேண்டியதில்லையே. தவிர தெற்கு திக்கு போகிற வானரர்களிடத்தில் மஹேந்திர பர்வதத்தில்இருந்து (100) யோசனையில் இருக்கிறது. அது லங்காபட்டணம் ராவண இருப்பிடம் அங்கு நன்றாய் தேடுங்கள் என்றானே என்றால், வாலி சுக்ரீவனை திக்குகளில் விரட்டும்போதுதான் இடங்களை ஓடும்போது பார்த்து இருக்கிறான். அதற்கு முந்தி தெரியாது. தவிர அங்கு தேடச் சொல்லிவிட்டதால் அது இராவண இருப்பிடம் என்பது இவனுக்குத்தெரியும் என்பது ஸ்பஷ்டம். இங்கு ராமர் சுக்ரீவனை என்ன கேட்டார் எனில் ராவணன் இருப்பிடத்தைச் சொல்லு இப்பொழுதே அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டதால் இவர் அவனைக் கொல்லுவதற்கு அவன் எங்கு இருக்கிறானோ நான் இப்பொழுது அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டு பிறகல்லவோ நான் இவருக்குச் சொல்லவேண்டும். அதுவும் கொல்லுகிறேன் என்கிறவனுக்கு நிச்சயமான இடமல்லவா சொல்லவேண்டும் நிச்சயமான இடமோ தனக்குத் தெரியாது அதை மேலே குறிப்பிடுகிறான். நாலு திக்குகளிலேயும் ஸீதையைத் தேடவிடும்போது ராவணன் இருப்பிடத்தை தெரிந்து கொண்டு வாருங்கள் என்று ஒவ்வொரு திக்கு செல்லுகிறவர்களிடத்திலும் இவன் குறிப்பிட்டு சொல்லுவதால் இவனுக்கு அந்த ஸமயம் இவன் கொல்லுகிறேன் என்பதற்கு இருப்பிடம் எப்படிச் சொல்லமுடியும்? தனக்கு அவன் அந்த ஸமயம் எங்கு இருக்கிறான் என்பது ஸந்தேகத்தில் இருப்பதாலும் தான் ராமனுக்கு நிச்சயம் சொல்ல முடியாது என்று தீர்மானித்து தனக்கு தெரியாதென்று சொன்னானே தவிர வேறு இல்லவே

இல்லை. தவிர இக்க்ரந்தத்தில் ஸுக்ரீவனை ஸத்யஸந்தன் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்: உத்தமர்களான ஸத்யஸந்தர்கள் எந்த ஆபத்து ஸமயத்திலும் இக்க்ரந்த ரீதியில் பொய்சொல்லவே மாட்டார்கள் என்பது ஸத்யம் தவிர ஸர்வரகஸ்யமும் தெரியும் என்று பிர்மாவால் அனுக்ரஹம் செய்யப்பட்டு க்ரந்தம் செய்யும் வால்மீகி எல்லாம் தெரிந்து சொல்லுவதால் இந்த அர்த்தங்கள் எல்லாம் தப்பு என்று அறிந்தவராதலால் இதுகளைச் சொல்லவில்லை. அவர் இதுகளைச் சொல்லாதபோது யாரும் சொல்லக்கூடாது. அவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதை கண்டுபிடிக்கவேண்டும். ஆதலாலும் இவன் பொய் சொன்னான் என்பதும் பொருத்தமில்லை. தவிர ராகவனுக்கு சுக்ரீவன் தன்னிடம் பொய் சொன்னான் என்ற எண்ணமே கிடையாது. தவிர சுக்ரீவனை ராகவன் சரணாகதி செய்திருப்பதாலும் சுக்ரீவனிடம் ராகவன் தன் பிதாவுக்குள்ள கௌரவத்தை வைத்து இருப்பதாலும், ராகவன் ஒருஇடத்திலும் இவனை அவமதித்துப்பேசவில்லையாதலாலும் தவிர மழைக்காலம் கழித்து சுக்ரீவனைவிட லக்ஷ்மணனை ராமன் அனுப்பினபோது லக்ஷ்மணன் சுக்ரீவனை கோபித்துப் பேசினானே என்றால் லக்ஷ்மணன் சொல்லிவிட அப்பொழுது சுக்ரீவன் நான் குற்றவாளி என்று பதில் சொல்ல உடனே லக்ஷ்மணன் என் அண்ணா பத்னியைப் பிரிந்த வியோகத்தால் உன்னை பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டார். நானும் அண்ணா படும் துக்கத்தால் சொல்லிவிட்டேன் ஆதலால் அவ்வளவையும் நீ தள்ளிவிடு. அது அதிதுக்கத்தில் சொன்னது என்று சொல்லிவிட்டதால் அது உபயோகமே இல்லை என்பது ஸத்யம். திக்குகளில் வானரர்களை தேடச்சொன்னது மல்லாமல் ஹநுமான் தனக்கு பேசி ராவணன் இருப்பிடத்தையும் ஸீதையையும் கண்டுபிடித்துவரவேண்டுமென்று குறிப்பிடுவதாலும் நிச்சயம் தெரியாதவனை பொய் சொன்னான் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தமில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் சுக்ரீவனும் பொய் சொல்லவில்லை என்பது ஸத்யம்.

சுக்ரீவன் நாம் இப்பொழுது ராவண இருப்பிடத்தைச் சொல்லிவிட்டால் ராமன் ராவணனைக் கொன்றுவிட்டு நமக்கு

வாலி வதத்தைச் செய்யாமல் ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டால் என்ன செய்கிறதென்ற எண்ணத்தால் சுக்ரீவன் பொய் சொன்னான் என்பதை வால்மீகி கண்டிக்கிறார். ராமனும் சுக்ரீவனும் ஸ்நேகம் செய்யும்போது துரோகம் உண்டாகாமல் இருக்கும்பொருட்டு அக்னிஸக்ஷியமான ஸ்நேகத்தைச் செய்து இருக்க சுக்ரீவன் தனக்கு ராமன் துரோகம் செய்துவிடுவனோ என்று எண்ணி பொய் சொன்னான் என்பது மேலும் பிசகு. தவிர அதைச் சொன்னால் ஏன் இப்படி சொல்லக்கூடாது? அதாவது நம்மை சுக்ரீவன் வாலி வதம் செய்யச் சொல்லுகிறான்- வாலி வதம் செய்து இவனுக்கு நாம் அகண்ட ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் இவன் நமக்கு ஸீதையை தேடிக்கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற எண்ணத்தை ராமன் ஏன் கொள்ளக்கூடாது? தவிர தன்னை எதிர்த்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று ஏன் எண்ணக்கூடாது? இதையும் சொல்லலாமே. ராமன், ஸீதையை சுக்ரீவன் தேடிக்கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டால் தானே தேடிக்கொள்ளுகிறார். தானே ராவணனைக் கொன்று கொள்ளுகிறார் என்றால் இவனும் ராமன் இல்லாமல் ஹநுமான் மூலம் வாலி வதம் செய்துகொள்ளமுடியும். அப்படியானால் ஏன் இவ்வளவு காலம் செய்துகொள்ளவில்லை என்றால் ஹநுமானை ஸ்துதித்தால் அவன் பலம் அவருக்கு ஞாபகம் வந்துவிடும் என்பது வெகுகாலம் சுக்ரீவன் மறந்து இருந்ததாய் சொல்லி பிறகு ஹநுமானை ஸீதையைத் தேடச் சொல்லுகிறபோது சுக்ரீவனுக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டதாய் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. தவிர சுக்ரீவன் வாலிக்குமேல் மஹா பலிஷ்டன். பிர்ம்ம தேஜஸ் உள்ளவன். வாலிக்கு க்ஷத்ரி தேஜஸ் என்பது ஸ்பஷ்டம். இதற்காக பயந்தே இந்திரன் இந்த சுக்ரீவன்போல் உள்ள பலிஷ்டர்கள் இருக்கலாம் என்று மாரில் உள்ள பரியந்தம் உயிரை ரக்ஷிக்கும் யோக்யதை உள்ள மாலையை சுக்ரீவனால் வாலிக்கு நாசம் வராமல் இருக்கும் பொருட்டு போட்டான் என்று க்ரந்தம். ஆதலால் வாலியை சுக்ரீவனே கொன்றுவிடுவன். தான் அவனைக் கொல்ல தர்மம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்று ஸ்திரப்படுத்தி இருக்கிறான். ராமன்

மிருகம் பக்ஷி ஸர்வத்திற்கும் ராஜாவாதலால் ராமன் குற்றவாளியான வாலியை வதம் செய்யவேண்டிய கடமை உடையவனுதலால் ராமனைக்கொண்டு வதிக்கச் சொன்னான். அது தர்மம் என்று ஸ்தாபித்தான். அதையும் கவி ஸ்பஷ்டமாய் வர்ணித்து இருக்கிறார். இப்பொழுது பேசுவது இத்தனையும் கவி சொல்லாதபோது யுக்தியாய் பல கதைகளை சொல்லிக்கொண்டு அதற்கு பதில்களை பேசிக்கொண்டு போவதில் பாபத்தை தவிற வேறு ஒன்றும் இல்லை. கவி சொல்லாததில் விசாரணையே உதவாது. இருக்கிறதைபற்றி மட்டில் பேச்சு பேசவேண்டுமாதலால் ப்ரகரணத்தை கவனிப்போம். சுக்ரீவன், துரோகம் செய்வான் என்று ராமன் என்று எண்ணினான். அதற்காக பொய் சொன்னான் என்பதும் பொருத்தம் இல்லை.

தவிற சுக்ரீவன், ராவணனும் வாலியும் ஸ்நேகிதனுதலால், ராமனை எதிர்த்துவிட்டால் என்னசெய்வதென்றால்(இது வால்மீகி சொல்லவில்லை. நமது யுக்தியாதலாலேயே இது பூர்வபக்ஷம்) இதே ராமன் வாலியைக் கொன்றபிறகு வாலிக்கு மித்ரனான ராவணன் வாலிக்காக பரிந்துகொண்டுவரவே இல்லை. வரவும்மாட்டான் என்றார் கவி. ராவணன் வாலியை மதிக்கவே இல்லை. ராவணன் வாலியைக் காட்டிலும் மஹா பலிஷ்டனுதலால் விஷ்ணு பாதிபலமுள்ள ராமனே ராவணனால் அடிபட்டு கஷ்டப்படுகிறார் என்று இருக்கிறது. இவ்விருவரும் (வாலியும் ராவணனும்) செய்துகொண்ட அக்னிஸக்யமான ஸ்நேஹமே ஸரியான ஸ்நேகமல்ல. ஸமயத்தை அனுஸரித்து வாலியிடம் மஹா வீரனான ராவணன் நம்மிடம் ஸ்நேகம் செய்யவேண்டும் என்கிறான். இவனிடம் மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டால் இவன் மஹா வரப்ரஸாதமுள்ளவன். [illegible]டம் சக்தியாயுதம், சூலாயுதம், பிர்ம்ம சக்தி, சந்திரஹாஸம் இப்படிப்பட்ட ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால் எந்த வேளை எப்படியிருக்குமோ என்று பீதியால் வாலியும், ராவணன் நம்மை இவன் இப்பொழுது கட்டினனே இந்த வேளையில் தந்திரமாய் செல்லவேண்டும் என்று, எப்படி ராவணன் ஸம்பார்சுவனை பக்ஷிராஜனிடமிருந்து தந்திரமாய்ச் சென்றானே அப்படிஸமயத்தை அனுஸரிக்கவேண்டும்என்ற எண்ணத்

தால் ராவணனும் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டார்கள், என்றும் இது ஸமமான ஸ்நேகம் அல்லவென்று வால்மீகி சொல்லுவதாலும் ராம ஸுக்ரீவ ஸ்நேகத்தை வால்மீகி ஸமமான ஸ்நேகம் என்று குறிப்பிடுவதாலும், வாலியைக் காட்டிலும் பிர்ம்ம தேஜஸ் உள்ள ராவணன் எல்லாவிதத்திலும் பலிஷ்டனுதலாலும், ராவணன், கார்த்தவீர்யார்ச்சுனன், வாலி, ச்வேதத்வீபத்தில் உள்ள பெண்கள் இவர்களிடத்தில் கர்வத்திஞல் கட்டுப்பட்டானே தவிற வேறு அல்ல. மஹாபலிஷ்டனை அவன் கர்வம் அடைந்துவிட்டால் அல்ப பலிஷ்டர்கள்கூட அவனை அவமானப்படுத்திவிடுவார்கள் என்று இக்ரந்தத்தில் கவி வர்ணித்து இருப்பதாலும் முன்சொன்ன பேர்களில் ஒருவருக்காவது ராவணனை ஜயிக்க யோக்யதை கிடையாது என்று வர்ணிப்பதாலும் இக்ரந்தரீதியாய் கவனிக்க ராமன் இந்த ராவணன் வாலி முதலிய ஸகலரையுமே அழித்துவிட யோக்யதை உண்டு என்றும், ஸீதை காணுமல் போனபோது ஸர்வ லோகத்தையும் அழித்துவிடுகிறேன் என்று ராமன் கர்ஜித்த போது லோகம் நடுங்கினதாக வால்மீகி வர்ணித்தாலும், மூன்று லோகத்திலும் ராமனுக்குமேல் பலிஷ்டன் இல்லை என்று ராமன் காகாஸுர வ்ருத்தாந்தத்தில் ஸ்தாபித்துவிட்டதாலும் சுக்ரீவன், வாலி ராவணன் சேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணினுன் என்பது இதரர்கள் யுக்தியாதலால் அதற்கு இந்த யுக்தியால் அந்த யுக்தி பூர்வபக்ஷம். சுக்ரீவன் எண்ணினுன் இப்படி என்று ஸர்வமும் தெரிந்த கவி சொல்லாதபோது நாம் இல்லாததைப்பற்றி பேசுவதே பிசகு என்று பூர்வபக்ஷம் செய்கிறோம். தவிற சுக்ரீவனுக்கு ராமன் பலம் கொஞ்சம்கூட தெரியாமல் இருக்கும்போது, ராவண பலமும் சுக்ரீவனுக்குத் தெரியாமலிருக்கும்போது வாலி ராவணர்கள் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு ராமனைக் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வதென்று சுக்ரீவன் எண்ணினுன் என்பது சுத்த பிசகு எதிரியின் பலம் தெரியாமல் ஒன்றையுமே எண்ணக்கூடாதலாலும் இதனுலும் பூர்வபக்ஷம் ஆகிறது.

தவிற வாலி ராவணனை ஸீதையை விட்டுவிடு என்றால் விட்டுவிடுவன். அப்பொழுது நாம் ஸீதையை கொடுக்கிறோம் என்ற

சொன்ன வார்த்தை வியர்த்தமாகுமென்று எண்ணினன் என்றால் (இதுவும் க்ரந்தம் அல்ல சுக்ரீவன் எண்ணாததை எண்ணினன் என்ற யுக்தி. கவி சொல்லாதபோது இதுவும் பிசகு) வால்மீகி வாக்ப்படி வாலியைக்காட்டிலும் ராவணன் மஹா பலிஷ்டன் ஆதலாலும் விடமாட்டான். மேலும், ஒரு ஸ்திரீயைக் கொண்டு போனவன் தன்உயிர் உள்ளமட்டும் விடமாட்டான் என்று தீர்மானம் சுக்ரீவனுக்கு உண்டு. ராவணன் ராமனிடம் தீர்க்க வைரம் உண்டாவதற்காக, ராமனால் அடிபடுவதற்காக, ஸீதையைக் கொண்டுபோயிருக்க, அவன் வாலி வார்த்தைக்காக விடுவன் ஸீதையை என்பது பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். ஏனென்றால் தன் பத்னி ருமாதேவியை வாலி விடாமல் இருப்பதினாலேயே இப்படி எண்ணினன் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் ஸீதையை நாமே கொடுக்கலாம் ராகவனுக்கு என்ற தீர்மானம். தவிற முதலில் வாலி வதம் செய்தபிறகே ஸீதையை சுக்ரீவனைத் தேடச்சொல்வது என்று ராமன் தீர்மானமே தவிற முந்தி என்ற எண்ணமே இல்லை. பாபியான வாலியால் சுக்ரீவன் வெளிவர முடியாமல் இருக்கிறான் என்று கபந்தன் மூலம் அறிந்து இருந்தும் ராமன் அதற்கு தானே முந்தி வாலியையழிப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்து இருக்க சுக்ரீவன் பிசகாக எண்ணினன் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தமல்ல என்று ஸித்தாந்தம். சுக்ரீவன் ராமனிடம் விஷயம் ஒன்றும் சொல்லாததற்கு முந்தியே அவர் அவனை கொல்லுவதாய்ச் சொன்னதால் இதுவும் சுக்ரீவனுக்குத் தெரியும். அதனாலேயே நீர் கவலைப்படவேண்டாம். ஸீதை எங்கு இருந்தாலும் நான் தேடிக்கொடுப்பேன் என்கிறான். வாலி தன்னைக் கொல்ல தயாராக இருப்பதால் வெளிகிளம்ப முடியாதாதலால் அதற்காகவே சுக்ரீவன் ராமனிடம் தன் ஸர்வ கதையும் சொன்னதும் ராமன் உடனே இப்பொழுதே கொல்லுகிறேன் என்பதாலும் அது பிரத்யக்ஷமே. ஆதலால் சுக்ரீவன் பொய் சொன்னான் என்பது ஸரியல்ல. தவிற ராவணனைப் பற்றின விஷயமே இந்த சுக்ரீவனுக்குத் தெரியாதபோது இவன் பலவிதமாய் எண்ணினன் என்பதே பிசகு. ஆதலால் இக்க்ரந்த ரீதியாய் மித்ரனுக்காக பொய் சொல்லலாம் என்று இக்க்ரந்தமில்லையாத

லாலும் இக்க்ரந்தத்தில் பொய்சொல்லவே கூடாது என்று பிரமாணமாதலாலும் சுக்ரீவனை ஸத்யஸந்தன் என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்து இருப்பதாலும் சுக்ரீவனும் பொய் சொல்லவே இல்லை என்று வால்மீகி வாக்ய ரீதியாய் ஸ்தாபனம்.

---

20. குஹன், சபரி இவர்கள் சண்டாள ஜாதி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 58-ம் ஸர்க்கம் 9-ம் ச்லோகம் ஐக்ஷிவாக்ஷ்த்ரா ஷூ த்து ஸாவாக்ய ம் வொராஹிஸம்ஹிதம் । ஶெவா:வா் உஸம் க்ரூஸாஷூம் ஶாஊக்ஷம்ஹஶிஷ்யஸி । என்று வஸிஷ்ட புத்ராதிகள் ராஜாவான திரிசங்கு தங்களை அலக்ஷ்யம் செய்து கடூரமாக சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவனை சபித்துவிட்டார்கள். அவனை சண்டாளனாகும்படி சபித்தார்கள். இவர்கள் சண்டாள ஜாதி அன்றைய தினமே உண்டு என்று ஸ்தாபித்தார்கள். இவனை ஜாதி சண்டாளனாகவே சபித்தார்களே தவிர கர்ம சண்டாள னாகும்படி சபிக்கவில்லை. இவர்கள் சபித்துவிட திரிசங்கு மஹா ராஜன் சுந்தர ரூபமுள்ளவன், உத்தம தேஜஸ் உள்ளவன், நல்ல சிகப்பான ராஜலக்ஷண சின்னங்களுடன் கூடின சரீரமுள் ளவன், மந்திரி முதலிய ஸகலராலும் சூழ்ந்து இருக்கப்பட்டவன் இராத்திரி முடிந்ததும் சண்டாளத்வத்தை அடைந்துவிட்டான். அவனைப்பற்றி வால்மீகி நீலவஸ்த்ரயநா நீல: வருஷாயஸ்வத உமெயஜ: । சித்ய உாஸ்ராநஷெவஸ்ஷூ ஆயஸாஹரணோஹவக । தம்ஜரஷா உம்திரணஸவெதக்யா உம்ஶாஊாவிணம் । வரா ஜ வங ஸஹி தாராஉவளாரயெஸ்ராநமாஶி ந: । என்று வர்ணிக்கிறார். எப்படியானான் அந்த ராஜன் என்றால், இடுப்பில் நீல நிறமுள்ள வஸ்திரம் கட்டிக்கொண்டவனாயும், சரீரம் நீலவர்ண முள்ளவனாயும், அவிழ்ந்துவிடப்பட்ட தலைமயிர்களுடன் கூடின வனாயும், எலும்புமாலை பூண்டவனாயும், எலும்புமயமான ஆபர ணங்கள் பூண்டவனாயும் ஆனான். இவனைக்கண்டதும் ஸகல மந்திரிகளும், மற்ற கூடவந்த ஸகல ஜனங்களும் சண்டாள

ரூபியான அவனை விட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். இதிலிருந்து சண்டாளனை வர்ஜிக்கவேண்டும் என்று ஸ்பஷ்டம் சண்டாளத்வமான சாபத்தைக் கொடுத்தார்கள் என்றால் சண்டாளன் என்று உண்டு அதனுடைய பாவம் சண்டாளத்வம். அந்த சண்டாளன் என்பவன் எப்படி இருப்பான் என்றும் ஸ்திரப்படுத்தி ரூபலக்ஷணத்தையும் வர்ணித்து சண்டாளனை வர்ஜிக்கவேண்டும் என்று வால்மீகி ஸ்திரப்படுத்தினார்.

பாலகாண்டம் 58-ம் ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகம் க்ஷத்ரியோ யாஜகோயஸ்ய சண்டாலஸ்ய விஶேஷத꞉। கத²ம் ஸத³ஸி போ⁴க்தாரோ ஹவிஸ்தஸ்ய ஸுரர்ஷய꞉। ப்³ராஹ்மணா வா மஹாத்மானோ பு⁴க்த்வா சண்டாலபோ⁴ஜனம்। கத²ம் ஸ்வர்க³ம் க³மிஷ்யந்தி விஶ்வாமித்ரேண பாலிதா꞉। என்று இப்பொழுது நடத்தும் யாகத்தை செய்கிறவனே க்ஷத்ரியன். அதிலும் சண்டாளனுக்கு செய்துவைக்கிறான். இப்படியிருக்க ஸதஸில் ஹவிஸ்ஸை தேவர்கள், ரிஷிகள், எப்படி ஸ்வீகரிப்பார்கள். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களும், அந்த சண்டாள போஜனத்தையும் புஜித்துவிட்டு எப்படி விச்வாமித்ரரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கமடையப் போகிறார்கள் என்றார்கள். இதிலிருந்து சண்டாள போஜனம் கூடாது என்றும், யாகங்களில் சண்டாளன் எஜமானனால் தேவர்கள் முதலிய ஸகலரும் ஹவிப்பாகம் வாங்கவரமாட்டார்கள் என்றும் பிர்ம்மணனும் அந்த சண்டாள அன்னத்தைச் சாப்பிட்டால் அவனுக்கும் ஸ்வர்க்கம் கிடையாது. என்று ஸ்திரப்படுத்தினார்கள். பாலகாண்டம் 60-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் ஆஹ்வானம் தத்ர ஸர்வாஸ்²ச தேவதா꞉। நாப்⁴யாக³மம்ஸ்ததா³ஹூதா ஸர்வாஸ்²ச தேவதா꞉। என்று விச்வாமித்ரர் யாகத்திற்கும் ஸர்வ தேவதைகளையும் ஆவாஹனம் செய்தார். பாகத்திற்காக கூப்பிட்டும் ஒரு தேவதையாவது வரவில்லை என்று வர்ணித்தார் வால்மீகி. சண்டாளன் யாகம் செய்தால் ஒரு தேவதைகளும் வரமாட்டார்கள் என்றார் கவி. உலகம் திரஸ்கரிப்பவனை தேவர்களும் திரஸ்கரிப்பார்கள் என்றார் கவி. திரிசங்கு ராஜனை மந்திரி பிரதானிகள் கூட பட்டணத்து ஜனங்கள் எல்லாரும் சண்டாளன்

என்று வர்ஜ்ஜித்ததால், தேவர்களும் வர்ஜ்ஜித்தார்கள் என்றார் கவி.

அதே ஸர்க்கம் 16, 17, 18-ம் ச்லோகம் ஸ்வர்கலோகம் கதம் த்ருஷ்ட்வா த்ரிஶங்கும் பாகஶாஸந: । ஸஹ ஸர்வை: ஸுரகணை ரிதம் வசநமப்ரவீத் । த்ரிஶங்கோ கச்ச பூயஸ்த்வம் நாஸி ஸ்வர்க க்ருதாலய: । குருஶாபஹதோ மூட பத பூமிமவாக்ஶிரா: । ஏவ முக்தோ மஹேந்த்ரேண த்ரிஶங்குரபதத்புந: । விக்ரோஶமாந ஸ்த்ராஹீதி விஶ்வாமித்ரம் தபோதநம் । என்று பிடிவாதத்தால் விச்வாமித்ரர் திரிசங்குவுக்கு யாகம் செய்துவைக்க தேவர்கள் வராததால் அதுபரியந்தம் தான் செய்திருந்த தபோமஹிமையால் சண்டாளனை திரிசங்குவை ஸ்வர்க்கலோகம் அனுப்பினார். அங்கு இந்த சண்டாளனை திரிசங்குவைக்கண்ட தேவேந்திரன் தேவர்கள் மத்தியில் குருசாபமான சண்டாளத்வத்தையடைந்த மூடா இங்கு இருந்து தலைகீழாய் பூமியில் விழு என்றுஞை செய்துவிட்டான். உடனே திரிசங்கு அங்கிருந்து தலைகீழாக விழுந்தான். விழும்போது ஏ விச்வாமித்ரா என்று கதறிக்கொண்டே விழுந்தான் என்றார் வால்மீகி. க்ருதயுகமான முதல் யுகத்திலேயே சண்டாளனை திரிசங்கு சரீரத்தோடு ஸ்வர்க்கம் செல்லுவதற்கு வெகு பாடுபட்டான். முதலில் க்ஷத்ரியனை திரிசங்கு அந்த மாதா வயற்றில் பிறந்த சரீரத்துடன் போக இச்சித்தான். முடியாது அப்படிச்செல்ல என்றார்கள். அப்பெரியோர்களை திரஸ்கரித்து சண்டாள சாபத்தையும் அடைந்து ஸ்வர்க்கமடைய எத்தனையோ விபரீதங்களைச் செய்து அதுகளான யாகாதிகளையும் செய்து அதனாலும் பலிக்காமல் மற்றொருவர் தபஸில் ஸ்வர்க்கம் அடைந்ததும், அங்கு இருந்து க்ஷணத்திலேயே தலைகீழாய் தள்ளப்பட்டான். மேலே பெரியோர்கள் செய்த யாகமும் வியர்த்தமாகி அந்த யாகத்தை செய்வித்த ரிஷிகளும் பதிதர்களாகி சில பிராம்மணர்களை கெடுத்ததும் விச்வாமித்ரர் அதுபரியந்தம் செய்து இருந்த தபஸும் ஒழிந்ததும்தான் மிச்சமாய் ஏற்பட்டது. ஆதலால் சாஸ்திரத்தை மீறி, தர்மத்தை மீறி செய்யும் காரியங்களை திரிசங்கு மஹாராஜா செய்ததால் அது பலிக்காமல் போய் அவனுக்கு ஸ்வரூபமும்

ஒழிந்து தலைகீழாய் விழும் கதியும் ஏற்பட்டது. நாலு ஜாதிக்கு மேல் ஐந்தாவது ஜாதியான சண்டாளன், இப்படி கர்மாவை, யாகம் செய்யவும், யார் செய்வது என்ற முறையில்லாமல் தலை கீழாய் ஆரம்பித்தால் அவனுக்கு தலைகீழாகவே இருக்கும்படி ஏற்பட்டது என்றார் வால்மீகி. அவனவன் தன் ஜாதி க்ரமத்தில் இருந்து தன்தன் ஸ்வகர்மாவில் இருந்தால்தான் அவனவன் ஒழுங்காக புண்யலோகமடைவான் என்றார்.

பிறகு தலைகீழாய் வரும் அவனை அப்படியே அந்தரத்தில் நிற்கவைத்தார். பிறகு விச்வாமித்ரர் அவனைச்சுற்றி தேவதைகளை இருக்கும்படி சிருஷ்டித்தார். வேறு இந்திரனை உண்டாக்குகிறேன் என்றாரம்பித்தார். உடனே தேவதைகள் நீர் செய்யும் காரியம் ஸரியல்ல. குருசாபமான சண்டாளத்வ சாபத்தை அடைந்து இருக்கும் இந்த மூடன் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் செல்ல அர்ஹன் அல்லன் என்று குறிப்பிட உடனே விச்வாமித்ரர் நான் அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் செல்லும்படி செய்கிறேன் என்று பிரதிஞ்ஞை செய்துவிட்டேன் என் சபதத்தை எப்படி விடுவேன் என்று சொல்ல அவர்கள் நீர் உண்டுபண்ணின வஸ்துக்கள் எல்லாம் இருக்கட்டும் அவனும் அப்படியே மேல்லோகமும் இல்லாமல் கீழ் பூலோகமும் இல்லாமல், அந்தரத்தில் இருக்கட்டும். அவன் தலைகீழாய் ஸ்வர்க்கத்தில் இருந்து வரும்போது அந்த பாதி வழியில் அவனை அப்படியே நில் என்று நிற்கவைத்து இருக்கிறீரே அந்த அவன் இருக்கிற இடம் உமக்காக அது ஒரு ஸ்வர்க்கமாகட்டும். அந்த அந்தரலோகத்தில் அவன் ஒரு நக்ஷத்திரம்போல் விளங்கட்டும். உண்டுபண்ணினதுகளும் அவனுக்கு துணையாய் இருக்கட்டும். ஆனால் அவன்மட்டும் 60-ம் ஸர்க்கம் 32-ம் ச்லோகம் ஸ்வாஜ்ஞாதி ஶங்குஷ் திஷ்ஷதாஸ்திஹ தலைகீழாகவே தேவதைப்போல் இருக்கட்டும் என்று சொல்லி தேவர்கள் தெரிவித்து சென்றுவிட்டார்கள். பிறகு விச்வாமித்ரரும் 61-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகம் என்னுடைய தபஸுக்கு மஹா விக்னம் வந்தது. நான் வேறு திக்கு போவேன் என்று புறப்பட்டார். இவர் தபஸுக்குச் செல்லும்போது முதலில் தெற்கு திக்கில் சென்றதால் செய்த ஸர்வ தபஸும் அடிக்கடி ஒழிந்தது

என்று ஸ்பஷ்டம். மேலும் ராஜாவின் கதி தலைகீழாய் எக்காலமும் தொங்கும்படியாயும், மேல்லோகமான ஸ்வர்க்கமும் இல்லாமல், பூலோகமும் இல்லாமல், தலை நேரவும் இருக்கமுடியாமல் அந்தர லோகமான ஒரு லோகத்தில் தலைகீழே தொங்கும் ஒரு கதியானது ஏற்பட்டது. திரிசங்குவான ஒரு மஹாராஜனுக்கு கதி, இப்படி சாபத்தை மீறியதால், தர்மத்தை மீறியதால், அனுஷ்டானத்திற்கு விரோதம் செய்ததால், பெரியோர்களை அலக்ஷ்யம் செய்ததால் இந்த கதியும் தேவர்களுடனும் சேரமுடியாமல் தேவலோகத்தை, ஸ்வர்க்கத்தை எக்காலத்திலும் பார்க்கமுடியாமலும் தனியான புதிதாக கற்பிக்கப்பட்ட ஒரு லோகத்தில் தேவர்களுடனும் சேரமுடியாமல் பூலோகமனுஷ்யாளுடனும் சேரமுடியாமல் கண்டவர்கள் பரிதாபப்படும்படி ஒரு பெரிய மஹாராஜனுக்கு இப்படி ஏற்பட்டதே, அவன் ஹரிச்சந்திரனுக்கு பிதாவல்லவோ என்று பலரும் எண்ணும்படி ஏற்பட்டது என்றும் அதனால் அவனவன் தன் தன் ஸ்வதர்மத்தில் இருக்கவேண்டும் என்றும் வால்மீகி ஸ்தாபிக்கிறார்.

வால்மீகி உத்தரகாண்டத்தில் ராமன் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யும்போது ஒரு பிராம்மண புத்ரன் மரணமடைந்துவிட என்ன காரணம் என்று விசாரிக்கும்போது ஒன்றும் தெரியாமல் இருக்க நாரதபகவான் வந்து சேர்ந்து ஏ! ராஜனே சட்டத்தை மீறியதால் உண்டான அனர்த்தம் என்றார். நீர் அல்ல. உமது ராஜ்யத்தில் அதர்மம் உண்டாகிவிட்டது அதை ஒழித்தால் சரியாகும் என்றார். நீர் ஸப்த த்வீபாதிபதி. ஆதலால் சீக்ரத்தில் இதை கண்டுபிடித்துத் தண்டனைசெய்யும் என்றார். இக்க்ரந்தப்படி சட்டம் என்னவென்றால், முதல் யுகமான கிருத யுகத்தில் பிராம்மணன் மட்டும் தபஸ் செய்யவேண்டும் மற்ற எவனும் செய்யக்கூடாது செய்தால் குற்றவாளி தண்டிக்கத் தகுந்தவன். இரண்டாம்யுகமான திரேதாயுகத்தில் பிராம்மண க்ஷத்ரியன் மட்டும் செய்யவேண்டும். மற்றவன் செய்தால் தண்டத்திற்குத் தகுந்தவன். மூன்றாவதான, த்வாபர யுகத்தில் பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்யர்கள் மட்டில் செய்யவேண்டும். மற்றவன் செய்தால் தண்டிக்கத் தகுந்தவன். நான்காவதான கலியுகத்தில்

பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்யன் சூத்ரன் தபஸ் செய்யலாம் என்று இப்படி சட்டம் இருக்க இச்சட்டத்தை மீறி ஒரு சூத்ரன் இந்த யுகத்தில் தபஸ் செய்வதால் அவன் தண்டிக்கத் தகுந்தவன். அவன் கலியுகத்தில் செய்தால் தன் கடமையைச் செய்தவனுவன். அவன் இந்த யுகத்தில் செய்யத்தகாதவனுதலால் இம் மரணம் உண்டானது. ஆதலால் இப்பொழுதே அந்த அதர் மத்தைப் போக்கவேண்டுமாதலால் இப்பொழுதே குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்து தண்டிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி நாரதர் சென்றுவிட்டார். பிறகு ராகவன் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிக் கொண்டு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டுவர அப்பொழுது தெற்கேயுள்ள விந்தமலைக்கு ஸமீபமான சைவல பர்வதத்தினுடைய வடக்கு பாகத்தில் ஒரு அற்புதமான குளக்கரையில் தலை கீழாய்த் தொங்கிக்கொண்டு தபஸ் செய்யும் ஓர் தபஸியைக் கண்டார். உத்ரகாண்டம் 86-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் கஸ்யாம் யொந்யாம் தபொவ்ருத்த வர்தஸெ த்ருடவிக்ரம । கௌதூஹலாத் த்வாம் ப்ருச்சாமி ராமொ தாசரதிர்ஹ்யஹம் । என்று தபஸில் விருத்தனே. நீர் எந்த யோனியில் ஜனித்தவர் நான் குதூஹலத்தில் கேட்கிறேன் என்றும் சொல்லி மேலும் நீர் ஸ்வர்க்கத்திற்காகவா அல்லது ஏதாவது வரத்திற்காகவா தபஸ் செய்கிறீர்? விஷயம் என்ன. நம்மை தாசரதி கேட்கிறாரே என்று நாம் அதர் மத்தைச் செய்கிறோமே என்று பொய்சொல்லிவிடாமல் உண்மையைச் சொல்லும் என்றார். உத்தரகாண்டம் 87-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகம் ஶூத்ரயொந்யாம் ப்ரஸூதொஸ்மி தப உக்ரம் ஸமாஸ்தித: । தெவத்வம் ப்ரார்தயெ ராம ஸஶரீரொ மஹாயஶ: । ந மித்யாஹம் வதெ ராம தெவலொகஜிகீஷயா । ஶூத்ரம் மாம் வித்தி காகுத்ஸ்த ஶம்பூகம் நாம நாமத: । பாஷதஸ்தஸ்ய ஶூத்ரஸ்ய கட்கம் ஸுருசிரப்ரபம் । நிஷ்க்ருஷ்ய கொஶாத் விமலம் ஶிரஶ்சிச்செத ராகவ: । தஸ்மிந் ஶூத்ரெ ஹதெ தெவா: ஸெந்த்ரா: ஸாக்நிபுரொகமா: । ஸாது ஸாத்விதி காகுத்ஸ்தம் ப்ரஶஶம்ஸுர்முஹுர்முஹு: । என்று அவன் ராகவனைப்பார்த்து நான் சூத்ர யோனியில் ஜனித்தவன் சம்புகன் என்ற பெயருள்ளவன் இந்த சரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கம் அடையவேண்டுமென்று அதற்காக நான்

தபஸ் செய்கிறேன். நான் பொய் சொல்லவில்லை. இந்த உக்ர தபஸை செய்யப்பட்ட என்னை சூத்ரன் என்று தெரிந்து கொள்ளும் என்றான். இப்படி சொன்னதும் ராமன் அற்புதமான தன்னுடைய கத்தியைக்கொண்டு அவனை சிரஸைச் சேதித்தார். இதைக்கண்டதும் ஸகல இந்திராதி தேவர்களும் மிகவும் நல்லது நல்லது என்றார்கள். அடிக்கடி ராகவனைக் கொண்டாடினார்கள். புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். மேலும், ஸாதுகார்ய மிதம் ஸௌம்ய ஸுரகார்யம் க்ருதம் த்வயா । க்ருஹாண ச வரம் ஸௌம்ய யத்த்வமிச்சஸ்யரிந்தம । ஸ்வப்ரஸாதாந்ந ஶூத்ரோऽயம் ஸ்வர்கபாங்ந ந । என்று தேவர்கள் ராகவனைப் பார்த்து இது தேவகார்யம் நீ இதைச் செய்தீர். உமக்கு வேண்டுமானால் வரம் கேட்டுக் கொள்ளும். இந்த சூத்ரன் சட்டத்தையும் மீறி இந்த யுகத்தில் தபஸ் செய்ததால் ஸ்வர்க்கம் அடையமாட்டான் என்று சொல்ல உடனே ராகவன் ஸந்தோஷித்து செத்த குழந்தை பிழைக்க வேண்டும் என்று கேட்க உடனே தேவதைகள் 87-ம் ஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகம் யஸ்மிந் முஹூர்த்தே காகுத்ஸ்த ஶூத்ரோऽயம் விநிபாதித: । தஸ்மிந் முஹூர்த்தே பாலோऽஸௌ ஜீவேந ஸமயுஜ்யத । என்று ராகவனைப் பார்த்து நீர் எந்த முகூர்த்தத்தில் இவனைக் கொன்றீரோ அப்பொழுதே அக்குழந்தை ஜீவனுடன் கூடியதாய் விட்டது என்று சொல்லி நீர் மங்களமாய் சென்றுவாரும் என்று அனுப்பிவிட்டார்கள். ஆதலால் எவனும் ஸத்யத்தையும், தர்மத்தையும் மீறக்கூடாது. மீறினால் அவன் தண்டிக்கத் தகுந்தவன் என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்தார். திரிசங்கு மஹாராஜனும் சரீரத்துடன் சண்டாள ரூபத்துடனும் அதர்மத்தை செய்து ஸ்வர்க்கம் செல்லப்பார்த்தான். சூத்ரனான ஜம்புகனான இவனும் அதர்மத்தை செய்து செல்லப்பார்த்தான். இரண்டும் தெய்வ ஸம்மதமில்லையாதலால் இருவரும் அதோகதியானார்கள் என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். இப்படி இக்க்ரந்தம் இருக்க குஹன் நிஷாத ஜாதியில் ஜனித்து இருக்க அவன் எப்படி சண்டாளன். இப்பொழுது இருக்கும் இந்த அமரத்தை வைத்துக்கொண்டா, உற்பத்தி கண்டுபிடிக்கமுடியும்? இதுகள் பிரமாணத்திற்கு வராது. அதையும் தப்பு என்று வால்மீகி கண்டிக்கிறார். சூர்யவம்சத்தில்

பிறந்த திரிசங்குவை மந்திரி ஜனங்கள் முதலிய ஸகலரும் த்யாகம் செய்த கதையை ராமன் விச்வாமித்ரரிடம் கேட்டுக்கொண்டவர் த்ரிசங்குவை தியாகம் செய்யவேண்டியது உத்தம தர்மம் என்று அங்கீகரித்து இருக்கும் ராமன் தன் ராஜ்யத்தில் அந்த யுகத்தில் தபஸ் செய்யக்கூடாத சூத்ரனால் அதர்மம் வந்தபோது அவனைக் கொன்று தர்மத்தை ஸ்தாபித்த ராமன் சண்டாளனானால் குஹனை எப்படிக் கட்டிக்கொள்வார். அவன் சண்டாளனானால் அவனை விலக்கவேண்டுமே திரிசங்குவை விட்டு எல்லாரும் ஓடிவிட்டார்கள் என்றல்லவா பிரமாணம். இக்ராந்த ரீதியில் குடுத்தன ஸ்திரீ ஜாதி, ஒருவன் பத்னி, வீட்டுக்கு விலகினால் அவள் சண்டாள ஸ்திரீ என்றும் குறிப்பிட்டு சண்டாளனுக்கு எவ்வளவு விலகவேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் அவளைக்கண்டு விலக வேண்டும் என்றும், அவள் புருஷனும் அவளைப் பார்க்கவே கூடாது என்றும், அவளுக்கு தூரம் என்றே பெயர் என்றும், அது கிட்ட அல்ல என்றும் சட்டம் இருக்கிறது. அப்படி விலக வேண்டியதால்தான் திரிசங்கு மஹாராஜனைச் சேர்ந்த அத்தனை பேர்களும் அவனை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள். குஹன் சண்டாளனாகில் ராகவன் அவனைக்கண்டு ஓடியே போயிருக்கவேண்டுமே தர்மங்களை காப்பாற்ற கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு இருக்கும் ராமன் தன்னை ராஜ குமாரனை மனுஷ்யனாய் எண்ணிக்கொண்டு இருப்பதால் ஸத்யத்தை கார்க்கவந்த ராமன், சபர ஜாதியோ, நிஷாத ஜாதியோ இதுகள் சண்டாள ஜாதி இல்லையாதலாலேயே அக்னி ஹோத்ராதி கர்மங்களை செய்யும் ராமன் குஹனை கட்டிக்கொண்டார் என்று வால்மீகி விதித்து இருக்கிறார். தவிர அதர்மங்களைச் செய்யும்போது தெய்வமும் விலகத்தான் விலகும். தன்னால் அவனும் உண்டுபண்ணப்பட்டவனல்லவா என்று குற்றம் செய்யும்போது பிள்ளையானாலும் தெய்வம் எண்ணவே எண்ணாது. ஏனென்றால் அவனை உண்டுபண்ணி இப்படி இரு என்றுஞ்ஞை செய்து இருக்க அவன் மீறினால் அவனை தண்டனை செய்யாமல் எப்படி இருக்கும். அவனை விட்டு விலகத்தான் விலகும். அவன் தர்மத்தை ஸத்யத்தைமீறாமல் தன்னை உபாஸித்தால் அந்த பகவான் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்

கிறார். பகவானுல் விதிக்கப்பட்ட சட்டத்தை மீறினதால் மஹாராஜாவான திரிசங்குவும் சம்புகனென சூத்ரனும் கதியில்லாதவர்களானுர்கள். அதோகதியும் அடைந்தார்கள். ஆதலால் ராமன் கிராதஜாதியான குஹனை எப்படித் தொடுவேன். தவிற இக்கிரந்த ரீதியாய், கிராதஜாதி பப்லவஜாதி, சகாள் என்ற ஜாதி, யவனுள் என்ற ஜாதி, காம்போஜ ஜாதி, சபா ஜாதி, மிலேச்ச ஜாதி இப்படிப்பட்ட இத்தனை ஜாதிகளும் காமதேனு சரீரத்தில் இருந்து வெளிப்படுத்தினதாய் இருக்க இவர்கள் சண்டாளஜாதியானுல் வஸிஷ்டர் காமதேனுவையே விலக்கிவிடுவாரே. இவர்கள் இவ்வளவுபேரும் சண்டாளர்களுமல்ல. அதனுடைய பேதமுமல்ல. ஸ்ருஷ்டியிலேயே இப்படி ஸ்ருஷ்டி என்று இக்கிரந்த ஸித்தாந்தம். ஒரு ஜாதி, மற்றொரு ஜாதியுடன் சேர்ந்து பிறந்த ஜாதி சண்டாள ஜாதி, என்கிற ஒன்றையும் வால்மீகி அங்கீகரிக்க இல்லை. இக்க்ரந்தப்படி முன்சொன்ன காமதேனுவிடம் இருந்து வெளிவந்ததாய் விதித்தாலும், ஸிருஷ்டிகாலத்திலேயே ஸர்வஜாதிகளையும் உண்டுபண்ணினதாய் பல இடத்திலும் வால்மீகியே குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும், நான்கு ஜாதிக்கு மேல் ஐந்தாவது ஜாதி சண்டாள ஜாதி என்றும் குறிப்பிட்டுக் காட்டி ஸ்தாபித்து இருக்கிறார். தவிற இக்க்ரந்தத்தில் குரங்கு ஜாதியிலும் நான்கு ஜாதி இருக்கிறது என்றும். நகைகளுக்கு உள்ள ரத்னங்களில் நான்கு ஜாதி உண்டு என்றும். ஜலத்தில் ஆண் அலை பெண் அலை என்று உண்டு என்றும். மிருகங்களில் இன்ன மிருகங்களில் இன்னதை பிராம்மணனும் மற்ற ஜாதிகளும் தொடக்கூடாது என்றும் இப்படி இருப்பதால் ராமன் இவ்வளவு ஜாதி குலதர்மங்களையும் தெரிந்துகொண்டு இருப்பவர் குஹன் சண்டாள ஜாதியில்லாததினுலேயே அவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். அப்படியே சபரி, மதங்க மஹாரிஷிக்கு பரிசாரகம் செய்துகொண்டு இருந்தவள். பிர்ம்ம ரிஷி மதங்கர், இவள் சண்டாளஸ்திரீ ஜாதியாய் இருப்பாளேயாகில் அநேக சிஷ்யருடன் கூடியவர் இவளை பரிசாரகம் செய்ய இடம் கொடுக்கவே மாட்டார். இவள் இருந்தால் கர்மாக்கள் கெட்டு விடுமே. இக்க்ரந்த ரீதியாய் இவளை சபரி என்றவளை சண்

டாளஜாதி என்று ச்லோகமே இல்லை யாதலாலும் சபரஜாதி யாதலாலேயே சபரி என்று பெயர் என்பதும் புஸ்தகத்தில் இல்லாததினாலேயும் இவளும் சண்டாளஸ்திரீ அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம் வால்மீகி மூலத்தைக் காட்டிலும் வ்யாக்கியானங் களுக்கு கௌரவம் கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். வால்மீகி மற்றொரு அழகு ஒன்று காட்டுகிறார். ஆரணிய காண்டத்தில் ஸீதாதேவி ராவணனைப் பார்த்து 56-ம் ஸர்க்கத்தில் 18-ம் ச்லோகத்தில் நமகஹ்ாயஜுஉயஹ்ுஸாவெஷிஸ - ஹாம்ஊஉம்ஸி_தா। ஷிஜா_திஉம்த வஞ்தாவ உம்ஊாளெ நாவவஹி-உ_த-ம்। என்று உன் வதத்திற்கும் உன் அந்தப்புர வதத்திற்கும் நீ என்னைக் கொண்டு வந்து இருக்கிறாய். உனக்கு அழிகிறகாலம் வந்து இருக்கிற தென்று சொல்லிவிட்டு பிறகு என்னை நெருங்க முடியாது, எப்படிபோல் என்றால் யாகமத்தியத்தில் அக்னியில் ஆகுதி செய்யும்படி சருக், ச்ருவம், முதலியதுகளுடன் கூடிக்கொண்ட தாயும் பிராம்மணனால் மந்திர பூதமாயும் விளங்கும் யாகவேதி யானது எப்படி சண்டாளனால் கிட்டே நெருங்க முடியாததோ நெருங்கினால் எப்படி அழிக்கப்படுவனோ அப்படி நீ அழிவாய் என்றாள். இதையே பிந்தியும் பேசினாள். அதாவது சுந்தர காண்டத்தில் நீ என்னிடம் கண்டபடி பேசுவதால் நான் உன்னை ஹஸ்ஹஸாஹ-உ தெஜஸா என் தேஜஸ்ஸால் எறித்துவிடுவேன், வன் விட்டு இருக்கிறேன் என்றால் பர்த்தாவின் ஆக்ஞைஇல்லாத தாலும் உன்னை யழிப்பதாய் என் பர்த்தா சபதம் செய்து இருப்பதாலும் அதற்காகவே உன்னை விட்டு இருக்கிறேன் என்றாள். இதையே ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஹநுமான் ராவண னுக்கு புத்திசொன்னபோது ஸீ_தாபாஃ தெஜஸாஉ ஹாமாஉகொவ வ்ீஸி_தாம்। என்று ராமனுடைய கோபமாகிற ஸீதையின் தேஜஸ்ஸால் எறிக்கப்பட்டு இருக்கிறாய் என்றார். இதையே மந் தோதரியும் நீர் ஸீதையின் பதிவ்ரதா தேஜஸ்ஸால் எறிக்கப் பட்டுவிட்டீர் என்றாள். இப்படி உத்தமிகளுடைய மஹிமையும் வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படி சண்டாளஜாதி என்ற ஒரு ஜாதி. உண்டென்றும் அதில்இந்தரீதியில் கர்மசண்டாளர் என்று ஒன்று உண்டு என்று இக்க்ரந்தம் சொல்லாததாலும் திரிசங்கு, ஜாதி

சண்டாளனுக ஆனதாலும் அவன் வர்ஜிக்கப்பட்டதாலும் சண்டாள ஜாதிக்கு விலகிவிட வேண்டும் என்றும் வால்மீகி வாக்ய மாதலாலும் இப்பொழுதுள்ள இந்த அமராதிகளை வைத்துக்கொண்டு வால்மீகி இக்க்ரந்தம் செய்யவில்லையாதலாலும் வேதாதிகளுக்கே அதீதமான இக்க்ரந்தத்தை அமரம் முதலிய நிகண்டுகள் அசைக்கமுடியாதலாலும், குஹ சபரிகள் சண்டாள ஜாதி இல்லையாதலாலேயே குஹனை ராமன் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டும் சபரியை மதங்கர் பரிசாரசியாய் வைத்துக்கொண்டதும், சபரி கொடுத்த பலாதிகளை (எச்சல் செய்துவைத்து இருந்ததாய் வால்மீகம் அல்ல) ராமர் பெற்றுக்கொண்டதும் தர்மமே என்று கவி ஸித்தாந்தம் செய்வதால் குஹ சபரிகள் சண்டாள ஜாதி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம். மேலும், சபரி யோகிகள் அடைந்த கதியை அடைந்தாள் என்றும் கவி சொல்லியிருக்க சண்டாளஜாதி திரிசங்குவுக்கும், சூத்ர ஜாதி சம்புகனுக்கும் உத்தமலோகம் கிடையாது என்று கவி குறிப்பிட்டு இருக்க சபரி சண்டாள ஜாதியாளுல் எப்படி வரும்? கவி அவளை சண்டாளியாய் குறிப்பிடாததால் உத்தம லோகத்தை அடைந்தாள் என்று ஸ்தாபித்தார். ஆதலால் குஹ, சபரி முதலியவர்கள் சண்டாள ஜாதி அல்ல என்றும் வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

21. குணத்தில் பிள்ளைகள் பிதாவையும், பெண்கள் மாதாவையும் அனுஸரிப்பார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகி பகவான் ராகவனை குணைர் தசரதோபம: என்று குணங்களில் தசரதனுக்கு உபமானமாய் இருக்கிறார் என்றார். இதையே ஸுமந்திரனும் குறிப்பிடுகிறார். அயோத்யா காண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 26-ம் ச்லோகம் ஸத்யஶ்சாத்ய ப்ரவாதோऽயம் லௌகிக: ப்ரதிபாதி மா । பித்ரூந் ஸமநுஜாயந்தே நரா மாதரமங்கநா: என்று மனுஷ்யர்களான பிள்ளைகள் பிதாக்களை அனுஸரிக்கிறார்கள், பெண்கள் அம்மாவை அவலம்பிப்பார்கள் என்கிற இந்த லௌகிகமான இந்த லோகவாக்யம் இப்பொழுது ஸத்யமாகி விட்டது. அதை உபமானம் சொன்னபோது கைகயீ மாதா கைகயீயின் பிதாவைக் கொல்ல யோசித்தாள். அந்த அம்மாவின் குணத்தை அவலம்பித்து இப்பொழுது இவளும் பர்த்தாவான ராஜனை கொல்ல ஆரம்பித்தாள் என்று குறிப்பிட்டார். இதையே பரதனும் கேகயப்பட்டணத்தில் இருந்து வந்ததும் அவள், ராமன் காடுபோனதும் தசரதன் புண்யலோகம் சென்றதுமான விஷயத்தை சொன்னதும் அவளைப்பார்த்து ஏ பர்த்தாவைக்கொன்றவளே என்று திரஸ்கரித்து 9-ம் ச்லோகம் நத்வமஶ்வபதே: கந்யா தர்மராஜஸ்ய தீமத: என்று அச்வபதி ராஜனின் புத்ரியல்ல. நீ உன் அம்மாவை அனுஸரித்தவள் நீ ராக்ஷஸீ என்றார். இப்படி பரதனாலும் அம்மாவை அவலம்பித்தவர் என்று காட்டப்பட்டது. பரதனும் அம்மாவை பெண்கள் அவலம்பித்தார்கள் என்றார். ஸ்ரீராகவனும் ஆரண்ய காண்டத்தில் 10-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகம் ஹிதமுக்தம் த்வயா தேவி ஸ்நிக்தயா ஸத்ருஶம் வச: । குலம் வ்யபதிஶந்த்யா ச தர்மஜ்ஞே ஜநகாத்மஜே । என்று ஸீதையைப் பார்த்து உன்னால் அபிமானத்தினாலும், பிரியத்தாலும் குலத்தை வெளிப்படுத்தும் உன்னால் ஹிதமானது சொல்லப்பட்டது, என்று சொல்லி மேலும் அதே ஸர்க்கத்தில் 22-ம் ச்லோகத்தில் ஸத்ருஶம் சாநுரூபம் ச குலஸ்ய தவ ஶோபநே । என்று எனது குலத்திற்கு தகுந்தபடியும் அதாவது மாதா பூமிதேவியாதலால் அந்த அம்மாவின் பொறுமையான குணத்தை அவலம்பித்து ராக்ஷஸர்களை கொல்லவேண்டாம்

என்று சொன்னதை குறிப்பிட்டார். இப்படி பெண்கள் மாதாவின் குணத்தை அவலம்பிப்பார்கள் என்ருர். பாலகாண்டத்தில் 17-ம் ஸர்க்கத்தில் வானரர்கள் உத்பத்தி சொன்ன இடத்தில் அவர்கள் (வானரர்கள்) மாதாவை அவலம்பிக்காமல் 18-ம் ச்லோகத்தில் யஸ்ய தேவஸ்ய யத்ரூபம் வேஷோ யச்ச பராக்ரம: । என்று எந்த எந்த தேவதையான பிதாவுக்கு எந்த எந்த பலமோ எந்த எந்த தன்மையோ அத்துடன் பிறந்தார்கள் என்ருர். தவிற உத்தர காண்டத்தில் வேதவதியானவள் தன் மாதா அக்னிப்பிரவேசம் செய்ததால் மாதாவின் தன்மையை அனுஸரித்து அக்னிப்பிரவேசம் செய்தாள் என்று அகஸ்தியர் சொன்னதாய் சொன்ஞர். அயோத்யா காண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் அனுஜாதோ ஹி மாம் ஸர்வைர் குணைர் ஜ்யேஷ்டோ மமாத்மஜ: । என்று தசரதர் என் பிள்ளையான ஜ்யேஷ்டஞன ராமன் எல்லா குணங்களையும் அனுஸரித்தவஞய் இருக்கிருன் என்ருர். இப்படி பிள்ளை தகப்பனையே அனுஸரிக்கும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இப்படி வால்மீகி புத்ரர்கள் பிதாக்களையே அவலம்பிப்பார்கள் என்றும், பெண்கள் மாதாக்களையே அவலம்பிப்பார்கள் என்றும் ஸ்தாபித்தார். ஆரண்ய காண்டத்தில் லக்ஷ்மணன் 16-ம் ஸர்க்கம் 34-ம் ச்லோகம் ந பித்ர்யம் அனுவர்தந்தே மாத்ருகம் த்விபதா இதி । க்யாதோ லோகப்ரவாதோ(அ)யம் பரதேனாந்யதா க்ருத: । என்று இரண்டு பாதம் உள்ளவர்களான ஜனங்கள் பிதாவை அனுஸரிக்கமாட்டார்கள் அம்மாவை அனுஸரிப்பார்கள் என்கிற லோக ப்ரஸித்தியை பரதன் மாற்றி விட்டான் என்ருர். இதில் மனுஷ்யர்களே மாதாவை அனுஸரிப்பார்கள் என்ருர். அதை பரதன் மாற்றிஞன். அதாவது மாதா கெட்ட குணத்தை அவலம்பிக்காமல் பிதாவை அவலம்பித்தான் என்ருர். இதில் அதாவது லக்ஷ்மணன் சொன்னதில் பொதுவாக த்விபதா: என்று பொதுவாக மனுஷ்யர்கள் என்று இருக்கிறது. இது பெண்டுகளுக்கும், புருஷர்களுக்கும்பெயர். இரண்டும் ஒருநாளும் மாதாவை அனுஸரிக்காது. ஏனென்ருல் லெக்ஷ்மணன் சொன்னதிலேயே அவர் சொன்னது உண்மையாஞல் பரதனும் மாதாவை அனுஸரிக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல்

அவன் அந்யதாவாக விரோதமாக அப்பாவை அனுஸரித்தான் என்று குறிப்பிட்டதால் பிள்ளைகள் பிதாவையே அனுஸரிப்பார்கள் என்றும், பெண்கள் மாதாக்களையே அனுஸரிப்பார்கள் என்றும் ஸித்தாந்தம். ரிஷிகள் ராக்ஷஸிகளிடம் பிள்ளை உண்டு பண்ணியிருக்கும் இடங்களில் கவனித்தால் பூர்ண ஸந்தியாகால வேளையில் ஆவிர்ப்பவித்து இருப்பதாலும் அவ்வளவு பேர்களையும் மாதுர்குலமான ராக்ஷஸி குலமாகச் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. அந்த மாதாவின் குணமும் ஏற்பட்டது உதாரணம் ராவணாதிகள். இதில் விபீஷணன் கலப்பல்ல தவிற விபீஷணனை விச்ரவஸ்ஸு, பிறப்புக்கு முந்தியே தன் குலம் என்றும் குறிப்பிட்டு தன் குணங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்றும் காட்டி தர்மாத்மா என்றும் நிரூபித்தார். ஆதலால் விபீஷணன் குலம். ராக்ஷஸகுலம் அல்ல. விச்ரவஸ்ஸின் குலம் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ராவண கும்பகர்ணாதிகள் கேகஸியின் குலம் சுமாலி என்ற ராக்ஷஸன் ராக்ஷஸகுலம் விருத்தியடையவே ஸந்தியா காலவேளையில் கேகஸியை விச்ரவஸ்ஸிடம் அனுப்பினதலாலும் அவனுடைய குணத்துடனும் கூடியவர்கள் என்றும் ஸ்தாபனம். மேலும் உத்தரகாண்டத்தில் 3-ம் ஸர்க்கத்தில் அகஸ்தியர் ராகவனிடம் குபேரன் ஜனனத்தை சொன்ன இடத்தில் 6-ம் ச்லோகத்தில் ஜநயாமாஸ தம் ஜ்ஞுஷெவெ ப்ருஹ்மணை ணெய தம்। என்று பிதாவான பிர்ம்மாரிஷியான விச்ரவஸ்ஸின் குணங்களுடன் உண்டானார் என்று இருப்பதால் பிதாவையே பிள்ளை அனுஸரிப்பான் என்பது. தவிற பால காண்டம் 34-ம் ஸர்க்கத்தில் விச்வாமித்ரர் ராமனுக்கு கதை சொன்னதில் ஸோமதா என்கிற கந்தர்வி சூளி என்ற மஹர்ஷியிடத்தில் தாங்கள் எனக்கு பிர்ம்ம ஸம்பந்தமான தபஸுடன் கூடின பிள்ளையைக்கொடுக்கவேண்டும் என்றுகேட்க, அவர் அப்படியே கொடுக்க அது பிர்ம்ம ஸம்பந்தமான தபஸுடன் கூடி பிதாவைப்போல் இருந்தது. பிதாவை அவலம்பித்தார், அந்த பிர்ம்மதத்தர் என்று இருப்பதால் பிள்ளைகள் பிதாவையே அவலம்பிப்பார்கள் என்பதும், பெண்கள் மாதாக்களையே அவலம்பிப்பார்கள் என்பதும் வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம். வால்மீகியும் அவர் வாக்

யத்தால் ராமாதிகள் நால்வரையும் பிதா குணத்தை அவலம்பித்ததாய் சொல்லியிருப்பதாலும் பிள்ளைகள் பிதாவையே அனுஸரிப்பார்கள் என்றும், பெண்கள் மாதாக்களையே அனுஸரிப்பார்கள் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

22. கைகயீதேவி கல்யாண காலத்தில் தசரதன் கைகயீக்கு ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைக்கவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

1. அயோத்யா காண்டம் 1-ம் ஸர்க்கம் 47-ம் ச்லோகம் ஸஜாதிநாயஜெஷிநரா: வரு யாநாநுவரு யிவிவதீநு। நதுகெகய ராஜாநஂஜநகஂவாநராயிவஃ। என்று தசரதன் நாலுபக்கங்களின் நின்றும் பிரதான ராஜாக்களை எல்லாம் வரவழைத்தார். ஆனால் ஜனகனையும், கேகய மஹாராஜனையும் வரவழைக்கவில்லை. ஏனென்றால் இதனால் கைகயீ கல்யாணம் செய்யும்போது சுல்கம் வைக்கக் கொண்டு இப்பொழுது ராம பட்டாபிஷேகத்தை செய்வதால் கேகயன் தடுப்பனே என்பதாலும், இப்பொழுது ஜனகன் சம்பந்தியாய் போய்விட்டதாலும், முந்தி ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்தபோது ஜனகன் சாக்ஷியாய் இருந்தானென்றும் அதற்காக இந்த இரண்டுபேரும் வேண்டாம் என்று கூப்பிடவில்லை என்று லோக வதந்தி.

2. அயோத்யா காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 25-ம் ச்லோகத்தில் விவெரஷிதஹ ஹரதெதாயாவஜெவவ–ராஷிதஃ। தாவஜெவா விஷெகஜெவராவ காறொஉதொஉஉ। என்று எவ்வளவுக்குள் பரதன் இந்த இடத்தை நாடி வரவில்லையோ அவ்வளவுக்குள் உனக்கு பிராப்தமாய் இருக்கிற இந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொள் என்று தசரதன் ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டதால் இதனால் சிலர் சுல்கம் உண்டு என்பது பிரமாணம் என்கிறார்கள்.

3. அயோத்யா காண்டம் 107-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் க்ஷஂராஜாஹஶத ஹவஷஂயஂ நராணாஂ வநரா நாஉஹஉவிராஜ ராடீஉஜமாணாஂ। என்று ராமன் பரதனைப்பார்த்து அப்பா சொன்னபடி ஜனங்களுக்கு நீ ராஜாவாயிரு நான் மிருகங்களுக்கு

ராஜாவாயிருக்கிறேன் என்று ராமன் சொன்னதால் இதனுலும் சுல்கம் உண்டு என்கிறார்கள்.

4. பாலகாண்டம் ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கத்தில் 39-ம் ச்லோகத்தில் நந்திக்ராமேऽகரோத்ராஜ்யம் ராமாகமனகாங்க்ஷயா । என்று ராமன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பரதன் நந்திக்கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு ராஜ்யத்தைக் கார்த்து வந்தான் என்றதால் இதிலிருந்து சுல்கம் உண்டு என்று ஸ்பஷ்டம் என்கிறார்கள்.

5. அயோத்யா காண்டம் 107-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகம் புரா ப்ராத꞉ பிதா ந꞉ ஸ மாதரம் தே ஸமுத்வஹன் । மாதாமஹே ஸமாஶ்ரௌஷீத் ராஜ்யஶுல்கமனுத்தமம் । என்று ராமன் பரதனைப் பார்த்து உன் அம்மாவினுடைய கல்யாண காலத்தில் அப்பா ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்தார் என்று கேள்வை என்று ராமன் சொன்னதால் சுல்கம் உண்டு என்று ஸ்பஷ்டம் என்கிறார்கள்.

6. அயோத்யா காண்டம் 96-ம் ஸர்க்கத்தில் 26-ம் ச்லோகம் அத்ய புத்ரஹதம் ஸம்பஶ்யேத் கைகேயீ ராஜ்யகாமுகா । என்று ராஜ்யகாமையான இந்த கைகேயியானவள் யுத்தத்தில் பிள்ளையை இழந்து யானையினால் முறிக்கப்பட்ட மரம்போல் ஆகட்டும். அவளையும் அவள் பந்துக்களையும் கொல்லுகிறேன் என்ற லக்ஷ்மணன் வார்த்தையால் சுல்கம் உண்டு அதனால் ராஜ்ய காமி என்றார் என்பது.

7. ஆரண்யகாண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 25-ம் ச்லோகம் ராஜ்யகாமே மம க்ரோதோ பரதே யோ பபூவ ஹ । என்று ராஜ்யத்தில் இச்சை உடையவனை அந்த பரதனிடத்தில் முந்தி உண்டான அந்த கோபத்தை இப்பொழுது விராதன்பேரில் விடுகிறேன் என்றார். இதில் பரதனை ராஜ்யகாமன் என்றார் லக்ஷ்மணன். ஆதலால் இதிலிருந்து சுல்கம் உண்டு என்கிறார்கள்.

8. அயோத்யா காண்டம் 82-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகம் பித்ரா ப்ராத்ரா ச தே தத்தம் ராஜ்யம் நிஹதகண்டகம் । தத்புங்க்ஷ்வ முதிதாமாத்ய꞉ க்ஷிப்ரமேவாபிஷேசய । என்று வந்த வஸிஷ்ட

வார்த்தையால் அதாவது தர்மத்தை ஆசரிக்கிறவராய்க்கொண்டு பிதா ஸ்வர்க்கம் அடைந்தார். உனக்கு ராஜ்யத்தை கொடுத்து விட்டுச் சென்றுவிட்டார். ஸத்யஸந்தனான ராமச்சந்திரனும் தர்மத்தை அனுஸரித்து காடு சென்றுவிட்டார். ஆதலால் பிதாவின் ஆக்ஞையைத் தள்ளாமல் அப்பாவினாலும், அண்ணாவினாலும் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை மந்திரிகளுடன் கூடிக் கொண்டு சீக்கிரமாய் அபிஷேகம் செய்துகொள் என்ற வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலும் சிலர் சுல்கம் உண்டு என்கிறார்கள்.

9. ஆரண்யகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 37-ம் ச்லோகம் ந தேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந । தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு । என்று ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து நடு அம்மாவான கைகயியை தூஷிக்காதே. இன்னும் இக்ஷ்வாகு நாதனான பரதன் கதையைச் சொல்லு என்பதால் சுல்கம் இருக்கக்கொண்டுதான் ராமன் பரதனை இக்ஷ்வாகுநாதன் என்றார். இதனால் சுல்கம் உண்டு என்றாகிறது.

10. யுத்தகாண்டம் 128-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் ஸம்மதஸ்து ஸ்ரீமாந் ராஜ்யாதீ பவேத் ஸ: । ப்ரஶாஸ்து வஸுதாம் ஸர்வாமகிலாம் ரகுநந்தந: । என்று பூமி முழுமையும் பரிபாலிக்கிற இவனுக்கு ராஜ்யத்தில் பத்தாசை இருக்கிறதா பார். இருந்தால் அவன் புத்தியை அறிந்துகொண்டு வந்துவிடு என்றார். அவன் பணத்தாசை உள்ளவன். ஆதலாலும் சுல்கம் உண்டு என்றும் காட்டுகிறார் என்கிறார்கள்.

11. யுத்தகாண்டம் 128-ம் ஸர்க்கம் 32-ம் ச்லோகம் பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ப்ரஶாஸம் வைவஸ்வதாம் । என்பதில் இருந்து பாதுகைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு பூமியை பரிபாலிக்கிறான் என்றதில் இருந்து சுல்கம். ஆதலால் பரிபாலிக்கிறான் என்பது என்கிறார்கள்.

உத்தரகாண்டம் 13-ம்ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் ஶ்ரூயதே ஹி பரதேநாக்ரஜாயோத்யா பரிபாலிதா । என்று சத்ருக்னன் சொன்னதில் இருந்து இந்த மூத்தவனான இந்த பரதனால் பரிபா

லிக்கப்பட்டது என்றார். சுல்கம் உள்ளபடியால் என்று ஸ்பஷ்டம் என்கிறார்கள்.

12. கிஷ்கிந்தா காண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகம் தாம்பாலயதி தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தோ ந்ருபாத்மஜ: । என்று வாலியிடம் சொன்னது ஸத்யஸந்தனை பரதன் அயோத்தியை பரிபாலிக்கிறான் என்றார். சுல்கப்படி பரிபாலிக்கிறான் என்று ஸ்பஷ்டம் ஆதலால் சுல்கம் உண்டு என்று உலகத்தில் சொல்லுகிறார்கள்.

முன்சொன்னவைகளால் கைகயியை கல்யாணம் செய்யும் காலத்தில் தசரதன் ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்தார் என்றாகிறது. மஹரிஷி வால்மீகி சுல்கம் இல்லை என்று ஸ்தாபிப்பதால் சுல்கம் இல்லை என்று ஸ்தாபனம். எப்படி ஸ்தாபிக்கிறார் என்ற அழகை கவனிப்போம்.—

தசரதன் ராமபட்டாபிஷேகத்தை உத்தேசித்து பல தேசங்களில் இருந்து ராஜாக்களை வரவழைத்தார். ஆனால், தசரதர் கேகய-ராஜனையும், ஜனகனையும் வரவழைக்கவில்லை என்பதால் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்ல இடமில்லை. கைகயியை கல்யாணம் செய்யும்போது அந்த கைகயிக்கு பிறக்கும் பிள்ளைக்கு பட்டம் என்று சொன்னதாலும், அப்பொழுது ஜனகனை ஸாக்ஷி வைத்து இருந்ததாலும் இப்பொழுது ராமபட்டாபிஷேகம் என்று தெரிந்தால் இருவரும் சண்டைக்கு வருவார்களோ என்று தசரதன் இருவரையும் வரவழைக்கவில்லை என்று சிலர் அபிப்பிராயம். அதை வால்மீகி கண்டிக்கிறார். கைகயியை கல்யாணம் செய்யும்போது தசரதன் சுல்கம் வைத்தார் என்பது ரிஷியின் அபிப்ராயம் இல்லையாதலாலும், தசரதனை உத்தம ஸத்யஸந்தனாய் இவர் பேசியிருப்பதாலும் ஸத்யஸந்தன் ஒரு நாளும் ஸத்யத்தை மீறமாட்டானாதலாலும் சுல்கம் வைக்கவில்லை என்கிறார். ரிஷிக்கு அபிப்ராயம் இல்லாதபோது மற்ற யார் வாக்யமும் பிரயோசனமில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். தவிற தசரதன் சுல்கம் வைத்ததாக சொல்லும்படியான கதையை கவனித்தாலும் கைகயிக்கு சுல்கம் என்பதே தவிற அவள் பிள்ளைக்கு

ஒன்றும் இல்லை. தவிர மூத்த இரண்டு பத்னிகளுக்கும் பிள்ளை இல்லை என்று அதற்காக கல்யாணம் கைகேயியை செய்து கொண்டார் என்றும் கவி சொல்லவில்லை. தவிர ஒரு ராஜாவான கேகயாதிபதி இக்ரிந்தத்திற்கு குலதர்மம் ப்ரதானமாய் இருக்க அதையே ராமனும் லக்ஷ்மணனிடம், லக்ஷ்மணா பரதன் மூத்த பிள்ளைக்கு ராஜ்யம் என்ற குலதர்மத்தை அநுஸரித்து அந்த தர்மாத்மா பரதன் வருகிறான் என்றார். அப்படியே பரதனும் குலதர்மத்தை சொல்லி பிரார்த்தித்ததாக மேலே வால்மீகியும் சொல்லுகிறார். ராமனும் பரதனும் பேசும்போது இரண்டுபேரும் தர்மத்தில், ஸத்யத்தில் பேசுவதாய் குறிப்பிடப் பட்டது. ஸர்வ தர்மத்திற்கும் மேலானது ஸத்யம். பிதாவிடம் பிரதிக்ஞை செய்தது ஸத்யமாதலால் ராமன் பரதனை ஊருக்கு அனுப்புகிறார். பரதனும் கடைசிபரியந்தம் நியமத்தில் இருந்து மூத்தவனே பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பதை ஸ்தாபித்துவிட்டான். இப்படி தர்மம் இருக்க ராஜாவான கேகயாதிபதி குலதர்மத்தை (மூத்தபிள்ளைக்கு பட்டம் என்பதை) மீறி இவளுக்கு பிறக்கும் பிள்ளைக்கு பட்டம் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் இவனைப்போல் அதர்மிஷ்டன் உண்டா? ஆதலால் இது இல்லை என்கிறார் வால்மீகி.

தவிர வால்மீகி கூனியையும் திரஸ்கரிக்கிறார். கைகயீயையும் திட்டுகிறார். கைகயீ அனர்த்தத்தை செய்கிறாள் என்கிறார். ஆதியில் சுல்கம் இருந்தால் இவள் அனர்த்தத்தை செய்கிறாள் என்று எப்படிச் சொல்வார்? கைகயீ ராஜாவைப்பார்த்து வரம் கேட்கும்போது தாருணமான வார்த்தையைச் சொன்னாள் என்கிறார். ஆதியில் சுல்கம் இருந்தால் எப்படி தாருணமான வசனமாகும்? இதனால் கவியின் ஹ்ருதயம் சுல்கம் கிடையாது என்றும் ஸ்தாபனம்.

மேலும் விஷயத்தை கவனிப்போம். இவ்விருவரையும் தசரதன் வரவழைக்காத காரணம் என்னவெனில் ராமபட்டாபிஷேகத்தை செய்ய தசரதன் மனதில் எண்ணினார். உடனே ஆகாசத்தில் சில உத்பாதங்களைக் கண்டார். கண்டதும் இதன்

பலன் என்னவென்று கவனித்தார். பலன் என்னவென்றால் ராஜா மரணம் அடையவேண்டும் அல்லது மரணத்திற்கு ஸமான மான மஹா துக்கம் அடையவேண்டும். இந்த இரண்டில் ஒன்று பலனுதலால் அதற்காக தசரதன் சீக்கிரத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணினார். எவ்வளவுக்குள் தன் சரீரத்தை விட்டு உயிர் போகவில்லையோ அவ்வளவுக்குள் பட்டா பிஷேகத்தை செய்துவிடவேண்டுமென்று எண்ணி பிரஜைகளை வரவழைத்து பிரஜைகளிடம் ராமபட்டாபிஷேகத்திற்கு அவர்கள் அபிப்ராயத்தைக் கேட்க பிரஜைகள் அங்கீகரிக்க உடனே நாளைக்கே புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் பட்டாபிஷேகமாதலால் பட்ட ணத்தை அலங்காரம் செய்யுங்கள் என்றுக்யாபித்தார். பட்டாபி ஷேகம் மறுநாளானபடியால் எந்த ராஜாக்களைக் கூப்பிட்டால் மறுநாள் பட்டாபிஷேக காலத்திற்குள் வரமுடியுமோ அவர்களை மட்டில் நாலுதிக்குகளினின்றும் தசரதன் வரவழைத்தார். மறு நாள் பட்டாபிஷேகத்திற்குள் வரவழைக்கமுடியாதவர்களை வர வழைக்கவில்லை. மறுநாள் பட்டாபிஷேகமாதலாலும் ஜனக மஹாராஜன் நாலுநாள் பயணத்திலும், கேகய ராஜன் ஏழுநாள் பயணத்திலும் இருப்பதாலும், மறுநாள் பட்டாபிஷேகத்திற்கு இவர்கள்வரமுடியாததாலும் வரவழைக்கவில்லையேதவிறவேறு அல்ல. அவர்கள் தூரத்தில் இருக்கிறதால் அவர்கள் வஶ்ருத்ள ஶ்ரோஷ்ய்ஃஃவிரு யம। என்று அவர்கள் கேட்டு சந்தோஷப்படுவார் கள் என்றும் ராஜா சொல்லுகிறார். சுல்கம் இருந்தால் ஸந்தோ ஷப்படவேமாட்டார்கள். உடனே சண்டைக்கே வருவார்களாத லாலும் சுல்கம் இல்லையென்றும் ஸத்யம். ஆனால், அப்படி நெருங்கின பந்துக்களான ஸம்பந்தியும், மாமனும் இல்லாமல் நாளைக்கு பட்டாபிஷேகம் என்று வைத்துக்கொள்வானேன்? எட்டு அல்லது பத்துநாள் தள்ளி வைத்துக்கொண்டால் என்ன வென்றால் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணின போது உற்பாதங்களைக் கண்டுவிட்டதால் அதற்கு பலன் விபரீத மாதலால் அது சீக்ரத்தில் ஏற்படும் என்று தெரிந்ததால் தன் சரீரத்தில் உயிர் இருப்பதற்குள் ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து கண்டுவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் ராஜாவுக்காதலால்

ராஜன் நாளைக்கே பட்டாபிஷேகம் என்றார். மறுநாள் ராத்திரியே ராஜாவுக்கு மரணத்திற்கு ஸமானமான மூக்கமும் ஆறுவது நாள் ராஜா புண்யலோகம் அடைந்தும் இருக்க எப்படி தள்ளிவைக்க முடியும்? ஆதலால்தான் நாளைக்கே பட்டாபிஷேகம் என்றார். ஆதலால் கைகயீ கல்யாண காலத்தில் ராஜா கேகயன் ஜனகனை ஸாக்ஷி வைத்ததாக க்ரந்தத்தில் ஆதாரம் இல்லாததாலும், வால்மீகி சுல்கம் உண்டு என்று சொல்லாமல் தசரதன் ஸத்ய ஸந்தன் என்று ஸ்தாபித்ததாலும் கல்யாணகாலத்தில் புளுகலாம் என்ற சாஸ்திரத்தை வால்மீகி ராமாயணம் அங்கீகரிக்காததலாலும் குலதர்மமான மூத்த பிள்ளைக்கு பட்டம் என்ற குலதர்மத்தையும், சட்டத்தையும் மீறி கைகயீக்கு பிறக்கும் பிள்ளைக்கு பட்டம் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு ராஜன் கேட்டால் அவனும் ராஜனா? குலதர்மத்தை விடவேண்டும், சட்டத்தை மீறவேண்டும் என்றால் இது தர்மமா? இக்ரந்த ரீதியில் இது பிசகு என்றே வஸித்தாந்தம். ஆதலால்தான் சுல்கம் கிடையாது என்று ஸ்தாபிக்கிறார் கவி. இதனால் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

உத்தமரான தசரதன் ராமனிடத்தில் ராமா நான் உற்பாதங்களைக்கண்டேன். ஆதலால் எனக்கு விபரீதகாலம் என்று தெரிவதால் எவ்வளவுக்குள் என் சித்த விருத்தியும் மாறவில்லையோ, அவ்வளவுக்குள் நீ ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்கிறார். ராஜா, தனக்கு விபரீதகாலம் என்று பட்டாபிஷேகம் செய்ய எண்ணினபோதே, எண்ணினதால்தான், தன் குருவையும் பட்டாபிஷேகத்திற்கு நாள் பார்க்கச் சொல்லாமலும் நாளைக்கு என்றும் குறிப்பிட்டு, தன் சித்தம் சலிப்பதற்குள் பட்டாபிஷேகம் செய்ய யோசித்ததாலேயே பரதன் வரவையும், அவன் தூரத்தில் இருப்பதால் எதிர்பார்க்கவேண்டாம் என்று ராஜன் ராமனுக்குச் சொன்னார். இக்கதை போகும் மார்க்கத்தில் நாழிக்கு நாழி தனக்கு எப்பொழுது விபரீதம் வருமோ அதற்குள் பட்டாபிஷேகம் செய்து கண்டுவிடவேண்டும் என்ற ஆஸ்தையாலும் ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தையும் செய்து கண்டுவிட்டுத் தான் தன் பிராணனை விடவேண்டும் என்ற ஆஸ்தையாலேயே கவி, தசரதன் பரத வரவையும் எதிர்பார்க்கவேண்டாம் என்று

சொன்னார் என்று குறிப்பிடுவதால் இதனாலும் இரண்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

இனிமேலே வரும் விஷயத்தை ஏன் ராஜா பேசுகிறார் என்றால் பட்டாபிஷேகத்தை ராமனுக்கு பண்ணவேண்டும் என்று எண்ணினபோதே உண்டான உத்பாதங்களால் மஹா கவலையடைந்த ராஜா அக்கவலையினாலேயே பரதன் வருவதற்குள் உனக்கு, பிராப்த காலம் அதாவது இந்த ராஜ்யம் என்று இப்படிப்பேசுவதால் இந்த வார்த்தைகளே அங்கீகரிக்கத்தகுந்த தல்ல என்பது கவி ஹ்ருதயமாய் இருப்பதாலும் இல்லாவிட்டால் முதலில் கூப்பிட்டு சொல்லிவிட்டு மறுபடி கூப்பிட்டுப் பேசவேமாட்டார் என்பது ஸ்பஷ்டமாவதாலும் இரண்டாம் தடவை பேசும்போதே ராஜா விபரீத ஸ்வப்பனத்தினாலும் ஏற்பட்ட அதிக கவலையால் பேசுவதாய் தெரிவதால் அந்த பாகத்தை கக்ஷி பண்ணவே இடமில்லை என்று தெரிவதாலும் இரண்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

எவ்வளவுக்குள் தூரதேசம்போன பரதன் அங்கிருந்து இங்கு வரவில்லையோ அவ்வளவுக்குள் உனக்கு இந்த அபிஷேகம் பிராப்தகாலமென்று எண்ணுகிறேன் என்று தசரதன் ராமனைப்பார்த்துச் சொன்னதால் சுல்கம் உண்டு என்று எப்படிச் சொல்வது? விஷயத்தைக் கவனிப்போம். தசரதன் ராமனைப் பார்த்து எவ்வளவுக்குள் பரதன் இவ்விடத்தை நாடிவரவில்லையோ அவ்வளவுக்குள் உனக்கு பிராப்தமான ராஜ்யத்தை பெற்றுக் கொள் என்றார் ஆனால் என் தம்பி பட்டாபிஷேகத்திற்கு கூடாதா எனில் ராமா — உத்தமனான பரதன் ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தில் இருப்பவன். அத்துடன் மூத்தவனையே அனுஸரிக்கிறவன் தர்மிஷ்டன். ஜிதேந்திரியன். (பின்னால் கவி வர்ணிக்கிறார்). கைகயி பணத்தாசை பிடித்தவள். அம்மாவான கைகயி பரதனைக் கெடுப்பள் என்கிறேன் என்றார். (அப்படியே பரதனைக் கெடுத்தும் பார்த்தாள் பலிக்கவில்லை. அதையும் மேலே சொல்லுகிறார்.) அத்துடன் அப்படி அவள் கெடுத்தால் மனுஷ்யாள் சித்தம் நித்யம் இல்லையாதலால் மாறலாமே என்றார்.

(இத்தனையும் ஏன் ராஜாபேசுகிறார் என்றால் பட்டாபிஷேகத்தை எண்ணினபோதே உண்டான உற்பாதத்தால் கவலையடைந்தே ராஜா இப்படி பேசுகிறார் என்று தெரிவதாலும் இது அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம்). (இது எப்படிப்போல் என்றால் கூனி கைகயியைக் கலைத்ததுபோல என்பது. ராமனிடம் அத்யாபிமானம் உள்ள கைகயி சித்தத்தைக் கலைத்தாள் கூனி. ஆனால் அப்படி சீக்கிரத்தில் கலையாது கைகேயியால் பரதனுக்கு என்பது ஸ்பஷ்டம்.) கெடுத்தால் கெடும் என்று ராஜா சொல்ல பரதன் மாறினால் அது அதர்மம் என்றும் ஸ்திரப்படுத்துகிறார். ஏனென்றால் சுல்கத்தை கல்யாணத்தில் வைத்திருந்தால் ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் மேல்பதவியே கிடையாது என்று இக்க்ரந்தமாதலாலும், ராஜாக்களுக்கு ஸத்யமே ப்ரதானமாதலாலும், ஸத்யத்தை விட்டவனுக்கு நரகமாதலாலும் ராஜா சுல்கம் வைத்துவிட்டு ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தை யோசித்தால் அது பிசகு. ஸத்யத்தை அதாவது பிரதிக்ஞையை செய்துவிட்டு அதை விட்டுவிட்டு ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தையும் செய்தால் தசரதன் நரகத்தையல்லவோ அடையவேண்டும். உத்தரகாண்டத்தில் லக்ஷ்மணன் ராகவனைப்பார்த்து 117-ம் ஸர்க்கத்தில் 4-ம் ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணனை ராமன் தியாகம் செய்யும் கட்டத்தில் ஹி ப்ரதிஜ்ஞாஃ காகுத்ஸ்த வ்யாஹத்ய நரகம் நராஃ என்று பிரதிக்ஞையை விட்டவர்கள் (மனுஷ்யர்கள்) நரகத்தை அடைகிறார்கள். நீர் பிரதிக்ஞையை விட்டு நரகத்தை அடையாதேயும். என்னைக் கொன்றுவிட்டு உமது பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் என்கிறார். இப்படி இருக்க தசரதன் கைகயி கல்யாணத்தில் அவளுக்கு பிறக்கும் பிள்ளைக்கு பட்டம் என்று பிரதிக்ஞை செய்துவிட்டு ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்ய எண்ணினாலும் செய்தாலும் நரகமல்லவா? ஆதலால் இந்த சுல்கம் கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். சுல்கம் இல்லாததினாலேயே ராஜா ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தை யோசித்தும் செய்யவும் தீர்மானித்து கைகயி கெட்டவளாதலால் மேலும் பிடிவாதக்காரியாதலால் அவள் பணத்தாசை பிடித்தவள் என்று கவியும் அயோத்யா காண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகத்தில்

உபஹூதஞ்ச த்யாஜாஸநாஞ்சாக்ஷுதஸுவாஸநம் । ஸாவஸ்ஹ ஜ்ராயோபசாராந் தம் நிஸ்ருஜ்ய ஸுநிஸ்ருயம் । என்று கவி ஆத்மசுகத்தை அபேக்ஷித்தவள் என்றும் வர்ணித்தாலும் அயோத்யா காண்டம் 96ம் ஸர்க்கத்தில் 26-ம் ஸர்க்கத்தில் ஸுஹ்ருத்வந்த்ர ஹதம் ஸம்வெத்தி கைகெயீ ராஜ்யகாமுகா என்று லக்ஷ்மணன் ராஜ்யகாமி என்றார் அயோத்யா காண்டம் 72-ம் ஸர்க்கத்தில் 14-ம் ச்லோகத்தில் அஜாநந்தம் ப்ரஜாநந்தீ ராஜ்யலொபெந மொஹிதா । என்று என்று கைகயீ ராஜ்ய பிரேமையால் மோஹித்து பரதனைப் பார்த்து அப்படி பேசினாள் என்றும் அவள் ராஜ்ய ஆசைப்பிடித்தவளாதலால்தான் அப்படிச் சொன்னாளே தவிற வேறு கெட்ட எண்ணமே கிடையாது என்று வால்மீகி குறிப்பிடுவதால் கல்யாண காலத்தில் சுல்கம் வைக்கவில்லை தசரதன் என்றும் ஸித்தாந்தம். இதனாலும் இரண்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் பரதனைப் பார்த்து நீ நாட்டுக்கு ராஜாவாயிரு. நான் காட்டுக்கு இருக்கிறேன் என்றதால் சுல்கம் உண்டு என்பது எப்படி? பிதா உனக்கு நாட்டையும் எனக்கு காட்டையும் கொடுத்தால் நீ அப்படி இருக்கவேண்டும் என்றாரே ஒழிய வேறு இல்லை. சுல்கம் இருக்ககொண்டுதான் நாட்டில் இரு என்று சொன்னார் எனில் இவர் என்ன ஸர்வமும் தெரிந்தவரா? இவருக்கு எப்படி தெரியும்? கைகயீ கல்யாணத்தின்போது இவர் இருந்து பார்த்தாரா? அப்படித் தெரியுமேயானால் பிதா ராமனிடம் நான் உனக்கு நாளைக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யப் போகிறேன் நீ பெற்றுக்கொள் என்றபோது ஆதியில் சுல்கம் வைத்து இருக்கிறீர்களே—கைகயீ பிள்ளைக்கு ராஜ்யம் இல்லையா? நான் எப்படி அடைவது? அது தர்ம விருத்தம் அல்லவா? ஸத்யத்தை விட்டதாகவல்லவா ஆகிறது. ஸத்யத்தை விட்டவர்களுக்கு நரகமல்லவா என்று ஏன் பிதாவிடம் ராமன் சொல்லவில்லை. தவிற தன்னிடம் பிதா சொன்னதை அம்மாவிடமும் வந்து அம்மா, அப்பா எனக்கு நாளைக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறார். அதை நான் தங்களிடம் சொன்னேன். தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதை தாங்களும் செய்யுங்கள் என்று எப்பொழுது இராகவன் சொல்லுகிறாரோ அப்பொ

மூதே இவருக்கு சுல்க விஷயம் தெரியாது என்றாகவில்லையா? அப்படி சுல்கம் உண்டு என்று இருந்தால் இப்படி கபடமாய் ராமன் பிதாவிடம் பேசினாரா? ராமன் பிந்தி பரதனிடம் நமது பிதா உன் அப்பாவை கல்யாணம் செய்யும் காலத்தில் ராஜ்யத்தை உன் பாட்டனாரிடம் சுல்கம் வைத்தார் என்று கேள்வை என்றது கேவலம் பரதனை ஊருக்கு அனுப்புவதற்காக சொன்ன வியாஜமே தவிற ஸத்யம் அல்ல என்று ஸ்தாபனம். (இப்படியே வியாஜமாக சொல்லப்பட்ட இடங்களையும் கவனிப்போம்) ராவணன் சரணாகதிக்கு வந்தாலும் ரெக்ஷிப்பேன் என்று எப்படி சுக்ரீவனுக்கு வியாஜமாய் சொல்லப்பட்டதோ கூட காடுவந்த ஜனங்களை இரவு இங்கு படுங்கள் காலை போகலாம் என்று எப்படி பிரஜைகளுக்கு கூட வாராமல் இருக்க வியாஜமாய் சொல்லப்பட்டதோ, ஸீதை காடு வருவேன் என்றபோது பலவிதமாய் அவளை வரவேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டு பிறகு நீ இல்லாமல் எப்படி நான் இருப்பேன் என்றாரே இதில் முதலில் வேண்டாம் என்றது எப்படி வியாஜமோ, லக்ஷ்மணனும் வருவேன் என்றபோது, அவன் அபர பிராணனாயும் இருக்க அவனை வரவேண்டாம் என்று தடுத்து பிறகு புறப்படு என்றாரே இதில் முந்தி வேண்டாம் என்றது எப்படி வியாஜமோ இப்படியே வியாஜமாய் சொல்லப்பட்டிருப்பது சுல்கம் என்றும் ஸித்தாந்தம். இந்த கதையை எப்படிபோல் சொல்லுகிறார் கவி என்றால் தம்பிகள் மூவர்பேரில் பிரமாணமாய் ராவணாதிகளை அழிக்காமல் அயோத்தியில் காலடி வைக்கமாட்டேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்துவிட்டு, ராவணன் சரணாகதிக்கு வந்தாலும் ரெக்ஷிப்பேன் என்றது எத்தனை நிஜமோ அப்படிபோல்தான் இது இருக்கிறது. ராவணன் சரணாகதிக்கு வந்தாலும் அவன் தலையை வாங்கும் ரெக்ஷணமே தவிற உயிருடன் விடமாட்டார் என்று கவி வர்ணிக்கும்போது எப்படி ஸத்யம்? ராவணனை ரெக்ஷித்தால் பிரதிக்ஞையை விட்டு ராமனுக்கு நரகம் அல்லவா? எப்படி சுக்ரீவனை மேலே பேசாமல் இருக்கும்படி ராவணன் வந்தாலும் ரெக்ஷிப்பேன் என்று சொன்னது வியாஜமோ அப்படி சொன்னதே தவிற வேறு அல்ல என்று வால்மீகி ஸ்தாபிக்கிறார்.

ராமனை வால்மீகி கபடக்காரனாகச் சொல்லவில்லை மேலும் ராமன் நடிக்கவில்லை. அனுபவிக்கிறார் என்கிறார் கவி. இதனால் மூன்றாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்தில் பரதன் ராஜ்யத்தை பரிபாலித்தார் என்றும் இருப்பதால் சுல்கம் உண்டு என்று எப்படிச் சொல்வது? ஏனென்றால் அதே நாரதர் ஸம்க்ஷேபத்தில் 37-ம் ச்லோகத்தில் வாதுகெ ராஜ்யாய நயாஸம் ததவா புநஃ புநஃ। என்று ராஜ்யத்தின்பொருட்டு பாதுகைகளை கொடுத்தான் ராமன் என்று சொல்லியிருக்கிறபோதும், பரதனும் பாதுகைகளை பட்டாபிஷேகம் செய்துயிருப்பதாய் வால்மீகியும் குறிப்பிட்டதாலும் நாரத வாக்யத்தை அநுஸரித்து பாதுகைகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்து இருப்பதாலும், ராஜ்யத்தின்பொருட்டு கொடுத்த பாதுகைகளை ராஜ்யத்தின்பொருட்டே வைத்து இருப்பதால் எப்படி பரதன் பரிபாலிக்கிறான் என்பது? பரதன் பிரதிநிதியைத் தவிற வேறு யாரும் இல்லையாதலால் இதை வைத்தும் சொல்ல இடமில்லை. இதனால் ராஜ்யத்தை பரிபாலிக்கிறான் என்றால் ராமன் வந்ததும் ராஜ்யத்தை உடனே அடையும்படி கப்பம் முதலியவைகளை வாங்கி வைத்து பட்டணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இருக்கிறான் என்றே ஸ்பஷ்டமாதலால் இதனால் சுல்கம் கிடையாது என்று தீர்மானம். இதனால் நாலாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் பரதனைப்பார்த்து நமது பிதா உன் அம்மாவை கல்யாணம் செய்யும் காலத்தில் ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்தவர் பாட்டனாரிடத்தில் என்று கேள்வை என்றார். இது ஸத்யம் அல்ல என்றே ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது மூன்றாவதை பூர்வ பக்ஷம் செய்ததில் இருக்கிறது. தவிற இந்த கதை உண்மையானால் இது யார் வாக்யத்தில் இருக்கவேண்டும் என்றால் முதலாவது வால்மீகி வாக்யம் அல்லது நாரத வாக்யம். இரண்டாவது தசரத வாக்யம். மூன்றாவது கைகயீ வாக்யம். நாலாவது வஸிஷ்ட வாக்யம். ஐந்தாவது கூனி, கேகராஜன் வாக்யம். ஆறாவது பரத வாக்யம். ஏழாவது ராம வாக்யம். எட்டாவது

பிரஜைகள் வாக்யம். இப்படி இதில் கிரமம். முதலில் நாரத வாக்யத்தில் விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. வால்மீகி வாக்யத்தில் தசரதரை ஸத்ய ஸந்தனுல் ஸ்தாபிப்பதால் இக்கதை கிடையாது என்று ஸ்தாபனம். கைகேயீ வாக்யத்தில் கைகேயீ ராஜனிடம் முன்கொடுத்த வரம் இரண்டையும் கொடும் என்கிருளே தவிர வைத்த சுல்கப்படி ராஜ்யத்தை பரதனுக்குக் கொடும் என்றும் கேட்காததால் இவனுக்கு சுல்கம் உண்டு என்பதே தெரியாதென்றும் தெரிகிறது. தவிறவும் தசரதர் கைகயீயிடம் பேசும் போது நீ முதலில் வரத்தையாவது பெற்றுக்கொள் என்றுரே (அதாவது பரதனுக்கு ராஜ்யம்) அதனுல் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்லலாம். அதி துக்கத்தால் சொல்வது தவிற வேறு அல்ல. தவிற முதல் வார்த்தை பெற்றுக்கொள் என்ருல் சுல்கம் என்று எப்படி? சுல்கம் என்று கைகயீ எண்ணிளுளா? இல்லையே! ஆதலால் இதுவும் சரியல்ல. தவிற தசரதன் கைகயீயிடம் பேசும்போது நான் நேற்று ஸபையில் ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் என்று சொல்லிவிட்டு இன்று அதை மாறுவேனேயாகில் என் ஸத்யம் போய்விடுகிறதே என்ருர். இப்பொழுது இப்படிச் சொல்லியவர் ஆதியில் சுல்கம் வைத்திருந்தால், பிரதிக்ஞை செய்து இருந்தால் அந்த ஸத்யம் போகிறதே என்று கவலைப்பட மாட்டாரா? இதனுலும் சுல்கம் இல்லை என்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. தவிற தசரதன் கைகேயீயிடம் பேசும்போது உன் பிள்ளையான பரதன் இந்த ராஜ்யத்தை இச்சிப்பானேயாகில், ராமன் காடுபோன விஷயத்தில் திருப்தி அடைவானேயாகில் செத்துப்போன எனக்கு கர்மா செய்யக்கூடாது, செய்தாலும் அது என்னை அடையாமல் இருக்கட்டும் என்று அயோத்யா காண்டம் 12-ம் ஸர்க்கம் 94-ம் ச்லோகம் வ்ருயம்வெஹூா தவொஹ தஊ ராஉவ வ்ராஜநம்ஹவெக। ஊஷூஎஉஹா தஃகாஷீ-உக வெுஹ த கூ தஹ்ஂஹதாய ஷஃ। என்றும் அயோத்யா காண்டம் 44-ம் ஸர்க் கம் 9-ம் ச்லோகம் ஹா தஜெுக வ்ருதீதஷஹ்ராஊ ராஜஹ்ஂ வ்ராவெஷூ உஉவஹ்யம்। யஜெவஊஉஹ்ராதிவ த ஹ்யஉஂ ஊஂஊா தஊஉத ஊாஹஉக। என்று இப்படி தசரதன் சொல்லியிருக்க இவர் ஆதியில் சுல்கம் வைத்து இருந்தால் இந்த வாக்யத்தைச் சொல்லுவரா? தசரதன்

இப்படி பரதனை, ராஜ்யத்தை இச்சித்தால் கர்மா செய்யக் கூடாது என்றால் சுல்கம் உண்டு என்பது எப்படிச் சொல்வது? ஸத்யஸந்தனை இவர் இப்படிச் சொல்வரா? இது புலம்பலில் வைத்துக்கொள்வோம் என்று நாம் யுக்தி செய்வோம் என்றால் அப்பொழுது நல்ல சித்தவிருத்தியில் இருக்கும்போது, சுல்கம் வைத்து இருந்தால் ஸத்யத்தை மீறி ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்ய எண்ணத்தையே ராஜா கொள்ளமாட்டார் ஆதலால் தசரத வாக்யப்படி சுல்கம் இல்லை என்றும் தெரிகிறது. பிறகு வஸிஷ்ட வாக்யத்தை கவனித்தால் கல்யாணம் செய்வித்த இந்த ஆசார்யாள் அயோத்யா காண்டத்தில் 37-ம் ஸர்க்கத்தில் 30-ம் ச்லோகத்தில் நஹ்யதத்தாம் மஹீம் பித்ரா பரத: ஶாஸ்துமர்ஹதி। என்று வஸிஷ்டர் கைகேயியைப் பார்த்து அப்பாவினால் கொடுக்கப்படாத இந்த ராஜ்யத்தைப் பரிபாலிப்பதற்கு அர்ஹன் உடையவன் அல்லன் என்று குறிப்பிட்டு இருக்க எப்படி பரதனுக்கு ராஜ்யம் உண்டு? தவிற இதில் ஒரு ஸந்தேகம். இதே வஸிஷ்டர் பரதன் வந்தபிறகு பித்ர்மேதமான கர்மாவெல்லாம் முடிந்தபிறகு பரதனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யும்படி ஏற்கனவே சொல்லியிருந்த ஜனங்கள் வாக்யப்படி பரதனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார். பரத, உனக்கு பிதாவினாலும் உன் அண்ணாவினாலும் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்றார். இதில் வஸிஷ்டர் முன் சொன்னாரே அது நிஜமா? இப்பொழுது சொன்னாரே இது நிஜமா எனில் பிந்தினது நிஜமில்லை என்கிறார். ஏனென்றால் தசரதன் பிராணனை விட்டதும் வஸிஷ்டரைப் பார்த்து ராஜ்யத்திற்கு ராஜா இல்லாமல் போய்விட்டதாலும், ராஜாவுக்கு கர்மாவைச் செய்ய (ராமன் 14 வருஷத்திற்கு வரமாட்டார் என்று ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு) யாரும் இல்லாமல் இருப்பதால், ராமன் வரமாட்டார் ஆதலால் காரியம் இல்லாமல் கேகய பட்டணத்தில் இருக்கும் பரதனை வரவழைத்து ஸர்வ கர்மாவையும் செய்யச்சொல்லும். க்ஷண காலத்தில் ராஜ்யத்திற்கு அனர்த்தம் வந்துவிடும். ஆதலால் நீர் பரதன் கர்மாக்களை முடிக்கிறபரியந்தம் ராஜாவாய் இரும். ஸகல காரியமும் முடிந்தபிறகு பிதா சொன்னபடி வரத்தில் கைகேயீ

யிடத்தில் கட்டுப்பட்டு ராமன் காடு போய்விட்டதால் அந்த ஸத்யத்திற்காக ராஜாவும் பிராணனை விட்டுவிட்டதால் அதன்படி அப்பா கொடுத்த ராஜ்யமான அதை அவனிடமே கொடுத்து விடும் என்று பிரஜைகள் சொன்னதால் அதன்படி பிரஜைகள் சொன்னபடி பிதா கொடுத்த ராஜ்யம். ராமன் ராஜ்யத்தை விட்டு விட்டதால் ப்ராதா கொடுத்த ராஜ்யம் என்றார். இப்படி இது பிரஜைகள் அபிப்பிராயமே தவிற இது வஸிஷ்டர் ஸ்வயம் அபிப்பிராயமில்லை. அதனாலேயே வஸிஷ்டர் இந்த இடத்தில் பேச ஆரம்பிக்கும்போதே கவி, வஸிஷ்டர் மிருதுவாய் பேசு கிறார் என்றார். அதனால் வால்மீகி ஹ்ருதயப்படி முதலில் சொன்னதுதான் ஸரி என்று ஸித்தாந்தம். இப்படி வஸிஷ்ட வாக்யமாதலாலும், கைகயீயைக் கலைத்த கூனி உன் அனுகூலத் திற்கே வந்தவள் என்று சொன்னவள் உன் ஸுகம் என் ஸுகம் என்று சொன்னவள், ராஜா சம்பராஸுர யுத்தத்தின்போது கொடுத்த வரங்களைக் கேளு என்றாளே தவிற ராஜா கல்யாணத் தில் வைத்து இருக்கும் சுல்கத்தை கேளு என்று சொல்லாததா லேயே இவளுக்கும் அது தெரியாதென்றுவதாலும், கேகயராஜன் பனிரண்டு வருஷம் தன் பட்டணத்தில் இருந்துவிட்டு அவஸர மாய் தூதர்கள் வந்து கூப்பிட்டு ஊருக்கு போகும் பரதனிடத் தில் பரத, உன் மாதாவின் கல்யாண காலத்தில் உன் பிதா ராஜ்யத்தை சுல்கம் வைத்து இருக்கிறார். இப்பொழுது ஏதோ தூதர்கள் அவசரமாய்க் கூப்பிடுகிறார்கள். பிதாவுக்கு வயதாகி விட்டது. நீ போய் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்று சொல்லி அனுப்பாததாலும், தசரதரிடம் ராஜ்யத்தை சுல்கம் வை என்று கேகயன் கேட்டால் இவனைப்போல் அதர்மிஷ்டன் இல்லை என்று ஏற்படுவதாலும் (இங்கு எந்த கிரந்தமும் அங்கீ கரிக்கத் தகுந்ததில்லை. அதற்கு அததுவே பிரமாணம். யுகத் திற்கு யுகம் தர்மம் குறைவதால் இதர புராணங்களுக்கு இக்கிரந் தம் கட்டுப்படாது.) குலதர்மத்தை விட்டுவிடு என்று கேகயன் சொன்னால் அவன் ராஜனா? குலதர்மத்தையும் சட்டத்தையும் எப்படி மீறுவது? அது கூடாததாலும் கவியான வால்மீகி அக்கதை யிருந்தால் சொல்லியிருப்பார், ஸகல ரகஸ்யமும்

இவருக்குத் தெரியுமாதலாலும் இவர் சொல்லாததால் இக்கதை இல்லை என்று ஏற்படுவதாலும் தசரதனை உத்தம ஸத்யஸந்தனாய் கவி ஸ்தாபித்து இருப்பதாலும், ராமன் பரதனுக்குச் சொன்னதை அவனை ஊருக்கு அனுப்புவதற்காக, அப்பா வார்த்தையை அவனும் கேட்டான் என்று பண்ணுவதற்காக சொன்ன வியாஜமே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று கவி ஸ்திரமாக்குவதால் ஐந்தாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

இந்த லக்ஷ்மணன், கைகயீ ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டவள் என்று சொல்வதை பரதனும் சொல்லியிருக்கிறார். அவள் ஸம்பத்தில் ஆசைப்பட்டவள் என்று கவியும் சொல்லியிருப்பதால் இது விசித்திரமல்ல. இதனால் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்ல இடமில்லை. இதனால் ஆறாவது பூர்வபக்ஷம்.

விராதவத கட்டத்தில் லக்ஷ்மணன் ராஜ்யத்தில் ஆசைப்பட்ட பரதனிடத்தில் உண்டான கோபத்தை இப்பொழுது விராதனிடத்தில் செலுத்துகிறேன் என்றார். இதனால் சுல்கம் உண்டு என்க இடமில்லை. ஏனெனில் இதே லக்ஷ்மணன் ஆரண்ய காண்டத்தில் 16-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் தவஸ்ரா தி யஉ-ரா தீாகவக்ஷா ஹா தஃவ-செ। தூவாராஜூ௦ உஉா நஂ உஹொ மா௦ஷவிவியாநு வஹாஙநு। தவஸீநிய தாஹாரஶெ தெ ஶீதெ உஷீ தநெ। என்று ராகவனைப் பார்த்து தர்மிஷ்டனான பரதன் உமது பக்தியால் தபஸைச் செய்கிறான் ராஜ்யம் முதலிய ஸர்வ போகத்தையும் விட்டு செய்கிறான் நியமாஹாரத்தில் இருந்து கொண்டு கீழே படுக்கிறான் என்று இப்படி சொல்லி இருக்கிறாரே. இதில் எது நிஜம்? ஆதலால் இவர் வாக்யம் இந்த இடத்தில் பிரமாணத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள இடம் இல்லை. தவிர லக்ஷ்மணனை, அவன், நிலைமையை வால்மீகி இங்கு எப்படி வர்ணிக்கிறார் என்றால் ஆரண்ய காண்டம் 2-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் சுஃவீஷ்ணஃ கூ-ஷொா-ஷொா நாமஉ வஶஸநு। என்று கோபத்தால் ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சொன்னதால் அதி கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு கௌரவம் இல்லை என்று வால்மீகி கண்டித்து வருவதால் ஏழாவது பூர்வபக்ஷம்.

வஸிஷ்டாசார்யார் பிரஜைகளின் இஷ்டத்தைச் சொன்னுரே தவிற இல்லாவிட்டால் பிரஜைகள் தன்னை இருக்கும்படி செய்வார்கள் என்று ஏற்கனவே இருக்கச் சொல்லியும் இருப்பதாலும் பிதா ஸத்யத்தில் கட்டுப்பட்டபடி அதாவது கைகயியிடத்தில் கட்டுப்பட்டபடி ராமன் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதால் கைகயிக்கு வரம் கொடுத்தபடி பரதனை அப்பா கொடுத்த ராஜ்யம் என்றும் பிரஜைகள் கர்மாமுடிந்த பிறகு அவனுக்கு ராஜ்யத்தை கொடுத்துவிடலாம் பரதன் வருகிற பரியந்தம் நீர் ராஜாவாயிருந்து காப்பாற்றவேண்டும் என்று கேட்டு இருப்பதாலும் பிரஜைகள் வாக்யத்தை அநுஸரித்தும் சொன்னதே தவிற வேறு அல்ல. அப்பாவால் மனமாற கொடுக்கப்படாத ராஜ்யம் என்று வஸிஷ்டர் சொன்னது வாஸ்தவமே. ஆதலால் எட்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

இக்ஷ்வாகு நாதன் பரதன் கதையைச் சொல்லு கேட்போம் என்று ராமன் சொன்னதற்காகவும் அயோத்தியை பரதன் பரிபாலிக்கிறுன் என்றதற்காகவும் அவன் ராஜாவாகுவனு? அவன் ராஜ்யம் அடைந்து இருக்கிறுனு? ஏதாவது சுகம் உண்டா? பரதன் ராஜாவாயில்லாதபோது அவனை ராஜா வென்று சொல்வது எப்படியிருக்கிறதென்றுல் அங்கதன் ராவணனிடத்தில் ராமனுல் தூதனுப்பப்பட்டு சென்றபோது நீயார் என்று ராவணன் கேட்டதற்கு நான் கோஸலாதிபதியின் தூதன் என்றுன். [illegible] என்றுன் இது எப்படியோ, அப்படியிருக்கிறது. இப்பொழுது இக்ஷ்வாகு நாதன், அயோத்தியாதிபதி ராமனு, பரதனு, எப்படி? ஆதலால் இக்ஷ்வாகு நாதன் என்று சொல்லிவிட்டதால் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்ல இடம் இல்லை என்று ஸித்தாந்தம். இதனுல் ஒன்பதாவது பூர்வபக்ஷம்.

இந்த ராகவன் ஹநுமானிடத்தில் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் ஆசை இருக்கிறதா பாரும் ஆசையிருந்தால் நீ வந்துவிடு மேலும் அவன் புத்தியை அறிந்துகொண்டுவா என்றுரே. இதனுல் ராஜ்ய ஆசை உண்டு சுல்கம் உண்டு என்று எப்படிச் சொல்வது.

இதை வால்மீகி இல்லை என்று குறிப்பிடுகிருர். இதே ராகவன் யுத்தகாண்டத்தில் விபீஷணன் ராகவனைப் பார்த்து நீர் மங்கள ஸ்நானம் செய்யலாம். இன்று தங்கி நாளை போகலாம் என்று சொன்னபோது நான் எப்படி தங்குவேன் எனக்காக, ஸுசுத்தில் இருக்கவேண்டிய பரதன் அந்த தர்மாத்மா ஸத்யத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டவன். அப்படிப்பட்ட தர்மிஷ்டன் இல்லாமல் நான் எப்படி ஸ்நானம் செய்வேன் அலங்காரம் செய்து கொள்வேன். அவனைப் பார்க்கவேண்டும் என்று என் மனம் இப்பொழுதே தூண்டுகிறது நான் எப்படிச் செல்வேன், என்றும் சொல்லி என்னை பரதன் சித்ரகூடத்தில் வந்து சரணுகதி செய்து ஊருக்கு வரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். அவன் வார்த்தை என்னுல் அங்கீகரிக்கப்பட இல்லை. ஆதலால் நான் இப்பொழுதே செல்லவேண்டும் என்கிருர். இப்படி பரதபக்தியை தெரிந்துகொண்டு இருக்கும் இவர் நந்திகிராம ஸமீபம் சென்றதும் விமானத்தைவிட்டு இறங்கி இராகவன் பரதனை கட்டிக் கொண்டார். என்று இருக்க அவனை ஆசையுள்ளவன் என்ருல் எப்படிப் பொருந்தும். ஏற்கனவே ஸகல வானர கூட்டமத்தியத்தில் ஸகல தம்பிகளும் பரதனுக்கு ஸமானமாகமாட்டார்கள். என்று சொன்னது ஹநுமானுக்கும் தெரியுமாதலாலும் அந்த பரத பக்தியை ஹநுமான் தெரிந்துகொண்டு வரட்டும் என்றும் நாம் எதனுல் சொன்னேம் என்பதையும் இவர் நன்ருய் அறிவார் இவரும் அந்த பரத பக்தியை நன்ருய் அனுபவிப்பார் என்றே அவர் புத்தியை அறிந்துவாரும் என்ருர். மேலும் ஹநுமானும் பரதன் பக்தியில் ரொம்ப ஈடுபடுகிருர் என்று இருக்கிறது. ஆதலால் ராகவன் அவன் புத்தியைத் தெரிந்து கொண்டுவா என்றதால் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்ல இடம் இல்லை ஆதலாலும் ராமவாக்யம் முன்பின் விரோதமாதலாலும் கைகயீ கல்யாண காலத்தில் இவர் இருந்து பார்க்கவில்லையாதலாலும், இதை வைத்துச் சொல்லமுடியாதலாலும் பத்தாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

பாதுகைகளை வைத்துக்கொண்டு ராஜ்யத்தை பரிபாலிக்கிருன் என்பதால் சுல்கம் உண்டு என்று சொல்லமுடியாது.

ராஜ்யத்தை ந்யாஸம் பரதனிடம் வைத்துவிட்டு அதை திருப்பி வாங்கிக்கொள்வதால் தான், பரதன் ராஜா இல்லையாதலால், தான் பிரதிநிதியாய் ராஜ்யத்தில் கெடுதல்கள் வாராமல் பரிபாலிக்கிறுனுதலால் கவி வர்ணிக்கிறுர் ஆதலால் ஒருவிதமான ஸுக மும் இல்லாத பரதனுக்கு என்ன பரிபாலன அழகு வேண்டி யிருக்கிறது. கவியே இப்படி அபிப்பிராயப்படுவதால் சுல்கம் உண்டு என்று கவி அங்கீகரிக்காததால் இதனுல் பதிலேறுவது பூர்வபக்ஷம்.

இக்கிரந்த ரீதியில் கவி ஹ்ருதயத்தில் கைகயீ கல்யாண காலத்தில் தசரதன் சுல்கமாக ராஜ்யத்தை வைத்ததாகச் சொல்லாததால் மற்றவர் வாக்யங்கள் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலாலும் (ஒரு ராஜன் மற்றொரு ராஜனை குலதர்மத்தையும் சட்டத்தையும் விட்டுவிடு என்று சொல்வது பிசகு என்று கவி நிரூபிப்பதாலும்) பிரதான்யமான கவி வாக்யம் தசரதனை ஸத்ய ஸந்தனுய் ஸ்தாபித்தாலும், மற்ற வாக்யங்களையும் கவி வாக்யங்கள் பூர்வபக்ஷம் செய்வதாலும், நாரத, கவி, வாக்ய ரீதியாய் கைகயீ கல்யாண காலத்தில் தசரதன் ராஜ்யத்தை சுல்கமாக வைக்கவில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

இவ்விஷயங்களில் வால்மீகி ராமவாக்யத்தை எப்படி சொல்கிறுர் எனில் பரதனையும் அப்பா வாக்யத்தை கேட்டவனுகச்செய்யவேண்டும் என்று பரதனை ஊருக்கு அனுப்புவதற்காக வியாஜமாய் சுல்கம் உண்டு என்றும் குறிப்பிட்டார் ராமன் என்றும் ஸ்தாபிக்கிறுர்.

சிலர் தசரதன் வேறு ஒரு ராஜ்யத்தை கைகயீக்கு கொடுப்பதாய்ச் சொன்னுர் என்று சொல்லுகிறுர்கள். அது கவி ஹ்ருதயம் அல்ல. அது உண்மையானுல் ராமன் பரதனிடத்தில் சுல்கம் வைத்தார் என்ற கதை சொல்லவேண்டியதே அனுவச்யம். இப்படி சொல்லும் சமாதானத்திற்கு மூலத்தில் ஆதாரம் இல்லாதபோது கிரந்தத்தை விட்டு தாண்டக்கூடாது. ஸர்வமும் தெரிந்து எழுதும் கவிக்கு வேறு ராஜ்யம் என்று எழுதத் தெரியவில்லையா? ஆதலால் நாரத, வால்மீகி, வாக்யப்படி சுல்கம் கிடையாது என்றே ஸித்தாந்தம்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஆரண்ய காண்டம்.

---

23. இக்க்ரந்தத்தில் யாரார் ராமனால் வதத்தை அபேக்ஷித்தவர்கள் என்பதும், இன்னார் இன்னார் இல்லை என்பதும் அபேக்ஷிக்காதவர்கள் அபேக்ஷித்தோம் என்று புலம்பினதும்.

ஆரண்ய காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகத்தில் [illegible]। என்று விராதன் ராமனால் வதத்தை இச்சித்தவனாய்க் கொண்டு பலாத்காரமாய் ஸீதையை அதற்காகவே எடுத்தான் என்கிறார் வால்மீகி. இது ஸ்வயம் வால்மீகி வாக்யம். பிர்ம்மா வால்மீகியை க்ரந்தம் செய்யச் சொன்னபோது ஸர்வ ரகஸ்யமும் தெரியும் என்று சொன்னதாலும், வந்தவனுடைய ஒவ்வொருவனுடைய உள் எண்ணமும் தெரியும். வெளி எண்ணமும் தெரியும் என்று தெரிவித்து இருப்பதால் ஸர்வத்தையும் அறிந்து வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். விராதனும் முதலில் ராமாதிகளைக் கண்டதும் நீங்கள் அதர்மிஷ்டர்கள் யார்? பாபிகள் நீங்கள் என்றான். முனி வேஷத்தில் இருப்பவர்கள். நான் எவ்வளவுக்குள் உங்களைச் சாப்பிடவில்லையோ அவ்வளவுக்குள், இந்த காட்டில் இருக்கும் விராதனுக்கு பத்னி இல்லை என்று எனக்காகக் கொண்டுவந்த இவளை விட்டுவிட்டு ஓடிவிடுங்கள் என்று இப்படிச் சொன்னான். பிறகு ஸீதையையும் தூக்கிக் கொண்டு போனான். பிறகு ராமன் தம்பியுடன் விராதனைக் கொன்றபிறகு அடிபட்டபிறகு விராதனை அவனுக்கு அக்னிப் பிரதானமான கர்மா செய்யப்பட்டபிறகு தேவ ரூபத்தை அடைந்த அவன் ராகவனைப் பார்த்து, நான் முந்தி கந்தர்வனாக இருந்தேன். பிறகு சாபம் அடைந்தேன். உம்மால் எனக்கு

விமோசனம். அது ஆகிவிட்டது. முந்தி நான் உம்மை பல விதமாய் தூஷித்துவிட்டேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி தேவலோகம் போனான். முன் சொன்னதை யும் வால்மீகி எழுதினார். இதையும் எழுதினார். புண்யலோகம் போனபிறகு ஆத்ம வதத்திற்காக ஸீதாபஹாரணம் செய்தான் என்று அதையும் கவி காட்டிவிட்டார். இப்படியே ராவணன் ஸீதாபஹாரணம் செய்தான்; ஸீதையிடம் காமமாய்ப் பேசினான். அதையும் வால்மீகி எழுதினார். ஸீதையை எடுப்பதற்கு வெகு கால முந்தியே ஸனத் குமாரரிடம் பகவானால் அடிபட இச்சப் பட்டு அதற்கு உபாயம் கேட்டுக்கொண்டு ராமாகமனத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தவன் ஸதா பூர்வஞானத்துடன் அதாவது நேரிடவே பகவானை நீரே வந்து என்னைக் கொல்ல வேண்டும் (ராவணனை) என்று கேட்டு இருப்பதால் அவரும் ஆகட்டும் என்று சொல்லியிருப்பதால் அதே ஞாபகத்துடன் இருப்பதாலும், வதத்திற்கு முந்தி சண்டைபோட்டதே, அடி படவே இச்சைப்பட்டு அதற்காகவே சண்டை போட்டதாலும் பலாத்காரமாக வதத்திற்காகவே ஸீதாபஹாரணம் செய்ததாலும் வந்தவனுடைய உள் வெளியாகிற ஹ்ருதயம் இரண்டும் (இரண் டும் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கலாம்) தெரியும் என்ற பிர்ம்மாதேவ அனுக்ரஹத்தால் ராவண ஹ்ருதயத்தையும் அறிந்து அவனும் ஆத்மவதத்தை இச்சித்தவன் என்றார். கபந் தனுக்கு ராமனால் விமோசனமாதலால் அவனும் இச்சித்தவன் என்று சொல்லலாம் ஆனால் கவி தன் வாக்யத்தில் குறிப்பிட வில்லை யாதலால் அது எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. வீர்ய வானான வாலியானவன் ராமனால் அடிபட்டபிறகு ராமன் வாலிக்கு பதில் சொன்ன பிறகு வாலி ராகவனைப் பார்த்து கிஷ்கிந்தா காண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 59-ம் ச்லோகத்தில் ஸுவ்ருத்தோ ஹம்வயஶக்காஂக்ஷநுவாய-ஶஶொவிதாரயா। என்று நான் தாரை தடுத்தும் கேளாமல் உம்மால் அடிபடுவதற்காக இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என்றான். இவனே சண்டைக்கு புறப்படும்போது தாரை தடுக்க ராமன் யோக்யன்; என்னை அடிக்கமாட்டான் என்றான். ராமன் அடித்தபிறகு ஸர்வத்தையும் அறிந்த தாரை

நீ போகாதே என்றாள். நான் கேளாமல் வந்து பாபியான உம்மால் அடிபட்டேன் என்றான். ராமன் பதில் சொன்னபிறகு உம்மால் அடிபட இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என்றான். பிராணன் போகும்போது சுக்ரீவனைப் பார்த்து நான் தாரை வார்த்தை கேளாமல் அழிந்துவிட்டேன். நீயும் கேளாமல் இருக்காதே என்றான். வால்மீகி இவன் அடிபட இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என்று சொன்னதை தள்ளி அவனுக்கு அழிகிற காலம் வந்ததால் அவன் வந்தான் என்றார். வாலி வாக்யத்தை புலம்புகிறான் என்று நிரூபணம் செய்து அவன் அடிபட இச்சைப்பட்டு வரவில்லை என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்தார். ஸர்வத்தையும் அறிந்து எழுதுவதால் ஸகலத்திற்கும் வால்மீகி வாக்யம்தான் முதல் பிரமாணம் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

24. ராவணன் ராமனிடம் இருந்து வதத்தை இச்சித்து அதற்காக ஸீதையை எடுத்தானே தவிற காமத்திற்காக அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

விச்ரவஸ்ஸின் பிள்ளையான ராவணன் ஒருஸமயம் ஸநத்குமாரரைப் பார்த்து உத்தரகாண்டம் 44-ம் ஸர்க்கத்தில் 11-ம் ச்லோகத்தில் கம் யஜந்தி ஜநா நித்யம் கம் த்யாயந்தி ச யோகிந: । என்று மஹர்ஷே! ஜனங்களும் யோகிகளும் தினம் யாரை த்யானம் செய்கிறார்கள் சொல்லும் யென்று கேட்க அவர் ராவணனைப் பார்த்து ராவணா அவர் நாராயணன் யென்று பெயர் உடையவர். யோஸௌ ஹித்வா ஜகத் ஸர்வம் யஸ்யாதிர் ந விதூயதே । ஸ சாசரஸ்ய ஜகதோ நித்யம் ஹரிர்நாராயண: ப்ரபு: । யஸ்ய நாபௌ ஸமுத்பூதோ ப்ரஹ்மா விச்வஸ்ய ஜகத: பதி: । யேந ஸர்வமிதம் ஸ்ருஷ்டம் விச்வம் ஸ்தாவரஜங்கமம் । தம் ஸுராஸுர ஸங்கா விப்ரா யாம் விதிநா ஹரிம் ஸ்துவதே । என்று எவர் ஜகத்தை பரிக்கிறாரோ எவருடைய ஒரு உத்பத்தி அறிய முடியவில்லையோ, எவரை தினம் தேவதைகள் நமஸ்கரிக்கிறார்களோ அவர் நாராயணன் என்று பெயர். எவருடைய நாபியில் இருந்து பிர்ம்மா உண்டானாரோ எவரால் ஸர்வமும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு இருக்கிறதோ எவரை

ஸாதுக்கள் யாகத்தில் உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்தான் நாரா யணன் என்றார். அவர் ஸர்வ ராக்ஷஸர்களையும் தானவர்களை யும் அஸுரர்களையும் அழித்தவர் அவர் பரமாத்மா என்று சொல்ல ராவணன் உத்தமரே ஹரியினால் கொல்லப்பட்டவர்கள் எந்த கதியை அடைகிறார்கள் என்று கேட்க அவரால் அடிபட் டவர்கள் உத்தரகாண்டம் 44-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகம் யெயெஹதாஸ்துக்ரயரெண ஶாஜநு திரஹொகநாயெந ஜநாஒ-ஜ நெநந। தெதெதமதாஷுதரறுயம் நரெமஒஓர்ாஃ கெராயொவிஷெ வஸ்ுவரெணதுஶஞ்ுஃ। என்று மூன்று லோகத்திற்கும் நாத ஞை சக்ரம் தரித்த பகவானால் அடிபட்டவர்கள் அவனிடத்தி லேயே லயத்தை அடைகிறார்கள் என்று சொல்ல அதுகேட்டு அவன் ஸந்தோஷித்து மிகவும் ஆச்சர்யத்துடன் கயம்நுயாஸுா விஹறிமஉஹாஹவெ। என்று எப்படி நான் அவரை மஹாயுத்தத் தில் அடையுவேன் என்று சிந்தித்தான். இப்படி சிந்திக்கிற ராவணனுடைய அபிப்ராயம் அறிந்த ஸநத் குமாரர் உத்தர காண்டம் 45-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோக அவனைப் பார்த்து உநவஸ ஸஷ்வ்விதம் யதெக்ஷவிஷுதிஉஹாஹவெ। ஸுவீஸவஉஹாவா ஹொகஷிதாருஉ-ஷீக்ஷய। என்று உன் மனதில் என்ன இச்சித் தாயோ அப்படியே நடக்கும் நீ கொஞ்சகாலம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இரு என்று சொல்ல அவன், அவர் லக்ஷணங்களைச் சொல்லும் என்று கேட்க, அவர் விஷ்ணுவை வர்ணித்துவிட்டு கிருதயுக முடிவில் திரேதாயுக முகத்தில் தேவர்கள் காரியத்திற் காக அந்த பகவான் மனுஷ்யனாய் பிறக்கப் போகிறார். இக்ஷ் வாகு வம்சத்தில் தசரதனுக்குப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறக்கப் போகி றார். பிதாவின் ஆக்ஞையால் பிதாவை ஸத்யவாதியாய் செய்வ தற்காக தம்பி லக்ஷ்மணனுடன் லக்ஷ்மியான ஸீதையான பத்னி யுடன் தண்டகாரணியம் வரப்போகிறார் அப்பொழுது உன் எண் ணம் நிறைவேறும் என்று சொல்ல ராவணன் அதுகேட்டு ஸந் தோஷித்து ராமனிடம் விரோதத்தை அதற்காக அவலம்பித் தான். அவர் சொன்ன விஷயத்தை வாகஸுஂஸநக்ஷுஉாஶஸு விஞயாநொஉுஹுஉ-ஜுஹஃ। ஶாவணொஉுஉுதெ ஸ்ரீஉாநுயஷா யீஜுவிவஉாஶஹ। என்று இதே ஸர்க்கம் 28, 29-ம் ச்லோகத்தில்

கேட்டு ராவணன் அடிக்கடி ஞாபகங்கொண்டு அதற்காகவே யுத்தத்திற்காக ஸஞ்சரித்தான். கொஞ்சகாலம் ஆன பிறகு ராமன் தண்டகாரண்யம் வந்தபிறகு அவர்களால் காது மூக்கறு பட்டு சூர்ப்பனகி ராவணனிடம் வந்து சொன்னதும் ராவணன் ரொம்ப யோசித்து நமக்கு ஸநத்குமாரர் சொன்ன ராமனே இவன் ஆதலால் நாம் அவரால் அடிபடுவதற்கு நாம் அவரது பத்னியை அபகரித்து என் உயிருள்ளபரியந்தம் விடாமல் இருப்பேனேயாகில் அவன் என்னைக் கட்டாயம் கொல்லுவன் என்று தீர்மானம் செய்து ஸநத்குமாரரும் நீ அவரிடம் ஜந்ம விரோதத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டால் அடிபடலாம் என்று சொல்லி இருந்ததாலும் ஸ்திரீயின் மூலம் வதம் உண்டாகட்டும் என்று உமாதேவி சாபம் ஆதலாலும் (இது ரொம்ப வெளிப்படையாய் இல்லை கொஞ்சம் இருக்கிறது). யுத்தகாண்டம் 60-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகத்தில் உமா நந்தீஶ்வரஶ்சாபி ரம்பா வருணகந்யகா I என்று இருப்பதாலும் வேதவதியானவள் ராவணனைப் பார்த்து உன்னை யழிப்பதற்கு காரணமாய் நானே பெண்ணாக வந்து பிறக்கிறேன் என்று சபித்து இருக்கிறதினாலேயும் ராவணன் தேவஸ்திரீகள் யக்ஷஸ்திரீகள் கந்தர்வ ஸ்திரீகள் முதலிய உத்தமிகளை எல்லாம் அவரவர்கள் பர்த்தாக்களையும் புத்ராக்களையும் அடித்துவிட்டு தேவலோகத்தில் சிறைபிடித்த காலத்தில் அந்தஸ்திரீகள் பலவிதமாய் கதறிவிட்டு அந்த ராவணனைப் பார்த்து நீ பெண்டுகளை பலாத்காரமாய் அபஹரித்ததால் உத்ரகாண்டம் 28-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் [illegible] I யஸ்மாதேஷ பரக்யாஸு ரமதே ராக்ஷஸாதம: I தஸ்மாத்வை ஸ்த்ரீக்ருதேநைவ [illegible] I என்று ஸ்திரீயின் மூலம் உனக்கு வதம் உண்டாகட்டும் என்று சபித்து இருப்பதாலும் இக்க்ரந்த ரீதியாய் ஏற்கனவே ராவணன் ஹிரண்ய கசிபுவாய் இருந்ததால் அந்த ஹிரணிய கசிபுவை நரஸிம்மமூர்த்தி கொன்ற காலத்தில் அவன் அவரை நமஸ்கரித்து ஹே! ப்ரபோ உத்தரகாண்டம் 46-ம் ஸர்க்கம் 90, 91-ம் ஸ்லோகங்களில் [illegible] I [illegible] I

[illegible] உத்தம காந்தியுள்ள கேசமுள்ளவரே. அக்னி போலொத்த கண்ணுள்ளவரே வஜ்ராயுதம் போலொத்த நகத்துடன் கூடினவ ஏ! நரஸிம்மமே, உம்மை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். கைடபனை ஸம்ஹரித்தவனே, அத்புத பராக்ரமுள்ளவரே இந்த அஸுர ஜந்மாவில் என்னை எப்படிக் கொன்றீரோ அப்படியே அடுத்த ஜந்மா ராக்ஷஸ ஜந்மா எடுக்கப் போகிறேன். அடுத்த ஜந்மாவிலும் நீரேவந்து என்னைக் கொல்லவேண்டும். எப்படி இப்பொழுது நரஸிம்மமாய் இருந்து கொன்றீரோ அதை விட்டு எனது அடுத்த ராக்ஷஸ ஜந்மாவில் நீர் மனுஷ்யருய் வந்து நரர்களை அடக்கியாளும் நரஸிம்மமாய் வந்து என்னைக் கொல்லவேண்டும் என்றான். மேலும் அப்படி மனுஷ்யனாய் இருக்கப்பட்ட உம்மால் கொல்லப் பட்ட பிறகு எனக்கு உமது லோகத்தை யளிக்கவேண்டும் என்று கேட்க அவரும் அப்படியே என்று சொல்லி மறைந்தார். பிறகு அவன் ராவணனாய்ப் பிறந்தவன் எப்பொழுதும் அதே ஞாபகத்துடன் உத்ரகாண்டம் 46-ம் ஸர்க்கம் 94-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று விளங்கின தானும், இந்த பகவானால் அடிபட இச்சைப்பட்டவன், ராமன் தான், அந்த பகவான் என்று அவன் அடிபடுவதற்கு முந்தி தெரிந்துகொண்டானா எனில் கும்பகர்ண அதிகாயாதி வீரர்கள் வதம் ஆனதும் ராவணன் தன் வாயால் யுத்தகாண்டத்தில் 72-ம் ஸர்க்கத்தில் 11-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று எவனொருவனுடைய பராக்ரமத்தை கவனித்தால் (சண்டைக்குச் சென்றவர்களில் ஒருவனையும் விடாமல் ஸகலரையும் கொன்ற ராம பலத்தை கவனித்தால்) ஸகலரையும் அழித்து விட்டதை கவனித்தால் அந்த ராகவனான வீரனை நாராயணனென்றே எண்ணுகிறேன் (நிச்சயம்) என்றான். இவனுக்குத்

தான் மனுஷ்யனால் தானே வதம் நாராயணனை தேவனால் இல்லையே. அப்படியிருக்க அவன் நாராயணனாய் எண்ணினால் தப்பு அல்லவோ, எப்படி எனில் இதனாலேயே புத்ரவிஸனத்தினால் பேசினான் என்றும் மற்றொன்றுக்கு விரோதம் இல்லாதிருப்பதற்காக ராவணன் உள் அந்தரங்கத்தை காட்டி மேலும் தப்பு இல்லை என்கிறார். எப்படி எனில் இவனை நாராயணனோ மற்ற தேவதைகளோ கொல்லமுடியாது. அதை அனுஸரித்துதான் ஸநத் குமாரரும் ராவணனிடம் பேசினபோது ராவணன் பகவானால் அடிபட இச்சைப்பட்டதற்கு அவனுக்கு நாராயணனால் வதம் இல்லை. இவன் வரப்படி மனுஷ்யன்தான் கொல்லவேண்டும். மனுஷ்யனாக அவரே பிறக்கப்போகிறார் என்று ஸநத் குமாரர் தெரிந்துகொண்டு இருப்பதால் ராவணனைப் பார்த்து நீ விஷ்ணுவைத்தேடி வைகுண்டம் செல்லவேண்டாம்; நீ கொஞ்சகாலம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தால் அவர் மனுஷ்யனாய் வருவார். நீ அவரால் அடிபட்டால்தான் உத்தமலோகம் அடையலாம் என்றார். ராமனுக்கும் தன்னை நாராயணன் என்று தெரியாது. ராவணன் உத்தம லோகத்தை அபேக்ஷித்தவனாதலால் அவர் நாராயணனா இல்லையா என்ற விசாரணையையே செய்யாதவனாய் தான் ஆதியில் நரஸிம்ம மூர்த்தியை உம்மால் எனக்கு வதம் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டபடி அவரும் அங்கீகரித்ததாலும், ஸனத்குமாரரும் அவர் (பகவான்) ராமனாக பிறக்கப் போகிறார் என்றதாலும் அவரால் அடிபட இச்சித்தான். இந்த ராமனிடத்தில் நாராயணனுக்கு உள்ள சின்னங்கள் ஒன்றையும் காணாததாலும் நாராயணன் என்ற பெயரும் இல்லாமல் இருப்பதாலும் கேவலம் மனுஷ்ய சரீரத்துடன் இருப்பதாலும், நாராயணனுடைய விசித்ரமான இதரர்களால் செய்யமுடியாத கர்மா ஒன்றையும் இவரிடத்தில் காணாததாலும் ஆனால் அவர் சண்டைக்குச்சென்ற மஹா வீரர்களில் ஒருவரையும் விடாமல் கொன்றுவிட்டதாலும் பிரகரண காரியத்தினால் மட்டில் நாராயணன்தான் என்று தீர்மானித்ததால் பிசகே அல்ல. இங்கு ராமன் நாராயணத்வத்தை அடையாமல் ராமத்வத்துடன் இருக்கிறார். ராவணன் எப்பொழுது நாராயணனாய் எண்ணுகிறேன்

என்றுனே உடனே ராமனிடம் சண்டைக்கு வந்தானு. இல்லையே ஏன்? பிறகுதான் இந்திரஜித்தினுல் நடந்த பிரம்மாஸ்திராதி பிரயோகமான மஹாயுத்தம் எல்லாம் நடந்து இருக்கிறது. என்ன விஷயம் என்றுல் இப்படிச் சொன்னவன் அடுத்த க்ஷணத்தில் இதர வீரர்களையும் யுத்தத்திற்கு அனுப்புகிறுன். காரணம் ஸந்தியாகால வேளையில் ஜனனமாதலாலும், தாமஸ குணத்தில் ஜனனமாதலாலும், ராக்ஷஸ ஜாதியாதலால் தன் ஸ்வயம் பௌருஷத்தை எண்ணி சித்தம் மாறுதல் கொள்கிறுன். அதையும் கவி வர்ணிக்கிறுர். ராவணன் ராமனை வாயில் வந்தபடி மற்றொரு இடத்தில் திரஸ்கரித்தான் மூர்க்கன், லுப்தன், அயோக்யன், அதர்மிஷ்டன் என்றுன். (மாரீசனிடம் மந்திராலோசனை செய்த போது சொன்னது) இங்கு வால்மீகி ராவணன் ராமனை திரஸ்கரித்தான் என்று வர்ணிக்கிறுர். ஏன் என்றுல் ராவணஃ காலனொசூதஃ। என்று அழிகிற காலம் வந்ததால் சொன்னுன் என்றுர். இவரே ராமனுல் ராவணன் வதத்தை இச்சித்து வந்தவன் என்று குஹூவயாய என்கிறுர். தவிற ராவணன் ஸீதையை எடுக்கவந்தபோது தன் மனஸை பலத்காரமாய் அவனிடம் செலுத்தினுன் என்கிறுர் இதில் எது நிஜம் எனில் ஆத்மவதத்தை இச்சித்தவன் என்பதே நிஜம் முந்தி கவி ஏன் காலத்தால் ஏவப்பட்டு தூஷித்தான் என்றுர் என்றுல் ராவணன் பரதாராபஹரணம் செய்வதாலும் அவன் அது அவன் ஜாதிக்கு ஸ்வதர்மமானுலும் ஆனுல் அது தர்ம விருத்தமாதலாலும் பெரியோர்களையும் யாகாதிகளையும் அழிக்கிறுனுதலாலும் தேவதைகளுக்கு பீடையை கொடுத்துக்கொண்டு. உத்தமர்களை, ராக்ஷஸனுய் ஜனித்ததால் தூஷிக்கிறுனுதலாலும் அவன் அதர்மிஷ்டனுதலாலும் அவன் காலத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன் என்றுர். ஆதலால் இது விருத்தமல்ல. மேலும் எந்த கதைக்கும் வால்மீகி ஸ்வயம் வாக்யத்திலேயே ராமன் ஜயிப்பதற்கும் ராவணன்தான் அழியவேண்டும் என்றே சண்டையை போடுவதாகச் சொல்லுவதால் கவிஹ்ருதயம் ஆத்மவதத்திற்குதான் ஸீதையை எடுத்தான் என்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இப்படி கவி மனுஷ்யனுல் வதம் என்ற வரத்திற்கும் விருத்தமில்லாமலும் பகவானுல்

அடிபட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கும் விருத்தமில்லாமலும் இப்படி குறிப்பிட்டார். மேலும் கவனிப்போம். ஜனங்கள் ஸுந்தரகாண்டத்திலும் ஆரண்ய காண்டத்திலும் ராவணன் ஸீதையிடம் காமமாய் பேசுகிருனே என்கிருர்களே காமமா இல்லையா என்பதையும் கவனித்து பிறகு ஸித்தாந்தத்தை கவனிப்போம்.

ஆரண்யகாண்டம் 47-ம் ஸர்க்கத்தில் ராவணன் ஸீதையைப் பார்த்து 28-ம் ச்லோகத்தில் ஸஹ்ரூநாம உத்தமஸ்த்ரீணாம ஸூஹ்ரு தாநாமிதஸ்ததஃ। ஸர்வாஸாமேவ பத்ரம் தே மமாக்ர மஹிஷீ பவ। லங்கா நாம ஸமுத்ரஸ்ய மத்யே மம மஹாபுரீ। ஸாகரேண பரிக்ஷிப்தா நிவிஷ்டா நகமூர்த்தநி। தத்ர ஸீதே மயா ஸார்த்தம் வநேஷு விஹரிஷ்யஸி। ந சாஸ்யாரண்யவாஸஸ்ய ஸ்ப்ருஹயிஷ்யஸி பாமிநி। பஞ்சதாஸ்யஸ் ஸஹஸ்ராணி ஸர்வாபரணபூஷிதாஃ। ஸீதே பரிசரிஷ்யந்தி பார்யா பவஸி மே யதி। என்று என்னல் அபஹரிக்கப்பட்டு கொண்டுவந்த ஸ்திரீகள் அநேகர் உண்டு. அத்தனைபேருக்கும் நீ பட்டமஹிஷியாய் இரு என்றும் ஸமுத்ர மத்யத்தில் லங்கை என்ற ஒரு பட்டணம். நான்குபக்கத்திலும் ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்டு இருக்கிறது என்றும் அங்கு வனங்களில் என்னுடன் ஸஞ்சரிக்கலாமென்றும் உனக்கு அரண்ய வாஸம் தகாது என்றும் எனக்கு ஐயாயிரம் ஸ்திரீகள் ஸர்வாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களை உனக்கு நான் உபசரணை செய்யச்செய்கிறேன் நீ என்னை அடைந்துவிட்டால் இதையடையலாம். என்று இப்படி பேசினன். மேலும் ஆரண்யகாண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்ஜஸ்வ ஸீதே மாமேவ பர்த்தாரம் ஸத்ருசம் தவ। யௌவநம் ஹ்யத்ருவம் பீரு ரமஸ்வேஹ மயா ஸஹ। என்று ஸீதையைப் பார்த்து உனக்கு நான் ஸமானமான பர்த்தா. நீ என்னை மணக்கலாம். யௌவனம் எப்பொழுதும் சாச்வதம் இல்லை. என்னுடன் நீ ரமிக்கலாம் என்று இப்படிப் பேசினன். மேலும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 20-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகத்தில் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய வோஹந்யயா காமம் விபஸீதேரமஸ்வ ச। என்று இப்படியும் பேசினன். அதே

ஸர்க்கத்தில் விபவிஹார ரஸஹஸ்ரம் ஐஹோமாநுய நமிஉயம்வ்ருதிமாமிஜெதி நீம்வ। என்று என்னுடன் ரமித்து இரு ஸகலத்தையும் கொடுக்கிறேன் என்று இன்னும் பலவிதமாய் காமமாய்ப் பேசினனே. இப்படி இருக்க அவன் காமத்திற்காக எடுக்க இல்லை என்பது எப்படி பொருந்தும் எனில் இவ்வளவும் தன் ஆத்ம வதத்திற்காகவே ராவணன் பேசினன் என்றார் வால்மீகி. இதுகள் இவ்வளவும் அடிபடும் அழகை கவனிப்போம்.

ராவணன் ஸீதையிருக்கும் ஆச்ரமத்திற்கு ஸந்நியாஸி வேஷத்துடன் வந்தானே இல்லையோ ஸீதையைக் கண்டதும் ஆரண்ய காண்டம் 36-ம் ச்லோகம் வ்ருஸஹ்ருதஸ்ராஹரணெயூதம்உநஃ ஸஉவடீயகஷ்ஸாத்வயாய ராவணஃ। என்று ஸீதாபஹரணத்தில் பலாத்காரமாக தன் மனஸை ஆத்மவதத்திற்காக அர்ப்பணம் செய்தான் என்றும் ஆரண்ய காண்டம் 54-ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகம் தாம்ஜஹாரஸஸம்ஹ்ரஷொ ராவணொஊதருஊாத்நஃ। என்றும் உத்தர காண்டம் 45-ம் ஸர்க்கத்தில் 35-ம் ச்லோகத்தில் வாதஉயஃம் உஹாபாஹொ ராவணொந உராத்நா। ஸதா ஜநகராஜஸ்ஹ்ருதாராஉ உஹாஉதெ। என்று ராகவனைப் பார்த்து அகஸ்தியர் ஏ ராமா! இதற்காகவே ராவணன் ஸீதையை அபஹரித்தான். உம்மிடம் விரோதத்தை அடைந்ததும் அடிபடுவதற்காகவே என்றார். மேலும் உத்தர காண்டம் 46-ம் ஸர்க்கத்தில் 104-ம் ச்லோகத்தில் விஜ்ஞாயவஹ்ருதா ஸீதாகுவதொ உரணகாம்க்ஷயா। என்று ராவணன் உம்மால் வதம் என்று தெரிந்துகொண்டு இதற்காகவே உம்மிடமிருந்து வதத்தை இச்சித்தவனுய்க் கொண்டு ஸீதையை அபஹரித்தான் என்று அகஸ்தியர் ராமனைப்பார்த்துச் சொன்னர். மேலும் ஸுந்தரகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகத்தில் அநுவ்ருதாம் ராஉதீவஜெயிஸ்ரீம் வ்ருஜொஹயாஊஸவயாய ராவணஃ। என்று இப்படி வால்மீகி ராவணன் வதத்தின் பொருட்டு ஸீதையை இச்சித்தான் என்றார். தவிற ஆரண்யகாண்டத்தில் ராவணன் ஸீதையிடம் பேசுவதற்கு முந்தியே கண்டவுடன் மனஸை ஆத்மவதத்திற்கு அர்ப்பணம்செய்தான் என்று சொல்லி

அவன் காமப் பேச்சைக் கண்டிக்கிறார் கவி. மேலும் உத்ர காண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 59-ம் ச்லோகம் ஸயாவிவஹவெ௯ஜ தூ⁻ஃ ஸுவெ௯தாசெ௯ நா௯நூ௯௯தஃவ௯௯ஹொ। என்று வாஸுதேவமூர்த்தியைப் பார்த்து ராவணன் எனக்கு பிர்ம்மதேவ வாக்யத்தால் தேவதைகளால் வதம் இல்லை. ஒருவேளை இருந்தால் உம்மிடத்தில் இருந்தே எனக்கு உண்டாகவேண்டும்' என்றும் சொல்லி மேலும் யஶஸஂஸ்ாவ௯நீயஂவஸுவெ௯தாசெ௯ஶாணஂஸுிஜஂ என்று உம்மிடமிருந்து மரணமுண்டானல் அதுச் லாகிக்கத்தகுந்தது, கீர்த்தியுடன் கூடினது என்றான். மேலும் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 39-ம் ஸர்க்கம் 6-ம் ச்லோகத்தில் ராகவ வாக்யத்தில் ஜஹாரா௯தவி௯நாஶாயவெெஹீஂ ராக்ஷஸாயஃ। வஞ்சயிவா௯த௯வெளலொமீஂ ஸ௯ஹாதொயயாஹஶீஂ। என்று எப்படி அநுஹலாதன் என்பவன் பௌலோமியானஸசீதேவியை தன் ஆத்மவதத்திற்காக வஞ்சித்து அபஹரித்தானே, அப்படி ராவணனும் தன் ஆத்மவதத்திற்காக ஸீதையை வஞ்சித்து அபஹரித்தான் என்றதாலும், தவிற ராவணன் ஸீதையை எடுத்த இடத்தில் எப்படி எடுத்தான் என்று சொல்லுகிறார் வால்மீகி என்றால் ஆரண்ய காண்டம் 49-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் ஜ௯ாஹ ராவணஃஸீதாஂபு௯ஃவெரொஹிணீஇவ। புதன் ரோஹிணீ தேவியை பிடித்ததுபோல் என்றார். ரோஹிணிக்கு புதன் புத்ரன் இப்படி ஆத்ம வதத்திற்கு என்றார். தவிற ஸீதையை லங்கையில் இவன் எப்படி வைத்து இருந்தான் என்றால் உத்தர காண்டம் 46-ம் ஸர்க்கம் 115-ம் ச்லோகத்தில் ௰ஂகாஜா௯நீயவெ௯தஜாவெதவவஶிரக்ஷிதா। ஸீதை மிகவும் யத்னத்தோடே கொண்டுவந்து மாதாவைப்போல் ரக்ஷித்தான் என்று அகஸ்தியர் வர்ணித்தாலும் ஆனல் மாதாவைப்போல் என்றால் காமமாய் பேசினனே! மாதாவை அப்படிப் பேசலாமோ எனில்; எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நான் இவளைக் காமமாய் பேசுகிறேனே அவ்வளவுக்கவ்வளவு இவள், இவன் நம்மை இப்படிப் பேசுகிறனே. இவன் அழியப்பட்டாளா என்று எண்ண எண்ண தனக்கு சீக்கிரத்தில் மரணம் வந்துவிடும் என்றே இப்படிப் பேசினன் என்றார். இதை அநுஸரித்தே மேலும் ஹநுமான்

வாக்யத்தில் ஹநுமான் ராவணனைப் பார்த்து ஸுந்தர காண்டம் 51-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகத்தில் ஸீதாயாஸ்தேஜஸாதக்தோராமகோபப்ரதீபித: । என்று ராமனுடைய கோபமாகிற ஸீதையின் தேஜஸ்ஸால் நீர் எரிக்கப்பட்டு இருக்கிறீர் என்று சொல்லியிருப்பதாலும், ராவணன் பூர்வ ஞாபகத்துடன் இருந்துகொண்டு இருப்பதாலும் யுத்தகாண்டத்தில் 109-ம் ஸர்க்கத்தில் 7-ம் ச்லோகத்தில் ஜேதவ்யமிதி ராமஸ்ய மர்தவ்யமிதி ராவண: । என்று வால்மீகியே ராம ராவணர்கள் சண்டை போடும்போது ஸகலருடைய உள் ஹ்ருதயத்தையும், வெளி ஹ்ருதயத்தையும் அறிந்து க்ரந்தம் செய்பவர் ஆதலால் அவரே ஜயிக்கவேண்டும் என்று ராமனும், சாகவேண்டும் என்று, ராவணனும் சண்டை போடுகிறார்கள் என்று வர்ணிப்பதாலும் இக்க்ரந்தம் பகவானுடைய சரணாரவிந்தத்தை அடைவதற்கு பக்தி பிரதானமாய் இருப்பதாலும், ராவணன் அதையே அபேக்ஷித்ததாலும், (இக்க்ரந்த ரீதியில்த்வேஷத்தை அவலம்பித்து பகவானை அடைவதற்காகவஸீதாபஹரணம்செய்தான் என்பதை கவி அறிந்து வர்ணித்து இருப்பதால் ஸ்ரீராமனால் அடிபடுவதற்காக ராவணன் ஸீதாபஹரணம் செய்தானே தவிற காமத்திற்காக அல்ல என்று கவிவாக்யபடி ஸித்தாந்தம்.

24

ஸ்ரீராமஜெயம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

25. வானரர்களில் வாலிக்கு மேல் 8 பேர் பலிஷ்டர்கள் உண்டு என்ற ஸித்தாந்தம்,

1. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 44-ம் ஸர்க்கம் 3, 4, 5, 6 ச்லோகங்கள் 𑌨 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 𑌨𑌾𑌮𑌰𑌾𑌲𑌯𑍇। 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌵𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵। 𑌸𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌗𑌾 𑌨𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃। 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌧𑌰𑌾𑌧𑌰𑌾𑌃। 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑍇। 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌵𑍀𑌰 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍌𑌜𑌸𑌃। 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌮𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯। 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃। 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌯𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤। என்று பூமியிலாவது அந்தரத்திலாவது வாயு மண்டலத்திலாவது ஸ்வர்க்கத்திலாவது ஜலத்திலாவது உமது ஸஞ்சாரத்திற்திற்கு தடையை நான் கண்டதில்லை. அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள் நாகர் மனிதர் ஸமுத்ரம் பர்வதம் முதலிய மற்றும் எல்லா உலகங்களும் உமக்குத் தெரிந்தவைகளே. உமது நடையும் வேகமும் தேஜஸும் ஸகலமும் உமது பிதாவுக்கு ஸமானம். புத்தி பராக்ரமம் முதலிய எதிலும் உமக்கு ஸமானம் இந்த பூமியில் யாரும் இல்லாததால் அப்படிப்பட்ட நீர் ஸீதை எப்படி அகப்படுவளோ அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்றான். இப்படி ஸுக்ரீவன் சொன்னதாலும் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 67-ம் ஸர்க்கத்தில் ஹநுமான் தனது பௌருஷத்தை வெளிப்படுத்துவதாலும் தவிர ஸுந்தர காண்டத்தில் ஸீதைக்கு அற்புதமான தனது விச்வ ரூபத்தைக் காட்டி நான் ஸர்வத்தையும் அழிக்கும்படியான யோக்யதை உடையவன் என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதினாலும்

28-ம் ஸர்க்கம் யுத்தகாண்டத்தில் சுகசாரணுள் சொன்னபோது காஉரஙஏவீஹரிஜெ்ரவெஷாவமுரஏவஸஉமிதஃ। ஈநிவாயஉமதி ஜெ்ஹவயஶாஸ தகஙஃவ்ர ஸஃ। என்று நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கப்பட்டவராயும் பல ரூபங்களுடன் கூடினவராயும் பிதா வாயு பகவான்போல் தடுக்கமுடியாத கதியுடன் கூடினவர் என்று இருப்பதாலும் சுந்தரகாண்டத்தில் ஸகலமான பேருடன் கூடினதாயும் தேவர்களாலும் லேசில் பிரவேசிக்கமுடியாத லங்கையை அடியோடு எறித்ததான பிரபாவத்தாலும் உத்தர காண்டத்தில் ஸாக்ஷாத் ராகவன் இந்த ஹநுமானை காலபுருஷனும் இந்திரனும் விஷ்ணுவினும் குபேரனும் அசைக்க முடியாதவர் என்று இப்படி குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் தவிற உத்தரகாண்டத்தில் அகஸ்திய பகவான் ராகவனுக்கு ஹநுமத் ஜனனத்தை வர்ணிக்கும் காலத்தில் வஙாகூ்ஜொஸ்தாஹஉதிவ்ர தாவமுஙளமீ ஞூஉாயஃயஉநயாநயெஹ்ர। ஶாஂஸீயஉ வாதஃயஉ்ஸ ஸாஏவீயஉ ஜெயெ்ரஉஹநஏஉதஃ கொஹ்ரயிகொஜ்ஹிஜொகெ॥ ஈவஸாவஃ நவ்ரஉாகஙணஂ ஶ்ரஹிஷ்ரஹ்ஸஏயெ்ரஉாநூஃவஃ வுரஷூமதஃகவீஂ ஈ்ரஃ ।உஜ்ரகூிஜெமாஹ்ஸ ஶிஙிஂஜஶாஉஶ்ரஂயஂ உஹஙாஙஜஉவ்ரஜெயஃ॥ ஸஸஏத்ரவுத்ரயஉவஜஂ உஹாயஉஂஸஸஂஶ்ரஹஂ ஸாய்ரதி வெகவீஂஜ்ரஃ। நஹ்ரஸ்ரகஹ்ஸிஸ்ஸஜுபொஜி ஶாஜெ்ஹவெஉ ஶாஙஜெஹ்ஸ்ரமதளதஜெவவ। ஸவஉாஸஃ, விஜ்ராஸஏ தவொஷி யாநெ, வஹ்ஸயஉதெ யொஹிஶஃஙஃஂஸஃஙாணாஂ। ஸொயஂ நவ ஏ்ராகஙணாயஉவெத்தா வுரஹூாஹவிஷ்ரத்ரவிதெவ்ர ஸாஜாக॥ வ்ர வீவிவகெஷாமிவஸாஶஙஸ்ர ஜொகாநுஜியகெஷாமிவவாவக ஸ்ர। யஏஶகூயெஸவயஶாஜ்தகஸ்ரஹநஏஉதஸ்யாஸ்ரதிகஃ வஃஙஹ்ஸாக। என்று பராக்ரமம், உதஸாஹம், பிரதாபம், சீலம் மாதுர்யம், நயாநயம் காம்பீர்யம், ஸாமர்த்யம், இப்படி ஸகலத்திலும் ஹநுமானுக்குமேற்பட்டவன் எவன்? மேலும் வியாகர்ணத்தைக் கிரஹிக்கிறவராய்க்கொண்டு ஸூர்யனுக்கு எதிர்முகமாய் இருந்துகொண்டு பின் ஓட்டமாக உதய பர்வதத்திற்கும் அஸ்தமனபர்வதத்திற்கும் சென்றுகொண்டு கிரந்தத்தை அப்யஸித்தவர். இந்த கபீந்திரன் ஸூத்ர, விருத்தியர்த்தபதாதிகளை எல்லாம்

அறிந்தவர். ஸர்வ சாஸ்திரங்களிலும் இவருக்கு மேற்பட்டவர் இல்லை. பிருஹஸ்பதிமுதல் பொறாமையடையும்படியான அப்படி ஸர்வ வித்தைகளிலும் ஸமர்த்தர் இவர். நவவ்யாகரணங்களையும் அறிந்தவர் இனி உமது (ராமானுக்ரஹம்) அனுக்ரஹத்தால் வரப்போகிற பிர்மாவாக ஆகப்போகிறார். விவக்ஷை செய்வதில் ஸமுத்ரத்திற்கும் உலகத்தை அழிப்பதில் அக்னிக்கும் யுகத்தினுடைய நாசத்தில் அந்தகனைப் போலும் விளங்கி வரும் ஹநுமான் எதிரில், நிற்கிறவன் எவன் என்று இப்படி ஹநுமத் பலம் வர்ணிக்கப்பட்டதால் இவருக்கு மேற்பட்டவர் கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். மேலும் ஸாக்ஷாத் ஹநுமானை வால்மீகி முதல் ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கும் ஹநுமத் பிரபாவத்தை யோசிக்கும்போதும் லங்கையை எரித்துவிட்டு விளங்கும்போது ஹநுமத் பிரபாவத்தை வர்ணிக்கும் அழகையும் கண்டால் ஹநுமானுக்கு மேல் யாரும் இல்லையென்பதும் பிரத்தியக்ஷம். மேலும் அக்ஷவதத்தினாலும், அகம்பனவதத்தினாலும் கும்ப வதத்தினாலும் அப்ரமேயமான பலமுள்ளவன் என்று வர்ணித்ததாலும் ஹநுமானுக்கு மேலொத்தவனில்லை என்பது ஸத்யம்.

2. வீர்யவானான ஜாம்பவான் பிர்மாவினுடைய கொட்டாவியினின்றும் ஜனித்தவர் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 65-ம் ஸர்க்கம் 11ம் ச்லோகம் தெவயஂவயஸஃ வாஙஉந-வ்ரூ ாஷூாஸஸாஂவ்ரூ தஂ। வீஙெவ்ஜஉஸாகஉவ ஹ்ராஸீ தஸ்ரிஷ திவாஙாகூஉஃ। என்று பூர்வத்தில் நமக்கு ஒரு கதி விஷயமான பராக்ரமம் இருந்தது. அப்படி இருந்த நாம் இப்பொழுது கிழமாகிவிட்டோம் என்றார். மேலும் திருவிக்ரமமூர்த்தி என்னால் 21 பிரதக்ஷிணம் செய்யப்பட்டார். அதே ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகத்தில் யளவநெ உ தஜாஸீநெஸவ உவ்ரூ திஉஂவஙெஃ। யௌவநத்தில் இதரர்களுடன் ஒப்பிட முடியாத பலம் எனக்கு இருந்தது என்றார். பாலகாண்டத்தில் பிர்ம்மா உண்டு பண்ணினவர் அந்த ஜாம்பவனாதலால் பிர்ம்மாவுடைய தேஜஸ் பராக்ரமம் யோக்யதை உடையவராதலால் இரண்டாவதாக இவர் வர்ணிக்கப்படுகிறார் மேலும் யுத்த காண்டம் 26-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் ஸஷஜாஂபவாநாஉ ஜஹாயாஙயவயாஙய்வஃ। வ்ரூகாஜொ ம-ஙா-வ தீ-ஜஉ ஸஂவ்ரூ

ஹாரெஷஉஷ-ஙணஃ। ஸ்ரீெதநஸாஹ்ரம் ஸ-ஃஉஹதூஜதம் ஶக்ர ஸவ்யீஉதா। ஜெவாஸாரெஜாம்பவதாஶுயாஷூபஹவொவஶாஃ। என்று இவனுக்கு ஜாம்பவான் என்று பெயர். இவன் மஹா வீரன். இவன் குரு கைங்கர்யம் செய்தவன் யுத்தத்தில் ஸஹிக்கமுடியாத பலமுள்ளவன். இந்திரனுக்கு இவனுடன் ஸ்நேகம் ஏற்பட்டது. இவனால் தேவாஸுர யுத்தத்தில் அற்புதமான வரங்கள் அடைய்ப்பட்டு இருக்கிறதுகள். என்றதாலும் பிதாவைப்போல் பௌருஷாதிகள் என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும், வால்மீகி வாக்யத்தால் பிர்ம புத்ரராய் சொன்னதாலும் அற்புதபலமுள்ளவன் என்று ஸ்பஷ்டம். மேலும் ஸுந்தர காண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம் நஜாம்பவம்தெ ஸஉரெகம்வயெஉரிவா ஹிநீ। என்று யுத்தத்தில் ஜாம்பாவானை யாரும் அசைக்க முடியாது என்கிறார். இதனாலும் ஸ்பஷ்டம்.

3. ஆரண்ய காண்டம் 72-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் முதல் வர்ணனை நிவஸதர்ஶவாநுவீரஃ உதாஹிஃ ஸஹவா நரெஃ। வாநரெம்ரெந்ரஉஹாவீரஃ தெஜொவாநிதவர்ஹஃ॥ ஸத்யஸஸொவிநீதஶ்சூ தரிதிமாநு உதிமாநுஹாநு॥ உக்ஷஃவர்ம ஶொசரிதிமாநு உஹாபஶுவரா கருஉஃ। ஶூரவீவஙிதொ ராஉஸ-ஸ்ரீவஙும் உஹாபஶும்। என்று தநுகபந்தன், ராகவனைப் பார்த்து சுக்ரீவன் என்று பெயருடன் கூடினவன் வானரன், வீரன், தன்னை அறிந்தவன் நான்கு வானரர்களுடன் கூடினவன், அவன் வானரேந்திரன், அபார பலிஷ்டன், உத்தம தேஜஸுடன் கூடினவன், ஸத்யஸந்தன், வணக்கத்துடன் கூடினவன், தைரியமுள்ளவன், உத்தம புத்தியுடன் கூடினவன், ஸர்வகாரியங்களையும் ஸாதிக்கமுடிந்தவன், பிதாவான சூர்யனைப்போல் பிள்ளையாதலால் பிர்ம்மதேஜஸுடன் கூடினவன். அளவிடமுடியாத பலமுள்ளவன். நீர் சீக்ரமாய் மஹாபலிஷ்டனை ஸுக்ரீவனிடம் செல்லும் என்று இப்படி, தேவதையான கபந்தன் குறிப்பிட்டதாலும் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கத்தில் வால்மீகியே வாலி சுக்ரீவ யுத்தத்தில் சுக்ரீவனை ரணபண்டிதம் என்று யுத்தத்தில் பண்டிதன் என்று குறிப்பிட்டதாலும் ஒரு விருக்ஷத்தின் அடியால் உயிரை ரெக்ஷிக்கும் மாலை மார்பில் வாலிக்கு இருந்திருந்தும் வெகு

கால துக்கத்தால் பலக்குறைச்சலடைந்தவனுயிருந்தும் சுக்ரீவன் அடித்த அடியால் வாலிக்கு அதிக ஸாமானே வஹித்த கப்பல் நடு ஸமுத்ரத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றுகொண்டு இருக்க அப்பொழுது புயல்காற்றுமடித்துவிட நங்கூரத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டு அக்கப்பல் உயிருக்கு மன்றாடினுல் எப்படியோ அப்படி வாலி மிகவும் சலித்தான் என்று வால்மீகி சொன்னதினுலும், தவிற ஜனன காலத்திலும் சுக்ரீவனுக்கு இருக்கும் தேஜஸைக் கண்டு பயந்து சுக்ரீவனுல் வாலிக்கு நாசம் வந்துவிடுமோ என்று இந்திரன் வாலிக்கு உயிரை ரக்ஷிக்கும் மாலே போட்டுச் சென்றதாலும், தவிற யுத்தகாண்டம் 28-ம் ஸர்க்கம் 29-ம் ச்லோகத்தில் ஸவ-ுபாவாஜுதெலஂ ்ாணாஂ ஸுகு-ுாஙஉவபாஜிதஂ ॥ தெஜஸா யஶஸாவ-ஃஸ ்ாஜ்ஞாதெநாஹி ஜநெநவ।' என்று யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன் தேஜஸ், யசஸ் முதலிய ஸர்வத்திலும் இவன் ச்ரேஷ்டன் என்று குறிப்பிட்ட சாரண வாக்யத்தாலும், ராகவனுல் பெரியோர்களே ஸேவித்து உத்தம தர்மங்களே அறிந்தவன் சுக்ரீவன் என்று வர்ணிக்கப்பட்டு இருப்பதாலும் லக்ஷ்மணனுல் விக்ரமம் பலம் முதலிய ஸர்வத்திலும் சுக்ரீவன் ராமனுக்கு ஸமானன் என்று வர்ணிக்கப்பட்டதாலும், ராகவன் தனக்கு சுக்ரீவனே எஜமானுகவும், தான் அவனே சரணுகதிசெய்வதாயும் அவன் அனுக்ரஹம் தனக்கு வேண்டும் என்று ராகவன்சொன்னதாலும், சுக்ரீவன்பிராம்மணனுதலாலும், பிர்ம்ம தேஜஸ்ஸும் உள்ளவனுதலாலும், ஸாக்ஷாத் சூர்யபுத்ரனுதலாலும், வால்மீகி ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஸமம் என்றதாலும், தன் பிதாவுக்கு உள்ள கௌரவபரியந்தம் ராமன் சுக்ரீவனுக்கு கொடுப்பதாலும் சுக்ரீவனே அபார பலிஷ்டன் என்று வர்ணித்ததாலும் நாகபாச கட்டத்தில் ராமாதிகள் கீழே விழுந்ததும் உள்ள வீரர்களில் சுஷேணனேப் பார்த்து நீ இந்த ராமலெக்ஷ்மணர்களே எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிற வீரர்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு செல் நான் ராவணுதிகளேக் கொன்று ஸீதையுடன் வருகிறேன் என்று இப்படி தெரிவித்த வீரனுதலாலும் இவனே மஹாபலிஷ்டன் என்கிறுர் வால்மீகி.

4. யுத்தகாண்டம் 27-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் யஃஷிதஂ யொஜநெஙஹெஂஹ ஊஹுவாஷெ-ுநஸெவெத। ஊஷ-ுஂதயெவகா

யெ_நமதஃ வ_ாவெ_ாத்யொஜநம் । யஹ்லா_நவாஉம ஶ்ஷெவம்வ_த_ஷாதெஷ_விஷ_தெ। ஶ_தஸ்_நாஷெ_நா_நாஉவா_நஶாணாம்வி_தா உஹஃ। என்று இவன் ஒரு யோசனே உயரத்தோடு கூடினவன். இவன் நடப்பானேயாகில் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் ஒரு யோசனே போய்விடும். ஒரு அடியில் யோசனே போய்விடும். நாலுகால் மிருகத்தில் இப்படி ரூபமுள்ளவனே கிடையாது. இவன் வானரர்களுக்கு பாட்டனார். இவன் யுத்தத்தில இந்திரனுக்கு ஸமானமான பலமுள்ளவன். இவன் அற்புதமான பலமுள்ள வன். இவனுக்கு பட்டாபிஷேக காலத்திலும் அதற்கு பிறகும் ராமன் இவனுக்கு மரியாதை செய்கிறார் என்று ரிஷிவாக்யம். ஆதலாலும் இவன் மஹா சூரன் என்ற ஸித்தாந்தம்.

5. இவன் இந்திரனுடன் யுத்தம் செய்து பராஜயத்தை அடையாதவன். இவனுக்கு க்ரோதனன் என்று பெயர். இவன் கந்தர்வ கன்னிகையிடம் ஜனித்தவன். இவன் தேவாஸுர யுத்தத்தில் தேவதைகளுக்கு ஸகாயம் செய்தவன் என்றும் குறிப்பிட்டு மஹா பலிஷ்டன் என்றார் கவி.

6. ஸுந்தரகாண்டம் 35-ம் ஸர்க்கம் 80-ம் ச்லோகம் _தெ_தா_ஹ_திஶாகணஂ வவ_தம் கெஸரீ ஹரிஃ। ஸ உதெவ ஷி_நிஷி_ஷஃ வி_தாஉஉஹாகவிஃ। தீயெ_நதீவ_தெஃ வ_ணெ ஶம்பஶாஸ_நஉ_ஸுரக। என்று வஜ்ராயுதத்தை முறித்ததால் சம்பசாஸனன் என்ற பெயருடைய அஸுரனே கொல்லுவதற்காக தேவரிஷியினுல் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு என் பிதாவான கேஸரீ ஸமுத்ரக்கரையில் உள்ள கோகர்ணத்தை அடைந்து இருந்த போது நான் உண்டானேன் என்ருர் ஹநுமான். இவனேயும் ராமன் மரியாதை செய்து இருப்பதாய் இருக்கிறது.

7, 8. ஸுந்தர காண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் ஸதெவாஸுஶயகெ்ஷஷு ஶம்யெ_ஶா ஶவக்ஷிஷு। தெஉஷஸ வ_தியொஸாஶம்ஶ_தவிஷஸவா॥ ஸுவிவ_்ரீ ளஉஹாஹாஶா வெ_தெளவஶஸ_தஎள॥ ஸ_தயொவ_தியொஸாஶம் _நவஶாஉ ஶணாஜிஶெ॥ வி_தாஹவஶொ_தகாக வஶஉம்ஷவ_ஶாஷி_தள॥ ஸஜ_தவ_ாஶி_நாவெ_தளஸவ_ஸவா_நஶஸ_தஉள॥ஸுவி_நாஉ_ஶ_ந_நா

𑌯𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑍁𑌲𑌮𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾 ॥ 𑌵𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌮𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍌 𑌪𑍀𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮𑍌 ॥ 𑌏𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌸𑌵𑌾𑌜𑌿𑌰𑌥𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌾𑌂 ॥ 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥ என்று இந்த மைந்தத்விவிதர்களில் ஒருவரிடமாவது தேவாஸுர, யக்ஷ, கந்தர்வ உரக, பக்ஷி முதலிய எவர்களும் யுத்தம் செய்யமுடியாது. இவர்கள் அச்வினீ புத்ரர்கள். இவர்களை யுத்தத்தில் ஜெயிப்பவர்கள் எவர்களையும் நான் பார்க்கிறேனில்லை.பிதா மஹ வரத்தால் மதித்து இருப்பவர்கள் அமிர்தபானம் செய்தவர்கள். அச்வனீ தேவதைகளை திருப்தி செய்விப்பதற்காக பிர்ம்மதேவன் இவவிருவர்களுக்கும் எவராலும் எக்காலத்தும் கொல்லமுடியாத வரத்தை கொடுத்து இருக்கிறார். இவர்கள் கோபத்தை அடைந்தால் ரதகஜதுரகபதாதி வர்க்கங்களுடன் கூடின லங்கையை அழிக்க சக்தி உள்ளவர்கள் என்றார் ஹநுமான். இவர்களுக்கும் ராமன் மரியாதைசெய்தார் என்று இருக்கிறது இவர்களும் மஹாபலிஷ்டர்கள் என்று ஸித்தாந்தம். இக்க்ரந்தரீதியில் இந்த எட்டுபேர்களும் வாலியைக்காட்டிலும் மஹாபலிஷ்டர்கள் என்று கவியின் அபிப்ராயம். இப்படி இவ்வெட்டுப்பேர்களும் அளவிடமுடியாத பலமுள்ளவர்கள் என்றும் பிரத்யக்ஷம். வாலிக்கு ஸ்வயம் பலம் மட்டுமென்றே இக்க்ரந்தம். மாலை உயிரை ரக்ஷிக்கிற மாலையாய் இருக்கவெண்டு அதனால்தான் யுத்தத்தில் எல்லாரிடத்திலும் பிழைத்து வருகிறான் என்றும் இல்லாவிட்டால் இவன் யாராரிடம் யுத்தம் செய்திருக்கிறானோ அவர்கள் அத்தனை பேர்களும் இவனை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்யும் யோக்யதை உடையவர்கள் என்பது பிரத்யக்ஷம். ஆனால் மேல் குறிப்பிட்டவர்களில் 100 யோசனை தூரம் இருந்த லங்கையைத் தாண்ட முடியாமல் 40, 50, 60 யோசனைகள்தான் தாண்ட முடியும் என்று அவர்கள் வாயினாலே சொன்னவர்கள்கூட இருக்கிறார்களே! இவர்கள் வாலியைக்காட்டிலும் பலிஷ்டர்களானால் எல்லாரும் முந்தியே ஸமுத்ரக்கரையில் மஹா துக்கத்தை அடைந்து சுக்ரீவனிடம் இருக்கும் பயத்தால் ஸர்வ தேகபலத்தையும் இழந்துவிட்டதால்

அந்த பலக்குறைவை அடைந்து இருந்ததால் அதனுல் சொல்லப் பட்ட வாக்யங்கள் பிரமாணங்களுக்கு வராதுஎன்று ஸித்தாந்தம்.

இப்படி 8 பேர்கள் பலத்தையும் வாலி பலத்தையும் அங்க தன், நீலன், கஜன், கவாக்ஷன், கந்தமாதனன், சுஷேணன், சதவலி இப்படி ராமாயணத்தில் எவ்வளவுபேர் வானரர்களில் பலிஷ்டர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறதோ அத்தனேபேர்கள் பலத்தையும் ஆதிமுதல் பராமர்சித்து ராக்ஷஸர்களில் இதே மாதிரி ஒவ்வொரு பலிஷ்டர்கள் பலத்தையும் பராமர்சித்து வரிசைக்கிரமமாய் ஒவ்வொரு ச்லோகமாய் ஒவ்வொருவனேயும் ஸப்தகாண்டத்திலும் பராமர்சித்து பார்த்து வானரர்கள் பல விஷயத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்கள் பின் மற்றொரு புஸ்தகத்தில் வரும். இப்பொழுது அச்சிடப்படும் இப்புஸ்தகத்தில் இன்னும் சில ஸித்தாந்தங்கள் பாக்கி இருப்ப தால் அதுகளும் அடுத்த புஸ்தகத்தில் வெளியாகும்.

ஆத்யந்தம் பராமர்சித்ததில் கவியானவர் இவ்வெட்டுப்பேர் களே வாலிக்குமேல் பலிஷ்டர்களாய் ஸ்தாபிக்கிறுர். எப்படிப் போல் என்றுல் இந்திரனுக்குமேல் மஹாபலிஷ்டர்கள் தேவர் களில் இருந்தும் அவனுக்கு ஒரு ராஜத்வமான ஒரு மரியாதைக் காக எப்படி கௌரவம் கொடுக்கிறுர்களோ அப்படி வாலிக்கு மரியாதையை அனுஸரித்து இவ்வெட்டுப்பேர்களும் கட்டுப் பட்டவர்கள் என்பது கவியின் ஸித்தாந்தம். இவ்வெட்டுப் பேர்களுக்கு அடுத்தவன் வாலி, பிறகு அங்கதன், பிறகு சுஷே ணன், பிறகு சதவலி. இப்படி பல கிரமங்கள் இருக்கிறது. இங்கு இவ்வெட்டு பேர்களே வால்மீகி அதிமேன்மையாயும் காட்டியதால் அதைக் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆதலால் இவ் வெட்டுப்பேர்களும் வாலிக்குமேல் பலிஷ்டர்கள் என்று கவியின் ஸித்தாந்தம்.

---

26. மாயாவி, துந்துபி ஸம்பந்தமான கதாநிர்ணயம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகம் ஊயாவீ நாஊதெஜஸ்வீவூவஉஜொ உூஂஉூஹெஹூூதஃ। தெநதஸூஹஊஹ ஹெஜஸூஂஸ்ரீகூதம் விஶ்ரூதம்வூமா। என்று சுக்ரீவன் சொன்னதையும் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகம் ஸூஉயிகவாதூதம் மாதூஂவிகூஜம் உூஹெஹூூதம்। என்ற வாலி வார்த்தையையும் கவனிக்க ஒன்றுக்கொன்று ஒத்து இருக்கிறது. ஆனால் துந்துபிக்கு பிள்ளை மாயாவி அல்ல. உத்தர காண்டம் 12-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் வூதூஅயம் ஊஊவூ ஸூஂ ஹாயஉாயாஂ ஸஂவஹூவஹ। ஊயாவீவூயஊஹூத உூஂ உூவிஹூஉநஂதா॥ என்று ராவணன் கல்யாண காலத்தில் மயன் ராவணனைப்பார்த்து எனக்கு ஹேமை என்கிற தேவதாஸியான எனக்கு பிர்ம்மாவினால் பத்னியாகக் கொடுக்கப்பட்ட அவளிடத்தில் நான் 500 வருஷம் ஸூகத்தில் இருக்க எனக்கு அவளிடம் மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. அதில் மூத்தவனுக்கு மாயாவி என்றும், இளையவனுக்கு துந்துபி என்றும், மூன்றாவது பெண்ணுக்கு மந்தோதரி என்று பெயர் என்றான். இது முன் சொன்னதற்கு விரோதம். மேலும் 9-ம் ஸர்க்கத்தில் உள்ளபடி சுக்ரீவ வார்த்தையின்படி துந்துபிக்கு புத்ரனல்லன். மயபுத்ரனே. வாலி சுக்ரீவர்கள் இருவருக்கும் மாயாவியார் பிள்ளை என்று தெரியாது என்பதே ஸ்பஷ்டம். இது நிற்க 9-ம் ஸர்க்கத்தில் சுக்ரீவன் (ராமனுக்கு கதை சொல்லுகிறான்.) அந்த மாயாவி கோட்டை வாசலில் கர்ஜ்ஜிக்க வாலி அதுகேட்டு சண்டைக்கு கிளம்பினான். நானும் கூடக் கிளம்பினேன்; இருவர் வருவது க்ண்டு அவன் ஓடினான். இருவரும் தொடர்ந்து வந்ததால் அப்பொழுது அவன் ஒரு குஹையில் புகுந்தான். வாலியும் பிரவேசிக்க நானும் கூடப் பிரவேசிக்க, அப்பொழுது வாலி நான் உள்ளே வரக்கூடாது என்று பிரமாணம் செய்துவிட்டுச் சென்றான். ஒரு வருஷம் ஆக, மேலும் சிலகாலம் ஆக பிறகு குஹையிலிருந்து நுரையுடன்கூட ரத்தவெள்ளம் வெளிவர அண்ணனைக் காணவில்லை. அதனால் மரணமடைந்தான் என்று ஒரு பாறையால் குஹையை மூடிவிட்டு பட்டணம் வந்து இந்த

துக்கத்தை வெளிப்படுத்தமுடியாமல் இருக்க பிரஜைகளும், மந்திரிகளும் விஷயத்தை தெரிந்துகொண்டு எனக்கு பலாத்காரமாய் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். நான் பரிபாலித்துக்கொண்டிருக்க வாலி வந்துவிட அவனுக்கு நடந்தபடி சொல்லியும் அவன் என்னை அடித்து விரட்ட நான் அவன் வரக்கூடாத மதங்கர் சாபத்துடன் கூடின இந்த இடத்தில் இருக்கிறேன் என்று சுக்ரீவன் ராமனுக்கு கதை சொன்னான். இந்த 9-ம் ஸர்க்கத்தில் இப்படிச் சொன்ன இவனே கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 46ம் ஸர்க்கத்தில் இந்தக் கதையையே சொல்லும் காலத்தில் துந்துபி என்கிறவன் வந்தான். அவன் கர்ஜ்ஜித்தான். வாலி இதுகேட்டு யுத்தத்திற்கு கிளம்ப நானும் கிளம்பினேன். அப்பொழுது ஓடி துந்துபி மலைப்பர்வத குஹையில் புகுந்தான். வாலியும் புகுந்தான். நான் அவன் ஆக்ஞையால் நிற்க வெளியில் இருந்த எனக்கு ஒரு வருஷமானது. அதன்பிறகும் சிலகாலமானது. பிறகும் வாலியைக் காணவில்லை. ரெத்த வெள்ளம் வெளிவர மேலும் சில அடையாளங்களாலும் அவன் மரணமடைந்தான் என்று ஊர் வந்தேன். பட்டணத்து ஜனங்களும் மந்திரிகளும் பலாத்காரமாய் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு வாலி வர நான் நமஸ்கரித்தும் என்னை விரட்டினான். அதனால் நான் வாலி வரக்கூடாத இடத்தில் இருக்கிறேன் என்றான். இது நிற்க கிஷ்கிந்தா காண்டம் 11-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமன், வாலி ஏன் இங்கு வரக்கூடாது? என்று கேட்டபோது துந்துபி என்பவன் கோட்டை வாசல் வந்து கர்ஜ்ஜிக்கும்போது வாலி கோட்டை வாசலிலேயே சண்டைபோட்டு அவனை அடித்து கோட்டை வாசலில் இருந்து அவனை வீசி எறிய அது அங்கிருந்து ஒரு யோசனை தூரத்தில் இருந்த மதங்கரிஷி ஆச்ரமத்தில் விழுந்தது. அவர் வாலியை குற்றம் செய்தவனென்று ஞானத்தால் அறிந்து வாலியானவன் என் ஆச்ரமத்தைச் சுற்றி ஒரு யோசனை தூரம் வரக்கூடாது; வந்தால் அவன் தலை வெட்டிக் கட்டும் என்றும், வாலியைச் சேர்ந்தவர்கள் இவ்வனத்தில் யார் இருந்தாலும் அவர்கள் எல்லாரும் இன்று இரவுக்குள் இந்த எல்லையை விட்டு எங்கேயாவது ஓடிவிடட்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள்

கல்லாய்ப் போய்விடுவார்கள் என்று சபித்தார். நான் ஜனன முதல் அவனுக்கு சத்ருவாதலால் அவனுக்கும் எனக்கும் பிராதா என்பது வியாஜமே தவிற வேறு அல்ல. ஆதலால் தான் அவர் சாபம் என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்று இப்படிக் கதை சொன்னான். இதே சுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 2-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ரிச்யமூகத்தை நாடிவருவதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் அவர்கள் தேஜஸ்ஸால் பயந்து ஓட அப்பொழுது ஹநுமான் ஊுயொயம்ஹிரிவரஃ ஸுயம்நெஹாஷிவாஷி_நஃ ॥ என்று இது மலயபர்வதம். இங்கு வாலியால் பயமில்லை. வாலி அனுப்ப வந்தவர்களோ என்று எண்ணவேண்டாம். வாலியைச் சேர்ந்தவாளும் வரக்கூடாது. ஆதலால் யோசிக்கவேண்டாம் என்றார். இப்பொழுது மலயம், ரிச்யமூகம் இரண்டும் அந்த மதங்கர் சபித்து இருக்கும் எல்லைக்குள் இருக்கிறது என்பது பிரத்யக்ஷம். கபந்த வார்த்தையில் ரிச்யமூகத்தில் இருக்கிறான் சுக்ரீவன் என்ற வாக்யத்தால் ஸ்பஷ்டம். இப்பொழுது இது களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம். இதுகளில் நிர்ணயம் எப்படி என்றால் மாயாவி என்பவன் மயபுத்ரன்தான்; மூத்தவன்தான் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். மாயாவி தான் குகையில் யுத்தம் செய்தது கிஷ்கிந்தா காண்டம் 46-ம் ஸர்க்கத்தில் துந்துபி என்றான் ஸுக்ரீவன். அது ஞாயமில்லை. 46-ம் ஸர்க்கத்திலும் சொல்லப் பட்டவனும் மாயாவியே. ஏனென்றால் துந்துபி யுத்தம் குகையில் நடந்ததாய் இல்லை. கோட்டை வாசலில்தான் நடந்தது என்பது ஸத்யம். 46-ம் ஸர்க்கப்படி மலயபர்வத குகையில் நடந்ததென்றால், இங்கு வாலி மாயாவியை விரட்டவில்லை. இங்கு எல்லைக்குள் இருக்கும் மலையில் குகையில் புகுந்தானென்றால் முந்தியே துந்துபியை அடித்து சரீரத்தை மதங்கர் எல்லையில் எறிந்து இருப்பதால் சபித்த எல்லைக்குள் இருக்கும் மலயத்தின் குகையில் மாயாவியை வாலி விரட்டவில்லை என்பது ஸத்யம். தவிற அந்த மலய குகைக்குள் என்றால் அங்கு இருந்து ஒரு யோசனை தூரத்தில் சரீரத்தை எறிந்தான் என்று சொல்லவேண்டும். குகைக்குள் இருந்து எறிந்தானு? அப்படி எறிந்து இருந்தால் குகை வாசலில் காவலாய் இருந்த சுக்ரீவன்

குறையை மூடிச்சென்று இருக்க அந்த சரீரம் அதைத் தள்ளிக் கொண்டு வெளிவந்ததா? வந்து ஆச்ரமத்தை அழித்ததா? மதங்கர் சபித்தாரா? இதனால் துந்துபி யுத்தம் குறையில் என்று எப்படி சொல்லமுடியும்? ஏனென்றால் துந்துபியை அடித்து ஒரு யோசனை தூரத்தில் எறிந்து இருந்தால் இந்த மதங்கர் எல்லையையே தாண்டி துந்துபி சரீரம் வெகுதூரம் சென்று விழும். அப்பொழுது மதங்கர் சபிக்கவே ஞாயமில்லை. தவிரவும் சரீரத்தை விட்டெறிந்தால் இது நேரிட ஒரு யோசனை உயரச் சென்று அந்த குறை வாசலிலேயே விழுமே தவிர மதங்காச்சிரமம் அழியவே காரணமில்லை. அப்பொழுதும் சாபம் கொடுக்கவே இடம் இல்லை என்றும் ஸ்பஷ்டம். இது நிற்க மாயாவி யுத்தம் முந்தியா? துந்துபி யுத்தம் முந்தியா? என்றால் துந்துபி யுத்தம் முந்தியாயிருந்தால்தான் மதங்கர் சபிக்கவும் பிறகு வாலி சுக்ரீவர்களுக்கு விரோதம் உண்டாக சாபம் இருந்த இடத்திற்கு சுக்ரீவன் போக அனுகூலமாதலால் முதலில் துந்துபி யுத்தம் கோட்டை வாசலில்தான் நடந்தது. பிறகு மாயாவி யுத்தம் குறையில் நடந்தது என்பதே ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் இவ்விஷயங்களை கவனிக்கிற காலத்தில் ரிஷியின் அபிப்பிராயப்படி சுக்ரீவன் மாயாவி எப்படி இருப்பன், துந்துபி எப்படி இருப்பன் என்ற வித்தியாசம் தெரியாதவன் என்று தோன்றலாம். அல்ல நன்றாகத் தெரியும். சுக்ரீவன் துந்துபியை எருமைக்கடா ரூபத்துடன் வந்தான் என்கிறான். மாயாவியை ராக்ஷஸன் என்றே குறிப்பிட்டுவிட்டான். ஆனால் இருவரும் யார் புத்ரர்கள் என்பதும், இருவரும் என்ன ஸம்பந்தம் என்ன என்பது தெரியாது என்பதும். ஸ்பஷ்டம். தவிர இவர்கள் ஸம்பந்தம் தெரியாதென்பது எப்படித் தெரிகிறதென்றால் வாலிக் கும் மாயாவிக்கும் விரோதம் ஸ்திரீ நிமித்தம் என்று கேள்வை என்றான். இன்னாருக்கு இன்ன பெயர் தெரியாது என்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. வாலிக்கும் தெரியாதென்றும் ஸ்பஷ்டம். ஆனால் இக்கிரந்தத்தில் யார் யார் எதை எதை எப்படி எப்படிச் சொன்னார்களோ அப்படியே வர்ணிக்கவேண்டியதே கவியின் கடமை. இவ்விடத்தில் வியாக்யானங்கள் பலவிதமாய் இருக்

கிறது. ஆதலால் இதைக் குறிப்பிட்டோம். ஒருவர் மலய பர்வதத்திற்கே ரிச்யமூகம் என்று பெயர் என்கிறார். மற்றொருவர் ரிச்யமூகத்தின் ஒரு கொடிமுடி மலயம் என்கிறார். இதற்கு ச்லோகத்தில் ஆதாரம் இல்லை. வால்மீகி இரண்டும் தனி மலைகள் அது இரண்டும் மதங்கர் சபித்து இருக்கும் எல்லைக்குள் இருக்கிறது. மலயம் வேறு; ரிச்யம் வேறு என்கிறார். ரிச்யமூகத்தை விட்டு ஹநுமான் மலயத்திற்கு சென்றார் என்று இருப்பதால் இரண்டும் ஒன்றல்ல என்பதும் ஸ்பஷ்டம். தவிற இக்கிரந்த ரீதியாய் மாயாவி துந்துபி இருவரும் மயன் புத்ரர்கள்தான் என்றே ஸித்தாந்தம்.

---

27. வாலி போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காஞ்சனமாலைக் காவது, வாலிக்காவது எதிராளி பாதி பலத்தையாவது, முழு பலத்தையாவது இழுக்கும் யோக்யதை கிடையாது என்ற ஸித்தாந்தம்.

முதலில் மாலை எத்தனை என்று கவனிப்போம்.

1. கிஷ்கிந்தா காண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 39-ம் ச்லோகம் தஐவஉ-கவாஸம்க்ர-ஜொஉாறூஉ-க்ஷிவ்ப்ர காம்சநீம். வித்ரா ஊத்தா உஹெறந்த்ரேணயா-ஊாயவ்ப்ரவதிஷ்த। என்று (சுக்ரீவன் ராமனுக்கு சொல்லிய கதையில் துந்துபி விருத்தாந்தத்தில் உள்ளது) வாலியானவன் சண்டைக்கு துந்துபியுடன் புறப்பட்டபோது யுத்தத்தின்பொருட்டு பிதாவான இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட மாலையைப் போட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டான். (இது சுக்ரீவன் சொன்னது)

2. உத்தரகாண்டம் 43-ம் ஸர்க்கம் 40-ம் ச்லோகம் ஊக்ஷா த-காம்சநீம் ஊாறூாம்வா நரேம் ஊ்ரஸ்ப்ர வாஷிநஃ। சுக்ஷய்ப்ராம் ஹ-ண ஸம்வ-ஞ-ாம் பக்ரத்ஸ்-த்ரிதிவம்யயள। என்று (அகஸ்தியர் ராமனுக்கு சொல்லும், வாலி, சுக்ரீவர்கள் ஜனன கட்டத்தில் உள்ளது.) வானரர்களுக்கு எஜமானனை வாலிக்கு அழிவில்

லாததாயும், உத்தம குணத்துடன் கூடின தங்கமயமான மாலைக் கொடுத்து இந்திரன் சென்றான். (இது அகஸ்தியர் வாக்யம்.)

3. கிஷ்கிந்தா காண்டம் 23-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகம் யாஃ உ்ராஜெவாரஜெ நதவ த ஷெ நஸம்ய ஹெ। என்று (இது வாலி மரணானந்தரம் தாரை வாலியைப்பார்த்துச் சொன்னது) யுத்தத்தில் சந்தோஷப்பட்ட தேவராஜனால் கொடுக்கப்பட்டது என்றான். (இது தாரா வாக்யம்.)

4. கிஷ்கிந்தா காண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் ஐ ஊாம்உ ஊாஞாஂாயஜ்ஞ திவ்யாம் ஸுஹ் வகாம்வ நீம் । உதாராஸ்ரீஷ்டி தாஸ்ஹா்யஸ்யாம் ஸம்வ ஜஹாரா நூரடெஜஸி। என்று (இது வாலி சுக்ரீவனைப்பார்த்துச் சொன்னது) ஏ சுக்ரீவ இந்த ஸ்வர்ண மயமான மாலையை நீ பெற்றுக்கொள். செத்தப்பிறகு சரீரத்தில் இது இருந்தால் இதன் மஹிமை போய்விடும் என்றான். (இது வாலி வாக்யம்.)

5. யுத்தகாண்டம் 28-ம் ஸர்க்கம் 32-ம் ச்லோகம் யஸ்யைஷா காஞ்சநீமாலா ஸோபதெ சதபுஷ்கரா। காந்தாதெவமநுஷ்யாணாம் யஸ்யாம் லக்ஷ்மீ: ப்ரதிஷ்டிதா। என்று இந்த தங்கமயமான மாலையிடத்தில் உத்தம மஹிமை விளங்குவதால் இது தேவ மனுஷ்யர்களால் இச்சிக்கத் தகுந்தது. இதை ராமன் வாலியைக் கொன்றுவிட்டு ஸுக்ரீவனுக்கு கொடுத்தார் என்றான். (இது சுக வாக்யம்.)

6. கிஷ்கிந்தா காண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகம் மஹேந்த்ரதத்தாவராமாலாகாஞ்சநீ வஜ்ரபூஷிதா। ததாரஹரிமுக்யஸ்ய ப்ராணாம்தேஜஸ்ரியம்ஶ்சஸா। என்று இது வாலி வதம் ஆனதும், அவன் மார்பில் இருக்கும் மாலையின் மஹிமையை வால்மீகி ஸர்வமும் தெரிந்து கிரந்தம் பண்ணினதால் அதையும் வர்ணிக்கிறார்.) இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வர்ணமயமான அந்த மாலை அடிபட்ட அந்த வாலியினுடைய பிராணன்கள் என்ன தேஜஸ், என்ன ராஜ்ய ஸ்ரீ என்ன இதுகளை தரித்துக் கொண்டு இருந்தது. (இது வால்மீகி வாக்யம்.)

இத்தனை மாலைகளும் ஒரே மாலையைப்பற்றினதே தவிற வெவ்வேறு மாலை அல்ல. இதுதான் வாலி போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் மாலை இந்த மாலையைப்பற்றி யாவருக்கு எப்படி எப்படி தெரிந்ததோ அப்படி அப்படி முந்தி சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. இதில் முந்தி ஆறுபேர் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மாலையைப்பற்றி முன்சொன்ன ஆறுபேர்களில் ஆருவதான வால்மீகிக்கு தவிற மற்ற ஒருவருக்காவது மாலையினுடைய அதனிடத்தில் இருக்கும் ரூபம் என்ன? அதாவது அதன் மஹிமை என்ன என்பது ஒருவருக்காவது தெரியாது என்று ஸ்பஷ்டம். இப்படி இருக்க இதில் ஐந்துபேர் மாலை விருத்தாந்தம் சொல்லியிருக்க யார் வாக்யத்திலாவது இந்த மாலை சண்டைக்கு வந்தவனுடைய பாதி பலத்தையோ அல்லது முழு பலத்தையோ இழுத்துவிடும் யோக்யதையை உடையது என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறதா? ஒருவர் வாக்யத்திலாவது இல்லாதபோது எப்படி சொல்வது? இது நிற்க கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் 11-ம் ச்லோகத்தில் துந்துபி சண்டைக்கு வந்தபோது அந்த மாலையைப் போட்டுக்கொண்டு வாலி சண்டைக்கு வந்தான். அப்பொழுது சண்டை நடக்கும்போது 44-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] ॥ என்று துந்துபியும் வாலியும் சண்டை போடும்போது இந்திரபுத்ரனை வாலி விருத்தியடைந்தான். சண்டைபோடும் வியாபாரம், பலம், மனோதைர்யம் இதுகளால் துந்துபி குறைந்தான் என்று இருக்கிறது. (இது ஸுக்ரீவன் ராமனுக்குச் சொல்லும் கதை.) பிறகு துந்துபியை வாலி கொன்றான் என்று கதை. இதனால் வாலியின் மாலை துந்துபி பலத்தை இழுத்துவிட்டது என்று வியாக்யாதாக்களும், உலகத்தாரும் சொல்லுகிறார்கள். தவிற வாலி, சுக்ரீவனிடம் இரண்டாந்தடவை சண்டைக்கு வந்தபோது வாலி மாலை போட்டுக் கொண்டு வந்தான். முதல்தடவை வந்தபோது மாலை இல்லை. முதல்தடவை வந்தபோது பலம் ஏறினது என்று இல்லை. இரண்டாந்தடவை வாலி, சுக்ரீவனுடன் சண்டை போடும்போது போட்டுக்கொண்டு வந்தான். சண்டைநடக்கும்போது கிஷ்கிந்தா

காண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் ததாவயுத வாலீ ... ஸுக்ரீவ: ... என்று வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். வாலி பல வீர்யத்தால் விருத்தியடைந்தான். மஹா வீர்யவானை சுக்ரீவன் சூர்யபுத்ரன் குறைந்தான் என்றார். (இந்த ஸுக்ரீவன் மஹா துக்கப்பட்டு அதனால் முழுமையும் பலக்குறைவு அடைந்து இருக்கிறான். மேலும் துக்கம் வந்தால் பலம் முதலியவை போய்விடும் என்று இவரே குறிப்பிட்டு இருப்பதால் தான் களைத்த சுக்ரீவனையும் பலிஷ்டன் களைத்தான் என்றார்.) இதனாலும் மாலை இருக்கிறதாக உலகத்தாரும் வியாக்யானங்களும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். (இப்பொழுது இதில் இருந்து மாலை போட்டு இருக்கும்போது தான் விருத்தியடைவதை சொல்லுவதால் ஸ்வயமாக வாலிக்கு இந்த வரம் கிடையாது என்று ஸ்தாபனம்.) இந்த ச்லோகத்தை வர்ணிக்கிற வால்மீகியே இதை கண்டித்து பேசுகிறார். மாலையின் உண்மையான யோக்யதையை மேலே குறிப்பிடுகிறார். மாலைக்கு இப்படி இழுக்கும் யோக்யதையே கிடையாது. இப்படிப்பட்ட மாலை எப்பொழுதுமே கிடையாது என்கிறார். இதைக் கவனிப்போம். வாஸ்தவத்தில் அந்த மாலைக்கு அந்த யோக்யதை இருந்தால் வால்மீகியே என்ன சொல்லுகிறார் கவனிப்போம். இரண்டாம் யுத்தத்தில் வாலி விருத்தியடைந்தான், ஸுக்ரீவன் குறைந்தான் என்ற ச்லோகத்திற்கு அடுத்த ச்லோகம் என்னவென்றால் வாலி ... ஸுக்ரீவோ ... வாலியினால் கர்வம் அடக்கப்பட்டவனாய் சுக்ரீவன் பலஹீனனானான். இதற்கு அடுத்த ச்லோகத்தில் மரங்கள் மலைகளைக்கொண்டு லாகவயுத்தம் செய்தான். அப்பொழுது அவ்விருவர்களுக்கும் நடக்கும் சண்டையானது விருத்ராஸுரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த யுத்தம் போல் இருந்தது என்று கவி வர்ணிக்கிறார். முதலில் பலஹீனனான சுக்ரீவன் என்று சொன்னாரே. மாலைக்கு வியாக்யானப்படியும், உலக வதந்தியாயும், எதிராளி முழு பலத்தையோ, பாதியையோ இழுக்கும் யோக்யதை இருக்கும் பக்ஷத்தில் சுக்ரீவன் பலஹீனனானான் என்றபோது இழுத்துவிட்டதாய்

வைத்துக்கொள்வோம். அடுத்த வரியில் லாகவ யுத்தம் செய்தான் சுக்ரீவன் என்றார். பிறகு அந்த யுத்தம் விருத்ரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த யுத்தம்போல் இருந்தது என்றால் இது பொய்யல்லவா ? சுக்ரீவன் பலம் முழுமையும் போய்விட்டதே ஏது பலம் சுக்ரீவனுக்கு என்று கேள்வை ? ஆதலால் மாலை பலத்தை இழுக்கிறது என்பது பொய். ஆதலால் இந்த ச்லோகத்திற்கு பலத்தால் வாலி விருத்தியடைந்தது வாஸ்தவம். ஆனால் மாலை இழுக்கிறதென்பதல்ல. உண்மையில்மாலைக்கு எதிராளியின் பலத்தை இழுக்கும் யோக்யதை இருந்திருந்தால் மாலை யாரிடம் இருந்தாலும் எதிரி பலத்தை இழுக்கவேண்டியதல்லவா? எப்படி போல் என்றால் குபேரனுடைய விமானம் எஜமானன் எங்கு செல்ல எண்ணுகிறானோ அங்கு செல்லும்படியான விமானம் குபேரனிடம் இருந்து ராவணனிடம் சென்றபிறகு இந்த ரகஸியம் ராவணனுக்கு தெரியாதிருந்து இருந்தும் ராவணனுக்கும் அது அவன் நினைத்த இடத்திற்கு சென்றதுபோலும், ராமனிடம் வந்தபிறகு ராமன் நினைத்த இடத்திற்கு சென்றது போலும், உண்மையில் மாலைக்கு யோக்யதை இருந்தால் சுக்ரீவன் மாலையுடன் கும்பகர்ணனிடம் யுத்தம் செய்து இருக்க அந்த மாலை கும்பகர்ணன் பலத்தை இழுக்க இல்லையாதலால் மாலை எதிரி பலத்தை இழுக்கிறதென்பது பொய் என்று வஸித்தாந்தம். மாலைக்கு உயிரை ரெக்ஷிக்கும் தன்மை (இது மேலே வரும் கவனிப்போம்) இருப்பதால், ஒவ்வொரு அஸுரன் அல்லது மறறவன் வாலியை அடிக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் அவன் உயிரை வாங்கக்கூடியது. அந்த அடி உயிரை வாங்கும்போது மாரில் இருக்கும் மாலை உடனே உயிரை ரெக்ஷித்துவிடுவதால் சண்டை போடுபவன் நமது அடி இவன் உயிரை வாங்கவில்லையே அடி பலமல்லவா ! எதனால் இவன் உயிர் போகாமல் இருக்கிறது ? விஷயம் தெரிகிறபரியந்தம் சண்டைபோட்டு பிரயோசனம் இல்லை என்று ஒவ்வொருவனும் பாதி சண்டையில் இப்படி எண்ணி சண்டையில் உத்ஸாகம் இல்லாமல் போய்விடுவதால் உடனே வாலி, பலம் முதலியதுகளில் விருத்தியடைந்து எதிராளியைக் கொல்லுகிறானே தவிற வேறு ஒன்றும் அல்ல என்று

ஸ்பஷ்டமாய் வால்மீகி தெரிவிப்பதால் மாலைக்கு உயிரை ரக்ஷிக்கும் யோக்யதையே தவிர, எதிரி பாதி பலத்தையோ முழுபலத்தையோ இழுக்கும் யோக்யதை கிடையாது என்பது ஸ்பஷ்டம். இதை கவி உத்ஸாஹம் உள்ளவன்தான் ஜயிப்பன் என்கிறார். உத்ஸாஹோ பலவாநார்ய நாஸ்த்யுத்ஸாஹாத்பரம் பலம்। என்று லக்ஷ்மணரும், ராமரும், வால்மீகியும் பல இடத்திலும் குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும், வாலி எல்லோரையும் ஜயித்தானே தவிர மாலை இல்லாவிட்டால் வாலி ஜயிப்பது துர்லபமே என்கிறார். சுக்ரீவன் இரண்டாம் யுத்தத்தில் மாலையுடன் கூடிய வாலியை பரம கோபத்துடன் தான் துக்கத்தால் பலக்குறைவு அடைந்து இருந்தும் ஒரு ஸாலமரத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு ஓங்கி அடிக்க, அடிபட்டு வாலி நடுநடுங்கினன் என்றும் கவி வர்ணித்து இருக்கிறார். ஆதலால் இந்த ச்லோகத்திற்கே வாலியை எதிர்க்கும் எதிரி அடிக்கும் அடி வாலி உயிரை வாங்குகிறதாயிருந்தும் அடியால் உயிர் போகாததால் உண்டான கவலையால் உத்ஸாஹம் தானாக குறைய அதனால் விருத்தியடைகிறான் வாலி என்றே கவி ஸ்தாபிக்கிறார்.

இப்பொழுது விஷயத்தை கவனித்தால் வால்மீகி வாக்யம் ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரமாதலால் அவர் மற்ற விஷயங்களை கண்டிப்பதையும் கவனிப்போம். சுக்ரீவன் சொன்னதில் இருந்துமட்டும் அந்த மாலையின் ஸர்வ உண்மையும் வெளியாகிவிட்டதாக சொல்லமுடியாது. மாலையை இந்திரன் கொடுத்த இடத்தில் உத்தம மஹிமையுடன் கூடினது என்றானே தவிர இன்ன குணமுடையது என்று அகஸ்தியரும்கூட சொல்லாததால் அதுவும் பிரயோசனமில்லை. தாரை, யுத்தததில் ஸந்தோஷப்பட்டு கொடுத்தது என்றால் எந்த யுத்தம் என்று ஒன்றும் இல்லை. இது உண்மையானல் பிறந்த காலத்தில் கொடுத்ததாக அகஸ்தியர் சொன்னாரே அது நிஜமா? தாரா வாக்யம் நிஜமா? வால்மீகி, இவள் வாலி அடிபட்டு விழுந்து இருக்கும்போது புலம்புகிறாள் என்று வர்ணித்ததால் இவர் மாலையின் உண்மையான மஹிமையை அறிந்து வர்ணித்து இருப்பதால் இவள் சொன்னது பிசகாதலாலும் பிரலாபிக்கிறபோது சொன்னதா

லும் 'இவள் வார்த்தை அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்றார். வாலி வாக்யத்தில் அவன் போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் மாலையின் மஹிமை அவனுக்கே தெரியாது என்கிறார். ஆனால் அதில் ஏதோ மஹிமை உண்டு என்றமட்டில்தான் தெரிந்துகொண்டு இருக்கிறான். ஏனென்றால் வாலி சுக்ரீவனைப் பார்த்து சொல்லும்போது நான் இறந்தபிறகு இந்த மாலை என் சரீரத்தில் இருக்குமேயானால் இதன் மஹிமை போய்விடும் ஆதலால் நான் இப்பொழுதே கொடுக்கிறேன் பெற்றுக்கொள் என்று சொல்லி சுக்ரீவனுக்கு கொடுக்கிறான் என்று கவி சொல்லுவதாலும் இது ஸரியல்ல. ஏனென்றால் வால்மீகி மாலையின் மஹிமையை அறிந்து அது எவன் சரீரத்தில் இருந்தாலும் அது மார்பில் உள்ளமட்டும் உயிர் போகாது என்ற மஹிமையுடன்கூட இருக்கும்போது (அதையும் அது மேலே செய்து இருக்கிறது. அதைக் கண்டுதான் வால்மீகி இப்படி வர்ணிக்கிறார்.) வாலி செத்தபிறகு இருந்தால் அதன் மஹிமை போய்விடும் என்கிறானே அது மார்பில் உள்ளபரியந்தம்தான் உயிர் போகாதே அப்படியிருக்க இவன் செத்தபிறகு இது இருந்தால் இதன் மஹிமை போய்விடும் என்றபடியால் இவனுக்கு இவன் மாலையின் மஹிமை தெரியாது என்று கவி குறிப்பிடுவதாலும் இவன் வாக்யமும் பிரயோசனமில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். சுகன் வாக்யத்தில் மாலையின் காந்தியைக் கண்டு இவன் வர்ணிக்கிறான். தவிர சுகன் வாலியைக் கொன்று ராமன் இந்த மாலையை சுக்ரீவனுக்கு கொடுத்தான் என்கிறான். சுகனுக்கு, வாலி சுக்ரீவனுக்கு கொடுத்தானு ராமன் கொடுத்தானு என்பது தெரியாது என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. தவிர சுகன் சொன்னதில் மாலை மஹிமை இன்னது என்று வர்ணிக்காததாலும் சுகன் வாக்யமும் பிரயோசனமில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். இப்பொழுது முந்தி சொன்ன ஐந்து பேர்களில் ஒருவராவது எதிராளி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்கும் மாலை இது என்று குறிப்பிடாதபோது எவ்விதத்தில் மாலை இழுக்கிறது என்று சொல்லமுடியும்?

இந்த மாலை யோக்யதையை வால்மீகி என்ன சொல்லுகிறார் என்று கவனிப்போம் :—கிஷ்கிந்தா காண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம்

5-ம் ச்லோகம் 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌰𑌾𑌮𑌾𑌲𑌾𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍀𑌵𑌜𑍍𑌰 𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾। 𑌦𑌧𑌾𑌰𑌹𑌰𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌚𑌸𑌾। என்று

ராமன் வாலியை பாணத்தால் அடித்துவிட அடிபட்டதும் வாலி கீழே விழுந்து உடனே அவன் உயிர் போகவேண்டியதாயிருக்க ஏன் போகவில்லை என்றால் ராமன் பாணம் மார்பை பிளந்துவிட உடனே அந்த மாலை மார்பில் இருப்பதால் அதற்கு மார்பில் உள்ளமட்டும் பிராணன்கள் என்ன தேஜஸ் என்ன ராஜ்ய ஸ்ரீ என்ன இதுகளைமட்டும் காக்கக்கூடிய யோக்யதை உடையதாதலால் ராமபாணம் மார்பை பிளந்ததும் அவனுடைய பஞ்ச பிராணன்களையும் இந்திரனுக்கும் பிள்ளையாதலால் அவன் தேஜஸ் இந்த வாலிக்கு இருப்பதால் அந்த தேஜஸையும் எந்த ராஜ்யத்தை பரிபாலிக்கிறானோ அந்த ராஜ்ய ஸ்ரீ அந்த ராஜனுடைய மார்பில் வஸிப்பதாய் இக்கிரந்தமாதலால் அதையும் அந்த மாலை தரித்தது. அந்த மாலை தரித்ததால்தான் அந்த பாணம் அந்த மாலையை வாலி சுக்ரீவனுக்கு கழற்றிக்கொடுக்கிற பரியந்தம் பேசாமல் இருந்து கழற்றி சுக்ரீவனுக்கு கொடுத்ததும் அவன் உயிரை வாங்கிவிட்டது என்று மேலே பிரயோகமாக நடந்ததை அப்படியே கண்டு சொல்லும் வால்மீகிலால் சொன்னதே ஸத்யம். உமது வாக்யத்தில் தப்பு கிடையாது என்று பிர்ம்மதேவ அனுக்ரஹமாதலாலும் வால்மீகி சொன்னதே ஸத்யம் என்று ஸ்தாபனம். மற்றும் ஒரு விஷயம் கவனிப்போம். இந்திரன் வாலிக்கு மாலை கொடுத்தானே உண்மையில் இதற்கு எதிரியின் பலத்தை இழுக்க யோக்யதை இருக்கும் பக்ஷத்தில் இதை இந்திரன் எப்படி மற்றவனுக்குக் கொடுப்பன்? பிள்ளைக்கு கொடுப்போம் என்று கொடுத்துவிட்டான் என்றால் இவன்பாடு ஆபத்தில் இருக்கும்போது எப்படி பிள்ளைக்கு கொடுப்பன்? அதிலும் எதிராளி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்கும் வரமுள்ள மாலையாய் இருந்தால் ஒருக்காலும் எவனுக்கும் இந்திரன் கொடுக்கமாட்டான். இந்த மாலை இந்திரனுக்கும் ஏது? இது எப்பொழுது சிருஷ்டிக்கப்பட்டது? யாரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என்றால் ஒன்றும் பதில் கிடையாது. இப்படி எதிராளி பாதி பலத்தையோ, முழு

பலத்தையோ இழுக்கும் மாலை இன்றும் இல்லை என்றும் இல்லை என்பது ஸத்யம் என்கிறார் வால்மீகி. எப்பொழுது வாலி இழுப்பதாயும் சொல்லவில்லையோ வாலிக்கும், எதிரி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்கும் வரம் பரமசிவத்தால் கிடைத்தது என்பதும், முன் நடந்து இருக்கும் சண்டைகளில் பலத்தை வாலி இழுத்ததாய் இல்லையாதலால் இக்கதையே பொய் என்றும் ஸித்தாந்தம். இப்படிப்பட்ட மாலை இந்திரனிடம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் இந்திரனை கௌதமர் சபித்தபோது நீ பூலோகத்தில் வந்து என் பத்னியை அடைந்ததால் இந்த பூலோக சத்ருகரத்தில் கட்டுப்படக்கடவாய் என்று சபித்து இருக்க அவன் அதனால் இந்திரஜித்தினிடம் கட்டுப்பட்டதாயும் இருக்க இவனிடம் எதிராளி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்கும் யோக்யதை உள்ள மாலை இருக்கும்போது அவன் எப்படி கட்டுப்பட்டான்? அந்த பிர்ம்ம ரிஷி சாபம் எப்படி பலித்தது என்றும் கேள்வை? அப்பொழுது மாலை இல்லை பிந்திதான் வந்தது என்றால் விருத்திராஸுரனிடம் இந்திரன் யுத்தத்திற்கு சென்றதாய் உத்தரகாண்டத்தில் இருக்கிறதே அப்பொழுது விருத்திராஸுரனுக்கு பயந்து இந்திரன் தாமரை தண்டில் ஒளிந்துகொண்டு இருந்தான் என்று இருக்கிறதே இவனிடம் அந்த மாலை இருக்க அவன் ஏன் ஒளியவேண்டும் என்று கேள்வை? அப்பொழுதும் மாலை இல்லை பிந்திதான் வந்தது என்றால் எப்படி அங்கீகரிக்கமுடியும்? இருக்கட்டும் இவனுக்கு என்று தினம் வாலி பிறந்தானோ அன்றுதான் அகப்பட்டது. தான் மரணம் இல்லாதவனாதலால் பிள்ளைக்கு உடனே கொடுத்துவிட்டான் என்றால் மாலைக்கு மஹிமை உண்டு. (இவன் பாடு தினம் ஆபத்தில் இருக்க இவன் எப்படி கொடுப்பன்) அப்பொழுதாவது உண்டா என்று கவனிப்போம். மாலைக்கு மஹிமை உண்டு என்றால் அது யாரிடத்தில் இருந்தாலும் மஹிமை உண்டல்லவா! இந்த மாலை வாலி உயிரை ரக்ஷிப்பதற்காக உயிரை ரக்ஷிக்கும் மாலையை இந்திரன் கொடுத்து இருக்க அதனால் இது யுதத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டதாயுமிருக்க இவன் (இந்த வாலி) கோலபன் என்ற கந்தர்வனிடத்தில்

யுத்தம் 16 வருஷம் இரவு பகல் ஓயாமல் செய்து கோலபனைக் கொன்றான். கிஷ்கிந்த காண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோ கத்தில் யெநஃதும் ஊஹஃஷூஸம் ஹஂயவுவஜ ஊஹாதநஃ। ஹொய ஸவஜஊஹாஸ்பாஹொ ஃஸவஷஜாணிவஞுவ। ஜெநவஸாஜுள நதிவஸெதஃஜஸஊஷவஸாஊஜதி। ததஷூஷொஃஸமெவஷெஜ ஹொயஹொவிமிவாதிதஃ। என்று இப்படி சொல்லப்பட்டு இருக்க எதிராளி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்கும் மாலையுடன் கூடின வாலியானவன் கோலப பலத்தை இழுக்க 16 வருஷமாய்விட்டதா என்று கேள்வை? இதனுல் இந்த வரம் மாலைக்கு இல்லையென்று ஸ்பஷ்டம். அப்படி அந்த யுத்தத்தின் போது வாலியிடம் அந்த மாலை இல்லையென்றால் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 9-ம் ஸர்க்கத்தில் 16-ம் ச்லோகம் வாலி குகையில் மாயாவியிடம் ஸாஹூஷஂவஷனொமதஃ। என்று ஒருவருஷ பரியந் தமும் மேலும் சண்டை போட்டானே. அப்பொழு அவன் பலத்தை இழுக்க ஒருவருஷமானதா என்று கேள்வை? இதனு லும் மாலைக்கு அந்த யோக்யதை இல்லை என்று ஸ்பஷ்டம். இந்த யுத்தத்தின்போதும் மாலை இல்லை என்று சொன்னுல் மாலையே யுத்தத்தின் பொருட்டே கொடுக்கப்பட்டு இருக்க, மாலை இல்லாமல் இவன் எப்படி வருவன்? துந்துபியிடம் வரும் போது மாலையைப் போட்டுக்கொண்டு வந்தான் என்று இருக் கிறதே. ஏதோ மஹிமை உண்டு என்று தெரிந்து இருந்தும் மாலையை போடாமல் வந்தான் என்றால் எப்படி பொருந்தும்? வாலி யுத்தத்தின்பொருட்டு கொடுக்கப்பட்டதாய் இருக்கிறதே. வாலி சுக்ரீவனுடன் முதல் யுத்தம் செய்யவந்தபோது சுக்ரீவன் பட்டு இருக்கும் துக்கத்தின் தன்மையை அறிந்து இருப்பவனுதலால் இவனை அடிக்க இப்பொழுது மாலை என்னத்திற்கு என்று அலக்ஷ்ய மாய் போட்டுவரவில்லை. இரண்டாம் யுத்தத்தில் ராமன் வந்து இருப்பது கேட்டு ராமனிடம் சண்டை போடுவதற்காகவே போட்டுவந்தான். சண்டையும் ராமனிடம் போட்டான் என் பதும் ஸ்பஷ்டம். துந்துபி என்பவன் கொஞ்ச நாழிகை யுத்தம் செய்தானே எதிராளி பலத்தை யிழுப்பதற்கு அந்த கொஞ்ச நாழிகை வேண்டுமா? இப்பொழுது மாலை இல்லையென்று

சொல்லமுடியாது. போட்டுக்கொண்டு வந்தான் என்று இருக்கிறது. இங்கு இழுக்கிறது என்றால் இல்லை என்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. துந்துபி குறைந்தது வாலி மாலையின் மஹிமை அல்ல என்று ஏற்கனவே காட்டப்பட்டது. இதை கவனித்தால் யார் யார் எத்தனை எத்தனை காலம் சண்டை போடுகிறார்களோ அத்தனை காலம் செல்லும். எதிரி பலத்தை இழுப்பதற்கு என்றால் இந்த வரம் இருந்தென்ன? இல்லாமல் போனாலென்ன? மற்றொரு விஷயம் வாலி மரணம் அடையும்போது தன் மாலையை சுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்தான். அந்த மாலையைப் போட்டுக்கொண்டு சுக்ரீவன் கும்பகர்ணனுடன் யுத்தம் செய்ய அப்பொழுது கும்பகர்ணன் ஒரு பாறையால் சுக்ரீவனை அடித்துவிட்டு சுக்ரீவனை தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டதாக யுத்தகாண்டம் 67-ம் ஸர்க்கத்தில் 69-ம் ச்லோகத்தில் ஸஉஹ்ருவெதர்ஹூதவிரஎவீயஉம ஸகஂஹகணெஉாயஂயி வாநரெஂஊர ஂ। ஜஹ்ாஹஸஂஹீ உஹிவ ஙுஹ்யயாநிரொஉவஉதி வ வஂஃ என்று அபார பலமுள்ளவனை அந்த ஸுக்ரீவனை, கும்பகர்ணன் பிரசண்டமான காற்றானது மேகத்தைக் கொண்டுபோனால் எப்படியோ அப்படி கொண்டுபோனான் என்று வர்ணிக்கப்பட்டு இருக்க அந்த இந்திரன் கொடுத்த மாலைக்கு எதிரி பாதி பலத்தையோ முழு பலத்தையோ இழுக்க யோக்யதை இருந்தால் கும்பகர்ணன் சுக்ரீவனை அடித்துக் கொண்டுபோக முடியுமா? ஆதலால் இந்த யோக்யதை உள்ள மாலையே கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். சண்டைகு ஒருவனிடம் சென்றதும் எதிரி பலம் வருமா? சண்டை சண்டை போடப்போட வருமா? சண்டை முடிந்ததும் வருமா என்று கேள்வை? சண்டைக்கு சென்றதும் வந்துவிடுமா என்றால் உபமானமாக 16 வருஷம் கோலபனிடம் சண்டை செய்தானே; ஒருவருஷம் மாயாவியிடம் சண்டை செய்தானே; அப்பொழுது சண்டைக்கு போனவுடன் பலம் வரும் என்றால் அங்கு 16 வருஷ சண்டையும் மாயாவி யுத்தத்தில் ஒரு வருஷ சண்டையுமில்லையே. சண்டை செய்யச் செய்ய வரும் என்றால் அது எப்படி? பாதியில் என்றால் அப்பொழுது கோலபனிடம் 16 வருஷத்திற்கு 8 வருஷம்

பாதி போனால் வாலி $1\frac{1}{2}$-பங்கு பலம் உள்ளவனாக ஆகிவிடும் போது பாக்கி 8 வருஷம் யுத்தம் ஏது? அப்படியே 6 மாத யுத்தம் மாயாவியிடம் இருந்தால் அப்பொழுதும் $1\frac{1}{2}$ பங்கு பலம் வாலிக்கு வரும்போது பாக்கி 6 மாதம் சண்டை ஏது? இதனால் சண்டை போடப்போட பலம் வரும் என்பது சரியல்ல. சண்டை முடிவில் எதிரி பலம் வரும் என்றால் இந்த மாலை இருந்து என்ன உபயோகம்? ஆதலால் எதிரியின் பாதி பலத்தையோ, முழு பலத்தையோ இழுக்கும் யோக்யதை உடைய மாலையே கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம். எதிராளியின் தேஜஸ்ஸை அடியோடு அபஹரிக்கும் தெஜப்பிரபம் என்ற அஸ்திரத்தை விச்வாமித்ரரிடம் இருந்து ராமன் அடைந்து இருக்க அதாவது பால காண்டம் 27-ம் ஸர்க்கத்தில் 19-ம் ச்லோகம் வொரஶ° தெஜஃ வ்ரூஹ° நாஉவாஶதெஜொவ கஷ-ணஂ। என்ற அஸ்திரத்தை உபதேசித்தார் என்று இருக்க அவன் மாலை இவர் பலத்தை இழுத்தது என்றால் இது எந்தமட்டும் நிஜம் என்கிறார் கவி. ஆதலால் எதிரி பலத்தை இழுக்கும் சக்தி அந்த மாலைக்கு கிடையாது என்று ஸ்பஷ்டம். மேலும் வால்மீகி, விச்வாமித்திரர் ராமனுக்கு பலாதிபலா மந்திரோபதேசம் செய்து இருப்பதால் இம்மந்திரம் உபதேசமானவனை எவனும் ஜயிக்க முடியாதென்றும் மூன்று லோகத்திலும் அவனுக்குமேல் எவனும் பலசாலி கிடையாது என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் அது உண்மை என்று காகாஸுரன் மூன்று லோகத்தில் ஓடியும் அவனை யாருமே ரக்ஷிக்க முடியாமல்போனதாலும் பரசுராம பூர்ண பலத்தை ராமன் ஆகர்ஷித்து இருக்க வாலியோ வாலி மாலையோ ராம பலத்தை இழுக்கும் என்றால் இது எவ்விதத்தில் பொருந்தும். இது பிசகு என்றும் வால்மீகி குறிப்பிடுவதால் வாலிக்கும் அவன் மாலைக்கும் எதிரியின் பலம் பாதியையோ அல்லது முழுமையுமோ இழுக்க முடியாது என்றும் ஸித்தாந்தம். மூலத்திற்கு விரோதமான வியாக்யானங்கள் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. (தவிற 32 வருஷம் கோலபனிடம் என்றும் 2 வருஷம் மாயாவியிடம் என்றும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றொரு கக்ஷி. அதையும் வால்மீகி கண்டிக்

கிறார். நடந்தபடி பார்த்து கிரந்தத்தில் வர்ணிப்பதால் கோலபனிடம் 16 வருஷம் என்றும் மாயாவியிடம் ஒரு வருஷமும்தான் யுத்தம் என்றே ஸித்தாந்தம்.) இதில் புராணங்கள் ஒன்றும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. ஒவ்வொன்றும் எழுதின காலம் வேறு; யுகம் வேறு; கிரந்த கர்த்தாக்கள் வேறு. அந்தந்த கிரந்தம் எழுதும் வேளையின் தன்மையும் அனுஸரித்து வரும் என்றும் ஸித்தாந்தம் இருப்பதால் இக்கிரந்தத்தை அதுகளுடன் சேர்த்து பார்க்க ஒத்துவராததாதலாலும் அதற்கு அதுவே பிரமாணம். ஆதலால் இக்கிரந்த ரீதியாய் கவி வாக்யப்படி எதிரியின் பாதி பலத்தையோ, முழு பலத்தையோ இழுக்கும் யோக்யதை உடைய மாலையே கிடையாது என்று ஸித்தாந்தம்.

---

28. ஸ்ரீ ராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவே இல்லை நேரிடவே அவனுடன் யுத்தம்செய்துகொன்றார் என்ற தர்ம ஸ்தாபனமான வாலிவத ஸித்தாந்தம்.

ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணன் வைகுண்டத்தில் விளங்கும்போது பூலோகத்தில் தசரதன் அயோத்தியில் பரிபாலிக்கப்பட்டவன் பிள்ளை இல்லாததால் அதற்காக புத்ரகாமேஷ்டி செய்வதென்று எண்ணி மஹர்ஷியான ரிச்யசிருங்கருடன் யாகத்தைச் செய்யும் அந்த வேளையில் அந்த யாக ஹவிர்ப்பாவத்தை வாங்குவதற்காகவந்த தேவதைகள் தேவதாசத்ருக்களுடைய வதத்தை அபேக்ஷித்து அங்கு தங்களுடன் கூட விளங்கும் பிர்ம்மதேவனைப்பார்த்து ஹே! ப்ரபோ, உமது வரத்தால் ராவணாதிகள் எங்களை உபத்ரவப்படுத்துகிறபடியால் அவர்கள் வதமானலொழிய எங்களுக்கு ஸுகம் இல்லை என்ன செய்வோம் என்று கவலைப்படும்போது பிர்ம்மதேவன் தேவதைகளைப் பார்த்து ஏ தேவதைகளே அந்த ராவணனுக்கு தேவகந்தர்வ யக்ஷவித்யாதர உரகபன்னக அஸுர ராக்ஷஸாதிகளால் வதம் இல்லை என்று அவன் கேட்டு இருக்கிறான். ஆனால் அவன் பிராணிகள் மனுஷ்யர்கள் இவர்கள் தனக்கு அல்பர்கள் என்றும் அதாவது ப்ராணி

நொஊா_நூஷாஉயஃ।. என்று அவர்களைப்பற்றி எனக்குக்கவலை யில்லை என்றான். ஆதலால் நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். இன்னமும் சொல்லுகிறேன். அவனுக்கு மனுஷ்யனால் வதம் கட்டாயம் உண்டு. கவலையை விட்டுவிடுங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க அவ்வேளையில் ஏற்கனவே ஸமயம் வரட்டும் ரக்ஷிக்கிறேன் என்று தேவேந்திரனிடம் சொல்லியிருக்கும் பக வான் உடனே அயோத்தியின் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஸரயூ நதிக்கரையில் நடக்கும் யாகசாலையின் ஆகாச வீதியில் விளங்கும் தேவதா கூட்டத்தின் மத்தியில் பிரத்தியக்ஷமாக, தேவதைகள் உடனே அந்த பகவானைக்கண்டு, உபாஸிக்காமல் தியானிக்கா மல் இருந்த அப்பொழுது வந்த மூர்த்தியாதலால் அதிபிரேமை கொண்டு தங்களிடத்தில் அந்த பரமாத்மாவுக்கு இருக்கும் கிருபையை எண்ணி ஆநந்தித்து அந்த பகவானைப் பார்த்து பால காண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகம் ஸ்வஂமதிஃ வாஊ தெவ ஸவெ-ஶஷாஂ_நஃ வாஂ தவ। வயாயதெவ ஶூ-ணாஂ நூ ணாஂ ஜொகெஉ_நஃ க-ா என்று ஏ! தேவ, எங்களுக்கு நீரே கதி தேவதா சத்ருக்களுடைய வதத்தை உத்தேசித்து தாங்கள் பூலோகத்தில் தங்கள் மனஸைவைக்கவேண்டும், சத்ருக்களை தபிக்கப்பண்ணப்பட்டவரே எங்களைக் கார்க்கவேண்டும். ஏ! ப்ரபோ ஏற்கனவே அயோத்தியைப் பரிபாலித்த அநரணிய மஹாராஜனை ராவணன் யுத்தத்தில் அடித்துத்தள்ளி அவரை பரிஹஸித்தபோது ராவணனைப் பார்த்து ஏ துஷ்ட நீ என்னை அவமதித்து பேசியதால் என் வம்சத்தில் தசரதன் என்றொரு ராஜன் உண்டாகப்போகிறான் அவன் புத்ரனான தாசரதி உன்னை சகலருடன் அழிப்பன் என்று சொன்ன ஸத்யஸந்தனான அவன் சொல்லியிருப்பதால் (சபித்து இருப்பதால்) அவன் வார்த் தையை ஸத்யமாக்கவும் நந்திகேசனை ராவணன் குரங்கே என்று பரிஹஸித்ததால் அவர் என்போலொத்த தேஜஸ் உள்ளவர் களாய் என் ரூபத்துடன் வானரர்கள் உண்டாகி உன் வம்சத்தை அழிக்கட்டும் என்றும் சபித்து இருப்பதாலும் வேதவதியை ராவணன் அவள் கேசத்தைப் பிடித்து இழுத்தகாலத்தில் உன் வதத்திற்கு காரணமாக நானேவந்து பிறக்கிறேன் உத்தரகாண்

டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகம் யஷாத்தூயஷிதாஉாஹம் ஷுயாவாவாதநாவதெந । தஷாத்வ வயாயதாய ஸஉதுெதஷ்)ஹு ஹம்வநஃ । என்று சபித்ததாலும் உத்தம ஸ்திரீகளை ராவணன் அபகரித்த காலத்தில் அவர்கள் கோபித்து அந்த ராவணனைப் பார்த்து உத்தரகாண்டம் 28-ம் ஸர்க்கம் 21-ம் ச்லோகம் யஷா தெஷவாக்ராஸாஉதெ ராக்ஷஸாயஉ । தஷாதெவஷீ கூதெ தெநவஷாஷுதெ உஉதிவதயம் । என்று அந்த ஸ்திரீகள் யாதொரு காரணத்தினல் இந்த ராவணன் பரஸ்திரீகளை ரமிக்கிருனே அதனல் இவனுக்கு ஸ்திரீ மூலமாகவே வதத்தை அடையட்டும் என்று சபித்ததாலும் தாங்களும் இப்பொழுது புத்ர நிமித்தம் யாகம் செய்யும் அயோத்தியை யாளும் தசரதனுக்கு உம்மை நீர் நான்கு பாகமாகச் செய்துகொண்டு பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து உம்மை நீர் அறியாதவராய் பூலோகத்தில் பிராகிருத மனுஷ்யனய் இருந்து ராவணவதம் செய்யவேண்டும். அவன் மனுஷ்யனல் தனக்கு வதம் என்று கேட்கவில்லை. ஏனென்ருல் அந்த மனிதர்களும் மிருகங்களும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஆகாரமாதலாலும் அல்பர்களாதலாலும் கேட்கவில்லை என்பதே பிரமாணமாதலால் நீர் பிராக்ருத மனுஷ்யனய் இருந்து அவனைக் கொல்லவேண்டும் என்று கேட்டு பிரார்த்திக்க அவரும் அப்படியே என்று சொல்லி மேலும் நான் தசரதனுக்கு நீங்கள் சொன்னபடி என்னை நான்கு பாகம் செய்துகொண்டு பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து ராவணனைக் கொல்லுகிறேன் எப்படிக்கொல்லுகிறேன் என்ருல் பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகம் ஹகாவாக்ரூரம் உஊாதாநம் தெவஷீணாம் ஹயாவஹம் । ஸவதவளதூம் ஸாஉாதும் ஸஉிதஜ்ஞாதி பாஷவம் । என்று அந்த ராவணனை புத்ர, தாயாதி, மந்திரி, மித்ரனேடு, (வாலியோடு) வதிக்கிறேன் என்ருர். (இந்த தேவதைகள் பகவானிடம் இப்பொழுது ராவண வதத்திற்காக பிரார்த்திப்பதற்கு வெகுகால முந்தியே அதாவது நந்திகேச்வரன் ராவணனை சபித்த காலம் என்ன, அதற்கும் முந்தியகாலம் என்ன, அது முதலாக வானரர்களை உண்டுபண்ணி இருக்கிருர்கள்). (இதனல்தான் ராவண மித்ரனன வாலியைக் கொல்லுகிறேன் என்ருர். இதற்கு உத்தர

காண்டம் பிரமாணம்.) பகவான் அப்படியே தேவர்களும் கேட்டுக்கொண்டபடி சொன்னூர்.:— ஏனென்றால் எந்தக் காரணத்திற்காக வானரர்கள் எல்லாரும் உண்டுபண்ணப்பட்டார்களோ, பாலகாண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் விஷ்ணோஸ் ஸஹாயாந்ப லிநஃஸ்ருஜத்வம் காமரூபிணஃ। என்று அதாவது பூமியில் விஷ்ணு மனுஷ்யராகப் பிறக்கப்போகும் ராமஸகாயத்திற்காக உண்டுபண்ணப்பட்டார்களோ, ராவணவதத்தில் எல்லோரும் இச்சைஉள்ளவர்களோ, பாலகாண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் தே ஸர்வே ஷஃ ஸஹஸ்ராஸஹஸ்ராஃ உபமந் வதயோதாஃ। என்றபடியே இவ்வளவு பேருக்கும் எஜமானனுய்ப் பிறந்து இருக்கும் வாலியும் இப்படியே இச்சையுடன் பிறந்து இருப்பவன் ராம ஸகாயத்திற்கு ராவண வதத்திற்கு பிறந்தவன், அதைவிட்டு ராம சத்ருவாயும் தேவதா சத்ருவாயும் பிதா இந்திரனுக்கும் சத்ருவாய் விளங்கி வருபவனுமான ராவணனிடத்தில் உத்தரகாண்டம் 39-ம் ஸர்க்கம் 42-ம் ச்லோகம் ததஃஸ்ருஜ்வாமிஸ்வாநிம் தாவ ஹரிராக்ஷஸௌ। ஸ்ரா தரஸ்வவஸம்வஹ்நௌ வரிஷ்ஜஸ் வஸ்ஸம்। என்று நீயும் நானும் அண்ணன் தம்பி என்று ஒருவருக்கொருவர் கட்டிக்கொண்டு ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு இருப்பதால் அந்த ராவணமித்ரனுயும், தேவதா சத்ருவாயும் உள்ள வாலியையும் கொல்லுகிறேன் என்று சபதம் செய்தார். அதன்படியே அவர் இதற்காகவும் ராமனுய் பிறந்து வாலி வதமும் செய்தார்.) இராமஸகாயத்திற்காக பிறந்த, கேவலம் ஒரு மிருகமான வாலிக்கு ராமனைக்காட்டிலும் பலம் ஜாஸ்தியாக இருக்கவேண்டுமா? அல்லது ராமனுக்கு பலம் ஜாஸ்தியாக இருக்கவேண்டுமா? ராமஸகாயத்திற்கு பிறந்தவனுன ஓர் வானரத்திற்கு தேவர்கள் அபார வரம் கொடுத்திருந்தால் தங்களுக்காக பகவானை பூமியில் பிறக்கும்படி ஏன் செய்யவேண்டும்? அந்த வாலியைக்கொண்டே இந்த ராவண வதம் செய்துகொள்ளக் கூடாதா? ராவணனை மிருக ரூபி கொல்லக்கூடாது அடக்கக் கூடாதென்றும் இல்லையே. ஏன் அப்படிச் செய்துகொள்ளாமல் இருந்தார்கள் என்பதை யோசிக்கவேண்டாமா? இதை கவனிக்க இவனுக்கு அந்த ராவண வதம் செய்யும் யோக்யதை

கிடையாதென்பது இக்கிரந்தத்தில் இருக்கும் முன்பின் பிரமாணங்களால் ஸ்பஷ்டம். கர்வத்தால் ராவணன் ஒரு ஸமயம் ச்வேதத்வீப பெண்டுகளிடமும் கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுனனிடமும் அகப்பட்டதுபோல் வாலியிடமும் அகப்பட்டதே தவிற இந்த வாலியோ கார்த்தவீர்யார்ஜ்ஜுனனோ அல்லது ச்வேதத்வீபப் பெண்டுகளோ, இவனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது. கர்வம் உண்டாகிவிட்டால் பரம அற்ப பலிஷ்டர்களும் மஹா சூரர்களையும் அடக்கிவிடுவார்கள் என்று வால்மீகியின் பிரமாணம். இது ஒரு வீரத்தனமாகாது. காத-உவீயடிாது முக்ஷணः। என்று கார்த்தவீர்யனைக்காட்டிலும் லக்ஷ்மணனை பலிஷ்டனாக சொல்லி அவனை ராவணன் அடித்துத் தள்ளினதையும் சொல்லி ராவணனையும் மகா சூரனாகக் குறிப்பிட்டதாலும் தவிர ராமன் லக்ஷ்மணனுக்குச் சொன்னதில் இந்த ராவணன் ஸாமான்யமானவனல்லன் ஜாக்ரதையாய் யுத்தம்செய் என்றதாலும், விபீஷண வாக்யத்தால் ராவணவத பரியந்தம் எவனும் அதுபரியந்தம் பங்கம்பண்ணப்படாதவனும் என்று வர்ணிக்கப்பட்டதாலும் தவிற வால்மீகி வாக்யத்தில் கடைசி நாள் ராம ராவணயுத்தத்தில் ராமனை பல பாணங்களால் ராவணன் அடித்து அவரை வாய்விட்டலறும்படியும் அடித்து நீ சூரனா என்று ராமனை ராவணன் அவமதித்து கேட்டவனாதலாலும் அப்படியே ராமனைப் பிடிக்கவும் ஆரம்பித்தவனாதலாலும் அப்படியே ராவணனுக்கும் சுத்த மனுஷ்யர்கள் தவிற மற்ற யாருமே கொல்லமுடியாத வரமாதலாலும் யாரும் அவனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அதாவது கொல்ல முடியாது. என்று ஸ்பஷ்டம். விஷ்ணுவானாலும் நான் ராவணனை இந்த வேளை எதிர்த்தாலும் ஜயம் கிடைக்காது. விஷ்ணு சண்டைக்குப்போய் ஜயிக்காமல் திரும்பிவந்தார் என்பது உதவாது என்று விஷ்ணுவால் சிலாகிக்கப்பட்ட வரப்பிரஸாதமுள்ளவன். வால்மீகியாலும் அபார பலமுள்ளவன் ராவணன், ராமன் தவிற மற்றவரால் அடக்கமுடியாத பலமுள்ளவன் என்று வர்ணிக்கப்பட்டு இருப்பதாலும், இதிலிருந்து ராகவனுக்கு தேவர்கள் எத்தனை உத்கிருஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்து இருக்கவேண்

டும் என்பதை ஊஹிக்கவேண்டும். விஷ்ணு அவதாரமான மஹாபுருஷனுக்கு அதாவது மனுஷ்யனுக்கு ஸ்வல்ப பலமும் அந்த மஹா புருஷனுக்கு ஸகாயமாகவந்த வாலிக்கு அதிக பலம் கொடுப்பார்களா? இக்கிரந்தத்தில் ராகவனுக்குமேல் பலசாலி இல்லையென்று இருக்க ராகவன் பலிஷ்டனு, வாலி பலிஷ்டனு? என்பதை ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம். இதில் மனுஷ்யனுகப் பிறந்த பிறகு ராகவன் தன்னையறியாமல் இருந்ததால் ரிஷிகள் எல்லோரும் சரபங்கர் ஆச்ரமத்தில் அங்கு வந்து இருக்கும் ராகவனிடம் (தேவேந்திரன் தங்களிடம் சொல்லிப்போனபடி) அவரை ராக்ஷஸாதி வதம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு அவரிடமும் அப்படியே பிரதிக்ஞையும் வாங்கிக்கொண்டார்கள். பிறகு அந்த ராமன் தன்னுலும் தம்பியாலும் வதிக்கப்பட்டு சாபவிமோசனமாகி தேவதா ரூபியாக விளங்கும் கபந்தனுல் சொல்லப்பட்டதான ஸுக்ரீவஸக்யத்தைச் செய்துகொள்ளும் வாலி அதர்மிஷ்டன். ஸுக்ரீவன் வாலியால் விறட்டுப்பட்டு இருக்கிருன் ஸுக்ரீவனும் அதனுல் ஸகாயத்தை எதிர்பார்க்கிருன் அவன் தர்மிஷ்டன். ஸத்யஸந்தன். வாலி அதர்மிஷ்டனுதலால் வாலி வதம்செய்யும் என்று சொன்னதைக் கேட்டு வாலிவதம் செய்தார். தன்னை அறியாமல் இருந்ததால் தான் ராமர் வாலிக்கு பதில் சொல்லும்போது நீ தேவதா விரோதிஎன்ருவது சொல்லாமல் நீ தர்மத்தை விட்டுஇருக்கிருய் ஆதலால் உன்னைக்கொன்றேன் என்ருர் ஆதலால் இதிலிருந்து ராவணுதிவதம் செய்யவந்து இருக்கும் இவன் ராமஸகாயமாக வந்தவன், அதைவிட்டு ராவணனிடம் சேர்ந்ததற்காக வாலிவதம் செய்தார் ராமன் என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்திருக்கிருர். மேல் வால்மீகி வாலி வதத்தை தர்ம ஸ்தாபனம் என்றும் ராவண வதத்தை துஷ்ட நிக்ரஹம் என்றும் இப்படி விஷ்ணு தேவதா சத்ருவான வாலியையும் அழிக்கிறேன் என்று ஸ்தாபிக்கிருர்.

இப்படிசொல்லிமறைய இதற்கு முந்தியே தேவர்கள் வானரர்களை உண்டுபண்ணியிருக்க பகவானும் தேவர்கள் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து தன்னை நான்கு பாகம்செய்துகொண்டு ஜனித்து கௌஸல்யா: ஸுப்ரஜா ராம: ... விதுஷ்டுஷ ... என்

றும் அத்துடன் பித்ருவசந நிர்தேஶாத் கைகேய்யா: ப்ரிய காரணாத் | என்றும் பிதா கைகயீடம் ஸத்யத்தில் கட்டுப்பட்டதற்காக, பிதிர் வார்த்தை என்ற தர்மத்தை கைகேயின் பிரியத்திற்காக செய்யும் விஷயத்தில் தன்னுடன் கூடப் பிறந்து இருக்கும் பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களில் பஹிப்பிராணனை லக்ஷ்மணனுடனும் புருஷனுக்கு ஆத்மா பத்னியாதலால் பத்னியான ஸீதையுடனும் ராகவன் தண்டகாரண்யத்தில் இருக்க ராவணன் தன்ஸ்வதர்மத்திற்காகவும் தன்ஆத்மவதத்திற்காகவும் ஸீதாபஹாரணம்செய்ய அந்த ஸீதையை ராமன் தேடிக்கொண்டு வரும்வழியில் ராகவன் கபந்தனைக்கண்டு தம்பியுடன் அவன் கைகளை வெட்டிவிட அவன் இவர்களைத்தெரிந்துகொண்டு, ஏ ராமா நான் உம்மைத் தெரிந்துகொண்டேன். நீர் மேலும் என் சரீரத்திற்கு அக்னிப்பிரதானம் செய்யவேண்டும். அப்படி நீர் செய்தால் நான் உமக்கு ஸீதையைத் தேடிக் கொடுக்கக் கூடியவனும் ஸமர்த்தனும் இருப்பவனை நான் உமக்குச் சொல்லுவேன் ஆனால் நான் இந்த ராக்ஷஸ சரீரத்தில் இருந்துகொண்டு சொல்ல எனக்குத் தெரியாது என்றும் சொல்ல அவரும் அப்படியே என்று அக்னிப்பிரதானம்செய்ய அவன் உடனே தேவதா ரூபம் அடைந்து விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ராகவனைப்பார்த்து சொல்லுகிறான். ஆரண்யகாண்டம் 72-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் முதல் ஶ்ரூயதாம் ராம வக்ஷ்யாமி ஸுக்ரீவோ நாம வானர: | ப்ராத்ரா நிரஸ்த: க்ருத்தேந வாலிநா ஶக்ரஸூநுநா | ருஶ்யமூகே கிரிவரே பம்பாபர்யந்தஶோபிதே | நிவஸத்யாத்மவான் வீரஶ்சதுர்பி: ஸஹ வானரை: | வானரேந்த்ரோ மஹாவீர்ய: தேஜோவானமிதப்ரப: | ஸத்யஸந்தோ விநீதஶ்ச த்ருதிமான் மதிமான் மஹான் | தக்ஷ: ப்ரகல்போ த்யுதிமான் மஹாபலபராக்ரம: | கச்ச ஶீக்ரமிதோ ராம ஸுக்ரீவம் தம் மஹாபலம் | வயஸ்யம் தம் குரு க்ஷிப்ரமிதோ கத்வாத்ய ராகவ என்று ஏ ராமா! உம்மால் இது கேட்கப்படட்டும் சுக்ரீவன் என்ற ஒரு வானரன் இருக்கிறான். அவன் கோபத்தினால் பிராதாவான வாலியான இந்திர புத்ரனால் விரட்டப்பட்டு இருக்கிறான். பம்பாஸரஸுக் கரையில் உள்ள ரிச்யமூகத்தில் அவன் தனது நாலுபேர் வானரர்

களுடன் வஸிக்கிறான். அவன் மஹா வீர்யவான். அற்புத தேஜஸ்ஸுள்ளவன், ஸத்யவந்தன், வணக்கமுள்ளவன், உத்தம புத்தியுள்ளவன், ஸர்வகாரியத்திலும் ஸமர்த்தன் அளவிட முடியாத பலமுள்ளவன். நீர் சீக்கிரம் மஹாபலிஷ்டனை அவனிடம் செல்லும் அத்ரோஹாய ஸமாகம்ய தீப்யமானே விபாவஸௌ । என்று துரோகம் உண்டாகாமல் இருக்கும்பொருட்டு அக்னிஸாக்ஷியமான ஸ்னேகம் செய்துகொள்ளும் என்றும் இப் பூமண்டலத்தில் இவனுக்குத் தெரியாத இடமே கிடையாது. அவனை அடைந்தால் அவன் ஸீதையைத் தேடிக்கொடுப்பான் என்று சொன்னதையும் கேட்டுக்கொண்டு தம்பியுடன் நிச்சய முகம் நாடிச்செல்ல அங்கு ஹநுமான் ஸுக்ரீவன்பக்கம் இருக்க அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் தன் இருப்பிடத்தையே நாடிவரும் ராமாதிகளைக்கண்டு வாலியைச் சேர்ந்தவர்களும் மதங்கர் சபித்துஇருக்கும் எல்லையில் வரக்கூடாது என்று இருக்கும் சாபத்தையும் மறந்து தான் துக்கப்பட்டு இருக்கும் தன்மை யாலும் வாலி நம்மைக்கொல்ல இவர்களை அனுப்பினானோ என்று எண்ணி மலைக்கு மலை தாவும் சுக்ரீவனை கூட இருக்கும் ஹநு மான் பார்த்து மலயோயம் கிரிவர: பயம் நேஹாஸ்தி வாலின: । இது மலய பர்வதமாதலால் வாலியால் இங்கு பயமில்லை என்று சொல்லி ஸமாதானம் செய்ய, ஸுக்ரீவன் அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டுவரச்சொல்ல அவன் ப்ரியத்திற்காக ஹநுமான் பிக்ஷு ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு ராகவாதிகளிடம் வந்து குசலப் பிரச்னம்செய்து தான் ஸுக்ரீவ மந்திரி என்றும் சுக்ரீவ பத்னியை வாலி அபஹரித்துக்கொண்டு அவனையும் விரட்டி இருக்கிறான் என்றும் மஹாராஜனை ஸுக்ரீவன் உமது ஸக்யத்தை இச்சிக்கி றான் என்றும் சொல்ல ராகவன் அதுகேட்டு ஸந்தோஷித்து லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து இவரிடம் ஸர்வத்தையும், என் அந்த ரங்கத்தையும் சொல்லும் என்று சொல்ல அவரும் அப்படியே என்று ஸர்வத்தையும் சொல்லிவிட்டு கடைசியில் நாங்கள் தெய்வரூபியான கபந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவனை நாடிவந்து இருக்கிறோம் என்றுஞ் சொல்லி மேலும் ராமன் அந்த ரங்கத்தை சொல்லுகிறார்:—அதாவது தன் தமையனை ராம

ருடன் இருவர்களும் இப்பொழுது ஸுக்ரீவனை நமஸ்கரிக்கிறோம் என்றும் சொல்லி மேலும் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 18-ம் ச்லோகம் முதல் [illegible] ॥ என்று ஸகல தானங்களையும் செய்து அதனால் உத்தம கீர்த்தியை உடையவர் முந்தி (அப்பாவுடன்) லோகநாதனாயும் இருந்தவர் ([illegible] என்றும் இருப்பவர்) இப்பொழுது ஸுக்ரீவனை தனக்கு நாதனாக இச்சிக்கிறார். ஸர்வ லோகத்திற்கும் தர்மாத்மாவாயும், சரண்யனாயும் என்னால் ஏற்கனவே சரணாகதம் செய்யப்பட்டவனாயும், எனக்கு குருவாயும் விளங்கப்பட்ட இவர் இப்பொழுது சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார் என்றும், எவருடைய ஒரு பிதா ஸகலராலும் ஸேவிக்கப்பட்டவரோ சரண்யரோ அவருடைய பிள்ளையான இவரும் அப்படிப்பட்ட பாக்யத்தை உடையவர் எல்லோராலும் ஸேவிக்கத் தகுந்தவர். ரகு வம்சத்தில் பிறந்த இவர் இந்த ஸுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார். எவருடைய ஒரு பிரஸாதத்தை ஸர்வலோகமும் எதிர் பார்க்கிறதோ, ஸர்வ பிராணிகளும் எதிர் பார்க்கிறதுகளோ, அந்த ராமன் இந்த வேளை சுக்ரீவ தயவை சுக்ரீவ பிரஸாதத்தை எதிர்பார்க்கிறார் என்றும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட இவருக்கு !சுக்ரீவன் அநுக்ரஹம் செய்ய அர்ஹன் என்றார். (அர்ஹனே சுக்ரீவன் என்றால் இந்த

விஷயத்தையே பிந்தி ராகவன் சொன்னபோது அதாவது வாலி சுக்ரீவர்கள் முதல் யுத்தம் செய்ய அதில் சுக்ரீவன் தோற்று ராகவனிடம் வந்து நீர் என்னை இப்படி சத்ருவுக்கு காட்டிக் கொடுக்கலாமா என்று கேட்க அவர் நான் உங்கள் இருவருக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் பேசாமல் இருந்தேன் என்றும் நான் உன்னை ஒருக்காலும் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டேன். ஏனென்றால் நான் லக்ஷ்மணனுடனும், ஸீதையுடனும் உன் ஆதீனம் அல்லவோ என்று கிஷ்கிந்தா காண்டம் 12-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகம் அஹம் லக்ஷ்மணேநைவ ஸீதயா ச வநேசரிணா ... வயம் ஸர்வே த்வதநுஜீவிநோ பாரணம் ஹவாநு। என்று நாங்கள் எங்கனவே உம்மை சரணாகதி செய்யவில்லையோ என்றார். இதுவும் தவிர சுக்ரீவன் மழைகாலம் கழித்து வராமல் இருந்தபோது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து கிஷ்கிந்தா காண்டம் 30-ம் ஸர்க்கம் 66, 67-ம் ச்லோகங்களில் ஷுவாம் நக்ஷத்ரே ராஜா ஸுக்ரீவோ உபிலக்ஷ்மண। ஸநாயோஹ்ருதராஜ்யம் ராவணேந உயஷிதஃ। தீநோநாதஃ ஸ ஹ்ருதஃ காமீஸம் சைவ பாரணம் கதஃ। ஐதைரேதைஃ காரணைஃ ஸமஃ ஸுக்ரீவஸ்ய ப்ரஸாதநஃ। என்று ராகவனே சொல்லுகிறார். எனக்கு சுக்ரீவன் கிருபை பண்ணவில்லை. ஏனெனில் நான் நாதனில்லாதவன்; ராஜ்யம் அபஹரிக்கப்பட்டவன்; ராவணனால் பத்னி அபஹரிக்கப்பட்டவன்; தீனன்; வீடு வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது; காமீ என்னை வந்து சரணாகதி செய்து விட்டான் என்று இந்த காரணங்களாலே அவன் நமக்கு கிருபை செய்யவில்லை என்று தெரிவித்து இருப்பதாலும் ராகவன் சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்து இருப்பது ஸ்பஷ்டம். இது ராகவ ஸம்மதம்.) ராகவ மனோபாவத்தை அறிந்தே லக்ஷ்மணன் சொன்னது. இதனால்தான் லக்ஷ்மணனிடம் நீ என் மனோ பாவத்தை அறிந்தவன் ஸாவஜ்ஞாக என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதை லக்ஷ்மணன் ஹநுமானிடம் சொன்னார் தவிர சுக்ரீவன் ஸாக்ஷாத் சூர்யபுத்ரன். ராகவன் சூரிய வம்ஸஸ்தன், லோக ரக்ஷணார்த்தம். ஆதியில் சூரியன் உலகத்தை அடக்கி ஆளுவதற்கு க்ஷத்திரியாம்சத்தில் மனுவை உண்டுபண்ணி பூமியை பரிபாலிக்கும்படி செய்தார். ராவணின் பிராம்மணனுதலால்

அவன் பிரபாவத்தை அடக்கவே சுக்ரீவனை சூர்யன் தன் பிரம்ம தேஜஸ்ஸுடன் கூடினவனாய் பிராம்மணனாய் உண்டுபண்ணி வித்தார். இதனால் சுக்ரீவன் பிராம்மணனாதலாலும், குடும்பத்தில் மூலபுருஷனுக்கு நேறிட புத்ரனாதலாலும், ராகவன் க்ஷத்ரியனாதலாலும் சுக்ரீவனை ராகவன் ஸூரஹ்மணா நாஉவாஸீதா । பிராம்மணர்களை உபாஸிப்பவராதலால் சுக்ரீவனைசரணாகதி செய்தது நியாயமே. அதனாலேயே லக்ஷ்மணன் ராகவனை சுக்ரீவன் அநுக்ரஹம் செய்ய அர்ஹன் என்றார். (இது நிற்க பிந்தியும் ராகவன் சூர்ய அனுக்ரஹம் அடைந்துதான் ராவண வதம் செய்தார் என்று ஸ்பஷ்டம்.) சிலர் த்வேஷத்தால், கவிக்கு த்வேஷம் இல்லாமல் இருந்தும், ராகவன் ஆதித்யனை உபாஸித்தது பிரக்ஷிப்தம் என்கிறார்கள். தன்னை அறியாமல் இருக்கும்போது எதை செய்யக்கூடாது. அதனாலல்லவோ சுக்ரீவனையும் சரணாகதி செய்தார். (இது ப்ராக்ஷிப்தமானால் தேவர்கள் ராமனை பரமாத்மா என்று ஸ்தாபித்ததும் பிரக்ஷிப்தம் என்றும் ஸ்பஷ்டம். ஏனென்றால் பரமாத்ம ஸ்வரூபியான மஹாதேவனை பரமசிவனும் மனுஷ்யனை ஸ்தித்ததாய் இருப்பதால் வால்மீகி அந்த பரமேச்சுவரரை சுஜங்சுவ ஹூ ஷிணம் என்று இக்கிரந்தத்தில் குறிப்பிட்டு இருப்பதால் ஒருநாளும் அவர் இவரை ஸ்துதிக்கமாட்டார். ஆதலால் பிரக்ஷிப்தம். ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் த்வேஷம் கூடாது என்பதற்காக குறிப்பிடப்பட்டது. கவிக்கு துரோகம் இல்லாதபோது அனுவச்யமான த்வேஷங்களை உதவாது என்று ஸ்பஷ்டம். ராமன் அகஸ்தியாச்ரமம் வந்தபோது அங்கு தேவர்களுக்கு எல்லாம் பீடங்கள் இருக்க ருத்ரனுக்கு அல்லது சிவனுக்கு பீடம் இல்லை. எப்பொழுது கவி சொல்ல இல்லையோ நாம் பேசாமல் இருக்கவேண்டும். ஒருவர் சொல்லுகிறார். சிவன் பூஜைக்கு அனர்ஹன் அதனால் இல்லை என்றார். மற்றொருவர் அக்னி என்பது பரமசிவ ஸ்ரூபம் அதனால் அக்னி ஸ்தானம் பரமசிவன் என்றார். இக்கிரந்தத்தில் வால்மீகி இந்த இரண்டையுமே தகாதது என்று குறிப்பிட்டார். ராமன் பிந்தி பரமசிவத்தை பூஜித்துவிட்டுதான் அச்வமேதம் செய்தார். அச்வ

மேதமும் பரமசிவ ஸம்பந்தமான அச்வமேதமே தவிற விஷ்ணு ஸம்பந்தமான அச்வமேதம் அல்ல என்பதற்கு பல பிரமாணம் இருக்கிறது. தவிற ராமனை கவி உபமானம் பரமசிவனுக்கே வெகு இடத்தில் கொடுத்தவர் எங்கேயாவது அவரைக் குறைத் துப் பேசுவாரா? தவிற பரசுராமன், விஷ்ணு அதிகம் என்று பேசியிருக்கலாம் வால்மீகி ஸ்வயம் வாக்யத்தில் இருக்கிறதா பார்க்கலாம். பரசுராம வாக்யம் கவி வாக்யத்திற்கு மேலொத்த தாக ஆகாது. ஆதலால் துவேஷம் இல்லாத கிரந்தத்தில் த்வே ஷம் உண்டுபண்ணுதல் கூடாது என்பது ப்ரத்யக்ஷம். ராமன் ஸ்நானாதிகளைச் செய்தார். என்ற கவி, ராமன் நாமம் போட் டாரா? விபூதி பூசினரா? என்று பேசினரா? இப்படி த்வேஷம் இல்லாததில் த்வேஷத்தை உண்டுபண்ணுவது கூடாது என்று ஸ்பஷ்டம்.) (இப்படி ராமன் சூரியனை, ஆதித்யஹ்ருதயத்தால் உபாஸித்து பிரம்மதேஜஸ்ஸை அடைந்து ராவணனைக் கொன்றார், என்பது தன்னை மனுஷ்யனாய் எண்ணி இருப்பதால் ஸத்யம். ஆதலால் ராமஸ்தவராஜஸ்தோத்ரமும் உண்டு. ஆதித்யஹ்ருதயமும் உண்டு என்று ஸித்தாந்தம். ராமன் இந்திரனை உபாஸிக்க இல்லை அந்த தேஜஸ் இந்திர னுக்கும் இல்லை. அவன் பிள்ளை வாலிக்கும் இல்லை.) இப்படி லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஹநுமார் ஸந் தோஷப்பட்டு அவர்களை தூக்கிக்கொண்டு ஸுக்ரீவ ஸமீபம் சென்று அவர்களை ஓர் இடத்தில் விட்டுவிட்டு ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, அவர்கள் உம்மை சரணாகதி செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பலம் இல்லாமற் செய்யவில்லை. ஸ்திரீ நிமித்தத்தில் செய்கிறார்கள். இதனால் நீர் கர்வப்பட்டுவிடாதேயும் என்று சொல்லி நீர் இவரிடம் ஸ்நேகம் செய்துகொள்ளும் என்றும் சொல்ல உடனே சுக்ரீவனும் அப்படியே என்று மாநுஷம் ரூபமாஸ்தாய ஸுக்ரீவ: ப்லவகர்ஷப: என்று சுக்ரீவன் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராகவ ஸமீபம் வந்து நான் உமது வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்டேன். நானோ வானரன் உமக்கு என்னுடன் ஸ்நேகம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் கைமேல் கைதட்டும் என்று சொல்ல அப்படியே என்று சொல்லி ராம

னும் கைகட்டினார். உடனே ஹநுமான் அக்னியைக் கொண்டு வந்து வைக்க அப்பொழுது கபந்தன் சொன்னதை ராகவன் எண்ணி அக்னிஸக்ஷிகமான ஸ்நேகத்தைச் செய்ய அப்பொழுது ராவணனது இடது கண்களும் வாலியின் இடது கண்ணும் ஸீதையின் இடது கண்களும் துடித்தது. இப்படி இருவரும் கைபிடித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். அப்பொழுது ராகவன் சுக்ரீவன் கைபிடித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது அவனை யாதொன்றும் விசாரிக்காமலேயே அவனிடம் வாலி நம் தம்வயிஷ்ய்ாமி தவஹாயஃ்ராவஹாரிணம் என்று கிஷ்கிந்தா காண்டம் 5-ம் ஸர்க்கம் உன் பத்னியை அபஹரித்த வாலியை நான் அழிக்கிறேன் என்றார். பிறகு ஸுக்ரீவனும் உமது பத்னியைத் தேடிக் கொடுக்கிறேன் என்றான். இப்பொழுது ராகவன் சொன்னதில் வாலியை மறைந்தடிக்கிறேன் என்று சொன்னாரா இல்லையே. இது நிற்க இங்கு ஒரு ஸந்தேகம் ராகவன் வாலிவதம் செய்வதாயும் ஸுக்ரீவன் ஸீதையை தேடிக்கொடுப்பதாயும் சொல்லிக்கொண்டார்களோ, ஒருவர்க்கொருவர் விசாரித்துக் கொள்ளுவதற்கு முந்தி இது எப்படித் தெரியுமென்றால் ஹநுமான் மூலம் ஸுக்ரீவனுக்கும், கபந்த ஹநுமான் மூலம் ராகவனுக்கும் விஷயங்கள் தெரியுமாதலால் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இக்கிரந்தத்தில் பிதிர் வாக்யத்தால் தாடகா வதம் என்றும் மாதுர் வாக்யத்தால் அரண்ய கமனமும் ஆசார்யாளான மஹரிஷிகள் வாக்யத்தால் ராவணாதி ராக்ஷஸ வதமும் தெய்வரூபியான கபந்த வாக்கியத்தால் வாலிவதமும் என்பது இக்கிரந்த ஸித்தாந்தம்.

ராமன் வாலிக்கு மறைந்தவர் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்களே? ஏன் என்று கேட்டால் வாலி எதிரில் நின்றால் வாலி சரணாகதிசெய்துவிடுவான் அப்பொழுது அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டி இருக்கும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி சில வியாக்யாதர்களும் சொல்லுகிறார்கள். சில மதாசார்யர்களும் சொல்லுகிறார்கள். வால்மீகி இதைச் சொல்லாதபோது எப்படிச் சொல்வது. இது பிசகு என்பதற்கு கவி 18 விதமான ஆதாரங்களைச் சொல்லுகிறார் அவைகளை கவனிப்போம்:—

1. உண்மையில் ராகவன் சரணாகதன் யாராயிருந்தாலும் ரக்ஷிக்கிறதென்ற விரதம் உடையவர். என்றிருக்க, இது உண்மையாகில் வாலி எதிரில் நின்றால் அவன் சரணாகதிக்கு வந்துவிடுவான் அது கூடாது என்று மறைந்தார் என்றால் அப்பொழுது எதிராளி சரணாகதிக்கு வரக்கூடாது என்ற கெட்ட எண்ணமுள்ள இவருக்கு சரணாகதி வத்ஸலன் என்ற பெயர் ஏது? ஆதலால் இது ஸரியல்ல என்கிறார்.

2. சுக்ரீவனிடம் முதலில் பேசும்போதே உன் பத்னியை அபஹரித்தவனை வாலியை நான் அழிக்கிறேன் என்று சபதம் செய்து இருக்க இவர் உண்மையில் சரணாகதனை ரக்ஷிக்கிறதென்கிற விரதமுடையவராகில் நாம், சுக்ரீவனிடம் வாலியை ஒழிப்பதாய் சபதம் செய்கிறோமே. வாலி சரணாகதிசெய்து விட்டால் நமது சபதம் வியர்த்தமல்லவா? என்ற இந்த ஞானம் சபதம் செய்யும்போது ராகவனுக்கு இல்லையா? காலில் விழுந்தவனை ரக்ஷிக்கிற வ்ரதம் உள்ள இவர் எப்பொழுது அதை பிரதானமாய் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாரோ சபதம் செய்யும் போதே முதல் ஞாபகம் அதைத்தானே வைத்துக்கொண்டு இருப்பார். அப்படி இருந்தால் சபதம் செய்வாரா? எதிராளி சரணாகதிக்கு வரக்கூடாது என்று எண்ணினார் என்றால் அப்பொழுது விரதம் ஏது? அதனாலும் ஸரியல்ல என்றார். சரணாகதனை ரக்ஷிப்பன் என்றால் ஸத்யம் போகிறது. ஸத்யத்தை விடமாட்டார் என்றால் சரணாகதி போகிறதே. எப்படி? இதனாலும் ஸரியல்ல.

3. ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே என்று ராமனுக்கு சொல்லு இரண்டில்லை என்பது உண்மையானால் வாலியை ஒழிப்பதாய் சபதம் செய்துவிட்டு வாலி சரணாகதி செய்தால் ரக்ஷிப்பன் என்றால் இவருக்கு சொல்லு ஒன்றா, இரண்டா? என்ற கேள்வி? ஆதலால் இதனால் ஸரியில்லை என்கிறார்?

4. ராமன் வாலிக்கு பதில் சொன்னபோது நான் உன்னை அழிப்பதாய் சபதம் செய்திருப்பதால் என் பிரதிக்ஞையின்படி உன்னை அழித்தேன் என்று சொல்லி மேலும் என்னைப்போ

லொத்தவர் பிரதிக்ஞையைச் செய்துவிட்டு அதை எப்படி விடுவார்கள் ? என்கிறார். இப்படி சொல்பவர் சரணாகதிசெய்தால் எப்படி ரக்ஷிப்பார் என்று கேள்வி ?

5. எந்த குற்றவாளியை எந்த ராஜா தண்டிக்கவில்லையோ அந்த குற்றவாளியை தண்டிக்காத பாவத்தை அந்த ராஜா அடைகிறான் என்று இவரே சொல்லியிருக்க வாலியை இவர் குற்றவாளி என்று இவரும் சொல்லியிருக்க மேலும் அவன் குற்றத்திற்கு தலைவாங்கின தண்டனை போராது என்றும் அதற்குமேல் இல்லை, இருந்தால் அதையும் செய்திருப்பேன் என்று சொல்லி இருப்பதால் இவர் அவன் சரணாகதி செய்தால் ரக்ஷிப்பாரா ? ஒருநாளும் ரக்ஷிக்கமாட்டார். அவன் தலையை கட்டாயம் வாங்குவார் என்று இருப்பதால் பிரதிக்ஞையை விடமாட்டாராதலால் இதனாலும் இது ஸரியல்ல என்று ஸித்தாந்தம்;

6. உலக வ்ருத்தியின்படி வாலியாவது அவன் மாலையாவது எதிரியின் பலத்தை இழுப்பதாகில் ராமன் அவன் சரணாகதிக்கு வருவான் என்று எண்ணி மறைந்தார் என்று எவ்விதத்தில் பொருந்தும் ? அவன்தான் எதிரியின் பலத்தை இழுப்பவனல்லவா ? இதனால் சரணாகதிக்கு வருவான் என்பது ஸரியல்ல என்றார். தவிற வாலிக்கும் அவன் மாலைக்கும் அப்படி ஒரு யோக்யதையும் கிடையாது என்றும் கவியின் ஸித்தாந்தம் இருப்பதால் இதுவும் பிசகு என்றார் கவி.

7. வாலியே சத்ரு ஒருவன் கர்ஜிக்க சுத்தவீரன் அந்த கர்ஜனைக்கேட்டு பொறுக்கமாட்டான். எதிராளியை சரணாகதி அடைந்துவிடமாட்டான். எதிராளியை அடைவதைக் காட்டிலும் மரணம் தேவலை என்கிறான் இப்படிப்பட்டவன் சரணாகதிக்கு வருவானா ? இதனாலும் சரியல்ல என்கிறார். மேலும் கவி, வாலிக்கு ராமனை சரணாகதி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமே கிடையாது என்கிறார். எப்பொழுது தாரையிடம் ராமன் சுக்ரீவனுக்கு துணையாய் வந்து இருக்கிறான் என்று கேட்டானோ உடனே சரணாகதி செய்ய எண்ண முள்ளவனாகில் சண்டையிட யுத்தகளம் வந்தவன் ராமன் எங்கே என்று தேட

வேண்டியவனல்லவா? காணுவிட்டால் மரங்களில் ஒழிந்து இருக்கிறுனு என்று பார்க்கவேண்டியவனல்லவா? அல்லது அங்கு இல்லாவிட்டால் நிச்சயமுக எல்லேபரியந்தம் வந்து நான் சரணுகதிக்கு வந்துஇருக்கிறேன் என்று ஏன் கத்தக்கூடாது? கத்திுல் சரணுகதி முறைப்படி ராமன் ரக்ஷிக்கவேண்டியவனல்லவா? ஏன் செய்யவில்லே? தாரை சொல் கேட்டதும் உயிரை ரக்ஷிக்கும் மாலே போட்டுக்கொண்டு எப்பொழுது சண்டைக்கே கிளம்பினுனே, அப்பொழுதே கவி இவனுக்கு சரணுகதி செய்யும் எண்ணமே இவனுக்கு கிடையாதென்று ஸ்தாபித்து விட்டதால் சரணுகதிக்கு வாலிவருவான் அதற்காக ராமன் வாலிக்கு மறைந்தார் என்பது சுத்தபொய் என்று கவி நிரூபிக்கிறுர்.

8. வாலி ராமனேப்பார்த்து நான் உன்னே யுத்தத்தில் கண்டு இருந்தால் கொன்று இருப்பேன் என்று சொல்கிறுனே இப்படி கொன்று இருப்பேன் என்று சொல்லுபவன் சரணுகதிக்கு வருவானு? இது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிறுர். இதனுலும் ஸரியல்ல என்கிறுர் மேலும் தன்னே அடித்த ராமனே நீ பாபி தசரதன் குலத்தில் நீ எப்படி பிறந்தாய், என்றும், அதர்மிஷ்டன், மூர்க்கன், என்று சொல்லுபவன் சரணுகதிக்கு வருவான் என்றுல் எப்படிப் பொருந்தும்?

9. ராமனும் சுக்ரீவனிடத்தில் சத்ரு கர்ஜ்ஜித்தால் நல்ல வீரர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். நல்ல சூரர்கள் யுத்தத்தில் தன் உயிரையும் விட்டாலும் விடுவார்களே தவிற எதிரி காலில் விழமாட்டார்கள் என்கிறுர். இப்படி ராமன் சொல்லியிருக்க வாலி சரணுகதிக்கு வருவான் அதற்காக மறைந்தார் என்றுல் எப்படி பொருந்தும் என்கிறுர். இதனுலும் ஸரியில்லே என்கிறுர்.

10. இக்கிரந்தத்தில் [illegible] என்று எவன் பௌருஷத்தோடு கூடினவனே அவன் சூரன் என்று சொல்லியிருக்க அப்படியே வாலியை [illegible] என்றும் சூரன் என்றும் இருக்க சூரன் சரணுகதிக்கு வருவான் என்று மறைந்தார் என்றுல்

எப்படிப் பொருந்தும்? இதனுலும் ஸரியல்ல என்கிருர். தவிற ராமனைப் பரமாத்மா என்று எண்ணி வந்தால் என்ன செய்வது என்றுல் கடைசிபரியந்தம் ராமனை அயோக்யன் என்று எண்ணி இருப்பவன் உயிரைவிடும் ஸமயத்தில்கூட ராமனிடம் கெட்ட எண்ணமுள்ளவன் (வாலிக்கு ஞானம் வரவுமில்லை வரவும் வராது என்றுர் கவி. மேலும் உயிரை விடும்போது தாரை சொல்லை கேளாமல் வந்து இவரால் அடிபட்டுவிட்டேன் என் கிருன். இப்படிப்பட்டவன் ஞானம் அடைந்தான் கடைசியில் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தமில்லை என்கிருர் கவி) எப்படி சரணுகதிக்கு வருவான்? ஆதலால் இதனுலும் ஸரி அல்ல என்கிருர்.

11. வாலி 16-ளு இரவு பகலில்லாமல் சண்டைசெய்த தோவபனிடம் சரணுகதி செய்தாளு? மாயாவியிடம் வாலி சரண மடைந்தாளு? துந்துபியிடம் வாலி சரணமடைந்தாளு? இவர்க ளிடம் வாலி அடையாதபோது வாலி ராமனை யடையவேண்டும், அடையுவான் என்பது எப்படி? தவிற ராமன் அவனை அழிப் பதாய் சபதம்செய்துவிட்டதால் எப்படிரக்ஷிப்பார்? தவிற எவனை அழிப்பதாய் இவர் சபதம் செய்கிருரோ அவன் எவ்வளவு சரணுகதி செய்தாலும் பிரதிக்ஞைக்காக அவனைக் கொல்லும் ஸத்யஸந்தன், எப்படி வாலியை ரக்ஷிப்பார் என்கிருர் இதனுலும் ஸரியல்ல என்கிருர்.

12. வாலி ராமன் தனக்கு பதில் சொன்னதும் அதைக் கேட்டு ராமனைப்பார்த்து உன்னிடம் இருந்து வதத்தை இச்சித் தவனுய்க்கொண்டு தாரை தடுத்தும் கேளாமல் நான் வந்தேன் (இதைத்தான் முந்தியே பூர்வபக்ஷம் பண்ணப்பட்டது. இதற்கு பிறகுதான் ராமனிடம் கெட்ட எண்ணம் கொண்டு சாகும் போதும் சுக்ரீவனிடம் பேசுகிருன் என்று இருக்கிறது) என்ற வன் அடிபட இச்சைப்பட்டவன் சரணுகதிக்கு வருவாளு? அதற்காக மறைந்தார் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? இத னுலும் சரியல்ல என்கிருர்.

13. ராமன் சுக்ரீவனுக்குத் துணையாக வந்து இருக்கிருன் உம்மைக் கொன்றுவிடுவான் என்று தாரை சொல்லக்கேட்ட

வாலியானவன் முதல் யுத்தத்தில் மாலையில்லாமலே சண்டை போட்டு துக்கப்பட்ட சுக்ரீவனை தோற்கும்படி ரக்தம் கக்கும் படிசெய்து ஓடச்செய்தவன் இரண்டாம் யுத்தத்தில் உயிரை ரக்ஷிக்கும்படியான (வாலிக்கு அதற்கு ஏதோ யோக்யதை என்று தெரியுமேதவிற வேறு தெரியாது) யோக்யதை உள்ள மாலையைப் போட்டுக்கொண்டு ராமனிடம் சண்டைபோடவே வந்தவன் சரணாகதிக்கு வருவான் என்றால் எப்படிப் பொருந்தும் இது ஞாலும் சரி இல்லை என்கிறார்.

14. ஆதலால் முன்பின் ஆதாரங்களை கவனித்தால் ஸத்யத்தைமுக்யமாகக்கொண்ட ராமனால் கொல்லுவதாக பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டவன் எவனாலும் எவ்வளவு சரணாகதிசெய்தாலும் ராமனால் ரக்ஷிக்கப்படமாட்டான் என்றார் கவி இதனால் வாலி சரணாகதம் செய்தால் என்னசெய்வது என்று ராமர் மறைந்தார் என்பதும் சரணாகதிசெய்தால் ரக்ஷிக்கும்படியிருக்கும் என்றதும் பொய் என்று கவி ஸித்தாந்தம் செய்கிறார். இதனாலும் ஸரி அல்ல என்பது பிரத்யக்ஷம். (சிலர் வாலி ராவணனைக் கட்டி விட்டான் அதனால் வாலி பலிஷ்டன் என்கிறார்கள். ராமன், சரணாகதி கட்டத்தில் ராவணனை ரக்ஷிப்பேன் என்றாரே எப்படிச் சொன்னார் என்றால் ராவணன் சரணாகதிக்கு வரமாட்டான் என்று சொன்னார்என்கிறார்கள். இப்பொழுது கவனிக்க என்ன தெரிகிறதென்றால் பலிஷ்டனான வாலி சரணாகதிக்கு வருவான். பலமில்லாத ராவணன் சரணாகதிக்கு வரமாட்டான் என்கிறார்கள். பலமுள்ளவன் வருவானா? பலமில்லாதவன் வருவானா? யோசிக்கலாம். ஆதலாலும் இதுவும் ஸரியல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம்.)

15. மேலும் ராமன் சுக்ரீவனிடம் வாலியை அழிக்கிறேன் என்று சபதம் செய்தபோது வாலி சரணாகதிசெய்துவிட்டால் நான் ரக்ஷித்துவிடுவேன் நான் சரணாகத வத்ஸலன் என்றாரா? இல்லையே. வாலியை அழிக்கவேண்டும் என்று ஸுக்ரீவன் கேட்டு இருக்க அவரும் அப்படியே என்று சொல்லியிருக்க வாலி சரணாகதிசெய்தால் ரக்ஷிப்பான் என்பது எப்படி?

16. வாலி ராவணனிடம் நீயும் நானும் அண்ணன் தம்பி என்று அக்னிஸக்யமாய் ஸக்யம் செய்துகொண்டு இருப்பவன்; ஒருவர் ஸுகதுக்கம் மற்றொருவருடையது என்று சொல்லிக் கொண்டு இருப்பவன், ராமன் பத்னியை ராவணன் கொண்டு போய் இருக்கிறான் என்று தெரிந்துகொண்டு இருந்தும் வாலியானவன் ராவணனிடம் இருக்கும் பயங்கரமான சக்தி, பிர்ம்ம சக்தி சூலம் இதுகளுக்கு பயந்தும் இருப்பவன், ராவணனுக்கு சத்ருவாயிருக்கும் ராமனிடம் எப்படி சரணாகதிசெய்வான். ராமனை சரணாகதி செய்தால் மித்ரதுரோகம் அல்லவா? தேவதா துரோகியாயும், பிதிர் துரோகியாயும், பிராத்ருதுரோகியாயும், சரணாகதனை கைவிடும் பாபியாயும், பிராம்மணத்துரோகியாயும் உள்ளவன், யுத்தவெறி பிடித்தவன், தன் பிறப்பையே கெடுத்துக்கொண்டவன், தவிற ராமாவதாரத்தையும் கெடுக்க ஆரம்பித்தவன் எப்படி சரணாகதி செய்வன்? இதனாலும் பிசகு என்று ஸித்தாந்தம்.

17. மேலும் சுக்ரீவன் முதல் யுத்தத்தில் களைத்து வந்த போது அவனை சமாதானம் செய்துவிட்டு நீ இப்பொழுது புறப்படு வாலியை கொல்லுகிறேன் என்றாரே! வாலி சரணாகதி செய்துவிட்டால் அவன் கொல்லத் தகுந்தவனா? சரணாகதிக்கு வாலி வரமாட்டான் என்றால், வருவான் என்று மறைந்தார் என்பது பிசகல்லவா? வந்தால் கொன்றால் சரணாகதி ரக்ஷகன் என்பது எங்கே? சரணாகதிக்கு வருவன், அது கூடாதென்றதற்காக மறைந்தார் என்று சொல்லுவது பிசகில்லையா? ராகவன் தாடகா, கரதூஷண, திரிசிரஸ மஹாராக்ஷ கும்பகர்ணாதி இத்தனைபேரிடமும் யுத்தம் செய்து இருக்க இவ்வளவு பேரும் சரணாகதிக்கு வரமாட்டார்கள். வாலிமட்டும் வருவன் என்பது எவ்விதத்தில் பொருந்தும்? ஆதலாலும் வருவன் என்பது பிசகு என்று ஸித்தாந்தம்.

18. இக்கிரந்தத்தில் ராகவனுக்கு ஸத்யம் முதலாகவும், தர்மம் இரண்டாவதாயும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மேலும் ஸத்யத்தில் இருந்து தர்மம் பிறந்து இருப்பதாலும், ஸத்யத்

திற்கு மேல்பதம் இல்லையாதலாலும், ஸத்யத்திற்கு மீறின
தர்மத்தை ராமன் அங்கீகரிக்கமாட்டார் என்று ஸித்தாந்தம்.

இப்படி ராகவன் சுக்ரீவனை ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு
விளங்க சுக்ரீவன் ராமனைக் காக்கவேண்டும் என்றதும், ராகவன்
சுக்ரீவனைப் பார்த்து உன் பத்னியை அபஹரித்த வாலியை
நான் அழிக்கிறேன் என்று சொல்லி உடனே கிஷ்கிந்தா காண்
டம் 5-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகம் இமே ஹி மே மஹாவேகா: பத்ரிண
ஸ்திக்மதேஜஸ: । கார்த்திகேயவனோத்பூதா: சரா ஹேமவிபூஷி
தா: । கங்கபத்ரப்ரதிச்சன்னா மஹேந்த்ராசனிஸன்னிபா: । ஸுபர்வாண:
ஸுதீக்ஷ்ணாக்ரா: ஸரோஷா புஜகா இவ । ப்ராத்ரு
ஸம்ஜ்ஞமமித்ரம் தே வாலினம் க்ருதகில்பிஷம் । சரைர்விநிஹதம்
பச்ய விகீர்ணமிவ பர்வதம் ॥ என்று இப்படி ராகவன் சூர்ய
னுக்கு நிகரானவைகளாயும், வியர்த்தமாகாததுகளாயும் உள்ள
என்னால் விடுபட்ட பாணங்கள் கெட்ட விருத்தியுடன் கூடின
வாலியின்பேரில் விழப்போகிறதுகள். கழுகு இறக்கைகள் பூண்ட
துகளாயும், இந்திர வஜ்ரத்திற்கு துல்யங்களாயும், கூர்மையானது
களாயும் இப்படி பலவிதங்களாய் கோபத்துடன் கூடின ஸர்ப்
பங்கள்போல் விளங்கிவரக்கூடிய கடுமையான பாணங்களால்
பர்வதம் பிளக்கப்பட்டால் எப்படியோ! அப்படி அவன் விழு
வன் என்றார். இப்படி ராமன் இரண்டு மூன்று இடத்தில்
சொல்லியிருக்கிறார். இங்கு பர்வதம் பிளக்கப்படுவதுபோல்
என்றால் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் பர்வதங்களை பிளந்தானே!
நேரிடவா? மறைந்தா? எப்படி பிளந்தான்? க்ரௌஞ்சமிவ
ஸ்கந்த: என்று இருக்கிறதே. க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தை சுப்ர
மணியம் பிளந்தாரே, பிளக்கப்பட்ட பர்வதம் என்றால் இது
தானே கிரந்தத்தில் உள்ளபடியானால் இதுதான் வேறு இல்லை.
இதுவும் நேரிட பிளந்ததா? இல்லையா? எப்படி? இப்படி
உபமானம் சொன்னால் வாலியை மறைந்தடித்ததா? நேரிட
அடித்ததா? எப்படி? இப்படித்தானே விகீர்ணமிவ பர்வதம்
பிளக்கப்பட்ட பர்வதம்போல் என்பது. தூம்ராக்ஷ வதத்திலும்
இதே உபமானம் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இதனாலும்
நேரிடவேதான் வாலியை அடித்தார் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

தவிற மகராக்ஷ வதத்திலும் யுத்தகாண்டம் 79-ம் ஸர்க்கத்திலும் ஶிரிவிவஜ்ரஹதம்யதாவிகீணம். யென்று வஜ்ராத்தினால் பிளக்கப்பட்ட பர்வதம்போல் விழுந்த மஹாராக்ஷனைக்கண்டு தேவர்கள் சந்தோஷித்தார்கள். என்ற இடத்தில் வஜ்ராயுதத்தினால் பிளக்கப்பட்ட வதம்போல் என்றதால் இதே உபமானத்தை வால்மீகி வாலி வதத்திலும் கொடுத்தால் நேறிடவே அடித்தார் என்று பிரத்தியக்ஷம். மேலும் உத்தரகாண்டத்தில் ராவணனால் அடிபட்டு கீழேவிழும் குபேரன் எப்படி விழுந்தானென்றால் 15-ம் ஸர்க்கம் 36-ம் ச்லோகத்தில் க்ருத்தமூல இவாஶோகோ நிபபாத தநாதிப:। அடிவேர் வெட்டப்பட்ட அசோக விருக்ஷம்போல் கீழே விழுந்தான் என்று இருக்கிறது இப்படியே கவி வாலி வதத்திலும் நிக்ருத்தஇவபாதப: என்றார். இதனாலும் ஸ்பஷ்டம். தவிற மேலும் உத்தரகாண்டத்தில் ராவணன் அநரண்ய மஹாராஜனை அடித்த இடத்தில் 19-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகத்தில் வஜ்ரதக்த இவாரண்யே ஸாலோ நிபதிதோயதா। என்று வஜ்ராயுதத்தினால் பேதிக்கப்பட்ட ஸாலவிருக்ஷம் அரண்யத்தில் இருந்தால் எப்படியோ அப்படி விழுந்தான் என்றார். இங்கு ராவணன் நேறிடத்தான் ராஜனை அடித்துத் தள்ளினான். இதனாலும் ஸ்பஷ்டம். இப்படி இருக்க ராமனைப்பற்றி யுத்தகாண்டத்தில் ராமன் சொன்ன வாக்யம் என்னவென்றால் யுத்தகாண்டம் 101-ம் ஸர்க்கம் 50-ம் ச்லோகம் அராவணமராமம் வா ஜகத்ரக்ஷ்யந்தி வாநரா:। என்று இன்று ராமனுவதுமிச்சம், அல்லது ராவணனுவதுமிச்சம் அதைஜகத்துப்பார்க்கப்போகிறது என்றார். அத்துடன் இவரே அதே ஸர்க்கம் 57-ம் ச்லோகத்தில் அத்ய ராமஸ்ய ராமத்வம் பஶ்யந்து மம ஸம்யுகே। என்று என்னுடைய ராமத்வத்தை என் யுத்தத்தில் ஜகத் இப்பொழுது பார்க்கட்டும் என்றவர் அப்படியே ராமத்வத்தை காட்டி ராவணனைக் கொன்றவரான ராமன் வாலியை மறைந்தடித்தார் என்றால் இதைவிட வேறு கேவலம் என்ன இருக்கிறது? தவிற இவரே மேலும் யுத்தகாண்டத்தில் 18-ம் ஸர்க்கத்தில் 24-ம் ச்லோகத்தில் அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேஶ்வர। என்று சுக்ரீவனைப்பார்த்து நான் நினைப்பேனேயானால் என் விரலின் நுனி

யினால் பிசாச, தானவ, யக்ஷ, பூமியில் உள்ள ராக்ஷஸர்கள் ஸகலரையும் அழிப்பேன் என்றார் இவ்வளவு பௌருஷத்தையும் காகாஸுர விருத்தாந்தத்தில் ராம பௌருஷத்தை எண்ணி யாருமே அவனை ரக்ஷிக்கவில்லை. மூன்று லோகத்திலும் இவருக்குமேல் பலசாலி கிடையாது என்பது பிரத்தியக்ஷம். அப்படிசொன்ன இவர் செய்யவும் யோக்யதையுள்ள அஸ்திராதி கலையுமுடையவர், வாலிஷ்ய மறைந்தடித்தார் என்றால் இதை விட ராகவனுக்கு வேறு என்ன கேவலம் வேண்டும். மிருகத்தை மறைந்தடிக்கலாமென்றால் தனுர்வேதம் அறிந்த சுத்த க்ஷத்திரியன் ஒருகாலத்திலும் மிருகங்களை மறைந்தடிக்கவே மாட்டார்கள். மறைந்தடிக்கவும் கூடாது. மறைந்தடித்தால் மஹா நரகத்தை அடைவார்கள் என்பது பிரத்யக்ஷம். ராமாயணத்தில் தனுர்வேதம் தெரியாத வேடர்கள்கூட பக்ஷிகளையும் மிருகங்களையும் நேரிடவே அடித்து இருக்கிறார்கள் என்று கவி வர்ணித்து இருக்கிறார். ராமன் மரங்களைக்கூட நேரிடவேதான் பிளந்தார். மறைந்துகொண்டு பிளக்கவில்லை. க்ஷத்திரியகுலத்தில் பிறந்தவன் தனுர்வேதம் அறிந்தவன் வேட்டையிலும் மிருகங்களை மறைந்தடிப்பானேயானால் அவன் க்ஷத்திரியாதமனே. சுத்தக்ஷத்திரியனல்லன். அவன் தனுர்வேதம் அறிந்தவனும் அல்லன் என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்து இருக்கிறார். வேட்டையில் எப்படியும் மிருகங்களை அடிக்கலாம் ராஜாக்கள் என்பது ராமனால் சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவன் என்று சொல்லப் பட்டு இருக்கும் சுக்ரீவனுக்குத் தெரியுமா? தெரியாதா? தெரிந்து இருக்க யுத்தத்தில் வாலியை கொல்ல சக்தியுண்டா? என்று ஏன் கேட்டான்? என்ன தாத்பர்யம். வேட்டையில் எப்படியும் அடிக்கலாமென்றால் மறைந்துதான் அடிப்பானேன்? நேரிட அடித்தால் மிருகம் மேலே விழுந்தும் பிடுங்கிவிடுமோ? அதைத் தடுத்துக்கொள்ளக்கூட சக்தியற்ற தனுர்வேதத்தையா ராமன் அறிந்துகொண்டு இருக்கிறார் போலும், தனுர்வேதத்தை அறிந்த ஒரு வீர்யவான் சுத்த க்ஷத்திரியன் ஒரு பலமுள்ள மிருகத்தைக்கூட நேரிட அடிக்க யோக்யதை அற்றவனானால் அவனும் ஒரு வீரனா? அவன் கற்றுக்கொண்ட தனுர்வேதமும்

ஒரு வேதமா? இப்படிப்பட்டவனைத்தானு வால்மீகி எவன் கோபித்தால் தேவர்களும் பயப்படுவார்கள் என்று நாரதரைக் கேட்க அவரும் ராமன் என்ருரே! இப்படிப்பட்டவரையா சொன்ஞர்? ஆதலால் மறைந்தடித்தார் என்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். மறைந்து ஒரு மிருகத்தை அடிக்கலாம் என்ருல் இந்த தர்மத்தை மற்ற ஸர்வ மிருகங்களிடத்தில் காட்டாமல் இந்த வாலியிடம்தான் காட்டவேண்டும்போலும். ராமன் காட்டில் பல மான்களையும் பன்றி முதலியவைகளையும் மாரீசனை மானையும் இவைகளைமட்டும் நேறிட ஏன் அடித்தார்? இவைகள் எல்லாவற்றையும் நேறிட அடிக்க வேண்டும்? வாலி ஒரு மிருகத்தை மட்டும் மறைந்தடிக்க வேண்டும்? என்ன விதியோ தெரியவில்லை? இது ரொம்ப அழகு. இந்த மறைந்தும் அடிக்கலாம் ராஜாக்கள் மிருகங்களை என்ற இந்த ஒரு தர்மம் மட்டும் வாலிக்கு தெரியாது போலும் (இதுராமனுக்கு மட்டும்தான் இந்த தர்மம் தெரியுமா? வாலிக்குத்தெரியாதா? மயன் பிள்ளை மாயாவிக்குத் தெரியாதா? துந்துபிக்குத் தெரியாதா? 16-வரு யுத்தம்செய்த கோலபனுக்குத் தெரியாதா? இந்த தர்மம் ராமனுக்குத்தான் தெரியுமா? முன் சொன்னவர்களெல்லாம் எப்படியும் மறைந்தும் அடித்து இருக்கலாமே. அவர்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை என்றும் கவனிக்கலாம். ராமன் வாலியினுல் தனுர் வேதம் அறிந்த க்ஷத்திரியர்கள் வேட்டையில் மிருகங்களை மறைந்தடிக்கலாம் என்று சொல்லவே இல்லை, என்பதை ராமன் வாலிக்கு பதில் சொன்ன இடத்தில் இருக்கும் ச்லோகமான யாஞ்ஷிராஜஷ்யஹா த ஊரமாயாம் யஉஉ ெமாவிஹா: । என்ற முன் பின் ச்லோகங்களை திருப்பித் திருப்பி வாசித்து தனித்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் மிருகங்களை தர்மம் தெரிந்த ராஜாக்கள் மறைந்தடிப்பது கூடாது என்பது நன்ருய் தெரியும் என்பது கவியின் ஸித்தாந்தம்). எப்படியும் அடிக்கலாம் என்பது வாலிக்குத் தெரியாது என்ருல் அவன் ராமனை மிருகமான என்னை மறைந்தடித்தீரே! தர்மத்தின் வேலியை முறித்தீரே! இது அதர்மமல்லவா? என்ருனே. இதனுல் இவனுக்கு இது

தெரியுமென்று நன்றாய் தெரிகிறதே. ஆதலால் இது அங்கீகரிக்க இடமில்லை. வால்மீகி வாலியை அவன் பேசின அவ்வளவும் புலம்பல் என்று சொல்லிவிட்டதால் அவன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பே கிடையாது. கவி வாக்யரீதியாய் வாலி வதத்தில் ராமனுக்கு கீர்த்தியை வால்மீகி ஸ்தாபிப்பதால் மிருகங்களையாவது, மனுஷ்யர்களையாவது, குத்ஸிதமான மறைந்தடிப்பதான காரியத்தை ராமன் செய்தார் என்று கவி சொல்லாதபோது எப்படி சொல்வது? 24536 ச்லோகத்திலும் வால்மீகி ஒரு ச்லோகத்திலாவது அவர் வார்த்தையில் ராமன் வாலியையடித்தபோது மறைந்துகொண்டு இருந்தார் அல்லது மறைந்தடித்தார் என்று சொல்லாததால் மற்ற யார்வாக்கியங்களும் பிரயோசனமில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். நாரத வால்மீகி வாக்யத்திற்கே முதல் கௌரவமாதலால் நாரதரும் யுத்தத்தில் ராமன் வாலியைக் கொன்றார் என்று ராமனுக்கு பௌருஷத்தையே காட்டிவிட்டதாலும் மறைந்தடித்தார் ராமன் வாலியை என்பது ஒரு விதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம்.

இக்கிரந்தத்தில் வாலியானவன் ராவணனிடம் உள்ள பிர்ம்மசக்தி, பயங்கரமான சூலம், அவனிடம் உள்ள பயங்கரமான மயகல்பிதமான சக்தி, ராவணனுக்கு உள்ள அற்புதமான வரபலம் இதுகளுக்கு பயந்தே வாலி ராவணனிடமும் ஸமயத்தை அனுஸரித்து ராவணன் வாலியிடமும் ஸ்னேகம் செய்து கொண்டதாக இக்கவியின் அபிப்பிராயம் வாலியின்பலம் ராவண பலத்திற்கு கொஞ்சமாவது ஸமானம் அல்ல என்கிறார். ராவணன் மஹா பலிஷ்டன் என்றார். இதை எப்படி கண்டுபிடிக்கிறதென்றால் ஆதிமுதல் கிரந்தத்தில் உள்ள ராவண பௌருஷத்தையும் எடுத்து தனித்து எழுதி வாலி பலத்தை தனித்து எடுத்து எழுதி அதிலிருந்து கவனித்தால் அப்பொழுதுதான் தெரியும் இக்கிரந்தத்தில் கவியானவர் ராவணனை ராமன்தான் யுத்தம்செய்து ஜயிக்கமுடியுமே தவிற மற்ற எவருமே எதிர்க்க முடியாது என்று ஸ்தாபிக்கிறார். அதிலும் ராமன் ஆதித்ய ஹ்ருதயத்தை உபதேசம் செய்துகொண்டுதான் ராவண வதம்

செய்தார். க்ஷத்ரிய தேஜஸ்ஸுடன் இந்திரபலமுள்ள வாலிக்கு பிர்ம்ம தேஜஸ்ஸுள்ள ராவணனை என்ன செய்ய முடியும்? ஆதலால் வாலியைக்காட்டிலும் ராவணன் பலிஷ்டன் என்று கவி ஸ்தாபிக்கிறார். இதனாலே வாலி ராவணர்கள் ஸ்நேகம் ஸமமான ஸ்னேகம் அல்ல என்றார் கவி. ராமனும் விஷ்ணுவின் பாதி பலத்துடனும் பிறந்து பிர்ம்ம தேஜஸ்ஸையடையப்போகிற வராயுமுள்ள ராமனும் குடும்பத்தில் மூதாதையின் பிள்ளையான பிர்ம்ம தேஜஸ்ஸுள்ள ஸுக்ரீவனும் செய்துகொண்ட ஸ்நேகம் ஸமான ஸ்னேகம் என்றார்.

இப்படி ராமனும் சுக்ரீவனும் ஸ்னேகம் செய்துகொண்டதும் ராகனும் சுக்ரீவனும் ஒரே ஆஸனத்தில் ஸமான ஸ்னேகமாதலால் அமர்ந்தார்கள். ஸ்னேகத்திற்காக ராகவன் சுக்ரீவனை பார்த்து ராவண இருப்பிடத்தைச் சொல்லு இப்பொழுதே கொல்லுகிறேன் என்றார். சுக்ரீவன், வாஸ்தவத்தில் ராவண இருப்பிடத்தைச் சொல்லு இப்பொழுதே வதிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறவருக்கு, நிச்சயம் தெரியாதவரையில் எப்படிச்சொல்லுவதென்று ஸர்வதா தெரியாது என்றும் குறிப்பிட்டு அதை அநுஸரித்தே ஸீதையைத் தேடச்சென்ற ஸகல வானரங்களிடத்திலும் ராவண இருப்பிடத்தையும் தேடிவரச்சொன்னான் என்று மேலேபிரமாணம். இப்படிஸுக்ரீவன் ராகவனுக்குச்சொல்லிவிட்டு ஸீதை எங்கு இருந்தாலும் தேடிக் கொடுக்கிறேன் என்றான். மேலும் கொஞ்சகாலத்திற்கு முந்தி ஒரு ஸ்திரீஜாதியை ஒருவன் கொண்டுபோனான். அவள் ஒரு ஆபரண முடிச்சுப் போட்டாள். அவள் ராமா லக்ஷ்மணா என்று கத்திக்கொண்டு போனதால் அவளை ஸீதை என்று எண்ணுகிறேன் என்று இப்படிச் சொல்லி ஆபரண முடிச்சைக் கொடுக்க ராகவன் ஆபரணங்களைக் கண்டுவிட்டு துக்கப்பட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து இதுகளை நீபார் என்று தெரிவிக்க லக்ஷ்மணன் அண்ணா, எனக்கு இந்த கேயூராதி ஆபரணங்கள் தெரியாது. இந்த நூபுரம் மட்டும் இது ஸீதையுடையது என்று நான் தினம் நமஸ்கரிப்பதால் தெரியும் என்று இப்படிச் சொன்னார், ராகவன் அது கேட்டு மேலும் துக்கிக்க சுக்ரீவன் ஸமாதானம் செய்து, ராகவா

துக்கத்தை விட்டுவிடும். துக்கம் ஸகலத்தையும் அழித்துவிடும் நான் துக்கத்தாலேயே பலக்குறைச்சல் உடையவனாய் இருக்கிறேன் என்று இப்படிச் சொல்லி ஸமாதானம் செய்தான். இதனாலேயே துக்கப்பட்ட ராகவனுக்கு சுகத்தில் இருக்கும் வாலியைக் கொல்ல பலம் இருக்கிறதா என்று ராகவனிடம் ஸம்சயப்பட்டு ஸுக்ரீவன் விருக்ஷாதிகளைப் பேதிக்கச் சொன்னான். பாயஸத்தினால் அவதாரம் நான்கு குழந்தைகளுமானபடியால் இவர்களுக்கு பலக்குறைச்சல் என்பது கிடையாது என்று வால்மீகி ஸ்தாபிக்கிறார். இந்த விசேஷத்தினாலேயே அந்த ராகவாதிகள் 12 வயதிலேயே காம சுகத்தை அடையும்படியான காலம் வந்தது என்றார் கவி. இப்படி சுக்ரீவன் ஸமாதானம் செய்ய ராகவன் தன்னை உடனே தேற்றிக்கொண்டுவிட அப்பொழுது சுக்ரீவன் ராகவனைப் பார்த்து நான் வாலியால் ரொம்ப சிரமப்படுகிறேன். ஆதலால் வாலி வதம் செய்யவேண்டும் என்று இப்படிச் சொல்ல, ராமன் அப்பொழுது வாலிக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் வந்த விரோத கதையைக் கேட்க அப்பொழுது சுக்ரீவன் விரோதக் கதையைச் சொன்னான். ஒற்றுமையாய் இருந்ததைச் சொல்லி பிறகு விரோதம் வந்ததைக் கவனிப்போம்.

இப்பொழுது சொல்லும் கதை அகஸ்தியர் ராமனுக்குச் சொன்னது. ரிக்ஷராஜஸ் என்ற வானரன் பிர்ம்மதேவனால் உண்டாக ஒரு நாள் ஒரு குளத்தில் தீர்த்த பானத்திற்குச் சென்றபோது அங்கு தீர்த்த பிரபாவத்தால் பெண்ணான ஸமயம் அவளிடத்தில் கர்ப்போத்பத்தி இல்லாமல் கேவலம் வீர்யத்தினின்றும் இந்திரனால் வாலியும் சூரியனால் சுக்ரீவனும் உண்டாகிவிட பிறகு மறுநாள் ரிக்ஷராஜஸ் பழைய ரூபம்கொண்டு இரண்டு குட்டிகளுடன் பிர்ம்மதேவன் பக்கத்தில் வர அவரால் ஆக்யாபனம் செய்யப்பட்டு கிஷ்கிந்தையில் கொஞ்சகாலம் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவிட்டு வாலிக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து சுக்ரீவனைக் காத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு புண்ணிய லோகமடைய பிறகு வாலி சுக்ரீவனுடன் இருந்தான். வாலி மூர்க்கனாதலால் சுக்ரீவன் வேலைக்காரனைபோல் இருந்தான். இனி விரோதக்கதையை

ஸுக்ரீவன் ராகவனுக்குச் சொன்னான். அதாவது ராமா நான் வாலியுடன் இருந்துகொண்டு இருந்த காலத்தில் ஒருநாள் மாயாவி என்ற ராக்ஷஸன் வாலியை சண்டைக்கு கூப்பிட வாலியும் புறப்பட நான் அப்பொழுது கூடப் புறப்பட இருவரைக் கண்டு அவன் ஓடினான். அந்த அஸுரன் ஒரு குஹையில் நுழைந்தான். வாலியும் பிரவேசிக்க, நானும் பிரவேசிக்க என்னை உள்ளே வரக்கூடாது என்று சபதம் செய்து உள்ளே சென்றான். ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாக வாலியையும் காணாதிருக்க பிறகு இரத்தவெள்ளம் வெளிவர அப்பொழுது வாலி செத்துவிட்டதாக பல சின்னங்களால் தெரிந்ததால் அவனுக்கு கர்மங்களை செய்து அக்குஹையையும் மூடிவிட்டு ஊரை நாடி வந்தபிறகு பிரஜைகளாலும், மந்திரிகளாலும் பலாத்காரமாக பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு நான் ராஜ்யத்தை பரிபாலித்துக்கொண்டு இருக்க மேலும் ஜாதியின் குலதர்மப்படி வாலி பத்னியும் என்னையடைய அவளுடனும் இருந்துகொண்டு இருந்தபோது வாலி ராக்ஷஸர்களை குஹையில் கொன்றுவிட்டு குஹை வாசலில் வர, குஹை மூடி இருந்ததையும்கண்டு கைகால்களால் அக்குஹையைத் திறந்துகொண்டு ஊர் வந்ததும், அவன் பிழைத்து வந்ததில் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அவனை நமஸ்கரித்து முந்தி இருந்ததுபோல் இரும்; உமது பத்னியையும் அடையும் என்று பல விதமாய் பிரார்த்தித்தும் கேளாமல் என்னை அடித்து விரட்டினான். (வானர ஜாதி குலதர்மப்படி இருக்கும் முறையை விட்டு வாலி பலாத்காரமாய் ஸுக்ரீவன் பத்னியை அபகரித்ததால் ராமன் வாலியைக் கொன்றார். இப்படி குலதர்மம். ஒரு பிராதா உயிருடன் இருக்கும்போது, மற்றொரு பிராதா, உயிருடன் இருப்பவன் பத்னியை அடையக்கூடாது. வாலி செத்தபிறகு தாரை ஸுக்ரீவனுடன் இருப்பதாய் மேலே பிரமாணம். ஆதலால் தெரியாமல் ஒருவன் செத்ததாய் அடையாளங்களால் ஏற்பட்டால் அந்த குலதர்மப்படி பிராதாவின் பத்னியை மற்றொரு பிராதா அடைந்துவிட்டால் அதிலும் தோஷம்கிடையாது என்று அந்த குலதர்மப்படி ஸித்தாந்தம். அப்படியிருந்தும் செத்த அடையாளங்கள் ஏற்பட்டு இருந்ததால் கர்மங்களையும் சுக்ரீவன்

வாலிக்கு செய்துவந்து இருக்க நடந்ததை அறியாதவனுன வாலி வானர குலதர்மத்தை அறிந்திருந்தும் பிறந்தது முதல் சுக்ரீவ னிடம் த்வேஷித்தவனுதலாலும், மூர்க்கனுதலாலும், பாபியாத லாலும், துஷ்டாத்மாவாதலாலும் சுக்ரீவனே மேலும் அடித் தான்.) ஆனுல் நான் அவனே அடிப்பதற்கு என் மனமும் தர்ம மும் இடம் கொடாததால் நான் அவனே ஒன்றும் செய்யவில்லை. அப்படி விறட்டியடித்ததால் நான் அவன் வரக்கூடாத இந்த ரிச்ய மூகம் மலயம் என்கிற மலைகளுக்கு வந்து இருக்கிறேன் என்று இப்படிச் சொல்லி என்னை கார்க்கவேண்டும் என்முன். தவிற அடிக்கடி என்னைக் கொல்லவும் ஆள்களை அனுப்பிக்கொண்டு இருக்கிறுன். அவர்கள் எல்லேக்கு வெளியில் வந்து கர்ஜிப்பார் கள். நான் அவர்களை கொன்றுகொண்டு இருக்கிறேன். பிள்ளை யாயும், தம்பியாயும், சரணுகதனுயும் உள்ள என்னைக் கொல்ல தீவ்ர எண்ணம் கொண்டு இருக்கும் வாலியைக் கொல்லவேண்டும் என்று சொல்ல ராமன் அப்படியே என்றும் சொல்லிவிட்டு பல பாணங்களால் நான் அவனைக் கொல்லுகிறேன் என்றும் சொல்லி வாலி இங்கு வரக்கூடாது என்று சொன்னுயல்லவா! அது என்ன காரணம் என்று கேட்க உடனே சுக்ரீவன் ராமா! துந்துபி என்றவன் எருமைக்கடா ரூபத்துடன் கிஷ்கிந்தையின் கோட்டை வாசலில் வாலியுடன் சண்டைபோட அப்பொழுது வாலி அவனே அடித்து ஒருயோசனை (10 மயில்) எறிந்தபோது அந்த சரீரத் தால் மதங்கர் ஆச்ரமம் ரக்தமாகி விருக்ஷங்களும் பேதிக்கப பட்டதால் உண்டான துக்கத்தால் மதங்கர் அந்த ஆச்ரமத்தை சுற்றி ஒரு யோசனே வாலி வந்தால் தலே வெடிக்கும் என்று சபித்து அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தால் அவர்கள் மலை களாகிவிடுவார்கள் என்றும் சபித்தார். நான் அந்த வாலி ஜனன முதல் ஜந்மசத்ருவாதலாலும் எனக்கு வாலி என்பவன் பிராதா என்ற வியாஜமே தவிற வேறல்ல ஆதலாலும் அந்த சாபம் என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் பிடிப்பதில்லை. வாலி அவரை வந்துகண்டு அந்த சாபம் கொடுத்த தினத்தில் இல்லையா தலால் மறுநாள் முதல் தானுதலால் அவரைப் பிரார்த்தித்தும் அவர் திரஸ்கரித்துவிட்டார். ஆதலால் நான் என்னைச் சேர்ந்தவர்

களுடன் இங்கு இருக்கிறேன் என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று சொன்ன சுக்ரீவன் வார்த்தை கேட்டு ராகவன் அப்படியே கொல்லுகிறேன் என்றார். சுக்ரீவன் ராகவனைப் பார்த்து உத்தகா நான் வாலியின் பூர்ண பலத்தை யுத்தத்தில் பார்த்து இருக்கிறேன் உமது பலம் எனக்குத் தெரியாது ஆதலால் தங்களுக்கு வாலியுடன் எதிர்த்து அவனை யுத்தத்தில் கொல்ல தங்களுக்கு பலம் இருக்கிறதோ என்று ஸம்சயப்படுகிறேன் என்று தெரிவிக்க அதுகேட்டு லக்ஷ்மணன் சற்று கோபத்துடன் எந்தவிதமான காரியத்தை என் அண்ணு செய்வாரேயாகில் வாலியை யுத்தத்தில் கொல்ல சக்தி உண்டு என்றெண்ணுவீர் என்று கேட்க உடனே சுக்ரீவன் இதோ தெரிகிற இந்த ஸப்தஸால வீருக்ஷங்களில் ஒரு மரத்தை ஒரு பாணத்தால் பிளந்தால் ராமனுக்கு வாலியைக் கொல்ல பலமுண்டு என்றும் இதோ தெரிகிற இந்த துந்துபியின் எலும்புக்கூட்டை 200 விற்கண்டதூரம் (அதாவது வாலி பச்சையாய் இருந்த துந்துபியை அடித்து ஒரு யோசனை தூரத்தில் எறிந்ததால் அதற்குமேலொத்த தூரமான 200 விற்கடை என்பது) எடுத்தெறிந்தால் ராமனுக்கு வாலியை யுத்தத்தில் கொல்ல பலமுண்டு என்று எண்ணுவேன் என்றான். எதற்காக ஏழு மரத்தில் ஒன்றை ஒரு பாணத்தால் பிளக்க வேண்டும் என்றால் வாலி தினப்படி நேற்று இருந்த பலம் இன்றைக்கு இருக்கிறதா என்று பரீக்ஷிப்பதற்காக தினம் ஒவ்வொரு மரத்தைப் பிடித்து அதிலுள்ள இலைகள் உதிர்ந்துவிடும் போல் அவ்வளவு வேகமாய் உலுக்குவான். ஆனால் இலைகள் உதிர்ந்து மரம் மொட்டையாகிவிடாது. ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு உலுக்கினானோ அவ்வளவே மறுநாள் உலுக்கினால் பலம் ஸரியாய் இருக்கிறதென்ற தீர்மானம். முடியாமல் சிரமப்பட்டால் அன்று பலக்குறைச்சல் என்று தீர்மானம். இப்படி தினம் செய்வதால் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது இந்த மரங்கள் ஏழும் மதங்கரால் சபிக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் அல்லவா இருக்கிறது. அப்படியிருக்க இவன் (வாலி மரங்களை அசைத்து நாளாகி இருக்குமே. அப்படியிருக்க என்றய தினமோ அசைத்த ஒரு கணக்கை வைத்துக்கொண்டு ஏழு மரத்தை ராமன் பேதித்

தால் வாலியைக் கொல்ல தீர்மானிக்கலாமோ எனில் நாளாக நாளாக மனுஷ்யர்கள், மிருகங்கள், இவர்களுக்கு பலம் குறையும். நாளாக நாளாக மரங்களுக்கு வைரம் பாய்ந்து பலம் ஜாஸ்தியாகும். ஆதலால் இதுதான் நல்லது என்று தீர்மானித்து ஒரு மரத்தை ஒரு பாணத்தால் பிளந்தால் போதும் என்றான். உடனே ராகவன் தனது கால் கட்டை விரலால் துந்துபியின் எலும்புக்கூட்டை பத்துயோசனை தூரத்தில் எறிந்துவிட சுக்ரீவன் இது வாலி ஏதோ ஒரு தடவை எறிந்தது தவிர துக்கப்பட்ட உமக்கு இதாவது முடிகிறதோ என்று பார்த்தேன். இதில் போதாது. இதில் எனக்கு திருப்தி ஏற்படாது. தினப்படி பரீக்ஷிக்கும் மரங்களில் ஒன்றை ஒரு பாணத்தால் பிளந்துவிட்டால் கட்டாயம் வாலியை செத்தவனாகவே எண்ணிவிடுவேன். என்று குறிப்பிட அது கேட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் ராகவன் ஒரு அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க அது ஏழு மரங்களையும் பிளந்து பூமியையும் பிளந்து பக்கத்தில் இருந்த பர்வதத்தையும் பிளந்து அதிவேகமாய் திரும்பி வந்தது. அதை அப்படியே கண்டு கிரந்தம்செய்யும் வால்மீகி ராம பலத்தில் மிகவும் பிரமித்தவராய் ஸகல அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களுக்குள் முதல் பேர்வழியாய் விளங்கிவரப்பட்டவராயும் சூரனையும் இருக்கும் ராகவனை சுக்ரீவன் பார்த்தான் என்றார். (இப்படி ராமனை மஹாவீரன் என்று இங்கு வர்ணிக்கும் வால்மீகி குத்ஸிதமான காரியமாயும் சிரேயஸ்ஸுக்கு குறைவை உண்டுபண்ணக் கூடியதாயும் கீர்த்தியை அழிப்பதாயும் உள்ள மிருகத்தை மறைந்தடிப்பதான காரியத்தை ராமன் செய்தார் என்று எப்படி வால்மீகி சொல்லுவார்?) ராமன் இப்படி ஸர்வத்தையும் பிளந்ததைக் கண்டு அதிப்ரமைகொண்டு ஸுக்ரீவன் ராம பௌருஷத்தை சிலாகிக்கிறான். முதலில் ராகவனிடம் ஸ்வு தர்க்ஷம் தூஜெலீயஉம் ஸஉவெ் தவ ரவவ। என்று ஸஉவெ யுத்தத்தில் உமது பலம் தெரியாது என்றான். யுத்தத்தில் என்றால் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையில் என்றர்த்தமல்லவா எப்படி? தவிர இருவர் யுத்தம் செய்யும்போது நடுவில் அந்யன் ஒருவன் பிரவேசித்து இருவரில் ஒருவனை அடித்தால் அதற்கு யுத்தத்தில்

கொன்ருன் என்று பெயர் உண்டா? எப்படி? அப்படிச் செய்தால் அது தர்மயுத்தமா எப்படி? தவிர யுத்தத்தில் என்ருல் யாரையாவது மறைந்தடிப்பது என்றர்த்தமா? மேலும் இக்கிரந்தத்தில் யுத்தம் என்று இப்படி சில பதம் உண்டு. அத்தனை இடத்திலும் மறைந்தடிப்பதென்றர்த்தமா? யுத்தே, யுதி, ஸமராக்ரே, ஸம்க்யே, ஸமரே, ஆஜௌ, ஸம்யுகே, ரணே, ம்ருதே என்று இப்படி இன்னும் சில பதங்கள் உண்டு. இதுகளுக்கெல்லாம் மறைந்தடிப்பது என்றர்த்தமா? வாலிவதத்தில் யுத்தே, ம்ருதே, ஸம்யுகே, ரணே, ஸமரே இவ்வளவும் பிரயோகிக்கப்பட்டு இருக்க இதுகளெல்லாம் மறைந்தடிப்பதென்பதற்கு பிரயோசனமாகுமா? வாலிவத கட்டத்தில் மட்டும் மறைந்தடிப்பது என்றும் மற்ற ஸர்வ இடத்திலும் இந்த பதங்களுக்கு நேர்நின்றடிப்பது என்றும் அர்த்தமாகுமா? இது என்ன நியாயம். இது இக்கிரந்தத்தின் மஹிமையை அறியாதவர்கள் அபிப்பிராயமே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. என்று கவியின் ஸித்தாந்தம். தவிர இப்பதங்கள் இக்கிரந்தத்தில் பால காண்டம் முதல் உத்ரகாண்டம் முடியும் பரியந்தம் குறைந்தது 225 இடங்களில் பிரயோகம் செய்யப்பட்டு இருக்க அத்தனை இடத்திலும் இப்பதங்களுக்கு மறைந்து என்று அர்த்தம் சொல்லிவிட்டால் ஒத்துக்கொள்ளலாம். இல்லாவிடில் இது பிசகு என்றே ஸித்தாந்தம். இப்பதங்களெல்லாம் ஒருவர்க்கொருவர் கைகலந்து யுத்தம் செய்தாலொழிய பிரயோகிக்கத் தகுந்த பதங்களே அல்ல என்று கவியின் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் இப்பதங்கள் உள்ளமட்டில் மறைந்தடித்தார் ராமர் வாலியை என்று ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஸுக்ரீவன் ராமனை துந்துபி சரீரத்தை எறியச் சொன்னனல்லவா? வாலி துந்துபியை மறைந்துகொண்டு எறிந்தான? இல்லையே. ராமனும் நேரிடத்தானே எறிந்தார். வாலியும் ஒவ்வொரு மரத்தையும் நேறிடத்தானே அசைத்தான். ராமரும் நேறிடத்தானே பிளந்தார். இப்படி இருக்க வாலியை மட்டும் மறைந்தடிக்கவேண்டும் என்று என்ன விதி? தவிர வாலியைக்

காட்டிலும் ராமனுக்கு பலம் ஜாஸ்தியாய் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அதிகபலம் இருக்கிறது என்று வால்மீகியாலும் ஸுக்ரீவனாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கதை இக்கிரந்தத்தில் உள்ள மட்டும் இந்த இரண்டு பரீக்ஷை செய்த கதை உள்ளமட்டும் மறைந்தடித்தார் வாலியை என்று சொல்லும் பரம்பரை பொய் யானது நிலைக்காது என்றும் ஸித்தாந்தம். மறைந்தடித்தார் என்பது வேண்டுமானால் பரீக்ஷையில் தேறின இரண்டு கதை களையும் தள்ளிவிடவேண்டும். மறைந்தடிப்பதற்கு பரீக்ஷையே வேண்டியதில்லையே. மறைந்தடிப்பதற்கு தான் தர்மம் தெரிந்த க்ஷத்திரியர்கள் தனுர்வேதம் கற்றுக்கொள்வது போலும்! இது என்ன அழகோ தெரியவில்லை. வாலியை மறைந்தடித்தார் ராமன் என்ற பெயருள்ள இவருக்கு சூரன் என்ற பெயர் என்னவேண்டி யிருக்கிறது. ஆதலால் மறைந்தடித்தார் என்பது ஒருவிதத் திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்றும் ஸ்பஷ்டம். இப்படி ஸப்தஸால மரங்களை உத்தம அஸ்திரத்தால் பேதித்த ராம பௌருஷத்தைக் கண்ட சுக்ரீவன் ராகவனைப்பார்த்து புருஷர்களுக்குள் சிரேஷ்டனே! ஸேந்த்ராநபி ஸுராந்ஸர்வாந் த்வம் பாணை: புருஷர்ஷப। ஸமர்த்த: ஸமரே ஹந்தும் கிம் புநர் வாலிநம் ப்ரபோ। நீர் யுத்தத்தில் இந்திராதிஸமஸ்த தேவர் களையும் உமது பாணங்களால் கொல்ல யோக்யதை உள்ள உமக்கு இந்த அல்பனான வாலி எவ்வளவு என்றும் சொல்லி ஒரு அஸ்திரத்தால் ஸப்தஸாலமரங்களையும் பேதித்து பாறையையும் பூமியையும் பிளந்தெரிந்த உமது எதிரில் இருந்து யுத்தம் செய்ய எவன் இருக்கிறான். ஒருவனும் இல்லையே. என்று இப்படி தெரிவித்தான். விருக்ஷங்களின்பேரில் பிரயோ கிக்கப்பட்டது அஸ்திரமே தவிர பாணம் அல்ல என்று ஸ்பஷ் டம். அஸ்திரத்திற்குத்தான் தோன்றினபடி செல்லக்கூடிய யோக்யதையும் திரும்பிவரும் யோக்யதையும் உண்டு என்றும் ஸ்பஷ்டம். இரண்டொரு இடங்களில் கவி பொதுவாய் பதப் பிரயோகம் செய்து இருக்கலாம். அது எங்கு, எப்படி என்று கண்டுபிடித்தறியவேண்டும். அஸ்திரம் வேறு என்று கவியே குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். அயோத்யா காண்டம் 1-ம் ஸர்க்கம்

இஷ்வஸ்த்ரவிதுஷாம் ச்ரேஷ்ட: என்றும் அயோத்யா காண்டம் 100-ம் ஸர்க்கத்தில் 14-ம் ச்லோகத்தில் இஷ்வஸ்த்ரவரஸம்பந்நம் । என்றும் அஸ்திரம் வேறு பாணம் வேறு என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இப்படி சுக்ரீவன் ராம பலத்தால் திருப்தியடைந்ததும் ராகவனும் ஸந்தோஷமடைந்து சுக்ரீவனைப் பார்த்து இப்பொழுதே புறப்படு நான் வாலியைக் கொல்லுகிறேன் என்று குறிப்பிட்டார். இப்படி வாலிவதத்திற்கு முந்தியே சுக்ரீவன் ராமபலத்தை வெளிப்படுத்தினவன் வாலிவதத்திற்கு பிறகும் சிலாகித்தான் க்ருதக்ருத்யஸ்ய தைவஸ்ய த்வத்ப்ரஸாதாந்நகருணா । என்று இதரர்களால் செய்யமுடியாத காரியமான வாலியை நேரிடக்கொன்றதால் உண்டான உத்தம கீர்த்தியுடைய ராமனை எதிர்க்க எவன் ஸமர்த்தன் அந்த ராமனுக்கு என் தயவு இருந்து ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லையே என்றான். சுக்ரீவனாவது வாலியை மறைந்தடியும் என்று சொல்லவில்லை. ராமனாவது நான் மறைந்தடிக்கப் போகிறேன் என்றும் சொல்லவும் இல்லை. ஆதலாலும் மறைந்தடிப்பதென்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். ராமன் ஸுக்ரீவனிடம் சொன்னபோதும் ஸத்யேநாஹம் ப்ரஸ்யே ஸுக்ரீவ வஸ்ய்வாமி நராதிப । என்று யுத்தத்தில் கொல்லுகிறேன் பார் என்றதாலும் யுத்தம் இவ்விருவருக்கும் உண்டு என்று ஸ்பஷ்டம்.

ராமன் வாலியை மறைந்தடித்து இருந்தால் சுக்ரீவன் ராமனை பரீக்ஷைசெய்தது வியர்த்தமல்லவோ? தவிற நான் வாலியை ஒரு பாணத்தால் அடிக்கிறேன் வைரியான பிராத்ருரூபியான அவனை நீ எனக்குக் காட்டு. எதுபரியந்தம் அவன் வனத்தில் அடிபட்டு புழுதிகளில் புரளவில்லையோ, என் கண்ணுக்குத் தென்பட்டு உயிருடன் அவன் திரும்பிவிடுவானேயாகில் நீ என்னை அடைந்து தோஷத்துடன் கூடின என்னை அப்பொழுது தூஷிக்கலாம் என்று சொல்லி மேலும் நான் ஸப்த ஸாலங்களை எந்த வீர்யத்தால் அடித்தேனோ அந்த என் வீர்யம், எந்த உன்னால் பார்க்கப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட வீர்யத்தால் இப்பொழுது என்னால் அந்த வாலி கொல்லப்படுவான்.

என்றால் இதுபரியந்தம் பொய் சொல்லப்படவில்லை என்றும் சொல்லிஇருக்க இதில் பௌருஷத்தை வெளிப்படுத்தும் இவர் மறைந்தடித்தார் என்பது எப்படி? இதற்கு மறைந்தடிக்கிறேன் என்று சொன்னதாக ஆகுமா? வநெவாஂஸ-ஷ-வெஷூதெ என்று இருப்பதால் வனத்தில் வாலி புரளுவது என்பது பொருத்தமல்ல. சண்டை காட்டில் எப்படி நடக்கும். பொட்டலில்தானே சண்டை நடக்கவேண்டும். ஆதலால் வநெ என்பதை அடுத்த ச்லோகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். என்றும் சொல்லி மேலும் நீ வனத்தில் வந்து தூஷிக்கலாம் என்று அர்த்தம் என்றும் பிந்தி ஊஊஹய என்றும் சொல்லி இருப்பதால் பிந்தியும் உஹயாஊஸுராவவஂ என்ற ச்லோகத்தை உஹயாஊஸராவவஂ என்று சிலதில் இருப்பதால் சுக்ரீவன் ராகவனுக்கு வாலியைக் காட்டினான் என்று சேர்த்துக்கொண்டு ராமன் இருக்கும் வனம் என்றும் எடுத்துக்கொண்டு மறைந்து இருக்கிறார் என்று அர்த்தம் என்று சிலர் யுக்தி. அதையும் வால்மீகி கண்டிக்கிறார். எப்படியெனில் சண்டை வனத்தில் தான் என்றும் காட்டி கிஷ்கிந்தையே காட்டில்தான் இருக்கிறது என்றும் சொல்லி கிஷ்கிஸா அிதூகாநநா। என்றும் (இப்படி வனமத்தியில் உள்ள கிஷ்கிந்தை என்று பல பிரமாணம் உண்டு) குறிப்பிட்டுக்காட்டி மேலும் வநெ என்பது பிந்தின ச்லோகத்தில் வாாமல் இருப்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். ச்லோக அன்வயமே வனத்தில் வாலி புழுதியில் புரளுவான் என்று பிரமாணமாதலால் அதை மாற்றமுடியாது. தவிற பிந்தி உஹயாஊஸ ஈாவவஂ என்ற ச்லோகத்தால் பலம் என்றால் அதுவும் ஸரியாய் இல்லை. அதாவது சுக்ரீவன் காட்டியும் ராமன் அடிக்கவில்லை. என்று மேலே பிரமாணம் தெரிகிறதே. அதாவது காட்டின பிறகு வாலி சுக்ரீவர்களுக்கு கோரயுத்தம் நடக்கிறதாயும் பிறகு ரொம்ப நாழிகழித்து வாலியைக் கொன்றதாய் இருப்பதால் இவன் காட்டி பிரயோஜனமில்லையாதலாலும் காட்டினான் என்பதே பிசகு என்றே ஸித்தாந்தம். மேலும் உஹயாஊஸுராவவஂ என்ற ச்லோகம்தான் சரியே தவிற உஹயாஊஸராவவஂ என்பது பிசகு என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிற ஈாவவஂ என்ற

தால் விபரீதமும் வராது அதுவும் பூர்வபக்ஷமாகிவிட்டது. முன் வாக்யத்தால் என்றும் ஸ்பஷ்டம். மேலும் ஸப்தஸாலங்களை பேதித்த என் பௌருஷத்தால் வதிக்கப்படுவான் வாலி என்ற தால் மறைந்தடிப்பது வாலியை என்றர்த்தமா? இது பௌருஷ வர்ணனை அல்லவா? ஸப்தஸாலங்களை மறைந்தடித்தாரா? இல்லையே ஆதலால் மறைந்தடித்தார் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தமல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். மேலும் ராகவன் சுக்ரீவனைப் பார்த்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைப்பதற்காகவே உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன் என்றார். மேலும் யுத்தத்திற்கு செல்லும்போது வாலியுடன் யுத்தம்செய்வதற்கு ஸகாயமான சூரியகாந்தியைநிகர்த்ததான பாணங்களை எல்லாம் பொறுக்கிக்கொண்டுபோனார் என்று வால்மீகி வர்ணித்து இருக்கிறார். மேலும் இந்த ராமன் ஒரு அஸ்திரத்தால் இந்த வாலிக்கு அண்ணாவாயும் இந்திரனுக்கு மூத்தபிள்ளையுமான ஜயந்தனை காகாஸுரனை மூன்றுலோகத்திலும் விறட்டியடித்து இருக்க இப்படிப்பட்ட சூரனுக்கு ரணஸாதகங்களான பாணங்கள் என்னத்திற்கு என்று கவனிக்கலாம். வாலியை எதிர்த்ததும் அவன் வால்மீகி வாக்யப்படி மிருகஜாதியாதலால் மரங்களையும் மலைகளையும் கொண்டு யுத்தம் செய்வான் என்ற தீர்மானம்கொண்டே அவைகளை எல்லாம் சேதிப்பதற்காகவே அவ்வளவையும் கொண்டுபோனார் என்று சொல்லி பிந்தியும் வாலியானவன் ராமன்பேரில் பிரயோகித்த மரங்கள் மலைகள் அவ்வளவையும் பாணங்களால் சேதித்தார் என்று மேலே உண்மையைச் சொல்லும் வானரர்கள் வாக்யத்தில் பிரயோகித்து இருப்பதாலும் ஸ்பஷ்டம். இவருக்கு அவனுடன் சண்டைபோட வேண்டும் என்ற எண்ணமே. ராமனுடன் சண்டைபோட வேண்டும் என்ற எண்ணம்கொண்டே இரண்டாம் யுத்தத்தில் வாலி மாலை போட்டுக்கொண்டு வருகிறான் என்றார் வால்மீகி. ஆனால் அடிபட இச்சை என்பது அல்ல இப்படி இருவருக்கும் சண்டைநடந்து இருப்பதாக பிரத்யக்ஷம். ராமன், பல பாணங்களால் ராவணாதிகளால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் ஆயுதங்கள் இவைகளை எல்லாம் பேதித்துவிட்டு கடைசியில் ஒருபாணத்தால், அவர்களை ஒருஅஸ்திரத்தால்

எப்படிக் கொன்றாரோ அப்படித்தான் உத்தமபாணத்தாலேயே வாலிவதம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. மிருகமான சுக்ரீவனிடம் ஸ்னேகம் செய்வது மட்டும் நேரிடச் செய்ய வேண்டும் மிருகமான வாலியை அடிப்பதுமட்டும் மறைந்தடிக்க வேண்டுமா? மிருகத்தை அடிக்க ஒரு தர்மம்; ஸ்னேகம்செய்ய ஒரு தர்மமா? இது எதில் இருக்கிறது. இது என்ன அக்கிரமமோ தெரியவில்லை. இப்படி இது இருந்தால் இது என்ன தர்மம். தர்மம் என்றால் கேள்விமுறையில்லாத தர்மம் என்பதே தவிற வேறொன்றும் அல்ல என்பது ஸத்யமாகிறது. சுக்ரீவன் ராகவனை வாலியுடன் யுத்தம்செய்து கொல்லவேண்டும் என்று கேட்டதால் யுத்தம்செய்தே கொன்றபிறகு சுக்ரீவனும் பார்த்து விட்டு ஓஜஷூஹூுஂஉகஉ-ஓ! என்று என்னால் பலனும் பார்க்கப் பட்டது உம்முடைய கர்மாவும் பார்க்கப்பட்டது என்கிறான். தவிற இது ஸாதாரணம். ராகவனுக்கு இதில் பிரஸித்தமான கீர்த்தி என்று குறிப்பிட்டதால் ஸ்பஷ்டம். இவர் மறைந்தடித்து இருப்பாரேயானால் இவ்வளவுதானா உமது யோக்யதை என்று சுக்ரீவன் ராமனை பரிஹாஸித்து விடுவான். இதில் கொஞ்சமும் ஸம்சயமில்லை. சுக்ரீவனே வாலியைப் பிழிந்து விடுவான். சுத்தவீரன். ஆதலால் ராமன் மறைந்து அடித்து இருந்தால் கட்டாயம் உதாஸீனம் செய்து விடுவான். தாரையும் வாலியிடத்தில் ராமனை யுத்தத்தில் தடுக்கமுடியாது. மஹா சூரன் என்றாள். வாலி அடிபட்டு விழுந்ததும் ராமனுடைய கடுமையான பாணங்களால் எனது நாதன் அடிபட்டு விழுந்தானா என்று கொஞ்சமும் சித்தம் கலங்காமல் ராமனுக்கும் வாலிக்கும் சண்டை நடந்ததை கண்ணாரக் கண்டுகொண்டு இருந்து ஊரை நாடிவந்த வானரர்களை தாரை கேட்டதாய் வால்மீகி குறிப்பிட்டார். வானரர்கள் தாரையிடம் (அக்லிஷ்டம்) க்லிஷ்டமில்லாத உண்மையான விஷயத்தை சொன்னார்கள் என்று பதம் இருக்க வியாக்யாதாக்கள் யுக்தியாய் சொன்னார்கள் என்றார்கள் இது பொருத்தமல்ல. வெகு இடங்களில் வியாக்யாதாக்கள் மூலத்திற்கு அப்படியே வியாக்யானம் செய்யாமல் மனம்போனபடி செய்து இருப்பதால் மூலத்திற்கு விரோதமான வியாக்யானங்கள்

எந்த மஹான்களுடையதானாலும் ஸ்ரீராகவ குணங்களுக்கு தோஷங்களைச் சொல்வதால் தள்ளத் தகுந்ததென்று ஸித்தாந்தம். இந்த வானரர்கள் ராமனும் வாலியும் சண்டை போட்டதை கண்ணாரக்கண்டு சொன்னதை இந்த வியாக்யாதாக்களும் மற்றவர்களும் ஸரியல்ல என்று சொல்லிவிட்டால் இப்படி இந்திரஜித்து யுத்தத்தையும் கும்பகர்ண யுத்தத்தையும் கண்ணாரக்கண்டு ராவணனிடம் போய் சொன்ன ராக்ஷஸர்கள் வார்த்தைகளையும் பொய்யாகச் சொல்லவேண்டும். அது சொல்ல முடியாத விஷயம். ஆதலாலும் கவி எங்கு எப்படி சொல்லி இருக்கிறார் என்பதை கவனித்தே பேசவேண்டும். ஆதலால் வானரர்கள் ஸத்யத்தையே சொன்னதாக கவி சொல்லிவிட்டதால் அது தள்ளத் தகுந்ததல்ல என்றும் கவிவாக்யப்படி ஸித்தாந்தம்.

இக்கிரந்தத்தில் எந்த விஷயத்திற்கும் ஒரு ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லவேண்டுமானால் ஸகலத்திற்கும், எதற்கும் அந்தந்த இடத்தில் சொல்லாமல் வால்மீகி எல்லா இடங்களிலும் எல்லா விஷயத்திற்கும் யார்யார் எங்கெங்கே சொன்னார்களோ அங்கங்கே ஆதாரங்களைச் சொல்லியிருப்பதால் அந்தந்த இடங்களில் எந்தமட்டும் சொல்லி இருக்கிறதோ அதுகளைக் கொண்டுதான் ஸித்தாந்தம் சொல்லவேண்டுமென்பது இக்கிரந்தத்தின் உண்மை. ஆதலால் எதைப்பற்றியும் அந்த இடத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று கேட்கக் கூடாது என்பதும் பிரத்தியக்ஷம். உதாரணமாக அவதார கட்டத்தில் தனித்தனி நால்வருக்கும் பலம் சொல்லவேண்டிய இடத்தில் நால்வரில் இருவருக்குச் சொல்லி மற்ற இருவரில் ஒருவருக்கு உத்தரகாண்டத்தைத் தொட்டாலொழிய சொல்ல முடியாது. மற்றொருவரான கடைசிப் பிள்ளைக்கு பாக்கியிருப்பது என்று ஸித்தாந்தம் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் இப்படி பல உபாமானங்கள் இருப்பதால் இக்கிரந்தம் முகஸ்தமாய் இருப்பவனும் ராகவானுக்ரஹமிருப்பவனும் உள்ளவன்தான் இக்கிரந்தத்தை அறியமுடியும். என்று கவியின் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் கவி அபிப்ராயம் நேரிடவே வாலியை அடித்தார் என்பதே என்று ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகி ராம பௌருஷத்தை மேலும் சொல்லுகிறார். நிரஸ்ய பரமாயஸ்தம் சரவேகேந வாலிநம் என்று யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவனுயிருக்கும் வாலியானவன் இந்த வாக்யத்தை சொன்னான் என்றார் கவி. இதிலிருந்தும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவன் என்பது பிரத்யக்ஷமே.

வானரர்கள் தாரையிடம் என்ன சொன்னார்கள் என்றால் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் ஜீவபுத்ரே நிவர்தஸ்வ புத்ரம் ரக்ஷஸ்வ சாங்கதம் । அந்தகோ ராம ரூபேண ஹத்வா நயதி வாலிநம் । க்ஷிப்தாந்வ்ருக்ஷாந் ஸமாவித்ய விபுலாஶ்ச ஶிலாஸ்ததா । வாலீவஜ்ர ஸமைர்பாணைர் வஜ்ரேணேவ நிபாதித: । என்று எமன் ராம ரூபியாய் வந்து வாலியைக் கொன்று புண்ணிய லோகம் அனுப்பிக்கொண்டு இருக்கிறான். வாலியானவன் ராமன் பேரில் பிரயோகித்த மரங்கள் என்ன பயங்கரமான மலைகள் என்ன இதுகள் ராமனால் பாணங்களால் தடுக்கப்பட்டு வாலி யானவன் கொல்லப்பட்டான் என்றார்கள். இதுதான் முன்பின் பிரமாணத்தாலும் கவி வாக்யத்தாலும் பிரத்யக்ஷமான அர்த்தம். இப்படி உள்ள வாக்கியார்த்தத்தை எப்படி மாற்றுகிறார்கள் என்றால் அதையும் கவனிப்போம் அது அடிபடும் அழகையும் கவனிப்போம். வாலியானவன் சுக்ரீவன் பேரில் மரங்கள் பயங்கரமான மலைகள் இதுகளைப் போட்டான். அதுகளை ராமன் பாணங்களால் தடுத்து வாலியைக் கொன்றார் என்று ஒரு கக்ஷி. சுக்ரீவன் வாலிபேரில் மரங்களையும் பயங்கரமான மலைகளையும் போட்டான். அதுகளை வாலி தடுத்தான். ராமன் பாணங் களால் வாலியைக் கொன்றார் என்று இது இன்னொரு கக்ஷி. இந்த இரண்டையும் வால்மீகி பிசகு என்கிறார் அதைக் கவனிப்போம்:—

முதல் கக்ஷி அடிபடுவதை கவனிப்போம்:—

1. இக்கிரந்தத்தில் சுக்ரீவன் கைச்சண்டையை விட்டு விட்டு லாகவ யுத்தமான மரங்களையும், மலைகளையும் வாலியின்பேரில் போட்டதாய் இருக்கிறதே தவிற, வாலி தடுத்ததாய் இல்லை. வாலி சுக்ரீவன்பேரில் போட்டதாய் இந்த இடத்திலும் முன்பின்

ஒரு இடத்திலும் கிடையாதாதலாலும் வாலி சுக்ரீவன் பேரில் போட்டான். அதை ராமன் பல பாணங்களால் தடுத்தார் என்பது பிசகு என்று வித்தாந்தம். தவிற ராமன், வாலி சுக்ரீவன்பேரில் போட்ட மரங்களையும், மலைகளையும் தடுத்தார் என்றால் ராம பாணங்களால் மரங்கள், மலைகள் தடுக்கப்படும்போது பேதிக்கப் படும்போது இது வாலிக்கு தெரியாதென்பது எப்படிப் பொருத் தமாகும்? ஆதலால் இது பிசகு என்று வித்தாந்தம்.

தவிற இந்த வாலி, கடைசி பரியந்தம் ஒரு ஞானமுமடை யாத வாலி உன்னால் அடிபடவே இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என் றவன் (சண்டைக்காகவே) மாலையும் போட்டுவந்தவன் சண்டை யும் ராமனுடன் போட்டவன், பார்க்கவில்லை ராமனை என்றால் எப்படி பொருந்தும்? இதனாலும் இது பிசகு என்று வித்தாந் தம். தவிற இருவரும் யுத்தம் செய்யும்போது சுெநு)நய~ய) ஊநவ)நய~க்ஷஊஹியாவநம்। என்று இருவர் யுத்தம் செய்யும் போது தர்மிஷ்டனை ஒருவன் நடுவில் பிரவேசித்து மற்றவனை அடிக்கக்கூடாது என்ற தர்மம் இருக்க, ராமர் நடுவில் பிரவேசிக் காமல் சுக்ரீவன் களைத்தபிறகே சுக்ரீவன் வாலியின் அடி பொறுக் காமல் சத்தம் போட்டு கத்தினபிறகே ராமன் வில்லை எடுத் ததாய் கவியின் வாக்ய பிரமாணமாதலாலும், அதற்கு பிறகு சுக்ரீவன் வாலியை எதிர்த்ததாய் பிரமாணமில்லையாதலாலும், ராமன் நடுவில் அடித்தார் என்று சொல்லுவது சுத்த பிசகு என்றும், வாலி சுக்ரீவன்பேரில் போட்டதுகளை ராமன் பாணங் களால் தடுத்தார் என்பதும், நடுவில் பிரவேசிக்கக்கூடாது என்ற தர்மத்தை காப்பதற்காகவே இரண்டாம் யுத்த, இரண்டாம் யுத் தத்தில் சுக்ரீவனது அடையாளம் நன்றாய் தெரிந்து இருந்தும் சுக்ரீவன் அடிபடுவதைக் கண்டு இருந்தும் ராமன் பேசாமல் இருந்து யுத்தம் முடிந்த பிறகே எதிர்த்ததாய் பிரமாணமாதலா லும் தர்ம விருத்தமான, நடுவில் பிரவேசிப்பதை இந்த ராமன் செய்து இருந்தால் இவனை தர்மாத்மா என்று இந்த கவி சொல்லியிருக்கும் பேரை எடுத்துவிடவேண்டுமென்று ஸ்திர மாவதாலும் ராகவனுக்கு வேலைக்காரனை ஹனுமானுக்கு தெரிந்த தர்மம்கூட ராகவனுக்குத் தெரியவில்லை என்று ஏற்பட்டு

விடுகிறதினாலும் அயோத்தியா பட்டணத்தில் இருக்கும் வில் பிடித்த வீரர்கள்கூட மறைந்துகொண்டு எந்த மிருகங்களையும் அடிப்பதில்லை என்று இக்கிரந்த பிரமாணமாதலாலும், ராமனை தர்மவிக்ரஹம் என்று கவி குறிப்பிட்டு இருப்பதால் நடுவில் புகுந்து பாணங்களால் தடுத்தார் என்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். தவிர வாலி போட்ட மரங்களையும், மலைகளையும்கூட தடுக்க சுக்ரீவனுக்கு யோக்யதை இல்லையென்றால் இது பரம கேவல மான அர்த்தம் என்று ஸித்தாந்தம். ஏனெனில் மேலே சுக்ரீவன் எறிந்த மலைகளால் வாலி உடம்பு நொறுங்கி கிடக்கிறான் என்று இருக்க வாலி போட்டதை சுக்ரீவன் தடுக்கமுடியவில்லை என்றால் இது சுத்த பொய் என்கிறார் கவி. இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். தவிற, சுக்ரீவனே இரண்டாம் யுத்த இரண்டாம் யுத்தத்தில் ஸால மரத்தால் வாலியை அடிக்க அவன் மார்பில் உயிரை ரெக்ஷிக்கும் மாலை இருந்தும் அவன் அந்த அடியால் மிகவும் நடுநடுங்கிப்போய் இருக்க அப்படிப்பட்ட சுக்ரீவனுக்கு வாலி போட்டதுகளைக்கூட தடுக்க சக்தியில்லை. ஸ்ரீராமன் தடுத்தார் என்றால் இது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்த தில்லையாதலாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். தவிற இருவர் யுத்தம் செய்யும்போது நடுவில் பிரவேசிக்கக்கூடாது என்று இருக்க எப்படி இவர் நடுவில் புகுந்து வாலி பிரயோகித்தது களைத் தடுக்கலாம்? இது பிசகு ஆதலாலும் மற்ற யார் செய் தாலும் செய்யலாம். ஸ்ரீராகவனுக்கு மேல் தர்மாத்மா கிடை யாது என்றும் ராமன் தர்ம விக்ரஹம் என்றும் இக்கிரந்தமாத லால் ஸ்ரீராகவன் செய்யவேகூடாது என்றும் ஸித்தாந்தம். இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

சுக்ரீவன் வாலிபேரில் போட்டான். அதை வாலி தடுத் தான் என்ற கக்ஷியையும் வால்மீகி கண்டிக்கிறார். சுக்ரீவன் வாலிபேரில் போட்டது வாஸ்தவமானால் வாலி தடுக்கவே இல்லை என்கிறார் கவி. எப்படித் தெரிகிறதெனில் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 19-ம் ஸர்க்கத்தில் 1-ம் ச்லோகத்தில் ஸுமஹத்ஃ வ்ருக்ஷஶிலா நாம் ஹத: வாலிஸ சோ வானரோ தாவ்ருக்ஷ | என்று கற்களால் பேதிக்கப்பட்

டும், மரங்களால் மிகவும் அடிக்கப்பட்டும் இருக்கும் அங்க முடைய வாலி என்று கவி வர்ணித்து இருக்க தடுத்து இருந்தால் அங்கங்கள் பேதிக்காது என்று ஸ்பஷ்டம். கவியே அடிபட்டதாய் குறிப்பிடுகிருர். ஆதலால் வாலி தடுத்தான் என்பது சுத்த பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். இதனுல் இரண்டாவதும் பூர்வபக்ஷம். கவி சொன்னது ஸகல வாக்யத்திற்கும் பிரமாணமாதலால் அவர் சொன்னபடி யுத்தத்திற்கு ஸகாயமாக கொண்டுவந்த பாணங்களால் வாலி ராமன்பேரில் போட்ட மரங்கள், மலைகள் எல்லாவற்றையும் பேதித்துவிட்டு கடைசியில் ஒரு பாணத்தால் வாலியைக் கொன்ருர் ராமன் என்பதுதான் ஸத்யம் என்று ஸித்தாந்தம். வால்மீகி அவர் வாக்கினுல் வாலி வதத்தை ராமன் செய்ததை உபமானம்சொன்ன காலத்தில் ஸமயஸ௱ஹ்ஊஉநிம் ஊ௱வதெதாயமாஹஸ: என்று எப்படி எதிர்த்தோடி வந்தவனை மன்மதனை பரமசிவன் கண்டு ஹூங்காரம் செய்துவிட (இக்கிரந்தத்தில் எதிர்த்தோடி வருபவனையே, நேரிட இருப்பவனையே ஹூங்காரம் செய்தழிப்பதாக இக்கிரந்தம் முழுமையும் பிரமாணம்) அப்பொழுது வக்ஷ-ஷா என்று கண்ணினின்று புகையுடன் கூடின அக்னி வெளிப்பட்டு ஓடிவந்த மன்மதனை எப்படி எறித்ததோ அப்படி ராமன் வாலிவதம் செய்தார் என்றும் ஸர்ப்ப நிமித்தத்தில் கருடன் பூஜிக்கத்தகுந்த கட்டடத்தில் ஸர்ப்பம் புகுந்துவிட அதை பிடிப்பதற்காக கருடன் தன் இறக்கைகளால் எப்படிஓங்கி அறைந்து கட்டடத்தை இடித்துத் தள்ளுமோ அப்படி ராமன் வாலியை அடித்தார் என்ருர் என்றும், சூரன் சூரனுல் அடிபட்டான் என்றும், ஆகார நிமித்தத்தில் புலியினுல் சிம்மம் கொல்லப்படுவது போல் என்றும் கவியே குறிப்பிட்டதாலும் யுத்தத்தில் என்று குறிப்பிட்டதால் வாலி சுக்ரீவ யுத்தத்தில் நடுவில் என்று ஒருநாளும் சொல்லமுடியாதலாலும், அபார பலிஷ்டனை வாலியை, பயங்கரமான சரீரமுள்ள வாலியை ராமன் தனது புஜபல பராக்கிரமத்தால் கொன்ருர் என்று வர்ணிக்கப்பட்டதாலும், தீபப் பூச்சி தானுகவே வேகமாய் எப்படி ஓடிவந்து நெருப்பில் எப்படி விழுமோ அப்படி வாலி ஓடிவந்து ராமனெனும் நெருப்பில் விழுந்து அழிந்தான். என்று

அகஸ்திய பகவானும் குறிப்பிட்டதாலும் வால்மீகி ராமன் வாலி வத நிமித்தத்தில் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டதினுல் அடையப்பட்டு இருக்கிற லக்ஷ்யத்தை உடைய ராகவன் என்றும் குறிப்பிட்டதாலும் யுத்தத்தில் (ஸம்முகமாக) எதிர்முகமாய் அடிபட்டால்தான் வீரஸ்வர்க்கமே தவிற மறைந்தோ, வேறு எந்த தினுஸிலோ அடிபட்டாலும் வீரஸ்வர்க்கமும் மற்ற எந்த ஸ்வர்க்கமும் கிடையாது என்று பிரமாணமாதலாலும், வால்மீகி ராமாயணப்படி வாலிக்கு முக்தி கிடையாது என்றும் வீர ஸ்வர்க்கத்தைத்தான் நேரிட அடிபட்டதால் அடைந்தான் என்று கவி வாக்யமாதலாலும், இல்லாவிட்டால் இவனுக்கு இந்த வீரஸ்வர்க்கமும் கிடைக்காதாதலாலும் எந்த ராஜனுவது எந்த தனுர்வேதம் அறிந்த வீரனுவது மறைந்துகொண்டு மிருகங்களையாவது மற்ற எவைகளையாவது அடித்தாலும் அவன் [Grantha text] என்று அந்த மறைந்தடித்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடையாது என்று கவி ஹ்ருதயமாதலாலும் ராமன் வாலியை மறைந்தடிக்கவே இல்லை என்றும் ஸித்தாந்தம். முன்பின் கவனிக்கும்போது கர வதம்போல் தாடகா வதம்போல் மன்மத வதம்போல் மகராக்ஷ வதம்போல் கும்பகர்ண வதம்போல் வாலி வதம் என்று ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவதால் நேரிட வாலியை ராமன் அடித்தார் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

வால்மீகி வாலி ராமனுடன் யுத்தம் செய்ததையும் கும்பகர்னனுடன் ராமன் யுத்தம் செய்ததையும் இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தம் செய்ததையும் ஒரே உபமானமாய்ச் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. தவிற [Grantha text] என்பதற்கு வீர ஸ்வர்க்கம் என்றர்த்தமே தவிற முக்தி என்பதல்லவே அல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். இதைப்பற்றி மற்ருெரு இடத்திலும் இருக்கிறது அங்கும் கவனிக்கலாம். தவிற ஸீதாகல்யாண கட்டத்தில் ஸீதையை [Grantha text] என்று ராமனுக்கு அபிமுகமாய் எதிர்முகமாய் வைத்து ஜனகன் பேசினுர் என்று ச்லோகம். அப்படியே வாலி வதத்தைப்பற்றியும் [Grantha text] என்று எதிர்முகமாய் அடி

பட்டவன் என்று இருப்பதாலும் ஸ்பஷ்டம். இக்கிரந்தத்தில் வானரர்களும் புலம்பவில்லை, மாரீசனும் புலம்பவில்லை, சூர்ப்பணகி புலம்பவில்லை. ராக்ஷஸர்கள் கும்பகர்ண வதத்தையும், இந்திரஜித்து வதத்தையும், சொன்னவர்கள் புலம்பவில்லை. ஆதலால் வாலி புத்தியிழந்து புலம்புகிறான் என்று கவி சொன்னதால் வாலி ராமனைக் கேட்ட அவ்வளவு கேள்விகளுமே பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். அஸ்திரப் பிரயோகத்திற்கு காகாஸுரன் பேரில் லக்ஷ்யம் பார்க்க இல்லையே, ஸப்தஸாலங்களுக்கும், மலைக்கும், பூமிக்கும் லக்ஷ்யம் பார்த்தாரா? இல்லையே. பாணத்திற்கு அவச்யம் லக்ஷ்யம் பார்க்கவேண்டியதாதலால் வாலி பேரில் பாணப்பிரயோகமாதலால் [illegible] என்று லக்ஷ்யம் பார்த்தே பிரயோகித்தார் என்கிறார் கவி. காகாசுரனை யுத்தத்தில் வதிப்பதாய் பிரதிக்ஞை இல்லை. வாலியை யுத்தத்தில் வதிப்பதாய் பிரதிக்ஞையாதலால் பிரதிக்ஞையின்படி ராமன் யுத்தத்தில் வதித்துவிட்டு இதையே வாலியிடத்தில் நான் என் பிரதிக்ஞை எப்படி விடுவேன் என் பிரதிக்ஞையின்படி யுத்தத்திலே கொன்றேன். என்று ராமன் சொன்னதினாலும் ஸ்பஷ்டம். சுக்ரீவன் ராகவனிடம் வாலிநம் ஜஹி காகுத்ஸ்த என்று நீர் வாலியை கொல்லவேண்டும் என்றான். இப்படியே தேவதைகளும் ராவணம் ஜஹி ஸம்யுகே விஷ்ணுவை ராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லவேண்டும் என்றார்கள் லக்ஷ்மணனும் இந்திரஜித்து வதத்தில் தன் அஸ்திரத்தைப் பார்த்து ஜஹி ராவணிம் என்று இந்திரஜித்தை கொன்றுவா என்றார். ஆதலால் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டை போடுவதற்காகவே நீர் கொல்லும் என்ற பதம் பிரயோகிக்கவேண்டியது என்று தெரிகிறது. இதையே நீர் வாலியைக் கொல்லும் என்கிறான். இராமனும் அப்படியே செய்தார் என்று பிரயோகித்தார் கவி. தவிர ராமன் விஷ்ணுவுக்கு ஸமானமான பலிஷ்டன் என்று இருக்க வாலிபலம் ராம பலத்திற்கு பரம ஸ்வல்பமல்லவோ? ஆதலாலும் மறைவது அழகல்ல என்கிறார். தவிர வாலி அடிபட்டு விழுந்தபோது ராமன் கிட்டே நெருங்கினதும் மஹா பலிஷ்டனை ராமன் வந்தார் என்று கவி வர்ணிப்பதால் இது ஸரியல்லவே. இதனால்

கவி இவரை சிலாகிக்கிறாரா எப்படி? தவிர ஸுந்தரகாண்டத்தில் 16-ம் ஸர்க்கத்திலும் வாலிவததத்திலும் பௌருஷ லக்ஷணம் வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. தாரா வாக்கியத்தில் யுத்தம் செய்கிற யாகத்தைச் செய்து அதில் ராமனுடைய அடியாகிற ஜலத்தில் நான் இல்லாமல் நீர் எப்படி அவபிருதஸ்நானம் செய்தீர் என்றாள் தாரை. இதனாலும் யுத்தம் உண்டு என்றும் தெரிகிறது. மேலும் ஸிம்மத்தினால் கொல்லப்படும் விருஷபம்போல் கொல்லப்பட்டான் வாலி என்றாள். இவளே ராம பௌருஷத்தை ஸ்வஸ்ய ஸ்வாஸ்ய என்று நெறுங்கமுடியாதவன் ராமன் என்றும் வர்ணிக்கிறார். தவிர இதரர்களால் இலேசில் செய்யமுடியாத காரியத்தை ராமன் செய்தார் என்கிறார், மறைந்தடித்து இருந்தால் ஶ்ரேணாக்லிஷ்டகர்மணா என்று எப்படி கவி வர்ணிப்பார். ஆதலாலும் மறைந்தது என்பது ஸரியல்ல. தவிர ராவணனுக்குதூதனுப்பினரே. வாலிக்கு அனுப்பவில்லையே ஏனெனில் வாலி குலதர்மத்தையேவிட்டவன். ஆதலால் இந்தப்பாபிக்கு அனுப்பக்கூடாது என்றனுப்பவில்லை. ராவணன் தன் ராக்ஷஸ குலதர்மத்தில் இருந்தவனே. ஆதனால்தான் அனுப்பினர் என்று ஸ்பஷ்டம். அதனால்தான் கபந்தனும் வாலிவதம் செய்யும் என்றான். இதுநிற்க ஸுந்தரகாண்டத்தில் இலையின் மத்தியில் ஒளிந்துகொண்டு ஹநுமான் ராவணன் வருவதைப் பார்க்கிறார் என்றார் வால்மீகி. இந்த ஹநுமான் இலையில் ஒளிந்தார் என்றால் ஒளிந்த காரணத்தையும் வர்ணிக்கிறார் வால்மீகி. நான் எப்படியிருந்தால் யாருக்கும் தெரியாமல் ஸீதையைக் காண்பேன். அவளிடம் பேசுவேன் ராவணனுக்குத் தெரியாமல் இருப்பேன் யாருக்காவது தெரிந்தால் நான் ஸீதையிடம் பேசுவதுமுதலிய நான் நடத்த எண்ணியிருப்பதெல்லாம் கெட்டுப்போகுமே ஆதலால் நான் யாருக்கும் தெரியாமல் இருப்பேன் என்று ஒளிகிறார் என்றார். அதையும் கவி எழுதினர். இதை கவியும் ஆதியில் மற்றவர் அறியாமல் இருக்க சிறியரூபம் கொண்டதாய்ச் சொன்னார். தவிர மாரீசன் மான் மாம்ஸத்தில் ஆசையுள்ளவன் ஏன் மான்களை பிடிக்கவில்லை என்றால் மான்களைப் பிடித்தால் ஸீதை இந்த மான் மற்றொரு மானைப் பிடிக்கிறதே.

இந்த மான் ராக்ஷஸன் என்று எண்ணி என்னைப் பிடிக்கச் சொல்லமாட்டாளே என்று அதற்காக மானை ஆகாரத்திற்காக பிடிக்காமல் தன்னை மறைத்துக்கொண்டே இருந்தான் மாரீசன் என்று கவி வர்ணித்தார். இப்படி பல இடங்களில் கவி ஒவ்வொருவர் மறைந்ததற்கும் காரணம் சொன்னவர் வாலிக்கு ராமன் மறைந்தார் என்று கவி சொல்லாததால் மறைந்ததற்குக் காரணமும் சொல்லாததாலும் மறைந்தார் என்பது அங்கீகரிக்க இடமில்லை என்றும் ஸ்பஷ்டம். தவிர உத்தர காண்டத்தில் ராவணனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டு இருந்த எமதர்மராஜன் பிர்ம்மாவினுடைய வார்த்தைக்காக அப்படியே பாதி யுத்தத்தில் மறைந்தான் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறதாலும் ராவணன் பலி சக்ரவர்த்தியிடம் சென்றகாலத்தில் அந்த வாசலில் இருக்கும் விஷ்ணு இந்த ராவணனைக் கண்டு உடனே பிர்ம்மாவை மானிப்பதற்காக மறைந்துவிட்டார் என்று இருப்பதாலும் ஸகல இடத்திலும் யார் மறைந்தாலும் இன்ன காரணத்திற்காக மறைந்தார் என்று வர்ணிக்கும் வால்மீகி வாலிக்கு ஏன் மறைந்தார் என்று காரணம் சொல்லாததாலும் அவர் வாயினால் ராமன் வாலிக்கு மறைந்தவர் என்று சொல்லாததாலும் மறைந்தடித்தார் என்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி ராகவனுடைய பௌருஷத்தை கண்ணாரக் கண்டவனை சுக்ரீவன் சந்தோஷம் அடைந்ததை ராமன் சுக்ரீவனைப் பார்த்து இப்பொழுதே யுத்தத்திற்கு புறப்படு என்று தெரிவிக்க சகலருடன் சுக்ரீவன் புறப்பட்டான். எல்லா வானரர்களும் அதாவது ஹநுமான், நளன், நீலன், தாரன், இவர்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் புறப்பட்டார்கள். எல்லோரும் சென்று அவரவர்கள் தங்கள் தங்களை பல மரங்களால் மறைத்துக் கொண்டு நின்றுகொண்டு இருந்தார்கள் என்று அங்கு இருக்கும் ச்லோகத்திற்கு அர்த்தம். அப்படி இங்கு சொல்லப்பட்டது. இதனால் ராமன் மறைந்தாரா இல்லையா எனில் இப்பொழுது இக்கிரந்தத்தில் லோகத்தார் மறைந்தார் ராமன் என்று எதைக் கொண்டு சொல்லுகிறார்கள் என்றும் அதற்கு எந்தமட்டும் மதிப்பு என்பதையும் கவனிப்போம் :—

1. ஸவெ-ஃவெ தக்ஷரி தம் ருக்ஷாக்ஷீஸாம் வாஙி நஃவ-ஙீம் । வூரகெஷுஸா தா நஃாவூ தீவ தீஜ்ஷ ஏஹநெவந் । என்று எல்லோரும் கிஷ்கிந்தை போய் அவரவர்கள் தங்கள் தங்களை பல மரங்களால் மறைத்துக்கொண்டு நின்றுகொண்டு இருந்தார்கள் என்றர்த்தம். (இதனல் ராமன் மறைந்துகொண்டு அடித்தார் என்று உலக வதந்தி.)

2. ஸுவஶ ஙாவவம் நாயம் ஜஶ ஃமகம் வ ஃ ஃ வெ। என்று சுக்ரீவன் நாதனை ராகவனை காணுதவனுகக் கொண்டு ரிச்யமூகம் ஓடினன் என்று அர்த்தம். (இதனல் ராமர் மறைந்தடித்தார் என்று வதந்தி.)

3. வஶாஜூவவயம் கூஜ்ஷாகொ நாவ ஙாஷ யாம ணஃ। நான் உம்மை பாராமல் இருக்கும்போது நீர் என்னை அடித்தீரே உம்மால் என்ன அடையப்பட்டது என்ருன் வாலி. (இதற்கு மறைந்து என்றும் அர்த்தம் சிலர் சொல்லுவார்கள்) இதனுலும் மறைந்தடித்தார் என்று வதந்தி.)

4. ஃஶ ஃா நஷ யெஃ யாஃஃயாயஜி நூவா தஜ । ஸஃ வெவஷ தம் ஜெவம் வஶ ஃம் நிஹதொஃயா। என்று நான் உன்னை யுத்தத்தில் கண்டு இருப்பேனேயாகில் நான் உம்மைக் கொன்று இருப்பேன்; நீர் யமனைப் பார்த்து இருப்பீர் என்ருன் வாலி. (இதனுலும் மறைந்தடித்தார் என்று வதந்தி.)

5. வீக்ஷஃாணம் ஜிஶஷெவஶாவவஷ ஃஹ ஃ ஃஹ ஃ। என்று திக்குக்களில் அடிக்கடி பார்க்கிறவனை சுக்ரீவனை ராமன் பார்த்தார் என்று இருக்கிறது. (இதனுலும் மறைந்தடித்தார் என்று வதந்தி.)

6. ஃநெ நஃஷஃாமதம் என்று வாலியானவன் நான் மற்றொருவனுடன் சண்டைபோடும்போது நடுவில் அடித்தாயே என்ருன். (இது மறைந்தடித்தற்கு அல்ல நடுவில் அடித்தற்காக சொல்லப்பட்டது.) (இதைவைத்து உலக வதந்தி).

7. ஜனங்கள் மிருகங்களை பாசங்களாலும் வலைகளாலும் மறைந்துகொண்டும் மறையாமலும் பிடிக்கிருர்கள். அந்த மிருகங்கள் ஓடிக்கொண்டு இருந்தாலும் விளையாடிக்கொண்டு

இருந்தாலும் தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாலும் விழித்து இருந்தாலும் களைத்து இருந்தாலும் மதித்து இருந்தாலும் மனுஷ்யர்கள் மாம்ஸத்திற்காக கொல்லுகிறார்கள். இதில் அந்த மனுஷ்யர்களுக்கு தோஷம் இல்லை. தர்மம் தெரிந்த ராஜரிஷிகளும் வேட்டையாடுகிறார்கள். அதனால் நான் உன்னை யுத்தத்தில் கொன்றேன். நீ சாகாமிருகமாதலால் நீ என்னுடன் யுத்தம் செய்தாலும் கொல்லலாம் என்னுடன் செய்யாமல் இருந்தாலும் கொல்லலாம் என்றார். இதனால் ராமன் மறைந்து அடித்ததாய் ஒத்துக்கொண்டுவிட்டார் என்றும் மறைந்தடித்தார் என்றும் லோகவதந்தி.

இக்கிரந்தத்தில் நாரத வால்மீகி வாக்யத்தில் வித்யாஸம் வருமேயாகில் நாரத வாக்யத்திற்குத்தான் முதல் கௌரவம். பிறகுதான் வால்மீகி வாக்யத்திற்கு என்று இக்கிரந்தம் பிரமாணமாதலால் நாரத வாக்யத்தில் வாலி வதத்தில் பௌருஷ லக்ஷணம் காட்டப்பட்டதாலும் வால்மீகியும் சண்டையை வாலியுடன் சண்டை செய்ய பாணங்களைக் கொண்டுவதாயும் சொல்லி யுத்தம் உண்டென்று குறிப்பிட்டு பௌருஷத்தையும் சிலாகித்து பல உபமானப் பிரமாணங்களாலும் ராமனுக்கும் வாலிக்கும் பிரத்யக்ஷமே நடந்தது என்று ஸ்தாபித்துவிட்டதாலும், பிரத்யக்ஷ யுத்தமே என்று ஸித்தாந்தம். முன்சொன்னவைகள் இதுகளால் பூர்வபக்ஷம்.

மேலும் இவைகளை வைத்துக்கொண்டு மறைந்தடித்தார் என்று பரம்பரையாக மறைந்தடிக்காத ராகவனுக்கு மறைந்தடித்ததாக தோஷத்தைச் சொல்லி அதை நிலைக்கவைப்பதற்கு இல்லாத கிலிஷ்ட கற்பனைகளான பொய்கதைகளை எல்லாம் செய்து உலகத்தில் ஸ்தாபிக்கிறார்கள். வாலியோ அவன் மாலையோ எதிரிபலத்தை இழுத்துவிடும் என்றும் வாலி ராமனை சரணாகதிசெய்துவிடுவான் என்றும் அதற்காக ராமன் மறைந்தார் என்றும், இப்படிஎல்லாம் தெரிந்த் கவி, சொல்லாதவைகளை எல்லாம் சொல்லி, வதந்தியை உலகத்தில் கிளப்பிவிட்டு விட்டதாலும் வியாக்யாதாக்களும் இப்படி சொன்னதாலும் இவ்

ளவையும் வால்மீகி எப்படி பூர்வபக்ஷம்செய்து பிரத்தியக்ஷ யுத்தத்தை எப்படி ஸ்தாபிக்கிறார் என்பதையும் கவனிப்போம், ஒவ்வொன்றின் பூர்வபக்ஷத்தை முந்தி கவனிப்போம்:—

இக்கிரந்த ரீதியில் வாலியை ராமன் உத்தம பாணத்தால் அடித்ததாகப் பிரமாணம். அஸ்திரம் அல்ல. அவரவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்களை பல மரங்களால் மறைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றால் ஸுக்ரீவனும் பல மரங்களால் மறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறதாகவே ஸ்பஷ்டம். பிறகு வெளி வந்ததான ச்லோகமே கிடையாது. வாலியானவன் ஒளிந்து கொண்டு இருக்கும் இடத்திற்கே வந்து சண்டைபோட்டதாக வேண்டும். எப்படி ஸுக்ரீவனும் மறைத்துக்கொண்டு இருக்க வில்லை என்று சொல்லமுடியும்? ஆதலால் எல்லோரும் மறைத் துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது எப்படி? ஸுக்ரீவன் தவிர என்பதுதான் எப்படி? ராமன் ஏன் மறையவேண்டும்? காரணம் இல்லாதபோது இதுவும் பிசகென்று ஸித்தாந்தம். மேலும் தங்கள் தங்களை பல மரங்களால் மறைந்துகொண்டு இருக் கும்போது ராமனுக்கு வாலி எப்படித் தெரியும். மரத்திற்கு மரம் இருக்கும் இடவெளி என்றர்த்தமா? ஒரு மரத்தின் பெருமனே அடியோடு மனுஷர்களை மறைக்குமே. இருக்கட்டும் ராமபாணம் வாலி மார்பில் விழுந்து இருக்க, எப்படி விழும்? நேறிட இருந் தாலல்லவோ விழும், இப்பொழுது ராமன் போட்ட பாணம் எதிரில் இருக்கும் மரத்தை பிளந்துகொண்டு பிறகு கிளம்பி அதற்கு எதிரில் இருக்கும் சுக்ரீவன் முதுகைப் பிளந்துகொண்டு மார்புவழியாய் வெளிப்பட்டு பிறகு எதிரில் நிற்கும் வாலி மார் பில் பாயவேண்டும், இப்படி இவ்வளவும் பிளக்கப்பட்டதா யில்லையே. தவிர வாலி சுக்ரீவர்களுக்கு யுத்தம் நடந்துகொண்டு இருக்கும்போது பலவிதங்களான கதிகளுடன் (சக்ரகதி, வின் யாஸ கதி, குக்குட கதி, ச்யேன கதி, மந்த கதி, வக்ர கதி, ஸிம்ம கதி, சார்த்தூல கதி, கஜ கதி, விருஷப கதி இப்படியுள்ள பல கதிகளில் யுத்தம் நடப்பதாய் இருக்கிறது). சண்டை நடக் கிறபோது ராமனும் மறங்களுடன் சுத்துகிறாரா? எப்படி? இப்படி சண்டை நடக்குப்போது தன்பக்கம் எப்பொழுது வாலி

வரப்போகிறான் என்று காத்துக்கொண்டு இருந்தார் ராமன் என்று சொல்லாததாலும் மரங்களின் இடைவழியாய் பார்த்துக் கொண்டு இருந்ததாகவும் கவி சொல்லாததாலும் கவியானவர் வாலிவத நிமித்தத்தில் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டதினால் அடையப்பட்டு இருக்கிற யுத்த லக்ஷ்யத்தை உடையவர் என்று குறிப்பிட்ட தால் மரங்களின் நடுவில் இருக்கிறார் என்றும் சொல்ல இடம் இல்லை. ஒதுப்புறத்தில் இருந்து அடித்தால் பாணம் ஒரு நாளும் நடு மார்பில் விழவே விழாது. விலாப்புறத்தில் இருந்து அடித்தால் விலாப்புறத்தில்தான் விழும் அதிலும் அஸ்திர மானால் மந்திர பிரயோகத்தால் விழும். பாணமான சப்த வேதி யானால் விழும். மற்ற எதுவும் விழாது. இப்படி இந்த நிலையில் இருந்து இருவர் சண்டை போடும்போது அடித்துப்பார்த்தால் தான் அடிக்கமுடியாது என்று தெரியுமே தவிர வாய்ப் பேச்சி னாலே பிரயோஜனமில்லை. (இதை இருவரை சண்டைபோடச் சொல்லி ஒளிந்து இருந்து வில்லைப்பிடித்து பாணமாக ஒரு குச்சியைச்செய்து பலவித யுக்திசெய்து, யோசனைக்கு பலருடன் கலந்து, பலதினுஸில் அடித்துப் பார்த்தும் பாணம் மட்டில் மார்பில் விழாமல் பாரிசங்களில்தான் விழுவதை அனுபவத்தில் கண்டுவிட்டதால் அதிலும் சண்டை நடந்துகொண்டே இருக் கும்போது நடுவில் அடித்தார் என்றால் வாலி சுக்ரீவர்கள் உயர மும் சரீர அகலமும் எல்லாம் ஒன்றாய் இருக்க சுக்ரீவன்பேரில் கொஞ்சமும் அடிபடாமல் வாலியையடிக்க முடியாமலிருப்பது அனுபவத்தில் தெரிவதால் அவரவர்களும் அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் தெரியுமாதலால் அப்பொழுதுதான் ஒத்துக் கொள்ளுவார்களாதலால் அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் ஞாப கப்படுத்துகிறோம்.) (தவிர தாரமங்கலம் என்ற ஒரு க்ஷேத் திரத்தில் ராமனிடம் இருந்து பார்த்தால் வாலி தெரியும் படியும் வாலியிடம் இருந்துபார்த்தால் ராமனைத் தெரியாதபடி வாலிவதம் நடப்பதாக ஒரு சிற்பி சிலைசெய்து வைத்து இருக் கிறான் என்கிறார்கள். அதையும் போய்ப் பார்த்ததில் வாலிக்கு ராமன் தெரியாது ஆனால் ராமன் இருக்கும் நிலையில் வில் பிடித்து இருக்கும் நிலையில் விருக்ஷங்கள் இருக்கும் தினு

வியில் சுக்ரீவன் இருக்கும் தினுவிலும் ராமபாணம் ஒருவிதத்திலும் வாலி மார்பில் விழாது என்பது பிரத்யக்ஷம். விழுந்தது போல் சில இருக்கலாமே தவிற பாணத்தை அங்கிலேயில் இருந்து போட்டுப் பார்த்தால்தான் தெரியும். தவிற பரம்பரையாகச் சொல்லி வந்ததை சிற்பி செய்துவைத்து இருக்கிறானே, தவிற அவன் வால்மீகி ராமாயணப்படி செய்தவனுமல்லன். தவிற நாம் வால்மீகியையும் அவர் கிரந்தத்தையும் பூஜிக்கிறோமே தவிற சிற்பியை பூஜித்துக்கொண்டு இருக்க இல்லை. ஆதலாலும் அதுவும் அங்கிகரிக்கத்தகுந்ததல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். மேலும் இவ்வளவு கர்ம சிரத்தையாய் ஏன் மறையவேண்டும் என்றால் அதற்கு ஒரு கதியும் இல்லாதபோது காரணம் இல்லாத காரியம் உபயோகமில்லையாதலாலும் இது பூர்வபக்ஷம் ஆகிறது. தவிற நடுவில் அடிப்பது அதர்மம் என்று சாகா மிருகமான ஹநுமானே இருவர் சண்டை போடும்போது நடுவில் பிரவேசித்து அடிப்பது கூடாது அதர்மம் என்கிறார். இப்படி இருக்க, எப்படி நடுவில் ராமன் அடித்தாரென்பது? இதனுலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

முன்சொன்ன ச்லோகத்திற்கு அடுத்தாற்போல் என்ன இருக்கிறதென்றால் வறிவாரைஃ வறிவ்ருதஃ நாதைஹி ஊந்தி வாரணம் । என்று பரிவாரங்களால் சூழப்பட்டு என்றால் என்ன அர்த்தம் என்றால் ஒருவன் நடுவில்நிற்கவேண்டும். அவனை நான்கு பக்கத்திலும் எல்லோரும் சுற்றிக்கொண்டு இருப்பதற்கு தான் சூழ்ந்தவன் என்று பெயர். இப்படி இக்கிரந்தத்தில் பல இடத்தில் இருக்கிறது. உதாரணமாக, ஸுந்தரகாண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் தாஹிஃவறிவ்ருதா தாம் தது ஹ ஹாவிவறோஹிணீம் । என்று (ஸீதை சூழப்பட்டு இருப்பதை வர்ணிக்கப்படுகிறது). கிரகங்களுடன் கூடஇருக்கிற ரோஹிணீ தேவியைப்போல் நான்கு பக்கத்திலும் ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணு, லம்போதரீ, அஜாமுகீ, என்று பலவித பெயர்களுள்ள ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டு இருந்தும் ஸீதையிடம் ராவணன் வந்தான் என்று இருக்க அங்கு நன்றாய் சூழ்ந்து என்பது என்ன அர்த்தம் என்று தெரியவில்லையா? தவிற ராவணன் ஸீதையிடம் பேச

வரும்போது தாபி: பரிவ்ருதோ ராஜா ஸுரூபாபி: மஹா யஶா: என்று ராவணன் உத்தம ரூபமுள்ள பெண்டுகளால் சூழப்பட்டவன் என்று நன்ருய் இருக்கிறது. இதை இன்னும் வர்ணிக்கிருர் கவி. மேலும் நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரன்போல் பெண்டுகளால் சூழப்பட்டு இருக்கிருன் ராவணன் என்று இருப்பதால் ஒருவனை பலர் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தால்தான் பரிவ்ருத: என்ற பதம் பிரயோகம் செய்யலாமே தவிற இல்லாவிட்டால் இந்த பதப்பிரயோகம் பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். தவிற ஆரண்ய காண்டம் 44-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகத்தில் ம்ருகை: பரிவ்ருதோ வந்யைரதூராத் ப்ரத்யத்ருஶ்யத ॥ என்று மாரீசன் வனத்தில் உண்டான மிருகங்களால் சூழப்பட்டவனுய்க்கொண்டு சமீபத்தில் தென்பட்டான் என்ற இடத்திலும் ஸுந்தரகாண்டம் 49-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் ஸமுத்ரை: பரிவ்ருதோ லோகஶ்சதுர்பிரிவ ஸாகரை: । மந்த்ரிபிர்மந்த்ரதத்வஜ்ஞைர்நிஶ்சயஜ்ஞை: ஸுபுத்திபி: । என்று லோகமானது நான்கு ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்டு இருப்பது போல் உத்தம மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு இருந்தான் ராவணன் என்று கவி வர்ணித்து இருப்பதால் கிரந்தம் ஆத்யந்தமே பரிவ்ருத: என்ற பதம் எல்லாராலும் சூழ்ந்துகொண்டு இருந்தால்தான் சொல்லலாம் என்று கவியினுடைய ஸித்தாந்தமாகி விட்டதால் அம்மரங்களை விட்டு எல்லாரும் வெளிவந்து ஸுக்ரீவனை சூழ்ந்துகொண்டு நிற்க பிறகு ஸுக்ரீவன் ஆகாசம் பிளக்கும்படி கர்ஜித்தான் என்று கவியே வர்ணித்துவிட்டதால் ஒருவரும் மறையவில்லை என்று ஸ்பஷ்டமாவதால் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் வாலிவதம் செய்யும் இடத்தில் வாலியால் அடிபட்டு சுக்ரீவன் சப்தித்த பிறகு இனி சண்டைதான் போடமுடியாது என்று திரும்பிப் பார்த்த பிறகே ராமன் வில்லை நாணேறிட்டதாய் பிரயோகம் இருப்பதாலும் நாணேறிட்ட பிறகு சுக்ரீவன் வாலியை எதிர்த்ததாய் பிறகு பிரயோகம் இல்லாததாலும் சுக்ரீவன் சண்டை போடமுடியாதென்று திரும்பின பிறகே ராமன் பாணப் பிரயோகம்செய்து வாலியை அடித்ததாய் கவி

பிரயோகித்து விட்டதால் நடுவில் அடிக்கவே இல்லை என்றும் வாலியை எதிர்த்தே அடித்தார் என்றும் பிரத்யக்ஷமாவதாலும் ராமனது நாஞ்ஞையால் பக்ஷி மிருகங்கள் முதலிய ஸகலமும் யுகாந்தம்போல் பிரமித்தது என்று கவி பிரயோகித்து இருக்க வாலி எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லுவானேயாகில் அது அங்கிகரிக்கத் தக்கதில்லை என்று கவி வர்ணிப்பதாலும் ராமனை எதிர்க்கவே மாலைபோட்டு வந்தவன் என்று கவி வர்ணித்து இருப்பதாலும் வாலி ராமனிடம் உன்னால் அடிபடவே இச்சைப் பட்டு வந்தேன் என்று புலம்பி ராமனிடம் சொல்லியும் இருக்கிறவன், தாரை தடுத்ததற்காக மாலை போட்டுக்கொண்டு வந்தவன் சண்டைக்காக ராமனை எதிர்பார்த்து இருப்பவன் முதலில் எதிர்த்த சுக்ரீவனை முதலில் எதிர்த்துவிட்டு பிறகு எதிர்த்த ராமனை மலைகளாலும் மரங்களாலும் எதிர்க்க (இதனால் இருவருக்கும் சண்டை உண்டு என்று தெரிவதாலும்) அவர் அவ்வளவையும் தவிடுபொடியாக்கி வாலியைக் கொன்றதாய் குறிப்பிட்டதால் இதனாலும் பூர்வபக்ஷம்.

நாரதபகவான் அவர் வாக்கினால் ஸர்வ முக்ய விஷயங்களையும் சொன்னவர் ராமன் வாலியை மறைந்தடித்தார் என்று சொல்லாமல் யுத்தத்தில் ராமன் வாலியைக் கொன்றார் என்று குறிப்பிட்டதால் அதற்கு விரோதமாய் மறைந்தார் என்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கிகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலாலும் வால் மீகியும் அவர் வாக்கினால் வாலியை அடித்தபோது மறைந்து கொண்டு இருந்தார் என்று அவர் வாக்கினால் குறிப்பிடாததாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். தவிர வால்மீகி வாக்கினாலேயே சூழப்பட்டவன் என்று குறிப்பிட்டதாலும் விமானத்தில் அடுத்த வரியிலேயே வாயு வேகத்துடன் சூழ்ந்து விளங்கிவரக் கூடிய மஹாமேகம் கர்ஜ்ஜித்தால் எப்படியோ அப்படி கர்ஜ்ஜித்தான் சுக்ரீவன் என்றிருப்பதாலும் தவிர ஊரஷாஸாஉ க்ரியா உக்ஷ: என்று காரியத்தில் ஸமர்த்தனான ராமனை சுக்ரீவன் பார்த்தான் என்கிறதால் பின்தி மறைந்தடிக்கப்போகிறவனை எப்படி கவி காரியத்தில் ஸமர்த்தன் என்பார்? அது ஒரு விதத்திலும் பொருந்தாததாதலாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

ராமனை நாதனை காணாதவனாய்க்கொண்டு ரிச்யமூகம் ஓடினான் சுக்ரீவன் என்பதால் மறைந்து இருக்கிறார் என்பது பொருத்தமல்ல. ஏனெனில் ராமன் ஒளிந்து இருந்தால் ஏற்கனவே சுக்ரீவனுக்கு ராமன் ஒளிந்து இருக்கும் இடம்தான் தெரியுமே. அந்த இடத்திற்கு சுக்ரீவன் ஓடிவருவதற்கென்ன? ரிச்யமூகத்திற்கு ஏன் ஓடவேண்டும்? ராமன் இருப்பவர் சுக்ரீவனுக்கு தெரியாத இடத்தில் இருந்தாரா? அப்படி ஏன் இருக்கவேண்டும்? சுக்ரீவனுக்கு ஆபத்து வந்தால் அவன் தன்னிடம் வரக்கூடாது என்ற எண்ணமா எப்படி? வால்மீகி, ராமனைக் காணாதவனாய்க்கொண்டு ரிச்யமூகம் சென்றான் சுக்ரீவன் என்று சொன்னதால் ராமன் அந்த வனத்திலேயே இல்லை என்று ஸ்பஷ்டம். இருவர்களான வாலி சுக்ரீவர்களுக்கு வித்யாஸம் தெரியாமல் போய்விட்டதால் இனி வேறு யுத்தத்தில் பார்த்துக்கொள்வோம் என்றும் ஒரு அடையாளத்தை உருப்படி யார் என்று தெரிந்துகொண்ட பிறகு எதிர்ப்பதற்காக மாலையைப் போட்டு வாலியைக் கொல்லுவோம் என்று ராமன் ரிச்யமூகத்தை நாடி சென்றுவிட்டார் என்றார் கவி. (வாலியால் இப்பொழுது சுக்ரீவன் செத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று நாம் புஸ்தகத்தில் இல்லாததை யுத்திவாதம் செய்தால் செத்தால் செத்ததுதான் என்று ஸித்தாந்தம். ஆதலால் இல்லாததை விசாரிப்பது கூடாது என்று ஸித்தாந்தம்). ஆதலால் ராமன் ரிச்யமூகத்தில் இல்லை என்று ஸ்பஷ்டம். இதையே ராமன் தெரிவித்து இருப்பதாகத் தெரிவதால் இரண்டாவது ச்லோகத்தால் மறைந்து இருக்கிறார் ராமன் என்று சொல்லமுடியாது என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதால் இதனால் இரண்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

மூன்றாவதும் நான்காவதும் புத்தி இழந்து புலம்புகிறானாதலால் மூன்றும் நான்காம் பூர்வபக்ஷம். இதற்கு ஆதாரம். வால்மீகி வர்ணிக்கிறார் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கம் 39-ம் ச்லோகத்தில் அடிபட்ட உடன் வாலியானவன் விசேதனோ வாஸவஸூநுராஹவே விப்ரம்ஸிதேந்த்ரத்வஜவத் க்ஷிதிம் கத:। என்று யுத்தத்தில் அடிபட்டு புத்தியிழந்தவன் என்று கவி குறிப்பிட்டுவிட்டதால் இதற்கு பிறகுதான் வாலி ராமனிடம் பேசுவதால்

பேசுவது அத்தனையும் வாயில்வந்தபடி புலம்புவதாலும் இல்லாததையெல்லாம் பேசுவதாலும் யோக்யனை இருப்பவனை அயோக்யன் என்று பேசுவதாலும் இவன் வாக்யங்களை ஸகலத்தையுமே புலம்பல் என்கிறார் கவி. அவனும் ராமன் தனக்கு பதில் சொன்ன பிறகு நான் முந்தி தெரியாமல் மதத்தினால் தெரியாத்தன்மையால் சொல்லிவிட்டேன். எதனால் சொன்னேனென்றால் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 68-ம் ச்லோகத்தில் ஶராபிதப்தேந விசேதஸா மயா ப்ரதூஷிதஸ்த்வம் யதஜாநதா ப்ரபோ! என்று ராமனைப் பார்த்து பாணம் என் ஹ்ருதயத்தை பிளந்துவிட்டதால் புத்தி இழந்த என்னால் நீர் தூஷிக்கப்பட்டுவிட்டீர். நீர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் அதை நீர் பொறுக்கவேண்டும் என்றான். கவி வாக்யத்தாலும் வாலி வாக்யத்தாலும் புலம்பல் என்பதே நிர்ணயம். இவன் வாக்யம் முழுமையும் புலம்பலாகப் போவதாலேயே நாரதரும் ராகவனிடம் வாலி வதத்தில் பௌருஷத்தைக் காட்டிப் பேசினார். வாலி வாக்யத்தில் முன்பின் விரோதத்தையும் கவி காட்டுகிறார். அதையும் கவனிப்போம். அதாவது:—வாலியானவன் சண்டைக்குப் புறப்பட்டபோது தாரை வாலியைப் பார்த்து நீர் போகாதேயும் ராமன் கொன்றுவிடுவான் என்றாள். அதுகேட்ட வாலியானவன் ராமன் யோக்யன் தர்மிஷ்டன் அப்படிப்பட்டவன் என்னைக் கொல்லுவதான பாவத்தைச் செய்யமாட்டான் என்றான். பிறகு யுத்தகளம் வர ராமன் அடித்துவிட நீ பாபி என்னை அடித்தாயே என்றான் ராமன் வாலிக்கு பதில் சொன்ன உடனே நான் உம்மால் அடிபடவேண்டும் இச்சைப்பட்டு அதற்காகவே என்பத்னி தடுத்தும் நான் அதைக் கேளாமல் வந்தேன் என்றான். ஸகலத்தையும் வந்தவனுடைய ஹ்ருதயம் முதல் ஸர்வமும் அறிந்து கிரந்தத்தைச் சொல்லும் வால்மீகி வாலி அடிபட இச்சைப்பட்டு வரவில்லை. ஆனால் ஏன் வந்தானென்றால் காலாபிபந்நஸ்ய விநாஶகாலே! என்று அவனுக்கு அழிகிற காலம் வந்ததால் வாலி வந்தான் என்றார். இப்பொழுது முதலில் வாலி சொன்னதான ராமன் அடிக்கமாட்டான் என்ற முதல் வார்த்தை நிஜமா? அடித்ததும் பாபியே என்னை அடித்தாயே

என்றுனே அந்த இரண்டாம் வார்த்தை நிஜமா? ராமனிடம் கையினால் உம்மால் அடிபட இச்சைபட்டுவந்தேன் என்ற வார்த்தை நிஜமா? இவ்வளவும் தள்ளி கவி சொன்னது நிஜமா? வாலி சொன்னது நிஜமாகில் அழிகிறகாலம் வந்ததால் வாலி வந்தான் என்ற வால்மீகியின் வார்த்தை அடிபடுகிறது. இக் கிரந்தத்தில் கவி வாக்யமே ஸத்யமாதலால் விராதனையும் ராவணனையும் ராமனுல் அடிபடவே இச்சைப்பட்டு ஸீதையை எடுத்தான் என்ற வால்மீகி வாலி அடிபட இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என்ற வார்த்தையைப் பிசகு என்று குறிப்பிட்டு விட்டதால் அடிபட இச்சைப்பட்டது பொய் என்று ஸித்தாந்தம். தாரையிடம் அடிக்கமாட்டான் என்றவன் ராம னிடம் அடிபட இச்சைப்பட்டு வந்தேன் என்றதாலும் மேலும் அடிபட்டபோது உம்மை நேரில் கண்டு இருந்தால் கொன்று இருப்பேன் என்றவன் பிந்தி உம்மால் அடிபடவே இச்சைப் பட்டு வந்தேன் என்றதாலும், ஸகலமும் இப்படி நேர்விரோத மாதலாலும் ராமன் வாலிக்கு ஞானம் கொடுத்தார் என்பது இக்கிரந்தத்தில் இல்லையாதலாலும் ராமனுக்குத் தன்னைத் தெரியாதபோது அவனுக்கு எங்கு இருந்து ராமன் ஞானம் கொடுப்பார்? கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லுவதாலும் அடி பட இச்சைப்பட்டு வந்தவன் என்று சொல்லுபவன் ராமனை மூர்க்கன், லுப்தன் பாபி என்றும் இப்படி திரஸ்கரித்து இருக் கிறுனதலால் இச்சைப்பட்டவனல்லன் என்று ஸித்தாந்தமாவ தாலும் இக்கிரந்தத்திற்கு கவி வாக்யமே ஸித்தாந்தமாத லாலும் சாகும்போது உயிரைவிடும்போதுகூட சுக்ரீவனிடம் வாலி ராமனைப்பற்றி கெட்ட எண்ணத்துடனேயேபேசி, நான் தாரை வார்த்தையைக் கேளாமல் அனியாயமாய் அடிபட்டேன் என்றதாலும் இதனுலும் அடிபட இச்சைப்பட்டவன் என்பது அடிபடுவதாலும் வாலி சித்தம் இழந்து புலம்புகிறுன் என்றும் புலம்பும்போது இல்லாததெல்லாம் வரும் என்று கவி சொல்லி விட்டதால் மூன்றுவதும் நான்காவதும் பூர்வபக்ஷம். வால்மீகி புலம்பலுக்கு உபமானங்கள் கொடுக்கிறுர். அவைகளை கவனிப் போம். மேலும் வால்மீகி நாரதரைக் கேள்வை கேட்டது.

ராவணன் மாரீசனிடத்தில் ராமனை தூஷித்தது, வாலி ராமனை தூஷித்தது இம்மூன்றும் ஒன்று. (இம்மூன்றுக்கும் பதில்) நாரதர் வால்மீகிக்கு சொன்ன பதில், மாரீசன் ராவணனுக்குச் சொன்ன பதில், வாலிக்கு ராமன் சொன்ன பதில் இம்மூன்றும் ஒன்று. இவைகளை எழுதிப்பார்த்தால் ராவண, வாலி, வாக்யங்கள் புலம்பல் என்று ஸ்பஷ்டமாகும். என்று வால்மீகி ஸ்தாபிக்கிறார். மேலும் உபமானமும் காட்டுகிறார். அதாவது தசரதர் முதலில் விச்வாமித்ரரை லாகித்து எதையும் கேளும் என்றபோது அவர் தசரதனை பிள்ளையைக் கேட்க தசரதன் உடனே [illegible] என்று மனம் உடைந்துவிட்டான் துக்கம் அடைந்தான் என்றார் வால்மீகி. பிறகு தசரதன் அவரை திரஸ்கரித்தான். முதலில் ஸ்தோத்ரம் செய்த வாயானது தூஷித்தது. கடைசியில் ஏன் இப்படி தூஷித்தான் என்றபோது மஹர்ஷியான வால்மீகி [illegible] என்று இப்படி ராஜா தசரதன் புலம்பினார் என்றார். இனி இப்படி உள்ள பதங்களை கவனிப்போம். இப்படி உள்ள பதங்களை அப்படி அப்படியே அங்கீகரிக்கவேண்டும். அங்கீகரிக்காவிட்டால் வரும் அனர்த்தங்களையும் கவனிப்போம்:—

[illegible] இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் தசரதர் பெரியோர்களை தூஷித்த பாபியாகிறார்.

[illegible] என்ற இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் லக்ஷ்மணன் மாதுர் பிதுர் துரோகியாகுவார்.

[illegible] என்று கவி இங்கு சொல்லாவிட்டால் நாஸ்திக மதம் ஸ்தாபனம் ஆகும்.

[illegible] என்று கவி இங்கு சொல்லாவிட்டால் ஸீதை பர்த்தாவான தெய்வத்தை தூஷித்த பாபத்தை அடைந்தவளாவாள்.

[illegible] இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் வஸிஷ்டர் பொய் சொன்னவராவார்.

[illegible] என்று இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் கௌஸல்யா பர்த்தாவை தூஷித்த பாபத்தை அடையுவள்.

விருறுாவவஉ—ஃகாத-ஃ। என்றும் ஐதெ(ரவம் விருவநுாாஜா என்றும் இப்படி தசரதர் புலம்புகிறுர் என்று கவி சொல்லிவிட்டால் பல பத்னிகளுடையவராவார்.

விருறுாவ ஸஹாஉயெ(ர ஜமஹெ-வ வ—ஸொஹிதம்। என்று இக்கவி சொல்லாவிட்டால் பரதன் ஆசார்யாளை நிந்தித்த பாபத்தை அடையுவன்.

உயாதுவ—லு-ஃக்ஷம் ஹொஹாகி। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராமன் பாபிஷ்டனுகிவிடுவர்.

சூதெத்-ஃஷ்ஷி உஉவாத-வஸ(ர। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராகவன் துஷ்டனுகிவிடுவார்.

ஈாவணஃ காறுமொஜிதஃ। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராமன் அதர்மிஷ்டன் என்றும், மூர்க்கன் என்று லுப்தன் என்பது நிச்சயமாகும்.

ஷ்ரீஹெறதொஷஸ(ர வ—தெ(ாயம் ஈாஉஷாம் ஶஈணம்மதஃ। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராகவன் கையாலாகாதவராக ஏற்படுவார்.

விவெதநொவாஸவஸ-நுஃ। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராமன் மஹா பாபியாகுவர்.

விருவணஉவெதநம்। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ராகவன் ஸத்யவாதியல்லன்.

நிவி-ஃணஉநாஉநஷ்ீ। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் சுக்ரீவன் பிராதாவைக் கொன்ற பாபியாவன்.

ஸவம்விருவஉாநம்। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் விபீஷணன் காம்யபக்தி உள்ளவனுவன்.

ஸ—ஊ—ஃவிதஃ। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் தர்மம் கிடையாது என்று ஸ்பஷ்டம்.

ஐதீவஜெவீஸஹாயாவிருவ(ர। என்று இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் ராமன் பல பத்னி உடையவராகவேண்டும்.

விருறுாவாயதெக்ஷணா। என்று இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் ஸீதை பொய் சொன்னவளாவள்.

உ॰॰ஃவஸஜ்வா। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ஸீதையின் பாதி விருத்யத்திற்கு லோபம் வரும்.

விஞுறாவவிஹீஷணஃ॥ என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ஸர்வத்திலும் பற்றாசை உள்ளவன் என்றாகும்.

விஜுபஜ்ஞபெ॰யஜ்ஞா॥ என்று இதைக் கவி சொல்லாவிட்டால் விபீஷணன் அதர்மிஷ்டனாவன்.

ஹநுமாக ஜொஹஂஜமாஉஹ்। என்று கவி சொல்லாவிட்டால் ஹநுமான் பிர்ம்மச்சர்யம் விட்டு பத்னிகளுடன் கூடினவராகவேண்டும்.

இப்படி ஒவ்வொரு இடத்திலும் வால்மீகி ஒவ்வொரு வாக்யத்தால் ஸமாதானம் சொல்லியிருப்பதுபோல் வாலியையும் வால்மீகி வாலி வாக்யம் முழுமையுமே விவெதநஃ என்று புத்தி இழந்து புலம்புகிறான் என்று ஸ்திரப்படுத்திவிட்டதாலும் கவி எங்கு எப்படிச் சொன்னாரோ அப்படியே அங்கீகரித்தாக வேண்டுமாதலாலும் மூன்றாவதும் நான்காவதும் பூர்வபக்ஷம்.

முன்சொன்ன புலம்பல்களை எல்லாம் பேசாமல் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தோஷம் வந்து சேரும் என்பது பிரத்யக்ஷம். ஸீதை சித்தம் இழந்து புலம்பி இருப்பதுபோல் வாலியும் சித்தம் இழந்து புலம்பியிருப்பதால் ஸீதை வாக்யத்தை புலம்பல் என்று ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ஸீதை ஹநுமானை தொட இச்சைப்பட்டவளாகிவிடும். பதிவ்ரதா தர்மத்திற்கு லோபம் வரும். அப்படி வாலி வாக்யங்கள் முழுமையும் புலம்பலாக ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ராமன் மஹா பாபியாகவேண்டும். ஒரே உபமானம் கொடுத்து இருப்பதால் ஸீதை பதிவ்ரதை இல்லை என்று ஒத்துக்கொண்டால்தான் வாலி வாக்யப்படி ராமன் வாலியை மறைந்தடித்தான் என்றாகும். இப்படி முன் ஒவ்வொன்றுக்கும் வாலிவதத்திற்கும் பொருத்தம் காட்டி ஸகலத்துக்கும் தோஷம் சொல்லப்படும். இக்கிரந்தத்திற்கும் லோபம் காட்டி எவராலும் தடுக்கமுடியாத தோஷாரோபணங்கள் ஏற்பட்டு விடுமாதலால் வாலி வாக்கியங்கள்

ஸகலமும் கவி சொன்னபடி பேசாமல் பேத்தல் என்றே அங்கீ கரிக்கவேண்டும் என்று இதன்மூலம் ஸ்தாபனம். இதனாலும் மூன்றாவது நான்காவது பூர்வபக்ஷம்.

வால்மீகி பாலகாண்டத்தில், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் பக்ஷியை வேடன் அடித்ததில் அயமெ.ராயமிதிஜிஜ: என்று இது அதர்மம் என்றார். நேரிட வேடன் அடித்தது அதர்மமா? அல்லது ஹநூாகஃ அகாரணாகஃ என்று அகாரணத்தால் அடித்தான் என்பதால் அதர்மமா? அல்லது ஜந்மத்திலேயே வாவநிஶ்ருய: பாபத்திலேயே நிச்சயமான சித்தவிருத்தி உடையவன் என்று இருக்க இதனால் அதர்மமா எப்படி? வைரநிருய: என்று வைரத்திற்கு இருப்பிடமாய் இருக்கிறவன் என்று இருக்கும்போது எப்படி? சேர்க்கையில் பக்ஷிகள் இருக்கும்போது கொன்றான் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லையே. மியுநாகஃ என்று இறட்டையாய் இருப்பதில் என்றிருப்பதால் காஉஜொஹிதஂ என்று காமத்தால் மோஹிக்கப்பட்டு இருப் பதில் ஒன்றை என்று இருப்பதால் சேர்க்கையில் இருக்கக் கொன்றான் என்று சிலர் அபிப்பிராயம். அதுவும் இல்லையே. அப்படி இருந்தால் அவனை வைரநிருய: என்ற பதமும் வாவ நிஶ்ரு: என்ற பதமும் எப்படி பிரயோகிப்பது, நிற்க காஉஜொ ஹிதஂ என்றால் காமத்தால் மோஹிக்கப்பட்டு இருக்கிற தென்றால் இன்னும் சேரவே இல்லை. இனிமேல் சேரவேண்டும். சேர்ந்து இருந்தால் அதற்கு காமத்தால் மோகிக்கப்பட்டு இருக் கிறதென்ற பதம் பிரகரணத்தில் பொருத்தமல்ல. இனிமேல் தான் சேரவேண்டும் என்பது ஸத்யம்.) இதில் வேடனே நேரிட அடித்து இருக்கும்போது அவனை சபித்தாரே வால்மீகி இது அதர்மம் என்கிறாரே பாபிஷ்டன் செய்வதே அதர்மம் என்கிறாரே. தொழிலாக உடைய வேடன் செய்வதே அதர்மம் என்கிறாரே இப்படி சொல்லும் வால்மீகி, ராமன் வாலியை மறைந்தடித்து இருந்தால் அதர்மம் தானே. இவரும் தண் டனையை அடையவேண்டியதுதானே? இவரை பாபி என் றல்லவோ வால்மீகி வர்ணிக்கவேண்டும். உத்தமன் என்கிறாரே. இதே ராமன் காகாஸுரனை காக்கையையும் நேரிடவே அடித்

தாரே தவிற மறைந்தடிக்க இல்லையே. இங்கு வேட நிமித்தத்திலும் வந்த சாபார்த்தமே எப்படி சோகத்தில் வந்ததால் அடிபட்டதோ சாபார்த்தமில்லாமல் எப்படி அனுக்ரஹார்த்தமோ அப்படி வாலி வாக்யமும் புத்தியிழந்து வந்ததால்; வாலிவாக்யம் முழுமையுமே பேத்தல் என்று வஹித்தாந்தம். இதனாலும் மூன்றுவதும் நான்காவதும் பூர்வபக்ஷம். (மேலும் ராவண மந்தோதரிகள் கூடிக்கொண்டு இருக்கும்போது ராமன் ராவணனை அடிக்கவில்லை. அவர்கள் ஸ்திரீ புருஷர்கள். அவர்களில் ஒருவரான ராவணனை கொன்றதாக கிரந்தமாதலால் அதையே மானிஷாத என்ற ச்லோகம் பிரதிபாதிப்பதால் மிதுநம் என்பதற்கு ஜெயூ, ஸஂமஜெ என்றதத்வர்த்தம் கிடையாதென்றும் மிதுநம் என்பதற்கு ஸ்திரீ புருஷர்களான இரட்டை என்றுதான் கவி வாக்யப்படி அர்த்தம் என்றும் வஹித்தாந்தம்)

முதல் வாலி சுக்ரீவ யுத்தத்தில் ராமன் வித்யாஸம் தெரியவில்லை அதனால் பேசாமல் இருந்தேன் என்றார். அதனால் வாலியை எதிர்க்கவில்லை. பிறகும் 2-ம் யுத்தம் நடக்க அதில் ஒரு முதல்யுத்தம் நடந்தது. இரண்டாம்யுத்த இரண்டாம்யுத்தத்தில்தான் ராமன் வாலியைவதம் செய்தார். இவர் முதல் யுத்தத்தில் வித்யாஸம் தெரியவில்லை என்றவர் இரண்டாம் யுத்தத்தில் நன்றாய் வித்யாஸம் தெரிந்துகொண்டு இருக்க ஏன் இரண்டாம் யுத்தம் முதல் யுத்தத்தில் வாலியை ராமன் வதிக்கவில்லை என்றால் இருவர் சண்டை போடும்போது நடுவில் பிரவேசிப்பது கூடாதென்று இருந்தவர் உடனேயே இடைவெளியில்லாமலேயே இரண்டாம் யுத்தம் யுத்தத்துடனேயே ஆரம்பமாகி விட்டதால் அதில் சுக்ரீவன் களைப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தும் ராமன் நடுவில் பிரவேசிப்பது கூடாது என்ற தர்மத்தை அவலம்பித்து பிரவேசிக்காமல் சுக்ரீவன் களைத்து இனி சண்டை போட முடியாது என்று சுத்தி திக்குகளில் திரும்பின பிறகு, இவர்கள் சண்டை முடிந்த பிறகே ராமன் வாலியை எதிர்த்ததாகக் கவி சொல்லிவிட்டதாலும் கவி நடுவில் அடித்தார் என்று சொல்லாததாலும் ஐந்தாவதும் ஆறாவதும் இரண்டும் பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் வாலிக்குப் பதில் சொன்னபோது ஸாமான்ய ஜனங்கள் வலைகளாலும், பாசங்களாலும் மற்ற ஸாமக்கிரியைகளாலும் மறைந்துகொண்டும் மறையாமலும் மிருகங்களை ஓடிக்கொண்டு இருந்தாலும், தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாலும், பிரமித்து இருந்தாலும், பதிந்து இருந்தாலும், களைத்திருந்தாலும் மாம்ஸத்திற்காக பிடிக்கிறார்கள், கொல்லுகிறார்கள். இதில் தோஷம் இல்லை. தர்மத்தை அறிந்த ராஜரிஷிகளும் வேட்டையில் (வேட்டையில் என்றால் மறைந்து என்று ஆகவே ஆகாது) மிருகங்களை அடிக்கிறார்கள். நீ சாகா மிருகமானபடியால் நீ என்னுடன் சண்டை போட்டாலும், என்னுடன் சண்டை போடாமல் இருந்தாலும் (அன்னியரோடு சண்டை போடும்போது என்றர்த்தமே கிடையாது) உன்னைக் கொல்லலாம்; ஆனால் நான் உன்னுடன் சண்டைசெய்து உன்னை யுத்தத்திலேயே பாணத்தால் கொன்றேன் என்றார். இப்படி இருக்க ராமன் இதனால் மறைந்தடித்தார், ராமன் இதனால் ஒத்துக்கொண்டார் என்கிறார்கள் சிலர். ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாது; கவனிப்போம்:— ஜனங்கள் என்று ஸாமான்யர்களைத்தான் குறிப்பிட்டார். வில்பிடித்த வீரர்களான ராஜாக்களை குறிப்பிடவே இல்லை. ராஜாக்கள் வில் பிடித்த வீரர்களா வலைகளையும், பாசங்களையும் கொண்டுபோகிறார்கள்? தவிர தனுர்வேத பாரங்கதர்களுக்கு பாசங்களும், வலைகளும் என்னத்திற்கு என்று கவனிக்கலாம். தவிர மாம்ஸத்திற்காக பிடிக்கிறார்கள் என்றார். வாலியை மாம்ஸத்திற்காக அடித்தாரா? அப்படியும் இல்லையே! குரங்கு மாம்ஸம் சாப்பாட்டுக்கு உபயோகம் இல்லையே! மறைந்தும் என்பதை எடுத்துக்கொண்டால் மறையாமலும் என்பதை ஏன் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது? ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு சொல்லும் தர்மம் தனுர்வேதமறிந்த ராஜாக்களுக்கு கிடையாது. தவிர ராமனே லக்ஷ்மணனிடம் இந்த வேட்டை விஷயமாகச் சொன்னபோது ஊரம்ஸஹெதாரவி ஊ ஹாநுவிநோதாய ஊம் வய்ஙி ந: । ஷஜியக்ஷணராஜாந: ஊ ஹயாயாம் ஊஹாவநே । என்று வில்பிடித்த வீரர்களான ராஜாக்கள் மிருகங்களை மாம்ஸத்திற்காகவாவது விளையாட்டிற்காகவாவது மஹாவனத்தில் வேட்டையில் அடிக்கிறார்

கள் என்றார். இதில் வேட்டையில் மறைந்தடிப்பது என்பது ராஜாக்களுக்கு இல்லவே இல்லை. முதலில் ஸாமான்ய ஜனங்களுடைய தர்மத்தை சொன்னார். வில்பிடித்த ராஜாக்களைப்பற்றி சொன்னபோது வேட்டையாடுகிறார்கள் என்றாரே தவிர மறைந்தடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லவே இல்லை. தவிர முதலில் சொன்னது வில்பிடிக்கத் தெரியாத ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குச் சொன்னது. பிறகு ராஜாக்களுக்குச் சொன்னது. ஆதலால் ராமன் விளையாட்டுக்கு அடிக்கவும் இல்லை; சாப்பாட்டுக்கும் இல்லை. விளையாட்டுக்கும் இல்லை சாப்பாட்டுக்கும் இல்லை என்றால் அப்பொழுது ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குச் சொன்ன உபமானத்தை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது? ஆதலால் இங்கு இந்த 7 ச்லோகங்களையும் கவி பூர்வபக்ஷம் செய்வதாலும், பல உபமான பிரமாணங்களாலும் மரங்களையும் மலைகளையும் வாலி ராமன்பேரில் எறிய அவைகளை ராமன் பாணங்களால் சேதித்து விட்டதால் உண்டான கோபத்தால் வாலி (வால்மீகி ராமாயணப்படி) மன்மதன் பரமசிவத்தை எதிர்த்தோடி வந்ததுபோல் எதிர்த்தோடிவர அவனை ராமன் உத்தம பாணத்தால் அடித்தார் என்று கவி சொல்லிவிட்டதால் பிரத்யக்ஷ யுத்தம் உண்டு என்று ஸித்தாந்தமாகிவிட்டதால் மறைந்தடித்தார் என்பது பூர்வ பக்ஷம்.

இனி தர்மங்களைப்பற்றி கவனிப்போம்:—

(1) ராமன் தன் வாயினால் சுய-யு)ாஉ_நம் தன்னுடன் சண்டை போடாதவனை கொல்லக்கூடாது. என்ற தர்மத்தை ராமனே லக்ஷ்மணனுக்கு உபதேசித்து இருக்க இவர் உலகவதந்தியின்படி தன்னிடம் சண்டைபோடாத வாலியைக்கொன்றார் என்றால் இவர் தான் தர்மத்தில் இல்லாமல் மற்றவருக்குத்தான் தர்மோபதேசம் செய்கிறாரா? இப்படி தர்மத்தில் இல்லாதவரை வால்மீகி தர்மிஷ்டர் என்று எப்படிச் சொன்னார். ஆதலால் தன்னிடம் சண்டைபோடாத வாலியைக் கொன்றார் என்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலாலும் (2) சுநெ)நய-யூ) உாநவ)நய-கூஉஹியாவநம்! என்று இருவர் சண்டை போடும் போது நடுவில் அடிப்பது கூடாது என்று தர்மமாதலாலும்

(3) யாந்தி ராஜர்ஷயஶ்சாத்ர ம்ருகயாம் தர்மகோவிதா: । தஸ்மாத் நிஹதோ யுத்தே மயா பாணேந வாநர । எந்த ஒரு தர்மிஷ்டன் எதிராளி பாராமல் இருக்கும்போது மிருகங்களையாவது பக்ஷிகளையாவது மனுஷ்யர்களையாவது அடிக்கிறானோ அவன் உத்தமர்கள் அடையக்கூடிய புண்ணிய லோகத்தை அடைய மாட்டான் என்று தர்மமாதலாலும் (4) ஒரு தனுர்வேத பாரங்கதன் வேட்டையிலும் மிருகங்களை மறைந்தடிப்பதையும் மீரிரே ந ப்ரஶம்ஸந்தி ॥ என்று சொல்லி இருப்பதால் அடிப்பது கூடாது என்றும் (5) வீரர்களான கல்மாஷபாதன், ஸகரன், அயோத்தியில் உள்ள வில்பிடித்த வீரர்களும், லவ குசர் இத்தனைபேரும் வேட்டையிலும் மிருகங்களை நேரிடவே ஸ்வபலத்தாலும் ஆயுத பலத்தாலும் அடித்து இருப்பதாய் பிரயோகித்து இருப்பதாலும் (6) மறைந்தடிப்பதற்கு ஒருவிதமான காரணமும் இக்கிரந்தத்தில் இல்லாத்தாலும் காரணம் இல்லாத காரியமே கிடையாதாதலாலும், அக்காரியமும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லையாதலாலும் (7) அதர்மிஷ்டர்களான ராக்ஷஸர்களில் மாயா யுத்தமான அதர்ம யுத்தம் செய்யும் இந்திரஜித்தன் ஆகாசத்தில் மறைந்துகொண்டு மிருகங்களையும் வானரங்களையும் அடித்தபோது ராமச்சந்திரன் வானரர்களைப்பார்த்து ஸஞ்சயந்த நிஹத: பாப: ராவணிர் ரணகர்கஶ: । என்று இவன் பாபி மறைந்தடிக்கிறான் என்றதாலும் அவன் அயோக்யன் அதர்மிஷ்டன் மறைந்து மிருகங்களையும் மனுஷ்யர்களையும் அடிக்க அவன் பாபி என்கிறதாலும் மறைந்தடிக்கவில்லை என்று பிரத்யக்ஷமாவதாலும் பாபியான இந்திரஜித்தன் தவிர எந்த ராக்ஷஸர்களாவது வானரர்களை மறைந்தடித்தார்களா இல்லையே. ஆதலால் எதையுமே மறைந்தடிப்பது கூடாதாதலாலும் (8) வாலியை எப்படியும் அடிக்கலாம் என்பது கிடையவே கிடையாதாதலாலும் தவிர (9) லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தினிடம் யுத்தம் செய்தபோது இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து ஏற்கனவே நான் உங்கள் எல்லோரையும் அடித்தேனே வெட்கமில்லையா என்று லக்ஷ்மணனைக் கேட்க அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து தஸ்கராசரிதோ மார்க: நைஷ வீர

நிஷேவித: என்று நீ திருட்டுத்தனமாகவல்லவா அடித்தாய் நீ திருடனல்லவா என்றார். யாரையும் உத்தமர்கள் மறைந்து அடிப்பது என்பது திருட்டுமார்க்கம் என்று லக்ஷ்மணன் நிரூபிப்பதாலும் (10) பிந்தி ராவணாதி ராக்ஷஸர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபோது ஒரு வானரத்தையாவது ஒரு ராக்ஷஸனாவது மறைந்தடிக்கவே இல்லையாதலாலும் சாகா மிருகத்தை எப்படியும் அடிக்கலாம், குற்றவாளியை எப்படியும் தண்டிக்கலாம் என்று சொல்லும் அதர்மமான இந்த தர்மம், அதர்மத்தையே பிரதானமாகக்கொண்ட ராக்ஷஸர்களுக்கு என் தெரியவில்லையோ தெரியவில்லை. விஷயத்தைக் கவனித்தால் இக்கிரந்தரீதியாய் மறைந்தடிப்பது என்பது அதர்மயுத்தம் என்றும் ஸ்திரம். இதை கருடபகவானும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார். ஆதலால் எந்த வஸ்துக்களையுமே உத்தம தர்மிஷ்டர்கள் மறைந்தடிப்பது கூடாது என்று ஸித்தாந்தமாதலால் தர்ம ஸ்வரூபியான ராமன் தர்மங்களை மீறி மறைந்தடித்தார் வாலியை என்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

இப்படி எல்லோரும் கிஷ்கிந்தை வந்ததும் வீர்யவானான சுக்ரீவன் கர்ஜித்துவிட அப்பொழுது வாலி அந்த சப்தம்கேட்டு கோபத்தை உடையவனாய்க்கொண்டு யுத்தகளத்தை நாடிவந்து சுக்ரீவனை எதிர்த்துவிட இருவரும் யுத்தம் செய்தார்கள். இப்படி செய்யும்போது கவனித்துக்கொண்டு இருந்த ராகவன் கொஞ்சமாவது இருவருக்கும் வித்யாஸம் தெரியாமல் இருந்ததால் மற்றொரு சண்டையில் இருவரின் வித்யாஸங்களைக் கொண்டு பிறகு எதிர்ப்போம் என்கிற எண்ணத்தைக்கொண்டு ராமன் ரிச்யமூகத்தை நாடிவந்துவிட்டார். இப்படி ராமன் புறப்பட்டபிறகு சுக்ரீவன் தோற்றுவிட்டு ரிச்யமூகத்தை நாடி ஓடினான். வாலியும் துரத்தினான். சுக்ரீவன் ரிச்யமூகத்தில் சென்றதும் வாலி நீ பிழைத்தாய் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். பிறகு சுக்ரீவன் ராகவனைப் பார்த்து ராகவா! நீர் என்னை இப்படிக் கைவிடலாமா என்று கேட்க ராமன் சுக்ரீவனைப்பார்த்து அலங்காரேண வேஷேண ப்ரமாணேந கதேந ச। த்வம் ச ஸுக்ரீவ வாலீ ச ஸத்ருசௌ ஸ்த: பரஸ்பரம்। என்று நீர் இருவரும் ஸகலத்திலும்

ஒன்றாயிருந்ததால் ஒரு வித்தியாஸமும் தெரியாமல் போய்விட்டதால் நான் வாலியை எதிர்க்கமுடியவில்லை. ஆதலால் இப்பொழுது உனக்கு ஒரு அடையாளம் போட்டு அனுப்புகிறேன்; இதன்மூலம் வாலி யார்? சுக்ரீவன் யார்? என்று நான் எதிர்ப்பதற்கு தெரிந்துகொள்வேன். அப்பொழுது தவறாமல் அவனை எதிர்த்துக்கொல்லுவேன் என்று இப்படி வாக்யத்தை தெரிவித்து லக்ஷ்மணன்மூலமாய் கஜபுஷ்பி என்ற கொடிமாலையைப் போட்டு இரண்டாம்-யுத்தத்திற்கு சுக்ரீவனை அனுப்பினார்.

ஸுக்ரீவா நீ பட்ட அடியெல்லாம் நான் பட்ட அடி என்று சொல்லி உன் சுகதுக்கம் என்னுடையதல்லவா? உன்னை நான் சத்ருவுக்குக் காட்டிக் கொடுப்பேனு என்றார். (இப்படிச்சொல்லி இருக்கும் இந்த ராமனை சிலர் தூஷிக்கிறார்கள். அதாவது ஏற்கனவே ஸ்னேகமானபோது ராமனுக்கு ஆஸனம் கொடுத்த சுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனுக்கு ஆஸனம் கொடுக்கவில்லையென்றும் அதனால் சுக்ரீவன் பாகவத அபசாரி என்றும் சுக்ரீவன் தன்னை எலும்பை எடுத்தெரியச்சொல்லி மரத்தைப் பிளக்கச்சொன்னதாலும் வாலியிடத்தில் முதல் யுத்தத்தில் அடிபடச் செய்தார் என்று பேத்துகிறார்கள். சுக்ரீவன் ராமனுக்கு ஸமானமானவன் தனக்கு மிகவும் மட்டமான லக்ஷ்மணனுக்கு எப்படி ஆஸனம் கொடுப்பான். லக்ஷ்மணனே சுக்ரீவனை ராமனுக்குச் ஸமானன் என்றாரே. ஆதலால் அடிபடச் செய்தார் என்பது பரம கேவலம் என்று ஸித்தாந்தம். பரீக்ஷையில் பரம திருப்தியுடன் இருக்கும் ராமன் சுக்ரீவனை அடிபடச் செய்தார் என்பது இன்னும் கேவலம். அவன் சுகதுக்கத்தைத் தன்னுடையதாக எண்ணுபவர் அவனை அடிபடச் செய்தார் என்றால் இது இன்னும் விபரீதமல்லவா? ஆதலால் இதுவெல்லாம் பிசகு என்றும் ஸித்தாந்தம்.

(இப்படி லக்ஷ்மணனால் கஜபுஷ்பி என்ற மாலை போடப்பட்டதும் அந்த ஸுக்ரீவன் எப்படி விளங்கினான் என்றால் விபரீதகாலத்தில் பகலிலே சூரியன் நக்ஷத்ரமாலையுடன் விளங்குவதுபோல் விளங்கினான் என்றார். இந்த இடத்தில் வியாக்யானங்கள் ஸரியில்லை. விபரீதகாலத்தில் பகலில் சூரியன் நக்ஷத்ர

மாலையுடன் விளங்கும் என்றும் கவி ஸ்தாபித்து இருக்கிறார். இக்கிரந்தத்திலும் கவி இரண்டு மூன்று இடத்திலும் காட்டி இருக்கிறார். ஆதலால் மற்ற சாஸ்திராதிகளைக்கொண்டு செய்யும் அர்த்தங்கள் சரியல்ல. ராமாயணம், ராமன் எப்படி ஸ்வதந்திரனோ அப்படி அதுவும் ஸ்வதந்திர கிரந்தமாதலால் வேதங்களோ மற்ற சாஸ்திரங்களோ எதுவும் ராமாயணத்தைக் கட்டுப்படுத்தாது. ராமனையும் கட்டுப்படுத்த முடியாதாதலால் இக்கிரந்தம் போகும் வழியில்தான் இதைச் சொல்லவேண்டும் என்றும் ஸித்தாந்தம்).

பிறகு சுக்ரீவன் கர்ஜித்தான் அப்பொழுது வாலி சண்டைக்கு கிளம்ப உடனே தாரையானவள் வாலியைப் பார்த்து நாதா! வேண்டாம்; சுக்ரீவன் புத்திசாலி; அவன் ஸகாயத்துடனேயே வந்து இருக்கிறான். நமது பிள்ளையான அங்கதன் நந்தவனம் சென்ற காலத்தில் அங்கு சாரர்கள் மூலமாய் சுக்ரீவன் இக்ஷ்வாகு வம்சஸ்தரான தசரதரின் பிள்ளைகளான ராம லக்ஷ்மணர்களிடம் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு இருப்பதாக கேள்வைப்பட்டு அதை என்னிடம் சொன்னான். அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாது. அப்படிப்பட்ட ராம ஸகாயத்தை சுக்ரீவன் அடைந்து இருப்பதால் ராமனால் கட்டாயம் நீர் கொல்லப்பட்டு விடுவீர். ஆதலால் யுத்தத்திற்கு செல்லவேண்டாம் என்றும் சொல்லி நீர் சுக்ரீவனைக் கூப்பிட்டால் அவன் வந்துவிடுவன். அவனுக்கு உம்மைவிட வேறு கதியில்லை; உமக்கும் அவனை விட வேறு கதியில்லை. ஆதலால் ஸமரஸப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று சொன்ன தாரா வாக்யம் கேட்ட வாலியானவன் அவள் வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை. (ஏனெனில், அவனுக்கு அழிகிற காலம் வந்துவிட்டதால் கேட்கவில்லை என்றார் கவி) இப்படி கேட்காமல், அவளைப்பார்த்து ராமன் யோக்யன் என்னை அடிக்க மாட்டான் என்று இப்படிச் சொல்லிவிட்டு உடனே ராமனுடன் சண்டை போடுவதற்காக மாலையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். இப்படி யுத்தகளத்தை நாடிவந்து சுக்ரீவனை எதிர்த்தான். ராமனை அயோக்யன் என்று எண்ணியே ராமனிடம் சண்டைபோடவே மாலைபோட்டு வந்தவன், தன்னை

எதிர்த்த சுக்ரீவனையே எதிர்த்தான். இப்படி இருவரும் சண்டையை ஆரம்பித்து யுத்தம் செய்ய அப்பொழுதும் ராமன் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். அப்பொழுது வாலி சுக்ரீவனை அடித்துவிட அதுகண்டு சுக்ரீவன் பரம கோபம் அடைந்து தன் ஸ்வதேஜஸ்ஸால் ஒரு ஸாலமரத்தைப் பிடுங்கி அடித்துவிட அந்த அடி பொறுக்கமுடியாமல் நடுநடுங்கினன் உயிருக்கு மன்றாடினன். பிறகு வாலி மிகவும் கோபமடைந்து ஸுக்ரீவனை அடிக்க சுக்ரீவன் களைத்தான். மறுபடி இரண்டாம் யுத்தத்தில் இரண்டாம் யுத்தம் கோரமாய் நடக்க அப்பொழுதும் சுக்ரீவன் களைத்து லாகவ யுத்தம் செய்து அதனால் சிரமம் அடைந்து இனி என்னால் சண்டைபோட முடியாதென்பதை வெளிப் படுத்துபவனாய் சப்தித்து திக்குகளில் திரும்ப அப்பொழுது ராகவன் இருவர் யுத்தம் செய்யும்போது நடுவில் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்ற தர்மத்தை அவலம்பித்து ராமன் அதுபரியந்தம் பேசாமல் இருந்தவர், அவன் களைத்ததையும், அவன் சண்டை முடிந்ததையும் கண்டு உடனே வில்லை எடுத்து நாணேறிட்டார் அந்த சப்தம் யுகாந்த காலம்போல் இருக்க பக்ஷி மிருகாதிகளெல்லாம் பயந்து ஓட லோகம் பிரமிக்க அந்த சப்தம் கேட்டு வாலியானவன் கோபத்துடன் ராமன்பேரில் மரங்களையும், மலைகளையும் பிரயோகம் செய்ய அவ்வளவையும் ராமன் கணுக்குறுகிய பாணங்களால் சேதித்துவிட அதுகண்டு மிகவும் கோபித்து வாலியானவன் ராமனைக் கொல்லுவதற்காக மன்மதன் பரமசிவத்தை எதிர்த்தோடி வந்ததைப்போல் எதிர்த்தோடிவர அப்பொழுது ராகவன் அவனை ஓர் உத்தம பாணத்தால் அடித்துவிட அவன் அடிபட்டதும் கீழே விழுந்தான். மேலும் தீபப் பூச்சி தீபத்தில் வந்து விழுவதுபோலும், ராமன்பேரில் வந்து விழுந்து அடிபட்டான். அவன்பேரில் விட்ட பாணமானது அவன் மார்பில் விழுந்தது எப்படிபோல் எனில் வஜ்ரத்தினால் இந்திரன் மேருவைப் பிளப்பதுபோல் பிளந்தார் என்றார். இப்படி அவன் மார்பில் விழுந்த அந்த பாணமானது அவனுக்கு இதுதான் வீரஸ்வர்க்கம் போகும்வழி என்று காட்டினதே ஒழிய அவனுக்கு ஒரு முக்தியும் கொடுக்கவில்லை. இக்கிரந்த ரீதியாய்

பாணத்திற்காகவாவது அஸ்திரத்திற்காவது முக்தி கொடுக்கும் யோக்கியதை கிடையவே கிடையாது. தவிற ராமன் இவனுக்கு முக்தியை கொடு என்று சொல்லியும் விடவில்லை. மஹா பாபீ என்று வால்மீகியால் சொல்லப்பட்ட வாலிக்கு எப்படி முக்தியை பாணம் கொடுக்கும்? குலதர்மத்தை மீறி தம்பி பத்னியை அபகரித்த பாபம் மட்டில் ராகவனது தண்டனையினால் போகுமே தவிற பிதுர் துரோகமான பாபம் ஒருநாளும் போகாது என்பது ஸத்யம். இப்படி இவன் அடிபட்டதும் பாணம் ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்ததால் புத்தியை இழந்த வாலி அடிபட்டு கீழே கிடக்க அப்பொழுது ராமன் கிட்டே நெருங்கினர். உயிரை ரக்ஷிக்கும் மாலை வாலி கழுத்தில் இருந்ததால் அவனுக்கு உயிர்போகவில்லை. ஆனால் பாணம் ஹ்ருதயத்தை பிளந்துவிட்டதால் சித்தம் இழந்து சமீபத்தில் வந்த ஸ்ரீராமனை களங்கமற்ற தர்ம விக்ரஹத்தைப் பார்த்து வாயில் வந்தபடி இல்லாததை எல்லாம் பேச ஆரம்பித்தான். இந்த வாலியை இந்திரன் முடிவில் தன் ரூபத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. பிதுர் துரோகி இவன் என்று இவனை விட்டுவிட்டான். பரமாம்கதிம் என்பதற்கு முக்தி என்றர்த்தமே அல்ல. லக்ஷ்மணனால் அடிபட்ட இந்திரஜித்துக்கும் இந்த பதம் பிரயோகம் ஆகியிருக்கிறது. அவனும் முக்தி அடைந்தானு? இன்னும் பலபேருக்கும் பிரயோகம் உண்டு. எல்லோரும் முக்தியடைந்தார்கள் என்றர்த்தமா? முன்பின் ஆதாரங்கள்தான் பிரமாணம். ராமபாணத்தால் அடிபட்ட மாரீச, விராத, கர, கபந்த, கும்பகர்ண ராவணாதிகள் எல்லோரும் முக்தி அடைந்தார்கள் என்று கவி சொன்னரா? இல்லையே! அப்படியிருக்க இவனுக்கு மட்டும் எப்படி பொருந்தும்? வாலியாவது முக்தி வேண்டும் என்று யாரையாவது கேட்டு இருக்கிருனு? ஆதலால் வாலி முக்தி அடைந்தான் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருத்தம் அல்ல. (அடுத்த ஜன்மாவில் வாலி வேடனாய்ப் பிறந்து ஸ்ரீராமனான கிருஷ்ணனைக் கொன்றான் என்ற பற்ற எந்த புராணங்களும் யாருடைய வாக்யங்களாயிருந்தாலும் இந்தக் கிரந்த ரீதியில் அவ்வளவும் தள்ளத் தகுந்தது என்பது ஸத்யம். விஷ்ணுவுக்கு தசாவதாரமே தவிற ராமனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை. பிறக்கவும்

இல்லை. வாலியால் அதாவது வேடனால் அடுத்த ஜன்மாவில் தண்டனையை அடையப்போகிறவரை தர்மாத்மா என்று கவி எப்படி எழுதினார்? விஷ்ணுவை, பிருகு, பத்னியை பிரிந்து இருக்கக்கடவீர் என்று சபித்தார். அதை ராமாவதாரம் எடுத்து அதில் அனுபவித்தார் என்பதையும் வால்மீகி பிசகு என்று ஸ்தாபிக்கிறார். சாபத்தை அடைந்திருக்கும் பாபிஷ்டனையா வால்மீகி உத்தமன் என்றும், தர்மிஷ்டன் என்றும் சொன்னார் என்று கேள்வை? மேலும் பரமசிவன் உள்பட ராமனை பரமாத்மா என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தாரே. பாபமுள்ள இவரையா ஸ்தோத்ரம் செய்தார், எப்படி? நாரதர் ஸர்வகுண ஸம்பன்னன் என்றும், உத்தமன் என்றும், சுத்த விக்ரஹம் என்றும், தர்மிஷ்டன் என்றதும் சாபம் அடைந்து இருக்கிற வனையா சொன்னார் என்றும் மேலும் கேள்வை? இந்த ஜன்மா வில் வாலியைக் கொன்றது பிசகு என்றும் அதற்காக அடுத்த ஜன்மாவில் வேடனால் அடிபட்டார் என்று சொல்லுவது உண்மை யானால் ராமன் பாபியல்லவா? இவரையா தேவர்கள் துதித்தார் கள் எப்படி? பரமசிவனையும் மற்ற தேவர்களையும் தரிசித்து இவருக்கு அந்த பாபம் போகவில்லையா? இது நிஜமா? எப்படி? இந்த ராம விக்ரஹத்திற்கு ஒரு சாபமும் கிடையாது. முன் ஜன்மத்திலும் கிடையாது; இந்த ஜன்மத்திலும் கிடையாது; அடுத்த ஜன்மத்திலும் கிடையாது. இது பரபிர்ம்மம் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருப்பதால் மற்ற எந்த புராணங்களும், எந்த வேதங்களும் ராமனையும், ராமாயணத்தையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்று ஸித்தாந்தம். இந்த வால்மீகி சொல்லியிருக் கும் விஷயத்தை கவனித்தால் ராமனை பரபிர்ம்மம் என்று நிரூபித்து இருக்க அதற்கு பிறப்பு ஏது? இப்படிப்பட்ட பிர்ம்மம் ஒரு தோஷத்தையும் உடையதில்லை. தேவர்கள் பிரார்த் தனைக்காக தன்னை அறியாமல் மனுஷ்யனாய் இருந்த விக்ரஹம் என்று ஸ்தாபித்து இருப்பதால் இந்த கிரந்தத்திற்கு ஒன்றும் ஆதாரம் ஆகாது. அததற்கு அததுவேபிரமாணம். ஆதலால் மற்ற எதையும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு ஆதாரம் சொல்லக் கூடாதென்பது ஸத்யம்.)

இப்படி அடிபட்டு விழுந்த வாலி ராமனைப் பார்த்து ஏ ராமா! நீர் என்ன காரியம் செய்தீர்? நான் உம்மைப் பாராமல் இருக்க நீர் என்னை அடித்தீரே; உம்மால் என்ன அடையப்பட்டது என்றான். மேலும் லோகத்தில் உம்மை ஸர்வ குணத்துடன் கூடினவன் என்று சொல்லுகிறார்களே நீ ஸர்வ குணங்களையும் விட்டுவிட்டீரே நான் சண்டைக்கு வரும்போது தாரையால் தடுக்கப்பட்டும் கேளாமல் வந்து உம்மால் நான் அந்யாயமாய் அடிபட்டேன். காய் கிழங்கை தின்றுகொண்டு இருக்கப்பட்டவனான வானரனான என்னை ஏன் அடித்தீர்? ராஜ குலத்தில் பிறந்து நீர் இப்படி அதர்மத்தைச் செய்யலாமா? தர்மவானென்று பிரவஸித்தனாயிருந்து க்ரூரகர்மாவைச் செய்ய லாமா? உமக்கும் எமக்கும் ஏதில் விரோதம்? நாளைக்கு பெரி யோர்கள் கோஷ்டியில் காட்டில் இருக்கும் மிருகமான குரங்கை கொன்றேன் என்று வெட்கமில்லாமல் எப்படி சொல்லிக்கொள் வீர்? நீர் மஹா பாபி; தசரதன் குலத்தில் எங்கிருந்து பிறந்தீர்? நீர் பத்னியை இழந்ததும் உமது பத்னியையும் இழந்துவிட்டீர்; நீர் மூர்க்கன், சடன் என்றும் திரஸ்கரித்து, மேலும் ராஜாவைக் கொன்றவன், பிராம்மணனைக் கொன்றவன், நாஸ்திகன், தமைய னுக்கு கல்யாணமாகாமல் இருக்க கல்யாணம் செய்துகொண்ட தம்பி, திருடனைக் கொன்றவன், பிராணி வதம் செய்தவன். இவர் களுக்கு நரகம் என்று நியாயம் இருக்க என்னை ஏன் அடித்தீர் என்றான். மேலும், அயோக்யனை உத்தம ஸ்திரீகள் எப்படி அடையமாட்டார்களோ அப்படி நீர் அயோக்யனானதலால் அந்த உத்தமியான அயோத்யா தேவதை உம்மையடையவில்லை. யுத்தத் தில் என் எதிரில் நீர் இருந்திருந்தால் உம்மை நான் கொன்று இருப்பேன். நீர் எமனைப் பார்த்திருப்பீர் என்று சொல்லி மேலும், நீர் என்னிடத்தில் சொல்லியிருந்தால் ஓரே நாளில் நான் ராவணனைக் கொன்றுவிட்டு ஸீதாதேவியை கொண்டுவந்து கொடுத்து இருப்பேன் என்று இப்படி ராமபலத்திற்கு பரம அல்பபலமுள்ளவனான வாலியானவன் பலவிதமாய் இல்லாதது களை எல்லாம் புலம்பினான். இப்படி சொன்ன அவன் வாக்யங் களை ராகவன் கேட்டார்.

வால்மீகி, ராவணனால் அடிபட்ட அனரண்ய மஹாராஜன் பிறகு அவன் தன்னை அவமதித்துப் பேசியதால் அவனை சபித்தான். அப்படி சபித்த அனரண்யனை அவன் புலம்பினன், புத்தியிழந்தான் என்று கவி சொல்லவில்லை. தசரதனால் காட்டில் அடிபட்ட ரிஷி குமாரனும் புத்தியிழந்து புலம்பினன் என்று கவி சொல்லவில்லை. ஏன் அவர்கள் புலம்பவில்லை என்றால் அடிபட்டாலும் அவர்கள் புத்தியிழக்கவில்லை என்றார் கவி. ஆனால் வாலியை புத்தியிழந்தவன், சித்தமிழந்தவன் என்றார். இப்படியே வால்மீகி ஜாபாலியை தர்மத்திற்கு விரோதமாய் பேசுகிறார் என்றார். வாலியை புத்தியிழந்து பேசுகிறான் என்றார். தவிற, வாலி ராமனை தூஷித்த பிறகு வால்மீகி யஉ௨ஸம்ஹிதரான வார்த்தையை வாலி சொன்னான் என்றார். வாலி ராமனைப் பார்த்து ராஜாவைக்கொன்றவன், பிராமணனைக் கொன்றவன், பசுவைக் கொன்றவன், திருடனைக் கொன்றவன், பிராணிகளைக் கொன்றவன், தெய்வமில்லை என்கிறவன், தமையனுக்கு கல்யாணமாகாமல் இருக்க கல்யாணம் செய்துகொண்ட தம்பி இவர்களுக்கு நரகம் என்று வாலி சொல்லி பிராணியாயும் ராஜாவுமான என்னை நீர் சொன்னதால் நீர் நரகமடையுவீர் என்றான். வாலி வாக்யம் தர்ம ஸம்ஹிதமானல் ராமன் நரகத்தை அடைந்து இருந்தால் அது வாஸ்தவம். எப்பொழுது நரகமடையவில்லையோ! அப்பொழுதே வாலி வாக்யங்கள் தர்மஸம்ஹிதமென்பது பிசகல்லவா? மேலும் இதனாலேயே புத்தி யிழந்தவனால் சித்தமிழந்தவனால் சொல்லப்பட்டது என்றார். இது நிஜமா? வாலி சொன்னதுகள் தர்மஸம்ஹிதமானல், வாலி ராமனை மூர்க்கனென்றும், பாபி என்றும், குணங்களை விட்டவன் என்றும் சொன்னனல்லவா! இதனால் ராமன் பாபி என்பதும், குணங்களை விட்டவன் மூர்க்கன் என்பதும் ஸத்யமல்லவா? இது உண்மையானல் வால்மீகி நாரதரிடம் ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு ராமாயணம் செய்பவர், உத்தமன் யார்? ஸர்வகுண ஸம்பன்னன் யார், தர்மிஷ்டன் யார் என்று கேட்டு இருக்க நாரதர் அது ராமன் தான் என்று சொல்லி, இப்பொழுது யார் வாக்யம் நிஜம் என்று கேள்வை? இப்படி ராமன் உத்தமன் என்று கேட்டுக்

கொண்டு இருப்பவர் எவ்விதத்தில் வாலி வாக்யத்தை தர்ம ஹிதம் என்று சொல்லுவார் என்று கேள்வை? அதனால்தான் சித்தம் இழந்தவன் என்று அடுத்த வரியிலேயே குறிப்பிட்டார். தவிற வாலி வாக்யம் தர்மஸம்ஹிதமானால் ராமன் நரகத்தை அடைந்து இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மிருகத்தை அடித்தவனுக்கு நரகம் என்கிறான். வாலி தன்னை மிருகம் என்றும் குறிப்பிட்டும் இருக்கிறான். நான் உம்மைக் கண்டு இருந்தால் உம்மைக் கொன்று இருப்பேன் என்கிறான். விஷ்ணுவின் பாதி பலத்துடன் கூடினவனும் அழிவில்லாத நித்யனை ராமனை அழிக்க இவனால் (அழிவை உடைய வாலியால்) முடியுமா? வாலி பலம் எங்கே? மஹா பாபிஷ்டனான ராமபலம் எங்கே? அடிபட்டு இப்படி வாலி பொறுக்காததால் தான் செய்யமுடியாததை எல்லாம் சொன்னான். வால்மீகி வாலியையும் வானரர்கள் ஸகலரையுமே மிருக கோஷ்டியிலேயே சேர்த்து இருப்பதால் இவர்களுக்கு மனுஷ்ய தர்மம் கிடையாது. மிருக தர்மம் என்றே ஸ்பஷ்டம். மேலும், ராமன் இக்கிரந்தத்தில் மனுஷ்ய தர்மத்தையும் காட்டி மிருக தர்மத்தையும் காட்டினார். எப்படிபோல் எனில் ஸாமான்ய வேடர்கள் மிருகங்களை அடிக்கும் வழியையும் காட்டி தர்மம் தெரிந்த ராஜாக்கள் மிருகங்களை அடிக்கும் வழியையும் காட்டினதுபோல காட்டினார். ஆதலால் ஸகலத்திற்கும் வால்மீகி வாக்யமே முதல் பிரமாணம். மிருகமான இவனை மறைந்தடிக்கலாமென்றால் வாலியும் மிருகத்தை மறைந்தடிப்பது பிசகு என்றான். இது நிற்க, சில ஜனங்கள் (இக்கிரந்தத்தை ஆராய்ச்சி செய்யாதவர்கள்) மிருகத்தை எப்படியும் அடிக்கலாம் என்று ராமன் சொன்னார். அது கேட்டதும் வாலி ஒத்துக் கொண்டுவிட்டான் என்கிறார்கள். அப்படி ராமன் சொல்லவே இல்லை. க்ஷத்திரியர்கள் மறையவே கூடாது. தவிற இப்பொழுது வாலி வாக்யம் தர்மமானால் ராமன் நரகத்தை அடைந்து இருக்க வேண்டும். வாலி வாக்யங்கள் தர்மம் இல்லையானால் தர்மத்துடன் கூடின வார்த்தை என்று சொன்னது பிசகாகவேண்டும். ராமன் வாலியைப் பார்த்து உனக்குத் தர்மம் தெரியவில்லை என்றார். வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஸூக்ஷ்ம தர்மம் என்று

ஒன்று கிடையாது. தர்மம் என்பது பரம ஸூக்ஷ்மம் என்பது தான். ராமன், வாலி வாக்யங்களை தர்மம் இல்லை என்கிறார். இப்பொழுது எது நிஜம்? ஸ்ரீராமனை தர்ம விக்ரஹம் என்றும் தர்மம் அறிந்தவன் என்று வால்மீகி வாக்யம் இருக்கிறதே. இப்பொழுது வாலி வாக்யம் தர்மத்துடன் கூடினதா? ராம வாக்யமா என்று கேள்வை? வால்மீகி வாலி வாக்யங்களை சித்தம் இழந்த வாக்யங்களாய்ச் சொன்னதால் அதுகள் தள்ளத்தகுந் ததுகள் என்று பிரத்யக்ஷம். தவிற வாலி வாக்யம் தர்மஸம்ஹித மானால், வாலி நான் அடிபட்டதால் சித்தமிழந்து புலம்பிவிட்டே னென்றான். முன் சொன்னதெல்லாம் பிசகு, மன்னிக்கவேண்டு என்றான். முன் சொன்னதுகள் தர்ம ஸம்ஹிதமானால் முன் சொன்னதுகள் பிசகு என்றும், சித்தமிழந்ததால் சொன்னேன் என்றானே எப்படிச் சொன்னான்? இப்பொழுது அதுகள் தர்ம ஸம்ஹிதமா? எப்படி? வால்மீகி சித்தமிழந்தவனை வாலியால் ஆபாஸ தர்மத்துடன் கூடின வாக்யத்தை சொன்னான் என்றார்.

ஏனென்றால் வாலியை அடித்தபிறகும் உத்தம குணங் களுடன் கூடினவனை இல்லை என்றும் தர்மிஷ்டனை அதர்மிஷ்டன் என்றும் சொல்லுவதால் ஆபாஸதர்மம் என்கிறார். பிந்தி வாலி தன் வாக்யங்களை சித்தமிழந்ததாய் குறிப்பிட்டதாலும் ஆபாஸ தர்மம் என்கிறார். வால்மீகியும் தன்வாக்யத்தாலும், வாலி வாக்யத்தாலும், ராகவ வாக்யத்தாலும், வாலி வாக்யங்களை அதர் மங்களாய்க் காட்டிவிட்டதாலும் அடிபட்டதால் சித்தம் இழந்து இல்லாததை எல்லாம் பேத்துவதாலும், அந்த ஸர்க்கம் முழுமையுமே பேத்தல் என்று வால்மீகி ஸ்தாபித்தார். ஆத லால் அவ்வளவும் புலம்பலாதலால் அவ்வளவுக்கும் கௌரவம் கிடையாதென்று ஸித்தாந்தம். நாரத, வால்மீகி வாக்யங் களால் வாலி வாக்யங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதாலும், பிரத்யக்ஷம். இப்படி புலம்பின வாலி வாக்யத்தைக்கேட்டு ஸ்ரீராமச்சந்திரன் புலம்பின அவனைப்பார்த்து ஒருவன் தனக்கு நூறு அபராதம் செய்தாலும் அவனிடமும் அன்புகொள்ளும் குணமுள்ளவ னாதலாலும் தர்மத்தில் இருக்கும் தன்னை அலக்ஷ்யம்செய்து திரஸ்கரித்த அவனைப்பார்த்து அவன் குற்றத்தை அவனுக்கு

வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று எண்ணி நீ உன் குலதர்மத்தை மீறியதால் உன்னைக் கொன்று நான் தர்மத்தை ஸ்தாபித்தேன். நீ தர்மத்தை விட்டவன். குற்றவாளியை தர்மிஷ்டனான ராஜன் தண்டிக்காவிட்டால் அந்த பாபத்தை அந்த ராஜன் அடையா தாதலாலும் நான் லோகாபவாதத்திற்கு பயப்படுகிறவனாதலா லும் உன்னை நான்நேரிடவே கொன்று தர்மத்தை ஸ்தாபித்தேன். ஸர்வ விதத்திலும் உனக்கும் எனக்கும் சத்ருபாவமாதலாலும் நீ அதர்மிஷ்டனாதலாலும், தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவ னாதலாலும் நான் உன்னைக் கொன்றேன். உத்தம பெரியோர்கள் செய்த மார்க்கத்தில் நான் இருக்கிறேன். எனது மூதாதை யான மாந்தாதா காலத்தில் உன்னைப்போல் ச்ரமணன் என் ஞொருவன் தன்குலதர்மப்படி தம்பி பத்னியை அடையக்கூடாது என்கிற சட்டத்தை மீறி தம்பி பெண்டாட்டியை இழுக்க அவனை அவர் கொன்றார். நீ, உன் குலதர்மமான தம்பி உயி ருடன் இருக்கும்போது தம்பியின் பத்னியை தமையன் அடையக் கூடாதென்றும் தமையன் உயிருடன் இருக்கும்போது தமையன் பத்னியை தம்பி அடையக் கூடாதென்ற குல தர்மத்தை மீறி உன் தம்பி உயிருடன் இருக்கும்போது உன் தம்பி பத்னியை நீ அபகரித்ததால் உன்னை கொன்று நான் தர் மத்தை ஸ்தாபித்தேன். ராஜர்ஷியான நான் நீ சாகா மிருக மாயிருந்தும் நீ எனக்கு மாம்ஸத்துக்காவது விளையாட்டிற் காகவாவது உபயோகப்படாதவனாதலாலும் நீ பௌருஷத்துடன் கூடினவனாதலாலும் நான் என் பௌருஷத்தால் உன்னைக் கொன்று உத்தம கீர்த்தியை அடையவேண்டியும் நீ குல தர்மத்தைவிட்டதால் உன்னைக்கொன்று குலதர்மத்தை ஸ்தா பிக்கவேண்டியும் இருப்பதால் நான் உன்னுடன் சண்டை போடவே பல பாணங்களை பொறுக்கிக்கொண்டு வந்ததால் உன்னுடன் சண்டைபோட்டு நீ என்பேரில் போட்ட மலைகளை யும் மரங்களையும் அழித்து உன்னையுமழித்து தர்மத்தை ஸ்தாபித்து இருப்பதாலும் இந்த தலைவாங்கும் தண்டனைக்கு மேல் தண்டனை இருந்தால் அதையும் உனக்குச் செய்திருப் பேன் இல்லாததால் இத்துடன் உன்னை விட்டேன், என்று

சொல்லி, அடிபட்டதால் ஏன் புத்தியை இழந்து கண்டபடி இல்லாததெல்லாம் புலம்புகிறாய் என்றும் சொல்லி மேலும் வேட்டையாலும் தர்மம் தெரிந்த ராஜாக்கள் மிருகங்களையோ மற்ற வஸ்துக்களையோ மறைந்தடித்தால் அவர்களுக்கு நரகமாதலாலும் மறைந்தடித்தால், மிருகங்களைக்கூட நேரிட அடிக்க யோக்யதை அற்ற அவர்களுக்கு தனுர் வேதம் அறிந்தவர்கள் என்ற பெயரே கிடையாதாதலாலும், நீ சொல்லுவது அவ்வளவும் பேத்தல் என்று அவனை அதிக்ஷேபம் செய்து மேலும் தேவர்கள் மனுஷ்யர்களாய் ராஜாக்களாய் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். ஆதலால் நீ உத்தமர்களான, தர்மத்தையும் ஸத்யத்தையும் பிரதான உடைய மஹாபுருஷர்களான ராஜாக்களை தூஷிக்காதே என்று அவன் குற்றத்தை அவன் அறியும்படி சொல்ல, அவன் குற்றங்களைக் கேட்டு குற்றங்களை வியக்தமாய் அறிந்துகொண்டு நான் சொன்னதெல்லாம் பிசகு என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, என் பிள்ளை அங்கதனை கார்க்கவேண்டும் என்று ராகவனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு அங்கதனைப் பார்த்து சுக்ரீவனுக்கு வசமாய் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, சுக்ரீவனைப்பார்த்து நான் உனக்கு அபராதங்களைச் செய்துவிட்டேன். அதுகளைப் பொருத்துக்கொள், என்றும் சொல்லி ராமகாரியத்தை நீ செய்யாவிட்டால் ராமன் உன்னைக் கொன்றுவிடுவான். (சாகும்போதுகூட வாலிக்கு ராமனிடம் நல்ல எண்ணம் இல்லை.) நான் தாரை வார்த்தை கேளாமல் அழிந்துபோனேன் என்றும் சொல்லி, இந்த மாலையை நீ போட்டுக்கொள் என்றும் சொல்லி மாலையை சுக்ரீவனுக்கு கொடுத்துவிட்டு வாலி ப்ராணனை விட்டுவிட்டான். (ராமன் வாலி கேட்டதற்கெல்லாம் ராமன் பதில் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கவில்லை. வால்மீகி அவன் வாக்யங்களை நிராகரிக்கிறார் என்கிறார். தவிற அவனை திரஸ்கரித்துப் பேசினார் என்றாரே தவிற ராமன் பதில் சொல்வதாக வால்மீகி சொல்லவில்லை. தவிற ராமனே வதம் செய்ததற்கு காரணம் சொன்னாரே தவிற அவனுக்கு இவர் பதில் சொல்லவே இல்லை என்றும் பிரத்யக்ஷம். வாலியால் ராவணனை அசைக்கமுடியாதென்றும், தன் பிதா இந்திரனை இந்திரஜித்துப் பிடித்து

கட்டியபோது வாலி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்துகொண்டு இருக்க லங்கைப் போய் தகப்பனை விடுவிக்க யோக்யதையற்ற இவனுக்கு ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை ராமனிடம் கொடுக்கும் யோக்யதை கிடையாது என்றும், வாலி கார்த்தவீர்யார்ஜுனன், சுவேதத்வீப பெண்டுகள் இவ்வளவு பேரிடமும் ராவணன் கட்டுப்பட்டது கர்வத்தினால் பங்கமே தவிற வேறு அல்ல என்றும் இத்தனைபேர் ஒன்றுதிரண்டு வந்தாலும் ராவணனை அசைக்கமுடியாதென்றும் கர்வம் ஏற்பட்டால் மஹாபலிஷ்டர்களையும் அல்ப பலிஷ்டர்கள் அவமானப்படுத்திவிடுவார்கள் என்று கவி சொன்னதால் இது பிரயோசனை என்று ஸித்தாந்தம். தவிற வாலி இந்திராம்சமுள்ள விஷ்ணுவின் பாதி அம்சமுள்ள ராமனைக் கொல்லமுடியாது. அடிபட்டதால் பேத்துகிறான் என்றார் கவி. வால்மீகி அவன் வார்த்தைகள் அத்தனையையும் நிராகரித்துவிட்டதால் அவன் வார்த்தைகள் கௌரவமில்லாதது என்று ஸித்தாந்தம்.)

சிலர் ராமனும் வாலியும் ஒத்துப்போய்விட்டார்கள் அதைப் பற்றி நமக்கென்ன என்கிறார்கள். இதுவும் பிசகு என்கிறார் கவி. ஒத்துப்போயிருந்தால் வாலி சுக்ரீவனிடம், நான் தாரை சொல்லைக் கேளாமல் அனியாயமாய் அடிபட்டேன்; நீயும் கேளாமல் இருந்துவிடாதே என்று சொல்லி பிராணனை விட்டான். இப்படியிருக்க ஒத்துப்போன அழகு என்ன அழகோ! சிலர் மிருகத்தை எப்படியும் அடிக்கலாம் என்கிறார்கள். அப்பொழுது மறைந்துதான் அடிப்பானேன்! இதனாலும் பிசகு. ராவணனுக்கு தூதனுப்பின ராகவன் வாலிக்கு குலதர்மத்தை விட்டவனாதலால் தூதனுப்பவில்லை. கபந்தன் வாலி வதம் செய்யும் என்றதால் தெய்வ வாக்யத்தால் வாலி வதம் செய்தார் ஆதலால் கண்டவர்கள் வாக்யங்கள் உபயோகமில்லை. மற்றும் சிலர் மனுஷ்யனுக்கு தோஷம் இருக்கவேண்டும்; அப்படி ராமனுக்கு தோஷம் உள்ள மனுஷ்யன் என்கிறார் கவி. இந்த வம்பு வரும் என்றே வால்மீகி முதல் ஸர்க்கத்திலேயே ஒருவித தோஷமும் இல்லாத மனுஷ்யன் யார் என்று நாரதரைக் கேட்டிருக்க நாரதர் ராமன் என்று ஸ்தாபித்து இருக்கிறார். இதையே கவி மறுபடி

அயோத்யா காண்டம் முதல் ஸர்க்கத்திலும் ராமனை ஸர்வகுண ஸம்பன்னனாயும் ஒருவித தோஷமும் இல்லாத உத்தம மனுஷ்யனாயும் காட்டிவிட்டதால் கண்ட ப்ராகிருதர்களான அக்ஞானிகள் வாக்யங்கள் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

இப்படி வாலியானவன் பிராணனை விட்டதும் யுத்த களத்தில் அடிபட்டவனுக்கு ஒரே நாளில் ஸர்வகர்மாவுமான படியால் ஸகல வானரர்களும் வாலிக்கு ஸ்ஞாநி காரியங்களைச் செய்து அலங்காராதிகளைச் செய்துவிட, உடனே அற்புதமான பல்லக்கு வந்துவிட வாலியை அதில் சயனிக்கப்பண்ணி அப்பல்லக்கை வானரவீரர்கள் வஹித்துவர உத்தமபூமியை நாடிச் சென்றார்கள். அங்கு அடுக்கப்பட்டு இருந்த சிதையில் வாலியை சயனிக்கப்பண்ணிவிட சுக்ரீவன் அங்கதனுடன் ஸர்வ காரியங்களையும் வாலியை உத்தேசித்து முடித்துவிட்டு ஸர்வ அந்தப்புர ஸ்திரீ ஜாதிகளையும் அரண்மனைக்கு அனுப்பிவிட்டு ராம ஸமீபத்தை அடைந்தான். உடனே ஹநுமான் ராகவனை சுக்ரீவனுக்கு பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்விக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, பகவான் ஹநுமானைப்பார்த்து நமது எஜமானன சுக்ரீவனுக்கு நீரே பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்யும் என்று சொல்லி ஸுக்ரீவனைப்பார்த்து நீ அங்கதனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தை செய்யும் என்று தெரிவிக்க, அவனும் அங்கீகரித்து பட்டணத்தை அடைந்தான். ஹநுமான் அற்புதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கும் கிஷ்கிந்தையில் ரத்னமயமான ஸிம்மாஸனத்தில் ஸுக்ரீவனை உட்காருவித்து அஷ்டவஸுக்கள் தேவேந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தால் எப்படியோ அப்படி சுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். சுக்ரீவனும் அங்கதனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்தார். இப்படி சுக்ரீவன் பட்டாபிஷிக்தனாகி தன் பத்னி ராஜ்யம் முதலிய ஸர்வத்துடன் பரமானந்தத்துடன் விளங்கினான். ஸாக்ஷாத் ராகவன் லேசில் யுத்தத்தில் அசைக்கமுடியாதவாலியை எதிர்த்து கோரயுத்தம் செய்து அவர் தன்பேரில் பிரயோகித்த மரங்கள் எல்லாம் நாசம் செய்ய, அவன் கோபித்து எதிர்த்து ஓடிவர அவனை ஒரு உத்தமபாணத்தால் அடித்துத் தள்ளினார் என்று

கவியே ஸ்தாபித்து இருப்பதால் ராமன் வாலியை மறைந்து அடிக்கவே இல்லை. நேரிடை அவனிடம் யுத்தம்செய்தே கொன்றார் என்றே ஸித்தாந்தம். நாரத வாக்யம் வால்மீகி வாக்யம்தான் பிரமாணமாதலால் இவ்விருவர் வாக்யப்படி ராமன் வாலியை நேரிடவே யுத்தம்செய்து கொன்றார் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

29. பாணத்திற்காவது அஸ்திரத்திற்காக சாஸ்திரத்திற்காவது உத்தம கதியை கொடுக்கும் சக்தி கிடையாது என்பது.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் 17-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகம் தத: தஸ்ய ஸ வீரஸ்ய ஸ்வர்க்கமார்க்கப்ரபாவந: । ராமபாணாஸநக்ஷிப்த: ஆவஹத் பரமாம் கதிம் । என்று ராமனுடைய வில்லென்று விடப்பட்டதான பாணமானது (அஸ்திரம் என்று பொதுப்பேராய் கவி போட்டு இருக்கிறார். இது அஸ்திரமல்ல; பாணம்) அந்த வீரனை வாலிக்கு இதுதான் வீரஸ்வர்க்கத்தை அடையும்படியான வழியென்று வழியைக்காட்டினது என்றுதான் ஸ்லோகத்திற்கு அர்த்தம். உலகத்தில் சொல்லும் வழக்கமென்னவென்றால் ராமனுடைய அஸ்திரமானது அந்த வீரனுக்கு வாலிக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவித்து, அத்துடன் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தது, பிர்ம்ம லோகத்தைக் கொடுத்தது என்று வியாக்யானமும் உண்டு. இதை கவி பூர்வபக்ஷம் செய்கிறார். ஏனென்றால் முக்தியை அளித்துவிட்டது என்றால் செத்தவன் எப்படிவருவன் உயிரை விட்டால்தான் மேல்லோகம் போகமுடியும். இந்தச் ச்லோகத்திற்கு பிறகுதானே வாலி இராமரிடம் பேசப்போகிறான் அப்படியிருக்க முக்தியடைந்தவன் என்றால் எப்படித் திரும்பி வந்தான்? பிர்ம்ம லோகம் போனவன் எப்படி வந்தான்? தவிர முக்தியை அடையப் போகிறவன் என்றால் இவனுக்கு முக்தி ஏது? இவன் பாபியல்லவா? இவன் பிதுர்துரோகி அல்லவா? ராமனால் அடிபட்டுவிட்டதால் பிதுர்துரோகமான பாபம் போகுமா? ராமனால் அடிபட்டதால் வாலிக்கு தம்பி பெண்டாட்டியை இழுத்த பாபம் ஒன்றும் போனதே

மற்ற பிதுர்துரோகமான பாபம் போகவே போகாது. பிதுர் துரோகமான பாபி என்றே இந்திரன், வாலியை தன்னிடத்தில் லயப்படுத்திக்கொள்ளவில்லையே. யாராலும் பிதுர் துரோகத்தை போக்கமுடியாது. ராமனே தன் தம்பி பரதனையும், அம்மா கைகயீ தேவியையும் (தகப்பன் பிள்ளையைக் கைவிட்டு விட்டால் அவனை எந்த தெய்வமும் கைகொடுக்காததலாலும் எத்தனை ஜன்மா எடுத்தாலும் அந்த பிதா இவனை புத்ரன் என்றங்கீகரித்த பிறகுதான் எந்த தெய்வமும் கைகொடுக்குமாதலாலும் அப்படியே எந்த பத்னியை அவளிடம் அபவாதத்தைக் கண்டு அல்லது அவளது விபரீத குணத்தைக்கண்டு அவளை நீ என் பத்னி அல்ல என்று வர்ஜித்துவிடுவானேயாகில் அவளையும் எந்த தெய்வமும் கைகொடுக்காததலாலும்) தசரதரிடத்தில் அவருக்கு பரதனை பிள்ளையாயும், கைகயியை பத்னியாயும் அங்கீகரிக்கும் வரம் வாங்கிக்கொண்டு வந்ததாய் யுத்தகாண்டத்தில் இருக்க ராமனுக்கு வாலியின் பிதிர்துரோகமான பாபத்தை எப்படி போக்கமுடியும்? வாலி ராமனிடம் சேர்ந்துகொண்டு ராவணனைக் கொல்லுவதற்காக இந்திரனால் உண்டுபண்ணப்பட்டு இருக்க அதை விட்டுவிட்டு வாலியானவன் ராவணனிடம் சேர்ந்துகொண்டு பிதிர்துரோகியான பாபியாய் ஏற்பட்டதினாலேயே, (ராமாவதாரம் பூர்த்தியாகிறபோது ராம ஸகாயமாக ஜனித்த அத்தனை வானரர்களும் எந்தெந்த தேவதைகளிடத்தில் இருந்து ஜனித்தார்களோ அந்த இடத்தில் லயத்தை அடைந்தார்கள். சுக்ரீவன் சூரியனையடைந்தான் நீலன் அக்னியையடைந்தான் என்று ஶ்ரீ॰ஶ்ரீ॰யொ॰ம௱௰௨-வா॰௱௰௭) அவரவர்கள் அந்த அந்த யோனியை அடைந்தார்கள். அவரவர்களிடம் லயத்தை அடைந்தார்கள்.) ராமனால் அடிபட்ட வாலியை இந்திரன் பிதிர்துரோகி என்று சேர்த்துக்கொள்ள இல்லை என்றார் கவி. தவிற முக்தி அடையப்போகிறவன் என்றால் முக்தியை அடையப்போகிறவனுக்கு ராமனைத் திரஸ்கரிக்கும் புத்தி எங்கு இருந்து வந்தது? அப்பொழுது திட்டுகிறவனுக்கு முக்தியா? அப்படி திட்டுகிறவனுக்கு முக்தி என்றால் திட்டினபிறகு ராமன் வாலிக்குப் பதில் சொல்ல அதுகேட்டு நான் முந்தி தெரியாமல் திட்டினேன்

பாணம் ஹ்ருதயத்தை பிளந்துவிட்டதால் புத்தியிழந்து புலம்பி விட்டேன் என்றனே. இப்பொழுது திட்டினல் முக்தி என்று ஏற்படவில்லையே! ஆதலாலும் முக்தியடையப் போகிறவன் என்று எப்படிச் சொல்லுவது வாசாம்பதிம் என்று முக்தி என்று அர்த்தம் சொல்லவே முடியாது. இந்த பதம் எத்தனையோபேருக்குச் சொல்லியிருக்கிறதே அவர்களுக்கும் பாணம் முக்தி கொடுத்ததாய் இல்லையே அதையும் கவனிப்போம்:—

யுத்தகாண்டம் 93-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகம் ஸூக்ஷண ந ஹதஸ்ஸர: ..... ஜித । ..... ஸஞாவ ..... ஸூக்ஷணம் ॥ என்று ராவணனைப் பார்த்து ராக்ஷஸ வீரர்கள் மஹேந்திரனை ஜயித்த உமது பிள்ளையான இந்திரஜித்து பல பாணங்களால் லக்ஷ்மணனை நடுங்கடித்து விட்டு கடைசியில் லக்ஷ்மணனால் கொல்லப்பட்டு உத்தமலோக மான வீரஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான் என்றர்த்தமே தவிற எந்த முக்தி என்றர்த்தம்? ராமன் பாணத்திற்குதான் முடியும் என்றல் ராம நாமத்தையே சொல்லி ராமமஹிமையைச் சொல்லி அந்த பலத்துடன் சென்று இந்திரஜித்தனைக்கொன்ற ஐந்திராஸ் திரத்திற்கு மட்டில் முக்தி கொடுக்கும் யோக்யதை இல்லையா? இந்திரஜித்து முக்தியடைந்தானு எப்படி? ராமபாணம் சுபாகுவை அடித்ததே அவனுக்கு முக்தியைக் கொடுத்தா? சம்பராசுரன் பிள்ளைக்கு கொடுத்ததா? கரதூஷண திரிசிராதி களுக்கும் பதினலாயிரம் வீரர்களுக்கும் கொடுத்ததா? மாரீச னுக்குக் கொடுத்ததா? கும்பகர்ணனுக்குக் கொடுத்ததா? ராவணனுக்குக் கொடுத்ததா? இத்தனைபேருக்கும் பாணம் வாசாம்பதிம் முக்தியைக் கொடுத்ததாய் இல்லாதபோது பிதிர் துரோகியாயும் மாதுர் துரோகியாயும் பிராதிருதுரோகியாயும் பிராம்மண துரோகியாயும் சரணகதனை கைவிடுபவனயும் ஸ்வ கர்மாவை விட்டவனயும் குலதர்மத்தை விட்டவனயும் ராமாப ராதியாயும் உள்ள வாலிக்கு ராமபாணம் முக்தி கொடுத்தது என்றல் எப்படிப் பொருந்தும்? முக்தியை அடையப் போகிற வன் என்றலும் எப்படிப் பொருந்தும்? ஆதலாலும் பாணத் திற்காவது அஸ்திரத்திற்காவது சஸ்திரத்திற்காவது உத்தம

கதியைக் கொடுக்கும் யோக்யதையே கிடையாது என்றும் ஸ்தாபனம். தவிற அயோத்யா காண்டத்தில் தசரதன் காட்டில் ஒரு ரிஷி குமாரனை யானை ஜலம் குடிக்கிறது என்று எண்ணி சப்தவேதி என்ற பாணத்தால் அடித்தாரே, அது அவனுக்கு முக்தியைக் கொடுத்து இருந்தால் அடிபட்ட அந்த குழந்தைக்கு மாதாபிதாக்கள் அந்த குழந்தைக்கு உத்தம லோகங்களை கொடுக்கிறதாய் பிரயோகம் இருக்கிறதே. ஆதலால் எந்த பாணத்திற்கும் அஸ்திராதிகளுக்கும் எந்த லோகத்தையும் கொடுக்க சக்தி கிடையாதென்றும் பிரயோகித்தால் அடிக்கும் தன்மை மட்டும்தான் உண்டு என்றும் ஸ்தாபனம். ராமன் அநேகம் மிருகங்களை வேட்டையாடி இருக்கிறாரே, அது களுக்கெல்லாம் ராமபாணம் முக்தி கொடுத்ததா? ஆதலால் இது ஸரியல்ல. ராவணன் அரண்யனைக் கொன்றானே அவனுக்கு இவன் பாணம் முக்தி கொடுத்ததா? ஆதலால் இவைகளெல்லாம் ஸரியல்ல என்றும் தீர்மானம். தவிற அகஸ்தியர் ராகவனைப் பார்த்து உன்னால் உன் பிதா தரணம் செய்யப்பட்டாரென்றபோது அதுவாஸ்தவமாயும் இருக்க ராகவன் அவரவர் கர்மாவால் அவரவர்கள் தரணம் செய்யப்படுகிறார்கள் என்றார். தவிற உத்தமர்கள் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தில் இருந்தால் ஸத்யத்தில இருந்தால் உத்தமலோகம் கொடுக்கலாம் என்று ஒன்று தான் இக்கிரந்தமே தவிற பாணாதிகளுக்கும், அஸ்திர சஸ்திராதிகளுக்கும் உத்தம லோகம் கொடுக்கும் தன்மையே கிடையாது என்று இக்கிரந்தமாதலால் ராமபாணமானது வாலிக்கு முக்தியை அளித்தது என்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

---

30. Science முதலிய ஸர்வ சாஸ்திரத்திரத்திலும் நமது முன்னோர்கள் கெட்டிக்காரர்கள் என்பதும் இப்பொழுது இருப்பவர்களுக்கு ரோம்ப மேன்மையில் - அறிந்து கோண்டவர்கள் என்பதும் இப்பொழுது இருப்பவர்கள் அவர்கள் செய்ததில் ரோம்ப ஸோல்பத்தைத்தான் கண்டு பிடித்து இருக்கிறார்கள் என்றும் ஸகலமும் முன் காலத்திலேயே இருந்ததுகள் என்றும் அவர்களுடைய சக்திக்கு இப்பொழுது இருப்பவர்கள் ரோம்ப சோல்ப ஞானம் உடையவர்கள் என்றும் வெகுகாலம் தெரியாம லிருந்ததை கண்டுபிடித்து இருக்கும் பரியந்தம் இப் பொழுது இருப்பவர்களும் மிகவும் சிலாகிக்கத் தகுந்த வர்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

பூகோள சாஸ்திரத்தை சுக்ரீவன் வர்ணித்தான். வானரர் களிடம் ஸீதையைத் தேடச்சொன்னகாலத்தில் பூமி உருண்டை யாயிருக்க நான் கண்ணாரக் கண்டேன் என்றான். ராமாயண ரீதியின்படி பூமி உருண்டை என்பது கோடிக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முந்தியே நமது பிராசீனர்கள் கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்கள் என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸர்வநக்ஷத்ரங்களையும் சூர்யசந்திர முதலிய ஸகலத்தையும் நேறிட பூமி மண்டலத்திலிருந்து கண்டுவந்து இருக்கிறார்கள். ராவணன் நேறிடச் சென்று கண்டுவந்து இருக்கிறான். ராவ ணன் கைலாசம் சென்று மேரு சென்று ஸர்வ தேவலோகமும் சென்று வந்து இருக்கிறான். சுக்ரீவன் தென்துருவம் முதலிய ஸகல இடமும் கண்டுவந்ததாய் இருக்கிறது. சுக்ரீவன் திக்கு களின் கடைசி எல்லையில் தங்கமயமான பனை மரம் இருக் கிறது என்று கண்டுவந்து சொல்லியிருக்கிறான். பல மலை களுடைய நீள அகலமெல்லாம் குறிப்பிட்டு இருக்கிறான். ஸமுத்ரங்களில் ஏழு உண்டு என்றும் சுக்ரீவன் குறிப்பிடுகிறான். உப்புஜலமில்லாத ஸமுத்ரம் உண்டு என்கிறான். ஸப்த தீவுகள் உண்டு என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறான். பூமண்டல விஸ் தீர்ணம் குறிப்பிட்டு இருக்கிறான். இக்காலத்தில் ஏறமுடியாமல் தத்தளிக்கும் இம்மலைகளிலெல்லாம் நமது பிராசீனர்கள் தபஸ்

செய்துகொண்டும் அம்மலைகளின் உச்சியில் வாஸம் செய்து கொண்டும் இருந்து இருக்கிறார்கள். நமது பிராசீனர்கள் மஹா பலமுள்ளவர்கள், ஹநுமான் ஸமுத்ரம் தாண்டும்போது ஸமுத்ர மத்தியில் இருந்து நல்ல கூர்மையான கொடுமுடி ஹநுமான் மார்பில்பட்டு அது முறிந்து விழுந்ததே அவர் மார்புக்கு ஒருவிதகெடுதல் இல்லை அவ்வளவுகெட்டியான மார்புப்பிரதேசம் உள்ளவர். ஹநுமான் குழந்தையாய் இருக்கும்போதே சூரியனை பிடிக்கச் சென்றார். இப்படி விசித்ரசக்தி. 1,000 மைல் அகலமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினார். அங்கு செல்லும் வழியில் எத்தனையோ தடங்கல்வர அந்தரத்தில் இருந்து ஸர்வ சக்தியும் உடையவராய்க் கொண்டு தன் சரீரத்தை சிறிதாக்கிக் கொள்ளவும் பெரிதாக்கிக்கொள்ளவும் சக்தி உடையவர். சின்ன தாக்கி சுரஸா வாயில் குதித்து வெளிவந்தார். சின்ன சரீரமாகி ஸிம்ஹிகையின் வாய் வழியாய் வயற்றினுள் சென்று வயற்றிற்குள் இருந்து விருத்தியடைந்து அவளைக் கொன்று வெளிவந்தார். நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கமுடிந்தவர். ராவணாதி ராக்ஷஸர்கள் நினைத்த ரூபம் எடுக்கமுடிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். ராவணாதிகள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தார்கள். ஆகாசத்தில் பட்டணங்கள், பறக்கும், திரிபுராளுடைய தங்கமயமாயும், வெள்ளி மயமாயும், இரும்பு மயமாயும் உள்ள பட்டணங்கள் அநேகம். வீடுகளுடன், வீரர்களுடன் பறந்தன. மலைகள் பறந்தன, குதிரைகள் பறந்தன. ஒருவர் ஒரு இடத்தில் இருந்து தேவ லோகத்தில் இருப்பவர்களை இந்த லோகத்திற்கு வரவேண்டும் என்று நினைத்தால் உடனே கீழே வந்து நேரிட எதிரில் நின்று பேசுவார்கள். தற்கால Telephone எதிரில் முகம் தெரியாமல் பேசலாமே தவிற நேரிடப் பேசமுடியாது. முன் காலத்தில் இந்த ஆகர்ஷண சக்தி பெண் பிள்ளைகளிடத்திலேயே இருந்தது இந்த Currentஐ நாம் தொட்டால்தான் கொல்லும். பெண் பிள்ளைகள் ஆகாசத்தில் ஒரு வஸ்துவோ யார் சென்றாலும் அந்த நிழல் விழுந்துவிட்டால் அதை பிடித்து இழுத்தால் அது உடனே ஸர்வ பலமும் அடங்கிவிடும். அவ்வஸ்துவை இழுந்து விடுவார்கள், சாப்பிட்டுவிடுவார்கள் என்று இருக்கிறது. பறக்

கும் விமானங்கள் எத்தனையோ கோடிகள். எத்தனை விசித்திர சக்திகளுடன் செல்லும்! இதனால் ஒரு விசித்ர சக்தி. அதாவது மனஸுக்கு எத்தனை வேகம் உண்டோ அத்தனை வேகம் செல்லும்; எத்தனைப்பேர் ஏறினாலும் இடம் கொடுக்கும். அதி உஷ்ணமும் இல்லாமல், அதி சீதளமும் இல்லாமல் இருப்பது. தற்காலம்போல் சொல்ப இடம் என்பது அல்ல. இந்த புஷ்பக விமானத்தில் ஒரு விசித்ர சக்தி. இதுமட்டும் எவனாலும் எக்காலமும் செய்யமுடியாது. அதாவது பர்த்தாவை இழந்த பெண்டுகள் அந்த விமானத்தில் ஏறினால் உடனே அவர்களை கீழே தள்ளிவிடுகிற விசித்ர சக்தியுள்ளது. எஜமானன் எந்த இடத்திற்கு செல்லவேண்டுமென்று எண்ணுகிறானோ அங்கு செல்லக்கூடியது; யாதொருவிதமான யந்திரமில்லாதது; ஆபத்து என்பதே கிடையாது. விமானங்களில் ஆகாசத்தில் சண்டை உண்டு. ராமனும் விமானத்தில் இருக்க, ராவணனும் ஆகாசத்தில் விமானத்தில் இருக்க ஆகாசத்தில் விமானத்தில் சண்டை நடந்தது. அந்த காலத்திலேயே விஷவாயுப் பிரயோகம் உண்டு. அதை அதர்ம யுத்தமாய் நிரூபணம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. இந்திரஜித்து நாகபாசப் பிரயோகம் செய்து ஒரேகாலத்தில் கோடிக்கணக்கான ஸர்வ வானரக் கூட்டங்களையும் சாகடித்து விட்டான். அந்த விஷ வாயுவை கருடன் வந்து போக்கடித்தார். செத்தவர்களை உண்டுபண்ணும் யோக்யதை உண்டு. அதற்கு விசித்திர மருந்துகளும் உண்டு. காயத்தை ஆற்றவும், துண்டம் துண்டமாக துளிதுளியாய் கிடக்கும் சரீரங்களைச் சேர்ப்பது பச்சிலை. ரத்தத்தைக் கொடுத்து உயிரைக் கொடுப்பதற்கு பச்சிலை இப்படி விசித்ர ஔஷதிகள் அக்காலத்தில் உண்டு. ஸர்வ வித கவசங்களும் உண்டு. யுத்தத்தில் உடைக்கமுடியாத ரதங்கள், சாகாத வரமுள்ள குதிரைகள் இப்படி உண்டு. சாகாமல் எப்பொழுதும் இருக்கும்படி சிரஞ்சீவத்வம் உண்டு. மந்திர சக்தி, யந்திர சக்தி, தந்திர சக்தி இவ்வளவுமுண்டு. இந்த லோகத்தில் இருந்துகொண்டு, இங்கு செத்தவர்களுக்கு இங்கு இருந்துகொண்டு, புண்யலோகம் கொடுக்க அவர்கள் புண்யலோகம் அடைவதும் உண்டு. அம்மா வயிற்றில் இருந்து பிறந்த

சரீரத்துடன் அப்படியே ஸ்வர்க்கம் செல்லமுடியும் என்றும் (ராமாதிகள்) எந்த லோகமும் ஸஞ்சரிக்க முடியுமென்பது ஒருவன் ஏக காலத்தில் 14 லோகங்களிலும் ஸஞ்சாரம் செய்ய முடியும் என்பது. கங்கைக்கு திருபதகா என்று பெயர். வாயு எங்கும் எல்லாலோகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கிறார் என்பது. ஹநுமான் இக்கிரந்தத்தில் எத்தனை இடத்தில் ராமநாமம் நடந்தாலும் அத்தனை ரூபங்களுடன் அங்கங்கு விளங்கினார் என்பது; ஒருவன் அநேக ரூபங்கள் எடுக்க முடியும் என்பது. இப்பொழுது தற்காலத்தில் இருக்கும் Cinema திரேதா யுகத்திலேயே உண்டு என்பது. ராமபட்டாபிஷேகத்திற்கு பிறகு வால்மீகி ராமாயணம் செய்தார். பிர்ம்மா அனுக்ரஹத்தால் முன் நடந்தது அப்படியே தெரிகிறது. பொம்மை பேசுகிறது. வால்மீகி, நடந்த அவ்வளவையும் Cinema வாகவே கண்டு கிரந்தம் செய்தார் என்று இருக்கிறது. Cinema வாகமட்டும் அல்ல; Telivision ஆகவே கண்டார் என்றே ஸ்பஷ்டம். ஆகாசத்தில் மறைந்துகொண்டு மற்றவர் யாருக்குமே தெரியாமல் யுத்தம் செய்யமுடியும் என்பது இந்திரஜித்து யாருக்குமே தெரியாமல் யுத்தம் செய்தான் என்பது. இது அதர்ம யுத்தம் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. ஒருவனைப்போல், ஒரு பெண்ணைப்போல், அப்படியே கொஞ்சமும் வித்யாஸம் இல்லாமல் சிருஷ்டிக்கும் தன்மை. அந்த சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்து—அவர்கள் எப்படியிருக்கிறார்களோ அப்படியே இருக்கும். இப்படி விசித்ர சக்தி உள்ளவர்கள் உண்டு. ஆனால் அது கொஞ்ச நாழிகைதான் இருக்கும் சாச்வதமாய் இருக்காது. அந்த வஸ்துக்கள் பேசும்; சகலமும் செய்யும்; மேல் நடக்கப்போவதையும் அறியும் சக்தியும் சிலருக்கு இருந்து இருக்கிறது. ஒருவரே சிருஷ்டிப்பது, அழிப்பது ஸம்ரக்ஷிக்கும் தன்மை. இப்படி உடையவர்கள் ஒருவனுக்கு ஸர்வ தேவபோகத்தை கொடுக்கும்சக்தி உடையவர்கள். எப்பேர்பட்ட ரூபவதிகளிடமும் கொஞ்சமும் கலங்காத ஜிதேந்திரியர்கள். ஹநுமான் ஸகல பெண்கள் கூட்ட மத்தியில் ஸஞ்சரித்துக் கொஞ்சமாகிலும் கலங்கவில்லை. ரிஷ்யசிருங்கரை ஸ்திரீகள் ஆலிங்கம்செய்தார்கள். அவர் சற்றும் கலங்காமல் இருந்

தார். விசித்ரமான சிருஷ்டியை எல்லாம் செய்வார்கள். ஜலத்திற்குள்ளேயே மாயக்காரராக இருப்பார்கள். பஞ்சாக்னிமத்திலும் இருப்பார்கள்; ஆகாரமே இல்லாமலிருப்பார்கள்; சூரிய கிரணத்தை சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருப்பார்கள்; ஸமுத்திரத்தை வற்றடிக்கும் சக்தியுள்ளவர்கள்; பட்டண நிர்மாணங்களில் விசித்ர சக்தி. ஒரு மனு என்றவர் 12 யோசனை நீளத்தில் பட்டணத்தையும் 3 யோசனை அகலத்தில் பட்டணத்தையும் சிருஷ்டித்தார். விச்வகர்மா மனஸினுல் 100 யோசனை நீளத்திலும் 30 யோசனை அகலத்திலும் பட்டண நிர்மாணம்செய்தான். சில யந்திரங்கள், சத்ருவாசலில் வந்து இருந்தால் சத்ருவந்து இருக்கிருன் என்று யந்திரத்தில் காட்டிவிடும். ஒரு தடவையில் 100 பேரைக் கொல்லும் யந்திரம். 1,000 பேரைக் கொல்லும் யந்திரம். ஜனதுர்க்கம், கிரிதுர்க்கம், வனதுர்க்கத்துடன் பட்டண நிர்மாணம். ஒரு அஸ்திரம் கோடானுகோடி வீரர்களை கொன்றது 3 கோடி கந்தர்வர்களை ஸம்வர்த்தம் என்ற அஸ்திரம் ஒரு க்ஷணகாலத்திற் எறித்தது. ஜனனத்தில் பலவிதத்தில் ஜனனம் என்ற விசித்ரம், வீர்யம் இல்லாமல் ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தமுமில்லாமல் ஜனனம். இந்த விசித்ர விஷயம் இக்கிரந்தத்திலேயே மற்ருெரு இடத்தில் இருக்கிறது. குரங்கு ஜாதியில் பிராம்மண ஜாதி, க்ஷத்திரிய ஜாதி, வைச்யஜாதி, சூத்ரஜாதி பஞ்சம ஜாதி என்ற ஐந்து ஜாதிகள் உண்டு என்பது. ரத்னம், வஜ்ரம், வைடூரியம், கோமேதகம், புஷ்பராகம் முதலிய இந்தக் கல்லுகளில் பிராம்மணுதி நான்கு ஜாதிகள் உண்டு என்பது சூடாமணி என்ற ஒரு சிரஸில் சூடும் ஒரு ஆபரணத்திற்கு சரீரத்தில் உள்ள உயிரைக் கார்க்கும் யோக்யதை உண்டு என்ற விசேஷம். ஆகாசத்தில் மாயையால் கற்களையும், மலைகளையும் வர்ஷித்து சண்டை போட்டாள் தாடகா! இப்படி சண்டை போட பெண் பிள்ளைக்கே தெரியும் என்றிருக்கிறது. சட்டத்தை மீறுபவனை தண்டிப்பது என்பது பிராசினகாலத்திலேயே உண்டு. அதற்காகவே சம்புகனைக் கொன்றது. சண்டாளன் விலக்க வேண்டியவனே என்ற சட்டம், தேவலோகத்திற்கு திரிசங்கு விச்வாமித்ரரால் சென்றதும் உடனே அங்கு இருந்து தலை

குப்புற கிழேவிழ விச்வாமித்ரரால் அந்தரத்தில் வைக்கப்பட்டு இன்னமும் தலைகீழேயே தொங்குகிறான். சட்டத்தை மீறினால் ஆசார்யாளை அவமதித்ததால் இந்த கதியானான். அஸ்திரத்திற்கு தொடர்ந்துபோகும் யோக்யதையும், கட்டும் யோக்யதையும், உயிரை வாங்கும் யோக்யதையும், எஜமானன் எப்படி எண்ணி விடும்போது விடுகிறானோ அந்த விடுபவன் அபிப்ராயத்தை அனுசரிக்கும் என்பது. ஜலத்தில் கட்டடத்தை நிர்மாணம்செய்து அதற்குள் ஸகல பெண்கள் முதலியபேர்களுடன் வசிப்பது இப்படி விசித்திர சிருஷ்டிசெய்யும் யோக்யதை உண்டு என்பது. கூடுவிட்டு கூடுபாய்ந்து ஸஞ்சரிக்கும் யோக்யதையை உடையவர்கள். இந்த லோகத்தில் இருந்துகொண்டு தேவலோகத்தில் நடப்பதை பார்ப்பது. சுவானம், கோட்டான் இவைகள் பக்ஷியான ஸம்பாதி ஜடாயு முதலானதுகள், மிருகங்களான வானராதிகள் இவைகள் பேசிக்கொண்டு இருந்தன என்பது. பக்ஷிகள், மிருகாதிகள் ஸந்தியாவந்தன தர்ப்பணாதி காரியங்கள் செய்துகொண்டு இருந்தன என்பது. ஏறிச் செல்லும் விமானம் பேசுகிறது. செத்துப்போனவர்கள் பேச முடியும் என்பது. மந்திரங்களால் எதிரிகளை அழிக்கும் யோக்யதை உடையவர்கள். வார்த்தையால் அழிக்கும் யோக்யதை உடையவர்கள். ஸர்வ ஸித்திகளை உடையவர்கள். பெண்ணை புருஷனாகவும், புருஷனை பெண்ணாகவும் செய்ய சக்தி உள்ளவர்கள். பசிதாகமே இல்லாமல் இருந்திருக்கமுடியும் என்பது. ஒருதரம் சில பழங்களை சாப்பிட்டுவிட்டால் மாசக்கணக்காக பசிதாகமே இல்லாமல் இருக்கும்படியான பழங்கள் உண்டு என்று ஏற்கனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இருந்த இடத்தில் அப்படியே மறைந்துபோகும்படியான யோக்யதை உண்டு என்பது. ஸ்வப்பனத்தில் தேவதைகளுடன் பேசுவது, நேரிடப் பேசுவது, ஏக காலத்தில் யுத்தத்தில் ஒரு அஸ்திரப்பிரயோகத்தில் பல பயங்கரமான தலைகளுடன் கூடிய ராக்ஷஸ ரூபங்கள் ஒருபக்கமும், ஸர்ப்பங்களின் விஷவாயு ஒருபக்கமும், பல ஆயுதங்கள் ஒருபக்கமும், பல கற்கள் மழை ஒருபக்கம் இப்படி பலவிதமாய் உண்டாகுமென்பது.

இப்படி செய்யும் சக்தி அப்பொழுதே உண்டு என்பது. உயிரு டன் இருப்பவனை அப்படியே பிரேதம்போல் செய்தல், அப்படி இருக்கும்போது அவனை என்ன செய்தாலும் தெரியாதென்பது, இந்த ஜன்மாவில் இருக்கும்போதே முன் நிம்மை அறியவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டால் அறியமுடியும் என்பது. அதர்மத்தில் இருக்கிற ராஜா எப்படிப்பட்ட வீரனாயினும் பிரம்மா தேஜஸ் உள்ளவன், அவனை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்துவிடும் யோக்யதை உடையவன் என்பது. முன்னோர்கள் அதிவிசித்ர மான சிருஷ்டிகளை செய்யும் யோக்யதையை உடையவர்கள் அதிவிசித்ரமான விதத்தினால் ஸம்ஹாரமும் செய்யும் யோக் யதையை உடையவர்கள் என்று ஸர்வவிதத்தினாலும் தெரி வதால் முன்னோர்களான பெரியோர்கள் ஸர்வவிதத்தில் கெட்டிக் காரர்கள் என்றும் எல்லாம் அக்காலத்திலும் உண்டு என்றும் அக்காலத்தில் இல்லாதது ஒன்றும் இக்காலத்தில் புதிது இல்லை என்றும் இக்காலத்தவர்கள் அவர்கள் கண்டுபிடித்து இருப்பதில் ஆயிரத்தில் ஒரு அம்சம்கூட கண்டுபிடித்தவர்கள் இல்லை என்றும் ஆனால் படித்தவன் படிப்பை அது நல்லதானால் எப்ப வும் சிலாகிக்கவேண்டியதென்ற தர்மத்தில் இக்காலத்தவர், பிரா சீன விஷயங்கள் ஒன்றும் பொய்யல்ல என்று ஸித்தாந்த மாவ தற்காகவே பகவான் இவர்கள் மூலம் சிலகாரியங்களை வெளிப் படுத்துவதால் சிலாகிக்கத்தகுந்தவைகளே என்று ஸித்தாந்தம். ஆதலால் ஒன்றும் புதிது அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

31. இந்திரன் ஸீதைக்கு பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் 42-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகம் வருஜா ஞம்_த ஜெவெஉ ஹ்றாஜ்ஞாகவா உரவ ் திவாவவ: I யஉஞஉஜ தவ் வ் ம் வ ராணா!உ விஉஃஷ-மூமம் I தஉஞம் ஜெயிஜ்ஞீம் வ்ராவ விஜ்ராயெம்ஞ்ராதிஉம்க்ஷிதி I கஜ் உ ஜ்ஞ த ் ராஉரயஹஜதமெநிவஉ விஷ ் தி I யதிஜீவதிஜெஹதஉர ஞ்க்ஷஜொ ணவ ஹவ்ர ஹூ: I ஜெவ க்ஷம்ஜ்ஞ ஜொதாவஉரவி தயொர நஉமிஉம்க்ஷிதி I: வஷ ் ஞஜ ் ெவஷ காஜூவ ் ராஉஉ ஜதா:ஜ்வஜூஉா: I என்று இங்கு இந்திரன் ஸீதைக்கு அமிர்தமயமான அன்னத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்போகிறான். அவள் அதைவாங்கி ராமலக்ஷ்மணர்கள் உயிரோடு இருந்தாலும்ஸரி, அவர்கள் தேவலோகத்தை அடைந்து இருந்தாலும்ஸரி அவர்களுக்கு இந்த அன்னம் என்று பாதியைக் கீழேவிடப் போகிறாள் என்று இவ்வளவுதான் இங்கு இருக்கிறதே தவிற பாக்கியை சாப்பிடப்போகிறாள் என்ற ஒன்றையுமே காணோம். தவிற பாக்கியை சாப்பிட்டார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இது நிற்க :—ஆரண்யகாண்டத்தில் இந்திரன் சரபங்கரிடம் நான் ராவணவதமாகிற பரியந்தம் ராமனிடம்பேசக் கூடாது என்கிறான். இப்படி சொன்னவன் இப்பொழுதுமட்டும் ஸீதையுடன் பேசலாமா? இராமரிடம் பேசக்கூடாது என்றவன் கரவத்தில் கரனைக்கொன்ற பாணமானது இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டது என்று இருக்கிறதே எப்படி? எப்பொழுது கொடுத்தான். பரசுராமர் வில்லை ராமர் வைத்துக்கொண்டிருக்க அதை வருணன் வந்து வாங்கிக்கொண்டு போனதுபோல் இந்திரன் பாணம் கொடுத்துபோனான் என்று தெரிகிறது. இந்திரன் பிந்தி ராமரைக் கண்டபோது நான் ஸீதைக்கு பாயஸம் கொடுத்து கார்த்தேன் என்று சொல்லியிருக்கிறானா. அப்படியும் இல்லை ராமனைக் காணக்கூடாது பேசக்கூடாது என்பவன் எந்த தர்மம் கொண்டு ஸீதையிடம் பேசலாம். ஸுந்தர காண்டம் வால்மீகி வாக்யத்தில் 15-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகத்தில் உவவாஸகூரமாம்ஜீநாம் நிர்வஸந்தீம்வ-நஃவ-நஃ I என்று உபவாஸத்தினால் மெலிந்திருப்பளாயும் தீனையாயும் பெருமூச்சுடன் உள்ள

வளாயும் இருப்பவளே ஹநுமார்கண்டார் என்ற இந்த இடத்தில் அமிர்தமயமான அன்னம் சாப்பிட்டு இருந்தால் உபவாஸம் ஏது? தவிற வால்மீகியே ஸுந்தரகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கத்தில் 21-ம் ச்லோகத்தில் அல்பாஹாராம் தபோயுதாம் என்று அல்பமான ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தபஸ் செய்கிறாள் என்று இருப்பதால் இந்திரன் அமிர்தமயமான அன்னம் கொண்டுவந்தான் அதை ஸீதை சாப்பிட்டாள் என்பது ஒரு விதத்திலும் பொருத்தம் இல்லை என்பது ஸ்பஷ்டம்.

அயோத்தியில் பரதன் 14 வருஷம் உபவாஸத்துடன் அல்பமான ஆகாரத்துடன் இல்லையா? ஸீதையும் அப்படியே இருந்ததாகத்தானே சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அப்படி இருக்க இந்திரன் ஸீதைக்குமட்டும் பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுப்பானேன்? பாயஸம் எதற்காக கொண்டுவந்தான்? பசி தாகம் இல்லாதிருப்பதற்கு என்றால் ஸீதைதான் அல்பாஹாரத்தை சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாள் என்று இருக்கிறது எப்படிப் பொருந்தும்? தவிற ஸீதை துக்கமாவது பத்துமாதம். பரதன் துக்கமோ பதினான்கு வருஷம் அல்லவா? அவனுக்குக் கொடுப்பது கூடாதா? கவிவாக்யப்படி கவனித்தால் பாயஸம் ஸீதைக்கு இந்திரன் கொண்டுவந்து கொடுக்க இல்லை என்றே ஸித்தாந்தம். கவி வாக்ய விரோதம் வருமானால் அதே கட்டத்தைப்பற்றி மற்ற இடங்களில் ப்ரயோகித்து இருப்பதைக் கவனித்தால் ஸத்ய தர்மத்திற்கு விரோதமல்லவா? கவி ஹ்ருதயத்தை அறியவேண்டும் இதுதான் கவியின் ஸித்தாந்தம். பசி தாகம் இல்லாதிருக்க பலாதிகள் இருப்பதாகச் சொல்லி வால்மீகி குழந்தைகளுக்கு அப்பழங்களைக் கொடுத்து ராம ஸன்னிதானத்தில் கானம் செய்யச்சொல்ல அவர்களும் அதுகளை சாப்பிட்டு களைப்பில்லாமல் பசியில்லாமல் கானம் செய்ததாக இருக்கிறது. மேலும் ஸீதையும் ராமனைத் திரும்பிக் காணுவதற்காக உயிர் இருப்பதற்காக அல்பமான ஆகாரத்தைக் கொள்ளுவதாய் இருப்பதால் அமிர்தமான அன்னத்தை பசிதாகம் இல்லாமல் இருப்பதற்காக

கொண்டுவந்து கொடுத்தான் இந்திரன் என்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

இவள் அல்பமான ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறபோது இந்திரன் அமிர்தமயமான அன்னத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பானேன்? அது சாப்பிட்டால் பசிக்காது என்றால் இந்திரன், ஸீதை லங்கைவந்தபோது கொண்டுவந்துகொடுத்தான் என்றால் கவி ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஆகாரம் சாப்பிடுகிறார்கள் என்றதால் பசிக்காவிட்டால் சாப்பிடவேண்டியதில்லை. சுந்தர காண்டத்தில்தான் கொடுத்தான் என்றால் முந்தி பசிக்காதா? கொடுத்தது எதற்காக? ஆதலால் கவி போகும்வழியில் இந்திரன், கொடுக்கவில்லை என்பதே ஸித்தாந்தம். தவிற பிரக்ஷிப்தங்கள் அதிகபாடங்கள் என்று சில கதைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். பிரக்ஷிப்பதங்கள் அதிகபாடங்கள் என்பதே கிடையாது. அவ்வளவும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது. ஆரண்ய காண்டத்தில் இராவணன் ஸீதையை அசோகவனத்தில்கொண்டுவிட்டதும் இந்திரன் பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான் என்று சொல்வார்கள், ஆனால், கவியின் முன் பின் காண்டங்களில் உள்ள வாக்யங்களைக் கவனிக்கும் காலத்திலும் ஸீதை இருக்கும் நிலையை பல இடங்களில் வர்ணித்து இருக்கும் லக்ஷணத்தையும் கவனிக்கும்போதும், கவியின் பலீயஸ்ஸான வாக்யத்தை பல இடங்களில் பார்ப்பதில் இந்திரன் கொடுக்கவே இல்லை என்று பிரத்யக்ஷ பிரமாணமாவதாலும், பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவே இல்லை என்றே ஸித்தாந்தம். தவிற அயோத்யா காண்டத்தில் காகாஸுர விருத்தாந்தத்தில் பிரக்ஷிப்தம் என்ற ஸர்க்கமாக சொல்லப்படும் காகாஸுர விருத்தாந்தத்தில் மாம்ஸங்கள் கல்லில் உலர்த்தி இருந்ததாயும் அதை ஸீதை காத்துக்கொண்டு இருந்ததாயும் அப்பொழுது ஒரு காக்கை மாம்ஸத்தை கொத்தினதாயும் அதை அவள் விரட்டினதாயும் சொல்லப்படும் அக்கதையும் மூலத்திற்கு விரோதம். முன்பின் பிரமாணங்களை கவனித்தால் மாம்ஸங்கள் உலர்த்தவே இல்லை என்றும் ராமஸீதைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் விளையாடிக்கொண்டு இருக்கிறாள் என்று இருக்கும்

இடத்தில் மாம்ஸத்திற்கு காவலாக இருந்தாள் என்பது ஒரு விதத்திலும் பொருத்தமில்லையாதலால் காகாஸுரன் வரும் போதே ஸீதையின் மார்பில் தான் குத்தினன் என்றே ஸ்பஷ்டம். ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் நேரிட ஸம்பந்தமாக செய்யும் பதத்தின் அர்த்தம் ஒழுங்காக இருக்கும்போது மனம்போன படி பதத்தை பிரித்து அர்த்தம் செய்வது கவி அபிப்ராயத்திற்கு நேரிட விரோதமாவதால் இதுவும் பிசகு என்றும் ஸித்தாந்தம். மேல் விஷயங்களை ஸகல இடங்களிலும் கவனித்தால் இந்திரன் பாயஸம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லை என்றே ஸித்தாந்தம்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸுந்தர காண்டம்.

---

32. தாந்யமாலி மந்தோதரி இருவரும் ஒருவர் அல்ல வேவ்வேறு என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸுந்தரகாண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 39-ம் ச்லோகத்தில் உபஸ்ருத்ய தத: க்ஷிப்ரம் ராக்ஷஸீ தாந்யமாலிநீ। என்று தான்யமாலிநீ என்கிற ராக்ஷஸியானவள் சீக்ரமாகத்தானே கிட்டே வந்து ராவணனைப் பார்த்து நீர் வாரும் என்னுடன் கிரீடிக்கலாம் இந்த ஸீதையோ ரொம்ப மெலிந்து இருக்கிறாள் என்று சொல்லி ராவணனைத் தடுத்து அழைத்துக்கொண்டு போனாள் என்று வால்மீகி குறிப்பிட்டார். ஸுந்தரகாண்டம் 58-ம் ஸர்க்கத்தில் லங்கையை அழித்துவிட்டு, எரித்துவிட்டு இக்கரைக்கு வந்த ஹநுமான் ஜாம்பவானுக்கு ஸகலத்தையும் சொன்னபோது 71-ம் ச்லோகத்தில் வாரித: ச்ரேஷ்டயா தத்ர தயா ஸ்வஸ்த்ரியா ஸ்தித: என்று ச்ரேஷ்டையான மந்தோதரியால் தடுக்கப்பட்டாள் லங்கேச்வரன் என்றார். இருவருக்கும் இந்த ஹநுமானுக்கு வித்யாசம் தெரியவில்லையோ எனில், தெரியாததுதான். தவிற இவர் மரத்தில் இருந்துகொண்டு நன்றாய் இலைகளின் மத்தியில் ஒளிந்துகொண்டு இருக்க அப்பொழுது ராவணன் ஸீதையை அடிக்கவரும்போது ஸீதையிடம் ஏற்பட்டு இருக்கும் பிரேமையால் ஸீதையை என்னபண்ணி விடுவானோ ராவணன் என்று அவனை கவனிக்க ஏற்பட்டதாலும் இன்னார் இன்னார் என்று கண்டுபிடிக்கவும் இல்லை. தவிற இங்கு வால்மீகி தான்யமாலி என்கிறார். ஹநுமான் மந்தோதரி என்கிறார். இக்கிரந்தத்தில் வால்மீகி ஸர்வத்தையும் அறிந்து பேசுகிறவர் ஆதலால், அவர் வார்த்தைக்கே முதல் கௌரவம். ஹநுமானோ ஸர்வ ஸ்திரீகளையும் இவள் ஸீதையா இவள் ஸீதையா என்று பார்த்து

இருக்கிறார் என்று இருக்கிறது. தவிர மந்தோதரியை ஸீதை தான் என்று எண்ணினார் என்றும் இருக்கிறது. இவர் மந்தோதரியை ஸீதை என்று எண்ணினபோதே ஹநுமானுக்கு இவள் பெயர் தெரியாது என்று ஸ்பஷ்டம். ஆனால் இவளைமட்டில் நன்றாய் தெரியுமென்றமட்டில் ஸ்பஷ்டம். இவர் எப்படி யாரைக்கேட்டு இவள்பெயரைத் தெரிந்துகொண்டார்? ஸீதையை ராவணன் பட்டமஹிஷி பெயர் என்ன என்று கேட்க ப்ரஸித்தமான மந்தோதரி என்ற பெயரை அவள்தான் சொல்லியிருக்க வேண்டும் என்றும் ஸ்பஷ்டம். வேறு யாரிடத்திலும் இவர் பேசாததாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இவள் பேரைத் தெரிந்து கொண்டவர் இன்னம் ஒருத்தி பெயரையும் கேட்கக் கூடாதா என்றால் ராவணனை கட்டியழைத்துக்கொண்டு போனது ஒருத்தியே ஆதலால் ஒருத்தியைமட்டும் கேட்கும்படி ஏற்பட்டது. அவரும் இப்பொழுது கட்டியழைத்துக்கொண்டு போனவள் யார் என்று கேட்டதாகச்சொல்லவில்லை. பட்டமஹிஷி தவிர வேறு யார் தைரியமாய் அவனை நெருங்கமுடியும் என்று எண்ணி பட்டமஹிஷி யார் என்று கேட்டுயிருக்க மந்தோதரி என்று சொல்லியிருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. ஆனால் மந்தோதரி அசோகவனம் வரவே இல்லை. இவள் ஏற்கனவே ஸீதையைத் தேடும்போது ராவணன் பக்கத்தில் மந்தோதரி மட்டும் சயனித்து இருந்ததால் அவள் பட்டமஹிஷி ஆதலால் பட்டமஹிஷி யார் என்று கேட்டு மந்தோதரி என்று கேட்டு சொல்லியிருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

இந்த ஹநுமான் ஜாம்பவனிடம் வந்தபிறகு ஜாம்பவனுக்கு போய் வந்த கதையை ஸுந்தரகாண்டம் 56-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் 𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑍋𑌦𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌰𑌣𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂। என்று ராவணன் மந்தோதரி பிள்ளையை சண்டைக்கு அனுப்பினான் என்றார். அவன் மந்தோதரி பிள்ளை இவருக்கு எப்படித் தெரியும்? யாராரை கேட்டு இருக்கவேண்டும்? இது ஸரியே. ஆனால் அதே ஸர்க்கம் 128-ம் ச்லோகத்தில் 𑌤𑌤𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌂। என்று முதலில் வந்த பிள்ளையைக் கொன்றபிறகு ராவணன் இரண்டாவது பிள்ளை

வந்தான் என்றார். இந்திரஜித்து என்று பெயர் உடையவன் என்றார். இதில் இந்திரஜித்து என்ற பெயர் இவருக்கு எப்படித் தெரியும்? பெயர் ஸரியே. அவன் இரண்டாவது பிள்ளை அல்ல. அவன் மூத்தப் பிள்ளையே. இது இவருக்குத் தெரியாது. ஸர்வமும் தெரிந்து கவி சொல்லும் வாக்யமே பிரமாணம். இங்கு இரண்டாம் பிள்ளை என்று இந்திரஜித்தைச் சொல்வதுபோல் தான்யமாலினை மந்தோதரி என்றார். ஆதலால் ஹநுமான் வாக்யம் பிரமாணம் அல்ல. வால்மீகி வாக்யமே ஸத்யம் என்று பிரம்மதேவ வாக்யத்தால் ஏற்பட்டிருப்பதால் இந்திரஜித்து மூத்தவன் என்றே ஸித்தாந்தம். தவிர இந்த ஹநுமான் ஜாம்பவனிடம் சொல்லும் கதையில் எத்தனையோ வித்யாசம் இருக்கிறது. அத்தனையும் கவி வாக்யத்திற்கு விரோதமாதலால் இந்த கட்டத்தில் ஹநுமான் வாக்யம் பிரமாணம் அல்ல என்று ஸித்தாந்தம்.

இங்கு மேலும் ப்ண-ஶாஜமெஂ ஸ்ரீநஂ என்று நன்றாய் இலைகளில் மறைந்துகொண்டு இருக்கிற விஷயங்களை கவனிக்கிறவர் (நடு ஸ்திரீ கூட்டத்தில் பெண்களில் தான்யமாலியையும் பார்த்தவர் மந்தோதரியைத் தனித்துப்பார்த்தார்) பெண்கள் கூட்டத்தில் இருந்து ஸ்திரீயமாய் வந்து ராவணனை அணைப்பவள் ஙாம் ஏற்கனவே ராவணன் பக்கத்தில் சயனித்து இருந்தாளே அவளாகவே இருக்கவேண்டும் என்று பட்டமஹிஷி பெயரைக் கேட்டு சொல்லியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இங்கு வியாக்யானங்கள் சரியல்ல. ஒருவர் தான்யமாலியே மந்தோதரி என்கிறார். மற்றொருவர் மந்தோதரி தான்யமாலி இருவருமே அசோகவனம் வந்து இருந்தார்கள் என்கிறார். இரண்டும் பொருத்தமல்ல என்கிறார் வால்மீகி. ஏனென்றால் தான்யமாலிக்கே மந்தோதரி என்று பெயர் என்றால் யுத்தகாண்டத்தில் 71-ம் ஸர்க்கம் 30-ம் ஸ்லோகத்தில் தாநயமாநு ஶாஷிநுா அதிகாயஇதி௦ விஶ்ரு: என்று இவனை தான்யமாலி பிள்ளை அதிகாயன் என்று சொல்வார்கள் என்று விபீஷணன் ராமனுக்கு சொல்லுகிறான் ஆதலால் தான்யமாலி வேறு மந்தோதரி வேறு என்று ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் இருவரும் ஒன்று என்பது

ஸரியல்ல. இரண்டாவதில் மந்தோதரி ஸீதை அசோகவனத் திற்கு வந்து பிறகு அசோகவனத்திற்கு போனதே இல்லை. அந்த மந்தோதரி ஸீதையைக் கொண்டுவந்த விஷயத்தில் இஷ்டப் படாதவளாயும் ராவணவதாநந்தரம் இவளே ஸ்ரீ நாதர் நீர் பதிவ்ரதையின் தேஜஸ்ஸால் எறிக்கப்பட்டீர் என்று குறிப்பிட்ட தாலும் மந்தோதரிக்கு தான் ஒருத்தி இருக்கும்போது ராவ ணன் மற்றொருவளிடத்தில் கேவலம் காமத்திற்கு பிரயத்தனப் பேசும் பேச்சில் ஸர்வதா இஷ்டம் இல்லாதவளாய் இருப்ப தாலும் நீர் என்னைக்காட்டிலும் எந்த விசேஷத்தை அதிகமாய் ஸீதையிடத்தில் கண்டு அவளைக்கொண்டுவந்தீர் என்கிறாள். இப்படி பலவிதத்திலும் ராவணன் வேறு ஸ்திரீயிடம் போய் பேசுவதில் மந்தோதரி இஷ்டப்படாதவளாய் இருப்பதால் இவள் அசோகவனத்திற்கு வந்து இருந்தாள் என்பது ஒரு விதத்திலும் பொருந்தாது. ஆதலால் வரவில்லை அசோகவனத் திற்கு மந்தோதரி வரவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். நடந்ததை அப் படியேகண்டு வால்மீகி வர்ணிப்பதால் தான்யமாலியே வந்து அழைத்துப்போனதால் தான்யமாலி என்று வால்மீகிசொன்னதே பிரமாணம். இருவரும் ஒருவர் அல்ல வெவ்வேறு என்னும் ஸித்தாந்தம்.

---

33. திரிஜடை விபீஷண புத்ரி அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸுந்தர காண்டம் 27-ம் ஸர்க்கம் 4-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று திரிஜடை என்கிற ராக்ஷஸியான கிழவியானவள் ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து இவளைப் பக்ஷிக்காதீர்கள். அவளை உபத்ரவப்படுத்தாதீர்கள் என்கிறாள். (இதில் ஒரு பாடாந்தரம் உண்டு. [illegible] என்பது [illegible] என்று பெயர் உள்ளவள் என்பது) என்று கவி சொல்லுகிறார். இக்கிரந்தத்தில் கவியான வர் விபீஷணனை ராக்ஷஸ குலம் அல்ல என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். தவிர குபேரன் யக்ஷர்களுக்கு ராஜனாயி அவனுக்கு ராஜஸ ராஜன் என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதினால்

ராக்ஷஸன் விபீஷணன் என்று பிரயோகமே தவிற வேறல்ல. தவிற விபீஷணனைப் பெற்ற விச்ரவஸ் விபீஷணன் தன் குலம் என்றும் ராவணாதிகள் கேகஸியின் குலம் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இப்படி இருக்க ராக்ஷஸி எப்படி விபீஷணனுக்கு பெண்ணாவாள். தவிற வால்மீகி அவருடைய வாக்கினால் திரிஜடை விபீஷணன் பெண் என்று சொல்லாததால் விபீஷண புத்ரி அல்ல என்றே ஸ்பஷ்டம். தவிற ஸுந்தரகாண்டம் 37-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் ஜ்யேஷ்டாகந்யா நலா நாம விபீஷண ஸுதாகபெ! என்று ஹநுமானிடம் ஸீதை பேசினபோது விபீஷணனுக்கு மூத்த பெண்ணான அநலையானவள் எனக்குச் சொல்லி இருக்கிறாள் என்றாள். இதை கவனிக்க விபீஷண னுக்கு மூத்த புத்ரி அநலை என்பது ஸ்பஷ்டம். (இது ஸீதா வாக்யம்) ஸீதைக்கும் திரிஜடையைப்பற்றி யாரு என்ன என்று தெரியாதென்பதும் ஸ்பஷ்டம். தவிற வால்மீகி திரிஜடை என்பவளை வ்ருத்தா என்று சொல்லி யிருக்கிறார். ஸீதையோ அநலையை கந்யை என்றும் சொல்லியிருக்கிறாள். இப்படியிருக்க மூத்த புத்ரி அநலை. இரண்டாம் புத்ரி திரிஜடை என்று சொல்லுங்கள் என்ற ஒரு கக்ஷி. வாஸ்தவம் என்றங்கீகரித்தால் மூத்தபெண் (கந்யா என்பது சிறு பெண்ணுக்குப்பேர். இது ஸமயத்தைப் பொறுத்து நல்ல பால்யத்துக்கும் உண்டு. கிழவி என்பதற்கு பொருந்தாது). கந்யை. இரண்டாம் பெண் கிழவி என்றால் எப்படிப் பொருந்தும். ஞானக் கிழவி என்று வைத் துக்கொள்ளும்படி சில கக்ஷி. இதுமட்டும் அப்படியா! வால்மீகி சூர்ப்பனகியையும் ராக்ஷஸீ என்றும் சொல்லி கிழவி என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அவளும் ஞானக்கிழவியா எப்படி? ஜடாயு ராவணனை பால்யமாய் சொல்லியிருப்பதால் ராவணாதிகள் ஒரே நாளில் ஜனித்து இருக்க ராவணன் பால்யமானால் விபீஷணனும் பால்யமாயிருக்க பால்யனுக்கு கிழவியான திரிஜடை எப்படி பெண்ணாவாள்? இது நிற்க வால்மீகி ராவணன் தங்கை சூர்ப்ப னகி ராமனிடம் வரும்போது கிழவிவந்தாள் பால்யனான ராம ரிடத்தில் என்று சொல்லி இருக்க ராவணாதி நான்குபேர்களும் ஒரே நாளில் பிறந்து இருக்க சூர்ப்பனகி கிழவி என்று இருக்க

அப்பொழுது விபீஷணனும் கிழவனல்லவா? கிழவனுக்கு கிழவியான திருஜடை எப்படி பெண்ணுவாள்? ஆதலால் வால்மீகி எதை அவர் வாக்கினுல் சொல்லவில்லையோ அதில் நாம் பிரவேசிப்பது பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். சிலர் அனலைக்கே திரிஜடை என்று பெயர்உண்டு என்று வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறுர்கள். அப்படியாளுல் ஸீதா வாக்யப்படி அனலை என்பவள் கன்னிகையாயிருக்க வால்மீகி வாக்யப்படி திரிஜடை கிழவியாயிருக்க எப்படி இருவரையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவது? மூத்தவள் திரிஜடை என்று சொல்லலாமென்ருல் மூத்தவள் அனலை என்றல்லவோ ஸீதாவாக்யம். ஆதலாலும் பொருத்தமில்லை. ஸகல ரகஸ்யமும் தெரிந்து கிரந்தம் செய்யும் என்று பிர்ம்மா சொல்லியிருக்கிறபோது வால்மீகியே, ராக்ஷஸி யாரோ ஒரு கிழவி என்றும் அல்லது யாரோ ஒருத்தி கிழவி படுத்துக் கொண்டு இருந்தவள், என்றும் இப்படிச்சொல்லியிருக்கும் போது திரிஜடை விபீஷண புத்ரி என்று சொல்லுவது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸித்தாந்தம். தவிற தசரதனை விருத்தர் என்று இருக்கிறது ஞான விருத்தரா? ஜடாயுவை விருத்தர் என்று இருக்கிறது ஞான விருத்தரா? ஆதலால் வ்ருத்தா என்ற இடத்தில் கிழவி என்று ஸித்தாந்தம். ஞானக் கிழவி என்று இருக்கும் இடத்திற்குதான் ஞானக்கிழவி என்கலாமே தவிற இப்படிச் சொல்லத்தெரிந்த வால்மீகி விபீஷண புத்ரி என்று சொல்லத் தெரியாதா? ஸகலமும் தெரியும் என்று பிர்ம்மா அனுக்ரஹம் செய்து இருக்க திரிஜடை விபீஷணன் பெண்ணுனல் இதுமட்டும் தெரியவில்லையா? தெரியவில்லை என்ருல் பிர்ம்மா எல்லாம் தெரியும் என்று சொன்ன அனுக்ரஹத்தின்பலன் என்ன? அதுதான் அனுக்ரஹத்தின் மகிமையா? மற்ற இடங்களுக்கெல்லாம் கிழவி என்றே அர்த்தம். ஆதலால் கவி சொல்லாததால் திரிஜடை விபீஷண புத்ரி என்ற வியாக்யானமும் உலகவதந்தியும் இக்கிரந்த ரீதியாய் அங்கீகரிக்க இடம் இல்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

---

34. ராகவன், ஸீதை, லக்ஷ்மணன் இம்மூவர்களும் ஸர்வத்தையும் விட்டு புறப்பட்டு காடு சென்றிருக்க ராகவனுக்கு பாதுகைகளும், மோதிரமும், ஸீதைக்கு சூடாமணியும் ஏது? ஸர்வத்தையும் விட்டவர்கள் இவைகளை ஏன் வைத்துக்கொண்டார்கள் என்பது.

ஸாக்ஷாத் ராகவன் காடு புறப்படும்போது மேல் உத்தரீயத்தையும் விட்டு பிதா இருக்கும் கைகயீ அரண்மனையை நாடி வந்தார். அப்பொழுது மஹா தரித்திரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு ரிஷி வந்தபோது தன்னிடத்தில் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லி கோதானம் செய்ததாய் இருக்கிறதே. அப்படி இருக்க மோதிரம் இருந்தால் கொடுத்திருக்கக் கூடாதா? ஏன் அதை கொடுக்கவில்லை. தவிர ஸர்வத்தையும் விட்டு கைகயீ இடம் வந்து மரவுரியை வாங்கும்போது கைகயீ மோதிரத்தை கொடும் என்று கேட்கவே இல்லையே. ஏன்? தவிர ஸ்வர்ணமயமான பாதுகையும் ஏது எனில், ராகவனை கைகயீ தலையில் ஜடையுடனும் இடுப்பில் மரவுரியுடன் காடு செல்லவேண்டும் என்றதால் அப்படியே ராமனும் தடிதாவெவா_நஸ‍ம்ஜா௰-ஃ என்று வைகாநஸர்கள் மார்க்கத்தை அவலம்பித்து காடு சென்றதாலும் (அவர்கள் மார்க்கம் என்பது காலில் பாதரக்ஷை உண்டு. ஜடை மரவுரி உண்டு.) அதன்படி சென்றார். ராமன் வாநபிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் காடு சென்றார். அதை அவர் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தை அடைந்துவிட்டால் திரும்ப மறுபடி க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் மஹான்கள் ஈடுபடமாட்டார்கள். ராகவனுக்கு 14 வருஷம் கழித்து அப்பா வார்த்தைப்படி வருவதாய் உத்தேசமே. ஆதலால் அந்த ஆச்ரமத்திற்கு பாதுகைகள் உண்டானதால் ராஜ குமாரனாதலால் ஸ்வர்ணமயமான பாதுகைகளுடன் சென்றார். பாதுகைகள் இல்லாமல் செல்லவே இல்லை. ராமன் காடு போகும்போது போட்டுக்கொண்டுபோன பாதுகைகளை பரதன் பெற்றுக்கொண்டுவந்ததாகக் இக்கிரந்தமே தவிர பரதன் கொண்டுபோய்க் கொண்டுவந்தான் என்பது இக்கிரந்தமல்ல இது கவிஹ்ருதயமுமல்ல. மேலும் ராகவன் ஸர்வதானத்தையும், தன் மாமனார் தனக்கு கொடுத்த கட்டில், மற்ற

வஸ்துக்கள் சத்ருஞ்ஜயம் என்ற யானை முதலிய ஸர்வத்தையும் தானம் செய்துவிட்டார். மோதிரம், மாமனார் கொடுத்தது என்று இக்கிரந்தம் அல்ல. அந்த மோதிரம் ராமஸீதைகளுக்கு இருந்த பிரணயகோபத்தை போக்கின மோதிரம் என்று யாதொன்றும் இக்கிரந்தம் அல்ல. ஆனால் ராமன் போட்டுக்கொண்டு இருந்த மோதிரத்தில் ராமநாமதேயம் இருப்பதாய் பிரமாணம். இதை கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 44-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் ஊஉள தவஸ்ரெ ததஃவீ தஃ ஸ்நாஉாஜ்ஞாவஶொஷிதம் । என்று ராமநாமம் வரையப்பட்ட மோதிரம் என்று வால்மீகியும் குறிப்பிட்டார். மேலும் 36-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகத்தில் வாநஶொஹம் உஹாஹமெ ஊ-ஸ தொஶாஉவஸ்யீஉதஃ । ஶாஉநாஉாங்கிதம் லெஉஂ வஶ்ஜெவஂஓ-ஸீயகம் । என்று ஹநுமான் ஸீதையைப் பார்த்து அம்மா நான் ராமதூதன் இந்த மோதிரத்தில் இருக்கும் ராமநாமத்தைப் பாரும் என்று ஸீதையிடம் சொல்லி மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். அந்த மோதிரத்தில் ராமன் பெயர் இருப்பதாலும் யாரிடமும் தானம் முதலியது செய்தாலும் அது ராமனுடையது என்றே ஏற்படுமாதலால் இது கொடுப்பதற்கு அர்ஹமல்ல என்று ராமன் கொடுக்கவில்லை. என்று ஸித்தாந்தம். தவிர ராமன் வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்தை அனுஷ்டித்தாரே தவிர அதை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் வில்லு முதலிய ஆயுதங்களுடன்சென்றார். வானப்பிரஸ்தாச்ரமத்துக்கு வில்லுகிடையாது. இவர் இப்பொழுது தபஸுக்குச் செல்லவில்லையாதலால் பரதனிடம் ராகவன் நான் காட்டை பரிபாலிக்கிறேன் என்று அங்கு அதர்மத்தில் உள்ளவர்களை தண்டித்து சிஷ்டர்களை பரிபாலித்து வருகிறேன் என்று சொன்னபடி துஷ்டர்களை தண்டிப்பதற்காகவே வில்லுமுதலிய ஆயுதங்களுடன் சென்றது. தவிர திரும்ப வருவதான அபிப்பிராயமாதலாலும் ஸீதையும் காடு வருவதால் தண்டகாரண்யம் மஹாரண்யமாதலாலும் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டால்தான் திரும்பிவரமுடியுமாதலால் ஆத்மரக்ஷணத்திற்காக ஒரு வில்லுபோராது என்று வஸிஷ்டர் பிள்ளை வீட்டில் தான் வைத்திருக்கும் இரண்டு வில்லுகளையும் லெக்ஷ்மணனை கொண்டுவரச் சொல்லியிருப்பதாலும் அதுவும் தவிர

அகஸ்தியர் கொடுத்த வில்லு அம்புராப் பொதிகள் கத்திகள் முதலிய ஸர்வத்தையும் பெற்றுக்கொண்டதாலும் காட்டில் தர்மத்தை பரிபாலிக்கும் உத்தேசமே ஸ்பஷ்டம். ஸகல வதமும் இதனால்தான் செய்யப்பட்டது. இதையே அயோத்யா காண்டத்தில் ராமன் பரதனைப் பார்த்து இதையே வெளிப் படுத்தினார். அயோத்யா காண்டம் 107-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் த்வம்ராஜா ஸ்ரத ஹவஸவ்யம் நராணாம் வந்யா நாமஹமபி ராஜராட் ம்ருகாணாம்। என்று பரத, நீ நாட்டில் நரர்களுக்கு ராஜனாய் இரு, வனத்தில் நான் மிருகங்களுக்கு ராஜாவாக இருக்கிறேன் என்றார். தண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளும் நீர் எங்களை காக்கவே வந்தீர் என்று குறிப்பிட்டதாலும் ஸ்பஷ்டம். இதனால்தான் ராமன் வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்திற்கு இல்லாத, வில்லைக் கொண்டுபோனார். ஆதலால் தன் பெயர் போடப்பட்ட மோதிரம் தானத்திற்கு அர்ஹம் அல்ல என்று தானம் செய்யாமல் தான் திரும்பிவருவதான உத்தேசத்துடன் இருப்பதாலும் போட்டுக்கொண்டே சென்றார். ஸீதையை ராமன், நீயும் ஸர்வத்தையும் இந்த ரிஷிபத்னிக்காக கொடுத்துவிடு என்று சொல்ல அவளும் அப்படியே ஸுயக்ஞாசாரியருக்கு கொடுத்தாள். அவளும் தன் சூடாமணியைக் கொடுக்காமல் வைத்துக் கொண்டாள். ஏனென்றால் சூடாமணியானது ஜனகன் யாகத்தில் வந்தது ஸுந்தரகாண்டம் 66-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகத்தில் அயம்ஹிஜலஸம் ஹூத: மணி: ஸஜ்ஜநவந்தித:। யஜ்ஞேவாஸ தஸ்மை ந உஷ்ட்டோ முணாயீத த்ரா। என்று ராகவன் சுக்ரீவனை தன்னிடம் ஹநுமான் சூடாமணியைக் கொடுத்ததும் ஸமுத்திரத்தில் உண்டான இந்த மணியானது ஜனகனுடைய யாகத்தில் திருப்தியடைந்த இந்திரனால் ஜனகனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஜனகன், கல்யாண காலத்தில் என் பத்னிக்கு கொடுத்தது என்றார். இந்த மணி மஹிமையை ஸீதை சொல்லும்போது ஸுந்தரகாண்டம் 40-ம் ஸர்க்கத்தில் 8-ம் ச்லோகம் மணிஷ்டியத்ரா திதஸ்ரீமாந் மயாஸுதவாஸிலஸம்ஸவ:। அதஸவம் நஸமக்ஷ்யாமிஜீவ தஸம்ஸோகஜாலா। இது ஸமுத்திரத்தில் பிறந்தது. நான் இதை வைத்துக்கொண்டு இருப்பதால் உயிருடன் இருக்கிறேன்.

நான் துக்கத்துடன் இருந்தாலும் இதை பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதால் சற்று துக்கசமனம் ஆகிறது. இனி நான் இதை யும் பிரிந்துவிட்டால் எப்படி ஜீவிப்பேன் என்கிறாள். இனி நான் இந்த மாதத்திற்கு மேல் ஜீவிக்கமாட்டேன் என்று ராம னிடம் சொல்லும் என்கிறாள். இந்த மணியே ஸீதையின் உயிரைக் கார்க்கக்கூடியதாய் இருப்பதால் இவள் மற்ற ஆபர ணங்களை மரக்கிளைகளில் வைத்திருந்ததுபோல் வைக்காமல் துணியில் முடிந்து பத்திரப்படுத்தி பிறகு அதிலிருந்து அவிழ்த்து ஹநுமானிடம் ஸீதை கொடுப்பதாய் பிரயோகமாதலால் உயிரை ரெக்ஷிப்பதான அதை தானம் கொடுக்கக்கூடாதாதலால் ஸீதை அதை தானத்தில் கொடுக்கவில்லை என்று ஸ்பஷ்டம் என்று வால்மீகி இப்படி பாதுகைகளுடனும், மோதிரத்துடனும், சூடா மணியுடனும், வில்லுடனும் விளங்கினார்கள் என்று ஸ்தாபித்தார்.

35. அக்ஷ இந்திரஜித்து விஷயங்களில் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்ட நிர்ணயம்.

ஸுந்தரகாண்டம் 58-ம் ஸர்க்கம் 128-ம் ச்லோகத்தில் ததஸ்ஸ்ருஜிதம் நாமத்விதீயம் ராவணம் ஸுதம். என்று ஹநு மான் ஜாம்பவனைப் பார்த்து என்னுடன் சண்டைக்கு இந்திர ஜித்து என்ற பெயருடைய இரண்டாவது பிள்ளையை ராவணன் அனுப்பினான் என்றார். இதிலிருந்து இந்திரஜித்து இரண் டாவது புத்ரன் என்று தோன்றுகிறது. (இது ஹநுமத் வாக்யம்)

இதை வைத்துச்சொல்ல இடம் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஏனென்றால் இதே ஹநுமான் அக்ஷனைப்பற்றிச் சொன்னபோது இதேஸர்க்கம் ஸுந்தரகாண்டம் 126-ம் ச்லோகத்தில் தம்தஸ்ய ஜொஷ்ஸீ புத்ரம் குமாரம் ரணவஷ்ணிதம். என்று சொன்னதால் இதிலிருந்து யுத்தத்தில் கெட்டிக்காரனான அக்ஷன் மந்தோதரி புத்ரன் என்றமட்டில் தெரிகிறது. (இதுவும் ஹநுமத்வாக்யம்.)

ஸுந்தரகாண்டம் 47-ம் ஸர்க்கத்தில் 1-ம் ச்லோகம் ஸேநா பதீந் பஞ்ச ஸ து ப்ரமாபிதாந் ஹநூமதா ஸாநுசராந் ஸவாஹநாந். ஸமீக்ஷ்ய ராஜா ஸமரோத்ததோந்முகம் குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமைக்ஷதாக்ரத:। என்று வால்மீகி ராவணன் எதிரிலிருந்த குமாரனை அக்ஷனைப் பார்த்தான் என்றார். இதில் ராவண புத்ரன் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஸுந்தர காண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 9-ம் ச்லோகத்தில் ஸஹோதரஸ்தே அபி தத: குமாரோக்ஷஸ்து ஸூதித: । என்று ராவணன் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து உன்னுடைய ஸஹோதரனும் எனக்கு குமாரனுமான அக்ஷன் அந்த வீரனை ஹநுமானால் கொல்லப்பட்டான் என்றான். இதில் அக்ஷனை உனக்கு ஸஹோதரன் என்றான். இக்கிரந்த ரீதியில் ஸஹோதரன் என்றால் என்னவென்றால் ஒருவன் பிறந்த பிறகு அவனுக்கு அடுத்தாற்போல் அதே தாயார் வயிற்றில் உடனே பிறக்கிறவனுக்கு ஸஹோதரன் என்று பெயர். ஸஹோதரன் என்பது பின் பிறந்தவனுக்கே தவிர முன் பிறந்தவனுக்கு இக்கிரந்தத்தில் பிரயோகம் இல்லை. இக்கவி வாக்ய ரீதியாய் இப்படி ஸித்தாந்தம். ராவணன் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து உனக்கு ஸஹோதரன் என்றதால் இந்திரஜித்துக்கு தம்பிதான் அக்ஷன் என்பது ஸித்தாந்தம். (இது ராவண வாக்யம்)

இந்த ஸஹோதரன் என்பதற்கு பின் பிறந்தவன் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம். லக்ஷ்மணன் கடைசிநாள் ராம ராவண யுத்தத்தில் ராவணனை எதிர்த்துவிட அப்பொழுது ராவணன் தனக்கு தன் மாமனார் கொடுத்த சக்தியாயுதத்தை லக்ஷ்மணன் பேரில் பிரயோகித்துவிட அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் அடிபட்டு கீழே விழுந்துவிட அப்பொழுது ராகவன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து உன்னைப் பிரிந்தேனே என்று சொல்லும் இடத்தில் யுத்தகாண்டம் 102-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகம் தேசே தேசே களத்ராணி தேசே தேசே ச பாந்தவா: । தம் து தேசம் ந பச்யாமி யத்ர ப்ராதா ஸஹோதர: । என்று பல தேசங்களில் பல பத்னிகளை அடையலாம்; பல தேசங்களில் பல பந்துக்களை அடையலாம். இப்படிப்பட்ட பிராதா ஸஹோதரன் இருக்கும் இடந்தான் நான் பார்க்கவில்லை. (பிராதாவை அடையமுடியாது என்கிறார் என்றார்.) இதில் இப்பொழுது என்ன விஷயம் என்றால் ஸஹோதரன் என்று இடத்தில் சொன்னார். இதற்கு ஒப்பு பார்ப்பம் இல்லை. இது ரிஷியினுடைய வாக்யம் அல்ல. இது ராம வாக்யம் ரிஷி சொல்லவில்லை. இந்த ராமவாக்ய அர்த்தத்தை கவனித்தால் ப்ராதா என்ற பதம் இருக்கிறதே அது அனேகமாய்

ஸ்நேகிதர்களுக்கு பிரயோகமாகிவிடுகிறது. ஹ்ராதா என்ற பெயர் பொதுவாய் போய்விடுகிறது. பரதன் ஸுக்ரீவனை யுத்த காண்டம் 130-ம் ஸர்க்கத்தில் 46-ம் ச்லோகத்தில் ஹ்ராதா ஸஹ்ருவவஞுஃ। என்று பரதன் சுக்ரீவனை பிராதா என்றார். ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஹநுமான் ராவணனைப் பார்த்து பிராதா வான சுக்ரீவன் உம்மை விசாரித்தான் என்றார். ராவணன் சுகன் மூலமாய் சுக்ரீவனை யுத்தகாண்டத்தில் பிராதா என்ற முறை வைத்துப் பேசினான். ஆதலால் இக்கிரந்த ரீதியாய் பிராதா என்பது சாதாரண பிரயோகமாதலால் அந்த ராகவன் ஸ்நேக பாவத்திற்கு ப்ராதா என்றார். (ஹநுமான் ராவணனைச் சொன்ன தற்கும், ராவணன் சுக்ரீவனைச் சொன்னதற்கும் பாவம் வேறு. பிரகரணத்தை கவனித்தால் தெரியும்) கூடப்பிறந்தவன், பின் பிறந்தவன் என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே ஓரே உதரத்தில் ஜனிக்காமல் இருந்தும் ஓரே உதரத்தில் என்று ஸ்தாபித்தார். ஸஹோதரன் என்பது ராமபாவம் பின் பிறந்தவன் என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்கே சொன்னது. அதையே ஸ்தாபித்தார். ஆத லால் ராமவாக்யப்படியும் ராவணன் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து உன் ஸகோதரன் அக்ஷன் என்றதால் இந்திரஜித்துக்குப் பின் பிறந்தவன்தான் அக்ஷன் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். தவிற உத்தர காண்டத்தில் ராமன் அகஸ்தியரிடம் இந்திரஜித்தின் பிரபா வத்தை சொல்லச்சொல்ல அவர் ராக்ஷஸ வம்சம் எல்லாம் சொல்லிவந்து கடைசியில் இராவணனுக்கு இந்திரஜித்து பிறந்த இடத்தை வர்ணிக்கும் இடத்தில் 12-ம் ஸர்க்கத்தில் ஊவஞெ கூ்தஊாஶாவெஶெஊிெதூ ஶாக்ஷஸாஃ। ஷாஂஷாஂ ஹாயதூா உூவாஹஊ ஹஸுவதாஊவநடிெந। தெதாஊஞெடாஊஶீ வூதூஂ ஜெவநாஊஊஜீஜநகு। ஸஶஷ ஐஂஊூஜிநாஊ யூஷாஹிஶஹிஶீயபெதெ। என்று ராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணன் இவர்களுக்கு எல்லாம் கல்யாணமாகிவிட அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் பத்னி களுடன் நந்தவனத்தில் கந்தர்வர்கள்போல் காமஸுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இப்படியிருக்க பிறகு மந்தோதரியானவள் மேகநாதன் என்றவனைப் பெற்றாள். அவ னுக்குத்தான் இந்திரஜித்து என்று பெயர் என்றார் அகஸ்தியர்.

(இது அகஸ்திய வாக்யம்) இதில் கல்யாணத்திற்கு பிறகு அவரவர்கள் தங்கள் பத்னிகளுடன் ரமித்துக்கொண்டு இருக்க, மேகநாதனைப் பெற்றாள் மந்தோதரி என்றதால் முந்தி அக்ஷனைப் பெற்று இருந்தால், அக்ஷனைப் பெற்றாள் பிறகு மேகநாதனைப் பெற்றாள் என்று சொல்லாமல் மேகநாதனைப் பெற்றாள் என்று அவனை மேல் வர்ணனையும் சொல்வதால் இவன் முன்பிறந்தவன்; அதாவது இந்திரஜித்து மூத்தவன் என்று அகஸ்திய வாக்யத்தாலும் தெரிகிறது. இதனாலும் அக்ஷன் கனிஷ்டன் என்று ஸித்தாந்தம். ஸர்வத்திற்கும் வால்மீகி வாக்யமே பிரமாணமாதலால் அதைக்கவனிப்போம்.

ஸுந்தரகாண்டம் 47-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் ஸபால பாவாத்யுதி வீர்யதர்ப்பித: ப்ரவ்ருத்தமந்யு: க்ஷதஜோபமேக்ஷண: । என்று வால்மீகி பாலபாவத்தினால் இருக்கிற வீர்யத்தினால் கர்வம் கொண்டவனான அக்ஷன் மிகவும் கோபத்தை அடைந்தவனாய் யுத்தத்தில் நெருங்கமுடியாத பலமுள்ள ஹநுமானை புல்களால் மூடப்பட்ட கிணற்றில் யானையானது தெரியாமல் விழுந்துவிட்டால் எப்படியோ அப்படி ஹநுமானை அக்ஷன் அடைந்தான் என்றார். இதில் வால்மீகி அக்ஷன் ரொம்ப சிறு பிள்ளை பாலன் என்கிறார். இந்திரஜித்தை பெரியவன் என்றும் அக்ஷனை சிறு பிள்ளை என்றும் பாலன் என்றும் குறிப்பிடுவதாலும் இந்திரஜித்தை நல்ல பால்யன் என்றும் தவிற இந்திரஜித்து இந்திரனை ஜயித்தபிறகே அக்ஷன் ஜனனம் என்று தெரிவதாலும் அக்ஷன் கனிஷ்டன்; இந்திரஜித்துதான் ஜ்யேஷ்டன் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

36. ஹநுமானை பிர்ம்மாஸ்திரம் முதலிய எந்த அஸ்திரமும் கட்டமுடியாதென்றும், ஹநுமான் ஸர்வ தந்திர ஸ்வதந்திரன் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

ஸுந்தரகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 38-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று வால்மீகி, இந்திரஜித்து இவரை கொல்ல முடியாதவர் என்று தெரிந்துகொண்டு அஸ்திரங்களை அறிந்தவனுயிருக்கிற அவன் ஹநுமானை பிர்ம்மாஸ்திரத்தால் கட்டினன். ஹநுமானும் அந்த ராக்ஷஸனுடைய அஸ்திரத்தினல் கட்டுப்பட்டான் என்றார். இதனுல் ஹநுமானை பிர்ம்மாஸ்திரம் கட்டினது என்று தீர்மானம்.

ஸுந்தரகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 42-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று பிர்ம்மாஸ்திரம் ஹநுமானைக் கட்டினதும் ஹநுமான் இப்படி எண்ணுகிறார் என்றார் கவி. இந்த அஸ்திரத்தை போக்கடிப்பதில் லோக குருவின் பிரபாவத்தால் சக்தி எனக்கு இல்லை. என்றால் இந்த பிர்ம்ம தேவனுடைய அஸ்திரமானது அனுஸரிக்கத்தகுந்தது. அந்த ஹநுமான் அந்த அஸ்திரத்தின் வீர்யத்தை எண்ணி தனக்கு இருக்கும் பிர்ம்மாவினுடைய அனுக்ரஹத்தையும் எண்ணி இந்த அஸ்திரத்தை போக்கடிப்பதில் சக்தியை எண்ணி பிர்ம்மதேவன் ஆக்ஞையை அனுஸரித்தார். அஸ்திரத்தில் கட்டுப்பட்ட எனக்கு பயம் இல்லை என்றும் எண்ணினர். இதனுல் பிர்ம்மாஸ்திரம் ஹநுமானைக் கட்டினது என்று தீர்மானம். (இப்படி எண்ணினர் என்றார் கவி.) இப்பொழுது முன் இரண்டினுல் உலக அனுஷ்டானம் பிர்ம்மா

ஹநுமானிடம் நீர் ஒருதடவை என் அஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார் என்றும், அதற்காக கட்டுப்பட்டார் ஹநுமான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது பூர்வபக்ஷம் ஆகும் அழகை கவனிப்போம்.

பாலகாண்டம்:—ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கம் 76-ம் ச்லோகம் அஸ்த்ரேணோந்முக்தமாத்மாநம் ஜ்ஞாத்வா பைதாமஹாத்வராத்। என்று (நாரதர் சொல்லுகிறார்) பிர்ம்மதேவ அனுக்ரஹத்தினால் ஹநுமான் தான் பிர்ம்மாஸ்திரத்தில் இருந்து விடுபட்டு இருக்கிறேன் என்று தெரிந்துகொண்டார் என்றார்.

ஸுந்தரகாண்டம்:— 48-ம் ஸர்க்கம் 52-ம் ச்லோகம் அஸ்த்ரேண ஹநுமாந் முக்தோ நாத்மாநமவபுத்யதே। என்று அஸ்திரத்தினால் ஹநுமான் விடுபட்டு இருந்தும் தான் விடுபட்டு இருக்கிறேன் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்றார் வால்மீகி. ஸுந்தர காண்டம் 50-ம் ஸர்க்கம் அஸ்த்ரபாசைர் ந சக்யோஹம் பத்தும் தேவாஸுரைரபி। பிதாமஹாதேவ வரோ மமாப்யேஷோப்யுபாகத:॥ ராஜாநம் த்ரஷ்டுகாமேந மயாஸ்த்ரமநுவர்திதம்। விமுக்தோ ஹ்யஹமஸ்த்ரேண ராக்ஷஸைஸ்த்வபிவீக்ஷித: என்று ஹநுமான் ராவணனைப் பார்த்து என்னை பிர்ம்மாஸ்திரம் முதலிய அஸ்திரங்களாலும், எமபாசம் முதலிய பாசங்களாலும், தேவதைகளாலும், அஸுரர்களாலும் கட்டமுடியாது. இப்படி எனக்கு பிர்ம்மா கொடுத்த வரம் என்றும் சொல்லி மேலும் ராஜாவைக் காணவேண்டுமென்ற இச்சையால் என்னால் இந்த அஸ்திரம் அனுஸரிக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களால் நான் பிடிக்கப்பட்டபோது நான் அஸ்திரத்தினால் விடப்பட்டேன் என்றார் ஹநுமான்.

உத்தரகாண்டம்:—41-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் ஸர்வேஷாம் ப்ரஹ்மதண்டாநாம் அவத்யோயம் பவிஷ்யதி। என்று ஸர்வ பிர்ம்மதெண்டம் முதலிய ஸகலத்தாலும் உமக்கு வதம் இல்லை என்றார் பிர்ம்மா.

மேலும் அதே ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் அஜெயொஹவி தாவ-ஆத்ர: த்வஹாஶ-த ஶாஶ-தி: । என்று உன்னுடைய பிள்ளை மாருதி, இதரர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்றார் பிர்ம்மா.

அதே ஸர்க்கம் 44-ம் ச்லோகம் ஶாம்ஹீய-உவா த-ய-உவ-வீய-உயெயெயெ்-உ ஹ நூஉ தஃகொஹ்யிகொவிரொகெ । என்று சாதுர்யம், பராக்ரமம், தைர்யம், கம்பீரம் இதுகளில் ஹநுமானைக் காட்டிலும் எவன் மேம்பட்டவன் ஒருவனும் இல்லை என்றார். (இது அகஸ்திய வாக்யம்.)

கிஷ்கிந்தா காண்டம்:—66-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் உஹாவஸெவா உஹாதெஜா உஹாபவுவஶாக-ஊ: ॥ ஶுஂவெநஹவ நெவெவஹவிஷ்-திஷிஉஹ-ஊ: । என்று வாயுபகவான் அஞ்சனா தேவியான புஞ்சிகஸ் தலையைப் பார்த்து உனது பிள்ளை அற்புத தேஜஸ்ஸுடனும், அபார பராக்ரமத்துடனும் தாண்டுவதில் எனக்கு ஸமானனாய் இருப்பன் என்று வாயுபகவான் சொன்னதை ஜாம்பவான் சொன்னார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்:—66-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகம் அஶஹவயுதாஂ தாதவஉஶ வதூவிகூ-உ । என்று அஸ்திராதிகளால் உனக்கு வதம் கிடையாது அல்லவா என்றார் ஜாம்பவான். இப்பொழுது விஷயத்தைக் கவனிப்போம்.

வீர்யவானான ஹநுமான் ஸ்வச்சந்தமான மரணத்துடன் கூடினவன் அசோகவனத்தை அழிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே ராவணனைக் காணுவதற்காகவே செய்கிறேன் என்று செய்வதாலும் எவனிடத்திலாவது கட்டுப்பட்டு சென்று ராவணனைக் காணுவது என்று ஸங்கல்பமாதலாலும்தான் இவர் கட்டுப் படுகிறார். இந்த ஹநுமானுக்கு பிர்ம்மா வரம்கொடுத்த காலத்தில் எனது அஸ்திரம் வந்தால் ஒரு தடவை கட்டுப்பட வேண்டும் என்று ஹநுமானை பிர்ம்மா கேட்டுக்கொண்டதாக பிரமாணம், ஹநுமானுக்கு வரம் கொடுத்த இடத்தில் கிடையாது. ஹநுமானை பிர்ம்மா கேட்டுக்கொண்டார் என்றால் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் என்ன? எதனாலும்

கட்டுப்படாமலும் மரணம் இல்லாமலும் இருக்கிற வரத்தை கொடுத்துவிட்டதாய் கேட்டுக்கொண்டார் என்றால் அப்படியும் பிரமாணம் இல்லை பிர்ம்மா கேட்டுக்கொண்டார் என்றால், கூட பரமசிவன் இருப்பதாய் இருக்கிறதே. அவரும் தன் சூலத்தால் வதம் இல்லை என்று வரம்கொடுத்திருக்கிறாரே. அவர் ஏன் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. இக்கிரந்தத்தில் பாசுபதாஸ்திரம் பிர்ம்மாஸ்திரத்திற்கு ஸமானம். கொஞ்சம்கூட குறைவு இல்லை என்றிருக்கிறதே. அவர் ஏன் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. அது இருக்கட்டும். யுத்த காண்டத்தில் பிர்ம்மாஸ்திரத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் கட்டுப்பட்டார்களே. எந்த பிர்ம்மா வந்து அவரைக் கேட்டார். கேட்காமலிருக்க அவர்கள் கட்டுப்படுவானேன். மேலும் யுத்தகாண்டத்தில் இந்திரஜித்துப் பிரயோகித்தபோது ஹநுமான் அதைப் பார்த்தார் அதற்கு மரியாதை செய்தார், அது போய்விட்டதே. இக்கிரந்தத்தில் பிர்ம்மாஸ்திரத்திற்கு எவனும் கட்டுப்படவேண்டும் என்ற விதியா? இஷ்டம் இருந்தால் கட்டுப்படுவானே தவிர இஷ்டம் இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் அஸ்திரம் செய்யமுடியாது என்றுதான் தெரிகிறது. யுத்த களத்தில் ஹநுமானிடம் வர அவர் அதை மானித்தார். உடனே சென்றுவிட்டதே. ஆதலால் இக்கிரந்தத்தில் ஹநுமானை ஒரு தடவை கட்டுப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார் என்று கதை இல்லாதபோது ஒரு தடவை என்பதற்கு எப்படிச் சொல்லுகிறது. தவிர ஹநுமான் யோசிப்பதில் லோககுருவான பிர்ம்மதேவன் பிரபாவத்தால் இந்த பிர்ம்மாஸ்திரத்தில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளுவதில் தனக்கு சக்தி இல்லை என்கிறாரே இவர். ராவணனிடம் பேசும்போது என்னை எந்த அஸ்திரங்களாலும் எந்த பாசங்களாலும் என்னைக் கட்டமுடியாது. இது எனக்கு பிர்ம்மா கொடுத்த வரம் என்று சொல்லியிருக்க எனக்கு லோககுருவான பிர்ம்ம தேவன் பிரபாவத்தினால் இந்த அஸ்திரத்தை போக்குவதில் எனக்கு சக்தியில்லை என்று சொன்னாரே அது எப்படி? நேர் விரோதமல்லவா? தவிர பிர்ம்மா ஹநுமானுக்கு வரம்கொடுத்தகாலத்தில் ஸகலவரமும் கொடுத்து விட்டு வாயுபகவானிடம் உத்தரகாண்டம் 41-ம் ஸர்க்கம் 24-ம்

ச்லோகத்தில் அஜெயொஹவிதா வ-க்ர: தவஶாஸ்த ஶாஸ்திः உமது புத்ரன் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்றார் என்றால் ஹநுமானை இந்திரஜித்து கட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால் ஜயித்ததாக தாத்பரியமாகிவிடவில்லையா? இந்த அஜெய: என்ற பதத்தை எந்தெந்த இடத்தில் எப்படிப் பிரயோகம் என்று பின் இடத்தைக் கவனித்துப் பேசவேண்டும். இப்படி சொல்லும்போது ஹநுமானும் இருக்கக்கொண்டு என்னை எந்த அஸ்திரங்களும் எந்த பாசங்களும் தேவர்களாலும் கட்டமுடியாது என்று பிர்மாவினுடைய வரம் என்றார். தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கட்டமுடியாது என்றாரே. இந்திரஜித்து அஸுரன் எப்படி கட்டினான். பிரகரணத்தில் ஹநுமான் இந்திரஜித்தை அஸுரனாகப் பேசுகிறார். இந்திரஜித்தினாலும் கட்டமுடியாதே. பிர்ம்மா அஸ்திரமும் கட்டமுடியாதே. அப்பொழுது ஹநுமான் எனக்கு இப்படி பிர்ம்மா வரம் கொடுத்தார். என்றாரே அது பொய் அல்லவா ? அப்படி அவர் தன்னை எந்த அஸ்திரமாவது எந்த அஸுரனாவது கட்டிவிடுவான் என்ற எண்ணமிருந்தால் இவர் எண்ணம் எப்படி நிறைவேறும்? கட்டிவிடுவான் என்ற எண்ணமிருந்தால் தன்னை எந்த அஸ்திரமும் கட்டாது என்ற வரம் இருக்க எப்படி கட்டிவிடுவான் என்று எண்ணுவார். விஷயத்தில் கவனித்தால் இவராக நான் கட்டுப்படுகிறேன் என்று இவராக எண்ணினால் கட்டமுடியுமே தவிர இல்லாவிட்டால் பிர்ம்மாஸ்திரத்தாலும் முடியாது என்று ஸ்திரமாக இல்லையோ ? தவிர ஹநுமான் எண்ணினதில் முதலில் இந்த அஸ்திரத்தை போக்கடித்துக்கொள்ள சக்தி இல்லை என்றவர் பிறகு விஜொக்ஷ ஸக்திம்வஸிஅிஜயிக்வா என்று இருக்கிறதே அதைப் போக்கடிப்பதில் சக்தியை ஆலோசித்தார் என்றால் அப்பொழுது போக்கடித்துக்கொள்ளும் சக்தி உண்டுபோல் தெரிகிறதே. இப்படி சக்தி உண்டு போக்கடித்துக்கொள்ள என்று எப்பொழுது தெரிகிறதோ அப்பொழுது எனக்கு இதை லோககுருவின் பிரபாவத்தால் போக்கடித்துக்கொள்ள சக்தியில்லை என்றாரே. இது எப்படிப் பொருந்தும் ? இதனால் முன்பின் விரோதமில்லையா ? தவிர எப்பொழுது பிர்ம்மா ஹநுமானைக் கட்டுப்படவேண்டும்

என்று கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறுரோ அப்பொழுது ஹநுமான் பேசாமல் இருக்கவேண்டியதை விட்டு விட்டு விடுபடுவதற்கு சக்தியை யோசித்தார் என்றுல் அப்பொழுது பிர்ம்மா கேட்டுக்கொண்டார் என்பது நிஜமா? தவிர ராவணனிடம் ஹநுமான் பேசினபோது. உன்னை ஒன்றும் கட்டாது என்கிறுயே என் பிள்ளையிடம் கட்டுப்பட்டு வந்தாயே என்று கேட்பாயே யாகில் நான் ராஜாநம் த்ரஷ்டுகாமேந மயாத்மா உபநாயித:। என்று என்னுல் ராஜாவான உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற என் எண்ணத்திற்காக நானுக கட்டுப்பட்டேனே தவிர என்னை எந்த அஸ்திரமும் கட்டாது என்றுர். இதை கவனிக்க இவராக கட்டுப்பட்டதாகிறதே தவிர பிர்ம்மாஸ்திரத்திற்கும் ஹநுமானைக் கட்டமுடியாது என்றல்லவோ ஸ்திரமாகிறது. தவிர பிதாமஹாஜ்ஞாம் ச அநுவர்த்தமாந: என்று பிதாமகன் ஆக்ஞையை அநுவர்த்தித்தார் என்றுல் அவர் ஆக்ஞை எது என்று கேள்வி? கட்டுப்படுகிறதா? விடுபடுகிறதா? என்பது போக்கடிப்பதில் சக்தியை எண்ணி பிதாமஹன் ஆக்ஞையை அனுசரித்தார் என்றுல் கட்டுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதாக தெரிகிறது. இது உண்மையானுல், யுத்த காண்டத்தில் இதே வால்மீகி பிர்ம்மாஸ்திரத்தை இந்திரஜித்து விட்டபோது அது ஹநுமானிடம் வர அவர் மானித்தார் என்று இருக்கிறதே தவிர பிதா மகன் ஆக்ஞை என்று சொல்லவில்லை. இங்கு மானித்தார் என்று இருப்பதால் பிர்ம்மா ஒரு தடவை கட்டுப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதாக உலகத்தில் சொல்லுகிறுர்கள். அதுவும் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கத்தில் நாரத வாக்யத்தில் அஸ்த்ரேணோந்முக்தமாத்மாநம் ஜ்ஞாத்வா பைதாமஹாத் வராத்।

என்று பிர்ம்மதேவவரத்தினின்றும் அஸ்திரமான பிர்ம்மாஸ்த்திரத்தினின்றும் ஹநுமான் தன்னை விடுபட்டவராய்த் தெரிந்துகொண்டார் என்றும் இருக்கிறது. இப்பொழுது பிர்ம்மாவினுடைய வரம் ஹநுமானுக்கு விடுபடுவதற்கு என்பதே தவிர கட்டுப்படுவதற்கு என்பதில்லை என்பதல்லவா ஸ்பஷ்டமாகிறது

ஒரு யுக்தி என்னவென்றால் எப்பொழுது விடுபடுவதற்கு வரம் கொடுத்தாரோ அப்பொழுது கட்டுப்படுவது உண்டு. அதனுல் தான் விடுபடுவது என்று வரம் கொடுத்தார் என்பது. இதனுலேயே ஒரு விஷயம் கவனிப்போம். லோகத்தில் எப்பொழுது பிர்ம்மாஸ்திரத்திற்கு எல்லோரும் கட்டுப்படவேண்டும் என்று விதி இருக்கிறதோ அப்பொழுது, உதாரணமாக பிர்ம்மாஸ்திரம் வரும்போது ராமன் இந்த பிர்ம்மதேவன் அஸ்திரத்திற்கு நான் கட்டுப்படப்போகிறேன் நீயும் கட்டுப்படு என்றுர். அவரும் அங்கீகரிக்க ஸர்வ வானரங்களுடன் இருவரும் கட்டுப்பட்டார்கள். கட்டின பிர்ம்மாஸ்திரம் இவர்களை விடவே இல்லை. அதற்கு முகூர்த்தகாலம் அதிகாரம் உண்டு என்று இக்கிரந்தத்தில் இல்லை. ஹநுமான் கட்டுப்பட்டபோது ஹநுமானை ராக்ஷஸர்கள் கயிற்றைப்போட்டு கட்டியதாலும் அது கட்டியிருக்கும் போது வேறுஒரு கட்டை அது தாங்காததாலும் அது விட்டுவிட்டது என்று பிரமாணம். ஹநுமான் ஸஞ்சீவி பர்வதம் கொண்டு வந்துதான் அத்தனை பேர்களும் பிழைத்து எழுந்ததாய்ப் பிரமாணம். இப்படி எப்பொழுது எல்லோரும் கட்டுப்பட்டார்களோ கட்டுப்படுகிறது என்பது ஸ்திரமாய் இருக்கிறதோ அப்பொழுது அந்த தன்மையில் விளங்கும் ஹநுமானும் கட்டுப்படவேண்டியவரே. அப்படியிருக்க கட்டுப்படவேண்டும் ஒரு தடவை என்று ஹநுமானைப் பிர்ம்மா கேட்கவேண்டியதில்லையே அப்பொழுது கேட்டார் என்பது பிசகல்லவா? ஸகல வரமும் ஹநுமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டபடியால், அதற்காக லோகம் கட்டுப்படுவதுபோல் கட்டுப்படாமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்று பிர்ம்மா கேட்டார் என்று சொல்லவேண்டும். இப்படி சொன்னுல் வாயுபகவானை திருப்தி செய்யவந்த பிர்ம்மா எல்லா வரமும் கொடுத்துவிட்டு என் அஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்படு என்றுர் என்றுல் இதுதான் வரம் கொடுத்த அழகுபோலும்? அப்படியானுல் வாயுபகவானிடம் உன் பிள்ளை ஜயிக்கமுடியாதவன் என்று சொன்னபோது என் அஸ்திரத்திற்குமட்டும் கட்டுப்படுவன் என்றுரா? எவனுவது இவரைக் கட்டிவிட்டால் ஜயிக்க முடியாதவன் ஹநுமான் என்பது எப்படி? எது பிரஸித்த

மான அஸ்திரமோ அதில் கட்டுப்படவேண்டும் என்றால் எதற்காக வரம் கொடுப்பது ? இது என்ன கௌரவம் ? அப்பொழுது எல்லோரையும்போலத்தானே ஆகிவிட்டது. ஆதலால்தான் எல்லோரும் கட்டுப்படுவது என்பது பிரஸித்தமாயிருக்க அப்படி நீர் கட்டுப்படவேண்டியதில்லை. நீர் ஸ்வதந்திரன் உன் இஷ்டம் எதாவது காரியத்திற்காக நீராக கட்டுப்படவேண்டும் என்று எண்ணினால் கட்டுப்படலாம். அப்படி கட்டுப்பட்ட காலத்தில் எவர்களுடைய உபகாரத்தையும் எதிர்பார்க்காமல் (ராமாதிகளையும், வானரர்களையும்போல் சஞ்சீவி வந்து எழுந்திருக்காமல்) விடுபடவேண்டும் என்று எண்ணுகிறபோது விடுபடும்படியான வார்த்தை உமக்குக் கொடுத்தோம் என்று பிர்ம்மா கொடுத்த வரம் என்று நாரதர் வாக்யம். தவிர நாரதரும் ஸம்க்ஷேபத்தில் 75-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று சூரனை அக்ஷனை அழித்துவிட்டு (தானாக) கட்டுப்பாட்டை அடைந்தார் என்றதாலும் (முதல் பாதத்தின் போக்கினால் தானாக என்பது பிரத்யக்ஷம்) இதையே பாலகாண்டம் 3-ம் ஸர்க்கம் 32-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று ஹநுமானால் கிங்கரர்கள் அழிவையும் ஹநுமானுடைய (தானாக) கட்டுப்பாட்டையும் என்று வால்மீகியும் குறிப்பிட்டார். இதுவும் முதல் பாதத்தின் போக்கினால் தானாக கட்டுப்பாட்டை என்பது ஸ்பஷ்டம். இக்கிரந்தத்தில் ஸகல கதைக்கும் நாரதவாக்யம் முதல் கௌரவம். அடுத்தபடி வால்மீகி வாக்யம். பிறகுதான் மற்றவர் வார்த்தை கௌரவமாதலால் நாரத வார்த்தைப்படியும், வால்மீகி வாக்யப்படியும் பிர்ம்மா ஹநுமானைக் கேட்டுக்கொண்டார் என்பது கிடையாது. ஆதலால் இது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். நாரத வால்மீகி வாக்யத்திற்கு அபிப்ராயபேதம் வந்தால் நாரத வாக்யத்திற்குத்தான் முதல் கௌரவம். நாரத வாக்யத்தை வைத்துக்கொண்டு பிர்ம்மா கிரந்தம் செய்யச் சொன்னதால் முதல் வாக்ய கௌரவம் நாரத வாக்யத்திற்குதான் என்று ஸ்பஷ்டம். என் அஸ்திரத்திற்கு கட்டுப்படும் என்று பிர்ம்மா கேட்டுக்கொண்டார் என்றால் ஹநுமான் எனக்கு

ஒன்றினாலும் கட்டுப்பாடு கிடையாது என்று பிர்ம்மா கொடுத்தார் வரம் என்றாரே இதனால் பிர்ம்மா கட்டுப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார் என்ற கதை நிஜமா? கட்டுப்பாடு எதனாலும் கிடையாது என்று வரம் கொடுத்தவர் என்ற கதை நிஜமா? இவரே ராவணனைக் காணுவதற்காகவே சண்டையை ஆரம்பித்தாலும் அதை அனுசரித்தே இவர் கட்டுப்பட்டேன் என்றாரே தவிர வேறு அல்ல. பிர்ம்மா ஹநுமானைக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. தவிர பிர்ம்மாஸ்திரம் ஹநுமானை விட்டிருந்தும் அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்று இருக்கிறதே அப்பொழுது தெரிந்துகொண்டார் என்று ஸம்க்ஷேபமான முதல் ஸர்க்கத்திற்கு விரோதமல்லவோ எனில் இல்லை. தெரிந்துகொள்ள வில்லை என்ற பரியந்தம் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பிறகு ராக்ஷஸர்களால் பிடிக்கப்பட்ட பிறகு தெரிந்துகொண்டதாக ராவணனிடம் ஹநுமான் சொல்லியிருப்பதால் விரோதம் இல்லை தவிர முதல் ஸர்க்கத்திற்கு எது விரோதமாயிருந்தாலும் முதல் ஸர்க்கமான ஸம்க்ஷேபமே பீஜமாதலால் இதற்குத்தான் ஸப்த காண்டத்தில் உள்ள ஸர்வ விஷயங்களையும் ஆகர்ஷித்து ஒத்து தான்சொல்லவேண்டும். வால்மீகி வாக்யத்தையும் அனுஸரித்துச் சொல்லவேண்டும். இது விரோதமானால் அதுகளைக்கொண்டு தான் பூர்வபக்ஷம்செய்து கௌரவம் கொடுக்கவேண்டும். சிலது நாரதவாக்யத்தில் இல்லாமலிருக்கலாம். சிலது வால்மீகி வாக்யத்தில் இல்லாமலிருக்கலாம். நாரதவாக்யம் இல்லாமல்போனால் வால்மீகி வாக்யம் கௌரவம். அதிலும் இல்லாவிட்டால் பிரகரணம் யாருடைய இடமோ அந்தந்த இடத்தை ஒத்து அங்கு அதில் பலர் ஸம்பந்தம் இருந்தால் அதில் கிரந்தம் போகும் வழியில் அதில் எது முதல் கௌரவம் என்று இப்படி கவனித்துச்சொல்லவேண்டியது என்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஹநுமானுக்குமேல் யாரும் ஸர்வத்திலும் கிடையாதாதலாலும் ஸாக்ஷாத் ருத்ரமூர்த்தி வாயுபகவான் மூலம் அவதரித்ததாலும் ஹநுமானும், நாரதரும், வால்மீகியும் ராமனை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதாலும் ஹநுமான் சொல்லாமல் சொல்லியிருப்பதாலும் ராகவன் இப்படியே ஹநுமத்

பிரபாவத்தை அகஸ்தியரிடம் கேட்ட இடத்தில் மஹர்ஷே காலபுருஷன் என்ன, இந்திரன் என்ன, விஷ்ணு என்ன, குபேரன் என்ன, பிர்ம்மா என்ன இவர்களாலும் அசைக்கமுடியாதவன் இந்த ஹநுமான் என்று சொல்லி ஹநுமானை ருத்ரனுகச் சொன்னதாலும் ஹநுமானுக்குமேல் ஸர்வத்திலும் யாரும் கிடையாது என்று ஸ்தாபனம். ஆதலால் அவரை யாரும் எந்த அஸ்திரத்தாலும் கட்டமுடியாது என்று சொன்னது நியாயமே. நாரத வாக்யப்படி பிர்ம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குத் தான் ஹநுமானுக்கு வரமே தவிற கட்டுப்படுவதற்குக் கிடையாது என்றும் பிர்ம்மாஸ்திரமும் ஹநுமானைக்கட்டாது என்றும் காமரூபவ: காமவாரீகாமக: ப்லவதாம்வரா: । என்று நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கத் தகுந்தவன் என்றும், நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கும்படியான யோக்யதை உடையவனென்றும், வானரன் ஆதலால் தாண்டுகிறவர்களுக்குள் சிரேஷ்டன் என்று இப்படி வரம் அடைந்து இருப்பதாலும் அப்படி இருந்ததாலும் செய்ததாலும் ஒன்றிலும் கட்டுப்படாதவராதலாலும் அதாவது ஸூர்யனைப்போய் பிடித்ததென்ன, ஸமுத்ரத்தை தாண்டியதென்ன, சின்ன ரூபம்கொண்டு ஸுரஸையின் வாயில் பிரவேசித்து வெளி வந்ததென்ன, சாயாக்ராஹி வாய் வழியாய் ரொம்ப சின்ன ரூபமாய் அவள் வயிற்றிற்குள் சென்று அவளைக் கொன்று அவள் வயற்றிலிருந்து வெளிவந்ததென்ன, ஸீதைக்காக சின்ன பூனையின் ரூபம்போலொத்த ரூபத்துடன் லேசிலே பிரவேசிக்க முடியாத லங்கையில் பிரவேசித்து யாரும் தன்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இருக்கக்கொண்டு அதிகட்டுக் காவலுடன் கூடின அந்தப்புராதிகளிலெல்லாம் பிரவேசித்து வெளிவந்ததென்ன, அதிகாவலுடன் கூடின ஸீதை யிருப்பிடத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் ஸீதையிடம் அவளுக்கு தன்னிடம் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி பேசி மோதிரம் கொடுத்து சூடாமணி வாங்கிவந்ததென்ன, ராவணன் தனக்கு கொடுத்த அக்னியைக் கொண்டே லங்கையை அழித்துவந்ததென்ன, ராவணனைக் காணுவதற்காக பிர்ம்மாஸ்திரத்தில் கட்டுப்பட்ட விசித்ரம் என்ன, சுக்ரீவனுக்காக பயந்து உயிரை விட்டுவிடுகிறோம் என்று இருந்த வானர

கோடிகளுக்கு உயிரைக்கொடுத்த அழகென்ன, ஸூர்யன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இருக்க அவர் எதிராக சிஷ்யனுக உட்கார்ந்து கொண்டு அவர் போகும் வேகத்திற்குமேலொத்த வேகத்துடன் பின் ஓட்டம் ஓடிக்கொண்டு நவவ்யாகரண பாடம் வாசித்த தன்மை என்ன, ஸீதாதேவிக்கு தனது அகண்டமான விச்வரூபத்தைக் காட்டின பிரபாவம் என்ன, அவ்வளவு இருந்தும் ஸாக்ஷாத் ராகவனிடத்தில் விளங்கிவரும் பூர்ண பக்தி என்ன, ஜிதேந்திரியத்வம் என்ன, நைஷ்டிக பிர்ம்மசர்யவிரதத்தின் நியமம் என்ன, யோசனையில் மந்திரிஸ்தானம் என்ன, சுக்ரீவனிடத்தில் ராஜன் என்பது இருந்தாலும் அவனிடத்தில் இருக்கும் மித்ர பாவம் என்ன, இப்படி ஸர்வத்திலும் மேன்மையுள்ளவனுதலால் ஸ்வதந்திரன் என்பது) நாரத வாக்யப்படியும், வால்மீகி வாக்யப்படியும் ஹநுமானை எந்த அஸ்திரமும் கட்டமுடியாதென்றும் ஹநுமான் ஸர்வ தந்திர ஸ்வதந்திரன் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

யுத்த காண்டம்.

---

37. ஶரணம் என்கிற பதத்திற்கு ரக்ஷணம், வீடு என்ற அர்த்தங்கள் இருந்தாலும் பிரகரணத்தில் நமஸ்காரத் திற்கும் பிரயோகம் உண்டு என்ற ஸித்தாந்தம்.

யுத்தகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 3-ம் ச்லோகம் ஸ து த்ரா உஸ்த யஉஊா க்ஷா நிவவாத விஹீஷணஃ। வாதயொஶ்ரணாரெவெஷீ வ த-ஷிஉஷ்ஷ ஹ ராக்ஷஸொஃ। என்று (வால்மீகி வர்ணிக்கிறார்.) அந்த விபீஷணன் காலில் நமஸ்காரத்தை இச்சிக்கிறவனைக் கொண்டு ராமனுடைய பாதங்களில் விழுந்தான் என்று இருப் பதால் இங்கு நமஸ்காரம் என்றே அர்த்தம். மேலும் யுத்த காண்டம் 41-ம் ஸர்க்கத்தில் 67-ம் ச்லோகத்தில் நவெஜூரண உஸெஷிஊஉ-வாதாயஸெயிஷீ। என்று ஸீதாதேவியை விட்டு காலில் விழுவதை இச்சிக்காமல் போவாயேயாகில் பாணங்களால் ராக்ஷஸ லோகத்தை அழிக்கப்போகிறேன் என்று சொல் என் றார். ராகவன் இதையே அங்கதன், ராவணன் சொல்லும்போது ஶரண பதத்திற்கு அர்த்தத்தைச் சொன்னான். அதாவது அதேஸர்க்கம் 86ம் ச்லோகம் நவெக்ஷகரத வெவெஹீம் வுணி வத வுஊாஸு ஷீ॥ என்று ஸீதாதேவியைக் கொண்டுவந்து விட்டு காலில் விழாமல் போவாயேயாகில் நீ கொல்லப்படுவாய் என்றான். இங்கு நமஸ்காரம் என்றால் ஸீதை ராவணனிடத்தி லும் நீ ராமன் காலில் விழு என்றான். யுத்தகாண்டம் 80-ம் ஸர்க்கம் 89-ம் ச்லோகத்தில் ஊய-யஊா நம் வ ஹுணம் வ ராஜூஷிம் ஶரணாமதம்। வஷாயணம் வ உதம் வா நகஷம் ஹஊஷிஹாஹஊஷி என்று யார் யார் கொல்லத்தகாதவர்கள் என்கிறார். தன்னுடன் சண்டை போடாதவன், மறைந்துகொண்டு இருக்கிறவன், கைகளைச் சேர்த்து நமஸ்கரித்தவன், காலில் விழுந்தவன், ஓடின

வன், தன்னை மறந்து இருப்பவன் அவர்களைக் கொல்லக்கூடாது என்றார். இதில் ஶரணாகதம் காலில் விழுந்தவன் என்றர்த்தம். மேலும் யுத்தகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் 'பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் ஶரணாகதம்' என்று இதில் கைகளைச் சேர்த்து நமஸ்கரித்தவன், கதியில்லாதவன், யாசிக்கிறவன், காலில் விழுந்தவன் என்றும் இப்படி குறிப்பிடப்பட்டது. மேலும் ராமன் லக்ஷ்மணன் மூலமாய் சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார். கிஷ்கிந்தா காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கம் 17 முதல் 24ச்லோகம் வரை லக்ஷ்மணன் ஹநுமானைப் பார்த்து (தங்களைத் தங்களுக்குத் தெரியாமல் இருப்பதால் சரணாகதி செய்யலாம். ஆதலால் செய்கிறார்கள்.) நாங்கள் இருவரும் இப்பொழுது சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறோம். உத்தமமான தானாதிகளைச் செய்து உத்தம கீர்த்தியுடைய அந்த ராமன் முந்தி பிதாவுடன் லோகத்துக்கு நாதனாக இருந்தவன் இப்பொழுது நாதனாக (ரக்ஷிக்கிறவனாக) இச்சிக்கிறார். ஸகல லோகத்திற்கும் தர்மாத்மாவான அந்த ராமன் எல்லோராலும் ஸேவிக்கப்படும் ராமன் ஏற்கனவே என்னால் ஸேவிக்கப்பட்டு என் சரணாகதி பூர்த்தி செய்த அந்த ராமன் என் குருவான அந்த ராமன் இந்தவேளை சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார். எந்த ஒருவனுடைய பிரஸாதத்தை ஸர்வலோகமும் எதிர்பார்க்கிறதோ அந்த ராமன் இந்த சுக்ரீவ பிரஸாதத்தை எதிர் பார்க்கிறார். ராமன் சோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டு ஸுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார். சுக்ரீவன் சூரியனுக்கு நேரிட புத்திரராதலால் நாங்கள் சூரியவம்சஸ்தர்களாதலால் அவன் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம்செய்ய அர்ஹமுடையவன் என்றார். இப்படி லக்ஷ்மணர் ராமன் ஸேவிக்கிறார் என்றார். ராமனே தன் வாயினால் வாலி சுக்ரீவர்கள் முதல் யுத்தத்தில் ஸுக்ரீவன் களைத்துவந்து கவலைப்பட்டபோது சுக்ரீவனைப் பார்த்து நான் உன்னை காட்டில் சரணாகதிசெய்து இருக்க நான் உன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பேனா என்றார். இவரே லக்ஷ்மணனிடத்தில் நம்மை ராமன் சரணாகதி செய்துவிட்டதால் நாம் கொடுக்கிறபோதுதானே இந்த ராமன் ஸீதையை யடைய வேண்டும் என்று எண்ணிவிட்டான், பார்த்தாயா, லக்ஷ்மணா!

என்றார். இப்படி பல இடங்களில் ப்ரண சப்தத்திற்கு நமஸ்காரம் என்ற அர்த்தம். மேலும் கவனிப்போம். ப்ரண சப்தத்திற்கு ராமன் ப்ரணத என்று நமஸ்காரம் என்று அர்த்தம் செய்கிறார். யுத்த காண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 33-ம் ச்லோகத்தில் ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம। என்று உன்னைச்சேர்ந்தவன் என்று சொல்லி ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பவனின் பொருட்டு ஸர்வபூதங்களினின்றும் நான் அவனை ரக்ஷிப்பேன். இது என் விரதம் என்றார். ப்ரணம் என்பதற்கு நமஸ்காரம் என்றார் கவி. 31-ம் ச்லோகத்தில் ப்ரபந்நாநாம் அரக்ஷணே। காலில் விழுந்தவர்களை ரக்ஷிக்காதவர்களுக்கு மஹா தோஷம் என்றார். இங்கு நமஸ்கரிக்கிறவர்களை என்ற அர்த்தமல்லவா? பிரகரணம் சரணாகதி கட்டமாதலால் நமஸ்காரம் என்கிறார். நமேத் ஸக்ருத் ப்ரணிபாதப் ப்ரஸாதஸி। என்று ப்ரணிபாத என்பதற்கும் நமஸ்காரம் என்றும் சொல்லி அதை ப்ரண சப்தத்திற்கும் காட்டினார். தவிர ஸுந்தர காண்டம் 38-ம் ஸர்க்கம் 34-ம் ச்லோகத்தில் ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யஃ சரணாகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத்। என்று இங்கு காலில் விழுந்தவனை ரக்ஷிக்கிறவனாயிருக்கிற ராமன் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்த அவனை கிருபையால் ரக்ஷித்தார் என்று இருப்பதாலும் நமஸ்காரம் என்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் பிரகரணத்தை ஒத்து ப்ரண சப்தத்திற்கு நமஸ்காரம் என்று வால்மீகியே குறிப்பிடுவதால் நமஸ்காரம் என்ற அர்த்தம் உண்டு என்று ஸித்தாந்தம்.

---

38. ராகவன் ஒரு இடத்திலும் ஸுக்ரீவனை அவமதித்தவர் அல்ல என்றும், அவனை தனக்கு நாதனாகவும் பரம மித்ரனாயும் எண்ணுகிறார் என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸாக்ஷாத் ராகவன் ஸகல வானர வீரர்களுடன் ஸமுத்ரக் கரையில் விளங்கிவரும் காலத்தில் ஏற்கனவே ஹநுமானால் லங்கை எரிக்கப்பட்டதும் ராவணாக்ஞையால் விச்வகர்மாவால்

ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டபிறகு ராவணன் ஸகலருடன் மந்திராலோசனை செய்யும்போது ஸீதையை ராமனிடம் கொடுத்துவிடலாம் என்று சொன்ன விபீஷணனிடம் ராவணன் கோபித்து அவனை வர்ஜித்துவிட விபீஷணன் ராமனை சரணாகதி செய்வதற்காக அக்கரை வந்து ஆகாசத்தில் இருந்துகொண்டு தான் சரணாகதிக்கு வந்து இருப்பதாகச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஸுக்ரீவன் ராகவனிடம் சென்று இவ்விஷயத்தைச்சொல்ல ராமனும் மந்திரிகளிடம் சேர்க்கும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய அப்பொழுது ஹநுமான் சேர்க்கலாம் என்று சொல்ல அதையும் ராமன் கேட்டுவிட்டு ஸுக்ரீவனைப்பார்த்து மித்ரபாவத்தில் வந்த இவன் விடத்தகுந்தவனல்லன் சரணாகதி என்று வந்தவன் தோஷத்தோடுகூடினவனானாலும் தோஷம் இல்லாதவனானாலும் ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன் என்றார். அது கேட்டு ஸுக்ரீவன் ராகவனைப் பார்த்து இவன் நீர் சொல்லுகிறபடி நல்லவனானாலும் ஸரி கெட்டவனானாலும் ஸரி பிராதாவுக்கு மஹத்தான ஆபத்து வந்து இருக்கும்போது அவனை விட்டு வந்தவனல்லவா—இவன் எவனைத்தான் தள்ளமாட்டான் என்றான், அதற்கு பிறகுதான் ராகவன் ஸுக்ரீவன் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு ராமன் யுத்த காண்டம் 18ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகம் வா_நராயிவ_தவ_ராக_ஒ ஸ_ ஸுவாவவ_ரா_ந_ஹீக்ஷ_ஒ உ । ஸம்ஷஷ_ஹீயஶா_நஸி_ஸுக்ஷணம் வ_ண_ஒஸுக்ஷணம் । என்று எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்து இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். அதாவது சாஸ்திரங்களை யறியாமல் பெரியோர்களை ஸேவிக்காமல் கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது என்று மேலும் சொல்லுகிறார். இது இருக்கட்டும். முந்தி ராமர் மந்தஹாஸம் செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டதே; அதற்கு முந்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதுதான் பதத்தின் அர்த்தம். அப்படி இருக்க மந்தஹாஸத்திற்கு அர்த்தம் செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு உலகத்தில் என்ன அர்த்தம் செய்கிறார்கள் என்றால் அண்ணாவுக்கு ஆபத்து வந்தபோது அவனை விட்டுவந்த இவன் எவனை விடமாட்டான் என்றதால் ராமன் எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்தார்

என்றிருக்கிறதால் இந்த விபீஷணன் ராவணனை விட்டு வந்தவன் ராவணனைக் கொல்லவந்தவன் என்கிறானே இந்த சுக்ரீவன். இவன்மட்டும் இவன் அண்ணனை (வாலியை) கொல்லவில்லையா என்று மந்தஹாஸம் செய்ததாய் அர்த்தம் செய்கிறார்கள். தவிர மேலும் சில விஷயங்களைச் சொல்லிவிட்டு ஸகல பிராதாக்களும் பரதனுக்கு ஸமானமில்லை என்றும், அப்பாவுக்கு என்னைப்போல் பிள்ளை இல்லை என்றும் ஸகல ஸ்நேகிதர்களும் உனக்கு ஸமான மில்லை என்றும் சொன்னார். இங்கும் லோகத்தில் லக்ஷ்மணனை ராமன் பிதாவாய் வரித்துவிட்டார். அதனால்தான் பரதனை தம்பியின் கோஷ்டியில் சேர்த்து இருக்கிறார் என்கிறார்கள். அப்பாவுக்கு என்னைப்போல் பிள்ளை இல்லை என்பதற்கு நான் காடு போனதும் என் பிதாவுக்கு பிராணன் போய்விட்டது. இப்படி என்னைப்போல் அபிமானமுடைய பிள்ளை இல்லை என்று சொன்னதாயும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவையும் வால்மீகி பிசகு என்று கண்டிக்கிறார். வால்மீகி எப்படி மந்தஹாஸ அர்த்தத்தையும் ராமர் ஸகலரையும் பார்த்ததையும் ஸகல பிரா தாக்களும் பரதனுக்கு ஸமானமில்லை என்பதையும் என் பிதா வுக்கு என்னைப்போல் பிள்ளை இல்லை என்பதையும் ஸகல ஸ்நேகிதர்களும் உனக்கு ஸமானமில்லை என்பதையும் எப்படி வர்ணிக்கிறார் கவனிப்போம் :—

ஸாக்ஷாத் ராகவன் சுக்ரீவனை ஸ்நேகம் செய்யும்போது உன் ஸுகதுக்[illegible]னுடையது என்று சொன்னார். அப்படியே ஸுக்ரீவனும் ராமனைப் பார்த்து சொன்னார். இப்படி சொன்னபடி வாலி மரணாநந்தரம் வாலி வதத்திற்கு துக்கித்த சுக்ரீவனுடன் இராமரும் வாலிக்காக அவன் சுகதுக்கம் தன்னுடையதாதலால் கூட துக்கித்தார். மேலும் வாலியிடம் முதல் யுத்தத்தில் து கப்பட்டு வந்த ஸுக்ரீவனைக் கட்டிக்கொண்டு உங்கள் இரு வருக்குப அடையாளம் தெரியவில்லை. அதனால் சண்டை போட வில்லை, வாலியை அடிக்கவில்லை, நீ பட்ட அடியெல்லாம் நான் பட்ட அடியே, நீ கவலைப்படாதே என்று அவனை அவன் சுக துக்கம் தன்னுடையதாதலால் அனுபவிக்கிறார். இப்படியே ராகவன் நாகபாச கட்டத்தில் எல்லோருடன் கீழே விழுந்து

இருந்தபோது சுக்ரீவன் ராமனுக்காக துக்கித்தான். அதற்காக ராமசுகதுக்கம் தன்னுடையதாதலால் சரணாகதிக்காக விபீஷணனை சேர்த்துவிட்டால் ராமாதிகள் தூங்கும்போது அவரை இந்த விபீஷணன் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வது ராமஸுகதுக்கம் தன்னுடையதாதலால் அதற்காகவே விபீஷணனை சேர்க்கக்கூடாது என்கிறான் ஸுக்ரீவன். தவிர புண்ய லோகம் செல்லும் காலத்தில் ராமன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ஏ ஸ்நேகித! நீ இல்லாமல் எனக்கு எந்த லோகமும் வேண்டாம் எந்த பதமும் வேண்டாம் என்கிறார். மேலும் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ராமன், சுக்ரீவன், ராவணனுடன் யுத்தம் செய்து ராவணனது கிரீடங்களை உருட்டிவிட்டு ஜயத்துடன் திரும்பி வந்ததும் நீ ராவணனுடன் யுத்தத்திற்கு சென்றீரே அவனிடம் நீர் அகப்பட்டு இருந்தால் என் கதி என்ன? நீர் செத்தபிறகு எனக்கு லக்ஷ்மணன் இருந்து என்ன பிரயோசனம், ஸீதை இருந்து என்ன பிரயோசனம், என் உயிர் இருந்து என்ன பிரயோசனம் என்கிறார். இப்படி பரஸ்பரம் ஒருவர் சுகதுக்கம் மற்றொருவருடையதாய் அனுபவிக்கிறார்கள். இப்படியிருக்க சுக்ரீவன் ராவணனை பிராதாவுக்கு ஆபத்து வந்த வேளையில் அவனை விட்டுவந்த இவன் எவனை விடமாட்டான் என்றதற்கு ராமர் எல்லோரையும் பார்த்தார். பிறகு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்தார். இதற்கு இவன் அண்ணனைக் கொன்றவனல்லவா என்று பார்த்ததாய் சொல்லுகிறார்களே இது கவி வாக்ய விரோதமல்லவா? இப்படி சொல்லும்போது மற்றொன்றும் சொல்லலாமே. அதாவது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தல்லவா மந்தஹாஸம் செய்தது. இந்த லக்ஷ்மணனும் சித்ரகூடத்தில் ராமனை தரிசிக்கவந்த பரதனைமூத்தவனைக்கொல்ல யோசித்தவனல்லவா ஆதலால் வந்த விபீஷணன் ராவணனைக் கொல்லவந்தான். ஸ்நேகிதனை சுக்ரீவன் மூத்தவனை வாலியைக் கொன்றான். பக்கத்தில் இருக்கும் தம்பி லக்ஷ்மணனே தன் தமையன் பரதனைக் கொல்ல யோசித்தான். இப்படி என்னை சேர்ந்தவர்கள் அத்தனை பேர்களும் அண்ணனைக் கொல்லும் பேர்வழிகளாய் வந்துசேர்ந்தீர்களே என்று ஸகலத்திறகும் முதலான லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து

மந்தஹாஸம் செய்ததாய் ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று கேட்கிறோம். இவ்வளவும் பிசகாகிறது. எப்படி எனில்:— ராமன், சுக்ரீவன் இந்த விபீஷணன் எவனைத்தான் விடமாட்டான் என்றதும் எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்தார். எல்லோரையும் பார்த்த காரணம் யாதெனில் கொஞ்ச நாழிகைக்கு முந்தி ராமன் இத்தனை பேரிடமும் சுக்ரீவன் அபிப்ராயத்தை ஒட்டி மந்திராலோசனை செய்தவராதலால் அவ்வளவு பேர்களும் ஹநுமான் தவிற மற்றவர் ஸகலரும் சேர்த்துகொள்ளலாமென்று சொல்லாமல் ஒவ்வொரு யோசனைச் சொன்னதால் அவ்வளவு பேர் அபிப்ராயமும், ராஜன் அபிப்ராயமும் ஒன்றாதலால் இதே ராஜன் அபிப்ராயம்தானே உங்கள் எல்லோருக்கும் என்று பார்த்துவிட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்தார். அதன் அபிப்ராயம் என்ன என்பதைக் கவனிப்போம். ராமன் சுக்ரீவனைப் பற்றி இவன் அண்ணாவைக் கொல்லவில்லையா என்று மந்தஹாஸம் செய்தார் என்று சொல்லுவோமானால் வாலி வதம் செய்தது ராமனா? சுக்ரீவனா? தவிற சுக்ரீவனை அவனைச்சேர்ந்த அநேக வீரர்கள் மத்தியில் இவன் அண்ணாவைக் கொன்றவன் என்று மந்தஹாஸம் செய்வாரேயானால் இதுதான் சுக்ரீவனிடம் உன் ஸ்நேகதுக்கம் என்னுடையதென்று சொன்ன அழகா! அவனை அவமானப்படுத்தினாரா? தன்னையே அவமானப்படுத்தினாரா? எப்படி? தவிற இந்த மந்தஹாஸ அர்த்தத்தை சுக்ரீவன் அறிவானேயானால் மானியான அவன் பிராணன் அத்தனை பேர் மத்தியில் அங்கே போயிருக்காதா? மித்ரனை அவமானப்படுத்துவதுதான் ராமனது குணமா? தவிற வாலியைக் கொன்றது ராமனை தவிற சுக்ரீவனில்லையே. இதே ராமன் வாலி வதத்திற்கு பிறகு வாலியைப்பார்த்து குடும்பத்தில் மூத்தவன் ஒரு பிதா, வித்தையைக் கற்றுக்கொடுத்தவன் ஒரு பிதா, பெற்ற பிதா ஒரு பிதா என்றும் குறிப்பிட்டவர் மூத்தவனான வாலியைக் கேட்ட சுக்ரீவனிடம் நான் கொல்லமாட்டேன் அவன் உனக்கு பிதா என்று சொல்லாமலும் இருந்துவிட்டு, அவன் வதத்தையும் இவரே செய்தார். செய்தபிறகாவது சுக்ரீவ, என்ன இருந்தாலும் மூத்தவன் பாபம்

உண்டு உனக்கு நான் இதற்கு ஒரு பிராயசித்தம் செய்விக்கிறேன். என்று சொல்லி செய்விக்காமலும் இருந்துவிட்டுதானே வாலி வதத்தையும் செய்துவிட்டு சுக்ரீவனை அவனைச் சேர்ந்த ஸகலர் மத்தியில் வைத்துக்கொண்டு இவன் மட்டில் இவன் அண்ணாவைக் கொன்றவனல்லவா என்று மந்தஹாஸம் செய்து இருப்பாரேயானால் இந்த ராமனைப்போல் மித்ர துரோகி உண்டா இதுதான் சுக்ரீவன் ஸ்நேகதுக்கம் இவருடையதென்றர்த்தமா? எப்படி? இப்படிப்பட்ட ராமனையா வால்மீகி தர்மாத்மா என்று சொன்னார்—எப்படி? அப்படிப்பட்டவரானால் இந்த ராமன் முதல் யுத்தத்தில் அடிபட்டுவந்த சுக்ரீவனைப் பார்த்து கட்டிக் கொண்டு ஏன் அழுதார்? தன்னை மௌட்யனையும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறாரே. உங்கள் இருவரையும் வித்தியாஸம் கண்டு பிடிக்க எனக்கு யோக்யதை இல்லை என்கிறாரே! இவ்வளவும் வேஷம் போடுகிறாரா? கிரீடங்களை பேதித்துவந்தபோதும் நீ இல்லாமல் என்ன வேண்டும் என்றதும் எப்படி? இவர் தன்னையே அவமானம் செய்துகொண்டாலென்ன? சுக்ரீவனைச் செய்தா லென்ன? தவிற இவர் தன் வாயினால் சுக்ரீவனை தனக்கு எஜமா னன் என்றும் தான் அவனை சரணாகதி அடைந்து இருக்கிறேன் என்றும் அவன் அனுக்ரஹம் தனக்கு வேண்டும் என்று இருக் கிறவர் எவ்விதத்தில் அவனை இவர் அவமானப்படுத்துவார். இது மஹத்தான அவமானமல்லவா? ராவண வதமாகி ஊருக்கு வந்ததும் தனது பட்டத்து யானையில் அவனை வரச்சொன்னவர் ஊருக்குள் வந்ததும் தனது அரண்மனையை அவனுக்கு கொடுக்கச் சொன்னவர் தவிற விபீஷணன் தன்னை சரணாகதி செய்ததாலும் தன்னை விபீஷணன் எஜமானனாய் எண்ணியதாலும் தன்னைத் தன் அனுக்ரஹம் வேண்டும் என்று விபீஷணன் கேட்டதாலும் ராவண வதத்திற்குப் பிறகு தன் தம்பி லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். வாலி வதாநந்தரம் ஹநுமான் ராகவனைப் பார்த்து நீர் ஊருக்கு வந்து சுக்ரீவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டபோது நான் 14 வருஷ பரியந்தம் பட்டணப்பிரவேசம் செய்வதில்லை என்றும் சொல்லி எனக்கு எஜமானனான சுக்ரீவனுக்கு நான் பட்டாபி

ஷேகம் செய்யமாட்டேன்; நான் அவனை சரணாகதி செய்திருக்கிறேனாதலால் நீரே போய் சுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும் என்று ஹநுமானைக்கொண்டே அவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்திருக்க இவ்வளவு கௌரவம் உள்ள சுக்ரீவனை, இவர் அவமானப்படுத்துகிறார் என்றால் எப்படி? இதனால் மழைக்காலம் கழிந்து சுக்ரீவன் வராதபோது வாலியைக் கொன்ற பாணம்போலொத்த பாணம் இன்னும் ராமன் கையில் உண்டு என்று லக்ஷ்மணன் மூலம் சொல்லியனுப்பினதும் அப்படியே லக்ஷ்மணரும் சொன்னாரே இது சுக்ரீவனுக்கு குறைவல்லவா எனில் ராகவன் பத்னி பிரிந்த வியோகத்தால் புலம்பிவிட்டதாயும் லக்ஷ்மணன் அண்ணா படும் வியோகம் பொறுக்கமுடியாமல் சொல்லி அந்த சுக்ரீவன் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் இக்கிரந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுவிட்டபடியால் அதுகளுக்கு மதிப்புக்கிடையாதென்று பிரமாணம். ஆதலால் இக்கிரந்த ரீதியாய் ஒரு இடத்திலும் சுக்ரீவனுக்கு குறைவே கிடையாதென்ற ஸித்தாந்தம். இப்படி இருக்க இவன் வாலியைக் கொன்றவனல்லவா என்று மந்தஹாஸம் செய்தார் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஆதலால் இது விருத்தம் என்று ஸித்தாந்தம். தவிர லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம். அவனையும் அவமானம் செய்ததோ எனில் லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு அபரப்பிராணனாய் இருக்க அந்த லக்ஷ்மணனை ராமன் பிள்ளையாய் எண்ணியிருக்க தன்னை அவமானப்படுத்திக் கொண்டாலென்ன, தன் பிள்ளையை செய்தாலென்ன, அவன் மானவமானமும் தன்னுடையதாலும் லக்ஷ்மணன் சக்தியாயுதத்தில் அடிபட்டு விழுந்தபோது நீ போன பிறகு எனக்கு என்ன வேண்டும், எனக்கு எதனால் என்ன பிரயோசனம் என்பதாலும் உத்தரகாண்டத்தில் நான் என் தம்பி அடைந்த கதியையே அடையுவேன் என்று இருப்பதாலும் ஒரு இடத்திலும் ராமன் லக்ஷ்மணனையும் அவமானம் செய்யவில்லை என்று இருப்பதால் அதுவும் பிசகு என்று ஸித்தாந்தம். ஆனால் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்த அர்த்தம் என்னவெனில்:—லக்ஷ்மணா நீ பிறந்தது முதல் என்னை காப்பதற்காக ஏற்பட்டவன். நீயும் என்னை ரக்ஷிப்

பதற்காக என் கூடவும் வந்தவன். அது இருக்கட்டும். இந்த சுக்ரீவனிடம் நான் உன் ஸுகதுக்கம் என்னுடையதென்று சொல்லி அதை அனுபவிக்கிறவனாய் வாலிவதத்தை செய்து அவனுக்கு ஸௌகரியத்தை ராஜ்யத்தை கொடுத்தேன். அவன் என்னிடம் உன் ஸுகதுக்கம் என்னுடையது என்று சொன்னபடியால் எனது பத்னி ஸீதையை தேடிக்கொடுப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்து இருக்கிறபடியால் அந்த என்னுடைய ஸுகதுக்கத்தை தான் அனுபவிக்கிறவனாய் என்னைக் காப்பாற்றினாலல்லவோ எனக்கு ஸீதையைக் கொடுத்தனுப்பலாம். அதற்காக இந்த சரணாகதி செய்யவந்து இருக்கும் இவன் சத்ரு பட்டணத்தில் இருந்துவந்து இருக்கிறான். ராவணனுக்கு தம்பி என்றும் சொல்லுகிறான். இவன் தூங்கும்போது உம்மைக் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வது என்று என்னை காப்பதில் நீ எப்படி ஜாக்ரதையாய் இருக்கிறாயோ அப்படி உன்னைப்போல் எப்படி என்னைக் காப்பதில் ஜாக்ரதையாய் இருக்கிறான் பார்த்தாயா என்று மந்தஹாஸம் செய்தார் என்றார் வால்மீகி. இதுதான் மந்தஹாஸத்தின் அர்த்தம். இப்படி மந்தஹாஸம் செய்த பிறகு ராமன் சுக்ரீவனைப் பார்த்து சாஸ்திரங்களை அறியாத எவன்தான் இப்படி பேசுவன் என்று இப்படி சொல்லி மேலும் நாம் இவனுக்கு குலமும் அல்ல, அவனது ராஜ்யமும் நமக்கு வேண்டாம் என்றும் சொல்லி மேலும் ஸகல தம்பிகளும் பரதனுக்கு ஸமானமாகமாட்டான் என்றார். இங்கு உலகத்தில் லக்ஷ்மணனை ராமன் பிதாவாக வரித்தார் என்பதை கவி கண்டிக்கிறார். திலகவியாக்யானமும் கண்டிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் எப்படி லக்ஷ்மணனைப் பிதாவாக வரித்தார் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்றால் பிதா தகப்பனுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பன். அப்படி லக்ஷ்மணன் காட்டில் தண்டகாரண்யத்தில் கோதாவரிக் கரையில் வீடு கட்டினதும் ராமன் லக்ஷ்மணனைக் கட்டிக்கொண்டார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமன் மனோபாவத்தை அறிந்தவனாயும் எந்த காரியத்தை எப்படி செய்ய வேண்டுமென்றறிந்தவனாயும் தர்மத்தை அறிந்தவனாயுமுள்ள லக்ஷ்மணா உன்னால் நான் அடைந்தேன் பிதா அடையவில்லை

என்றார். இப்படி இருப்பதை உலகத்தில் என்ன சொல்லுகிறார் கள் என்றால் பிதா பிள்ளைக்கு வீடு கட்டி கொடுப்பது வழக்கம் அப்படி மஹாராஜா எனக்கு நாளைக்கு பட்டாபிஷேகம் என்றார். வாஸ்தவம் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆயிருந்தால் எனக்கு வீடு எல்லாம் கிடைத்து இருக்கும். மறுநாள் நான் காடு போகும்படி ஏற்பட்டுவிட்டது—நானும் காடு வந்துவிட்டேன். எனக்கு அப்பா வீடு கட்டிக்கொடுக்கவில்லை. அதற்கு பதிலாக லக்ஷ்மணன் எனக்கு வீடு கட்டிக்கொடுத்ததால் நான் இவரை அப்பாவாக வரிக்கிறேன் என்று சொன்னதாகச் சொல்லுகிறார் கள். இதை வால்மீகி விபரீதம் என்கிறார். தகப்பன் பிள்ளைக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டாம். தகப்பன் காலமானால் தானாக பிள்ளை வீட்டை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான் இது விசேஷம் இல்லை. கவி என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் வயதான பிறகு வயதான பிதாவை பிள்ளை கார்க்கவேண்டும். வயதான பிதாவுக்கு பிள்ளை அவர் வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தை அடைய அவருக்கு ஆச்ரமம் கட்டிக்கொடுத்து அவருக்கு உபசாரணை செய்யவேண்டும். அந்த உபசாரணையை லக்ஷ்மணா உன்னால் அப்பா அடையாமல் புண்ய லோகம் போய்விட்டார். அதற்கு பதிலாக நான் அடைந்தேன் என்றார். லக்ஷ்மணன் பிள்ளையாதலால் அவனால் நான் அடைந் தேன் என்றார். லக்ஷ்மணனை பிதாவாக வரித்தார் என்பதே பிசகு என்றும் பிரத்யக்ஷம் வாலி வத கட்டத்தில் தம்பியை பிள்ளையாய் குறிப்பிட்ட ராமன் தம்பியை பிதாவாக எப்படி வரிப்பார். இது முன்பின் விரோதமல்லவா? எந்தவிதத்திலும் பிதாவாக வரிக்கமுடியாதென்ற வசித்தாந்தம். தினம் பிதா பிள்ளையை ஸேவிப்பரா எப்படி? லக்ஷ்மணனே தினம் ராம னுக்கு கைங்கர்யம் செய்துகொண்டும் ஸீதையை ஸேவித்துக் கொண்டும் இருக்க எப்படி பிதா வரித்தார் என்பது பொருந் தும்? ஆதலால் அதுவும் பிசகு என்று வசித்தாந்தம். இப்படி ராமன் ஸகல தம்பிகளும் பரதனுக்கு ஸமானமாகமாட்டார் என்றதால் லக்ஷ்மணனுக்கு கொஞ்சமும் கோபமே கிடையாது. ஏனெனில் பரதன் பக்தி தன் பக்தியைவிட மிஞ்சினதென்று நன்றாய் அறிந்தவராதலால் கொஞ்சமும் கோபமே கிடையா

தென்பதும் பிரத்யக்ஷம். தவிர ராமன் எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்றால் எந்த தம்பி பாதுகைகளைத் தூக்கி தலையில் வைத்துக் கொண்டு இதுவே என் யோகக்ஷேமத்தை வஹிக்கட்டும் என்று சொன்னவன், அந்த பரதன் தவிற மற்ற எவனுமே இல்லை யாதலால் ஸகலரும் பரதனுக்கு ஸமானமில்லை என்றார். பிதாவுக்கு என்னைப்போல் பிள்ளை இல்லை என்றார். அதாவது என் பிதாவுக்கு நாலு பிள்ளைகள் உண்டு. அதில் என்னைப்போல் மகா துக்கத்தை அனுபவிக்கும் பிள்ளையே யாரும் இல்லை என்றார். அதாவது என் பிதா நாளைக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கிறேன் என்றார். விடிந்தது, ராஜ்யம் போய்விட்டது, பிறகு காடு வந்தேன். உடனே அப்பா போய்விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டேன். பிறகு கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் பத்னி போய்விட்டாள். அவளை எவனோ கொண்டுபோய்விட்டான்; உடனே பிராண ஸ்நேகிதனான ஜடாயுவும் போய்விட்டான். பிறகு ஸீதையை தேடிக்கொண்டு செல்லும்போது லக்ஷ்மணனும் இதோ தெரியும் இந்த பூதத்திற்கு என்னை பலியாகக் கொடுத்துவிட்டு நீர் ஊருக்கு சென்றுவிடும். நீர் ஊரில் ஸுகமாய் இருக்கும்போது என்னை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொள்ளும் என்றார். ஏதோ தெய்வகதி தப்பிப்பிழைத்தான். இவ்வளவும் ஏற்பட்டும் இந்த சுக்ரீவனையடைந்து இந்தவேளை என்னைக் கார்க்கவேண்டும் என்று கேட்கும்படியான ஒரு வேளையும் வந்தது. அதெல்லாம் போகட்டும்; இப்பொழுது ஸீதை இருப்பிடத்தில் இருந்து ஒருவன் வந்து இருக்கிறான். அவனைக் கேட்டால் ஸீதையின் யோகக்ஷேமம் தெரியும். தவிற முக்யமாய் ராவணனால் தியாகம் செய்யப்பட்டுவந்தவனாய் இருக்கிறான். ஸர்வத்தையும் தியாகம் செய்து நாமே கதி என்று வந்து இருக்கிறான். இவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் இவனிடம் இருந்து ராக்ஷஸர்களை அழிக்கும்படியான உபாயத்தையறிந்து சீக்கிரத்தில் ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லலாமென்று எண்ணினால் நம்மைக் கார்ப்பதில் பரமப்ரேமையாய் இருக்கும் இந்த சுக்ரீவன், இவனால் ஆபத்து வந்துவிடும் என்று எண்ணி இவனைச் சேர்க்கக்கூடாது என்று தடுக்கிறான். சுக்ரீவனுடன் கூடினால் யுத்தத்திற்கு ஸர்வ ஸேனையும் கிடைக்கும்;

ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லும் உபாயம் தெரியாது. விபீஷணனுடன் கூடினால் ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லும் உபாயம் தெரியுமே தவிர சண்டைபோட விபீஷணனிடம் சேனை கிடையாது. ஆதலால் ஒருவிதத்திலும் ஸுகம் இல்லாத என்னைப்போல் என் ஸுகதுக்கம் அவனுடையதாதலால் இப்படி ஸமயத்தில் மித்ரனும் சத்ருவாக விளங்க இப்படி ஒருவிதத்திலும் ஸுகம் இல்லாத என்னைப்போல் மகா துக்கத்தை அனுபவிக்கும் பிள்ளை நால்வரில் என் பிதாவுக்கு யாருமே இல்லை என்றார். இதுதான் ஆர்த்தமே தவிர நான் காடு சென்றதும் அப்பாவுக்கு பிராணன் போய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட அபிமானமுள்ள என்னைப் போல் பிள்ளை இல்லை என்பது பிசகு. ராமன் காடு சென்றதால் பிதா செத்துவிட்டார் என்ற அபவாதம் உத்தமமான ராமனுக்கு வேண்டாம். தசரதனுக்கு சாபத்தினால் ஏற்பட்டதே தவிர ராமனால் ஏற்பட்டது என்பது கிடையாது என்கிறார் கவி. தவிர சாபம் புத்ரசோகத்தால் என்றதால் சத்ருக்னன் காடு சென்றாலும் தசரதனுக்கு பிராணன் போகும். ஆதலால் இது ஸரியல்ல. பிரகரணத்தை கவனித்தால் தர்ம சங்கடத்தில் ராமன் கஷ்டப்படுகிறார் என்று கவி நிரூபிக்கிறார். மேலும் சுக்ரீவனைப்பார்த்து ஸகல மித்ரர்களும் உனக்கு ஸமானம் இல்லை என்றார். ஏனெனில் நான் ஏதோ அல்பமான ஒரு வாலி வதத்தைச் செய்தேன். அப்படிப்போல் நீயும் ஹநுமானை யாவது மற்ற யாரையாவது ஒரு ஆளை அனுப்பி ராமகாரியத்தை பார்த்துவா என்று சொல்லாமல் மித்ரநிமித்தத்தில் ஸகல வீரர்களுடன் வந்து தன் பிராணனையும் விடுகிறது என்று எனக்காக வந்து இருக்கும் உனக்கு எவனும் ஸமானன் இல்லை என்கிறார். இப்படி கவியானவர் ஸகலத்தையும் அறிந்து உள்ளபடி வர்ணிக்கிறார். ஆதலால் ஒரு இடத்திலும் சுக்ரீவனை ராமன் அவமதித்தவர் அல்ல என்றும், சுக்ரீவனை தனக்கு நாதனையும், பரமமித்ரனையும் எண்ணுகிறார் என்றும் வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

39. வால்மீகி வாக்யரீதியாய் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸத்ய கிரந்தமே தவிற சரணாகதி கிரந்தமில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கத்தில் 24-ம் ச்லோகத்தில் தேவதைகள் 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌃। 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪। 𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁। என்று தேவதைகள் விஷ்ணுவைப்பார்த்து, ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள் எல்லோரும் உம்மை சரணம் செய்கிறோம். ஏ தேவ, எங்கள் எல்லோருக்கும் நீரே கதி. தேவதா சத்ருக்களுடைய வதத்திற்காக நீர் பூலோகத்தில் உமது மனஸை வைக்கவேண்டும் என்று தேவதைகள் சரணாகதி செய்தார்கள். அவர், நீங்கள் பயத்தை விட்டுவிடுங்கள்; அவர்களை (ராவணாதிகளைக்) கொல்லுகிறேன் என்றார். இதனால் சரணாகத ரெக்ஷணம் என்று சொல்வதுண்டு. இதை அல்ல என்கிறார்; ஏனெனில் ஸர்வலோகத்தையும் உண்டு பண்ணி ஸம்ஹாரித்து ரெக்ஷிக்கும் பிரபுவானவர் தன் பிள்ளைகள், பேரன்கள் தன்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களுக்கு ஆபத்து என்றால் இது ரெக்ஷிக்கவேண்டியது என்பது ஸ்வதர்மமாயிருக்க மேலும் ஸம்ரக்ஷணமூர்த்தியாயுமிருக்க இவருக்கு சரணம் செய்வதென்ன? அதற்கு பிறகு அவர் சரண்யனாவது என்ன? இது என்ன நியாயம்? அவனவன் தன்தன் ஸ்வதர்மத்தைச் செய்தால் அது சரணாகதனை ரெக்ஷிப்பதென்பது எப்படி?

வால்மீகி இக்கிரந்தத்திற்கு பெயர் வைக்கும்போது ராமாயணம் என்று ஒரு பெயரும், ஸீதா சரித்திரம் என்ற ஒரு பெயரும், பௌலஸ்தியவதம் என்ற ஒரு பெயரும் வைத்தாரே தவிற சரணாகதிக் கிரந்தம் என்று பெயர் வைக்காதபோது எப்படி சரணாகதிக் கிரந்தம் என்று சொல்லுவது?

தவிற சரணாகதனை ரெக்ஷிப்பதால் விசேஷ ஒருபலனுமில்லை. ஆனால் பாலகாண்டம் 29ம் ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகம் [illegible] 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌤𑌃। என்று காச்யபர் விஷ்ணுவை உத்தேசித்து நான் உமது சரீரத்தில் ஸர்வ ஜகத்தையும் பார்க்

கிறேனுதலால் நீ அநாதியாயிருக்கப்பட்டவர்; ஒருவரால் ஆக்ஞை செய்யப்படாதவர். இப்படிப்பட்ட உம்மை நான் சரணாகதி செய்கிறேன் என்கிறார். இது ஸகஜமே. இந்த காச்யபர் பிரம்மாவினுடைய பேரன். விஷ்ணுவின் பேரனுக்குப்பிள்ளை. அவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் எனது பத்னியான அதிதி தேவிக்கு பிள்ளைகளான தேவதைகள் ரெக்ஷணத்திற்காக எனக்கு பிள்ளையாய்க் கர்ப்பத்தில் நீர் பிறந்து தேவர்களைக் காக்கவேண்டும் என்றார். இது கேட்டு அவர் தன் ஸ்வதர்மமான ரெக்ஷணத்தையே செய்தார். இதையே இவர் மால்யவான் என்ற ராக்ஷஸனிடத்திலும் என் ஸ்வதர்மம் ரெக்ஷிப்பதென்பது என்றார். ஆதலால் அவனவன் தன் ஸ்வதர்மத்தில் இருப்பதற்கு சரணாகதரெக்ஷணம் என்று எப்படி பெயர்? இப்படி இருப்பதினாலேயே தேவதைகள் விஷ்ணுவைப் பார்த்து பாலகாண்டம் 15-ம் ஸர்க்கம் 18-ம் ச்லோகம் ஃவாஂநியொக்ஷ்யா உஹெவிஷெணா ஷொகாநாஂ ஹிதகாஉ்யா। என்று லோகங்களுக்கு ஹிதத்தை உத்தேசித்து உம்மை நியோகம் செய்கிறோம் என்றார்கள் என்பதும் பிரமாணம். ஆதலால் ஸ்வதர்மத்தை ரெக்ஷிப்பதை ஒரு பெரிய சரணாகதரெக்ஷணம் என்று சொல்ல இடமே இல்லை என்பது பிரத்யக்ஷம்.

பாலகாண்டம் 45-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகம் ஃயஜெவா உஹாஜெவஂ ஶஂகரஂ ஶரணாயி-உநஃ। என்று தேவதைகள் மஹாதேவனை சங்கரரை சரணம் செய்தார்கள். அவரும் அவர்களை ரெக்ஷித்தார். இப்பொழுது இவரும் ஸ்வதர்மத்துடன் கூடியவரே. கர்த்துமகர்த்தும் அந்யதாகர்த்தும் சக்தியோடு கூடியவர் இவரும் ஸம்ரக்ஷண, ஸம்ஹார, ஸிருஷ்டியாதி ஸர்வத்திலும் அதிகாரபூதர். ஆனால் இவர் ஸம்ஹாரகர்; இந்த தேவதைகள் அமிர்தமதன காலத்தில் வாஸுகியின் விஷத்தின் காலாக்னியில் பயந்து ஸம்ஹாரத்திற்கு ருத்ரனைப் பிரார்த்திக்க அவரும் ரெக்ஷித்தார். இவரும் தன் ஸ்வகர்மாவைச் செய்தார். சரணாகத ரக்ஷணத்தினால் பலன் உண்டு என்று எதிர்பார்த்தவரல்ல. தவிற ரெக்ஷிப்பதால் விசேஷமான ஒரு பலனுமில்லை, ஆனால் சரணாகதனை ரெக்ஷிக்காமல் விட்டுவிட்டால் மஹா நரகத்தை அடைய

வேண்டும். அவன் அபயசஸையும், அபகீர்த்தியையும் அடையுவன். மேலும் ஸத்யத்தை அனுஸரித்த சரணாகதி ரெக்ஷணம் தான் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது. ஸத்யத்தில் சரணாகதி ரெக்ஷணம் முதலிய தர்மங்கள் அடங்கினதே. ஸத்யத்தில் இருந்தே தர்மம் உண்டானது. ஸத்யத்தை மீறினால் சரணாகதி தர்மமான அது விடத்தகுந்தது என்பது பிரத்யக்ஷம். ஸத்யத்தை விட்டால் சரணாகதியும் விட்டதே; ராவணனை அழிப்பதாய் ராமன் பிரதிக்ஞை செய்திருக்க ராவணன் ராமனை சரணாகதி செய்தால் பிரதிக்ஞையை செய்து இருப்பதால் ரெக்ஷிக்கமாட்டார் அழிப்பார் என்றே கவியின் ஸித்தாந்தம். அழிப்பார் என்றே கவி எப்படி வர்ணிக்கிறார் என்றால் தேவதைகள் விஷ்ணுவை ராவணாதிகளைக் கொல்லவேண்டும் என்று கேட்ட காலத்தில் அவர்கள் சரணாகதி செய்துவிட்டால் நீர் சரணாகதி ரெக்ஷகனாதலால் ரெக்ஷித்துவிடும் என்று சொல்லவில்லை. அவராவது ராக்ஷஸர்கள் சரணாகதி செய்துவிட்டால் ரெக்ஷிக்க விடுவேன் என்றும் சொல்லவில்லை. பூலோகத்தில் ஜனித்து சரபங்கர் ஆச்ரமத்தை அடைந்தபோது ரிஷிகள் ராக்ஷஸ வதத்திற்கு பிரார்த்திக்க அப்படியே அழிப்பதாகச் சொன்னாரே தவிர அவர் சரணாகதி செய்துவிட்டால் ரெக்ஷித்துவிடுவேன் என்றும் சொல்லவில்லை. தேவர்கள் அழிப்பதற்கு சரணாகதி செய்திருக்க அதற்காக இவர் பிறந்திருக்க ரிஷிகளும் அழிப்பதற்காக சரணாகதி செய்ய அழிப்பதாய் சபதம் செய்திருக்க ராவணன் சரணாகதி செய்து இவர் ரெக்ஷித்தால் தேவர்களும் ரிஷிகளும் செய்த சரணாகதியின் கதி அதோகதி இல்லையா? அப்பொழுது இவருக்கு ஸ்வதர்மத்தை ரெக்ஷிக்கிறவன் என்ற பெயர் போய்விடுமல்லவா? உன்னை விட்டாவது ராக்ஷஸர்களை அழிப்பேன் என்று ஸீதையிடம் சொன்னவரல்லவா? ஸீதை காணாமல்போனதும் எடுத்தவன் கொண்டுவந்து விடாவிட்டால் ஸர்வலோக ஸம்ஹாரம் செய்வேன் என்று கோபத்தில் சொன்னார். அப்பொழுதும் கொண்டுவந்து விடாவிட்டால் குற்றவாளியை விட்டுவிடுவதாகச் சொல்லவில்லை. அங்கதனை தூது விட்டகாலத்திலும் ஸீதையை விட்டு சரணாகதம் செய்யாவிட்

டால் கொல்லுவேன் என்று சொல்லு என்றார். ஆனால் ஸீதையை விட்டுவிட்டால் விட்டுவிடுவேன் என்று சொல்ல வில்லை. ராவணனை அவனுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்துகொண்டு வரச்சொன்னதாய் மேலே இருக்கிறது. ஸீதை ராவணனிடத் தில் உனக்கு பிழைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் காலில் விழுந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் விரதமுள்ள என் பர்த்தாவிடம் என்னை விட்டு காலில் விழு என்றாள். அப்படி விழுந்தால் ரக்ஷிப்பன் என்ற அவளே மேலும் அவனைப் பார்த்து நீ என் னிடம் பலவிதமாய் பேசுவதற்கு நானே உன்னை எரித்துவிடு வேன்; ஏன் விட்டிருக்கிறேன் என்றால் எனக்கு என் பர்த்தா வினுடைய ஆக்ஞை இல்லை என்றாள். மேலும் உன் வதத்தின் பொருட்டே பிர்ம்மா என் நாதனை உண்டுபண்ணி இருக்கிறார் என்றாள். அப்படியிருக்க எப்படி ரக்ஷிப்பன் என்பது பொருந் தும்? ஹநுமானும் நான் கொல்லுவேன் என்று சொல்லு கிறார். ராமனும் யுத்தகாண்டத்தில் 4-ம் ஸர்க்கத்தில் 2-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று சுக்ரீவன் அந்த ராக்ஷஸனுடைய பட்டணமான லங்கை இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்லுவாயேயானால் சீக்கிரமாக அழிக்கிறேன். இது ஸத்யம், இதுவே நல்லவேளை புறப்படு உடனே என்றார். இப்படி சொல்லி அதே ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அழைத்துவருகிறேன் என்கிறார். இவர் ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அழைத்துவருகிறேன் என்கி றவர் எப்படி பிரதிக்ஞை மீறி ராவணனை ரக்ஷிப்பார். தவிற யுத்தகாண்டம் விபீஷண சரணாகதி கட்டத்தில் விபீஷணனைப் பார்த்து 19-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் [illegible]

தவ ராஜ்யஸ்ய ராக்ஷிஷகஉணை। என்று ராமன் விபீஷணனைப் பார்த்து நான் ராவணனை பிரஹஸ்தன், பந்துக்களுடன் கொன்று உன்னை ராஜனுகச் செய்கிறேன். இது ஸத்யம் என்ருர். மேலும் அவன் ரஸாதலலோகம் சென்ருலும், பாதாளலோகம் சென்ருலும், பிரம்மாவினிடம் சென்ருலும் நான் அவனை உயிருடன் விடப்போகிறதில்லை: கொல்லுவேன் என்ருர். மேலும் தம்பிகள் மூன்று பேரில் பிரமாணமாய் ராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லாமல் நான் அயோத்தியில் காலடி வைக்கமாட்டேன் என்று இப்படி பிரதிக்ஞையைச் செய்தவர். ராவணன் சரணுகதிக்கு வந்தாலும் ரெக்ஷிப்பேன் என்ற வார்த்தை சுக்ரீவனை மேலே பேசாமல் இருக்கும்படி சொன்ன வார்த்தையை தவிற வேறு ஒன்றுமே அல்ல் என்று பிரத்யக்ஷம். இது முந்தின பிரதிக்ஞைப்போல் பிரதிக்ஞை அல்ல. கொல்லுவதற்குச் சொன்னதுபோல் ரெக்ஷணத்திற்கு பிரதிக்ஞை இருக்கிறதா — ராவணன் வந்தால் தம்பிகள் பேரில் பிரமாணமாய் ரெக்ஷிப்பேன் என்ருரா? சபதம் இல்லாததால் பிரதிக்ஞை இல்லாததால் இது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம். சிலர் ராவணன் சரணுகதிக்கு வரமாட்டான் என்று தெரியும் அதனுல் அப்படி சொன்னுர் என்கிருர்கள். வரமாட்டான் என்று எப்பொழுது தெரியுமோ அப்பொழுது வந்தால் ரெக்ஷிப்பேன் என்று சொல்லுவானேன்? ஆதலாலும் ஸரியல்ல. (தவிற வாலி ராவணனைக் கட்டிவிட்டதால் ராவணனை பலிஷ்டன் என்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள். அப்படியிருக்க வாலிக்குஏன் மறைந்தார் என்ருல் எதிரில் நின்ருல் சரணுகதி செய்வன். அதனுல் மறைந்தார் என்கிருர்கள். ராவணனை ரெக்ஷிப்பேன் என்ருரே, ஏனென்ருல் வரமாட்டான் என்று தெரியும். அதனுல் சொன்னுர் என்கிருர்கள். இப்பொழுது யோசிப்போம். பலிஷ்டனுன வாலி சரணுகதிக்கு வந்துவிடுவன். பலமில்லாத ராவணன் சரணுகதிக்கு வரமாட்டான் என்ருல் இது எவ்வளவு பிசகாயிருக்கிறது என்று பார்க்கலாம்; முன்பின் விரோதமல்லவா? பலமில்லாதவனல்லவோ சரணுகதிக்கு வருவன். ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல. தவிற, சிலர் விபீஷணனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்துவிட்டாரே ராவணன் சரணு

கதி செய்தால் என்ன செய்வார் என்று கேட்டுக்கொண்டு அயோத்தியை அவனுக்கு கொடுப்பார் என்கிறார்கள். இவரே ஹநுமானிடத்தில் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் ஆசையிருக்கிறதா பாரும். அவனுக்கு ஆஸ்தை இருந்தால் நமக்கு இந்த அயோத்தி வேண்டாம் என்கிறவர், இவருக்கே அயோத்தி ஸந்தேகத்தில் இருக்கும்போது இவர் எப்படிக்கொடுப்பார்? ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல.) இதை வால்மீகி ராவண வதமானதும் அதை வர்ணிக்கும் காலத்தில் யுத்தகாண்டம் 111-ம் ஸர்க்கத்தில் 34-ம் ச்லோகத்தில் ஸ தத்ர நிஹத்வா து ரிபும் ஸ்திரப்ரதிஜ்ஞ: ஸ்வஜன
பலாபிவ்ருதோ ரணே ரராஜ। என்று அந்த ராகவன் ராவணனைக் கொன்று தன் பிரதிக்ஞையை ஸ்திரப்படுத்தினவனாய்க்கொண்டு ஸ்வஜனங்களால் சூழப்பட்டவராய் ரணகளத்தில் விளங்கினார் என்று இருப்பதால் இவர் ராவணனை ரெக்ஷிப்பார் என்றால் இவர் ஸத்யம் எங்கே? இக்கிரந்தத்தில் ஸத்யத்தை முதலாக சொல்லியிருப்பதால் ராவணன் சரணாகதி செய்தால் ரெக்ஷிக்க மாட்டார் என்றும் பிரமாணம். மேலும் ராகவன் விபீஷண சரணாகதி கட்டத்தில் ஸ்வதர்மத்தை விடக்கூடாது. ஆதலால் விடமாட்டேன் என்றார். இவர் விபீஷணனை அழிப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்யவில்லை: சரணாகதன் எவனானாலும் எவனை சரணாகதி செய்கிறானோ அவனால் அழிப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்யப் படாமல் இருந்ததால்தான் ரெக்ஷிக்கத் தகுந்தவன். இல்லாவிட்டால் அந்த சரணாகதன் கொல்லத் தகுந்தவனே. கொன்றால் ஒரு பாபமும் வராது என்பதையே ராமன் ஸ்தாபிக்கிறார். ஆதலால்தான் விபீஷணனை ரெக்ஷிக்கிறார். ஸ்வதர்மத்தை விட்டவனுக்கு மகா நரகமே. அப்படியே ஸத்யத்தை விட்டவனுக்கும் நரகமே. இவரே வாலிக்கு பதில்சொன்ன இடத்தில் என்னைப் போலொத்த ஸத்யஸந்தனால் பிரதிக்ஞையானது எப்படி விடத் தகுந்தது என்கிறார். பிரதிக்ஞையை விடமாட்டேன் என்பவர் எப்படி ராவணனைக் கொல்லாமல் விடுவார்? தவிர ராவண வதத்தை இச்சித்து இருக்கும் தேவதைகள் பரதன் ராமனை ஊருக்கு கூப்பிடுவது கண்டு பரதனை, நீ நாட்டில்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்க ராவணனை ராமன் கொல்லா

விட்டால் தேவர்கள் இச்சையின் கதி என்ன? சிலர் ராவணன் ராமனை சரணாகதி செய்துவிட்டால் அவனுக்கு ராவணத்வம் போய்விடும். அப்பொழுது பிசகில்லை என்கிறார்கள். வால்மீகி ஸமுத்ரராஜ வாக்யத்தால் அவரவர்கள்குணம் அவரவர்களுடைய கட்டை அழியும் பரியந்தம் விடாது என்று ஸ்தாபித்து இருக்க எப்படி ராவணத்வம் போகும்? ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். அன்யனுக்கு பயந்து வந்தவனை ரக்ஷிப்பது சரணாகதி ரக்ஷணமே; இன்னும் சிலஸமயமும் வரலாம்; அதுவும் சரணாகதியே. இக்கிரந்தத்திற்கு பௌலஸ்தியவதம் என்று பெயர். ஓஹஸ்பிரஸ்ஹ்ஹுவயஂ। என்று பெயர் இருக்க ராவணனை ராமன் ரக்ஷிப்பன் என்றால் எப்படி? பட்டாபிஷேகமானபிறகல்லவா கவி கிரந்தம் செய்தார். ஆதலால் ரக்ஷிப்பார் என்று எப்படி சொல்லமுடியும்? பாலகாண்டத்தில் தேவதைகள் ராவண வதத்திற்காக கூடியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்க எப்படி ரக்ஷணம் என்பது? ஸீதையும் ராவணனிடம் எங்கு சென்றாலும் ராமன் உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டார் என்றதாலும் ஸீதா அக்னிப்பிரவேச கட்டத்தில் தேவர்கள் நீர் ராவணனைக் கொல்லுவதற்காக மனுஷ்யனாக ஜனித்தீர் என்றதாலும், யுத்தகாண்டத்தில் லக்ஷ்மணனும் ராகவனைப்பார்த்து சீக்கிரம் ராவணனைக் கொன்று பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றும் என்றதினாலும் ஸத்யம் முதல் தர்மம் இரண்டாவது என்று இக்கிரந்த ரீதியின் பிரமாணமாதலாலும் ஸத்யத்தை அனுஸரித்த தர்மமே ரக்ஷிக்கத்தகுந்ததென்றும், ஸத்யத்திற்கு மேல் பதம் கிடையாது என்று சொன்னதாலும் ராவணாதிகள் சரணாகதி செய்தால் ரக்ஷிக்கமாட்டார் என்று ஸித்தாந்தம். ஆதலால் தான் இக்கிரந்தத்திற்கு ஸத்யகிரந்தம் என்று பெயர்.

பாலகாண்டம் 58-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகம் நாநாஂ மதிஂமஹிஷாரிஃ நாநாஹ்ஸுணஸ்வலிதெ। என்று இதில் திரிசங்கு மஹாராஜன் விச்வாமித்ரரை அடைந்து எனக்கு வேறு கதி இல்லை. உம்மை சரணாகதி செய்கிறேன் என்றான். இதில் திரிசங்கு விச்வாமித்ரரை அடைய அவர் க்ஷத்திரியனாதலால் ஸ்வதர்மமான அண்டினவனை ரக்ஷிக்கிறதான தன் ஸ்வதர்மத்தை

அவலம்பித்தாரே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல. கடைசியிலும் விச்வாமித்ரர் என் ஸத்யத்தை விடமாட்டேன் என்கிறார். ஆதலால் இதுவும் ஸரியல்ல.

பாலகாண்டம் 62-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகம் ஸ்வம்ச ரக்ஷது மேபுத்ரோ யஜ்ஞஸ்ய ச பரிப்ரமம் என்று இந்த விச்வாமித்திரர் ரிஷிகுமாரன் சனச்சேபன் என்னிடம் இருந்து தனக்கு ரக்ஷணத்தை இச்சிக்கிறான். தன் உயிரானது அம்பரீஷ யாகத்தில் போகாமல் இருக்கும்படி நம்மைப் பிரார்த்திக்கிறான் என்றார். இவர் இன்னும் க்ஷத்ரியரே. பிர்ம்மரிஷியாகவில்லை; அப்பொழுதும் ஸ்வதர்மமாதலாலும், தவிர முந்தி க்ஷத்ரியனாயிருந்ததற்கு இப்பொழுது கொஞ்சம் மாறுதலாலும் மந்திரத்தை மட்டும் உபதேசித்து அவன் உயிரை ரக்ஷித்தார். ஆதலால் இதுவும் இவர் ஸ்வதர்மமே.

பரதன் சரணாகதி செய்தான்; அது உடனே பூர்த்தியாகவில்லை என்பது ப்ரத்யக்ஷம். மேலும் இதை ஸம்க்ஷேபமான முதல்ஸர்க்கத்தில் ராமபாதுகே ப்ரக்ருஹ்ய நந்திக்ராமே அவஸத் என்று பரதன் தன் இஷ்டம் நிறைவேறாமலேயே ராம பாதுகைகளை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான் என்றார் நாரதர். அப்படியே வால்மீகியும் சொன்னார். அப்படியே பரதன் ஸபிஷேகஞ்சாஹம் நோ பச்யேயம் ராகவம் என்று எதுபரியந்தம் நான் ராகவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து பார்க்கவில்லையோ அதுபரியந்தம் எனக்கு சாந்தி உண்டாகாது என்றான். இப்படியிருக்க எப்படி பரத இஷ்டம் பூர்த்தியாகும்? எப்படி பரத சரணாகதி பூர்த்தியாகும்? இது 14-வருஷம் கழித்துத்தான் பூர்த்தியே தவிர வேறு இல்லை. தவிர, ராமனும் தன் வாயினால் யுத்தகாண்டம் 124-ம் ஸர்க்கத்தில் சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசனம் ந க்ருதம் மயா என்று பரதன் சிரஸால் என்னை யாசித்த அந்த வசனத்தை நான் செய்யவில்லை என்று விபீஷணனிடம் ராமன் சொல்லுகிறார். அப்படி இருக்க பரத சரணாகதி எப்படி பூர்த்தி? தவிர வால்மீகி ராமாயணத்தில் சரணாகதி தர்மத்தில் ஸாமான்ய தர்மம் என்றும், விசேஷ தர்மம் என்றும் வால்மீகி குறிப்பிடாததால் இதுவும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸ்பஷ்டம்.

இதனால் பரத சரணாகதி பூர்த்தி இல்லை என்று ஸ்பஷ்டம். ஆரண்யகாண்டத்தில் சூர்ப்பனகி காது மூக்கறுபட்டு அழுது கொண்டு 21-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகம் [Grantha text] என்று கரனை நான் உன்னை மறுபடி அடைந்தேன் என்றாள். கரன் சூர்ப்பனகியை ரக்ஷித்ததும் ஸ்வதர்மமே. தன் தங்கை சரணாகதி செய்ய இது ரக்ஷிக்கிறதெல்லாம் சரணாகதியா? சரணாகதி தர்மமா? (தன் பிள்ளை பசி என்று கத்தினால் அதற்கு சாப்பாடு போடுவதும் சரணாகதி ரக்ஷணம்போலும்) இவனுக்குத் தன் தங்கையை தான் ரக்ஷிப்பது தன் ஸ்வதர்மமே.

தேவேந்திரன் தன்னை ராமனிடம் இருந்து பயந்துவந்து சரணாகதி செய்த காகாஸுரனை ரக்ஷிக்கவே இல்லை. விட்டு விட்டான்; சரணாகதியைவிட்ட இவனுக்கு என்ன நரகம் கிடைத்தது? என்ன அபாயம் வந்தது? ஒன்றும் இல்லையே; ரிஷிகளை தேவதைகளை, சரணாகதி செய்தானே! அவ்வளவு பேர்களும் அவனைக் கைவிட்டார்களே, அவர்களுக்கு என்ன நரகம் வந்தது ஒன்றுமே இல்லையே; கையாலாகாமல் போனால் பலமில்லாமல் போனால் சரணாகதனை விட்டுவிடலாமென்று ஆதாரம் உண்டா? தன் உயிரை விட்டாவது சரணாகதனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறதே. பிருகு பத்னி தனக்கு விஷ்ணுவுடன் சண்டை போடமுடியும் என்று எண்ணியா அஸுரர்களை ரக்ஷித்தாள்? இவள் தன் உயிரை விட்டு ரக்ஷித்தாள்; ஜடாயு ரக்ஷிக்கப் போய் உயிரை விட்டார். சக்தி இருந்தாலும், இல்லாமல் போனாலும் சரணாகதனை ரக்ஷிக்கவே வேண்டும். இக்கிரந்த ரீதியில் இந்த காகாஸுரன் ஸத்யத்திற்கு விரோதமாய்ச் செய்ததால் ஸத்யத்திற்கு விரோதமான சரணாகதி தள்ளத்தகுந்ததாதலாலேயே இந்திரன் தள்ளிவிட்டான்; மற்றவர்களும் தள்ளிவிட்டார்கள். அதனால்தான் அவர்களுக்கு நரகம் வரவில்லை. ராமன் அப்பாவிடம் 14-வருஷம் காட்டில் இருப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்துவிட்டதால் அதற்கு விரோதமாய் பரதன் சரணாகதி செய்து ஊருக்கு ராகவனைக் கூப்பிடுவதால் எனக்கு அப்பா வார்த்தையைத் தள்ள, பிரதிக்ஞையைத் தள்ள, சக்தி இல்லை

என்று சொல்லி ராகவன் ப்ரத சரணாகதியை கைவிட்டுவிட்டார். அதனால்தான் ராகவனுக்கும் நரகம் வரவில்லை. இதனால் ஸத்யத்திற்கு விரோதமான சரணாகதி விடத் தகுந்ததென்று ஸ்தாபனம்.

காகாஸுரன் பரதாரத்தை மார்பில் குத்திவிட்டு குத்தின குற்றத்தை உடையவனாதலால் அதற்காக அவனை தண்டனையாக கண்ணை வாங்கினார் என்பது அழகே தவிற சரணாகத ரெக்ஷணம் என்று எப்படிச் சொல்லுவது? கொல்லத் தகுந்தவனாயிருந்த போதிலும் கிருபையால் விட்டுவிட்டார். சரணாகதி தர்மத்தில் சரணாகதன் குற்றவாளியாய் இருப்பானேயாகில் குற்றத்திற்கு தகுந்த பிரகாரம் தண்டனைச் செய்துவிட்டு பிறகு அவனை ரெக்ஷிப்பது என்பது சரணாகதி ரெக்ஷணமா? ராமனே சுக்ரீவனிடம் ஒரு பெண் புறாவான பத்னியைக் கொன்றவனான சத்ருவான வேடனை ஆண் புறாவானது சரணாகதன் என்று தன் உயிரைக் கொடுத்து ரெக்ஷித்தது என்றார். இந்த பெண் புறாவை இவன் கொன்றவனல்லவா என்று ஆண் புறா அவனுக்கு ஒரு கெடுதலையும் செய்யவில்லை. அப்படி இருக்க இவரே தன் பத்னி மார்பில் கொஞ்சம் குத்திவிட்டான் என்று அவன் கண்ணையே பிடுங்கிவிட்டார். இதுதான் சரணாகதி தர்மத்தின் மர்மம்போலும்! இக்கிரந்தத்தில் ஒரு விஷயம் உண்டு. சரணாகதி என்று ஒருவன் வந்தால் அவனை ரெக்ஷிக்கவேண்டியது என்பது ஸர்வசராசரத்திற்கும் ஸ்வதர்மத்தைத் தவிற வேறு அல்ல. இதைச் செய்வதால் விசேஷ புண்யம் இல்லை. ரெக்ஷிக்காவிட்டால் பாபம். இக்கிரந்தத்தில் மற்றொரு அழகு சொல்லுகிறார். அயுத்யமானம் ப்ரச்சன்னம் ப்ராஞ்ஜலிம் சரணாகதம்। பலாயந்தம் ப்ரமத்தம் வா ந த்வம் ஹந்துமிஹார்ஹஸி! என்று இதுகள் தர்மம் என்கிறார் ராமன். லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா, தன்னுடன் சண்டை போடாதவனை கொல்லக்கூடாது; மறைந்துகொண்டு இருப்பவனைக் கொல்லக்கூடாது; கைகளை சேர்த்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இருப்பவனை கொல்லக்கூடாது; காலில் விழுந்தவனை கொல்லக்கூடாது; ஓடினவனைக் கொல்லக்கூடாது; தன்னை மறந்து இருக்கிறவனைக் கொல்லக்கூடாது என்றார். இத்தனை தர்மங்

களை விட்டால் பாபம் உண்டு என்றார். இந்த தர்மங்களை ராமன் அனுஷ்டித்தார். தன்னுடன் சண்டை போடாமல் நின்றுகொண்டிருந்த ராவணனைப் பார்த்து, நீ சண்டைபோடவில்லை, ஆயுதம் இல்லை. நீ இன்று சென்று சிரமபரிகாரம் செய்துகொண்டு நாளை வா என்றார். ஆகாசத்தில் இந்திரஜித்து மறைந்துகொண்டு சண்டை போடுவதால் லக்ஷ்மணனிடம் அவனை கொல்லக்கூடாது இப்பொழுது என்றார். அதனால் அப்பொழுது கொல்லவில்லை. ஸமுத்ரராஜன் கைகளைச் சேர்த்து நமஸ்கரித்ததால் அவனைக் கொல்லவில்லை; காலில் விழுந்தவன் விபீஷணனுதலால் அவனைக் கொல்லவில்லை; ஓடினவன் காகாஸுரனுதலால் அவனைக் கொல்லவில்லை; காலில் விழுந்தது இரண்டாம்பக்ஷம்; தன்னை மறந்து இருந்தான் மாரீசன் இரண்டாம் தடவை, ஆதலால் அவனைக் கொல்லவில்லை என்றார் வால்மீகி. இப்படி ராமன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறார் என்றார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் 1-ம் ஸர்க்கத்திலும் 6-ம் ஸர்க்கத்திலும் சரணாகதத்தை ரிஷிகள் செய்தார்களே என்றால் அந்த ரிஷிகளே ராகவனைப் பார்த்து எங்களை ரெக்ஷிப்பது உமது ஸ்வதர்மம். நீங்கள் எங்களிடம் 6ல் ஒரு கடமை தபஸையடைவதால் ரெக்ஷிக்கத் தகுந்தவர் என்றார்கள்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் 4-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமன் லக்ஷ்மணர் மூலம் சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார். பிறகு ராமன் தன் வாயினாலும் சரணாகதி செய்கிறேன் என்றார். இக்கிரந்தத்தில் சுக்ரீவன் ராமனை சரணாகதி செய்யவே இல்லை. ராமன்தான் சுக்ரீவனைப் பண்ணினார். அவனும் தன் ஸ்வதர்மத்தைச் செய்தானே தவிற வேறு அல்ல. ராமன் ஸீதைக்காக சரணாகதி செய்தார் என்றே ச்லோகம். அவனும் ஸீதையைத் தேடிக்கொடுத்தான் என்றார் அக்னிஸாக்ஷியமான ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு ஸ்வதர்மமான மித்ரனுக்காகவும் செய்யவேண்டியதையும் செய்தான். சுக்ரீவனை ராமன் சரணம் என்று சொன்னதுபோல் சுக்ரீவன் ராமனைச் சொல்லவில்லை. பரஸ்பரமாக சரணாகதி செய்துகொண்டால் பிறகு சரண்யன் யாரு? சரணாகதன் யாரு? இரண்டுபேரும்

சரணாகதர்களும் சரண்யர்களுமா? இது என்ன முறை? ஆத லால் சுக்ரீவன் ராமனை சரணாகதி செய்ததென்பது கிடையாது. நாமாக வைத்துக்கொண்டாலும் அதுவும் ஸ்வதர்மமே.

இந்திரன், ராவணன் தேவலோகத்திற்கு சண்டைக்கு வந்த காலத்தில் உத்தரகாண்டம் 31-ம் ஸர்க்கத்தில் 7-ம் ச்லோகத்தில் விஷ்ணோஸ்ஸமீபமாகம்ய வாக்யமேததுவாச ஹ । விஷ்ணோ கதம் கரிஷ்யாமி மஹாபல பராக்ரம: । ஏ விஷ்ணுவே அபார பலமுள்ளவனான ராவணன் வந்து இருக்கிறான் என்ன செய்வது?. முந்தி உமது தயவினால் பலரைக் கொன்று இருக்கிறேன். இப்பொழுதும் நீரே ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்றான். அவர். இப்பொழுது அவனைக் கொல்லமுடியாது. நான் வந்து சத்ருவைக் கொல்லாமல் திரும்பமாட்டேன். ஆதலால் நான் இப்பொழுது வரவில்லை என்று சொல்லிவிட்டார். இங்கு இந்த சரணாகதி பூர்த்தி இல்லை. இந்திரனே வரபலத்தால் இவன் வந்து இருக்கிறான்; ஸகாயத்திற்கு வாரும் என்கிறான்; பகவானும் அவனுக்கு இது வதகாலம் இல்லை என்றார். ஆதலால் இந்த சரணாகதி உபயோகம் இல்லாமல் போய்விட்டது. உத்தர காண்டத்தில் விருத்திர வதத்திற்காக இந்திரன் பிரார்த்தித்தபோது நான் அவனை நேரிட கொல்லமாட்டேன் என்று தெரிவித்துவிட்டார். என்னை விருத்திரன் உபாஸிக்கிறான் என்கிறார். ஆதலால் இங்கும் அந்த சரணாகதியும் பூர்த்தி இல்லை. ஸீதையும் மிருகம் பக்ஷி முதலிய எல்லோரையும் சரணாகதி செய்கிறாள். ஜடாயு ஆதியில் உங்களை ரக்ஷிக்கிறேன் என்றதால் ரக்ஷித்தார். வேறு யாருக்கும் ஸீதையை ரக்ஷிக்கவில்லை. இந்த சரணாகதி தர்மம் பக்ஷி ஜாதிகளுக்கும் உண்டு. பக்ஷி ராஜனான ஸம்பாதி பிள்ளை சுபார்ச்சுவன் ராவணனை ரக்ஷிக்கிறான். ஜடாயு ரக்ஷிக்க ஆரம்பித்து தன் உயிரையும் விட்டது. காகாஸுரனும் சக்தியற்று காலிலும் விழுந்தான். முதலில் ஓடினான், பிறகு காலில் விழ வந்தான்; இரண்டையும் உத்தேசித்து கொல்லாமல் விட்டார். விபீஷணன் ராமனை சரணாகதி செய்தது இது உத்தமர்கள் உத்தமர்களை அடைவது அவர்கள் குணம். அப்படி அண்டினவர்களை ரக்ஷிப்பது அவர்கள் ஸ்வதர்மம்.

இராகவனும் அதிலும் அதையே செய்தார். முதல், ராமனுக்கு விபீஷணனிடம் ராவணவத உபாயத்தை அறிவது, இரண்டாவது ஸ்வதர்மம். தவிர விபீஷணன் ராமனிடம் வந்து காலில் விழுந்த வனை உன்னை ரெக்ஷிக்கிறேன் என்று சொல்லவே இல்லை. அவன் எழுந்தபிறகு ஸமாதான வாக்யத்தால் அவனை இருக்கச்சொல்லி உடனே முதல் பேச்சே ராவண பலம் முதலிய ஸர்வ பலத்தை யும் கேட்டார். அவன் ஸகலத்தையும் சொன்ன பிறகே ராவண னைக் கொல்வதாகப் பிரதிக்ஞை செய்து பிறகு அவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யச் சொன்னார். இதுதான் சரணாகதி ரெக்ஷணத்தின் முறைபோலும்? ஒருவன் சரணாகதத்திற்கு வந்து இருக்கிறேன், கதி இல்லை என்று இருக்க இடமும் அற்று முந்தியும், பிந்தியும், கீழேயும் போகமுடியாமல் அந்தரத்தில் இருந்துகொண்டு கார்க்கவேண்டுமென்று கதறிக்கொண்டு இருக் கும்போது சேர்க்கும் விஷயத்தில் நான் ஆலோசனை செய்கி றேன். எனக்கு வேண்டும் என்கிறவர்களைக் கேட்கிறேன் என் பதுதான் சரணாகதனை ரெக்ஷிக்கும் வழிபோலும்? சரணாகதன் குற்றவாளியாய் இருந்தால் அதற்குதகுந்தபடி அவனை தண்டித்து விட்டு ரெக்ஷிப்பதுதான் அவனை ரெக்ஷிக்கும் முறைபோலும்? இப் படி அவனைபற்றி யோசிப்பதென்றும், அவனுக்கு தெண்டனை என்றும் இருந்துவிட்டால் ஏன் ஒருவன் இன்னும் ஒருவனை சரணாகதி செய்வான்? ஒருவன் ஒரு குற்றத்திற்காகவே சரணா கதிசெய்கிறான். அப்படி இருக்க குற்றத்திற்கு தண்டனை என்றால் அதற்கு சரணாகத ரெக்ஷணம் என்று பெயர் என்ன? சரணா கதன் என்பவன் சத்ருவுக்கு பயந்து வரலாம்; தன்னிடம் குற்றம் இருந்து வரலாம், மஹா துக்கத்தால் வரலாம், பரம தரித்திரத் தால் வரலாம், மஹா வியாதியினால் வரலாம் இப்படி ஏதாவது ஒன்றினால்தானே வருவன். அப்படி இருக்க அவனுக்கு பரீக்ஷை என்றும் தண்டனை என்பதும் ஏற்பட்டுவிட்டால் சரணா கத ரெக்ஷணம் என்று அதற்கு பெயரே இக்கிரந்த ரீதியாய் கிடையாது என்பது பிரத்யக்ஷம்.

மேலும் தானே ஒருவனுக்கு வேணும் என்று குற்றத்தைச் செய்துவிட்டு அந்த குற்றம் செய்யப்பட்டவனை குற்றம் செய்

தவன் சரணாகதி செய்தால் அவனை ரக்ஷிப்பது இருக்கிறதே இது சரணாகதி ரக்ஷணமா எப்படி? இக்கிரந்தத்தில் ஸமுத்ர ராஜனை ராமன் சரணாகதி செய்தாரே தவிர ஸமுத்ர ராஜன் ராமனை சரணாகதி செய்யவில்லை. ஸமுத்ர ராஜன் ராமனைப் பண்ணினால் யார் ரக்ஷகன்? யார் சரணாகதன்? வால்மீகி ஸமுத்ரராஜன் செய்ததாய் சொல்லவில்லை. ராக்ஷஸிகள் சரணாகதி என்று சொல்லுவதுண்டு. அதுவும் புஸ்தகத்தில் இல்லை. வானரர்கள் யுத்தகளத்தில் ராமனையும், லக்ஷ்மணரையும் சரணாகதிசெய்தார். அவர்களுக்கு இவர்களை ரக்ஷிப்பது ஸ்வதர்மமே. வால்மீகி தன் வாக்யத்தால் ராமாயணத்தை சரணாகதி கிரந்தம் என்று சொல்லாததாலும், ராமன் யாரை அழிப்பதாய் சபதம் செய்கிறாரோ அந்த சபதம் செய்யப்பட்டவர்கள் தவிர மற்ற எவர்களானாலும், அவர்கள் சத்ருவானாலும் ஸரி அவர்களை சரணாகதி செய்தால் ஸ்வதர்மப்படி ரக்ஷிப்பார். சபதம் செய்யப்பட்டவர்கள் வந்தால் அவர்களுடைய தலையை வாங்குகிறது தான் ரக்ஷணம் என்று கவி குறிப்பிடுவதாலும் இக்கிரந்தத்தில் ராவணன், இந்திரஜித்து, மூன்றுகோடி கந்தர்வர்கள், லவணாஸுரன், வாலி இவர்கள் எவ்வளவு சரணாகதி செய்தாலும் ராமன் ரக்ஷிக்கமாட்டார். ஏனெனில் இவர்களை அழிப்பதாய் சபதம் செய்திருப்பதாலும் ஸத்யத்தில் இருந்தே தர்மம் உண்டாயிருப்பதாலும் 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌂 । என்று ஸத்யத்தில் இருந்து தர்மம் உண்டாயிருக்கிறது. ஸத்யத்தில் இருந்து வேதங்கள் உண்டாயிருக்கிறது. ஸர்வத்திற்கும் ஸத்யம் மூலம் ஸத்யத்திற்கு மேல்பதம் கிடையாதாதலால் ஸத்யத்திற்கு விரோதமான தர்மங்கள்மட்டில் விடத்தகுந்ததென்று கவி வாக்யம். (ஆதி வைஷ்ணவாச்சார்யாள் அபயப்பிரதானஸாரம் என்ற கிரந்தத்தை எழுதுவதற்கு பிராட்டியான ஸீதா வாக்யத்தை பிரதானமாகக் கொண்டார்கள். தேவியானவள் ராகவனிடத்தில் தர்மத்திலிருந்து ஸத்யம் உண்டாயிருக்கிறது. தர்மம் எல்லாவற்றிற்கும் மூலம் என்று ஆரண்யகாண்டத்தில் சொன்னாள். அதைவைத்து தர்மம்

தான் ப்ரதானம் என்று அபயப்ரதான ஸாரம் என்று எழுதினார். அந்த மதத்திற்கு அம்பாள் வார்த்தை முதல் கௌரவமாதலால் அதன்படி அவர் சொன்னார். ஸ்ரீராமனே அந்த ஸீதாவாக்யத்தைக் கண்டித்துவிட்டார். அதாவது ஸீதை தனக்கு சொன்னதற்கு அவளைப் பார்த்து நான் உன்னை விட்டாவது என் தம்பியை விட்டாவது ராக்ஷஸர்களை அழிப்பேன், பெரியோர்களை ரக்ஷிப்பேன் என்று இப்படி ப்ரதிக்ஞை செய்து நான் ப்ரதிக்ஞையை விடமாட்டேன் என்று தெரிவித்து ஸீதாவாக்யத்தைக் கண்டித்துவிட்டதால், தேவி வாக்யம், வால்மீகி வாக்யத்திற்கும் ஸ்ரீராம வாக்யத்திற்கும் விரோதமாதலால் தள்ளத் தகுந்ததென்று ஸித்தாந்தம்.

க்ரந்தமே சரணாகதி க்ரந்தமில்லாதபோது ஸ்ரீராமனைக்காட்டிலும் ஸீதைக்கு ரக்ஷிக்கும் தன்மை ஜாஸ்தி என்று சொல்லி ராக்ஷஸிகள் சரணாகதிக்கு வருவதற்கு முந்தியே இங்கிதம் தெரிந்து ராக்ஷஸிகளை ஸீதை ரக்ஷித்தாள் என்று இப்படி சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் சரியல்ல. ராக்ஷஸிகளோ பிள்ளைகளையும் பர்த்தாக்களையும் பந்துக்களையும் இழந்ததால் சரணாகதிக்கு வரவேமாட்டார்கள். ஆதலால் முன்சொன்னது ஸரியல்ல. திரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொன்னதுகூட பிற்பட்டு தங்களிடம் அவளுக்கு த்வேஷமில்லாதிருப்பதற்காகச் சொன்னது. அதையே ஸீதையும் பிந்தி இவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்ல என்று ஹநுமானிடம் சொன்னதும் ஸ்பஷ்டம். ராக்ஷஸிகள் வாராதபோது வருவார்கள் என்பது ஸரியல்ல. ஆதலால் ராக்ஷஸிகள் சரணாகதி என்பதே கிடையாது. ஆதலால் இது ஸரியல்ல. ஆதலால் இக்கிரந்தம் ஸத்யக்ரந்தமே தவிற சரணாகதி க்ரந்தமல்லவென்று ஸித்தாந்தம்.

அதது அந்தந்த மதத்திற்கு ஏற்றதே. அந்தந்த மதஸ்தர்கள் அதனை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். வால்மீகி மஹரிஷி ராமாயணம் செய்த காலத்தில் இந்த மதங்கள் இல்லையாதலால் இந்தக்ரந்தத்தில் அவைகளைக் கலக்கக்கூடாது என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிற ரகுவீரகத்யத்தில் ராமன் மாரீசனது தங்க மான் தோலைக் கொண்டுவந்து போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்து

கொண்டு இருப்பதாகச் சொல்லுகிறூ. ஆதி மத்வாச்சாரியார் கிரந்தமான தாத்பர்ய நிர்ணயம் என்ற க்ரந்தத்தில் ராவண வதம் ஆனதும் பரமசிவன் ராமனை எதிர்த்துவர ராமன் அவரை அடித்துத் தள்ளிவிட்டார் என்றும் அவர் நடுநடுங்கி ஸ்துதித் தார் என்றும் ராவணன் கொண்டுபோன ஸீதைவேறு உண்மை யான ஸீதை வேறு என்றும் சொல்லுகிறூர். ஆதியில் இருந்த அப்பயதீக்ஷிதர் ராமன் சரீரத்தை விட்டுவிட்டு செத்துவிட் டார் என்று ப்ரம்ம தர்க்கஸ்தவம் என்ற கிரந்தத்திலும் ராமாயண ஸாரஸங்கிரஹம் என்பதில் ராமாயணம் சிவனையே சொல்லுகிறது என்கிறூர் இப்படி மதாச்சார்யார்கள் தங்கள் மதங்களுக்காக சொன்னது ஒன்றும் வால்மீகி ஹ்ருதயம் அல்ல என்றும் மற்ற புராணங்களில் உள்ள ராமாயணத்திற்கு நேரிட விரோத இடங்கள் பல இதில் இருப்பதால் அவைகள் ஒன்றும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவைகள் அல்ல. அததுகளுக்கு அததுகளே பிரமாணம் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

இக்கிரந்தப்படி ஸத்யத்திற்கு விரோதமான தர்மங்கள் தள்ளத் தகுந்தது என்று வால்மீகி வாக்யமாதலாலும் ஸத்யத் திற்குமேல் யாதொரு பதமும் கிடையாதாதலால் அதிலிருந்தே தர்மம் பிறந்ததாலும் ஸத்யமே ஸகலமும் ஆதலாலும் இக் கிரந்தம் ஸத்ய கிரந்தமே தவிற சரணுகதி க்ரந்தமல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். வால்மீகி வாக்யத்தில் இக்கிரந்தம் சரணுகதி க்ரந்தம் என்று ப்ரமாணமில்லையாதலாலும் சரணுகதி என்பது எல்லாருக்கும் ஸ்வதர்மம் இது விசேஷமில்லையாதலாலும் வால் மீகியே இக்கிரந்தத்தை ஸத்ய கிரந்தமென்று சொன்னதாலும் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸத்யக்ரந்தமே தவிற சரணுகதி க்ரந்தமல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

40. விபீஷணன் நிஷ்காம்ய பக்தியோடு கூடினவனே தவிற காம்ய பக்தியுடன் கூடினவனல்லன் என்ற ஸித்தாந்தம்

விபீஷணன் ஸாக்ஷாத் ராமனை பரமாத்மாவாக தன் ஞானத் தால் எண்ணி ஸர்வத்தையும் விட்டு ராமனிடம் காலில் விழுவ தற்கு வாசுயொ: மாாணாவெஷீ। என்று வந்தவனுய் இருக்கப்

பட்டவனை ராமனை பரப்ரம்மம் என்று எண்ணியிருக்கிறவனை ஸர்வத்தையும் தியாக சித்தத்தில் விட்டுவந்தவனுயிருக்கிறவனை எவ்விதத்தில் காம்ய பக்தியுடன் கூடினவன் என்று சொல்ல முடியும்? உலகத்தில் சிலர் சொல்வதால் அது இல்லை என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது. நாரத வாக்யமும் கவி ஹ்ருதயமும் அவன் காம்யபக்தி உள்ளவனல்லன் என்று இருப்பதால் அது ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. எதைக்கொண்டு காம்யபக்தி என்று சொல்லுகிறார்களோ அதை கவனித்து பிறகு அது பூர்வ பக்ஷமாகிறதையும் நிஷ்காம்ய பக்தி உள்ளவன் என்று கவி ஸ்தாபிக்கும் அழகையும் கவனிப்போம்:— விபீஷணன் ராமனிடம் சரணாகதிக்கு வந்த காலத்தில் ராகவன் அவனைப்பற்றி சேர்க்கும் விஷயத்தில் மந்திரிகளிடத்தில் கலந்தபோது ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமாய்ச் சொல்ல ராகவன் ஹநுமானைக் கேட்க அவர் தனக்கு முன் சொன்னவர்கள் சொன்னது அந்த ஸமயத்திற்கு சரியல்ல என்று காரணங்களுடன் காட்டிவிட்டு அவனை சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பிறகு அதே யுத்தகாண்டத்தில் அதே இடத்தில் 17-ம் ஸர்க்கம் 66-ம் ச்லோகத்தில் வாலிநஞ்சவயம் ஸுக்ரீவ ஸ்ரீ வ ஸ அபிஷி வ்யு ராஜ்யம் ப்ராயம்யா நஞ்ச ஸம்பிஸம்வேத்வி ஹிதஸம பதம்:॥ என்று ராகவனைப் பார்த்து ஹநுமான் நீர் வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்த உமது பௌருஷத்தைக் கேட்டு விட்டு நீர் ராவணனைக் கொன்றபிறகு இந்த லங்கா ராஜ்யத்தை தான் அடையவேண்டி வந்திருப்பன் என்றார். இப்படி ஹநுமான் சொன்னதாலும் ஸ்ரீராகவன் யுத்தகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கத்தில் 13-ம் ச்லோகத்தில் நவயம் தக்ஷ ஸுமீ நாஞ்ச ராஜ்யகாங்க்ஷீவ ராக்ஷ ஸ:॥ என்று ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து நீ சொல்லுகிறபடி அந்த விபீஷணன் ராவணனுக்கு தம்பியாயிருக்கட்டும், அல்லது அவனால் ஏவப்பட்டவனுயிருக்கட்டும், நீ சொல்லும் இந்த தோஷம் நியாயமில்லை. ஏனென்றால் நாம் இந்த விபீஷணனுக்கு தாயாதிகள் அல்ல. ஆதலால் இவன் நம்மைக் கொல்ல வேண்டியதில்லை. இவன் லங்கா ராஜ்யத்தை எதிர்பார்க்கிறவனுயும் இருக்கலாம் என்றதாலும், யுத்தகாண்டத்தில் நாகபாச

கட்டத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தில் கட்டுப்பட்டு கீழே விழுந்திருக்கும்போது 50-ம் ஸர்க்கத்தில் 18, 19-ம் ச்லோகங்களில் யயோர்வீர்யம் உபாஶ்ரித்ய ப்ரதிஷ்டா காங்க்ஷிதா மயா। தாவுபௌ நிதநாயைவ ப்ரஸுப்தௌ வீக்ஷ்ய ராக்ஷஸா:। ஜீவந் நத்ய விபந்நோऽஸ்மி நஷ்டராஜ்யமநோரத:। என்று எவர்களுடைய ஒரு வீர்யத்தை அடைந்து என்து இருப்பை எதிர்பார்த்தேனோ அவ்விருவர்களும் இப்பொழுது கீழே விழுந்துவிட்டார்களே நானும் இப்பொழுது ராஜ்யத்தை இழந்தவனுயும், மனோரதத்தை இழந்தவனுயும், உயிர் இழந்தவனுயும் ஆகிவிட்டேன் என்று விபீஷணனே சொல்லியிருப்பதாலும் யுத்தகாண்டம் 19ம் ஸர்க்கம் 22ம் ச்லோகத்தில் விபீஷணன் ராகவனைப்பார்த்து ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே। கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம்। என்று ராக்ஷஸர்கள் வதத்திற்கு ஸகாயத்தையும் சரீரத்தில் பிராணனுள்ளபரியந்தம் ஸேனையில் பிரவேசித்து உபகாரம் செய்கிறேன் என்று சொன்னதாலும் ராவணவதாநந்தரம் ராமன் ராஜ்யம் கொடுக்க, வேண்டாம் என்று சொல்லாமல் பெற்றுக்கொண்டுவிட்டதாலும் ராவணன் லோக ரீதியில் ஜ்யேஷ்டனுயிருக்க அவனுல் விடுபட்டபோது அவனுக்கு சத்ருவான ராமன் கக்ஷியில் சேர்ந்துகொண்டு ராவண வதத்திற்கு ஸகாயம் செய்ததாலும், விபீஷணனே ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டு வந்தவன் என்று இதனுல் சிலர் சொல்லுகிருர்களே தவிர (இது வால்மீகி ஹ்ருதயம் அல்ல) பிரஸித்தரான அப்பய தீக்ஷிதர் அவர்களும் விபீஷணன் பணத்தாசைப் பட்டுவந்தவன் என்ருர். மற்றும் சில வியாக்யதாக்களும் சொல்லுகிருர்கள். இத்தனையும் கிரந்தம் ஆத்யந்தம் கவனிக்காமல், கவி ஹ்ருதயம் இதில் என்னவென்று ஊஹிக்காததால் சொன்னதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. வால்மீகி அவர் வாக்கினுல் ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டவன் என்று சொல்லவே இல்லை. அவனே வால்மீகி நிஷ்காம்ய பக்தியுள்ளவன் என்று ஸ்தாபிப்பதால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்கு அவரைக்காட்டிலும் மற்றவர்கள் வாக்யம் பிரமாணம் இல்லையாதலால் அந்த அழகை கவனிப்போம்:— அவர் எப்படி காம்யபக்தி என்பதை கண்டிக்

கிருர். விபீஷணன் மஹிமையை எப்படி வெளியிடுகிருர் என்பதையும் கவனிப்போம்:

ஸாக்ஷாத் விச்ரவஸ்ஸானவர் ஸந்தியாகாலத்தில் அக்னிஹோத்திரம் செய்துகொண்டு இருக்கும்போது கேகஸியென்ற சுமாலி என்ற ராக்ஷஸனின் பெண்ணுனவள், தனது பிதாவின் ஆக்ஞையால் அவரிடம் வந்து நிற்க, நீ யார் யாருடைய புத்ரி ஏன் இங்கு வந்தாய் என்று இப்படிக்கேட்ட விச்ரவஸ்ஸைப் பார்த்து, கேகஸி தான் சுமாலியான ராக்ஷஸனின் புத்ரி. என் பிதா என்னை உம்மிடம் அனுப்பினுர் விஷயம் என்ன என்று தங்களுக்குத் தெரியும் என்று பிதா சொல்லச் சொன்னுர் என்று சொல்ல, அவர் அது கேட்டு ஞானத்தால் அவள் பிதா அனுப்பின காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு பெண்ணே நீ இந்த விபரீத வேளையில் வந்ததால் உனக்கு பிறக்கும் பிள்ளைகள் ஸர்வ லோகத்தை அழிக்கும் பாபிகளாயும் அதர்மிஷ்டர்களாயும் இருப்பார்கள் என்று சொல்ல அவள் உடனே அவரைப்பார்த்து உத்தமரே, எனக்கு அப்படிப்பட்ட பாபிகளான பிள்ளைகள் வேண்டாம் உம்மைப்போல் யோகியான பிள்ளை வேண்டும் என்று சொல்ல அதுகேட்டு அவர் பெண்ணே விவாஹம் ஆகும் பரியந்தம் பெண் பிதாவிடம் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும். உன் பிதாவின் அபிப்ராயம் ராக்ஷஸ குலத்தில் மஹாவீரனை ராக்ஷஸன் பிறக்கவேண்டும், ராக்ஷஸ குலம் விருத்தியாகவேண்டும் உலகத்தை அழிக்கக்கூடியவனுய் இருக்கவேண்டுமென்றே, ராக்ஷஸர்களுக்கு உகந்த வேளை ஸந்தியாகால வேளையாதலால் அந்த வேளையிலேயே உன் பிதா அனுப்பினதால் பிறப்பவர்கள் பாபிகளே பிறப்பார்கள். நீ என்னைப்போல் புத்ரன் வேணுமென்பது இது தேவதாக்ஞை என்றும் நான் அறிந்துகொண்டேன். நீ கேட்கும்படி உனக்கு குழந்தை உண்டாகும்படி செய்கிறேன் ஆனுல் அது உன் குலத்துப்பிள்ளை அல்ல அது ஸர்வத்திலும் என்னைப்போலவே இருக்கும் என்று உத்தரகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று என் வம்சத்திற்கு அநுரூபன் தர்மாத்மாவாய் இருக்கப்போகிறுன். கடைசிப் பிள்ளை என் வம்சம், மூன் பிள்ளை

கள் உன் வம்சமென்று இப்படி குறிப்பிட்டார். பௌலஸ்தியர் என்று விச்ரவஸ்ஸுக்குப் பெயர். விச்ரவஸ் ராவணாதிகளை உண்டுபண்ணியதால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் எல்லோருக்கும் அதாவது ராவண, கும்பகர்ண, சூர்ப்பனகா, விபீஷணன் எல்லோருக்கும் பெயர். முக்யம் இவர்களில் ராவணனுதலால் ராமாயணத்திற்கு பௌலஸ்திய வதம், ராவண வதம் என்றும் பெயர். ஆனால் பிர்ம்மா விபீஷணனை விச்ரவஸ்ஸின் குலம் என்றும், ராவணாதிகளை ராக்ஷஸ குலம் என்றும் காட்டியிருப்பதாலும் விச்ரவஸ்ஸும், ராவணனை நீ அழியக்கடவாய் என்றும் சபித்து இருப்பதாலும் பிர்ம்மா அனுக்ரஹத்தால் ஸகலமும் தெரிந்து கிரந்தம் செய்யும் வால்மீகியும் விபீஷணனை தர்மாத்மா என்றும் ராவணனை அதர்மிஷ்டன் என்றும்காட்டி விச்ரவஸ்ஸான பௌலஸ்தியரால் ராவணன் உண்டுபண்ணப்பட்டதால் பௌலஸ்தியனுனராவணன் அவன் வதம் ராமாயணம் பௌலஸ்தியவதம் என்றும்பெயர் கொடுத்தாரேதவிற ராவணன் விச்ரவஸ்ஸின் வம்சமே அல்ல என்றும் கவி வாக்யப்படி ஸித்தாந்தம்) இதனாலேயே பிறகு (முதலில் அவள் வம்சத்து பிள்ளையான ராவணாதிகள் பிறந்தபோது பல விபரீதங்கள் எல்லாம் ஆகாசத்தில் உண்டாயின) விபீஷணன் பிறந்தபோது, உத்தரகாண்டம் 9-ம் ஸர்க்கம் 36ம் ச்லோகம் தஸ்மிஞ்ஜாதே மஹாஸத்வே புஷ்பவர்ஷம் பபாத ஹ। நபஸ்யாநே துந்துபயோ தேவாநாம் ப்ராணதம் ஸ்ததா। என்றும் வாக்யம்சைவாந்தரிக்ஷே ஸாது ஸாத்விதி தத்ததா। என்ற சப்தமும், புஷ்பவர்ஷமும் ஆகாசத்தில் இருந்து வர்ஷிக்கப் பட்டது. ஆகாசத்தில் வாத்யங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன. மேலும் பூமி ஆகாசம் முதலிய எங்கும் தேவதைகளுக்கு உயிரைக் கொடுப்பவன் பிறந்தான். ஸாது ஸாது நல்ல பிறப்பு நல்ல பிறப்பு என்று இப்படி எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டது. பிறகு, ராவணாதிகள் எல்லோரும் தபஸ் செய்தார்கள். அப பொழுது விபீஷணனும் தபஸ்செய்ய பிர்ம்மா அவனுக்கு வரம் கொடுக்க வந்ததும் பிர்ம்மா அவனைப் பார்த்தது கூப்பிடும் போதே உத்தரகாண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகத்தில் விபீஷண த்வயா வத்ஸ தர்மஸம்ஹித புத்திநா। பரிதுஷ்டோ

ஸ்மி தர்மாத்மந் வரம் வரயஸ்வ ஸுவ்ரத ॥ என்று தர்மத்துடன் கூடின புத்தியுடையவனே ஏ விபீஷணா உன் தபஸால் நான் திருப்திபடைந்தேன். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமோ அதைகேள் என்று சொல்ல அப்பொழுது உடனே விபீஷணன் உத்தரகாண்டம் 10-ம் ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகத்தில் பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மம மதிர்பவேத் ॥ அசிக்ஷிதஞ்ச ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் பகவந் ப்ரதிபாது மே । யா யா மே ஜாயதே புத்திர்யேஷு யேஷ்வாச்ரமேஷு ச । ஸா ஸா பவது தர்மிஷ்டா தம் தம் தர்மம் ச பாலயே ॥ ஏஷ மே பரமோதார வராணாமுத்தமோ மத: । நஹி தர்மாபிரக்தாநாம் லோகே கிஞ்சந துர்லபம் என்று இப்படி எனது புத்தி பரம ஆபத்துக்காலத்திலும் தர்மத்திலேயே இருக்கவேண்டும். நீரே எனக்கு, வேறுஒருவர் சிக்ஷையில்லாமல் பிர்ம்மாஸ்திரத்தை அனுக்கிரஹம் செய்யவேண்டும். எது எதில் என் புத்தி பிரவேசிக்கிறதோ எந்த எந்த ஆச்ரமத்தில் (பிர்ம்மசர்ய, கிருஹஸ்த, வானப்ரஸ்த ஸந்நியாஸமான ஆச்ரமங்கள்) என் புத்தியானது பிரவேசிக்கிறதோ அது அது அப்படி அப்படியே தர்மமாகவேண்டும் என்றும் தர்மத்தில் ஆஸ்தை உள்ளவர்களுக்கு லோகத்தில் எதுவும்துர்லபம் இல்லை. ஆதலால் எனக்கு இந்த வரத்தைக்கொடும் என்று கேட்டான். இந்த வாக்யத்தாலும் உடனே பிர்ம்மா அதே ஸர்க்கம் 34-ம் ச்லோகத்தில், தர்மிஷ்டஸ்த்வம் யதா வத்ஸ ததா சைதத் பவிஷ்யதி । யஸ்மாத்ராக்ஷஸயோநௌ தே ஜாதஸ்யாமித்ரகர்சந । நாதர்மே ஜாயதே புத்திரமரத்வம் ததாமி தே । என்று விபீஷணனைப் பார்த்து பிர்ம்மதேவன் உனக்கு நான் நீ கேட்டபடியே வரத்தை கொடுத்தோம் என்று சொல்லிவிட்டு நீ ராக்ஷஸயோனியில் ஜனித்ததால் அதர்மம் உன் புத்தியில் உண்டாகும். அது ஏற்படாமலேயே இருக்கும்படி உன் பிதா உன்னை அவர் குலம் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டதாலும் நானும் உனக்கு உன் புத்தி அதர்மத்தில் போகாமல் இருக்கும்படியும் நீ விச்ரவஸ்ஸின் குலமாதலால் சிரஞ்சீவித்வத்தையும் உனக்குக் கொடுத்தேன் என்று தெரிவித்தார். இதனால் தான் விபீ

ஷணன் ராவணனிடம் இருந்து இராமனை யடைந்தது தர்மம் என்று கவி ஸ்தாபிக்கிறார். தவிர ஆபத்துக்கள் வரலா மென்றே அறிந்து விபீஷணன் பிர்மாவிடம் என் புத்தி எதில் சென்றாலும் அது தர்மமாகவேண்டும் என்றார். விபீஷணன் ராமனை அடைந்தது தர்மமாயிருக்கக்கொண்டே விபீஷணனை தர்மாத்மா என்கிறார். சுத்தாத்மா என்று கவியானவர் யுத்த காண்டம் 115-ம் ஸர்க்கத்தில், 16-ம் ச்லோகத்தில் சுஹ்ருதிம்ச தர்மாத்மா ஸதா தர்மாத்மா நம் விபீஷணம் என்றார் மேலும், 19-ம் ஸர்க்கம் யுத்தகாண்டம் 2-ம் ச்லோகத்திலும் ஸதா ராக்ஷஸ தர்மாத்மா நிவாதக விபீஷண: । என்று அவன் தர்மாத்மா என்றும் கவி குறிப்பிட்டார். மேலும் ஜனனத்தில் விபீஷணனை தேவதைகளுக்கு பிராணன்களைக் கொடுக்கிறவன் பிறந்தான் என்றதால் என்ன விஷயம் என்றால் விபீஷண ஜனனமே ராம ஸகாயத்திற்கு என்றார். அதாவது ராக்ஷஸாதிகள் மாயாயுத்தம் செய்பவர்கள் ஆதலால் ராமாதிகள் தர்மயுத்தத்தில் கூடியவர்களாகையால் அதர்ம யுத்தமான மாயைகளால் ராமாதிகளை ராக்ஷஸர்கள் கொன்றுவிட்டால் என் செய்வது என்றும் ஆபத்துக் காலங்களில் ராக்ஷஸ மாயைகளில் இருந்து ராமாதிகளை காப்பாற்றவும் ராக்ஷஸாதிகளை வதிக்கவும் உபாயத்தை அறிந்து கொள்ளுவதற்காகவுமே விபீஷணனை தேவதைகள் உண்டு பண்ணி ராமனை யடையும்படி செய்தார்கள். இப்படி பிராத்ரு துரோகம் செய்யலாமோ எனில் ராவணனும் விபீஷணனும் பிராதாவே அல்ல ஆதலால்தான் ராவண வதத்தினால் பாபம் விபீஷணனுக்கு உண்டாகவே இல்லை. விபீஷணனை ராமன் சரணாகதிக்காக சேர்த்துக்கொண்டார் என்று சொல்லாமல் ரிஷியுடைய வாக்யம், அதைப்பற்றி என்னவென்றால் பாலகாண்டம் 3-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகத்தில் விபீஷணேந ஸம்ஸர்கம் வதோபாய நிவேதநம் । என்று வத உபாயத்தை அறியவே சேர்த்தார் என்று கவி சொன்னார். ராமன் ஸ்வதர்மமான சரணாகதனை விடமாட்டேன் என்றார். வால்மீகிக்குத் தான் ஸகலமும் தெரியுமானபடியாலும் முதல் கௌரவம் வால்மீகி வாக்யத்திற்கே என்று ஸ்பஷ்டம். இதற்கு இன்னம் ஒரு உபமானமும்

சொல்லுகிறார். ராமன் வாலியைக் கொன்றது எதற்காக என்றால் வால்மீகி சொல்லுவது ராமனிடம் சேர்ந்துகொண்டு ராவணனைக் கொல்லவந்த வாலியானவன் அதைவிட்டு விட்டு ராவணனிடம் நீயும் நானும் அண்ணன் தம்பி என்று ஸ்நேகம் செய்துகொண்டு பெற்ற பிதாவான இந்திரனுக்கும் ருக்ஷராஜஸுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ராமனுக்கும் விரோதியாய் ஏற்பட்டு விட்டதால் தான் ராமன் வாலியைக் கொன்றார் என்றார். ராமனோ தம்பி பத்னியை குலதர்மத்தை மீறி வாலி அபஹரித்துவிட்டது அதர்மம், அதற்காக என்றார். ஏன் ராமன் அப்படிச் சொன்னார் என்றால் இராமனுக்கு தன்பிறப்பு எதற்கு என்று தெரியாதிருக்கும்போது வாலி பிறப்பு எதற்கு என்று இவருக்கு எப்படி தெரியும். ஆதலால் ராமன் இப்படிச் சொன்னார் ஆதலால் ஸர்வ கதைக்கும் வால்மீகி வாக்யத்திற்குத்தான் முன் கௌரவம் மற்றதற்கு அடுத்தபடியே. அதனால் விபீஷணனை சேர்த்துக் கொண்டது முதலாவது ராக்ஷஸவத உபாயத்தை அறிவதற்கு என்பது இரண்டாவது ஸ்வதர்மத்தை ரெக்ஷிப்பதற்கு என்பது. இது ஒவ்வொருவர் வாக்கிலும் வந்து இருப்பதையும் கவனிப்போம். ராம வாக்யத்திலும் யுத்த முடிவில் ராமன் விபீஷணனைப் பார்த்து யுத்த காண்டம் 114-ம் ஸர்க்கம் 99-ம் ச்லோகத்தில் உன் பிரபாவத்தால் நான் ராவணனை ஜயித்தேன் என்றார். பிறகு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா என்றழைத்து யுத்தகாண்டம் 115-ஸர்க்கம் 9-ம் ஸ்லோகத்தில் எனக்கு பக்தனும் எனக்கு உபகாரியான இவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யும் என்றார். இதில் இவர் பணத்தாசை பிடித்த விபீஷணனையா எனக்கு பக்தன் என்கிறார். எப்படி? பணத்தாசை உள்ளவனுக்கு பகவத் பக்தி உண்டாகாது என்று அயோத்யா காண்டத்தில் இருக்கிறது. பணத்தாசையினாலேயே கைகயீ ராம பட்டாபிஷேகத்தை கலைக்க ஆரம்பித்தாள் என்றும் கூனியும் அதே ஆசையினாலே ராம பட்டாபிஷேகத்தைக் கலைப்பதற்கு கைகயீயைக் கலைத்தாள் என்றும் இருக்கிறதே. இப்படி கைகயீயை பணத்தாசைப் பிடித்தவள் என்று சொல்லத் தெரிந்த மஹரிஷியான வால்மீகிக்கு விபீஷணன் லங்கைக்கு ஆசைப்

பட்டவனென்று சொல்லத் தெரியவில்லையா? விட்டவன் என்றல்லவோ வர்ணிக்கிறார். தர்மாத்மா, சுத்தாத்மா, என்றல்லவோ வால்மீகியும் சொல்லுகிறார். ஆதலாலல்லவோ ராமனும் ஸர்வத்தையும் விட்டவனென்றே என் பக்தன் என்கிறார். அப்படி விட்டவனாகில் பிந்தி ஏன் ராவணவதாநந்தரம் லங்கா ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டானெனில்:—ராமன் விபீஷணனை பார்த்துவிட்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா யுத்தகாண்டம் 115-ம் ஸர்க்கத்தில் 9-ம் ச்லோகத்தில் என் உபகாரிக்கு பக்தனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய் அவன் தடுப்பனோ என்பயோ அது அவன் இஷ்டம் அல்ல. நான் அவன் என்னை சரணாகதி செய்தபோது ராவணாதிகளைக்கொன்று யுத்தகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகத்தில் உன்னை பட்டாபிஷேகம் செய்கிறேன் என்று நான் பிரதிக்ஞை செய்து இருக்கிறேனாதலாலும் நான் பிரதிக்ஞையை விடமாட்டேனாதலாலும் எனக்கு, இவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து பார்க்கவேண்டும் என்று என் இச்சையாதலாலும் பட்டாபிஷேகம் செய்யச் சொல்ல அதனால்தான் விபீஷணன் ராமன் இச்சைக்காக பெற்றுக்கொண்டதே தவிற வேறு அல்ல. அதனால்தான் ஸர்வத்தையும் விட்டவன் யென்றறிந்தே பக்தன் என்றார். மேலும் ஹநுமான் ஸீதையிடம் ராவணவத விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னபோது யுத்தகாண்டம் 116-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகத்தில் விபீஷண ஸகாயத்தால் வானரர்களுடன் ராமன் ராவணனைக் கொன்றார் என்றார். இதனாலும், விபீஷணனே ராகவனைப் பார்த்து யுத்தகாண்டம் 19.ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகத்தில் லங்கையை தகைவதற்கும் ராக்ஷஸர்கள் வதத்திற்கும் சரீரத்தில் உயிருள்ள பரியந்தம் ஸகாயம் செய்கிறேன் என்றதாலும் விபீஷணன் ராம ஸகாயத்திற்காகவே ஜனனம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார் வால்மீகி. தவிற இவர் விபீஷணனை தர்மாத்மா என்றாரே எப்படி தர்மாத்மா? ராமரும் அவனை தர்மாத்மா என்கிறாரே எப்படி பொருந்தும்? கவனிப்போம். ராகவனே வாலிவத கட்டத்தில் வாலிக்கு பதில் சொன்னபோது குடும்பத்தில் மூத்தவன் ஒரு பிதா, பெற்ற பிதா ஒரு பிதா, வித்தையைக் கற்றுக்

கொடுத்தவன் ஒரு பிதாவென்று சொன்னார். தவிற சிஷ்யன் ஒரு பிள்ளை, பிள்ளை ஒரு பிள்ளை, தம்பி ஒரு பிள்ளை என்றார். அப்படிச்சொன்ன இவர் மூத்தவனை பிதாவாகச் சொல்லியிருக்க சுக்ரீவனுக்கு வாலி மூத்தவனுயிருக்க அவனை வதித்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று சுக்ரீவன் கேட்க அதை அங்கீகரித்து இவர் வாலி வதம் செய்து அவனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்தாரே மூத்த வன் பிதாவாயிருக்க அவன் வதத்திற்கு இவன் பிரதானமா யிருந்திருக்க, இவனையும் தர்மாத்மா என்றாரே வால்மீகி. இன்னும் அப்படியே விபீஷணனுக்கு மூத்தவன் என்ற முறை ராவணன், அவன் வதத்தை செய்ய விபீஷணன் உபகாரம் செய்தான் ஆனால் விபீஷணன் ராமனிடம் ராவணனைக் கொன்று ராஜ்யம் கொடும் என்று கேட்டவனல்லன். ஸகாயம் செய்தவனல்லவா இவ்விருவர்களும் தர்மிஷ்டர்களா (இருவர்களும் பிதாவான ஜ்யேஷ்டர்கள் வதத்தால் பிரும்மஹத்தி பாபத்தை யடைய வேண்டுமே. ஏன் அடையவில்லை? இவர்கள் எப்படி தர்மிஷ்டர்கள் இவர்களிடம் சேர்ந்த ராமனும் தர்மிஷ்டரா எப்படி? மஹாத்மா என்ற பதம் யோக்யர்கள் அயோக்யர்கள் இருவருக்கும் உண்டு. ஆதலால் மஹாத்மா என்ற பதம் ரஸமல்ல. தர்மாத்மா என்று இக்கிரந்தத்தில் ராமாதிகள் நால்வருக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் விபீஷணனுக்கும் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விஷயத்தைக் கவனித்தால் ஒரு தம்பிக்கு தன் தமையன் பிடிக்காதவனுயும் அந்த தமையன் அதர்மிஷ்டனுயும் இருந்துவிட்டால் மற்றொருவனிடம் சேர்ந்துகொண்டு அண்ணவைக் கொன்றுவிடலாம் போல் தெரிகிறதே என்ன விஷயம் இப்படியிருக்கிறதே என்றால்:—வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். வாலிக்கும் சுக்ரீவன் பிராதாவல்ல ராவணனுக்கும் விபீஷணன் பிராதாவல்ல என்பது ஸ்திரமாதலாலேயே பிர்ம்மஹத்தியாதிபாபம் வரவில்லை என்று ஸ்தாபிக்கிறார். எப்படி எனில் விபீஷணன் ஜனனத்தின்போதே ராவணுதிகள் ரக்ஷஸகுலம் என்றும் விபீஷணன் விச்ரவஸ்ஸின் குலம் என்றும் கர்ப்பம் ஏற்படுவதற்கு முந்தியே குறிப்பிட்டதாலும் பிள்ளைகள் பிறந்த பிறகுதான் பிராதாக்களுடைய பாவம் ஆதலாலும் அதற்கு

முந்தியே அந்த குலம் அல்ல என்று பிரிக்கப்பட்டதாலும் யுத்தகாண்டத்தில் இந்திரஜித்து ராவணனைப் பார்த்து 15-ம் ஸர்க்கம் 2-ம் ச்லோகத்தில், உமது கநிஷ்டனுன இந்த விபீஷணன் வாக்யத்தைக் கேட்டீரா? இது அனர்த்தம் பயத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது. இவன் இந்த குலத்தில் பிறக்கவே இல்லை. இதில் பிறந்து இருந்தால் இவன் இப்படி பேசவே மாட்டான். வீர்யம் சௌர்யம், தேஜஸ் ப்ராக்ரமம் முதலிய ஸர்வத்திலும் இவன் எடுபட்டவன் இவன் இக்குலத்தில் விடு பட்டவன் என்ருன். தவிர சூர்ப்பனகை ராமனிடம் பேசும் போது ஆரண்யகாண்டத்தில் 17-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் விபீஷணன் தர்மிஷ்டன். அவனுக்கு ராக்ஷஸ சேஷ்டையே கிடையாது என்ருள். மேலும் விபீஷணனும் யுத்தகாண்டம் 114-ம் ஸர்க்கம் 96-ம் ச்லோகத்தில் தர்மத்தை அறிந்தவனுன அவன் புத்தியால் நன்ருய் விமர்சம் செய்து நானே ஸர்வத்தையும் விட்டவன் ஜந்மா முதலேயே நமக்கும் இவனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. பெற்ற பிதாவினுலேயே ராவணன் நீ அழிந்து போவாய் என்று பிதிர்சாபம் உள்ளவன் மாதாவால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு விபீஷணன் லங்கையில் இருந்தது தவிற வேறு அல்ல. பிதாவைப்போல் தபஸ்வியாயும் யோகியாயும் இருப்பவன் விபீஷணன். சத்ரு பிராத்ரு ரூபியாய் வந்து இருக்கிருன். நான் இவனுக்கு கர்மா செய்ய மாட்டேன் என்ற இந்த விபீஷணவாக்யத்தாலும் பாலகாண்டத்தில் 15-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகம் விஷ்ணு தேவதைகளைப்பார்த்து ராவணனை அவனது புத்ர, பௌத்ர, மந்திரி, தாயாதிகள், பந்துக்கள் இவர்களுடன் கொல்லுவேன் என்றபடி தாயாதியான கும்பகர்ணனைக்கொன்ருர். விபீஷணன் தம்பியே இல்லாததால் குலமே வேருனபோது எப்படி தாயாதியாகும்? ஆதலால் அவனைக் கொல்லாமல் விட்டார் ராமன். பிராதா என்பது வ்யாஜமே தவிற வேறல்ல. அதனுலேதான் ராவண வதத்தால் ஜ்யேஷ்ட வத பாபமே விபீஷணனுக்கு வரவில்லை. சுக்ரீவனுக்கு வாலி ஜனனமான தக்ஷணத்திலேயே சத்ரு பாவம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ராவண விபீஷணர்களுக்கு ஜந்மாவுக்கு முந்தியே பிராத்ருபாவம்

இல்லை. சுக்ரீவன் வாலியிடம் இருந்தபோது வேலைக்காரனைப் போல் இருந்தான். தவிற ராகவன் சுக்ரீவனைப்பார்த்து கிஷ்கிந் தாகாண்டம் 8-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் கெடுதல்செய்தவனுயும் அமித்ரனுயும் பிராதா என்ற ஸம்க்ஞை உள்ளவனுயும் இருக்கிற வாலியை நான் அழிக்கிறேன் என்ருர். தவிற சுக்ரீவனும் ராகவனிடம் அவன் எனக்கு பிராதா என்கிற ஸம்ஞைதான் என்ருன். சுக்ரீவ ஜனனமும் ராம ஸகாயத்திற்காகவே ஜனனம். தவிற மற்ருெரு விஷயம். மதங்கர் என்ற மஹரிஷி வாலி தன் ஆச்ரமத்தை கெடுத்தபோது வாலியை சபித்த ஸமயம் வாலி, ஆச்ரமத்தை சுற்றி ஒரு யோசனை வந்தால் தலை வெடிக்கும் என்று சபித்துவிட்டு மேலும் கிஷ்கிந்தா காண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 56-ம் ச்லோகத்தில் ரிக்ஷராஜஸ்வின் பிள்ளையான வாலியோ அவனைச் சேர்ந்தவர்களோ, அவன் மந்திரிகளோ அவர்களும் இன்றைக்குள் ஓடிவிடவேண்டும் இருந்தால் அவர்களையும் சபிப்பேன் என்ருர். இப்படி சொல்லி மேலும் எவனொருவானரனை நான் நாளை பார்ப்பேனே அவன் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் மலையாகிவிடுவன் என்று சபித்திருக்க அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்கள் அவ்வளவு பேரும் ஓடிவிட்டதாயிருக்கிறது. இந்த சாபம் வாலிக்கு கொடுக்கப்பட்டபோது வாலி சுக்ரீவர்கள் ஒற்றுமையாய் இருந்தகாலம் என்பது பிரத்யக்ஷம். அப்பொழுது வாலியைச் சேர்ந்தவனுயும் மந்திரியாயும் இருந்திருக்க அந்த சுக்ரீவன் மதங்கர் சபித்திருக்கும் வாலி வரக்கூடாத எல்லையில் இருக்கிருனே. இவனும் மலையாகிவிடவேண்டுமே ஏனுகவில்லை என்ருல் ஜந்மாவிலேயே இருவரும் சத்ருக்களாதலாலும் இருவருக்கும் பிராத்ரு பாவமே இல்லையாதலாலும் தான், ரிஷிசாபம் சுக்ரீவனை பிடிக்க இல்லை என்ருர். இருவருக்கும் அதனுல்தான் பிர்ம்மஹத்தி பாபம் சுக்ரீவ விபீஷணர்களுக்கு வரவில்லை என்று ஸ்தாபிக்கிருர். வால்மீகி. இப்படி பிராத்ருபாவமில்லாததாலும் இந்த விபீஷணன் பிதாவைப்போலேயே பிள்ளையாதலால் ஞானத்தாலும் ஹநுமான் ராவண சபையில் சொன்ன ராம பௌருஷத்தையும் கேட்டு பல வீரர்கள் அடிபட்டதையும் கேட்டு இருப்பதாலும்

பரமாத்மா என்று தெரிந்துகொண்டு ராமன் சரணாரவிந்தங்களையே இச்சித்து ராமனும் நித்யனாதலால் தானும் நித்யனாதலால் தான் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவனாதலால் அவன் தர்மமூர்த்தியாதலால் ராமனிடம் வந்து பத்னிபிள்ளை முதலிய ஸர்வத்தையும் விட்டு ராமனை சரணாகதி செய்யவே வந்தேன் என்றதாலும் ராமன் காலில் விழும்போது யுத்தகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 5-ம் ச்லோகம் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் சரண்யனாயிருக்கிற உம்மை நான் சரணாகதி செய்கிறேன் என்றதாலும் வந்தபோது ஸர்வலோகத்தினாலும் சரணாகதி செய்யப்பட்டவராயும் ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவராயும் மஹாத்மாவுமான ராமனை சரணாகதி செய்ய வந்திருக்கிறேன் என்று தெரிவித்ததாலும் பகவான் வைகுண்டம் போகும் காலத்தில், விபீஷணனை தன்பக்தனுக்கு தனக்காக அவனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்து அவனைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி செய்ததுபோல், மறுபடி விபீஷணனை அழைத்து நான் புண்யலோகம் செல்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேளும் மேலே ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது என்று கட்டுப் படுத்தி நீ என்னுடன் கூடவரவேண்டாம். நீ எனக்குப் பதிலாக நான் உமக்குக் கொடுக்கும் இந்த இக்ஷ்வாகு குலதெய்வத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்று தான் பெற்ற பிள்ளைகளான குசலவர்களுக்குக்கூட கொடுக்காமல் விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தார். இப்படி உள்ள பக்தனை எவ்விதத்தில் காம்ய பக்தி உள்ளவன் என்று சொல்வது? தவிற இனி முன்விஷயத்தை கவனிப்போம்:

ஹநுமான் ராகவனிடம் நீர் வாலிவதம் செய்ததைக் கேட்டு ராஜ்யத்திற்கு ஆசைபட்டு இவன் வந்திருப்பான் என்று சொன்ன வார்த்தை அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல. ஹநுமான் வார்த்தையால் ராமன் விபீஷணனை சேர்க்கவேயில்லை. விபீஷண பக்தி ஹநுமானுக்கு தெரியாது. மேலும் வால்மீகி வாக்யத்தைக்காட்டிலும், நாரதவாக்யத்தைக் காட்டிலும், ஹநுமத் வார்த்தைக்கும் மற்ற ராமாதிகள் யார் வாக்யத்திற்கும் அவ்வளவு பலமில்லை. ஏனென்றால் அவர் எல்லாம் தெரிந்து சொல்லுகிறார். எப்படி போல் என்றால், ஸுந்தரகாண்டத்தில் ராவணன் ஸீதையை அடிக்கவந்தபோது ராவணனை அழைத்துப்போனவள் தாந்ய

மாலியாயிருக்க, ஹநுமான் மந்தோதரி என்கிறார். ஆதலால் இது அவருக்கு தெரியாது என்பது ஸ்பஷ்டம். வால்மீகி தான்யமாலி என்கிறார். இப்படியே ராமனும் கைகேயிதேவி கல்யாண காலத்தில் தசரதன் சுல்கம் வைக்காமலிருக்க தசரதன் சுல்கம் ராஜ்யத்தை வைத்ததாக கேட்வை என்பதால் இவர் கைகேயி கல்யாணத்தின்போது பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரா என்று கேட்வை? இது பரதனுக்கு அவன் ஊரையடைவதற்கு வியாஜமாய் சொல்லப்பட்டதாய் பிரத்யக்ஷம். ஆதலால் ஸர்வகதைக்கும் வால்மீகி வாக்யமே முதல் பிரமாணம். இப்படி ராகவனும் விபீஷணன் ராஜ்யகாங்க்ஷீ என்றார். இராமன், விபீஷணன் ராஜ்யத்திற்கு ஆசைப்பட்டவனாயும் வந்து இருக்கலாம் என்றாரே தவிற ஸ்திரப்படுத்தவுமில்லை. ஏனென்றால் ராமன் தான் சொல்லலாம். மற்றவர் சொல்லக்கூடாது என்கிறார். ஆதாரம் எப்படியெனில் ராமன் சூர்ப்பனகியிடம் உன்னைப் போல் அழகுள்ளவளை அடைய என் தம்பி எதிர்பார்க்கிறான் அங்கு செல் என்று பரிஹஸித்து அனுப்பினார். லக்ஷ்மணன் அவளிடம் நீ ஸ்ரீராமனிடமே செல், அவரிடம் ஒரு கிழவி இருக்கிறாள். நீ போனால் அவளை விட்டு உன்னையடைவார் நீயும் மங்களத்தை அடையலாம் என்று திருப்பி பரிஹஸித்து அனுப்ப அவள் உடனே ஸீதையைக் கொல்லவர ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா பரிஹஸித்தாயே பார்த்தாயா என் பரிஹாஸத்தால் உனக்கு ஆபத்து இல்லை உன் பரிஹஸத்தால் இவளுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டதே துஷ்டாளிடம் பரிஹஸிக்கலாகாது என்று சொல்லி தான் சொல்லலாம், மற்றவர்கள் சொல்லக்கூடாதென்றார். இப்படியே மழைக்காலம் கழித்து சுக்ரீவன் வாராதபோது வாலியை வதித்த பாணம் போலொத்த பாணம் உண்டு என்று சுக்ரீவனுக்கு சொல்லென்று லக்ஷ்மணனிடம் சொல்ல உடனே அவன் இப்பொழுதே அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் என்றார். உடனே ராகவன் அப்பா கூடாது அவனைக் கொன்றால் மித்ர துரோகம் வரும் கைவைத்துவிடாதே என்கிறார். இப்படிதான் ஸீதாவியோகத்தில் சொன்னது என்று மேலே காட்டுகிறார். ஆதலால், தான் சொல்லலாம், அதற்கு சரிபடுத்திக்

கொள்ளலாம் மற்றவருக்கு முடியாது என்று காட்டிவிடுவதால் அங்கு ப்ரகரணத்தை கவனிக்கவேண்டும். முன்பின் ஆதாரங் களையும் கவனித்து பேசவேண்டும். ஆதலால் கவி வாக்யம் விரோதமானால் ராம வாக்யமும், பிறர் வாக்யமும் போய்விடும் என்று ஸித்தாந்தம்.) வால்மீகி ஸர்வத்தையும் விட்டவன் என்பதால் இந்த வாக்யத்திற்கும் பலமில்லை. விபீஷணன் ராக்ஷஸ வதத்திற்கு உபகாரம் செய்கிறேன் என்றதானது ராம ஸகாயத்திற்காகவே ஜனனமாதலால் அதையே சொன்னான். எவனெவன் எதற்காக பிறந்தானோ அதையே அவனவன் செய்ய வேண்டும். அதுதான் தர்மம் ஆதலால் விபீஷணன் ராமனால் பலாத்காரமாய் ராமன் இச்சைக்காக பட்டாபிஷேகம் செய்யப் பட்டவனே தவிற வேறு இல்லையாதலாலும் நாகபாச கட்டத்தில் என் ராஜ்யம், மனோரதம் போச்சு என்று விபீஷணன் சொன்ன இடத்தில் வால்மீகி யுத்தகாண்டத்தில் 50-ம் ஸர்க்கத்தில் அதிகதுக்கத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட மனமுடையவனாய் மேலே சொல்லப்பட்டபடி புலம்பினான் என்றதால் அதுவும் அங் கரிக்கத்தகுந்ததல்ல. இக்கிரந்தத்தில் வால்மீகி ஸ்வயம் வாக்கி யத்தில், அதிக துக்கத்தில் வந்த வாக்யத்திற்கும், அதிக கோபத் தில் வந்த வாக்யத்திற்கும் அதிக ஸந்தோஷத்தில் வரும் வாக்யத் துக்கும் சித்தம் இழந்த காலத்தில் வரும் வாக்யங்களுக்கும் அது கள் யாருடையதாயிருந்தாலும் அதுகளுக்கு மதிப்பு கிடையா தென்றும் அக்காலங்களில் இல்லாததெல்லாம்கூட கண்டபடி வாக்கில்வரும் என்றும் வால்மீகி ஸ்திரப்படுத்துவதால் விபீஷ ணனே புலம்பினான் என்றதால் அதுவும் பிரயோஜனமில்லை. அந்த, முன் சொன்ன இடங்களில், கௌரவத்தை நாமாக கல்பித் தால் ஸீதை முதலிய உத்தமிகளுக்கு பதிவ்ருதாதர்ம விருத்த மும் ராமாதிகளான உத்தமர்களுக்கு தர்மலோபமும் ஏற்படு மாதலால் கவி தன் வாக்கில் சொல்லாதபோது கவி பாவத்திற்கு விரோதமாய் சொல்வது விருத்தம் என்றும் ஸ்தாபிக்கப்படுகி றது. ஆதலால் பெரியோர்களும் மற்ற வியாக்யாதாக்களும் விபீஷணனை காம்ய பக்தி உள்ளவனென்று சொன்னதால் அது வால்மீகி ஹ்ருதயம் அல்ல. ஆதலால் அதுகள் அங்கீகரிக்க

தகுந்தவைகள் அல்ல என்று ஸித்தாந்தம். இக்கிரந்தத்தில் ராகவனும் ஹநுமானும், பெரியோர்கள் வழிதப்பி எதைச் சொல்லியிருந்தாலும் எதைச் செய்திருந்தாலும் அது இன்ன காரணத்தினால் அது பிசகு என்று காரணத்துடன் அதை தள்ளி விட்டு இன்னதுதான் சரி என்று முன்பின் காரணங்களுடன் உண்மையை குழந்தையானாலும் வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்று ஸ்திரப்படுத்தி இருப்பதினால் அதை அனுஸரித்து காரணங்களுடன் உண்மையை ஸ்தாபிக்கிறோம். வால்மீகி நிஷ்காம்ய பக்தி உடையவன் விபீஷணன் என்று ஸ்தாபிப்பதால் பிர்ம்ம தேவ வாக்யம், அவர் வாக்யத்தை ஸத்யம் என்றும் உமது வாக்கில் பொய் வாராது என்று சொல்லியிருப்பதால் அதற்கு விரோதமான மற்றவர்கள் வாக்யங்கள் தள்ளத்தகுந்ததாதலால் அதன்படி விபீஷணன் நிஷ்காம்ய பக்தி உள்ளவனே என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

41. இக்கிரந்த கர்த்தாவின் ஓர் முக்ய அறிவிப்பு.

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ பண்டித, ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்ரராயும் இக்கலியில் இக்கிரந்தத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்க வந்திருக்கும் ஓர் அவதார புருஷரும் 22 வருஷகாலமாய் திக்விஜயம் செய்து ஸ்ரீராம கிருபையால் தாம் சொன்ன விஷயங்களில் எதிர்த்த வித்வான்களை ஸதஸில் ஜெயித்து அனுக்ரஹத்தால் மூலரீதியான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தி அதனால் திரிமதஸ்தர்களிலும் ஸந்தோஷித்த மஹாவித்வான்களால் பல பாஷைகளிலும் நற்சாக்ஷி பத்திரங்கள் பெற்று வருஷக்கணக்கான பல பட்டாபிஷேகங்களும் ஸ்ரீமத் ராமாயண நவாஹமாக 156 பட்டாபிஷேகங்களும் செய்து தன் கீர்த்தியை எங்கும் அப்ரதித்வந்த்வராய் இருந்து கொண்டு ஸ்தாபித்து வருபவருமான அத்யந்த ராமபக்த ப்ரதிவாதி பயங்கர பண்டித ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய ஸ்ரீவால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன

சக்ரவர்த்தி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயண சம்பந்தமான (25) வியாக்யான பரியந்தம் அவையவை வெளிப்பட்டுள்ள பரியந்தம் வரிவிடாமல் குருவாயும் வயோதிகராயும் பிதாவாயும் பண்டிதராயும் புராணிகராயும் நடுக்காவேரி பட்டஸ்ரீ பாலஸரஸ்வதி பண்டித ஸுதர்சன பிர்ம்மஸ்ரீ நாராயண சாஸ்திரிகள் பரமதகண்டன பாஞ்சஜந்ய பிர்ம்ம வித்யாபத்ராதியர் பிர்ம்மஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் கோவிலூர் மடம் பிர்ம்மஸ்ரீ சங்கர சாஸ்திரிகள், செம்மயநத்தம் பிர்ம்மஸ்ரீ வைத்தியநாத சாஸ்திரிகள் இவர்களுக்கு சிஷ்யராயும் கவித்வசக்தி வாய்ந்தவராயும் ஸர்வதேவதைகளையுமுத்தேசித்து தனித்தனியாய் "ஸ்தோத்ர கதம்பம்" என்கிற ஸர்வ தேவதாஸ்துதி என்னும் கிரந்தகர்த்தாவாயும் விளங்கிவருபவருமான பண்டித பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம் ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்களிடம் வாசித்து ஸ்ரீராமாயண ஸம்பந்தமட்டில் ஸர்வ புராணங்களையும் பார்த்துவிட்டு வியாக்யானங்கள் பெரியோர்களுடையதாயிருந்தாலும் சில இடங்களில் பொருந்தாமல் இருப்பதால் பெரியோர்களுடையதாயிருந்தாலும் பொருந்தாததை காரணங்களுடன் தள்ளிவிட்டு பொருந்தினதை குழந்தை சொன்னாலும் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று ஸ்ரீராகவனும் ஹநுமானும் இக்கிரந்தத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதால் பொருந்தியிருப்பதை அங்கீகரித்தல் வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு அதுவே பிரமாணமே தவிர வேறு எதுவும் பிரமாணம் அல்ல ஆதலால் எந்த சாஸ்திரத்திற்கும் எந்த வேதத்திற்கும் ராமாயணம் கட்டுப்படாததாலும் இது ஸ்வதந்திர கிரந்தமென்றிருப்பதாலும் பல விடங்களில் வியாக்யானங்களிலும் உலக அனுஷ்டானமும் சாஸ்திரக்ஞர்கள் அபிப்பிராயங்களும், புராணங்கள் அபிப்பிராயங்களும் வால்மீகி ஹ்ருதயத்திற்கு விரோதமாய் போய் இருப்பதினால் அவ்விரோதங்களைப் போக்கி உண்மையான கவிஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே ஸ்ரீராகவன் இவர்களை பாயஸத்தினாலேயே உண்டுபண்ணி கவிஹ்ருதயத்தை அறிவதற்கு அனுக்ரஹம் செய்து இருப்பதினாலும் விரோதமாய் போயிருக்கும் பாகங்களை ஸ்ரீஸீதாராமீயம்

என்ற கிரந்தத்திலும் ஸ்ரீமத் வால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா என்ற ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸித்தாந்தம் என்ற இக்கிரந்தத்திலும் ஒவ்வொன்றிலும் எதிர்கக்ஷியின், மூலத்திற்கு விரோதமாயிருக்கும் அபிப்ராயங்களைக் காட்டி காரணங்களுடன் எதிர்கக்ஷியை ஸர்வத்திற்கும் முதலான நாரத வால்மீகியின் ஸ்வயமான மூலவாக்யத்தால் எந்த கட்டத்திற்கு யார்வாக்யத்திற்கு கௌரவம் என்று இப்படி கிரமத்தால் பூர்வபக்ஷம் செய்து கவி ஹ்ருதயத்தை அனுக்ரஹத்தால் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அறிந்து ஸ்தாபித்து இருப்பதால் மஹா வித்வான்கள் யாராயிருந்தபோதிலும் மூல கிரந்தத்தை, ஸீதாராமீயம் என்ற கிரந்தத்துடன் ஸ்ரீமத் வால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா என்கிற இக்கிரந்தத்துடனும் பொறுமை, அஸூயை, பொறாமை த்வேஷம் இல்லாமல் வாசித்துவிட்டு நன்றாய் ஆலோசித்து எந்த இடமாவது பொருத்தமில்லை என்று மூலப்படி பக்தர்களுக்கு படுமானால் வியங்கியமாகிற த்வனி, யுக்தி, விசேஷார்த்த, வியாக்யானங்கள் இல்லாமல் மூலச்லோகத்தை எடுத்துக்காட்டினால் வால்மீகி நாரதரிடம் தெரிந்துகொண்டதுபோல் என்னைக்கும் பெற்றுக்கொண்டு அந்த இடத்தை மாற்றிக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறார்கள்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சிறுகுடி ஸீதாராம சாஸ்திரிகளை உத்தேசித்து அவர்களால் பிரவசனம் செய்யப்பட்ட காலங்களில் வரிவிடாமல் கேட்டு அவர்கள், ஸத்யம் தர்மம் இதுகளை இக்கிரந்தத்தில் ஸ்தாபிக்கும் அழகையும் இராகவனிடமும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தினிடமும் கொஞ்சமாவது தர்மத்திற்காவது ஸத்யத்திற்காக லோபம் ஒருவிதத்திலும் கிடையாது என்றும் ஸ்தாபிக்கும் அழகையும் கண்டு இவர்கள் உத்தம தர்மங்களை ஸ்தாபிக்க வந்தவர்கள் என்று எண்ணி ஸ்ரீராம பக்தியில் ஈடுபட்டு பல மஹா வித்வான்கள் பல நற்சாக்ஷி பத்திரங்களை கொடுத்து இருப்பதால் அதுகள் இப்புஸ்தகத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்புஸ்தகத்தில் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளை உத்தேசித்து கொடுக்கப்பட்டு இருக்கும் நற்சாக்ஷி பத்திரங்களைக் கொடுத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இக்கிரந்தத்தை நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்த்தவர்

கள். அவர்கள் நற்சாக்ஷி பத்திரங்களை எவர் தூஷித்தாலும் அவர்கள் ஸ்ரீராகவனையும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தையும் ஸ்ரீராமனது பக்தனை, அவருடைய பூர்ணானுக்ரஹம்பெற்று ஸ்ரீராமனைப் போல் அப்ரதித்வந்தவராய் விளங்கிவருபவருமான பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளை தூஷித்தவர்களாக கருதப்படுவார்கள். ஸ்ரீராமன் பேரில் பிரமாணமாய் அவர்கள் ராமாபராதிகள்என்றே வஷித்தாந் தம். ஷை பத்திரங்களை பலபாஷைகளிலும் கொடுத்தவர்கள் பிர்ம்மஸ்ரீசாஸ்திரிகளுடையபிரவசனத்தில்லயித்துகொடுத்தவர்கள். மேலும் மற்றவர்களை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. வால்மீகியும் மற்றவர்களை தன் கிரந்தத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. படித்தால் கேட்டால் பாபத்தை போக்கிறது என்றார். அவர், பகவத் குணங்களைச் சொன்னார். அந்த வழியையே அனுசரித்து பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளும் வால்மீகி வாக்யமான ஸ்ரீராமனது உத்தம குணத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நல்ல பிரக்ஞையிருந்தால் ஸ்ரீராவனிடத்தில் திருட பக்தியிருந்தால் தானாகவே திருடமாய் ஸர்வத்தையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றே அவர்கள் தீர்மானம். ஸ்ரீராகவனே நேரிட இக்கிரந்தத்தை பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளுக்கு இப்படிச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொடுத்து இருப்பதால் அப்படியே சாஸ்திரிகள் சொல்வதால் தன் அபிப்பிராயத்தை, வால்மீகி ஹ்ருதயத்தை, கிரந்தமூலமாயும் பிரவசன மூலமாயும் வெளிப்படுத்தும் விஷயங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டதற்கடையாளமாக மழையைக்காட்டி உலகத்தையும் அங்கீகரிக்கும்படி செய்விக்கிறார் என்பது பிரத்யக்ஷம். ஆதலால் எவர்களும் முந்தி எழுதியிருப்பவர்களை தூஷிப்பதற்கு எவ்விதத்திலும் யோக்யதையுடையவர்களல்லர் என்றும் ஸ்தாபிக்கிறார்கள். மேலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் இக்கிரந்தத்தில் ஸ்ரீராகவ குணங்களில் ஸத்யத்தில் தர்மத்தில் கொஞ்சம்கூட குறைவில்லை என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே வந்து பிறந்திருப்பதால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்கும்படி சாஸ்திரிகள் அனுபவித்துக்கொண்டும் இருப்பதால் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ஸ்ரீராகவனிடத்தில் தாடகா

வதத்தில் ஸ்திரீவதம் செய்தவர் என்றும் காகவதத்தில் காலைப் பிந்திப்போட்டவர் என்றும் வாலி வதத்தில் ராமன் வாலியை மறைந்தடித்தவர் என்றும் மற்றும் சில இடங்களில் தசரதன் சுல்கம் வைத்து கைகேயியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார் என்றும் ஸீதை, சுக்ரீவன், ராமன் இவர்கள் பொய் சொன்னார்கள் என்றும் இப்படி பலவிதமான தோஷங்களை ராகவாதிகளிடம் இந்த லோகத்தார் ஆரோபணம் செய்திருப்பதாலும் ஸ்ரீராகவ குணங்களுக்கும் தோஷங்களை ஏராளமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டு வருவதாலும் அதுகளை ஸஹிக்காமல் பகவான் அதுகளுடைய நிவாரணத்திற்காகவே பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்களை தன் அம்சமாய் அவதரிக்கும்படி செய்து ஸத்யத்தை ஸ்தாபிக்கும் நிமித்தத்தில் எவ்வித கஷ்டங்கள் எப்படி எவர்களால் எவ்விதமாயும் வந்தாலும் அதுகளிலிருந்து காப்பதாய் அநுக்ரஹம் செய்திருப்பதால் இவர்கள் எவர்களாலும் ஸ்ரீராமன் எப்படி ஜயிக்கமுடியாதவராயிருந்தாரோ அப்படி ஜயிக்க முடியாதவர் என்றே ஸ்தாபனம் தவிற ராகவன் யுத்தத்தில் இன்று ராகவனாவது மிச்சம் அல்லது ராவணனாவது மிச்சம் என்றபடியும் இந்த ஸர்வசேனையையும் அழிக்கும்படியான இந்த அஸ்திரம் எனக்குத் தெரியும் பரமசிவத்திற்கு தெரியும் என்றபடியும் நான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவேன் அல்லது பிராணனை விடுவேன் என்றபடியும் எனது ஸ்ரீராமத்வத்தை இன்று இந்த ஜகத் பார்க்கட்டும் என்று சொன்னபடியாலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளும் தானாவது மிச்சம் அல்லது ஸ்ரீராமாயணத்திற்கும் ஸ்ரீராகவனுக்கும் அபவாதம் சொல்லுகிறவர்களாவது மிச்சம் என்றும் இந்த ஸமன்வயபத்ததி தனக்குத் தெரியும் அல்லது ஸ்ரீராகவனுக்குத்தான் தெரியும் என்றும் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசனத்தில் உலகத்தில் பலரும் வியாக்யாதாக்களும் பல தோஷங்களை இக்கிரந்தத்தில் சொல்லுவதால் அதுகளைப் போக்கி இவர்கள் சொல்லுவது தான் உண்மை இவருக்குமேல் யாருமே கிடையாது என்றும் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ரவர்த்தி என்று விளங்குவோம் அல்லது பிராணனை விடுவோம் என்றும் ஸ்ரீராகவன் எனது ஸ்ரீராமத்வத்தை இந்த

ஜகத் பார்க்கட்டும் என்றபடி ஸத்யதர்மாதிகள் ஸ்தாபனத்திற்காகப் பிறந்து ஸ்ரீராமாயணத்திற்கும் ஸ்ரீராகவாதிகளுக்கும் சொல்லும் அபவாதங்களாகிற ராவணத்வத்தைப் போக்கிற தனது ஸ்ரீஸீதா ராமத்வத்தை இந்த ஜகத் இப்பொழுது பார்க்கட்டும் என்றும் சொல்லி ஸ்ரீராமன் ஸ்தாபித்ததுபோல் இவர்களும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு வருவதாலும் ஸ்ரீராமன் இருந்த பரியந்தம் மற்றவரால் ஜயிக்கமுடியாமல் இருந்து எப்படி புண்ய லோகமடைந்தாரோ அப்படியே பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகளும் அவர்களுக்கு ராமானுக்ரஹம் இருப்பதால் எவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாமல் இருந்துவிட்டு புண்யலோகம் போகப்போவதாலும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் செய்திருக்கும் ஸித்தாந்தங்களை ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ஸம்பந்தமட்டில் எவர்களாலும் எக்காலத்திலும் பிசகு என்று சொல்லி ஜயிக்கமுடியாதென்றும் ஸித்தாந்தம். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் உபந்யாஸங்களில் ஈடுபட்ட மஹா வித்வான்களாலும் பல பக்த சிகாமணிகளாலும் கொடுக்கப்பட்ட பல பட்டங்களை, அர்த்தங்களையே லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கும் இவர் அவர்கள் மனோபீஷ்டங்களுக்காக அப் பட்டங்களையும் அர்த்தங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு மொத்த மாக 156 பட்டாபிஷேகங்களை நாலு திக்குகளிலும் சென்று செய்து வடதேசங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவிட்டு கவிஹ்ருதயமான தன் ஸித்தாந்தங்களை எங்கும் ஸ்தாபனம் செய்து த்வேஷத்தால் எதிர்த்தவர்கள் ஸகலரையும் ஜயித்துவிட்டு ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ரவர்த்தி என்று ராமனது மஹா சபையில் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக தினத்தில் பட்டாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டு அதற்கடையாளமாக வீரகண்டாமணியுடன் கூடின தோடாவையும் பரிசாகப்பெற்று விளங்குவதால் ஸ்ரீராமானுக்ரஹமுள்ள சாஸ்திரிகள் அவர்களை இனி எவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதென்றும் இவர் ஸகலரையும் ஜயித்துவிட்டதாகவும் ஸ்தாபனம். இவர்கள் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும்இந்த பட்டமானது இந்திரனுக்கு இந்திரத்வம் என்ற மஹிமைக்கும் ருத்ரனுக்கு ருத்ரத்வம் என்ற மஹிமைக்கும் விஷ்ணுவுக்கு விஷ்ணுத்வம் என்ற மஹிமைக்கும் துல்யமானது. இதுகள்

எப்படி ஜயிக்கமுடியாதோ அப்படியே ஸ்ரீஸீதா ராமத்வமும் நெருங்கமுடியாது என்பது ஸத்யம். இக்கிரந்தத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக இவருக்கு பகவான் சக்தியுடன் கூடின ஸீதாராமன் என்ற பெயரையும் கொடுத்து உலகத்தை ஜயிப்பதற்காக ஸ்ரீராம என்ற தாரக மந்திரத்தையும் நேரிட உபதேசித்து ஸர்வ ஆபத்துக்களினின்றும் காப்பதாய் அனுக்ரஹம் செய்தனுப்பியிருப்பதாலும் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டுமாதலால் அப்படியே சொல்லுவதான இதுகளில் ஒன்றும் கர்வ ஆத்மஸ்துத்யங்களே கிடையாதாதலாலும் அனுக்ரஹத்தால் இவர்களால் கொஞ்சகாலத்திற்கு முந்தி வெளிவந்ததான ஸாக்ஷாத் வால்மீகியின் ஹ்ருதயமான பார்க்கவ ஸம்ஹிதையான ஸ்ரீஸீதா ராமீயம் என்ற கிரந்தமென்ன, இப்பொழுது வெளிவந்து இருக்கும் கிரந்தமான, நடக்காததான, வியங்கியமாகிற த்வனி யுக்தி, விசேஷார்த்தங்கள், மற்றதுகளான வியாக்யானங்கள் இல்லாமல் ஸ்ரீமத்ராமாயணமான ஸமுத்ரத்தில் இருந்து வெளிவந்து இருக்கும் ஸ்ரீராம கல்யாண குணங்களான ரத்னங்களை உடைத்தாயிருக்கிற பார்க்கவ ஸம்ஹிதையான ஸ்ரீமத்வால்மீகிமுனி ஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசிகா என்று பெயருடன் இருக்கும் ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயண ஸித்தாந்தம் என்ற இக்கிரந்தத்தையும் பக்தகோடிகள் ஸ்ரீராம பக்தியில் ஈடுபட்டவர்களாய்க் கொண்டு அதையும் வாங்கிப்பார்த்து மிகவும் பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு அனுக்ரஹத்தால் சதுர்வித புருஷார்த்தத்தையும் அடைந்து விளங்குமாறு பகவானை பிரார்த்திக்கிறோம். பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தங்களை அதுவே ஸத்யம் என்றுபகவான் தான் அங்கிகரித்தாக ஒவ்வொரு பட்டாபிஷேகத்திலும் மழைமூலம் காட்டிவருவதும் பிரத்யக்ஷமே. இவ்வளவும் இக்கிரந்தத்தில் உள்ளதே. உள்ளதைச் சொல்லுவார்களிடத்தில் பக்தியை விட்டுவிட்டு கோபங்கொண்டு எதிர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணமுள்ள எந்த மதஸ்தர்களானாலும், எந்த மடாதிபதிகளானாலும், எந்த மஹா வித்வான்களானாலும் இக்கிரந்தத்தில் உழைத்து இருந்தால் அனுவச்யமாய்

தூஷணைகளைச் செய்யாமல் பொதுவான ஸபைசேர்த்து ராமாயண மூலத்தில் உழைப்பு, ஆராய்ச்சி ஞானம், விவஹார ஞானம் ஸமன்வய ஞானம் இப்படியுள்ள நால்வரை மத்யஸ்தராக வைத்துக்கொண்டு பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்களை யோக்யதை இருந்தால் குகலவர்கள் வ்யங்காதி அர்த்தங்களை கானம் செய்யாததால் வ்யாக்யானங்களையும் கானம் செய்யாததால் அப்பொழுது வ்யாக்னங்கள் கிடையாதாதலால் அதுகளைவிட்டு மூலப்படி நேரில் ஜயித்துக்கொள்ளலாம் என்று மிகவும் வணக்கமாய் தெரிவிக்கிறோம்.

உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தில் மஹா வித்வான்களே ஆனால் யாரும் எல்லாம் அறிந்தவர்கள் அல்ல, அதைப்பற்றி யாரையும் குறைகூறவில்லை. மடாதிபதிகள் தங்கள் மதங்களை ஸ்தாபனம் செய்ய ஏற்பட்டவர்களே. ஆனால் அவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திற்காக உழைத்தவர்களல்ல. ஆனால் மற்றவர்கள் மற்றதில் உழைத்தவர்கள்போல பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் அனுக்ரஹத்தால் உண்மையை அறிந்து அதை ஸ்தாபிக்க வந்தவர்கள் என்பதை உலகம் அறியத்தான் இதை குறிப்பிடுகிறோம்.

பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் ராகவன் தனக்கு உலகத்தில் பிரகடனம் செய்யும்படி கொடுத்ததாயும் வேத சாஸ்திராதிகளை படித்ததால் மட்டில் அறியமுடியாததாயும் அனுக்ஹாகத்தால் மட்டில் அறியத்தகுந்ததாயும் உள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் வால்மீகியின் ஹ்ருதயமான உண்மையான அர்த்தத்தை ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் அறிந்து ஸ்தாபனம் செய்யவந்திருப்பதால் ஸ்ரீராகவனை, கூனி, வாலி, ராவணாதிகள், நிந்தித்ததுபோல் அதுகளை ஸ்ரீராகவன் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தன் லக்ஷ்யத்தில் இருந்ததுபோல் பிர்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்களும் வந்த காரியத்தில் கண்ணுயிருந்து துஷ்டர்கள் நிந்தனைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பகவத் கிருபையுடன், பகவான் ராவணாதிகளை ஸம்ஹரித்துவிட்டு பட்டாபிராமனாக விளங்கினதுபோல் ராவணத்வமாகிற தோஷங்களை ஸம்ஹரித்து வால்மீகி ஹ்ருதயமான ஸித்தாத்

தங்களை எங்கும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு தான் பூமண்டலத்தில் உள்ள பரியந்தம் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ர வர்த்தி என்ற பெயருடன் விளங்கிக்கொண்டும் விளங்கவும் போகிறார்கள் என்றும் ஸ்தாபிக்கிறோம். வால்மீகி கிரந்தம் ஸப்த காண்டத்தையும் செய்துவிட்டுதான் செய்தேன் என்று சொல்லாமல் அவர் கேட்டார் அவர் செய்தார் என்று சொன்ன படி அக்கிரந்தத்தை அனுஷ்டிக்கும் பிர்ம்மஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் அவர்களும் செய்தார், சொல்லுகிறார், விளங்குகிறார், விளங்கப் போகிறார் என்று நாமும் குறிப்பிடுகிறோம்.

இப்படிக்கு,

சிறுகுடி, பிர்ம்மஸ்ரீ பண்டித ராமாயணம் சாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புத்திரரான அத்யந்த ராமபக்த, பிரதிவாதி பயங்கர பண்டித, ஸ்ரீராம கதாமிர்த வர்ஷக, ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீவால்மீகி முனிஹ்ருதய தத்வஸார பிரகாசக ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி, ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண பிரவசன சக்ரவர்த்தி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம்

ஸீதாராம சாஸ்திரிகள்.

புஸ்தகம் இருப்பிடம்:—

சிறுகுடி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம்

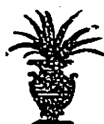
ஸீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள்,

ஒகை கிராமம், கொடவாசல் போஸ்டு.

சிறுகுடி S. ராஜாராம சாஸ்திரிகள்,

பர்ஸனல் கிளார்க், P. M. O's. Office, S. I. Railway.

திருச்சி ஜங்ஷன்.

42. ஸ்ரீராகவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் தனக்குத் தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரியாதென்ற ஸித்தாந்தம்.

(1) பாலகாண்டம் 76-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று பரசுராமன் ராகவனைப்பார்த்து நீர் இந்த வில்லை நாணேற்றிவிட்டதிலிருந்து உம்மை அழிவில்லாதவராயும் மது என்ற அஸுரனைக்கொன்ற மதுஸூதனனாயும் தேவதைகளுக்கு ஈச்வரனுமான நாராயணன் என்றறிகிறேன் என்று பரசுராம வாக்யங்களை ராமன் கேட்டுக்கொண்டு நான் இல்லை என்று சொல்லி தடுக்காமல் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டு இருந்ததால் ராகவனுக்குத் தன்னைத் தெரியும் என்ற நிர்ணயம். தவிற ராமனும் இப்படி பரசுராமன் தன்னைச்சொல்லுவதற்குமுந்தியே [illegible] என்று என்னுடைய தேஜஸ் உமக்குத் தெரியாது என் பராக்ரமத்தைப் பாரும் என்று பரசுராமன் ஸர்வலோகத்தையும் ஜயித்தவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாலும் ராகவனுக்குத் தன்னை விஷ்ணு வென்று தெரியும் என்ற நிர்ணயம். (இது பரசுராம வாக்யம்.)

(2) பாலகாண்டம் 48-ம் ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று கௌதமர் அகல்யையைப் பார்த்து எப்பொழுது இந்த வனத்திற்கு ராமன் வருவரோ அப்பொழுது நீ அவரை தரிசித்து உத்தம ரூபம் அடையலாம் என்றார். இக்கதையை விச்வாமித்ரர் ராமனுக்குச் சொல்லி அவ்வாச்ரமத்திற்கு அழைத்துவர அவளுக்கு சாப விமோசனம் ஆனதுகண்டு ராமன் தனக்கு பரமாத்ம ரூபம் விஷ்ணு ரூபம் உண்டு என்று எண்ணினார் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

(3) அயோத்யா காண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 20-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று ராகவன் கைகயி தேவியைப் பார்த்து ஏ தேவி நான் பணத்தாசை பிடித்தவ

னல்லன். லோகத்தில் வஸிப்பதற்கும் இச்சையுள்ளவனல்லன். நீர் என்னை ரிஷிகளுக்கு துல்யனுயும் தர்மத்தை பிரதானமாய் உடையவனுயும் தெரிந்துகொள்ளும் என்றுர். என்று இப்படி சொன்னதால் ஒன்றிலும் பற்றுதல் இல்லாதவன் அந்த பகவானே ஆதலால் தன்னை அறிந்து இருக்கிறுர் என்று ஸ்பஷ்டம்.

(4) அயோத்யா காண்டம் 111-ம் ஸர்க்கம் உத்திஷ்ட ஸ்ரீமஹாபாஹோ ஸம்ஸ்ப்ருஶ ஸலிலோதகம் என்று இப்படி ஊருக்கு வரவேண்டும் இல்லாவிட்டால் எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்று கீழே தர்ப்பங்களைப் போட்டுக்கொண்டு அதில் படுத்த பரதனை ராகவன் தடுத்து பரத, இது பாபமான காரியம் எழுந்திரு இந்த பாபத்தைச் செய்ததற்காக என்னைத் தொடு ஆசமனம் செய் என்றுர். இதனுல் ஸ்ரீராமன் பரதன் எழுந்து தன்னைத் தொட்டால் அவனுக்கு அந்த பாபம் போகும் என்கிறுர். ஆசமனம் செய் என்றுர். இப்படி இவர் சொன்னதால் தனக்குத் தன்னை விஷ்ணு என்று தெரியுமாதலால் தொடு தன்னை, பாபம் போகும் என்கிறுர். ஆதலால் அவருக்குத் தெரியும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

(5) ஆரண்யகாண்டம் 64-ம் ஸர்க்கம் 59-ம் ச்லோகத்தில் நைவ தேவா ந கந்தர்வா ந பிஶாசா ந ராக்ஷஸா: । கிந்நராவா மநுஷ்யாவா ஸுகம் ப்ராப்ஸ்யந்தி லக்ஷ்மண என்று ஸீதையை ராவணன் கொண்டுபோனதும் லக்ஷ்மணு, ஸீதையை எடுத்தவன் தேவனுகட்டும், கந்தர்வனுகட்டும், பிசாசர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகட்டும் எவர்களாயிருந்தாலும் ஸரி அவர்கள் கொண்டுவந்து விடாமல் போனுல் ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள் என்று ராமன் கோபிப்பதாலும் அதே ஸர்க்கம் 72-ம் ச்லோகத்தில் நாஶயாம்ஜகத்ஸர்வம் த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம் என்று மூன்று லோகத்துடன் கூடின ஸர்வ ஜகத்தையும் இப்பொழுதே அழித்து விடுகிறேன் என்பதிலும் ராகவனுக்கு தன்னை விஷ்ணு வென்று தெரியும் என்று நிர்ணயம்.

(6) ஆரண்ய காண்டம் 66-ம் ஸர்க்கம் 19-ம் ச்லோகம் யதி து:கமிதம் ப்ராப்தம் காகுத்ஸ்த ந ஸஹிஷ்யஸே । ப்ராக்ருதஶ்சால்ப ஸத்வஶ்ச இதர: க: ஸஹிஷ்யதி

ஸ்வோதுநஸ்துவோக்ருஸ: । ஐக்ஷ்வாக வ்ருஷபாவேக்ஷ்ய யத்ஸ்வ
விஷதாம்வயெ । கிம்தெ ஸவஉவிநாஶெந க்ருதெந வாநாஷ
ஷஉஸதெவஸம்ஸிவஉவாவம்விஜ்ஞாயொஸதஉஜஸஉவி என்று
லக்ஷ்மணன் ராகவனைப்பார்த்து ஏ! மஹாபிராக்ஞ, உம்முடைய
புத்தியானது தேவர்களாலும் அடைய முடியாதது. அப்படிப்
பட்ட அது, சோகத்தினால் மங்கியிருக்கிறது. அதனால் நான்
ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவிக்கிறேன். திவ்யமான உம்முடைய
மனுஷ்யத்வத்தையும் உம்முடைய பராக்ரமத்தையும் ஏ!
இக்ஷ்வாகு வம்சஸ்தர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனே! நீர் அடைந்து
சத்ருக்களுடைய வதத்திற்கு யத்னம் செய்யும். உத்தமா, ஸகல
ரையும் நாசம் செய்வதால் என்ன பிரயோசனம்? ஸீதையை
அபஹரித்த அந்த சத்ருவை அறிந்து அவனை அழிப்பதற்கு அர்
ஹதை உடையவராய் இருக்கிறீர் என்று ராமனுக்கு தன்னைத்
தெரிந்து இருக்க மறந்து இருக்கும் ராகவனுக்கு ஞாபகப்படுத்
தினதால் ராமருக்குத் தெரியும் என்று நிர்ணயம்.

(7) ஆரண்ய காண்டம் 68-ம் ஸர்க்கம் 30, 31-ம் ச்லோ
கங்களான யாமதியஜ்ஞஶீலாநாஶாஹிதாக்நெஶ்ச யாமதி: । ஸ்வ
ராவதிநம் யாவ யாவ ஹூமிவ்ருஷாயிநாம் । மயாஸ்வம் ஸமநுஜ்ஞா
தொ மஹ்ஹொகாநநுத்தமாந் । க்ருஸ ராஜஸமாஸக ஸம்ஸ்க்ருத
ஸ்து மயாவ்ருஜ । என்று ராகவன் பக்ஷிராஜனுக்கு அக்னிப்பிரதான
கர்மாவை அவர் உத்தமலோகம் அடைவதற்காக தானே நேரிடச்
செய்து அவரை உத்தேசித்து சொல்லுகிறார். யாகம் செய்த
வர்களுக்கெல்லாம் எந்த கதியோ, அக்னிஹோத்ரம் செய்தவர்
களுக்கு எந்தகதியோ, யுத்தத்தில் புறமுதுகு காட்டாதவர்
களுக்கு எந்த கதியோ (இங்கு திரும்பி வராத வைகுண்டம்
என்பார்கள் அது பொருத்தமல்ல) பூதானம் செய்தவர்களுக்கு
எந்த லோகமோ, அப்பேர்பட்ட உத்தம லோகங்களை நான்
உமக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த
உத்தமலோகங்களை அடையும் என்னால் கர்மா செய்யப்பட்ட
வராய் ஏ பக்ஷிராஜனே நீர் அடையும் என்று இப்படி ராமன்
பக்ஷிராஜனைப்பார்த்துச் சொன்னதால் இவருக்குத் தன்னை
விஷ்ணுவென்று தெரியும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

(8) கிஷ்கிந்தா காண்டம் 1-ம் ஸர்க்கம் 125-ம் ச்லோகம் உஹாதாநம் கூதாதாநஉாதாநம் நர்வபாயஹ்ஸொ ।ஸாவம ஸம்பொயிதஸுத்ரு ஶொகொவஹதவெதநஃ என்று லக்ஷ்மணன் துக்கத்தால் இழந்து இருக்கும் சித்தத்தை உடைய ராகவனே நீர் மஹாத்மாவாயும் செய்யப்பட்டு இருக்கிற உத்தம புத்தியுடன் கூடினவராயும் ஏன் அறிந்துகொள்ள இல்லை என்று அவரை எழுப்பினர். (அல்லது ஞாபகப்படுத்தினர்) என்று இருப்பதினால் ராமனுக்கும் தெரியும் லக்ஷ்மணனுக்கும் தெரியும் என்கிறது.

(9) யுத்தகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 23-ம் ச்லோகத்தில் விஶாசாநு தாநவாநு யக்ஷாநு வூயிவ்யாம்செவ ராக்ஷஸாநு ஸஂஜ்ஞாஷ்ரெணாநு ஹநூாவிஷு ஹரிஜணெஶ்வர । என்று ராகவன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ஸுக்ரீவ பிசாசர்கள், தானவர்கள் யக்ஷர்கள் பூமியில் உள்ள ராக்ஷஸர்களையும் இச்சிப்பேனேயாகில் எனது சுண்டுவிரலால் அழிப்பேன் என்றதாலும் இவருக்குத் தன்னைத் தெரியும் என்று நிர்ணயம்.

(10) யுத்தகாண்டம் 21-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் சாவசாநயஸளஸிதை ஶராஂஶ்சாஶீவிஷொவமாநு । ஸா஗ரஂ ஶொஷயிஷ்யாஜி வஜ்ரூாஂயாது ஜ்லவஂஜஸாஃ । என்று ஸமுத்ர ராஜனை உபாஸித்தும் வராததால் கோபித்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மண இப்பொழுதே வில்லைக் கொண்டுவா. நான் ஸர்ப்பங்களுக்கு உபமானமான கடுமையான சரங்களால் ஸமுத்ரத்தை வற்றடித்து விடுகிறேன் எல்லாரும் ஸமுத்திரத்தில் நடந்து செல்லட்டும் என்று கர்ஜ்ஜித்து வில்லை எடுத்ததால் இவருக்குத் தன்னைத் தெரிந்ததாலேயே ஸமுத்திரத்தை வற்றடிக்கிறேன் என்றார் என்ற நிர்ணயம்.

(11) யுத்த காண்டம் 83-ம் ஸர்க்கம் 43-ம் ச்லோகத்தில் கிஂதாநம் உஹாதாநம் குதாநம் நாவபாயஹ்ஸொ । மாயா ஸீதாவதத்தில் ராமன் ஸீதைக்காக துக்கப்பட்டபோது லக்ஷ்மணன் ராகவனைப் பார்த்து மஹாத்மாவான உம்மை நீர் ஏன் அறியவில்லை என்று லக்ஷ்மணன் கேட்டதால் ராமனுக்கும் தெரியும் லக்ஷ்மணனுக்கும் தெரியும் என்று நிர்ணயம்.

(12) யுத்த காண்டம் 94-ம் ஸர்க்கம் 38-ம் ச்லோகத்தில் 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌹𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌕𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 என்று ராகவன் ஸகல வானரவீரர்களைப் பார்த்து இந்த திவ்யமான அஸ்திரம் எனக்குத் தெரியும் பரமசிவத்திற்குத் தெரியும் என்றார். ஆதலால் தன்னைத்தெரியும் என்று நிர்ணயம்.

(13) யுத்தகாண்டம் 120-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகத்தில் 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌂 என்று ஸ்தோத்ரம் செய்தபோது நீர் பிராகிருதனை மனுஷ்யன் போல் ஸீதையை உபேக்ஷிக்கிறீரே, நீர் பகவான் அல்லவா என்று ஸ்தோத்ரம் செய்ய அப்பொழுது ராகவன் பிர்ம்ம தேவனைப் பார்த்து நான் என்னை தசரதர் பிள்ளை ராமனாக நினைக்கிறேன் என்றார். இப்படி நினைக்கிறேன் என்றதால் தனக்குத் தன்னைத் தெரியும். அதனால் நினைக்கிறேன் என்றார், என்பது இதனால் தெரியும் என்ற நிர்ணயம்.

(14) தவிர விபீஷண சரணாகதி கட்டத்தில் ராவணன் உயிருடன் இருக்கும்பொழுதே விபீஷணனுக்கு லக்ஷ்மணனால் ஸமுத்ரக் கரையில் லங்கா ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ததினாலேயும் உத்தரகாண்டத்தில் லவணாஸுரன் உயிரோடு இருக்கும்போது அவனிடம் இருக்கும் சூலம் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் கொல்லாததாயும் மற்ற யாரையும் அழித்துவிடும் யோக்யதை உடைய சூலத்தை லவணன் வைத்துக்கொண்டு இருக்க அவனுடைய பட்டணமான வடமதுரையை ராகவன் சத்ருக்னனுக்கு பட்டாபிஷேகம் தன் ஊரில் இருந்துகொண்டு செய்ததில் இருந்தும் தனக்குத் தன்னை பரமாத்மா என்று அறிந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார் என்பது பிரமாணம்.

இதுகளால் உலகத்தில் ராகவனுக்குத் தனக்குத் தன்னை விஷ்ணு என்று தெரியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். வியாக்யாதாக்களும் மற்றும் சில மத ஸித்தாந்தக்காரர்களும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். வால்மீகி எந்தவிதத்திலும் எந்தச் ச்லோகத்தாலும் ராகவனுக்குத் தான் விஷ்ணு என்றும் மற்ற தம்பிகளான பேர்களுக்கும் தாங்கள் விஷ்ணு அம்சங்கள் என்

றும் தெரியாது என்று ஸ்தாபிக்கிறார் என்றும் மத கிரந்தங்களுக்கும் இக்கிரந்தத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்றும் அததற்கு அததுவே பிரமாணம் என்றும் ஸ்தாபனம். வால்மீகி தெரியாதென்று ஸ்தாபிக்கும் அழகையும் கவனிப்போம், முன் சொல்லி இருக்கும் ச்லோகங்களைப் பூர்வபக்ஷம் செய்யும் அழகையும் கவனிப்போம் :—

ஸ்ரீராகவனுக்குத் தன்னை விஷ்ணு என்று தெரியுமேயானால், ஸீதையை அவநிஸுதா என்று பூமிக்கு புத்ரி என்று சொல்லி பிறகுதான் ஜனகனுக்கு வளர்ப்புப் பெண் என்று இருக்கிறது. ஆதலால் ஜனக புத்ரி என்பது இரண்டாவது பக்ஷம். பூமியை விஷ்ணு பத்னி என்று வர்ணிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ராம ஸ்வர்க்காரோஹண கட்டத்தில்தான் ராமனுக்குத் தன்னைத் தெரியுமென்று குறிப்பிட்டு ஒரு பக்கத்தில் பூதேவி, ஒரு பக்கத்தில் ஸ்ரீதேவி என்றும், குறிப்பிட்டு இருக்கிறது. இப்படி வர்ணிக்கப்பட்டு இருக்க பூதேவி ஒரு பத்னி என்று ஸ்பஷ்டம். அந்த ஸ்வர்க்காரோஹண காலத்திற்கு ஆயிர வருஷம் முந்தியே ஸீதை பூப்பிரவேசமாகி மறைந்துவிட்டாள். ஸீதை பூபுத்திரி பூமி விஷ்ணு பத்னி. இப்படி இருக்க பூபுத்ரியை இவர் விவாஹம் செய்துகொண்டு இருக்க அப்பொழுது ஸீதை இவருக்கு பெண்ணல்லவா ஆகிறது. இவரை கிரந்த கர்த்தா தர்மாத்மா என்றும் தனக்குமட்டுமல்ல தர்மத்தை மற்றவர்களையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் தவறக்கூடாது என்கிறவர் இவர் தர்மத்தினின்றும் நழுவினரா எப்படி? அவருக்குத் தன்னைத் தெரிந்தால் இந்த தர்ம ஸங்கடம் வரும் என்றறிந்தே கவி தெரியாதென்றே எங்கும் வர்ணிக்கிறார்.

தவிற இரண்டாவதாக பரசுராம கர்வபங்க கட்டத்தில் பரசுராமன் ராமனிடம் வரும்போதே உண்டான பயங்கரமான காற்றினாலும் பயங்கரமான பக்ஷிகள் சப்தத்தினாலும் ஒரே இருட்டு ஏற்பட்டதாலும் ஸேனைகள்பயந்து அப்படியேகொஞ்ச காலம் தங்கி போவோம் என்று ராஜனை கேட்க ராஜாவும் அங்கீகரிக்க பரசுராமன் ராமனிடம் நெருங்க தசரதன் பலவிதமாய் பரசுராமரைப் ப்ரார்த்திக்க அவரை அலக்ஷியம்செய்துகொண்டு

ராமரிடம் வர, அக்கவலையால் தசரதரும் பிரமிக்க, பிறகு பரசு
ராமன் ராகவனைப் பார்த்து நீர் இந்த வில்லை வாங்கி நாணேற்
றிடுவீரேயாகில் பிறகு அதை தெரிந்துகொண்டு பிறகு உம்
முடன் சண்டைக்கு வருகிறோம் என்று சொல்லி வில்லை ராகவ
னிடம் கொடுக்க அப்பொழுது அந்த வில்லை வாங்கி நாணேற்
றும்போது ஜகத்தில் ஸகல சராசரமும் அப்படியே பிரமித்து
விட்டது. அதகின் ஞாபகம் அப்படியே பிரமித்து இருந்தது.
என்று பாலகாண்டத்தில் வால்மீகி 76-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோ
கத்தில் ஜடீகூரெத தஉாஜொகெ ஶாஜெவாஶய_ந-யஃஉெஶ । நிவீ-உ
யெ-உா ஜாஉஉதெ்ரூ)ாவஹள ஶாஜொஶாஉஉ-ஹெஉகூ-த । என்று சிரேஷ்ட
மான அந்த வில்லை தரித்துக்கொண்டு இருக்கும் அந்தகாலத்தில்
லோகமானது பிரக்ஞை இழந்து இருந்தது என்று வர்ணித்தார்.
ஏனென்றால் மேலே பரசுராமன் ராமனைப் பார்த்து நீர் இந்த
வில்லை நாணேற்றிவிட்டதினால் நான் உம்மை அழிவில்லாதவ
ராயும் தேவர்களுக்கு ஈச்வரரான மதுஸூதனுமான நாராயண
னாய் அறிகிறேன் என்றும் மூன்று லோகத்திற்கும் நாதனான
உம்மால் நான் அவமானப்பட்டது எனக்கு இது அவமானமல்ல
என்கிற இதையும் ஸகல ஸேனா ஸமூகமும் இருக்க எல்லா
ஜனங்களும் இருக்க எல்லார் மத்தியிலும் சொல்வதால் ஸகல
ஜகத்தும் ராமனை நாராயணனாய் விஷ்ணுவாய்த் தெரிந்துகொண்
டால் ராவணனை மனுஷ்யன்தான் கொல்லவேண்டும் என்றும்
இருக்க தேவதையான இவரால் கொல்லமுடியாதாதலால் ஜகத்
முழுமையுமே அறியாமல் இருக்கவேண்டுமென்றே ஜகத் பிர
மித்து இருந்தது என்று குறிப்பிட்டதாலும் ராவணவதாநந்தரம்
பரமேச்வரன் பிர்ம்மதேவன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளும்
ஸீதா அக்னிப் பிரவேசம் ஆனதும் இராமஸ்தவ ராஜஸ்தோத்
ரம் என்பதால் ராமனை பரமாத்மா என்று ஸ்துதிக்க ராமன்,
நான் என்னை தசரதன் பிள்ளை ராமனாகத்தான் நிச்சயமாய் எண்
ணிக்கொண்டு இருக்கிறேன். உமக்குத் தோன்றினதை நீர்
சொல்லும் என் இஷ்டம் தசரதன் பிள்ளை ராமன்தான் என்
றும் ஸ்தாபித்தார் (இக்கிரந்தத்தில் உஹெ) என்ற சப்தத்திற்கு
ஸந்தேகமான அர்த்தமே கிடையாது நிச்சயார்த்தமே) மனுஷ்ய

கொல்லவேண்டும் ராவணனை என்று இருப்பதால் ராமன் என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு கபடமாய்க் குரங்குகளைக்கொண்டு ராமன் ராவணனை என்னமோ மாயம் செய்து கொன்றுவிட்டானும் என்று அபவாதம் நாளைக்கு வந்துவிடுமாம். அது [illegible] என்றே கவிகாட்டி அவர் கபட நாடகன் அல்லன் என்கிருர். அதனுலும் தேவதைகள் ராவணவதபரியந்தம் ராமன்கிட்டே வந்து ஸ்தோத்ரம் செய்யவில்லை. பிறகு செய்த போதும் தன்னை அவர் தசரதன் பிள்ளை என்றே ஸ்தாபித்தார். தேவதைகளுடன்கூட பிர்ம்மா ராகவனை யுத்தகாண்டம் 120-ம் ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகத்தில் கதம் தேவகணச்ரேஷ்டம் ஆத்மாநம் நாவபுத்யஸே। என்று தேவதைகளுக்குள் சிரேஷ்டனை பகவானை நீர் ஏன் உம்மை அறிந்துகொள்ள இல்லை என்றும் கேட்கிருர். ராமன் அறிந்துகொள்ள இல்லை என்றே ஸ்தாபிக்கிருர். இப்படி இருக்க பரசுராமன் ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தபோது ராமன் பேசாமல் இருந்தார். அவருக்குத் தோன்றினதை சொல்லுகிருர். இது அவரபிப்ராயம் என்று பேசாமல் இருந்தாரே ஒழிய ஒத்துக்கொள்ள இல்லை. இந்த இடத்தில் ஸகலருடைய மத்தியில் பிர்ம்மா சொன்னது தெரியாதென்றே ஸ்திரப்படுத்திவிட்டார். பிர்ம்மாவை உமக்கு தோன்றினதை நீர் சொல்லிக்கொள்ளும் என்றதைப்போல் பரசுராமன் சொன்ன போது பேசாமல் இருந்தார். இங்கு சொன்னுர் அங்கு சொல்லவில்லை. இதுதான் வித்யாஸம். பேசாமல் இருந்ததால் அங்கீகரித்ததாய் அர்த்தமல்ல. பேசாமல் இருந்தால் முன் ஆதாரத்தை ஒத்து அர்த்தம். கவிஹ்ருதயத்தை ஒத்து அர்த்தம். உதாரணமாய் தசரதன் ராமனை அழைத்து நாளை உனக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன் என்றுர். பெற்றுக்கொள் என்றுர். ராமன் பேசாமல் இருந்தார் என்று இருக்கிறது. என்ன அபிப்ராயம் என்னில் அப்பா நாளை, கொடுக்கிறேன் என்றுர். ஸரி, கொடுக்கிற போது வாங்கிக்கொள்வோம் என்று பேசாமல் இருந்தார். கொடுக்கவில்லை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. ஆகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டார் என்றர்த்தமென்றுல் அப்பா சொல்லைக் கேட்கிறவன், ஏன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்று கேள்வை? வேண்

டாம் என்றார் என்றால் பிதா சொல்லை இவர் கேட்கவில்லையே. இது தர்மமா என்று கேள்வி. ஆதலால் பிரகரணத்தை ஒத்து, கவிஹ்ருதயத்தை ஒத்து அர்த்தம். இக்கிரந்தத்தில் பதங்களுக்கு, கதைகளுக்கு, பிரகரணார்த்தம்தான் பல இடங்களுக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஆதலால் எங்கு பதத்தின் அர்த்தம், எங்கு பிரகரணத்தின் அர்த்தம் என்று கவி நிர்ணயிக்கிறார் என்பதை கவனிக்கவேண்டும். மனுஷ்யனுக்கு இக்கிரந்த ரீதியாய், தன்னைத் தனக்கு தெரியாததாலேயே ராமன் மனுஷ்யனாகவே இருந்தார். காலபுருஷன் வந்து ராமனை புண்யலோகம் கூப்பிடும் பரியந்தம் தெரியாதென்றே கவி ஸ்தாபித்தார். நரன் என்றால், இக்கிரந்த ரீதியில் தன்னை தனக்கு தெரியாதென்றே ஸ்தாபனம் அதையும் கவனிப்போம் :—

வால்மீகி நாரதரைப் பார்த்து உத்தம குணங்களுடன் கூடினவன் யார். உத்தமன் யார் என்றும் ஸ்ரீவம் வியும் நரம் இப்படி உள்ள மனுஷ்யன் யார் என்கிறார். பரமாத்மாவைச் சொல்லும் என்றும் கேட்கவில்லை. (நமக்கெல்லாம் பரமாத்மாதான். கிரந்தம், நடந்துகொண்டிருக்கும்போது ராவணவதாநந்திரம் ராமாயணம் செய்ததால் ராமனிருக்கிறபோது செய்ததால் அவருக்கு அவர் தன்னைத் தெரியாமல் இருந்ததால் அதைக் கவி குறிப்பிடுகிறார்) இவ்வளவு குணங்கள் பொருத்தமுள்ள மனுஷ்யன் வேண்டும் என்கிறார். இங்கு நரஃ என்பதற்கு தன்னை அறிந்தவன் என்றர்த்தம் சொல்லமுடியுமா—எப்படி, இங்கு நரஃ என்பதற்கு உலகத்தில் உள்ள மனுஷ்யனைப்போல் மனுஷ்யன் என்றே அர்த்தமல்லவா இங்கு நரஃ என்பதற்கு தெரியும் என்றால் பலச்ருதியில் வூநு ராமாயணம் நரஃ । எந்த நரன் ராமாயணத்தைபடிக்கிறானோ அவன் ஸர்வ பாவத்தினின்றும் பரிஹார மடைகிறான் என்று இருக்க இந்த நரஃ என்பதற்கு தன்னை தெரிந்தவன் என்றர்த்தமில்லையா? நால்வருக்கும் தெரியாதென்றே கவி சொல்வதால் நரஃ என்பதால் தெரிந்தவன் என்ற சொல்ல இடம் இல்லை. இந்த கிரந்தத்தை ஜெவயஜீஹவ நராஃ தெஷாஂவாஸஹி விஷ்டிவெ । என்று இந்த கிரந்தத்தை எழுதுகிற நரர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார்கள் என்று இருக்க

இந்த நரா: என்றால் என்ன அர்த்தம். ஆதலால் ராமனை வால்மீகி அவர் துக்கப்படும்போது மனுஷ்யனாதலால் புலம்புகிறார் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஸீதையும் பிரலாபிக்கிறார் என்கிறார். எங்கும் மனுஷ்யத் தன்மையையே நிரூபிக்கிறார். தெரியுமென்றால் பல தர்ம ஸங்கடங்கள் வருகிறதென்றே கவியானவர் தெரியாதென்கிறார். அவரும் (ராமரும்) தெரியாமல் இருந்ததாலும் அவர் அபிப்ராயத்திற்கு விரோதம் வேண்டாம் என்றும் கால புருஷனும் ரிஷிவேஷத்துடன் வந்தான் என்று கவி காட்டுகிறதும் தனக்குத் தன்னைத் தெரியாமல் இருந்தால் நடந்தபடி கிரந்தம் செய்யும் என்று பிர்ம்மா சொன்னதால் அதன்படி ராமனுக்கு தன்னைத் தெரியாமல் இருக்கும்போது நான் எப்படி சொல்வது என்று தெரியாமல் இருந்தார் என்றும் ஸ்தாபிப்பதால் தெரியவில்லை என்றே ஸ்தாபனம். இதனால் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

தவிற லவணாஸுரனை வதிக்கவேண்டும் என்று யமுனாதீரவாஸிகளான ரிஷிகள் ராமனிடம் வந்து பிரார்த்தித்தபோது ராமா, அவனிடத்தில் ஒரு சூலம் இருக்கிறது அது தேவதைகளைக் கொல்லாது பிராம்மணர்களைக் கொல்லாது மற்ற யாவரையும் அது கொன்றுவிடும். ஆதலால் அவனை ஜாக்கிறதையாகக் கொல்லவேண்டும் என்று தெரிவிக்க ராகவன் சத்ருக்னனுக்கு அந்த லவணாஸுர பட்டணத்தை பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டு சத்ருக்னனுக்கு நாராயணாஸ்திரத்தையும் லவண வதத்திற்காக கொடுத்துவிட்டு சத்ருக்னா, அந்த லவணாஸுரனிடம் இருக்கும் சூலம் தேவதைகளைக் கொல்லாது பிராம்மணர்களைக் கொல்லாது நாம் மனுஷ்யர்களாதலால் நம்மை அது கொன்றுவிடும் ஆதலால் அந்தசூலம் இல்லாதபோது நீ அவனைக்கொன்றுவிடு என்று அஸ்திரம் கொடுத்து அனுப்புகிறார் என்று இருக்கிறது. இதைக் கவனிக்க இவர் தன்னை விஷ்ணுவென்றறிந்து இருந்து தம்பிகளையும் இவர் அறிந்து இருந்தால் தம்பிகளும் தங்களை அறிந்து இருந்தால், இவர் எப்பொழுது விஷ்ணுவோ, அப்பொழுது தேவதையல்லவோ? அப்பொழுது சூலம் எப்படிக் கொல்லும்? அப்படியிருக்க சூலம் இல்லாதபோது கொல்லு

மென்று அவனிடம் சொல்லுவானேன்? தன்னைத் தெரியாததி லுலேயும் மனுஷ்யனுயிருப்பதிலுலேயும் தம்பிகளையும் தனக்கு தெரியாமல் இருப்பதிலுலேயும் தம்பிகளும் தங்களுக்குத் தங்களை தெரியாமல் இருப்பதிலுலேயும் சுகதுக்கங்களை அனுப விக்கிறார்கள் என்று வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். இல்லாவிட்டால் எல்லாம் வேஷம் ஆகும். வால்மீகி நடிக்கிறார்கள் என்று வர் ணிக்காமல் அனுபவிக்கிறார்கள் என்று வர்ணிப்பதிலுலேயும் தெரியாது யாருக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம். அதனுலேயே சூலம் இல்லாமல் இருக்கும்போது கொன்றுவிடமுடியும் என்ற ஸ்திரத்தாலும், விபரீத காலத்திலுலேயே அவனுக்கு சூலம் கொண்டு வரத்தோன்றவில்லை என்று வால்மீகி வர்ணித்த தாலும் அவனுக்கு அழிகிற காலம் வந்துவிட்டதாலும், அப்படி வந்தாலும் சத்துருக்னன் தவிற மற்றவரால் கொல்ல முடியாதவ னுதலாலும் லவணாஸுரன் அதர்மிஷ்டனுதலால் அடிபட்டவன் என்ற தீர்மானத்தாலும், அதற்காகவே ராகவனும் நாராயண ஸ்திரத்தை கொடுத்தனுப்பியதாலும் சத்ருக்னன் கொன்றுவிடு வான் என்ற ஸ்திரமாதலாலும் லவணன் உயிரோடு இருக்கும் போது வட மதுரையை சத்ருக்னனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததாலும் தான் ராவணனை அழிப்பதாய் பிரதிக்ஞை செய்து இருப்பதாலும் எப்படிப்பட்ட வரப்பிரஸாதத்துடன் இருந்தா லும் அவன் அதர்மிஷ்டன் ஆதலால் கொன்றுவிடமுடியும் என்ற ஸித்தாந்ததாலும் விபீஷணனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தை ராவணன் உயிருடனிருக்கும்போது லக்ஷ்மணனுல் பட்டாபிஷே கத்தை செய்வித்தாரே தவிற தன்னை பரமாத்மா என்று எண் ணிக்கொண்டு செய்ததாய் கவி சொல்லாததால் ராகவாதிகளுக்கு தங்களுக்கு தங்களைத் தெரியாது என்ற ஸித்தாந்தம். இதனுல் பதினுலாவதும் பூர்வபக்ஷமாய்விட்டது. இப்படி வால்மீகி ராமனைத் தனக்கு தெரியாது என்று ஸ்தாபிக்கிறார். இனி மூன் ச்லோகங்கள் பூர்வபக்ஷமாகும் அழகை கவனிப்போம்:—முதலா வது, பரசுராமன் ராமனை ஸ்துதித்தால் ராமனுக்கு தெரியும் என்று சொல்வது பொருத்தமல்ல என்று ஏற்கனவே பூர்வபக்ஷ மாகிவிட்டதால் இங்கு சொல்லவில்லை.

ராகவன் அகல்யாதேவி சாபவிமோசனம் அடைந்ததால் தன்னை பரமாத்மா விஷ்ணு என்றறிந்தார் என்று சொல்ல இடமில்லை. ஏனெனில் தான் தர்மத்தில் இருப்பதால் இது விசித்ரம் அல்ல. உத்தமர்கள் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தில் இருந்தால் யாரும் யாருக்கும் எந்த பதவியும் கொடுக்க முடியும் என்றும் சாபத்தையும் விமோசனம் செய்ய முடியும் என்றும் உதாரணமாய் ஆகாசத்தில் பகீரதனால் கொண்டுவரப்பட்ட கங்கையானது செல்லும்போது சாபமடைந்திருந்த ஸகலரையும் சாபத்தை போக்கி உத்தம லோகத்தை கொடுத்துக் கொண்டு செல்லுகிறது என்று சொல்லியிருப்பதாலும் சுவேத மஹாராஜன் தன் பிரேதத்தையே தான் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தவன் அகஸ்தியரை தரிசித்து அவருடைய கிருபையால் சாபவிமோசனமாகி உத்தமமான ரூபத்தை அடைந்து உம்மால் எனக்கு சாபவிமோசனம் என்று சொல்லி ஸ்வர்க்கம் சென்றான் என்று இருப்பதாலும் இதனால் அவரும் தன்னை பரமாத்மாவாக எண்ணவில்லை இந்த ராமனே விராதனைக் கொன்றபோது அந்த விராதன் தேவதா ரூபத்தை அடைந்து ராமனைப் பார்த்து, எப்பொழுது ராமன் உன்னைக் கொல்லுவரோ அப்பொழுது உனக்கு ஸ்வரூபம் வரட்டும் என்று சொல்லியிருந்ததால் உம்மால் எனக்கு சாபவிமோசனமாகிவிட்டது என்றபோதும் ராமன் தன்னை பரமாத்மா என்று எண்ணிக்கொள்ளாமல் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொருவரால் சாபவிமோசனமாதலால் அதனால் அவரவரும் தங்களை பரமாத்மா என்று எண்ணமுடியுமா—அதனால் அவர்கள் உத்தம புருஷர்கள் என்ற மட்டில்தான் ஸ்திரமாதலால் அகல்யை உத்தம ரூபத்தை அடைந்ததால் தன்னை விஷ்ணு என்று அறிந்து இருக்கிறார் என்று சொல்ல இடம் இல்லை. தவிற கபந்தவதமானதும் அவனும் உம்மால் எனக்கு சாபவிமோசனம் என்றதால் அதையும் ஸகஜமாய் எண்ணுவதால் இவர் தன்னை பரமாத்மா விஷ்ணு என்று எண்ணவே இல்லை என்பது ஸ்திரம். இதனால் இரண்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

ராகவன் கைகயீயைப் பார்த்து நான் பணத்தாசை பிடித்தவனல்லன் லோகத்தில் வஸிப்பதற்கும் இச்சையுள்ளவனல்லன்

நீர் என்னை ரிஷிகளுக்குத் துல்யனையும் தர்மத்தை பிரதானமாக உடையவனையும் தெரிந்துகொள்ளும் என்றதால் ராமனுக்கு தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரியும் என்பது எப்படி பொருந்தும்: ராமன் சொல்லும் இடத்தை கவனித்தால் இந்த கைகயீதேவி யானவள் ராகவனைப் பார்த்து நீ எது வரையில் வநம்போக இல்லையோ அயோத்யாகாண்டம் 19-ம் ஸர்க்கம் 16-ம் ச்லோகம் 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑌨𑍍 । 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥ என்று அது வரையில் உன் பிதா எழுந்திருக்கமாட்டார் சாப்பிடமாட்டார், ஸ்நானம் செய்யமாட்டார் என்று கைகயீ சொன்னதும் ராஜாவானவர் அடுத்த ச்லோகத்தில் 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌕𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃 । 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌿𑌤𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌪𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌹𑍇𑌮𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑍇 என்று அவளை திரஸ்கரித்து கஷ்டம் என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆஸனத்தில் மூர்ச்சையாகிவிட்டதை ராகவன் கண்டு அப்பாவை உபசரித்துவிட்டு அவளுடைய கடுமையான வார்த்தையால் அப்பொழுதே வனம் செல்லுபவராய் பூஜிக்கத்தகாத அவளைப் பார்த்து நான் பணத்தாசை பிடித்தவனல்லன், என்று குறிப்பிட்டார். இவள் பிதாவை படுத்தின பாட்டைக் கண்டு பிதா பட்ட கஷ்டத்தையும் கண்டு ஸர்வத்திலும் வெறுப் புற்றவராய் இவள் இந்த ராஜ்யத்திற்காக, இந்த ஸம்பத்துக்காகத் தானே இந்த பாடுபடுகிறாள். இவள் பணத்தாசை பிடித்தவள் என்று இவருக்கும் தெரியுமானபடியினால் முதலிலேயே தனக்கு, ராமனுக்கு சொல்லிரண்டில்லை என்று சொல்லியிருந்தும் இவள் கேட்டிருந்தும் மறுபடி பிதாவை தவிக்கும்படி செய்ததால்தான் இதை, அதாவது தான் ஆஸ்தை உடையவரல்ல என்று வெளிப் படுத்தினாரே தவிற வேறல்ல இதில் எனக்கு ஆஸ்தையுமில்லை. இந்த லோகத்தில் எனக்கு இருக்க இஷ்டமும் இல்லை. காட்டில் ஸர்வத்தையும் விட்ட ரிஷிகள் எப்படியிருப்பார்களோ அப்படி என்னும், எனக்கு தர்மம் பிரதானம் என்றும் என் சொல்லுக்கு இரண்டில்லை என்றதை ஸ்தாபிக்கவும் அப்பா வார்த்தைப்படி காட்டுக்கே போவேன் என்றதால் இப்படி ஸர்வத்தையும் வெ

றுத்துப் பேசப்பட்ட இந்த வார்த்தையால் தன்னைத்தெரியும் என்று சொல்ல இடம் இல்லையாதலால் மூன்றாவதும் பூர்வ பக்ஷம்.

ராகவன் பரதனை நீ என்னைத்தொட்டு ஆசமனம் செய் என்றதால் தன்னை அறிந்து கொண்டார் என்பதில்லை ஏனெனில் பரதன் அதர்மத்தைச் செய்துவிட்டதால் யார் நிமித்தமாய் அதர்மம் செய்யப்பட்டதோ அவர்களைத்தொட்டு நமஸ்கரித்தால் அந்த அல்பமான அதர்மமானது விமோசனமாகும் என்று ராமன் தன் தம்பி பரதன் மஹா தர்மிஷ்டனாதலால் தன்னிடத்தில் இருக்கும் பக்தியால் தன்னை அழைத்துப்போவதற்காக அதர்மத்தில் பிரவர்த்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டதால் அது கூடாது இது நமக்கு தகுந்தது அல்ல என்று சொல்லி அந்த அதர்மத்தில் இருந்து உடனே அவனுக்குப் பரிஹாரம் செய்யவேண்டும் என்று அவனை எழுந்திரு என்று சொல்லி தான் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால்தான் அதர்மத்தையே செய்வதில்லையாதலால் அவன் தன் நிமித்தத்தில் அதர்மம் செய்ய ஆரம்பித்ததால் தன்னைத் தொட்டால் அந்த அதர்மம் போகும் தொடு என்றாரே தவிற தன்னை அறிந்துகொண்டே சொல்லவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமாதலால் நாலாவதும் பூர்வபக்ஷம். ஸீதையை ராவணன் கொண்டுபோனதும் ராமன் அதிகோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு ஸீதையை எடுத்தவன் எவனாயிருந்தாலும் கொண்டுவந்து விட்டாலாகிவிட்டது இல்லாவிட்டால் ஸர்வலோகத்தையும் அழிப்பேன் என்று ராமன் கர்ஜ்ஜிக்க அப்பொழுது ஸகலரும் பயப்பட்டார்களே இதனாலும் ராமன் தன்னை அறிந்து சொன்னார் என்பதற்கு இடமில்லை ஏனென்றால் கொண்டுவந்துவிடாவிட்டால் ஸர்வலோகத்தையும் அழிப்பேன் என்றாரே இவருக்குத்தான் சொல் இரண்டில்லையே அப்படியிருக்க ஸீதையை யாருமே கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லையே பிறகாவது ஸர்வலோகத்தை அழித்தாரா இல்லையே ஏன்? இங்குஎன்ன வால்மீகி வர்ணிக்கிறார்எனில், இவர் பத்னியைப் பிரிந்த வியோகம் பொருக்கமுடியாமல், ஆச்ரம ஸமீபத்தில் ராக்ஷஸன் அடியும் கண்டுவிட்டதால் எவனோ எடுத்தானல்லவா என்று தேவியைப் பிரிந்த வியோகத்தால் வரவழைத்

துக்கொண்ட கோபத்தால் விலலாப ஸுது:கித: என்று புலம்பினார் என்றார். அதனால் கோபத்தால் சொன்ன வார்த்தைக்கு மதிப்பில்லை என்று ஸ்தாபித்ததாலும் தவிரவும் வால்மீகி ஏற்கனவே இவர் அஸ்திரம் தொடர்ந்ததால் காகாஸுரன் மூன்று லோகத்திலும் ஓடி ரக்ஷிக்கிறவர்கள் இல்லாமல் இவரிடமே திரும்பிவந்ததையும் அறிந்து இருப்பவர் ஆதலால் ராமன் தன்னிடம் உள்ள பௌருஷத்தையே சொன்னாரே தவிற வேறு இல்லை என்பதாலும் விச்வாமித்ரர் பலாதிபலா மந்திரத்தை உபதேசித்துவிட்டு மூன்று லோகத்திலும் உனக்குமேல் பலசாலி கிடையாது என்றும் பாலகாண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 14-ம் ச்லோகம் த்ரிஷு லோகேஷு வை ராம ந பவேத் ஸத்ருசஸ்தவ। ந பாஹ்வோ: ஸத்ருசோ வீர்யே ப்ருதிவ்யாமஸ்தி கச்சந। என்று மூன்று லோகத்திலும் உனக்குமேல் யாருமே கிடையாது, பூலோகத்தில் கைபலத்தில் யாருமே கிடையாது என்று அநுக்ரஹம் செய்து இருப்பதாலும் இதை வால்மீகி அறிந்து இருப்பதாலும் அதையே ராமன் சொன்னதாலும் பௌருஷமுள்ளவன் பௌருஷத்தைச் சொன்னது விசித்திரமல்ல ஆதலாலும் இப்பொழுது சொன்ன பிரகாரம் பத்னியை பிரிந்த வியோகத்தால் உண்டான கோபத்தால் சொன்னதால் கவி இது அங்கீகரிக்க தகுந்ததல்ல என்றதால், இதனால் ஐந்தாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

ராகவன் ஸீதை காணாமல்போனதும் வியோகம் பொறுக்காமல் பலவிதமாய் கதறிவிட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஸீதை காணாமல்போய்விட்டதால் ராமன் பிராணனை விட்டுவிட்டான் என்று அம்மா கௌஸல்யையிடம் போய்சொல்லிவிடு என்றும் சொல்லி பலவிதமாய் ராமன் கதறினதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் ஸமாதானம் செய்கிறார். அதில் உமக்கு ஞானத்தை உண்டு பண்ணிவிடுகிறேன் என்றால் ராமனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்கிறார்- இவருக்கு இவரை தனக்கு விஷ்ணு பாகம் என்று தெரியாதபோது ராமருக்கு அவர் விஷ்ணு என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? தன்னைத் தனக்குத் தெரிந்த பிறகல்லவா மற்றவரைச் சொல்லமுடியும், லக்ஷ்மணருக்கு எப்படி ராமனை நீ விஷ்ணு என்று தெரிந்துகொள் என்று சொல்லமுடியும். விஷ்ணு

பலத்தின் பாதி பாகத்தில் அவதரித்து இருக்கும் ராகவனுக்கே தன்னைத் தெரியாதபோது விஷ்ணு பலம் கால் பாகத்தில் பிறந்த லக்ஷ்மணனுக்கு எங்கிருந்து தெரியப்போகிறது. அப்படியிருக்க இவர் அவருக்கு விஷ்ணு என்று தெரிந்து கொள்ளும் என்ற ஞானத்தைப் புகட்டினார் என்றால் எப்படிப் பொருந்தும். தவிற ஓர் விஷயம். வீரனை லக்ஷ்மணன் ராமராவண முதல்நாள் யுத்தத்தில் வீ ர ன ராவணனை எதிர்த்துவிட அப்பொழுது ராவணன் கோபித்து ஓர் உக்ரமான பிர்ம்ம சக்தியை லக்ஷ்மணன் பேரில் பிரயோகித்துவிட அது லக்ஷ்மணனை அடித்துத் தள்ளிவிட உடனே ராவணன் இந்த லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு போய்விட்டால் ராமனுக்கு பிராணன் போய்விடும் என்று அதற்காக வில் முதலியவற்றை ரதத்தில் வைத்துவிட்டு அடிபட்டுக் கிடக்கும் லக்ஷ்மணன் ஸமீபம் வந்தான். அப்பொழுது லக்ஷ்மணனை அசைக்க ஆரம்பித்தான். இப்படி இவன் அசைப்பதற்கு கிட்டே வந்தபோது லக்ஷ்மணன் பிரக்ஞை இல்லாமல் இருக்கிறார். ராவணன் தூக்கவந்து இருக்கிறான் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. இப்படி இருக்கும் நிலையில் அந்த லக்ஷ்மணன் யுத்தகாண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம் 113-ம் ச்லோகத்தில் ஶக்த்யா ப்ராஹ்ம்யா து ஸௌமித்ரிஸ் தாடிதஸ்து ஸ்தனாந்தரே । விஷ்ணோரசிந்த்யம் ஸ்வம் பாகமாத்மானம் ப்ரத்யனுஸ்மரத் । என்று பிர்ம்ம சக்தியினால் லக்ஷ்மணன் மார்பில் அடிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு தனக்கு உள்ள விஷ்ணுவினுடைய சிந்திக்கமுடியாத பாகத்தை எண்ணினார். இதே ச்லோகம் மறுபடி 124-ம் ச்லோகத்தில் விஷ்ணோர்பாகமமீமாம்ஸ்யமாத்மானம் ப்ரத்யனுஸ்மரத் என்று விஷ்ணுவினுடைய சிந்திக்கமுடியாத பாகத்தை எண்ணினார் என்று இருக்கிறது. இப்பொழுது லக்ஷ்மணனுக்குத் தெரிந்ததே எனில் இதிலும் தெரியவில்லை என்று ஸ்தாபனம். எப்படி என்னில் அந்த பிர்ம்ம சக்தியால் அடிபடுவதற்கு முந்தி லக்ஷ்மணனுக்குத் தெரியவே தெரியாது. பிறகு தெரிந்ததால் தான் சரீரம் அபார கனமுள்ளதாகி ராவணனால் தூக்கமுடியாமல் போய்விட்டதாயும் பிறகு ஹநுமானுக்கு பரம பக்தியினாலும்

ஸுஹ்ருத் பாவத்தாலும் இலேசானது. ராமரிடம் வந்தபிறகு மறுபடி அந்த தன்மையில் இருந்தது பிறகுதான் அந்த சக்தி லக்ஷ்மணன் மார்பைவிட்டு ராவணன் கைக்குத் திரும்பினது. பிறகு லக்ஷ்மணன் அந்த பிர்ம்ம சக்தியினுல் விஷ்ணுபாகம் தனக்கு உண்டுயென்று ஸ்மரிக்கும்படி பண்ணப்பட்டவரான படியால் அது மார்பைவிட்டு போனதும் அந்தவிஷ்ணுபாகத்தை எண்ணிக்கொண்டு இருந்ததால் அந்த பிர்ம்ம சக்தியால் மார் பிளப்புண்டவர் அந்தஸ்மரணையால் காயம் இல்லாதவராயும். வ்யதையில்லாதவராயுமாகி சொஸ்தமானுர். இப்படி ஸ்வஸ்த மான க்ஷணத்திலேயே அந்த விஷ்ணு பாகத்தை மறந்து விட்டார். இதற்கு பிறகு இவருக்கு ஸ்வர்க்கம்போகும் பரி யந்தம் தெரியவேயில்லை. ஆதலால்தான் ராம ராவண கடைசி நாள் யுத்தத்தில் ராவணன் தனக்கு மாமனுரானமயனுல் கொடுக் கப்பட்ட அற்புத சக்தியை லக்ஷ்மணன் பேரில் போட அப் பொழுது லக்ஷ்மணன் அடிபட்டு கீழே விழுந்தார். அங்கு இவர் விஷ்ணு பலத்தை ஸ்மரித்தான் லக்ஷ்மணன் என்று வால்மீகி சொல்லவில்லை. அங்கு காயம் மாறுவதற்கும் ஆறுவதற்கும் சஞ்சீவி பர்வதம் வந்து அதனுல்தான் பிழைக்கவேண்டி வந்தது. அது பிர்ம்ம சக்தி இது மயசக்தி. இரண்டுக்கும் அடிக்கும் யோக்யதை உண்டு. பிர்ம்ம சக்தி லக்ஷ்மணன் விஷ்ணு பாகத் துடன் பிறந்து இருப்பதால், எதிராளி உயிரை வாங்கக்கூடிய அந்த சக்தி, அவரை அறிந்து இருப்பதால் அவரைக் கொல்லா மல் அவருக்கு விஷ்ணு பாகம் உண்டு என்று காட்டிவிட்டு சென்றது. இப்படி அஸ்திர சஸ்திரங்கள் செய்யுமா எனில் ராவணன் நீலன் பேரில் அவன் வதத்திற்காக பிரயோகித்த அக்னியாஸ்திரமானது நீலனை அடித்ததே தவிர அவனை எரிக்கவில்லை. ஏனென்றுல் அக்னிபுத்ரன் (அக்னிபுத்ரன் நீலன் என்று பாலகாண்டத்தில் வானரர்கள் உற்பத்திக் கட்டத்தில் இருக்கிறது) அவனுதலால் எரிக்கப்படவில்லை என்று யுத்த காண்டம் 59-ம் ஸர்க்கத்தில் குறிப்பிட்டதாலும் இந்த யோக் யதை அஸ்திர சஸ்திரங்களுக்கு உண்டு என்று இக்கிரந்தம். ஆனுல் அஸ்திர சஸ்திரங்களுக்கு முக்தி கொடுக்கும் யோக்யதை

உண்டு என்று கிடையாது இக்கிரந்தப்படி யாருடையதற்கும் கிடையாதென்றே ஸித்தாந்தம். ஆத்லால் மயசக்தி லக்ஷ்மணனை அடித்ததே தவிர அவருக்கு ஒரு விதத்தையும் ஞாபகப்படுத்த அதற்கு சக்தி கிடையாது. அது மாயாஸம்பந்தம். அதனால் தான் பிழைக்க ஸஞ்சீவியும் வேண்டியிருந்தது. மயகல்பிதமான சக்தியை ராமன் கண்டு அதன் தன்மையை கவனித்து அந்த சக்தியை சபித்தார். என் தம்பிக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும் உன் எண்ணம் அதாவது என் தம்பியை கொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒழியட்டும், உன் யத்னம் ஒழியட்டும் என்று சபித்ததால்தான் அது லக்ஷ்மணன் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு போகமுடியாமல் அப்படியே மார்பை பிளந்துவிட்டு மார்போடு மார்பாக நின்றுவிட்டது. அதனால்தான் பிழைக்க ஸஞ்சீவியும் வேண்டியிருந்தது என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. ஆதலால் பிர்ம்ம சக்தியால் அடிபட்ட காலத்தில் லக்ஷ்மணன் அந்த விஷ்ணு ஸ்மரணையினலேயே சொஸ்தமானர் என்று ஸ்பஷ்டம். இந்த எண்ணம் அடிபடுவதற்கு முந்தியில்லை. சொஸ்தமாகி எழுந்த பிறகும் இல்லை. புண்ய லோகம் போகும் பரியந்தமும் இல்லை. ஆதலால் லெக்ஷ்மணனுக்கு தெரியும் என்று எப்படிச் சொல்வது? (தவிற இந்த லக்ஷ்மணனுக்கு இந்த எண்ணம் ஏன் வந்தது ஏன் போச்சு என்பதை கவனிக்கும்போது ராமனுக்கு அபர பிராணன் லக்ஷ்மணனனபடியால் ராவணன் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டுபோய் விட்டால் ராமன் அவனைப் பிரிந்ததால் பிராணனை விடுவன் என்றே கவி குறிப்பிட்டார். பிந்தி லக்ஷ்மணன் அடிபட்டபோது அவருக்கு இவர் கதறினர், தவிற புண்யலோகம் செல்லும் கட்டத்தில் கால புருஷ நிமித்தத்தில் லக்ஷ்மணனை ராமன் தியாகம் செய்துவிட்டதால் உடனே லக்ஷ்மணன் புண்யலோகம் அடைய லக்ஷ்மணனை பிரிந்ததும் நான் இனி இருக்கமாட்டேன் என்று ராகவன் உத்தரகாண்டம் 118-ம் ஸர்க்கத்தில் 3-ம் ச்லோகத்தில் அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம் ॥ என்று நான் இப்பொழுதே லக்ஷ்மணனல் அடையப்பட்ட கதியை அடைகிறேன் என்று கிளம்பிவிட்டதால் ராமனுக்கு லக்ஷ்மண வியோகம் இல்லாமல் இருப்பதற்காகவே அந்த பிர்ம்மசக்தி

தன் யோக்யதையின்படி அடித்து பிறகு அவருக்கு விஷ்ணு ஞாபகத்தைக்கொடுத்து அந்த ஞாபகத்தால் அக்காயங்களும் இல்லாமல் இருக்கும்படிசெய்தது என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் லக்ஷ்மணனுக்கே தெரியாதபோது இவர் அவருக்கு ஞானத்தை எங்கிருந்து கொடுப்பார் விஷயம் என்னவென்றால் உத்தமபுத்தியுடன் கூடின நீர் அடியோடு உத்தமமான உம்முடைய ஞானத்தை (புத்தியை) இழந்து புலம்பினால் என்ன செய்வது, உமது பராக்ரமம் என்ன, யோக்யதை என்ன வேதாதிகளாலும் சாஸ்திரங்களாலும் அறிந்த ஞானம் என்ன, இவ்வளவையும் விட்டு இப்படிக் கதறலாகுமோ. தவிற கோபத்தை யடைந்து ஸர்வ லோகத்தை அழிக்கிறேன் என்றால் குற்றம் செய்தவன் எவனோ ஒருவன்தானே. ஒருவனுக்காக உலகத்தை அழிப்பானேன். இவ்விஷயங்களெல்லாம் உமக்கு தெரியாதா, அதிதுக்கத்தாலும் அதிகோபத்தாலும் இப்படி புலம்பலாகுமா நீர் உம்மை, இப்படிப்பட்ட பலமுள்ளவன், இப்படிப்பட்ட யோக்யதை உள்ளவன் என்று அப்படியல்லவோ எண்ணவேண்டும். புருஷச்ரேஷ்டரே நீர் சீக்கிரத்தில் சீதாபஹாரணம் செய்த பாபியை அழிப்பதற்கு யத்னம் செய்யும் என்று ஸமாதானம் செய்யும் இந்த வாக்யங்கள் ஒரு நாளும் விஷ்ணு ரூபத்தை ஞாபக படுத்தினது என்று சொல்ல பொருந்தாது என்று ஸ்பஷ்டமாவதால் ராமனுக்கு தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரியாது என்று ஸ்பஷ்டம். இதனால் ஆறுவதும் பூர்வபக்ஷம்.

ராமன் ஜடாயுவை உத்தேசித்து தான் ஸத்யத்தால் ஸர்வ லோகத்தையும்ஜயித்து இருப்பதால் அதனால், புண்ணியலோகம் கொடுத்ததால் தன்னைத்தெரிந்து கொடுத்தார் என்பதில்லை. ஏனெனில் விஷயத்தைக் கவனிப்போம். இவர் ஜடாயுவைப் பார்த்து யாகம் செய்தவர்களுக்கு எந்தலோகமோ அக்னிஹோத்ரம் செய்தவர்களுக்கு எந்த லோகமோ யுத்தத்தில் புறமுதுகு காட்டாதவர்களுக்கு எந்த லோகமோ பூதானம் செய்தவர்களுக்கு எந்த லோகமோ அப்படிப்பட்ட உத்தம லோகங்களை என்னால் கொடுக்கப்பட்டு நீர் அடையும் என்றார். இது இவர் கொடுத்தது விசித்திரமே அல்ல (அவரவர்கள் தங்கள்

தர்மத்தில் இருந்தால் யாருக்கும் எதையும் கொடுக்கமுடியும் என்று இக்கிரந்தம்.) இக்கிரந்தத்தில் தபஸால் கொடுக்கலாம், ஸத்யத்தால் கொடுக்கலாம் தர்மத்தால் எந்த லோகத்தையும் கொடுக்கலாம் என்கிறார். ராகவன் கொடுத்ததுபோல் மற்றொருவர் கொடுக்கிறார். அதை கவனிப்போம். தசரதன் வேட்டைக்குச் சென்றகாலத்தில் காட்டில் இராத்திரிகாலம் ஸரயூநதியில் வரும் மிருகங்களை அடிக்கலாமென்று தங்கியிருக்க அப்பொழுது கேட்ட சப்தத்தால் யானை ஜலம் குடிப்பதாய் எண்ணி சப்தவேதியான பாணத்தைவிட்டபோது, அது தீர்த்தம் எடுத்துக்கொண்டு இருந்த ரிஷிகுமாரன் மார்பில் பாய்ந்துவிட அதனால் அவன் கதறிவிட தசரதன் தெரியாமல் அடித்ததாய்ச் சொல்ல அவன் இங்கு என் மாதா பிதாக்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களிடம் இந்த தீர்த்தத்தைக் கொடுத்து என் கதியைச் சொல்லும் என்று சொல்லி பிராணனை விட்டுவிட தசரதனும் அவர்களிடத்தில் விஷயத்தைச் சொல்ல அப்பொழுது அவர்கள் அப்பிள்ளைக்கு கர்மாவைப்பண்ணி அப்பிள்ளைக்குப் புண்யலோகத்தையும் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் எந்த லோகத்தை கொடுத்தார்கள் என்றால் அயோத்யா காண்டம் 64-ம் ஸர்க்கம் 41-ம் ச்லோகம் முதல் 45-ம் ச்லோகம்வரையில்

ஸ்வர்க்கம் யதாவத் நிஹிதம் வாவகூஉணா । தெநஸத்ய ந ஹ்யாமா யெ லொகாஸ்ஸயொயிநாம் । யாந்தி ஶூராக தி ஶ்ரீமாந் யாம்ச ஸம்ராஜெ நிவதிஉநः । ஹதாஸ்ஸிஉவாः வ்ரத மதிம் தாம் வரஉாம் வ்ரஜ । யாம் மதிம் ஸமஸ்த ஶைஸ்தா தீர்வொ ஜநதாம் வரஉாம் வ்ரஜ । யாம் மதிம் ஸஹஸ்ர ப்ரதாஸ்ஸாம் ஶூலவ்ரதக । யாம தி ஸவஉஸாயதிநாம் ஸாய்யாதவஸாவயா । யாஹிஉ ஸ்ராஹிதா ஹ்ரெகவதீவ்ர தஸ்ய ச । ஹாஸஹஸ்வ்ர உாதவ ணாம் யாயா ஶூஶ்ரூதாஉவி । தெஹநாஸகூதாம் யாவதாம் மதிம் ஶூவ்ரதக । நஹிவ்யாங்கஉஜாதः ஶூத்ர கூஶூரம் மதிம் । என்று அந்த மாதா பிதாக்கள் அந்த பிள்ளையைப் பார்த்து நீ இந்த தசரதனால் கொல்லப்பட்டபடியால் பால்யத்தில் அகாலத்தில் பிராணனை விட்டதால் நீ நரகத்தை அடையவேண்டாம் நாங்கள் உனக்கு ஸத்யத்தினால் புண்ய

லோகம் கொடுக்கிறோம். மழை முதலிய சஸ்திராதிகளைக் கொண்டு யுத்தம் செய்து யுத்த காலத்தில் அடிபட்ட வீரர்களுக்கு எந்த லோகமோ யுத்த காலத்தில் புறமுதுகு காட்டாதவர்களுக்கு எந்த லோகமோ, யுத்த களத்தில் எதிர்முகமாய் அடிபட்டவர்களுக்கு எந்த லோகமோ அந்த லோகத்தை நீ அடை. ஸகர சக்ரவர்த்தி எந்த லோகம் அடைந்தானே சிபிசக்ரவர்த்தி எந்த லோகமடைந்தானே திலீபசக்ரவர்த்தி எந்த லோகமடைந்தானே ஜநமேஜயராஜா எந்த லோகமடைந்தானே (பாரத ஜநமேஜயன் அல்ல வேறு) நஹுஷ மஹாராஜன் (பாரத நஹுஷன் அல்ல வேறு) எந்த லோகம் அடைந்தானே அந்த லோகத்தை நீ யடை. ஸர்வ ஸாதுக்களுக்கும் எந்த லோகமோ அத்யனத்தினால் எந்த லோகமோ, தபஸினால் எந்த லோகமோ, பூதானம் செய்தவனுக்கு எந்த லோகமோ, அக்னிஹோத்ரம் செய்தவனுக்கு எந்த லோகமோ, ஏகபத்னி விரதமுள்ளவனுக்கு எந்த லோகமோ, ஏராளமான கோதானம் செய்தவனுக்கு எந்த லோகமோ, குருவை ஸேவிக்கிறவர்களுக்கு எந்த லோகமோ, தேஹத்தில் ஆஸ்தையைவிட்டு விளங்கிவரும் யோகிகளுக்கு எந்த லோகமோ இந்த லோகங்களை நீ யடையக்கடவாய் என்றார்கள். உடனே அந்த முநிபுத்ரன் திவ்ய ரூபத்துடன் இந்திரனுடன் கூடினவனைக் கொண்டு ஸ்ரீமத்ராமாயண ஹக் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறவனைக்கொண்டு அந்த மாதாபிதாக்களை ஸமாதானம் செய்து உங்கள் கைங்கர்யத்தால் இந்த லோகம் அடைந்தேன் நீங்களும் என் இடத்தை அடையுங்கள் என்று சொல்லி ஸ்வர்க்கம் சென்றான். இவ்வளவினாலும் இவ்வளவு லோகமும் ஸ்வர்க்கம் என்றுதான் அர்த்தம். இதே லோகத்தைதான் ராமனும் ஜடாயுவுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். இவர்கள் இந்த பிள்ளைக்குக் கொடுத்ததைக் காட்டிலும் ராமன் ஜடாயுவுக்கு கொடுத்ததில் ஒரு விசேஷத்தையும் காணோமே. அப்படியிருக்க இந்த லோகங்களை கொடுப்பதற்காகவா ராமன் தன்னை விஷ்ணுவென்று எண்ணினார்? இது எவ்விதத்தில் பொருந்தும். ராமன் எப்படிக் கொடுத்தார் என்றால் வால்மீகி ராமனை ஸத்யஸந்தனாய் ஸ்தாபித்திருப்பதால் இக்கிரந்தத்திற்கும்

ஸத்ய ஸந்தம் என்றும் ராமனே ஸத்யமூர்த்தி என்றும் ராமன் இருந்த அயோத்திக்கும் ஸத்யம் என்று ஒரு பெயரென்றும் வால்மீகி குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் நான் என் ஸத்யத்தைவிட மாட்டேன் என்றதாலும் ராவண வதம் ஆனதும் வால்மீகியும் [illegible] ரராஜ ! என்று ராகவன் சத்ருவைக்கொன்று தன்னுடைய பிரதிக்ஞையை ஸ்தாபனம் செய்து ஸ்வஜனத்துடன் விளங்கினார் என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் கவி அபிப்ராயத்தையும் தசரதர் ஸத்யத்தால் ராமன் ஸர்வ லோகத்தையும் ஜயித்து இருக்கிறார் என்றதாலும் முக்ய பிரமாணம் கவி வாக்யமாதலாலும் ராமனே தன் வாக்கினாலும் ஸத்யத்தைக் காட்டிலும் மேல் பதமே கிடையாது என்றும் ஸ்தாபித்திருப்பதாலும் அதையே வால்மீகியும் அப்படியே குறிப்பிடுவதாலும் ராமன் ஸத்யத்தாலேயே ஜடாயுக்கு புண்யலோகம் கொடுத்தாரென்று ஸ்தாபித்து இருப்பதால் தன்னைத் தெரிந்து கொடுத்தார், விஷ்ணுவென்று அறிந்துகொண்டு கொடுத்தாரென்பது எப்படி பொருந்தும் ? தவிர அபுநராவர்த்திநாம் வைகுண்டமென்றும் வராது. தவிர வைகுண்டத்தை அடையுமென்று ஒரே வார்த்தையாய் சொல்லுவதைவிட்டு யாகம் செய்தவாளுக்கு எந்த லோகமோ என்று தனித்தனியாய் குறிப்பிட்டு பிறகு வைகுண்டம் என்றால் இத்தனை லோகமும் வைகுண்டம்தானா எப்படி முன் சொன்னவர்களுக்கெல்லாம் எந்த லோகமோ என்று சொல்லி அபுநராவர்த்திநாம் என்றால் வைகுண்டம் திரும்பிவராத லோகம் வைகுண்டம் என்பது எப்படி பொருந்தும்? (ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு மதக்ரந்தமாதலால் அதைப்பற்றி விசாரணையில்லை. இது இக்கவியின் அபிப்பிராயம் அல்ல என்றமட்டும் பிரமாணம்) இக்கிரந்த ரீதியாய் அபுநராவர்த்திநாம் என்பதற்கு யுத்தத்தில் புறமுதுகாட்டாதவர்கள் என்றே அர்த்தம். ராகவன் ஸத்யத்தாலேயே புண்யலோகத்தை அளித்தாரென்று கவி சொல்லிவிட்டதால் அந்த ரிஷியும் பிள்ளைக்கு ஸத்யத்தால் கொடுத்திருப்பதாலும் புண்யலோகம் அளிப்பதற்கு தன்னை எண்ணவேண்டாமென்று கவி ஹ்ருதயமாதலாலும் ஸத்யத்தாலும் விச்வாமித்ரர் போல,

தபஸாலும் தர்மத்தாலும் கொடுக்க முடியுமென்று இக்கிரந்த மாதலால் ஏழாவது பூர்வபக்ஷம்.

இதுவும் ஸீதாவியோகம் பொறுக்காமல் துக்கப்படும் ராகவனை மேலும் ஸமாதானப்படுத்தும் வாக்யமே தவிற வேறில்லை. கவியும் இப்படி சோகத்தினால் சித்தம் இழந்திருக்கும் அவரை சோகத்தினின்றும் எழுப்புகிறார் என்றே குறிப்பிடுவதால் கவிஹ்ருதயம் ஆத்யந்தமே தெரியாதென்ற ஸித்தாந்தமாதலால் கவி, சித்தம் இழந்திருக்கும் அவருக்கு கவலையைத் தேற்றுகிறார் லக்ஷ்மணன் என்று குறிப்பிட்டதினாலேயே விஷ்ணு ஞாபகத்தை உண்டுபண்ணுகிறார் என்று சொல்லமுடியாது. இதன் பூர்வபக்ஷம் ஆறாவதை பூர்வபக்ஷம் செய்ததிலும் இருக்கிறது. முந்தியும் பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்டு இருப்பதினால் எட்டாவது பூர்வபக்ஷம். தவிற தேவதைகள் ராமஸ்தவராஜ ஸ்தோத்ரத்தில் பிரம்மாவுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். பிரம்மா அப்பொழுது ராகவனைப் பார்த்து யுத்தகாண்டம் 120 ஸர்க்கம் 7-ம் ச்லோகத்தில் கதம் தேவகணச்ரேஷ்டமாத்மானம் நாவபுத்யஸே। என்று நீர் தேவதைகளுக்குள் சிரேஷ்டன் என்று உம்மை ஏன் எண்ணவில்லை என்கிறார். இந்த வாக்யப்படி பிரம்மாவே இன்னம் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்றும் காட்டும்போது லக்ஷ்மணன் தெரிந்த அவருக்கு அவரை ஞாபகப் படுத்துகிறார் என்றால் எப்படிப் பொருந்தும். ஆதலால் இதனாலும் எட்டாவது பூர்வபக்ஷம். தவிற உத்தர காண்டத்தில் அகஸ்தியபகவான் ராகவனைப் பார்த்து 46-ம் ஸர்க்கம் 108-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்மாரயே த்வாம் ந சாஜ்ஞாப்யம் ஸ்மர்தவ்யம் நாராயணோஹ்யஹம்। என்று நான் நாராயணன் என்று நீர் ஏன் இன்னமும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மயங்கவேண்டாம். நீர் உம்மை நினைத்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லுவதால் இது பரியந்தமும் இவருக்குத் தெரியவில்லை என்றாகும்போது லக்ஷ்மணன் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறார் என்பது எப்படி? இதனாலும் எட்டாவது பூர்வபக்ஷம் மேலும் உத்தரகாண்டத்தில் ஸீதா பூப்பிரவேசம் ஆனதும் ராமன் ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டுபோன பூமிதேவியை அழித்து விடுகிறேன் என்று கர்ஜ்ஜிக்கும்போது பிரம்மா வந்துசேர்ந்து

110-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்மரஸ்வம் வஹ்வ்ருகம்ஹாவம் ஊம்த்ரம்ஊாஜித்ரு கஙஹ்ந। நவஜுக்ஸா ஊஹாபாஹொ ஸ்மா யெயஊ நூதஊம்। ஐஊம்ஊஹுதருழும் ஓஜுஷும் ஸ்மரஸ்வம் ஜநுவெஷ்ணவம்। என்று ஏ ராமா நீ இப்பொழுது உன்னுடைய பூர்வ பாவத்தை எண்ணிக்கொள் என்றார். முந்திய காரணத்தை, காரியத்தை எண்ணிக்கொள்ளென்றார். (இன்னது என்று வால்மீகி சொல்லவில்லை) இந்தவேளை தடுக்கமுடியாது. விபரீதமானது உனது வைஷ்ணவமான பூர்வ ஜந்மாவை ஷ்மரித்துக் கொள் என்கிறார் இதுபரியந்தமும் தெரியவில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். தெரிந்து இருந்தால் பிர்ம்மா ஸ்மரித்துக்கொள் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இப்படியே பூமிதேவி யும் நீர் இப்பொழுது கோபம் முதலியதை அடையாதேயும் நீர் பாக்கி கதையைக் கேளுமென்று அவரைக் குறிப்பிடுகிறாள். இதனாலும் இதுபரியந்தமும் அவரை அவர் தெரிந்துகொள் ளாமல் இருப்பதாய், நிச்சயமல்லவா? தெரியுமென்று சொன்னால் தெரிந்து இருக்கும்போது லெக்ஷ்மணர் தெரிந்து இருக்கும் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தினார் வைஷ்ணவதன்மையை என்பது பொருந்தாதாதலால் எட்டாவது பூர்வபக்ஷம்.

நான் நினைப்பேனேயாகில் பிசாசர்கள், தானவர்கள், யக்ஷர் கள், பூமியில் உள்ள ராக்ஷஸர்கள் ஸகலரையும் என் சுண்டு விரலால் அழிப்பேன் என்று சொன்னதால் தன்னை விஷ்ணு வாய் அறிந்து பேசுகிறாரென்பது பொருத்தமல்ல. ஏனெனில் இவர் இதுசொன்னது விசித்ரம் அல்ல ஸர்வ லோகத்திற்கும் நேரிடச்சென்று ஸர்வ தேவர்களையும் எதிர்த்து யுத்தத்தில் ஜயித்த் மஹா வீரனை ராவணனும் சும்ஹுகுமாநஸொஸாஊ என்று ஸீதையிடம் குறிப்பிடுகிறான். இது பௌருஷ லக்ஷணம். இது உண்மையே. இராவணன் சொன்னபடி கடைசிநாள் ராமராவண யுத்தத்தில் ராகவனை கையில் இருக்கும் வில்லை நழுவவிடும்படிசெய்து மாதலியையும் அடித்துக் குதிரைகளையும் நகரவொட்டாமல்செய்து ராமன் சரீரம் முழுமையும் சல்லடைக் கண்ணாகத்துளைத்து உக்ரமான 1000 பாணங்களால் ராமனை வாய்விட்டலறும்படி அடித்து ராமன் கிட்டேவந்து ராமனைப்

பிடித்தான் ராவணன் என்று வர்ணிக்கிறா வால்மீகி. அதாவது யுத்தகாண்டம் 103-ம் ஸர்க்கம் 24-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] । [illegible] । என்றும் சொல்லி மேலும் அதே ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] । [illegible] । என்று இப்படி விளங்கும் ராவணன் பத்துதலை இருபது கரங்களுடன் கம்பீரமாய் மைநாக பர்வதம்போல் நின்றான். இப்படி நின்ற அந்த ராவணனால் (இவ்வளவுதான உனது பராக்ரமம் என்று) அலக்ஷ்யம் செய்யப்பட்டவராய் யுத்தகளத்தில் ராவண பாணங்களை ஸஹிக்கமுடியாதவராக ஆனார் என்று வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். இப்படி ராவண பௌருஷம் இருக்க அவன் ஏன் ராமன் என் சுண்டு விரலுக்கு காணமாட்டான் என்று சொல்லமாட்டான்? எப்படி ராவணன் தனக்கு உள்ள பௌருஷத்தைச்சொன்னனோ அப்படியே ராகவனும்தான் காகாஸுரனுடன் கூடச் சென்ற அஸ்திரம் மூன்று லோகத்திலும் ஸஞ்சரித்து வந்து இருக்க எவராலும் தடுக்கமுடியாத பௌருஷத்துடன் கூடியவராதலால் அவரும் தன்னிடம் உள்ள பௌருஷத்தையே வெளிப்படுத்தின வராதலால் தன்னையறிந்துகொண்டு சொன்னார் என்பது ஒரு விதத்திலும் பொருந்தாது என்பது ப்ரத்யக்ஷமாவதாலும், ராமன் தூங்கும்போது இந்த விபீஷணன் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வதென்று தன்னிடம் சுக்ரீவன் சொன்னதால் அவனுக்கு அந்த பயமே இல்லாதிருக்கும்பொருட்டு தனது பௌருஷத்தை ராமன் வெளிப்படுத்தியதால் இதனுலும் தன்னை தெரிந்துகொண்டு சொன்னார் என்பது பொருத்தமில்லையாதலால் ஒன்பதாவது பூர்வபக்ஷம்.

ஸமுத்ரராஜன் வாராததால் வில்லைக்கொண்டுவா இவனை இப்பொழுதே அழிக்கிறேன் என்று சொன்னதும் தன்னிடத்தில் உள்ள பௌருஷ லக்ஷணமே. ராவணனைக்கண்டு [illegible] என்று ஸமுத்ரமும் அலை அடிப்பதில்லை என்று

இருக்கிறது. ராவணன் இருப்பிடத்தில் ஸூர்யன் அதிதாபத்துடன் விளங்கக்கூடாது பக்கத்தில் காற்று பலமாய் அடிக்கக் கூடாது என்று ராவண பௌருஷத்தில், எல்லாரும் [illegible]ப் படுகிறபோது ஏன் ராமன் ஸமுத்திரத்தை வற்றடிக்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடாது. பௌருஷம் [illegible] மானால் எதையும் செய்ய முடியும். ஆதலால் இது விசித்ரமில்லை. இதனாலும் ராமன் தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஸமுத்ரத்தை வற்றடிக்கிறேன் என்று சொன்னார் என்றால் பொருந்தவில்லையாதலால் பத்தாவது பூர்வபக்ஷம்.

மாயா ஸீதாவதத்தில் ராமன் அதிதுக்கத்தால் பிரக்ஞை இழந்து துக்கிப்பதால் அவர் ஸமாதானத்திற்காக இது சொல்லப்பட்டதால் ஞாபகப்படுத்தரார் என்பது பொருந்தாது. இது ஏற்கனவே எட்டாவதை பூர்வபக்ஷம் செய்ததிலும் ஆறுவதை பூர்வபக்ஷம் செய்ததிலும் பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. ஆதலால் இங்கு தனித்துச் சொல்லவில்லை. இதனால் பதினோராவதும் பூர்வபக்ஷம்.

இந்த அஸ்திரம் எனக்குத் தெரியும் பரமசிவத்திற்கு தெரியும் என்றால் தன்னைத் தனக்குத்தெரிந்து சொன்னார் என்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் இந்த அஸ்திரத்தை விச்வாமித்ரரிடத்தில் ராமன் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த மூல பல ஸேனையானது அளவிடமுடியாத ஏராள ஸேனையானபடியால் அத்தனையும் ஸம்ஹரித்துவிட்டு ராகவன் வானராதிகள் ஸகலரையும் பார்த்து இந்த அஸ்திரம் எனக்குத் தெரியும் பரமசிவத்திற்கு தெரியும். எனக்கு உபதேசித்த குரு விச்வாமித்ரருக்குத் தெரியும் என்று குறிப்பிடவில்லை. ஸர்வ ஸம்ஹாரம் செய்யும் மூர்த்தி பரமசிவனான அவராதலால் அவரைச்சொல்லி தான் ஸகல மூலபலத்தையும் ஸம்ஹரித்ததால் தனக்கும் தெரியும் என்று குறிப்பிட்டாரே தவிற வேறு அல்ல. விச்வாமித்ரர் பொறுமையை அவலம்பித்து தபஸ்வியாய் இருப்பதால் அவருக்கு தெரிந்து இருந்தாலும் அவர் ஒன்றும் செய்யப்போவதில்லையாதலால் அந்த அஸ்திரம் தனக்குத் தெரியும் பரமசிவத்திற்கு தெரியும் என்று குறிப்பிட்டதால் இதனால் தன்னை

விஷ்ணு என்று எண்ணினரென்று கவி சொல்லாதபோது சொன்ஞர் என்பது பொருந்தாதாதலால் இதனல் பனிரெண்டாவதும் பூர்வபக்ஷம். இதற்கு ஒரு உபமானம். ஹநுமான் தன் பிரபாவத்தைச் சொன்னபோது இந்த வேகம் எனக்கு உண்டு என் பிதாவுக்கு உண்டு என்ருர். அதாவது ஐவாஜாஈ-ஆவெ)வா என்ருர் இப்பொழுது இவருக்கு தன்னை யார் என்று தெரியும்? ஆதலால் இதுகள் பௌருஷ வார்த்தையாதலால் தன்னைத் தெரியவேண்டுமென்று கிடையாதாதலால் இதனுலும் பனிரண்டாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

தேவர்கள் ஸகலருடன் பரமேச்வரருடன் பிர்ம்மா ராமஸ்தவராஜ ஸ்தோத்திரத்தை ராமனை உத்தேசித்து செய்ய, ராகவன் தன்னைப் பார்த்து ஸ்தோத்திரம் செய்த பிர்ம்ம தேவனைப் பார்த்து, நான் என்னை தசரதன் பிள்ளை ராமனுகவே எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறேன் உமக்கு தோன்றினது நான் யார் நான் எங்கிருந்து எதற்காக வந்தவன் சொல்லும் என்ருர். (ஐடெ) என்கிற பதத்திற்கு நினைக்கிறேன் என்று ஸந்தேகமான அர்த்தம், அர்த்தமல்ல. எங்கும் இப்படித்தான் என்ற நிச்சயார்த்தமே. இந்த பதம் எங்கு எத்தனை இடத்தில் வந்திருக்கிறது என்று ஆத்யந்தம் பார்த்தால் இப்படியே நிச்சயார்த்தம் என்றே தெரியும்) ஏன் இப்படி கேட்டார் என்ருல் பிர்ம்மா தேவர்களுடன் ராமனை விராட்ரூபியாய் வர்ணித்துப் பேசியதால் நீர் என்னை இப்படி சொல்லிப் பேசுகிறீரே. நான் என்னை தசரதன் பிள்ளையாகவே எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறேன் நீர் என்னை இப்படிச் சொன்னதால் என்னைப்பற்றி யார் என்று சொல்லும் என்ருர். பிறகு ராமனை; பரப்பிர்ம்மம் என்று விராட்ரூபியாய் பிர்ம்மா ஸ்தோத்திரம் செய்தார் அப்பொழுதும் ராமன் பேசாமல் இருந்தாரே தவிற அங்கீகரிக்கவே இல்லை. தவிற இப்படி ஸ்தோத்திரம் செய்யும் தேவதைகள் அத்தனை பேர்களும் ராமனை கைகளைச்சேர்த்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள் ராகவனும் அவர்களை கைகளைச்சேர்த்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இருந்தார். இவருக்குத் தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரியுமேயானல் இவர் அவர்களை யுத்தகாண்டம் 120-ம் ஸர்க்கம் 5-ம்

ச்லோகத்தில் ஸுவூ—வநு ஆி—ஓுமமெூ ஷொஃ வ—ாஂஜஷிஂ ராவவஂ
ஷீ.தஂ । என்று நமஸ்கரித்துக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று
இருக்கிறதே. பிர்ம்மா தேவதைகளுடன் ஸ்தோத்திரம் செய்த
போதே ராமன் அவருக்கு பதில் சொல்லுவதற்கு முந்தியே
பிர்ம்மா கயஂ தெவஜ—ணமெூ ஷஊ—தூ—நஂ நாவஷ—ஸூவெ ।
என்று நீர் ஏன் தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்றார். இந்த பிர்ம்ம
தேவ வாக்யத்தாலும் தெரியவில்லையென்றும் தெரிகிறதே. இவ
ருக்கு தன்னைத்தெரிந்தால் இவர் அவர்களை நமஸ்கரித்துக்கொ
ண்டு இருப்பாரா? இதனாலும் ராகவனுக்கு தன்னை தெரியவில்லை
என்று ஸ்பஷ்டமாகிறதே. இப்பொழுது இவருக்குத் தன்னைத்
தெரிந்தால் ஸாமான்யதேவதைகளை எல்லாம் அஞ்சலிசெய்வாரா?
நிற்க, இவர் தன் வாயினால் சுக்ரீவனைப் பார்த்து கிஷ்கிந்தா
காண்டத்தில் 12-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகத்தில் ஸஹஂவ
ஸுக்ஷ்ணமெூவ வீ—ராவவாவணிஜமி । கவஃயீ—நாவயஂ வூவெ—
வெ—நஹிநு பராணஂ ஹவாநு । என்று நான் லக்ஷ்மணனுடனும்
உன் ஆதீனமல்லவா? நான் ஏற்கனவே உம்மைச் சரணாகதி
செய்து இருக்கிறேனல்லவாயென்றார். இவர் தன்னை விஷ்ணு
வென்று தெரிந்து இருந்தால் இவனைப்பார்த்து உன்னை சரணம்
செய்து இருக்கிறேனென்று சொல்லுவாரா? தவிர ராகவன்
சுக்ரீவனிடம் ஸ்நேகம் செய்துகொள்வதற்கு முந்தி ஹநுமா
னிடம் லக்ஷ்மணனைக்கொண்டு பேசினபோது தன் அபிப்ரா
யத்தை ஹநுமானுக்குச் சொல்லச்சொல்ல அப்பொழுது லக்ஷ்
மணன் அவர் மனோபாவத்தை அறிந்து சொன்னது என்ன
வென்றால் நான் என் அண்ணாவான ராமனுடன் இருவரும்
இந்தவேளை சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறோம் என்றும் எவர்
உத்தம தானாதிகளைச் செய்து உத்தம கீர்த்தியை அடைந்து
இருக்கிறாரோ எவர் முந்தி லோகநாதனோ (முந்தி அப்பாவுடன்
கூடஇருந்து லோகத்தைப் பரிபாலித்தவர்) அவர் இப்பொழுது
வீரனான சுக்ரீவனை தனக்கு முக்ய நாதனாக (எஜமானாக)
இச்சிக்கிறார். எவருடைய ஒரு பிதா ஸகலராலும் ஸேவிக்கப்
பட்டவரோ அப்படிப்பட்ட அவருடைய மூத்த பிள்ளையான
இவர் இப்பொழுது சுக்ரீவனை நமஸ்கரிக்கிறார். ஸகல லோகத்

திற்கும் தர்மாத்மாவான இந்த ராமன் எல்லாராலும் ஸேவிக்கத் தகுந்தவர் ஏற்கனவே என்னால் சரணாகதி செய்யப்பட்டவர். என்னக்கு குருவாயும் பிதாவாயும் ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவருமான இவர் இப்பொழுது சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறார் என்றும் எவருடைய ஒரு பிரஸாதத்தை ஸர்வலோகமும் எதிர்பார்க்கிறதோ அந்த ராமன் இந்தவேளை சுக்ரீவன் அநுக்ரஹத்தை எதிர்பார்க்கிறார் என்றும், எந்த தசரதரால் ஸர்வ ராஜாக்களும் கொண்டாடப்பட்டார்களோ அவருடைய மூத்த பிள்ளையான இந்த ராகவன் மூன்று லோகத்திலும் பிரஸித்தராயிருக்கிறவர் சுக்ரீவனை வானரேந்திரனை சரணாகதி செய்கிறார் என்றும் ராமன் பத்னியைப் பிரிந்த வியோகத்தால் சுக்ரீவனை சரணாகதி செய்கிறாரென்று இப்படி இவர் செய்ததால் சுக்ரீவன் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ய அர்ஹனோ எனில் அவன் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்கு அர்ஹன் என்றார். இப்படி லக்ஷ்மணன் கண்ணீருடன் சொன்னானென்றார் கவி. இப்பொழுது இப்படி ராமன் தனது அபிப்ராயத்தைச் சொல்லியிருக்க இவருக்குத் தன்னைத் தெரியுமேயாகில் இப்படி சொல்லச் சொல்லு வரா? தவிற இவரும் தன் வாயினால் மழைக்காலம் கழிந்து சுக்ரீவன் வராதபோது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா. சுக்ரீவனை ராஜன் எனக்கு கிருபை செய்யவில்லை பார்த்தயா? ஏனெனில் நான் நாதனில்லாமல் அவனையே நாதனாக அடைந்து விட்டேனென்றும் நான் ராஜ்யம் அபஹரிக்கப்பட்டு விட்டேனென்றும் என் பத்னியை ராவணன் கொண்டுபோய்விட்டானென்றும் நான் தீனனென்றும் எனக்கு வீடு வெகுதூரத்திலிருக்கிறதென்றும் நம்மை வந்து ராமன் சரணாகதி செய்துவிட்டானென்றும் ராமன், நாம் கொடுக்கிறபோதுதானே ஸீதையை அடையவேண்டுமென்று எண்ணிவிட்டான். பார்த்தயாவென்றார். இவருக்குத் தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரிந்தால் இப்படி வாக்யங்களைச் சொல்லுவரா? ராமன் நான் ஸமுத்ர ராஜனை சரணாகதி செய்கிறேனென்கிறார். இவருக்குத் தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரிந்தால் நான் ஸமுத்ரராஜனை சரணாகதி செய்கிறேனென்று சொல்லுவரா? இவருக்குத் தன்னை விஷ்ணுவென்று

தெரிந்தால் தேவர்களிடமிருந்து எதற்காக வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்? ஸகலமும் அப்பொழுது விருத்தமல்லவா? வால்மீகி ராமனை நடித்தாரென்று சொல்லாததால் தெரியாதென்றே ஸ்பஷ்டம். தவிற அவருக்கு எப்பொழுது தெரியுமென்றால் பதினோராயிர வருஷம் முடிந்து மறுநாள் காலையில் காலபுருஷன் வந்து நேற்றுடன் நீர் எவ்வளவுகாலம் பூமியிலிருக்கிறேனென்றீரோ அக்காலம் முடிந்துவிட்டது. நீர் அதை நியமத்துடன் முடித்தீர் என்றான். நியமம் என்பதே, தெரியாமல் இருக்கிறதென்றே ஸ்தாபித்தான். இப்படி சொல்லிவிட்டு நீர் உம்மைத் தெரிந்துகொண்டு தேவலோகம் வரவேண்டும். பிர்ம்மா சொல்லச்சொன்னார் என்று சொல்ல அப்பொழுது தான் ராகவன் அந்த காலபுருஷனைப்பார்த்து உத்தர காண்டம் 115-ம் ஸர்க்கம் 35-ம் ச்லோகத்தில் த்ரயாணமபிலோகாநாம் கார்யார்த்தம் மமஸம்பவ: என்று மூன்று லோகத்தினுடைய கார்யத்திற்காகவா என்னுடைய பிறப்பு. தெரிந்துகொண்டேன் நீர் போம் நான் வருகிறேனென்றார். இந்த இடத்தில்தான் ராகவனுக்குத் தெரியுமென்று கவி குறிப்பிட்டதாலும் இக்கிரந்தத்தில் கவி வாக்யத்திற்குத்தான் முதல் கௌரவமாதலாலும் இதுபரியந்தம் தெரியாதென்று குறிப்பிட்டதாலும் ராகவனுக்கு தன்னைத் தெரியாதென்றே ஸித்தாந்தமானதால் பதின்மூன்றாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

பதினான்காவதும் ஏற்கனவே பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்டுவிட்டதால் இங்கு திருப்பிச் சொல்லப்படவில்லை.

இக்கிரந்தரீதியில் வால்மீகி வாக்யமே முதல் பிரமாணமாதலால் இவர் அபிப்ராயம் ஆத்யந்தம் ராகவனுக்கு தன்னை விஷ்ணுவென்று தெரியாதென்றே அபிப்ராயம். ஆனால் அவர் நமக்கெல்லாம் பரமாத்மாவே. பரப் பிர்ம்மமே. அவருக்குத்தான் தன்னைத் தெரியாதென்று வால்மீகியின் அபிப்ராயம். ஆதலால் தெரியுமென்பது ஒருவிதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. என்றும் வால்மீகியின் ஸித்தாந்தம்.

---

43. மஹாதேவப்பிரஸாதம் என்றால் எது என்ற ஸித்தாந்தம்.

யுத்தகாண்டம் 126-ம் ஸர்க்கம், 21-ம் ச்லோகம் அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதமகரோத் ப்ரபு: । என்று ராமன் ஸீதையைப் பார்த்து இந்த இடத்தில் முன்னாலே பிரபுவான மஹாதேவன் அனுக்ரஹத்தைச் செய்தார் என்றார். இதுதான் ச்லோகார்த்தம்.

உலகத்தில் இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால்:— ராமன் ஸீதையைப் பார்த்து எப்பொழுது சொன்னது என்றால் லங்கையில் விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்ட பிறகு விமானம் லங்கையை பிரதக்ஷிணமாக வருகிறது. அப்பொழுது ராகவன் ஸீதையை பார்த்து ஸீதே நான் இந்த இடத்தில் ராவணனைக் கொன்றேன் இங்கு கும்பகர்ணவதம் இங்கு பிரஹஸ்த வதம், இங்கு தூம்ராக்ஷவதம், இங்கு இந்திரஜித்துவதம், இங்கு விகடன் வதம் என்று இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வருபவர் கடைசியில் இங்கு ராவணனுக்காக மந்தோதரி துக்கப்பட்ட இடம் என்றார். பிறகு இந்த ஸேதுவை (அணையை)ப்பார். இது உன் நிமித்தம் நளனால் கட்டப்பட்டது. இதோ தெரிகிறது ஹநுமானுடைய ச்ரமபரிஹாரத்திற்கு வந்ததான மைநாக பர்வதம் இக்கரைமுதல் அக்கரை பரியந்தம் ஸேது கட்டியிருப்பதால் மறுபடி அதை வர்ணிக்கிறார். இந்த ஸேது புண்யமானது. இந்த தீர்த்தத்தைப்பார். இது ஸர்வபாபத்தை போக்கக்கூடியது என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு இந்த இடத்தில் மஹாதேவன் அனுக்ரஹம் செய்தாரென்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு அடுத்த வரியில் இந்த இடத்தில் ராக்ஷஸ ராஜனை விபீஷணன் வந்தான் என்று இருக்கிறது. இப்படியிருப்பதால் சிலர் ராகவன் விமானமானது ஸமுத்ரத்தை தாண்டி இக்கரைக்கு வந்து விட்டது, எப்படி என்றால் எப்பொழுது ஸமுத்ரத்தில் ஹநுமான் சிரமபரிஹாரத்திற்காக வந்த மலையைக் காட்டினாரோ அப்பொழுது அது பரியந்தம் விமானம் வந்துவிட்டது. அதற்கு பிறகு தீர்த்தத்தைப் பார் என்று சொல்லி பிறகு இந்த ஸேது பாபத்தை அழிக்கக்கூடியது என்றும் பிறகு மஹாதேவன் அனுக்ரஹம் என்று சொல்லப்பட்டதால் விமானம் அக்கரைக்கு வந்ததாகத்

தீர்மானம் செய்துகொண்டு என்ன அர்த்தம் செய்கிறார்கள் என்றால் ஏற்கனவே ராகவன் ஸமுத்ரக்கரைக்கு ஸகல வானரர்களுடன் வந்தபோது ஸமுத்ரக்கரையில் மூன்று நாள் ஸமுத்ரராஜனை உபாஸித்தாரே, அவன்வந்து ராகவனுக்கு ஸேது கட்டும் அனுகூலத்தைச் செய்துபோனதால் அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதமகரோத் விபு: இந்த இடத்தில் பிரபுவான மஹாதேவனை, அதாவது மஹஸ் என்றால் ஜலத்திற்கு பெயர் அதுகளுக்கு தேவன் ஆதலால் மஹாதேவன் ஸமுத்ரராஜன் (வருணன் என்கிறார்கள் வருணன் வேறு ஸமுத்ரராஜன் வேறு என்பது ஸ்பஷ்டம்) எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தான் என்று ராகவன் சொன்னதாக சிலர் அபிப்ராயம்.

மற்றும் சிலர் ராமன் இந்த ச்லோகத்தை வரும்போது மைநாக மலையைத் தாண்டிவந்த பிறகே சொன்னதால் ராமன் இக்கரைக்கு வந்தபிறகுதான் சொன்னது என்ற தீர்மானத்துடன் இந்த இடத்தில் பிரபுவான மஹாதேவன் அனுக்ரஹம் செய்தார் என்று சொன்னதால் ஏற்கனவே ஸர்வ வானரர்களுடன் ராமன் ஸமுத்ரகரைக்கு வந்தபோது ஸேதுகட்டின ஸமயம் அந்த ஸேதுவுக்கு விகாதம் இல்லாதிருப்பதற்காக சிவலிங்க பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜைசெய்தார். அப்பொழுது பரமேச்வரன் அவருக்கு அனுக்ரஹம் செய்தார். அதை ராமன் ஸீதைக்குச் சொன்னதாய் சிலர் அபிப்ராயம்.

மற்றும் சிலர் ராவணனை ராமன் கொன்றுவிட்டதால் அவனைக் கொன்றதற்காக அவன் பிராம்மணன் ஆதலால் அவனைக் கொன்ற பிர்ம்மஹத்தி பாபத்திற்காக, வரும்போது சிவலிங்க பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜைசெய்து அந்த பாபத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டதாக சிலர் அபிப்ராயம் (ஆனால் இந்த ச்லோகத்திற்கு இது அர்த்தமல்ல).

மற்றும் சிலர், ராமேச்வரத்தில் அத்ர பூர்வம் என்ற ஒரு லிங்கத்திற்கு பெயர். மஹா தேவம் என்று ஒரு லிங்கம். இரண்டுக்கும் மத்தியில் ராமநாதலிங்கம். அது ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ததாக அபிப்ராயம்.

வால்மீகி எதெதெப்படி நடந்ததோ அப்படி அப்படியே வர்ணிப்பதாலும் நடந்தபடி அவருக்குத் தெரிவதாலும் அப்படி அப்படியே வர்ணிப்பதாலும் அவர் சிவத்துவேஷம் அல்லது மதத்துவேஷம் இல்லாமல் இருப்பதாலும் வரும்போது அல்லது லங்கைக்கு போகும்போதாவது சிவபூஜை செய்ததாக அவருக்கு தென்படாததால் அவர் வர்ணிக்கவில்லை. இவரே உத்தரகாண்டத்தில் ராமன் பரமசிவத்தை பூஜித்துவிட்டு பரமசிவ ஸம்பந்தமான அச்வமேத யாகத்தைச் செய்கிறார் என்று கவியே வர்ணிக்கிறார். ஆதலால் த்வேஷம் இல்லாதவர் என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. தவிர ராமன் விபீஷணனுக்கு கொடுத்த குலதெய்வத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்ததாக அவருக்குத் தென்படாததால் அவர் அதையும் ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்தான் என்று சொல்லாமல் லங்கைக்கே கொண்டுபோய்விட்டதாக ராமன் கொடுத்த தன்மையால் காட்டுகிறார். தவிர வால்மீகி சொன்ன 24536 ச்லோகங்களுக்குள் அவர் வாக்யத்தால் சிவன் பெரிது விஷ்ணு பெரிது என்று பேசாமல் ஸமத்வ லக்ஷணத்திலேயே போகிறார். தவிர ராமனை உபமானம் சொன்ன இடத்தில் எல்லாம் பரமசிவத்தைப் போல் இருந்தார், ருத்ரனைப்போல் இருந்தார், ருத்ரனது சரீரத்தையே அடைந்தார் என்று இப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் த்வேஷ சித்தம் இக்கிரந்தத்தில் கூடாது என்ற பிரமாணம். (தவிர இக்கிரந்தம் ஆத்யந்தம் ராமன் ஸ்நானம்செய்தார், ஸந்தியாவந்தனம் செய்தார் என்று அடிக்கடி குறிப்பிட்டு இருக்கும் வால்மீகி பகவான் நெற்றியில் புண்ட்ரம் இல்லாமல் கர்மா செய்வது பிரயோஜனமில்லையே. அப்படியிருக்க இந்த வால்மீகி ராமனை நாமம் போட்டுக்கொண்டு இருந்தார் அல்லது விபூதி பூசிக்கொண்டு இருந்தார் என்று ஏதாவது வர்ணித்தாரா? க்வனிக்கலாம், ஒன்றையும் சொல்லவில்லையே. அப்படியிருக்க நெற்றியில் இல்லாமல் கர்மாக்களை செய்தாரா ? என்றால் இருக்கலாம் ; இருக்கவும் இருக்கலாம். இதில் எதுவென்றால் கவி சொல்லாதபோது நாம் எப்படிச் சொல்வது. ரஹஸ்யஂச ப்ரகாசஂச என்று எல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்து இருக்கும் போது இதுமட்டும் அவருக்குத் தெரியவில்லையா ? அவர்

சொல்லாததால் நமக்கும் சொல்லத் தெரியாது. வால்மீகி ராகவனை ஸாக்ஷாத் பிர்ம்மமாய் எண்ணியிருப்பதால் அவரிடம் லயித்துப்போய் இருப்பதால் ஒரே ஜ்யோதி ஸ்வரூபம் என்று அவர் ஈடுபட்டு த்வேஷம் இல்லாமல் இருப்பதால் அப்படி ராகவனிடம் ஈடுபட்டு இருந்தால்தான் இக்கிரந்தம் அறியமுடியும் அப்படி ஈடுபட்டு இருப்பதால்தான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆதலால் த்வேஷம் இல்லாமல் கவனிக்கவேண்டும். இப்பொழுது விஷயத்தைக் கவனிப்போம்:—

முந்தி சிலர் அபிப்பிராயங்கள் ஸ௲௯வ-௨௰ என்ற ச்லோகத்திற்கு சொல்லப்பட்டதே அவ்வளவும் ஸமயத்திற்கு பொருத்தமான அர்த்தங்களாய் இல்லாமல் இருப்பதால் முன் பின் ஆதாரத்தினால் இதன் அர்த்தம் தெரிவதால் அதை வால்மீகி வெளிப்படுத்தும் விதத்தை கவனிப்போம்.

(இக்கிரந்தத்திலேயே பெரியோர்கள் சொன்னது ஸமயத்திற்கு பொருத்தமில்லாததாய் இருந்தால் இந்த காரணத்தினால் பொருத்தம் இல்லை என்று காரணத்துடன் அதை தள்ளிவிட்டு பொருத்தமுள்ளதை சொல்லவேண்டும் என்று ஹநுமான் யுத்த காண்டத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் உத்தரகாண்டத்தில் ராகவன் சிறு குழந்தை சொன்னாலும் சுபத்தை, பெரியோர்கள் தங்கள் வழியில் பிசகி இருந்தால் அதை தள்ளிவிட்டு அக்குழந்தையின் சுபமான வார்த்தையை கேட்கவேண்டும் என்று ராகவனும் சொல்லியிருப்பதாலும் இந்த இரண்டையும் அனுஸரித்து கவி எப்படி இந்த ச்லோக அர்த்தத்தை சொல்லுகிறார் என்று கவனிப்போம்:—

ஸமுத்ர ராஜனுக்கு இந்த கிரந்தரீதியாய் மஹாதேவன் என்ற பெயர் கிடையாது. இக்கிரந்தத்தில் தேவேந்திரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் பரமசிவனுக்கும் தான் இந்த மஹாதேவன் என்ற பெயர் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறதே தவிற ஸமுத்ர ராஜனுக்கு சொல்லப்படாததால் இது பொருத்தம் அல்ல என்ற ஸித்தாந்தம். இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். தவிறவும் இந்த பிரகாரணம் ஸமுத்ரராஜனுக்கு அல்ல என்றும் ஸித்தாந்

தம். ஸமுத்ரராஜனுக்கு மஹாதேவன் என்ற பெயர் என்று சிலர் அபிப்பிராயம் சொல்லப்பட்டதே. அதாவது ராமன் ஸமுத்ரக் கரையில் மூன்று நாள் உபாஸித்ததால் அவரும் வந்து அனுகூலம் செய்ததால் மஹாதேவன் என்பது ஸமுத்ரராஜன், வருணன் என்பது பொருத்தமல்ல. கவனிப்போம். ராமன் ஸமுத்ரராஜனை மூன்று நாள் உபாஸித்தும் வராதபோது லக்ஷ்மணா, இப்பொழுது வில்லைக்கொண்டுவா இவனை யழித்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி பல பாணங்களால் ஸமுத்ரராஜனை அடித்தார். அவன் அப்பொழுதும் வாராததுகண்டு இவனை இப்பொழுதே அழித்துவிடுகிறேன் என்று உத்தமமான அஸ்திரத்தை கையில் எடுக்க அப்பொழுது ஸமுத்ரராஜன் வந்து சேர்ந்து அஞ்சலிபந்தத்துடன் கங்கா ஸிந்து முதலான பத்னிகளுடன் வந்து ராகவனைப் பார்த்து ராமா நீ கோபிக்கவேண்டாம் நான் யாதொருவிதமான கெட்ட எண்ணத்தாலும் நான் வராமல் இருக்கவில்லை அவரவர்கள் ஸ்வபாவம் அவரவர்களை விடாது. என்னைப்போல் மற்ற தேவர்களுக்கும் சில ஸ்வபாவங்கள் உண்டு. எனக்கு ஜடஸ்வபாவம் என்னை அடித்து எழுப்பினால்தான் தெரியும் அவரவர் ஸ்வபாவம் அவர்களை விடாது. ஆதலால் உம்மால் அடிபட்டு நான் வந்தேன் நான் ரொம்ப அகாதத்தில் இருப்பவன் (ஹநுமான் ஏற்கனவே ஸமுத்ரம் தாண்டும்போது அவருடைய கைவேகம் துடைவேகம் இதுகளால் உண்டான காற்று வேகத்தால் அடிப்பட்டுத்தான் ஸமுத்ரராஜன் தன்னிடம் இருக்கும் மைநாகத்தைப் பார்த்து ஹநுமானுக்கு உபகாரம் செய்யும்படி சொன்னதாக ஸுந்தரகாண்டத்தில் இருக்கிறது) ஆதலால் ஸ்வபாவம் ஜடம் என்பது ஸத்யமே. ஆதலால் ராமா, நீர் என்னையடிக்கக்கூடாது என்றும் சொல்லி உமக்கு ஸமுத்ரத்தைத் தானே தாண்டவேண்டும் இதோ பக்கத்தில் இருக்கிறானே இந்த நளன் என்பவன் ஜலத்தில் கல்லைப்போட்டால் மிதக்கும். ஆனால் போட்ட இடத்தில் இருக்காது அலையடித்துக்கொண்டு போய் விடும். ஆனால் மிதக்கும். ஆதலால் போட்ட இடத்திலேயே இருக்கும்படி நான் அதைத் தாங்குகிறேன் என்று சொன்னான். அப்பொழுது ராகவன் உன் நிமித்தத்தில் எடுத்த அஸ்திரத்

திற்கு என்ன லக்ஷ்யம் என்று கேட்க, வடக்கு ஸமுத்ரத்தில் உள்ள சில துஷ்டர்கள் என்னைப் பீடிக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொன்றுவிடும் என்று தெரிவிக்க அவரும் துஷ்டர்கள் எப்பொழுதும் தண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள் என்று அவர்களை தெண்டித்தார். இங்கு சிலர் ஸமுத்ரராஜன் தன்னை ராமன் உபாஸிப்பதால் அதுகூடாது என்று அதற்காக அடிப்பட்டுத்தான், தான் வரவேண்டும் என்று வந்தான் என்கிறார்கள். தவிற தன்னை வடக்கு ஸமுத்ரக்கரையில் உள்ள துஷ்டர்கள் ரொம்ப பீடிப்பதால் அவர்களைக் கொன்று கொள்ளுவதற்காக ராமன் உபாஸித்தும் பேசாமல் இருந்தான். ராமன் கோபித்துவிட்டால் அஸ்திரத்திற்கு ஆகாரமாய் அவர்களைக் காட்டிவிடலாம் என்று அவன் அவர் கோபித்து வில்லெடுக்கிற பரியந்தம் வராமல் இருந்தான் என்கிறார்கள்! இது சரியல்ல. ஏனெனில் ஸமுத்ரராஜன் என் ஸ்வபாவம் ஜடம் அதனால்தான், நான் வரவில்லை என்ற ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லிவிட்டதால் அடிப்பட்டுத்தான் வரவேண்டும் என்றும் தன் சத்ருக்களை கொன்று கொள்ளுவதற்காக வராமல் இருந்தான் என்பதெல்லாம் கவி ஹ்ருதயத்திற்கு நேரிட விரோதமே. கவி சொல்லாதது ஒரு நாளும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததல்ல என்று ஸ்பஷ்டம். இப்படி ராகவனால் அடிப்பட்டவனை இந்த ஸமுத்ரராஜா ராமனுக்கு என்ன அனுக்ரஹம் செய்யப் போகிறான். தவிற இன்னும் சற்று நாழிகை வராமல் இருந்து இருப்பானேயாகில் ராமன் அவனையழித்து இருப்பான். இப்படிப் பட்டவன் இவருக்கு என்ன அனுக்ரஹத்தை செய்யப் போகிறான். தவிற இக்கிரந்தத்தை கவனித்தால் ஸமுத்ரராஜன் ராமனுக்கு ஒருவித அனுக்ரஹத்தையும் செய்யவில்லை. ஆனால் உபகாரம் மட்டில் செய்தான். நளனானவன் ஜலத்தில் கல்லைப் போட்டால் அது மிதக்கும். ஆனால் அலை அடித்துக்கொண்டு போய்விடும். அப்படி போகாமல் நான் அதை யுத்தகாண்டம் 22-ம் ஸர்க்கம் 47-ம் ச்லோகம் தஉஹாம யாரயிஷ்யாமி என்று நான் அதை தரிக்கிறேன் என்றானே தவிற இவன் வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லையே அப்படியிருக்க ஸமுத்ரராஜன் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்தான் என்றால் இது என்னவிதத்தில் பொருந்

தும். தெரிசனம் கொடுத்தான் என்றால் அடிப்பட்டு தெரிசனம் கொடுத்த அழகு என்ன அழகோ, இவன் ராமனுக்கு என்ன அனுக்ராஹம் செய்வது? ஆதலால் இது பொருத்தமல்ல, தவிற ஸமுத்ரராஜன் வருணனுமல்ல, ஸமுத்ரராஜனே வருணனாகில் ஸீதா கல்யாணமாகி ஊர் வரும்போது பரசுராமரிடம் வாங்கின வில்லுடன் ராமன் நிற்க வருணன் வந்து அந்த வில்லை வாங்கி இருக்க, (இங்கு வருணனை ராமன் கூப்பிட்டார் என்று இல்லை) அப்படிப்பட்டவன் இந்த வருணனே ஸமுத்ரராஜனாகில் என் ஸ்வபாவம் ஜடம், என்னை அடித்து எழுப்பினால்தான் தெரியும் என்றவன், இப்பொழுது ராமனிடம் இருந்த வில்லை வாங்குவதற்கு யார் அடித்து எழுப்பி வந்தான் இல்லையே, மருத்துமஹாராஜ யாகத்திற்கு அடிபட்டா வந்தான் இல்லையே, ஸ்வபாவப்படி ஸமுத்ரராஜனுக்கு வரமுடியாது. வருணன் அப்படி அல்ல என்றும் ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் வருணனும் ஸமுத்ர ராஜனும் ஒருவர் அல்ல வெவ்வேறு என்றும் ஸ்பஷ்டம். தவிற ஹநுமானை பரதனிடம் அனுப்பும்போது கதை எல்லாம் சொல்லி கடைசியில் ஸமுத்ரராஜா தர்சனம் கொடுத்ததைச் சொல்லு என்று சொல்லி பிறகு எனக்கு இந்திரன் கொடுத்த வரதானத்தையும் பிர்ம்மா கொடுத்த வரதானத்தையும் வருணன் கொடுத்த வரதானத்தையும் நீ போய் இதுகள் ஸகலத்தையும் சொல்லு என்றார். இப்பொழுது வருணனும் ஸமுத்ரராஜனும் ஒருவராகில் ஸமுத்ரராஜன் தர்சனம் கொடுத்ததைச் சொல்லு என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் வருணன் வரதானத்தையும் சொல்லு என்றபோது இருவரும் வெவ்வேறு என்று ஸ்பஷ்டமாவதால் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

இருவரும் ஒருவர் அல்ல. வேறு ஒரு விஷயத்தாலும் தெரிகிறது அதாவது ஸம்க்ஷேபமான பால காண்ட முதல் ஸர்க்க நாரத வாக்யம் 80-ம் ச்லோகத்தில் ஜமஹ்யாஸஸவா தாநம் ஸமுத்ரஸ்ய ஸரிதாம்பதி: என்று நதிகளுக்கெல்லாம் பதியான ஸமுத்ரராஜன் தன்னை ராமனுக்கு காட்டினான் என்றார். வால்மீகியும் யுத்தகாண்டம் 22-ம் ஸர்க்கத்தில் கங்கா, ஸிந்து முத

லான நதிகளான பத்னிகளுடன் ஸாகரஸ் ஸஹி ஸிந்துபி: என்று
ஸமுத்ரராஜன் வந்தான் என்றார். ஸமுத்ரத்திற்கு மஹோததி
என்று ஒரு பெயர். ராகவனும் யுத்தகாண்டம் 125-ம் ஸர்க்கம்
10-ம் ச்லோகத்தில் உவயாநம் ஸமுத்ரஸ்ய ஸாகரஸ்ய
உபஸ்தானம் என்று ஸமுத்ரராஜன் என்று குறிப்பிட்டு கூவஹாவத்ரம்
என்றும் சொன்னார். ஒருவராவது வருணன் என்று சொல்ல
வில்லை. பாலகாண்டத்தில் பரசுராம கர்வபங்கமான பிறகு
அவரிடம் வில் இருக்க அப்பொழுது வில்லை வந்து வாங்கினவன்
ஸமுத்ரராஜன் என்று சொல்லாமல் வால்மீகி வருணன் வந்து
வாங்கிக்கொண்டு போனார் என்றார். தவிற ஸீதை தன் கல்
யாண கதையை அனஸூயைக்கு சொன்னபோது என் பிதா
யாகம்செய்தபோது வருணன் ஒரு வில்லை என் ஸ்வயம்வரத்
திற்காக கொண்டுவந்து கொடுத்தான் என்றாள். தவிற ராகவன்
காடு புறப்படும்போது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா, ஜநக
மஹா யக்ஞத்தில் இரண்டு உக்ரமான வில்லுகளை மஹாத்மா
வான வருணன் கொண்டுவந்து ஜனகனுக்குக் கொடுத்தான்.
அதுகளை நான் வஸிஷ்ட புத்ரர் ஆச்ரமத்தில் வைத்து இருக்
கிறேன் அதை எடுத்துவா என்றார். இப்படி பல இடங்களில்
வருணனைக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறது. ஸமுத்ரராஜனுக்கு ஸ்வபா
வம் ஜடமல்லவா? அடித்து எழுப்பினால்தான் தெரியும். வரு
ணனுக்கு அந்த ஸ்பாவம் இல்லாததினாலேயே வருணன் ஸாதார
ணமாய் உபாஸித்தால் வந்துவிடுவன். ஸமுத்ரராஜன் வரமுடி
யாது. ஆதலால் இருவரும் வெவ்வேறு என்று ஸ்பஷ்டம்.
தவிற ஸமுத்ரராஜன் ஜலரூபமாய் எப்பொழுதும் விளங்குவான்.
காரியம் ஏதாவது இருந்தால் தேவதா ரூபத்துடன் வெளிவரு
வன். எப்படிப்போல் மைநாகப் பர்வதத்திற்கு ஸ்வரூபம் மலை
ரூபம். காரியம் உள்ளபோது தேததா ரூபத்துடன் வெளிவரு
வன். தேவதா ரூபத்துடன் ஹநுமானிடம் பேசினதாக ஸுந்
தரகாண்டத்தில் இருக்கிறது. ஜலத்திற்கு ஸ்வபாவம் ஜடம்
அந்த தன்மையில் ஸமுத்ர ராஜா விளங்குவதால் ஸமுத்ரராஜன்
வேறு வருணன் வேறு என்று ஸ்பஷ்டம். இதனாலும் முத
லாவது பூர்வபக்ஷம்.

தவிர வால்மீகியே ராமன் உபாஸித்தும் ஸமுத்ரராஜன் வாராதபோது என்ன குறிப்பிட்டார் என்றால் யுத்தகாண்டம் 21-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் न च दर्शयते मन्दस्तदा रामस्य सागरः என்று மந்தனை ஸமுத்ரராஜன் ராமனுக்கு தரிசனம் கொடுக்கவில்லை என்றதால் எப்பொழுது கவியே மந்தன் என்று குறிப்பிட்டாரோ இதனால் ஸமுத்ரராஜன் வேறு வருணன் வேறு என்றும் ஸ்பஷ்டம். இதே ஸமுத்ரராஜன் தன் வாயாலும் தன்னை தான் ஸ்வபாவத்திலிருப்பதாயும் சொன்னான் ஸகலத்திற்கும் வால்மீகி வாக்யமே பிரமாணமாதலால் அதன்படி இருவரும் வெவ்வேறு என்று ஸ்பஷ்டமாவதால் இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம். மேலும் ஸுந்தரகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஹநுமான் ஆகாசத்தில் செல்லும்போது ஸமுத்ரராஜன் இக்ஷ்வாகு குலத்தை 'மானிக்கிறவனாய்க் கொண்டு ஹநுமானுக்கு உபகாரம் செய்ய ஸமுத்ரராஜா எண்ணினார் என்றார் கவி. வருணன் என்று சொல்லவில்லை. இப்பொழுது ஸமுத்ரராஜா எப்படி எண்ணினானெனில் ஹநுமானால் வேகத்தில் உண்டான காற்று வேகத்தால் ஸமுத்ரம் ஹல்லோலப்பட்டதால் அதனால் முழித்துக்கொண்டு எண்ணினான் என்றார். இப்படி இக்ஷ்வாகு குலத்தை மானிக்க இச்சையுள்ளவன் ராமன் உபாஸித்தபோது ஏன் வரவில்லை எனில் மந்தஸ்வபாவத்தால் வரவில்லை என்று கவியே குறிப்பிட்டதால் ஸமுத்ரராஜன் வேறு வருணன் வேறு என்றும் ஸித்தாந்தம். இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

இரண்டாவது ஸேதுவுக்கு விகாதம் இல்லாதிருக்க வேண்டுமானால் விக்னேச்வர பூஜை செய்யலாமே தவிர ஈச்வர பூஜை செய்யவேண்டுமென்று விதியில்லையே தவிர அவர் பண்ணியிருந்தால் வால்மீகிக்கு உடனே தெரியும். அவர் சொல்லாததாலும், தவிர ஸமுத்ரராஜனே நான் அந்த மலைகளை தாங்குகிறேன் என்று சொல்லிப் போன பிறகு மறுபடி விகாதம் எப்படி வரும்? ஆதலால் விகாதம் வராமல் இருப்பதற்காக பூஜை செய்தார் அவர் அனுக்ரஹம் செய்தார் என்று இதுவும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்ற ஸித்தாந்தம். இதனால் இரண்டாவதும் பூர்வபக்ஷம்.

மூன்ருவதாக, ராமன் ராவணனை கொன்றுவிட்டதால் அவனைக் கொன்ற பிர்ம்மஹத்தி பாபத்திற்காக வரும்போது பூஜை செய்தார் என்ருல் அதுவும் பொருத்தமில்லை. ஏனெனில் ராவணனைக் கொன்றதில் அவருக்கு பிர்ம்மஹத்தியிருந்தது என்று கவியே சொல்லாதபோது எப்படி பூஜை செய்தார் என்று சொல்வது? தவிற அப்படி பிர்ம்மஹத்திபிடித்தவரையா ஸீதா அக்னிப் பிரவேச கட்டத்தில் பரமசிவன் உள்பட ஸர்வ தேவதைகளும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு நிற்கும் ராமனைப் பரமாத்மா என்று தங்கள் கைகளை அஞ்சலி பந்தம் செய்துகொண்டு ஸ்துதித்தார்கள்? இப்படி பிர்ம்மஹத்தி பாபமுள்ளவனையா உத்தமன் தர்மிஷ்டன் என்று வால்மீகி சொன்னுர்? இக்கிரந்தப்படி கவனித்தால் இதுகள் ஒன்றும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. (அந்த அந்த புராணங்களுக்கு அததுவே பிரமாணம். நாம் ஒன்றையும் பொய்யாகச் சொல்லவில்லை. குசலவாள் கானம் செய்தது இந்த கிரந்தமே தவிற வேறு அல்ல ஆதலால் இக்கிரந்த மட்டில் இக்கிரந்த கர்த்தாவின் அபிப்பிராயம் இன்னதென்று தெரிவிப்பதில் தோஷமே இல்லையாதலால் இக்கிரந்தப் பிரகாரம் மூன்ருவது பூர்வபக்ஷம்.

நாலாவதாக, இந்த ச்லோகத்தை கவனித்தால் பிரபுவான மஹாதேவன் முந்தி அனுக்ரஹம் செய்தார் என்று இருப்பதால் இந்த பதார்த்தத்திற்கே, ஸேதுவைவம் என்ற லிங்கம், உஹாசைவம் என்றலிங்கம், மத்தியில் ராமநாத லிங்கம், இரண்டுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் லிங்கம் அனுக்ரஹம் செய்தது என்பது விரோதமாய் இருப்பதால் அதுவும் பொருத்தமல்லஎன்ற ஸித்தாந்தம் இதனல் நாலாவது பூர்வபக்ஷம்.

இனி கவியின் அபிப்பிராயத்தை கவனிப்போம்:—

ராகவன் ஸகலருடன் விமானத்தில் ஏறிவிட விமானம் லங்கையை பிரதக்ஷிணமாக வருகிறது என்று பிரத்யக்ஷம். ராவணன் இந்த இடத்தில் அடிப்பட்டு விழுந்தான் என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு வெகு பேரை சொல்லிக்கொண்டு எங்கெங்கு இன்னன்ஞர் அடிப்பட்டார் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். கடைசியில்

இங்கு ராவணனுக்காக மந்தோதரி துக்கப்பட்டாள் என்றார். பிறகு ஸமுத்ரத்தைக் காட்டினார் பிறகு மைநாகத்தை காட்டினார் பிறகு இந்த ஸேது பாபத்தை போக்கடிக்கக்கூடியது என்றார். பிறகு இங்கு மஹாதேவன் அனுக்ரஹம் செய்தார் என்றார் இப்பொழுது இதை கவனிக்க இந்த ஏதத்து ... என்ற ச்லோகம் இக்கரையில் வந்து சொல்லவேயில்லை. இது லங்கையிலேயே சொன்ன ச்லோகம். எங்கே எப்பொழுது சொன்னார் என்றால்: எத்தனைக்கெத்தனை விமானம் உயரத்தில் இருக்கிறதோ அத்தனைக்கத்தனை தூர இருப்பது கிட்டத்தெரியுமாதலால் உதாரணம் ராமன் விமானத்தில் வருகிறவர் பரத்வாஜாஸ்ரமத்தைக்கூட விமானம் அடையவில்லை. அதற்குள் ராமன் அயோத்தியை ஸீதைக்குக் காட்டுகிறார். அப்படிப் போல் விமானத்தில் லங்கையை ராமன் சுற்றி வரும்போது எது எது எப்பொழுது தென்பட்டதோ அப்போதைக்கப்போது அதைச்சொல்லுகிறார். அப்படிச் சொல்லும்போது மறுபடி ராவணன் விழுந்த இடத்தில் மந்தோதரி துக்கப்பட்டாள் என்று சொல்லிவிட்டு சற்று நகர உடனே ரொம்ப உயரத்தில் இருப்பதால் கண்ணுக்குப் பக்கத்தில் தென்படும் ஸமுத்ரத்தையும் அணையையும், அக்கரை பரியந்தம் அணை உண்டு என்று காட்டி உடனே ஸமுத்திரத்தில் இருந்து உயரக் கிளம்பி நிற்கும் மலையான மைநாகத்தையும் சொல்லிவிட்டு; உடனே ஏற்கனவே (ஸீதா அக்னி ப்ரவேசம் செய்து வெளிவந்த பிறகு ஸீதையுடன் லக்ஷ்மணனுடன் யுத்த களத்தில் ராமன் நின்றுகொண்டு இருக்கும் இடத்தை நாடி பரமசிவம், இந்திரலோகம் அடைந்து விளங்கும் தசரதருடன் ராம ஸமீபத்தை அடைந்து ஏ ராமா உன் காரியத்தில் ஸந்தோஷப்பட்டேன். நீர் இனி ஊரையடைந்து தம்பிக்கு தரிசனம் கொடுத்து ராஜ்யத்தை யடைந்து பரிபாலனம் செய்துவிட்டு யாகாதிகளை எல்லாம் செய்துவிட்டு பிறகு புண்யலோகம் வாரும் என்று சொல்லிவிட்டு இதோ பாரும் இந்த விமானத்தில் உமது பிதா, நீர் இவரை நமஸ்காரம் செய்யும் என்றார். ராகவன், பிதாவை தம்பியுடன் பத்னியுடன் ஸேவித்தார் தசரதன் அனுக்ரஹம் செய்தார். ஸீதைக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லிவிட்டு

லக்ஷ்மணனிடம் ராகவன் பரப்ரம்மம் என்று சொல்லிவிட்டு ராமனே உன் விஷயத்தில் ரொம்ப ஸந்தோஷப்பட்டேன் என்று சொல்ல உடனே ராகவன் உத்தமனே உமக்கு என் விஷயத்தில் திருப்தி இருக்குமேயானால் தாங்கள் கைகயியை தங்களுக்கு பத்னியில்லை என்றும் பரதன் இந்த அயோத்யா ராஜ்யத்தை இச்சித்தால் ராமன் காடுபோன விஷயத்தில் அவன் திருப்தியடைந்தால் அவன் உமக்கு கர்மா செய்யக் கூடாது என்றீரே அவன் ராஜ்யத்தை இச்சிக்கவுமில்லை, நான் காடுபோன விஷயத்தில் திருப்தியும் அடையாமல் தங்களுக்கு கர்மாவையும் செய்தான். அம்மா கைகயியை தாங்கள் பத்னியாய் அங்கீகரிக்கிற வரத்தையும் பரதனேயும் பிள்ளையாய் அங்கீகரிக்கிற இந்த வரத்தையும் கொடுக்கவேண்டும் ஏனென்றால் எந்த பத்னியை எந்த பர்த்தா கைவிடுகிருனே அவளை எந்த தெய்வமும் கைகொடுக்காதாதலாலும், எந்த பிள்ளையை எந்த பிதா வர்ஜ்ஜிக்கிருனே அவனேயும் கைகொடுக்காதாதலாலும் அம்மா கைகயியை எனக்கு மாதாவாயும் தங்களுக்கு பத்னியாயும் பரதனே தங்களுக்கு பிள்ளையாயும் அங்கீகரிக்கிற இந்த வரத்தை கொடுக்கவேண்டும் என்று தெரிவிக்க அவரும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு பரமேச்சுவரனுடன் புண்ய லோகம் சென்றார்.) பரமசிவன் எந்த இடத்தில் தசரதரைக் கொண்டுவந்து காட்டினரோ லங்கையில் அந்த இடத்தை ராகவன் ஸீதைக்குக் காட்டி ஸீதை ஏற்கனவே பரமேச்சுவரரான பிரபுவான மஹாதேவன் எந்த இடத்தில் நமது அப்பாவை நாம் பார்க்கும்படியான பிரஸாதத்தைச் செய்தாரோ அந்த இடம் இது [Grantha text] என்று இப்படிச் சொன்னர். இந்த ச்லோகம் இந்த இடத்திற்குத்தான் சொன்னது. இதுதான் மஹாதேவப் பிரஸாதம் என்று பிரத்யக்ஷம். இதற்கு என்ன ஆதாரம் என்றால் யுத்த காண்டத்தில் ராமன் பரத்வாஜாஸ்ரமத்தை அடைந்த பிறகு ஹநுமானைப்பார்த்து நான்வந்த விஷயத்தை பரதனுக்குப் போய்ச் சொல்லும் என்று சொன்ன இடத்தில் 128-ம் ஸர்க்கம் 11-ம் ச்லோகத்தில் [Grantha text]

ணைநவ। உஹாதெவ்ரஸாதாது (வாOாஙாம் வ்ரஸாத௦வ) வித்ராஃஉ ஸஉாமஉம் ॥ என்று ஆஞ்சனேயர் பாதனுக்கு எல்லாக் கதையும் சொல்லிவிட்டு எனக்கு ஸமுத்ரராஜன் தர்சனம் கொடுத்ததைச் சொல்லு. பிறகு எனக்கு இந்திரன் செத்துப் போன வானரங்களை எல்லாம் உண்டுபண்ணிக் கொடுத்த வர தானத்தையும் பிர்ம்மா ஸர்வ தேவதைகளுடன் என்னை ஸ்தோத் ரம் செய்துவிட்டு, அந்த ராமஸ்தவராஜம் என்ற ஸ்தோத்ரத்தை எவன் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறானோ அவன் ஸர்வ பாபத்திலிருந்து பரிஹாரமடைகிறான் என்று அவர் கொடுத்த வரதானத்தையும் வருணன் கொடுத்த வரதானத்தையும் (இது இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஹநுமான் பரதனிடம் பேசும்போது யம னுடைய வரதானத்தையும் என்றார். இந்த இரண்டும் இன்னும் ஆராய்ச்சியில் இருக்கிறது.) பிறகு மஹாதேவ பிரஸாதத்தால் அப்பாவைத் தரிசித்தேன் என்று சொல் என்றார். ஏனென்றால் அவனைப் பிள்ளையில்லை என்று சொல்லியிருப்பதாலும், அம் மாவையும் பத்னியில்லை என்று சொல்லியிருப்பதாலும் உன்னை அப்பாவுக்கு பிள்ளையாயும் உன் அம்மாவை அப்பாவுக்குப் பத்னியாயும் அப்பாவிடம் வரம்வாங்கி வந்தேன் என்று சொல்லு என்றால் அவன் ரொம்ப ஆநந்தப்படுவனாதலால் சொல்லு என்றார். ஆனால் சொன்னாலும் நம்ப யோசிப்பன். ஏனென்றால் அப்பா செத்துப்போனவரை அண்ணா எப்படிக் கண்டார். இருக்கிறவர்களுக்கு செத்தவர்கள் தென்படமாட்டார்களே என்று ஸம்சயப்படாமலிருக்கும்படி பாத, பரமேச்வரரான பிரபு வான மஹாதேவ அனுக்ரஹத்தால் பிதாவுடன் சேர்க்கை என்று சொல்லும் என்றார். இப்படி ராகவன் மஹாதேவ அனுக்ரஹம் இன்னதுதான் என்று ஸ்பஷ்டமாக்கி இருப்பதால் இதுதான் ஈத்ரவாஸவ௯௦ என்ற ச்லோகத்தின் அர்த்தம் என்ற நிர்ணயம். இதற்கு எது விரோதமாய் இருந்தாலும் அவைகளை கவி பூர்வபக்ஷம் செய்து இதுதான் கவி ஹ்ருதயமாய் ஸ்தா பித்ததால் இதுதான் ஸத்யம். ஆதலால் பரமேச்வர அனுக் ரஹத்தால் பிதாவை தெரிசித்தது என்பதுதான் என்றும் இந்த ச்லோகம் லங்கையில் சொன்னதே தவிர இக்கரைக்கு வந்து

சொன்னதல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். இதற்குப் பிறகு தான் ராமன் இக்கரைக்கு வந்தது. அங்குதான் விபீஷணன் வந்தான் என்று மேலே ராமன் சொன்னார் இது வாஸ்தவமே. ஆதலால் இந்தச்லோகம் லங்கையில் சொன்னதென்று வால்மீகி யின் ஸித்தாந்தம்.

---

44. பரதன் லக்ஷ்மணனை அபிவாதனம் செய்யவில்லை என்றும் பரதன்தான் மூத்தவனே தவிற லக்ஷ்மணன் மூத்தவனல்ல என்ற ஸித்தாந்தம்.

(1) யுத்தகாண்டம் 130-ம் ஸர்க்கம் 42-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] । [illegible] । என்று பரதன் லக்ஷ்மணனை அடைந்து ஸீதையையும் அடைந்து அபிவாதனம் செய்து பிறகு நாமத்தையும் சொன்னான். (இது வால்மீகி வாக்யம்) இதிலிருந்து பரதன் லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவன் என்றுகிறது.

(2) பாலகாண்டம் 73-ம் ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகத்தில் ராமனுக்கு கல்யாணம் ஆனதும் லக்ஷ்மணனுக்குக் கல்யாணத்தைச் சொல்லி பிறகுதான் பரத கல்யாணம் சொல்லப்பட்டதால் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு ஜ்யேஷ்டன் என்றுகிறது.

(3) அயோத்யாகாண்டம் 56-ம் ஸர்க்கத்தில் 27-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] । என்று ராகவன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஏ பரதனுக்கு முன் பிறந்தவனே நீ ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு முந்தி செல்லு. நான் பிந்தி வருகிறேன் என்றார். இதனால் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு மூத்தவன் என்றுகிறது.

(4) யுத்தகாண்டம் 131-ம் ஸர்க்கம் 94-ம் ச்லோகம் [illegible] । [illegible] । என்று ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து தர்மக்ஞ, பூர்வ ராஜாக்களால் ஆளப்பட்ட இந்த பூமியை என்னுடன்கூட நீ எனக்குத் துல்யனாதலால் யௌவ ராஜ்யத்தின்

பாரத்தை வஹித்துக்கொள் என்றார். இதனால் ஸ்ரீராமன் எப்பொழுது பரதனைச் சொல்லாமல் லக்ஷ்மணனைச் சொன்னாரோ அதனால் லக்ஷ்மணன் மூத்தவன் என்றாகிறது.

(5) அயோத்யாகாண்டம் 99-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ச்லோகம் ஊதிஜொக ஸஶாக்ரூஷ: வாஜெஷூ௯ஜஸாஉயநு। ஶாஉஸ நிவதிஷஈஶி ஸீதயாஜ கூணஸவ (வாஂஹெஉஂ ஸீதாயாஶ்வ வாநஃவாநஃ) என்று இதில் பரதன், ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகளை காட்டுப்பி ராஜ்யமடைந்தான் என்று லோகம், ஸம்பந்தப்படாத என்னைச் சொல்லுமே அதற்காக (பரதன்) ராம லக்ஷ்மண ஸீதை இவர்கள் பாதங்களில் விழுகிறேன் என்று பரதன் சொன்னதற்கு லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு மூத்தவன் என்றாகிறது. இப்படி உள்ள இதுகளை வைத்துக்கொண்டு சிலர் லக்ஷ்மணன்தான் மூத்தவன் பரதன் கனிஷ்டன் என்றும் தெரிவிக்கிறார்கள் (கொஞ்ச காலத்திற்கு முந்தி மாத்வமித்ரன் என்ற பத்திரிகையில் மனம் போனபடி பதங்களைப் பிரித்து வால்மீகி ஹ்ருதயத்திற்கு நேர் விரோதமாய் லெக்ஷ்மணன் மூத்தவன் என்று எழுதினார்கள். அது ஒரு விதத்திலும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை. ஆதி மத்வாசார்யாள் இப்படி அபிப்ராயப் பட்டதாக மாத்வமித்ரன் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டது. அதுகள் ஸரியல்ல.) வால்மீகி எப்படி இதுகளை பூர்வபக்ஷம் செய்கிறார் என்றும் பரதன்தான் ஜ்யேஷ்டன் என்று தன் வாக்கினால் எப்படி வர்ணிக்கிறார் என்று கவனிப்போம் :—

வால்மீகி பரதன் லக்ஷ்மணனை அடைந்து ஸீதையையும் அடைந்து அபிவாதனம் செய்து பிறகு நாமத்தையும் சொன்னார் என்கிறதை எப்படி வர்ணிக்கிறாரென்று கவனிப்போம்:

பரதன் லக்ஷ்மணனை அடைந்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு ஸீதையையும் அடைந்து நமஸ்கரித்து தன் பேரைச் சொன்னான் என்றார் வால்மீகி இதுதான் கவி ஹ்ருதயம். இது எப்படி தெரிகிறதென்றால் இது யுத்தகாண்டம். அவர் பாலகாண்டம் 77-ம் ஸர்க்கம் 22-ம் ச்லோகத்தில் வர்ணிக்கும் போது பரதன் கேகயப் பட்டணத்திற்கு புறப்படும்போது

அபிவாத்ய மஹாராஜம் ஸமிலஷ்ய ச லக்ஷ்மணம்। சத்ருக்நஸஹிதஸ்ததா। என்று பரதன் குருவான, ராமனை நமஸ்கரித்து லக்ஷ்மணனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு சத்ருக்னனுடன் கேகயபட்டணம் புறப்பட்டார் என்றார். இப்படி வர்ணித்து இருப்பவர் அங்கு லக்ஷ்மணனை நமஸ்கரித்தார் என்று சொன்னால் எவ்விதம் பொருந்தும்? ஆதலால் இக்கிரந்தத்தில் வெகுஇடத்தில் பிரகரணத்தை ஒத்தும் முன்பின் ஆதாரங்கள் ஒத்தும் இக்கிரந்தம் ஆத்யந்தம் எப்படிப் போய் இருக்கிறதோ அதை ஒத்தும் பட்டாபிஷேகம்ஆனபிறகே கிரந்தம் செய்யப்பட்டதால் ஆத்யந்தம் கிரந்தத்தை பரிசீலனைசெய்து தான் அர்த்தம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் அதன்படி கவனிக்க கவி லக்ஷ்மணன் கனிஷ்டன் பரதன் ஜ்யேஷ்டன் என்றே ஸ்தாபிக்கிறார் வால்மீகியே யுத்தகாண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம் 110-ம் ச்லோகத்தில் தாஞ்ச ..... பரதானுஜோ ..... என்று ராவணனால் விடுபட்ட தான அந்த பிர்ம்ம சக்தியை பரதனுக்கு தம்பியான அவன் லெக்ஷ்மணன் உக்ரமான பாணங்களால் அதை அடிக்க அது அவ்வளவையும் லக்ஷ்யம்செய்யாமல் லக்ஷ்மணனை அடித்ததாய் மேலே பிரமாணம். இப்படி இந்த இடத்தில் கவியே பரதனுக்கு தம்பி பரதானுஜன் என்று இவரே சொல்லிவிட்டு பிந்தி பரதன் லெக்ஷ்மணனை நமஸ்கரித்தான் என்றும் எப்படிச் சொல்வார். ஆதலால் பரதனுக்குத் தம்பிதான் லக்ஷ்மணன் என்று கவிவாக்யபடி ஸித்தாந்தம். இதனால் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

வால்மீகி யுத்தகாண்டம் 59-ம் ஸர்க்கம் 113-ம் ச்லோகத்தில் ..... ஸ பரதானுஜ:। என்று ராவணன் ஸர்வதேவதைகளுடன் விளங்கிவரக்கூடிய ஹிமவான் மந்தரம் முதலியவைகளை அசைத்தவன் இப்பொழுது யுத்தத்தில் பரதனுக்குத தம்பியான லக்ஷ்மணனை அசைக்கமுடிய வில்லை என்று வர்ணிக்கிறார். கவியே பரதனுக்கு தம்பி லக்ஷ்மணன் என்று ஸ்பஷ்டமாய் சொன்னதால் லெக்ஷ்மணனை நமஸ்காரம்செய்தான் பரதன் என்பது தர்மவிருத்தம் என்பதும்

லக்ஷ்மணனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு ஸீதையை நமஸ்கரித்து தன் பேரைச் சொன்னான் என்பதுதான் முதலாவதுக்கு அர்த்தம் என்றும் லக்ஷ்மணனுக்கு பரதன் மூத்தவன்தான் என்பதும் கவி வாக்யப்படி ஸித்தாந்தம். இதனாலும் முதலாவது பூர்வபக்ஷம்.

இன்னம் முதலாவது அடிபடுகிறது. மேலும் கவனிப்போம் இதனால் இன்னும் விஷயம் வெளியாகும். இரண்டாவது ராமனுக்கு கல்யாணம் ஆனதும் பரதன் கல்யாணத்தைச் சொல்லாமல் லக்ஷ்மணன் கல்யாணத்தை சொன்னதற்காக லக்ஷ்மணன் மூத்தவன் என்பது பொருத்தமல்ல விஷயத்தைக் கவனிக்க ஏன் பொருத்தமில்லை எனில் பிறந்தபிறகல்லவோ கல்யாணம் கிரந்தம் எழுதும் கவியானவர் ராம ஜனனத்தை முந்திச் சொன்னார் பரத ஜனனத்திற்கு பிறகுதான் லெக்ஷ்மண சத்ருக்ன ஜனனம் சொன்னார். இதனால் இப்பொழுது லக்ஷ்மணன் மூத்தவன் என்றாகவில்லையே எப்படி நடந்ததோ அப்படி கவி சொல்லுவதால் அவர் போன வழியில் நாம் போகவேண்டும். வில்லொடித்த ஸமயத்தில் ஜனகன் ராமனுக்கு ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனுக்கு ஊர்மிளையையும் கொடுக்கிறேன் என்று ஸபையில் எல்லோரையும் வைத்துக்கொண்டு சொன்னதால் தன் பெண்களான இரண்டையும் முந்தி கொடுத்துவிட்டு பிறகு தம்பி பெண்களான இருவரையும் பிறகு பரத சத்ருக்னர்களுக்கு கொடுத்ததாய் தெரிகிறது. ஆதலால் இதனால் லக்ஷ்மணன் மூத்தவனென்ற ஸித்தாந்தத்திற்கு இது பிரமாணம் ஆகாது. இது ஜனகன் அபிப்பிராயமாகத் தெரிகிறது. வால்மீகியே ஜனனத்தில் பரதனை ஜ்யேஷ்டனாய் சொல்லிவிட்டதால் பல இடத்தில் லெக்ஷ்மணன் பரதனை நமஸ்கரித்து இருப்பதாய் பிரமாணம் இருப்பதால் இது பிரமாணமில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். கவி எப்படி நடந்ததோ அதைச் சொன்னார். ஜனகன் கல்யாணத்தை லக்ஷ்மணனுக்கு முந்தி செய்துவிட்டதற்காக லக்ஷ்மணனை மூத்தவனாய்ச் சொல்ல மாட்டார். கவி வாக்யம்தான் கிரந்தத்திற்கு பிரமாணம். ஆதலால் இதுவும் பூர்வபக்ஷம். மூன்றாவதாக, ராகவன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து பரதனுக்கு முன் பிறந்தவனே என்றழைத்த

பதத்திற்கே தாத்பர்யம் ஸாதாரூஜ! என்பதற்கு இந்த இடத்தில்-பரதனை முன்பிறப்பாய் உடையவனே என்றே அர்த்தம். ஏனெனில் இவரே பரதனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்தவனே என்று கூப்பிடுகிறார். உத்தரகாண்டத்தில் அச்வமேதம் செய்வதா, ராஜஸூயம் செய்வதா, என்று தம்பிகளுடன் கலக்கும்போது 95-ம் ஸர்க்கம் 28-ம் ச்லோகத்தில் ஸாஜா நாம் த- ஸூஹம் வாக்யம் ஸாஹமும் லக்ஷ்மணபூர்வஜ! என்று லக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்தவனே. குழந்தைகள் சொன்னாலும் சுபமான வாக்யத்தை கேட்கவேண்டும் என்றார். இவரே முன் பின் விரோதமாய்ச் சொல்லுகிறாரே இதில் எது பீஜம் என்று கேட்வை? தவிர ராமாநுஜ:, ஸாதாநுஜ:, லக்ஷ்மணபூர்வஜ:, ஸாதாரூஜ:, இவ்வளவுக்கு அந்த அந்த இடத்தில் எப்படி பிரயோகமோ அது முன்பின் கவி வாக்யத்திற்கு விரோதம் இல்லாமல் இருக்கும்படி சொல்லவேண்டும். ராமாநுஜ:! பரதன், லக்ஷ்மணன், சத்ருக்னன் மூவருக்கும் பெயர் உண்டு. மூன்று பேருக்கும் பிரயோகம் இக்கிரந்தத்தில் இருக்கிறது. ராமாநுஜ: என்பதற்கு எவனொருவனுக்கு ராமன் தம்பியோ என்றல்ல, ராமன் தம்பி இவருக்கும் பிரயோகம். ஸாதாநுஜ:, பரதன் தம்பி லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களுக்கு பெயர், எவனொருவனுக்கு பரதன் தம்பியோ என்றர்த்தமல்ல. லக்ஷ்மணாநுஜ: என்பதற்கு லக்ஷ்மணனுக்குத் தம்பி சத்ருக்னனுக்கு பெயர். எவனொருவனுக்கு லக்ஷ்மணன் தம்பியோ என்றர்த்தமல்ல. லக்ஷ்மணபூர்வஜ: என்பதற்கு லக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்தவன் என்றர்த்தம்: வேறு அர்த்தம் இல்லை. பரதனுக்கும் ராகவனுக்கும்தான் பெயர். ஸாதாரூஜ:! பரதனுக்கு முன் பிறந்தவன் என்றர்த்தம். பரதனை எவனொருவன் முன் பிறப்பாய் உடையவனோ என்றர்த்தமல்ல. ராமன் ஒருவருக்குத்தான் பெயர். ஸ்ரீ ராகவனே லக்ஷ்மணனை ஒரு இடத்தில் ஸாதாரூஜ என்று குறிப்பிட்டார். இங்கு பரதனை முன் பிறப்பாய் உடையவன் என்று கவியின் முன்பின் பிரமாணத்தை அனுசரித்து கவிஹ்ருதயம் இதுதான் என்று ஸ்தாபனம். ஆதலால் மனம் போனபடி அர்த்தம் செய்வது கூடாது என்று

ஸித்தாந்தம். ஆதலால் இந்த வார்த்தையை வைத்து பிரமாணம் பேசமுடியாது. ஆதலால் ராமன் வாக்யம் பிரமாணம் அல்ல. கவிவாக்யம்தான் பிரமாணம். இதனால் மூன்றாவதும் பூர்வ பக்ஷம். நான்காவது ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணா நீ எனக்குத்துல்யனாதலால் நீ யௌவ ராஜ்யத்தின் பாரத்தை வஹித்துக்கொள் அதாவது யுவ ராஜ்யத்தை பெற்றுக்கொள் என்றாரே. மூத்தவனுக்கு யுவ ராஜ்யமாயிருக்க இந்த லக்ஷ்மணனுக்கு பரதன் மூத்தவனாயிருக்க ஏன் லக்ஷ்மணனைச் சொன்னார் என்றால் ஏற்கனவே பிதா தனக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கிறேன் என்றபோது அதைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். லக்ஷ்மணனிடம் எனக்கு பிதா ராஜ்யம் கொடுக்கப் போகிறாராம். நான் அடைந்தால் எல்லாம் உனக்காகவே என்றார். அதன் படியும் பரதன் சித்ரகூடத்தில் ராமனை தரிசிக்க வந்த காலத்தில் பரதனை கொல்லுகிறேன் என்று லக்ஷ்மணன் சொன்னபோது ராகவன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து உனக்கு ராஜ்யத்தில் ஆசையிருந்தால் சொல்லு. பரதன் வரட்டும் உனக்கு ராஜ்யத்தை கொடுக்கச் சொல்லுகிறேன் என்றார் இந்த இரண்டையும் அநுஸரித்து இப்பொழுது யுவ ராஜ்யம் தயாராக இருக்கிறதுயென்று பல விதத்திலும் பெற்றுக்கொள் என்று சொன்னார். லக்ஷ்மணன் பரதனது பக்தியை அறிந்து இருப்பதாலும் பரதன் மூத்தவனாதலால் தான் யுவ ராஜ்யம் அடைவது அதர்மமாதலாலும் எந்த விதத்திலும் அதை அங்கீகரிக்கவில்லை உடனே ராகவன் பரதனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்தார் என்று இருப்பதால் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு மூத்தவன் என்றாகாது. இதனால் நாலாவது பூர்வ பக்ஷம். தவிர இவரே பரதனை லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவன் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் பூர்வ பக்ஷமாகிறது. ஐந்தாவதாக பரதன் நான் ராமன் ஸீதை, லக்ஷ்மணன் இவர்கள் காலில் விழுகிறேன் என்றாரே ஏன் என்றால் இதை வால்மீகி அங்கீகரிக்காமல் பரதன் புலம்புகிறான் என்கிறார். ராமனை பிரிந்து இருக்கும் வியோகத்தால் தன்னிடம் ஒரு குற்றமும் இல்லாதிருக்க தன்னிடம் உலக அபவாதம் வருமே என்று வாயில் வந்தபடி எல்லாம் பேத்துகிறான் புலம்புகிறான் என்று

அதை புலம்பல் என்று வால்மீகி அடுத்த வரியில் [illegible] [illegible] யென்று குறிப்பிட்டதால் வால்மீகியால் அதி துக்கத்தில் இருக்கும்போது இல்லாததெல்லாம் வரும் என்று பிரயோகித்து இருப்பதால் இவர் விஷாதவ என்று எந்த எந்த இடங்களில் சொன்னாரோ அந்தந்த இடங்களிலும் அதுகளுக்கு கௌரவம் இல்லை. பேத்தல் ஆதலால் அதுகள் தள்ளத் தகுந்தது என்று ஸித்தாந்தமாதலால் இதனால் ஐந்தாவதும் பூர்வ பக்ஷம். உத்தர காண்டம் 73-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று சத்ருக்னன் ராகவனைப் பார்த்து லவணாஸுரவதத்திற்குதான் செல்லுகிறேன் என்று சொல்லும் இடத்தில் உத்தமா, இந்த நடுவில் பிறந்தவரான பரதன் ஏற்கனவே நீர் காடு சென்றபோது அயோத்தில் இருந்து ராஜ்யத்தில் இருந்தார், ரொம்ப துக்கப்பட்டவர், ஆதலால் நான் சொல்லுகிறேன் என்றபோது பரதனை மத்யமன் என்றார். ராமன் முதலில் பிறந்தது. இரண்டாவது பரதன், பிறகு லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் ஆதலால் சத்ருக்னன் வாக்யப்படியும் ராமனுக்கு அடுத்தவன் பரதனாதலால் மத்யமன் என்றதால் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு கநிஷ்டன் என்றே ஸித்தாந்தம். வால்மீகி வாக்யத்தில் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு ஜ்யேஷ்டன் என்று வாக்யம் இல்லாததாலும் வால்மீகி தன் வாக்யத்தால் லக்ஷ்மணனை பரதனுக்குக் கனிஷ்டன் என்றே ஜனனத்தில் சொல்லியிருப்பதால் லக்ஷ்மணன் பரதனுக்கு கனிஷ்டன் என்றே ஸித்தாந்தம். தவிற பாலகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 22ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை உடைய லக்ஷ்மணன், பிராதாவுக்கு (பரதனுக்கு) ஜ்யேஷ்டனை ராமனுக்கு பால்யம் முதல் ரொம்ப ஈடுபட்டு இருந்தார் என்றார் கவி. அப்படியே அதே ஸர்க்கம் 31-ம் ச்லோகம் [illegible] என்று லக்ஷ்மணனுக்கு தம்பியான சத்ருக்னனும்

ப்ரதீனும் மிகவும் பிரியமாய் இருந்தார் என்றார். இப்படி கவி பரதன் தான் மூத்தவன் லக்ஷ்மணன் கனிஷ்டன் தான் என்று பல இடங்களிலும் ஸ்தாபித்து இருப்பதால் பரதன் தான் மூத்தவன், லக்ஷ்மணன் கனிஷ்டன் தான் என்றும் பரதன் லக்ஷ்மணனை அபிவாதனம் செய்ததே இல்லை என்றும் கவியின் ஸித்தாந்தம்.

45. குலதனம், குலதேய்வம், என்பது என்ன என்பது.

யுத்த காண்டம் 131-ம் ஸர்க்கம் 81-ம் ச்லோகம் ஸ்வரூபாஜ்ய ராஜா ஸ்ம்காம் ப்ராயாத் விபீஷண: । என்பதில் (இந்த ரிஷி வாக்யம்) விபீஷணன் குலதனத்தையடைந்து லங்கையையடைந்தான் என்பது இதுதான் வாச்யார்த்தம். இப்படியிருக்க சிலர் குலதனமான லங்கையை அடைந்து சென்றான் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது அர்த்தம் ஸரியல்ல ச்லோகத்தை கவனித்தால் குலதனத்தை அடைந்து லங்கை அடைந்தான் என்றுதான் பதார்த்தம் சொல்லவேண்டும். ஆதலால் குலதனம், லங்கை என்ற அர்த்தம் ஸரியல்ல.

குலதனம் என்பதற்கு லங்கை என்று சொல்லுவதானால் யுத்த காண்டம் 125-ம் ஸர்க்கத்தில் 17-ம் ச்லோகத்தில் ஸ்வராஜ்யே வஸ்ஸ்ம்க்ராயாம் ஜயாதத்விபீஷண । என்று சொன்னதில் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் இரு என்றதால் ஏற்கனவே கொடுத்ததாய குலதனம் என்று கொடுத்தார். ஆதலால் இது குலதனம் என்பதல்ல. மேலும் ஸமுத்ரத்தை தாண்டுவதற்கு முந்தி ஸமுத்ரக்கரையில் ஒரு தடவை பட்டாபிஷேகம். இரண்டாந்தடவை ராவண வதாநந்தரம் மறுபடி பட்டாபிஷேகம். இப்படி, எப்படி கொடுத்ததைக் கொடுத்தார் என்றால் பொருந்தும். இதற்கு சிலர் ராமனிடம் ராஜ்யமில்லாததால் ராமன் ராஜாவான பிறகுதான் விபீஷணனுக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கமுடியும். ஆதலால்தான் பிந்தி கொடுத்தார் என்று சிலர் பக்ஷம் அதிலும் விபீஷணன் ராக்ஷஸன் அவர்களுக்கு குலதனம் லங்கை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். விபீஷணன் ராக்ஷஸன் அல்ல என்று வால்மீகி வாக்யமாதலாலும் விச்ரவஸ் வம்சம் விபீஷணனாதலாலும் அவனுக்கு குலதனம்

லங்கை அல்ல ஆதலாலும் லங்கை குலதனம் என்பது பொருத்தமல்ல. தவிர பட்டாபிஷேக தர்சனத்திற்கு சென்றவனுக்கு அவனுடையதை அவனுக்கு கொடுத்தார் என்பதும் உசிதம் அல்ல. ராமனும் லங்கையை கொடுத்தபோது குலதனமான லங்கையை பெற்றுக்கொள் என்றும் சொல்லவில்லை. ராமவாக்யப்படி கவனித்தால் அயோத்திக்கு செல்லும்போது ஸு...ராஜெ) வஸுருக்ஷயாம் ரமஜேத்து விபீஷண என்று என்றால் கொடுக்கப்பட்டதில் வஹி என்றதால் பிறகு மறுபடி அதையே கொடுத்தார் என்பது ராம அபிப்ராயமும் அல்ல, வால்மீகி அபிப்ராயமுமல்ல. ஆதலால் இதுவும் பொருத்தமல்ல என்று ஸித்தாந்தம்.

மற்றும் சிலர் மதத்தில் ராமன் வைகுண்டம் செல்லும்போது (குலதெய்வத்தை இக்கிரந்தத்தில் ரெங்கநாதன் என்றுவது சிவனென்றுவது பிரயோகம் கிடையாது) தன் குலதெய்வத்தை விபீஷணனுக்குக் கொடுக்கும்போது இக்ஷ்வாகுகுல தெய்வமாயும் ஸர்வ தேவாதிகளால் பூஜிக்கப்பட்டதாயும் உள்ள இந்த ஜகந்நாதனை ஆராதனை செய்யும் என்று சொல்லிக்கொடுத்தார். இராகவன் வைகுண்டம் போகும்போது ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு நியமம் செய்யும்போது விபீஷணனைப் பார்த்து நீ என்னை பிரிவதாய் கவலைப்படவேண்டாம் எனக்கு பதிலாக உமக்கு இந்த இக்ஷ்வாகு குலதெய்வத்தை கொடுக்கிறேன் என்றார். பட்டாபிஷேக காலத்தில் குலதனத்தைக் கொடுத்தார். அதுவேதான் இது குலதெய்வம் என்று சிலர் மதம் அதையும் வால்மீகி கண்டிக்கிறார். ஜாம்பவான் மைந்தத்விவிதர்களைப் பார்த்து என் பிள்ளைகளையும் பேரன்களையும் பார்த்துக்கொண்டு இருங்கள் என்பதால் ராமவம்சம் அழியவே போகிறதில்லை தன் பிள்ளைகளுக்கும் குலதெய்வத்தைக் கொடுக்காமல் புண்ய லோகம் போகும் காலத்தில் விபீஷணனுக்கு தன்னை பிரியமுடியாமல் இருக்கும்கவலை நீங்குவதற்காக கொடுக்கப்பட்டதே தவிர வேறு அல்ல. அவன் பணத்தாசையடையாத நிஷ்காம்ய பக்தனாதலாலும் அவனை பூமியில் இருக்கச் சொன்னதாலும் அவனிடம் தனக்கு பதில் குலதெய்வத்தை எப்பொழுதும் இருப்பதற்

காக் புண்ய லோகம் போகும்போது கொடுக்கப்பட்டதே தவிர பட்டாபிஷேகமானபோது கொடுக்கப்பட்டது அல்ல. பட்டாபிஷேகமானபோது குலதனம் தான் கொடுத்தது. வால்மீகி ஸர்வ ரகஸ்யம் தெரிந்து எழுதுபவர் ஒரு இடத்திலும் பெயரையே மாற்றி எழுதவில்லை ஆதலாலும் குலதனமே குலதெய்வமென் புத்தி ஒரு விதத்திலும் பொருத்தமல்ல என்பது ஸத்யம். இக் கிரந்த ரீதியாய் கவி வாக்ய ரீதியாய் ஜகந்நாதர் என்பது விஷ்ணு விக்ரகம் என்றமட்டில் பிரத்யக்ஷம். இப்படியிருக்க அந்த குல தெய்வத்திற்கு ரெங்கநாதன் என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு அதற்குமேல் இருப்பது விமானம். அதற்கு குலதனம் என்று பெயர். குலதெய்வம் ஸம்பந்தமானதற்குத்தான் குலதனம் என்று பெயர் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட குலதனமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை பட்டாபிஷேகம் ஆனதும் கொடுத்தார். அதைக் கொண்டுபோனான் என்கிறார்கள். இதுவும் அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை, ஏனென்றால்:—பட்டாபிஷேகத்தும்போது அந்த ரங்கவிமானத்தை கொடுத்துவிட்டு இராமர் ரெங்கநாதனுக்கு விமானம் இல்லாமல் மொட்டையாகவே பதினோராயிர வருஷம் வைத்துக்கொண்டு பூஜை செய்துகொண்டு இருந்தாரா இவருக்கோ விமானம் இல்லாமல் ஸ்வாமி பிரயோசனம் இல்லை. விபீஷணன் ஸ்வாமியில்லாமல் விமானத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன பிரயோசனம் அடைந்தான். ஆதலால் இதுவும் பொருத்தமல்ல என்பது பிரத்யக்ஷம், சிலர் குலதனமான குலதெய்வத்தையே கொடுத்தார் என்கிறார்கள். குலதனமான குலதெய்வத்தை அவர் பட்டாபிஷேகத்தின்போது| கொடுக்க குலதனத்தையடைந்து லங்கையை அடைந்துவிட்டதாய் அங்கு ச்லோகம், பிறகு பதினோராயிரவருஷம்கழித்து குலதெய்வத்தை கொடுக்கிறேன் பெற்றுக்கொள் என்கிறாரே அப்பொழுது இந்த குலதெய்வம் ஏது. ஆதலால் இதுவும் பொருத்தமல்ல. மேலும் சிலர் ராமன் வைகுண்டம் போகிறபோது விபீஷணனுக்கு கொடுத்த குலதெய்வத்தை விபீஷணன் ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்துவிட்டதாக சொல்லுவார்கள் (அது விஷ்ணு புராணமாயும் மற்றதாயும் இருக்கலாம் அது இக்கிரந்தம் அல்ல) கவி

யானவர் ராமன் தன்னைப் பிரிய, கவலைப்படபோகிறானே என்று அவன் கவலைப்படாமல் இருப்பதற்காக, பிரியாமல் இருப்பதற்காக குலதெய்வத்தை கொடுத்ததாயும் அதை அவன் லங்கை கொண்டுபோய்விட்டதாகவும் கவியின் அபிப்பிராயமாதலால் ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்தார் என்பதும் இக்கவியின் அபிப்பிராயம் அல்ல (அந்தந்த புராணத்திற்கு அததுவே பிரமாணம்) ராகவனும் ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுக்க அதைப் பெற்றுக் கொண்டவன் அனுபவிக்காமல், அதை அடையாமல் போவானேயாகில் கொடுத்து உபயோகம் இல்லையென்று ராமனே தெரிவித்து இருப்பதாலும் வழியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்துவிட்டான் என்பதும் பொருத்தம் அல்ல. குலதனத்தை பட்டாபிஷேக காலத்தில் கொடுத்த பிறகு புண்யலோகம் போகும்போது குலதெய்வத்தை கொடுத்ததாகச் சொன்னதால் கொடுத்தது இரண்டாந்தடவை என்பதும் குலதனம் வேறு குலதெய்வம் வேறு என்பதும் குலதனம் லங்கையல்ல என்பதும் குலதனம் ரங்கவிமானமும் அல்ல என்பதும் பிரத்யக்ஷம். இரண்டும் வேறாதலால் இரண்டும்ஒன்றல்ல என்பதும் பிரத்யக்ஷம். ஜநார்த பதத்திற்கு விஷ்ணுதான் என்று எப்படித் தெரிகிறதென்றால் பாலகாண்டம் 18-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகத்தில் ஒுராசு௵ ஊமெ௩ஜமணாயம ஸவ-ஓெ௱ாக ௩ஜஷூ௶ தம। என்று சொல்லப்பட்டதால் விஷ்ணு என்றமட்டில் பிரமாணம். ஆனால் அயோத்யா காண்டத்தில் 6-ம் ஸர்க்கம் 1-ம் ச்லோகத்தில் ஸஹவ௲ுா விஶாலாக்ஷுா நாராயணஉபா஗மத். என்று பத்னியான ஸீதையுடன் ராமன் நாராயணனை அடைந்தார் பகவானை பூஜித்தார் என்று சொல்லி இருக்கிறதே என்றால், இதில் குலதெய்வம் ரெங்கநாதன் என்றில்லை. ஆதலால் குலதெய்வம் ஜகந்நாதனே என்று ஸ்திரம். ஆனால் கிரந்தரீதியில் குலதனமென்றால் என்னவென்று தெரிகிறதென்றால் விபீஷணன் பிதாவைப்போல் பிள்ளை பிறந்தவனாதலால் அவர் தபஸ்வியாதலால் தபஸ்ஸே அவர்களுக்கு குலதனமாதலால் அதுவே இவனுக்கும் குலதனம். பிர்ம்மத்யானம். விபீஷணன் ஸ்ரீ ராமனைப் பரமாத்மா என்று எண்ணி வந்தவனாதலாலும் பரமாத்மாவிடம் பூர்ணம் தியானத்

துடன் கூடினவனுதலாலும் ராம பட்டாபிஷேகத்திற்கு சென்ற தால் அவர்கொடுக்க அவருடையதாயும் நித்யமாயும், கொடுத்த தால் குறையாததாயும் தன்னுடையதாயும் விபீஷணனுக்கும் ஆராதிக்கத் தகுந்ததாயும் உள்ள ஸ்ரீராம நாமமான தாரக மந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்க அவன் அதை பெற்றுக் கொண்டு லங்கையை அடைந்தான் என்கிறார் கவி. இப்படி பகவானுடைய நாமதேயமான இந்த தாரக மந்திரத்திற்கே குலதனம் என்று பெயர். ஜகந்நாதனுக்கு குலதெய்வம் என்று பெயர் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம் :

உத்தரகாண்டம்

46. தசரதனுக்கு ராமனை விஷ்ணுவென்று தெரியும் என்ற ஸித்தாந்தம்.

உத்தரகாண்டம். 59-ம் ஸர்க்கம் ஸோகாநாம் ஸம்ப்ரயாஸ்யந்தம் ஶாபம் ப்ருகோஸ்ததா ! அதிஶைவ மஹா தேஜா ப்ருகுணாவேஜநதி ! அஹாமதோஹிவத்ஸம் தவவாஸிஷ்வ ஸத்தம ! ராம அத்ர விஷ்ணுர்விகேஷ நாத ! என்றார். வஸிஷ்டர் ஆச்ரமத்தில் தசரதரைப்பார்த்து அங்குவந்து இருந்த துர்வாஸர் ராமாதிகள் நான்கு குழந்தைகளும் பிறந்த 12-வது தினத்தில் உத்தம, தசரத, உமக்கு பிறந்து இருக்கும் ராமன் யாரெனில் பூர்வ ஜந்மாவில் பிருகுவானவர் விஷ்ணுவை பூமியில் ஜனித்து பத்னியை பிரிந்து இருக்கவேண்டும் என்று சபித்துவிட்டு ஏ விஷ்ணுவே உலக க்ஷேமத்திற்காகவே நீர் சாபத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க அவர் ஒத்துக்கொண்டு இப்பொழுது உமக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறந்து இருக்கிறார் அவர் நாராயணன் அவர் மூன்று லோகத்திலும் பிரஸித்தரான ராமன் என்றும் பெயர் உடையவர். என்று இப்படி சொல்லி மேலும்

கொஞ்சம் கதை சொன்னார். இதைக் கேட்டு தசரதர் ஆச்ர மத்தைவிட்டு வெளிவந்த பிறகு மந்திரியாயும் ஸாரதியுமான சுமந்திரரைப்பார்த்து இந்த ரகஸ்யத்தை இது ரகஸ்யமாதலால் இதை நீர் ஒருக்காலும் வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்றார். இதனால் தசரதனுக்கு தன் பிள்ளை விஷ்ணு என்று பிறந்த 12-ம் தினத்திலேயே தெரியும் என்ற பிரமாணம். (இது துர்வாஸர் சொன்னது). அப்படித் தெரிந்து இருக்குமேயானால் விச்வா மித்ரர் பிள்ளை ராமனை யாகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக கொடுக்க வேண்டும் என்ற கேட்ட காலத்தில் இவர் ராமனை விஷ்ணு வென்று தெரிந்துகொண்டு இருந்தால் என் பிள்ளை ராமன் கொஞ்சம் குறைந்த 16 பிராயமுள்ளவன் நீர் சொல்லும்படியான மாரீச சுபாகுக்களை கொல்லும்படியான யோக்யதை உடையவன் அல்ல என்கிறாரே முன்பின் விரோதமல்லவா என்றால், வால்மீகி என்ன சொன்னார் என்றால் தசரதன் அதிதுக்கத்தினால் வ்யதித உநா: மனம் உடைந்து விட்டதால் இப்படி புலம்பினார் என்று வர்ணித்தார். அதாவது பாலகாண்டத்தில் 20-ம் ஸர்க்கம் 27-ம் ச்லோகத்தில் ஐதி நரபதிஜல்பந்நாஷிஜெஂஸ்ஂ கூஶிக ஸுதஂ ஸுஉஹாநிவெஶஉநஹ்: । என்று இப்படி தசரதர் புலம்பினார் என்று வால்மீகி சொல்லிவிட்டதால் அதிதுக்கத் தால் புலம்பும் வாக்யத்திற்கு கௌரவம் இல்லை என்று கவியின் பிரமாணமாதலாலும் துக்கம் வந்துவிட்டால் சித்தம் முதலிய ஸகலமும் போய்விடும். துக்கம் வந்தால் முதலில் தைரியம் போய்விடும், துக்கம் வந்தால் வேதாந்த ஞானமும் போய்விடும் துக்கம் வந்தால் ஸகலமும் போய்விடும். துக்கப்பட்டவனை துக்கம் கொன்றுவிடும். ஆதலால் தசரதன் அதிதுக்கத்தில் புலம் பினதால் அதற்கு கௌரவம் இல்லையாதலால் தெரியும் என்றே ஸித்தாந்தம். தசரதன் பாலகாண்டம் 11-ம் ஸர்க்கம் 10-ம் ச்லோகத்தில் வத்ராஶ்ராஸ்ய ஸவிஷ்யந்தி உசுவாரொாஜிதவி க்ரஜா: । வஂஶவ்ரதிஷ்டாநகரா: ஸவஒுஸொகெஷு விஶ்ருதா: । என்று சுமந்திரன் தசரதரைப் பார்த்து அற்புத பராக்ரமமுள்ள நான்கு பிள்ளைகள் உமக்குப் பிறக்கப்போகிறார்கள். ஸர்வமான லோகத்திலும் பிரஸித்தரானவர்களாய் வம்சத்தை ஸ்தாபிக்

கிறவர்களாய் உண்டாகப் போகிறுர்கள் என்று சொன்னதால் அது தேவலோகத்தில் ஸனத்குமாரர் சொன்னதை மந்திரி இப்பொழுது தனக்குச் சொன்னதாலும், மேலும் பாலகாண்டம் 12-ம் ஸர்க்கம் 12-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று ரிஷ்யசிருங்கர் மற்ற பிர்ம்மவித்துக்களுடைய வாக்யம் பலவிதத்திலும் அற்புத பலமுள்ள நான்கு குழந்தைகளைப் குலவிருத்திக்கு நீர் அடையப் போகிறீர் என்று சொன்னதாலும், பாலகாண்டம் 14-ம் ஸர்க்கம் 59-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்ற பிரமாணத்தாலும் பிரத்யக்ஷம்.

மேலும் ரிஷ்யசிருங்கர் வார்த்தையாலும் பிரத்யக்ஷம். ராமனை விஷ்ணு என்று தெரியும் பிள்ளைகள் பிறந்த பிறகு துர்வாஸரால் வஸிஷ்டர் ஆச்ரமத்தில் சொல்லப்பட்டு விஷ்ணு என்றமட்டில் தெரியும். பிறகு தசரதன் புண்யலோகம் போன பிறகு ராமன் யுத்தகளத்தில் எல்லாரையும் கொன்ற பிறகு யுத்தகளத்தில் அக்னிபிரவேசம் செய்து ஸீதையும் வந்த பிறகு பரமேச்வரன் மஹாராஜாவான தசரதருடன் யுத்தகளத்தைநாடி வந்து ராகவனைப் பார்த்து அவரைக் கொண்டாடிவிட்டு ஸீதைக்கும் அனுக்ரஹம் செய்துவிட்டு யுத்தகாண்டம் 122-ம் ஸர்க்கம் 18-ம் ச்லோகத்தில் [illegible] என்று ராகவனைப் பார்த்து ராமசந்திரா நான் இப்பொழுது உன்னைத்தெரிந்துகொண்டேன் தேவதைகள் பிரார்த்தனைக்காக ராவணவதார்த்தம் அவதரித்தவன் என்று தெரிந்துகொண்டேன் என்றுர் (முந்தி குழந்தைகள் பிறந்த போதே தெரியுமே—அப்படியிருக்க ஏன் இப்பொழுது தெரிந்துகொண்டேன் என்கிறுரே, என்னவென்றுல் முந்தி அவர் பிருகு சாபத்திற்காக பிறந்து இருக்கிறுர் என்று எண்ணியிருந்ததை வர்ஜித்து ஸத்தியமான இப்பொழுது ராமன் ராவண வதார்த்தம் அவதரித்தவர் என்பதை ஸ்தாபித்து இபபொழுது தெரிந்து கொண்டேன் என்று இப்படிச் சொல்லிவிட்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து உத்தமா, இந்த ராமனை நீ எப்படி எண்ணவேண்டு

மென்றால் அவர் யார் என்று சொல்லுகிறேன் கேள் என்று யுத்தகாண்டம் 102 ஸர்க்கம் 32 ச்லோகம் ஜஹிமஜ லஹாதாநம ஜவஜறிவாமஷொதஜம । ஸாதத்வதஜவலஸூ ஜக்ஷர ஸ்புஹநிஷிதம । வெஷாநாம ஹரநயம் ஷாஜமஹ ரவாஜ வஹவ । என்று தசரதன் ஸர்வ தேவதைகளும் இந்த ராமனை பூஜிக்கிறார்கள் லக்ஷ்மணா! இந்த ரூபம் ஸாக்ஷாத் பிர்ம்மம், இது அக்ஷரம், லோக க்ஷேமத்திற்காக வேணும் என்று பிர்ம்ம ச்ருஷ்டியில் கட்டுப்பட்டு வந்தது. இது வேதங்களுக்கு ஹ்ருதயம். இது ரொம்ப ரஹஸ்யமான வஸ்து என்று இப்படி தெரிவித்ததால் ராமன் விஷ்ணுவென்று நன்றாய்த் தெரியும் தசரதருக்கு என்று ஸித்தாந்தம். (இது தசரத வாக்யம்.)

பிருகு சாப விருத்தாந்தம் துர்வாஸர் தசரதருக்குச் சொன்ன கதையாக் ஸுமந்திர வாக்யம். அக்கதை ஸத்ய மில்லையென்பது முக்யம். வால்மீகி வார்த்தைக்குத்தான் முதல் கௌரவம். கவி அபிப்ராயம் தசரதருக்கு நன்றாய் ராமனை விஷ்ணு என்று தெரியும் என்று ஸித்தாந்தம். வால்மீகியும் தர்மிஷ்டன், உத்தமன், ஸத்யஸந்தன் ராமன் என்று நாரதரும் நன்றாய் ஸ்தாபித்து இருப்பதால் களங்கமில்லாதவர் (தர்ம விக்ரஹம்) யார் என்று கேட்க நாரதர் அதற்கு பதில் ராமன் என்று சொன்னார். சாபத்தை அனுபவிக்கப் போகிறவரை எப்படி உத்தமன் என்று சொல்லலாம். ஆதலால் அது ஸரியல்ல என்று ஸித்தாந்தம். தசரதன் அந்திய காலத்தில் தன் உயிரைவிடும்பொழுது ராமா, லக்ஷ்மணா, ஸீதே, என்றுசொல்லி பிராணனை விட்டதாலும் ராமன் காடு போகும்போது ராமனை அப்படியே பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார் என்றும் ராமன் காடுபோனபிறகு ராமனைக்கண்ட கண்கள் ராமனோடு போய் விட்டது என்று தசரதர் சொன்னதாலும் விச்வாமித்ரர் கேட்ட காலத்திலும் அவனைப்பிரிந்து இருக்க இஷ்டம் இல்லாமல் கொடுக்கமாட்டேன் என்றதாலும், கைகயீடம் ராமனைப் பிரிந்து நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன் என்றதாலும் தசரதன் ஸர்வ விதத்திலும் ராமஜனனமுதல் அவனை அறிந்து அவனிடம்

ஈடுபட்டு இருப்பதாலும் அதனாலேயே கைகேயிடம் அவனை யாசிக்கிறாராதலாலும், தசரதன் ராமனை விஷ்ணு என்று அறிந்து கொண்டு இருக்கிறார் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

இவ்விஷயத்தை மேலே கவி குறிப்பிடுகிறார். ஸாக்ஷாத் பிர்ம்மமே, அதற்கு ரூபம் இல்லாததால் விஷ்ணுவாக தர்சனம் கொடுத்தபிறகு ராமனாகஜனித்தபிறகு அவதாரம் முடியும்போது விஷ்ணுவாக ஆகி பிர்ம்மமாக மறைந்துவிட்டதால் இப்பேர்ப் பட்ட பிர்மத்தை வைகுண்டாரோஹண ஸர்க்கத்தில் ஸர்வ வேதங்களும் காயத்ரீ முதலிய ஸகலமும் பிராம்மண ரூபங் களுடன் அவரை அனுஸரித்து வந்ததுகள் என்று இருக்க சாப முடையவரையா அனுஸரித்ததுகள், எப்படி? ஆதலால் ஒரு விதத்திலும் இதை அங்கீகரிக்கவில்லை என்றும் ஸித்தாந்தம். ஆதலால் தசரதர் ராமனை விஷ்ணு என்றமட்டில் பூர்ணம் அறிந் தவர் என்று கவி ஸ்தாபிக்கிறார்.

மேலும் இந்த ராமவிக்ரஹம் களங்கமற்ற விக்ரஹம் வைகுண்டாரோஹண ஸர்க்கத்தில் பிறந்த சரீரம் அழியாமல் நான்கு பிராதாக்களும் அப்படியே ஒன்றாகி பிர்ம்மமானதாக சொல்லப்பட்டதால் சாபத்திற்காக மனுஷ்யனாக பிறந்து பத்னி வியோகத்தை அடைந்தார் என்பதை கவி ஒத்துக்கொள்ள வில்லை. ஆதலால் கவி வாக்யப்படி ராமாதிகளுக்கு தங்களைத் தாங்கள் எதற்கு பிறந்தவர்கள் என்று தெரியாது என்றும் வானரர்களுக்கு தாங்கள் எதற்காக பிறந்து இருக்கிறோம் என்று தெரியும் என்றும் தசரதருக்கு ராமனை விஷ்ணுவென்று தெரியும் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

47. ஸ்ரீராமன் ஸீதையுடன் பதினாயிர வருஷம் இருந்தார் என்றும் ஆயிரம் வருஷம்தான் ஸீதையைப் பிரிந்து இருந்தார் என்ற ஸிந்தாந்தம்.

உத்தரகாண்டம் 51 ஸர்க்கம் 25 ச்லோகம் ஒ[illegible] ஸஹஸ்ராணி ம தா நி ஸ உஹா தெனா: । வ்ராவயொவி-உவியாநு ஸௌமாநு வஸஜெ:ஸஉ-வா ம த: । என்று வால்மீகி வர்ணிக்கிறார்.

இப்படி ஸகல வைபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிற ராம ஸீதைகளுக்கு பதினாயிர வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. பிறகு எத்தனையோ வஸந்தருதுபோல வஸந்தருது வந்தது என்று கவி வர்ணனை. இங்கு ஏன் அப்படி வஸந்தருது வந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார் என்றால் இதில்தான் ராமன் ஸீதையை அபவாதத்திற்காக காடு விடுகிறார் அதற்காக சொன்னது. இப்படி ராமன் ராஜ்ய காரியங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்வகர்மாக்களையும் ஸ்வதர்மத்திலும் இருந்துகொண்டு பதினாயிர வருஷம் இருந்தார் என்றார் கவி. இதனால் பதினாயிர வருஷம் ராமன் ஸீதையுடன் இருந்த பிறகே ஸீதையை காடுவிட்டு விட்டார் என்பது ஸ்பஷ்டம். 12 வருஷம் ஸீதை வால்மீகி ஆச்ரமத்தில் இருந்தாள் பிறகு 12 வருஷங்கள் குறைச்சலாக ஆயிரம் வருஷம், ஸீதை பூப்பிரவேசமான பிறகு ராமன் அயோத்தியில் இருந்தார் என்றும் ஸித்தாந்தம்.

முன் ச்லோகம் சொன்ன பிறகு உத்தரகாண்டம் 111-ம் ஸர்க்கத்தில் 9-ம் ச்லோகத்தில் 𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌷 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌮𑍇𑌧𑌾𑌨𑌥𑌾𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍 । என்று பதினாயிர வருஷங்களை (ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களில் தங்க விக்ரஹத்துடன்) அச்வமேதங்களைச் செய்தார் என்று இருப்பதினாலும் முதல் யாகத்திலேயே ஸீதை இல்லையாதலால் அத்துடன் பதினாயிர வருஷங்கள் யாகம் செய்ததாக இச்லோகத்திற்கு அர்த்தமாதலால் ஸீதையை பிரிந்து பதினாயிரம் வருஷங்கள் இருந்ததாக ஒரு அபிப்பிராயம் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் இந்த ஸர்க்கத்திற்குமேல் ஸர்க்க கடைசியில் முன் கதாரம்பத்தில் இருக்கும் ச்லோகத்தைச் சொல்லி பிந்தி 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 என்று இப்படி அனேக ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஸுகத்துடன் சென்றதுகள் என்று இருப்பதாலும் உத்தரகாண்டம் 114 ஸர்க்கத்தில் 16 ச்லோகத்தில் 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍 । என்றார் வால்மீகி, அதாவது இப்படி பதினாயிர வருஷங்கள் போய்விட்டதுகள் என்று இருப்பதால் முன்பின் விரோதம். இதுதான் ஸரி. மேலும் இதற்கு பிறகு 117 ஸர்க்கத்தில் உத்தரகாண்டத்

தில் 29 ச்லோகத்தில் உபவஷஉஸஹஸ்ர ாணி உபவஷஉப தா நிவ। கூகவாவாஸஸ்ரிபஉ ஷயஜெவாத நாவரா। என்று காலபுருஷன் ராகவனைப் பார்த்து உம்மால் பதினுயிர வர்ஷங்கள் ரொம்ப நியமத்துடன் இருந்து போக்கப்பட்டது என்றதாலும் பதினோராயிர வருஷம் இரண்டு வருஷம் குறைச்சலாக என்ற ஒரு ஆதாரம், தவிற வைணஸர வதத்திற்கு பரதன் செல்லு கிறேன் என்று சொன்னபோது சத்ருக்னன் பரதன் முந்தி ராஜ்ய பரிபாலனத்தில் ச்ரமப்பட்டவன் நானே போகிறேன் என்று சொன்னதால் ரொம்ப நாள் ஆயிருந்ததால் ச்ரமம் என்று சத்ருக்னன் சொல்லமாட்டான். ஆதலால் ஸமீபகாலமே. ஸீதையை விட்டது. பட்டாபிஷேகமாகி இரண்டு வருஷத்திற் குள் என்பது ஒரு அபிப்ராயம். உத்தரகாண்டம் 51ம் ஸர்கத்தில் கை த்ருக் ாஉ உஸஹஸ்ரகாருஷ்பிபிரொஹொமஉஸஹஉா। என்றும் அடுத்த ச்லோகம். பதினுயிரம் வருஷம் இருந்தார்கள் அடுத்தபடி ஷராக யொவிஉவியாறு ஹொஹாஹவஹஜஃ ஸஉவாமதஃ என்று இருப்பதாலும் உத்தரகாண்டம் 48 ஸர்க்கத்தில் 30 ச்லோகம் ஸவம் தெஷாம் யயஊஉாவொஹிதீயபிபிர ஷவம்। என்று அவர் களுக்கு இரண்டாவது சிசிருது சென்றது என்று இருப்பதாலும் இரண்டு வருஷங்கள்தான் ஸீதை ராமனுடன் இருந்தாள் என் பது, பிருகு மஹர்ஷி விஷ்ணுவுக்கு பகுவர்ஷம் பத்னிவியோகத் தை அடைய சாபம் கொடுத்து இருக்கிறார் என்றும் அதற்காக பதினோராயிர வர்ஷமும் பத்னியை பிரிந்தார் என்கிறார்கள். இது சிலர் கக்ஷி. ராமனுக்கு கடைசி பரியந்தம் தன்னை தெரி யாததலால் பிருகு சாபத்தை அனுபவிக்கிறதாக தெரியவே இல்லை. ஆதலால் கவியும் அவர் சாபத்தை அனுபவிக்கிறார் ராமன் என்று குறிப்பிடவே இல்லை. ராமனுக்கு நன்றாய் நான் விஷ்ணுதான் என்ற நிச்சயம் தெரியாது என்றார் கவி. கால புருஷன் வந்து சொன்னபோதுதான் தெரியும். ராவண வதா நந்தரமும் தெரியவில்லை. உததரகாண்டத்தில் அகஸ்தியர் எல் லாக் கதைகளையும் சொன்னபோது இவரும் மற்ற பலரும் இப் படி அடிக்கடி சொல்லுகிறார்களே நமக்கு திடப்பட இல்லையே என்று குழப்பம். ஸீதை பூமியில் பிரவேசித்தபோது பிர்ம்மா

வந்து மிச்ச கதையைக் கேளும் என்று சொல்ல, கேட்டபோது அப்பவும் தன் அவதாரம் தெரியாததால் இருக்குமோ என்ற எண்ணம் ஆனால் நிச்சயமல்ல. காலபுருஷன் வந்த பிறகுதான் நிச்சயமாதலால் ராமன் தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதால் கவியானவர் அதை (சாபத்தை) அனுபவிக்கிறார் என்று அவர் வாயினால் குறிப்பிடவில்லை. மந்திரி வாக்யத்தில் சாப கதை உண்டு. ஆனால் பிருகு சாபத்தை விஷ்ணு ரூபத்தில் வாங்கிக்கொண்டவர் அதை ராம ரூபத்தில் அனுபவித்து இருக்கிறார் என்பது கவிக்கு இஷ்டம் இல்லையாதலால் பொருந்தாது. அவதார விசேஷமே தன்னைத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டிய அவதாரமாதலால் தன்னையே தனக்கு தெரியாமல் இருக்கும் போது அனுபவிக்கிறார் என்பது எப்படி என்றும் கவி தன் வாக்கினால் சொல்லவில்லை. ஆதலால் ராமன் தன்னையறியவில்லை. தவிற பிருகு சாபத்தை அனுபவிக்கும் ஒரு பாபிஷ்டனை வால்மீகி உத்தமன் தர்மிஷ்டன் என்று எப்படி சொல்வார்? ஆதலால் ராமன் சாபத்தை அனுபவிக்கிறார் என்பதை வால்மீகி அங்கீகரிக்கவில்லை. அதை வால்மீகி கண்டிக்கவும் கண்டிக்கிறார். ஆதலால் அது பிரமாணமாகாது என்று ஸித்தாந்தம். தவிற ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு பிருகு சாபத்தால் பிறந்து இருந்தால் சாபத்தால் பிறந்து இருப்பவனை உத்தமன் தர்மிஷ்டன் என்று எப்படி கவி சொல்வது? மஹர்ஷி பத்னியைக் கொன்றதற்கு (ஸ்திரீ ஹத்தியுடன் கூடினவரை) தண்டனை அனுபவிப்பவரை உத்தமன் என்று எப்படிச் சொல்வார்? இந்த ராமாவதாரமான ஜந்மாவில் வாலி வதத்தை அதர்மமாய்ச் செய்து அடுத்த ஜந்மாவில் ஒரு வேடனால் அடிப்படப்போகும் ஒரு பாபிஷ்டரை உத்தமன் தர்மிஷ்டன் ஸர்வகுண ஸம்பன்னன் என்று எப்படி கவி சொன்னார் என்று கேட்வை? இக்கிரந்தத்தை பிருகு சாபத்தையும் கவி தன் வாக்கினால் சொல்லவில்லை. இவ்விரண்டும் ஸத்யமல்ல என்று ஸத்யம். ராகவனை பிர்ம்மமாக ஸ்வர்க்கா ரோஹண கட்டத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதால் பிருகு சாபம் விஷ்ணுவுக்கே தவிற பிர்ம்மத்திற்கு அல்ல என்பதும் ஸத்யம். தவிற பிர்ம்மா தேவதைகளுக்காக ஸகுண ரூபமாக விஷ்ணுவாகி காட்டி

பிறகு ராமனுக் வந்தது. அப்பொழுது சாபமில்லையோ எனில் ஸ்ரீராகவனுக்கு தன்னைத் தெரியாதபோது சாபத்தை அனுபவித்தார் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? கவி களங்கமில்லாதவன் உத்தமன் ராமன் என்று குறிப்பிட்டிருக்க மற்றதுகள் பொய் என்றும் ஸித்தாந்தம். குற்றவாளி குற்றத்திற்கு தண்டனையை அனுபவிக்கிறேன் என்றறியாவிட்டால் அத்தண்டனைக்கு உபயோகமில்லையே. குற்றவாளி குற்றத்தை அறியாமல் அனுபவித்தார் என்பது எப்படி? ராமனுக்கு தன்னை விஷ்ணுவாக தெரிந்தால் ராவணனை கொல்லமுடியாதே எப்படி தெரியும்? ராமன் தன்னை விஷ்ணுவாக அறிந்தால் தன் பெண்ணையே கல்யாணம் செய்துகொண்டதாயாகுமே எப்படி? அவருக்கு எப்பொழுது தண்டனையை அனுபவிப்பதாய் தெரியவில்லையோ, வால்மீகியும் அந்த குற்றம் அவருக்கு இருக்க, மற்ற ஸர்வரகஸ்யமும் தெரிந்து கிரந்தம் செய்தவருக்கு இந்த பிருகு சாபம்மட்டும் தெரியவில்லையா? ஆதலால் ராமப் பிர்ம்மத்திற்கு சாபம் கிடையாது. சாபத்தை அனுபவிப்பனை அனுபவிக்கப் போகிறவனை ஸர்வதேவதைகளும் பரப்பிர்ம்மம் என்று எப்படி ஸ்தோத்திரம் தார்கள்? ராமன் பிந்தி வியோகத்தை அடைந்ததை பிருகு சாபம் என்று சொன்னால் உ:வ ாயொவிஸளவ ூாக் என்று இருக்கிறதே. அதாவது துக்க பிராயனானும் ஸௌக்யத்துடன் இருக்கிறார் என்று மற்றவர்கள் வாக்யம் இருக்கிறதே எப்படி? தவிர ராமன் யாகம் முடிந்ததும் ஸீதா பூப்பிரவேசமானதும் ராமன் மனதினால் ஹ்ருதயத்தில் ஸீதையை நன்றாய் வைத்துக் கொண்டு அயோத்திக்கு சென்றார் என்று இருக்க பத்னி வியோகம் இவருக்கு ஏது? இவர் ஸுகத்தில் அல்லவா இருக்கிறார். தவிர இவர் ஸீதையை ஹ்ருதயத்தில் தரித்துக்கொண்டு ஸுகத்தில் இருக்கிறார் அயோத்தி சென்றார் என்று இருக்க இவள் இல்லாமல் இருந்தாலல்லவோ சாபத்திற்கு கௌரவம். ஆதலால் ராமன் சாபத்தை அனுபவிக்கிறார் என்பது பொருத்தமல்ல என்று ஸித்தாந்தம். லோகாபவாதத்திற்காகவே ஸீதையைவிட்டதேதவிர வேறு அல்ல என்றுகவி வாக்யத்தால் ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் ராமனுக்கு தன்னைதெரியாதென்றே இக்கவியின்

ஸித்தாந்தம். இனி கவி அபிப்பிராயத்தை கவனிப்போம்:— வால்மீகி வாக்யப்படி ராமன் ஸீதையுடன் இருந்தார் ஆயிர வர்ஷம் தான் பிரிந்து இருந்தார் என்பதுதான் ஸத்யம். அதாவது உத்தரகாண்டம் 111 ஸர்க்கம் 9 ச்லோகத்தில் பதினாயிர வருஷங்கள் அச்வமேதங்கள் என்றால் பாக்கி ஆயிர வர்ஷங்களில் யாகம் செய்தாரா இல்லையா? தவிர பதினாயிர வர்ஷங்களில் யாகமே செய்துகொண்டு இருந்தாரா? ராஜ்ய பரிபாலனமே இல்லையா? இராமனை ஶததாஸ்வமேதயாஜி என்று இருக்கிறது. நூறு யாகங்கள் செய்தவர் என்று இருக்கிறது. செய்தது நூறு அச்வமேதமே. இப்படியிருக்க பதினாயிர வர்ஷங்கள் யாகமே செய்துகொண்டு இருந்தார் என்றால் அது எப்படி? இது இருக்கட்டும். முதல் யாகமே பதினாயிர வர்ஷம் கழித்து செய்ததாய் ஸித்தாந்தம். ஆயிர வர்ஷத்தில் (100) அச்வமேதமும் மற்ற யாகங்களும் செய்ததாகத்தான் ஸித்தாந்தம்! நிற்க 2 மாஸம் முடிந்ததும் சிசிருது வந்தது அதாவது பிறகு ராஜாக்கள் முதலிய எல்லாரையும் அனுப்பினது சிசிருது என்பது அவர்கள் போன பிறகு ராமன் அசோகவனத்தில் போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு இருந்தார். பிறகு அப்பொழுது சிசிருது வந்தது என்று காட்டி பிறகு இப்படி பதினாயிரம் வர்ஷம்வரை போகத்தை அனுபவிக்க, பிறகு வஸந்தருதுவந்தது. என்பது இதுபரியந்தம் எத்தனையோ வஸந்தருது வந்து போய்விட்டது. இது ஸீதையை விட்ட ருதுவாதலால் அது வந்தது என்று குறிப்பிடப்பட்டது என்றே ஸித்தாந்தம். (பிருகு சாபம் விஷ்ணுவுக்கு உண்டு அதை அனுபவிக்கிறார் ராமன் என்று வால்மீகி குறிப்பிடாததால் அது அங்கீகரிக்க இடம் இல்லை என்பது பிரத்யக்ஷம். தவிர பிருகு வெகுவருஷம் பத்னிவியோகம் அடைவீர் என்றாரே தவிர பதினோராயிர வருஷம் பிரியவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடவில்லை. தவிர மற்றொரு விஷயம். உத்தரகாண்டம் 111-ம் ஸர்க்கம் பதினாயிர வருஷம் அச்வமேதங்களைச்செய்தார் என்ற பிறகு அதேஸர்க்கம் 15-ம் ச்லோகத்தில் ஸுமஹதி காலே ப்ராப்தே ராமமாதா யஶஸ்விநீ என்று பிறகு தீர்க்க காலத்திற்கு பிறகு ராமமாதாவானவள்

புத்ரபௌத்ராதிகளுடன் கூடினவள் புண்யலோகம் அடைந்தாள் என்று இருக்கிறது. இத்தனை என்பது எத்தனை வருஷமென்றர்த்தமென்று கேள்வி? இதற்கு பிறகு இதேஸர்க்கக்கடைசியில் இப்படி பதினாயிர வருஷங்களை ராமன் சுகமாய்க் கழித்தார் என்று இருக்க இப்படி இருக்கும்போது முன்னால் சொன்ன ஸுமஹத் காலஸ்ய என்று, பிறகு, வெகு காலத்திற்கு பிறகு என்று சொன்ன வரிக்கு அர்த்தமே இல்லைபோல் இருக்கிறதே. ஸுமஹத் காலஸ்ய என்பதற்கு பதினாயிர வருஷங்களாகினதுமட்டும் அல்ல ராமனுக்கு முந்தி அப்பாவுடன் மாதா அறுபதினாயிர வருஷ பர்யந்தம் இருந்தாராதலால் தீர்க்க காலம் என்பது. தவிர பதினாயிரத்திற்குமேல் சில வருஷங்கள்கூட ஆயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். பிருகு விஷ்ணுவை சபித்தார் என்ற கதையில் பஹுவார்ஷிகம் என்பதற்கு 11000 வருஷம் என்றால் தீர்க்ககாலம் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம். கிரந்த ரீதியில் என்ன தெரிகிறதென்றால் பதினாயிர வருஷம் ஸீதையுடன் இராமன் இருந்த பிறகு ஸீதையை விட்ட கொஞ்ச காலத்தில் புண்ணியலோகமடைந்தார் என்பது. தேஷு ஸவம் வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி என்று இருப்பதால் இப்படி அநேக ஆயிர வருஷங்கள் என்ற தாத்பர்யம். இது நிற்க உத்தரகாண்டம் 42-ம் ஸர்க்கம் 1-ம் ச்லோகத்தில் கஸ்யசித்வத காலஸ்ய யுதாஜித்கேகயாதிப: என்றிருக்கிறது. இதில் கஸ்யசித்வத காலஸ்ய என்றால் எவ்வளவு காலத்திற்கு பிறகு என்பது. மாதா புண்யலோகம் போனபிறகு சொன்னது. எத்தனை பிந்தி என்று கேள்வை? இப்பொழுது கஸ்யசித்வத காலஸ்ய என்பதற்கும் பஹுவார்ஷிகம் என்பதற்கும் வர்ஷங்கள் எத்தனை என்று நிர்ணயித்தால் நலம். இல்லையேல் வ்யவஹாரமே. பிரகரணார்த்தத்தைக் கவனித்தால் வ்யவஹாரமே இல்லை என்று ஸ்பஷ்டம். இதுநிற்க மற்றொரு விஷயம். ஆரண்யகாண்டத்தில் ஹேமந்தருதுவில் ராமனிடம் சூர்ப்பனகி வந்தாள் என்று மூலப்படி வாக்யம். ஆரண்யகாண்டம் 16-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமன் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு ஆச்ரமத்தில் இருக்கும்போது ராமனிடம் சூர்ப்பனகி வந்தாள் என்றபோது ஹேமந்தருதுவில் இருந்து எத்தனை

மாஸம் ஸீதை காட்டில் இருந்தது? பத்து மாஸம் இருந்தாள் என்ற கணக்கு தப்பு அல்லவா? மூல ச்லோகத்தால் அடுத்த வருஷம் ஆனி-ஸ்ரீ ஆரம்பத்தில் ஸீதையை எடுத்தான் ராவணன் என்பதற்கு ஆதாரம் உண்டா? இது எந்த யுக்தி? பத்து மாஸம் இருந்ததை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமானால் தோன்றினபடி மாற்ற வேண்டும். மேலும் ஸீதை முதலில் ராவணன் எனக்கு ஒரு வருஷம் ஸாவகாசம் கொடுத்தான். அதில் பத்துமாஸம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் இரண்டு மாஸம் பாக்கி என்றாள். பிறகு அவளே ஹநுமானிடம் சொல்லும்போது நான் இந்த மாஸத்திற்குமேல் ஜீவனோடு இருக்கமாட்டேன் என்றாள். இதில் பத்து மாஸம் ஸ்திரமாகிறது. இப்பொழுது வால்மீகி வாக்யம் எப்படி? ஹேமந்த ருதுவானால் எத்தனை மாஸம்? ஆதலால் முன்பின் கதைபோகும் சயிலியில் பத்துமாஸம் என்று எப்படி ஸ்தாபிக்கப் படுகிறதோ எப்படி இங்கு ஹேமந்த ருதுவுக்கு கௌரவம் இல்லையோ எப்படி அந்த வருஷம் முடிந்து அடுத்த வருஷம் ஆனி-ஸ்ரீ ஆரம்பத்தில் சூர்ப்பனகி வந்தாள் என்று கவி ஸ்தாபிக்கிறாரோ அப்படி உத்தர காண்டத்தில் உள்ள சசிருது வஸந்த ருது என்றவைகளுக்கும் கௌரவம் இல்லை. அதுகளை வைத்துக்கொண்டு ராமன் இரண்டு வருஷம்தான் ஸீதையுடன் இருந்தார் என்பது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததில்லை என்று ஸித்தாந்தம். தவிற எதையும் முன் பிரகரணத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். அதன்படி மூலப்படி இதுதான் ஸித்தாந்தம். தவிற வ௱ா என்பது அநேக வெகு ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்குத்தான் சொல்லவேண்டியது. சத்ருக்னன் வாக்யம், தான் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை வைத்துக் கொண்டு முந்தி பதிநயிர வருஷத்திற்கு முந்தி பரதனாவது ராஜ்யத்தை பரிபாலித்தான் நான் பரிபாலிக்கவில்லை. எனக்கு பரிபாலிக்க ஆசை இருக்கிறது என்றும் சொல்லி முந்தி என்றான். தவிற அவனுக்கு சிரமம் வேண்டாம் என்றது என்ன வென்றால் ஏற்கனவே சிரமப்பட்டவனை இன்னம் எப்பொழுதும் சிரமப்படச் செய்யவேண்டாம் என்பதே. மேலும் ஏற்கனவே பரதன் கூ௺தகஉ௩ா என்று செய்யப்பட்டு இருக்கிற கர்மாவுடன்

கூடினவன். ராஜ்யத்தில் ஸர்வத்தையும்விட்டு உன்வியோகத் தால் இருந்தும் ராஜ்யத்தை பரிபாலித்ததால் பரிபாலனத்தில் தனக்கு இச்சை இருப்பதால் வ-ஷா என்று வெகு காலத்திற்கு முந்தி என்பதே தவிர ஸமீபகாலம் என்பதல்ல. அல்லது இந்த அர்த்தம் வேண்டாம் என்றால் முந்தி என்பதற்கு என்ன அர்த்தம். பதினாயிர வருஷத்திற்கு முந்தியல்லவோ நடந்தது சத்ருக்ன, உனக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்கிறேன் என்றார். உடனே சத்ருக்னன், மூத்தவன் இருக்க நான் அவஸரப்பட்டுவிட்டேன். இது பாபம் இந்த பாபம் எனக்கு வராமல் இருக்கும் படி காக்கவேண்டும் என்றார். இதனால் வெகு காலம் என்பது பதினாயிர வருஷங்கள் என்பதே தாத்பர்யம். மேலும் பத்னி வியோகத்தை அடைவதான விஷயத்தை கவனிக்க (10) மாஸம் ராமன் ஸீதையைப் பிரிந்து ஸுந்தர காண்டத்தில் அடைந்த துக்கம் உத்தரகாண்டத்தில் பிரிந்து இருந்ததில் அடையவே இல்லை என்பது நிச்சயம். ராமன் ஸீதா பூப்பிரவேசத்தில் ஒரு நாள் துக்கப்பட்டவராயும் லக்ஷ்மணன் காடுவிட்டு வந்த தினத்தில் ஒரு நாள் துக்கப்பட்டவராயும் உள்ளதே தவிர பிறகு ஸ்வர்க்காரோஹண பரியந்தம் ஸீதையை ஸ்மரித்தவரே அல்ல. தவிர ஸீதா பூப்பிரவேச காலத்தில் துர்வாஸர் வந்து இருந்தார். ராம ஸ்வர்க்காரோஹண காலத்திலும் வந்து இருந்தார். அப்பொழுது துர்வாஸர் நான் ஆயிரம் வருஷம் தபஸ் செய்து வந்து இருக்கிறேன் என்றார். ஸீதையை விட்டது முதல் இது பரியந்தம் ஆயிரம் வருஷம் என்பது. இதிலிருந்தும் தீர்மானம் ஆகிறது. தவிர முக்யமாய் மற்றொரு விஷயம் பூப்பிரவேசத்திற்கு பிறகு லவணாஸுர வதம் ராமனைத் தன்னை தெரிந்து கொள்ளும் என்று பூப்பிரவேச காலத்தில் பிர்ம்மா சொல்லுகிறார். பிறகு நீர் குசலவாளைக் கானம் செய்யச் சொல்லி பாக்கி உமது கதையைக் கேளும் என்றார். பிறகு ராமனும் பாக்கி கதையைக் கேட்கிறார் என்று மேலே பிரமாணம். இப்பொழுது லவணாஸுரனைக் கொல்லுவதற்கு சத்ருக்னனை அனுப்பும்போது நாம் மனுஷ்யன் லவணாஸுர சூலம் தேவதைகளையும் பிராம்மணர்களையும் கொல்லாது. நாம் மனுஷ்யாளாதலால் கொன்று

விடும் அச்சூலம் இல்லாதபோது கொல் என்றார். இவர் தேவதைகளைத்தான் சூலம் கொல்லாது என்றார். இல்லாதபோது கொல் என்று ஏன் சொல்லவேண்டும்? அதுதான் கொல்லாதே அத்துடன் சூலம் நெருங்கமுடியாதது என்றும் சொல்லி ஏற்கனவே ராவண வதத்திற்குக்கூட பிரயோகிக்காத நாராயணாஸ்திரத்தை கொடுத்து அனுப்புகிறாரே. இக்கிரந்தத்தில் இவருக்கு தன்னைத்தெரியாதென்றிருப்பதால் லவணாஸுரவதபரியந்தமும் தெரியவே இல்லை என்று நன்றாய் தெரிகிறதே. லவணாஸுரவத காலத்தில் தெரிந்து இருந்தால் அந்த தேவதைகளைக் கொல்லாது என்று தெரிந்தவர் சத்ருக்னனுக்கு அஸ்திரம் கொடுத்தனுப்பவே வேண்டாம். நாம் மனுஷ்யர்கள் நம்மைக் கொன்று விடும் என்பதால், இவருக்காவது மற்ற தம்பிகளுக்காவது தெரியாதென்பது ஸ்திரமானால் தான் லவணாஸுர வதமும், மனுஷ்யன்தான் ராவணனைக்கொல்லமுடியும் என்ற வரமும் ஸத்யமாகும். தவிற பிர்ம்மா சொல்படி கதையைக் கேட்டுவிட்டதாய் வைத்துக்கொண்டால் அப்பொழுது தன்னையும் மற்றவர்களையும் தெரியுமே. லவணாஸுரனைக் கொல்ல முடியாதென்பது, பொய்யாகுமே. ஆதலால் தெரியாது என்பது ஸத்யம். ஸீதா பூப்பிரவேசத்திற்கு பிர்ம்ம வாக்யத்திற்கு முந்தி லவணாஸுரவதம் சொல்லப்பட்டதால் பிந்தி தன்னைத் தெரிந்துகொண்டுவிட்டால் லவணனைக் கொல்லமுடியாதாதலால் ஏனென்றால் சூலம் தேவதைகளைக் கொல்லாது மனுஷ்யாளைக் கொன்றுவிடும் என்று குறிப்பிட்டதால் ஸீதையுடன் பதினாயிர வருஷம் இருந்த பிறகே எட்டு மாஸத்தில் காடுவிட்டார் என்பதே ஸத்யம். மனுஷ்யாளே ராவணனைக் கொல்லவேண்டும் என்று இருப்பதால் அவதாரம் பூர்த்தியாகிற பரியந்தம் பதினோராயிர வருஷம் முடியும் பரியந்தம் இவருக்கு தெரிந்தால் அக்ரமமாய் ராமன் கொன்றுவிட்டார் ராவணனை என்று ஏற்பட்டுவிடுமாதலாலும் தெரியாது என்கிறார் கவி. ஸீதை காடுவிட்ட பிறகு ஸீதை (12) வருஷம் வால்மீகி ஆச்ரமத்தில் இருந்தாள் அப்பொழுது ராமனுக்கு நான் பிருகு சாபத்திற்காக விட்டு இருக்கிறேன் என்றும் தெரியாது. ராமனுக்கே தன்னைத்தெரி

யாதபோது அது எப்படித் தெரியும் தெரியக்கூடாத அவதார மாதலால் வால்மீகியும் தெரியாதென்றே ஸ்தாபித்தார். பிறகு வால்மீகியால் ராம ஸபையில் கொண்டுவிடப்பட்டு ஸீதை ராம ஸபையில் சபதம் செய்தாள். அப்பொழுது பூமி இடம் கொடுக்க பிரவேசித்தாள். அப்பொழுது பிர்ம்மா உம்மை ஸ்மரித்துக்கொள் என்றார். அப்பொழுதும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவதார முடிவு வரையில் தெரியக்கூடாததாதலால் தெரியவில்லை என்று ஸ்தாபனம். மேலும் பாலகாண்டம் 3-ம் ஸர்க்கத்தில் 38-ம் ச்லோகத்தில் ஸர்வாஷு ரஞ்ஜநம் வைவ வைதேஹ்யாஷு விஸர்ஜநம்। அநாகதம் யதகிஞ்சிம் ராமஸ்ய வஸுதாதலே। என்று பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு ரஞ்சனத்தையும் அப்படி வரக்கூடாததாய் இருக்கிற ஸீதா தியாகத்தையும் பிறகு பூமியில் ஸ்வல்பகால வாஸத்தையும் என்று ரிஷி வாக்யம் இருப்பதால் அதாவது ரஞ்ஜநம்வ என்று ஜனத்திற்கு ரஞ்சனத்தையும் என்று அப்படி முடித்த பிறகு அநாகதம் என்று இருப்பதினால் அதாவது வரக்கூடாத ஸீதா த்யாகத்தையும் என்று அர்த்தம். ஸீதா த்யாகத்தையும் பிறகு ராமன் கிஞ்சித் ஆயிரவருஷம் (பதினாயிரக் கணக்கான வருஷத்திற்கு ஆயிரம் வருஷம் ரொம்ப சொல்பமாதலால் கிஞ்சித் என்று ஸ்தாபித்தார்) பூமியில் இருந்ததையும் மேலே உத்தரகாண்டத்தில் உத்தர பாகமான ஸ்வர்க்காரோஹணமான உத்தர கதையையும் செய்தார் என்று இருப்பதால் இதனால் என்ன தெரிகிறதென்றால் பதினாயிர வருஷம் ஸீதையுடன் இருந்ததும் ஆயிர வருஷம்தான் ஸீதையைப் பிரிந்து இருந்ததும்தான் ஸத்யம் என்றும் ஸ்தாபனம். பூப்பிரவேசத்திற்கு பிறகு பரதன் தன் குழந்தைகள் பட்டாபிஷேகத்திற்காக ஐந்து வருஷம் சென்று இருந்தார். லக்ஷ்மணரும் இரண்டு வருஷம் சென்றிருந்தார் என்று கவி சொல்லிவிட்டு பதினாயிர வருஷங்கள் முடிந்ததாய்ச் சொல்ல உடனே கஸஹஸ்ராணி என்றால் ஆயிரம் வருஷம் என்பதுதான் ஸத்யம். பதினாயிர வருஷம் என்பது அங்கீகரிக்க இடம் இல்லை. சொல்பகாலம் என்பதே பிரமாணம். இப்படி ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆய்விட்டன என்பதே தாத்பர்யம். அதற்கு முந்தி முதல் ஸர்க்கம்

முடிந்ததும் பதினாயிர வருஷம் ஆனதாய் சொல்ல முடியாது. தவிற அனேக ஆயிர வருஷங்கள் சுகமாய் இருந்தார்கள் என்ற 111-ம் ஸர்க்கத்திற்கு அடுத்த ஸர்க்கம் முதல் வரியில் கஸ்ய சித்வதகாலஸ்ய என்பது எத்தனை வருஷத்திற்கு பிறகு என்பது யோசிக்கவேண்டாமா? இதுவும் ஸொல்ப காலம் என்பதே. இப்பொழுது கதையின் போக்கை கவனிக்க என்ன தெரிகிற தென்றால் ஸீதையுடன் இருந்தது பதினாயிர வருஷம் பிறகு ஸீதா த்யாகம். ஸீதை வால்மீகி ஆச்ரமத்தில் 12 வருஷம் இருந் தது. அப்பொழுது லவணாஸுர ஸம்ஹாரம் சத்ருக்னன் திருப்பி வந்து போனது (அப்பொழுது குழந்தைகளுக்கு 12 வயஸு.) உடனே யாகாரம்பம். முதல் யாகத்தில் ராமன் ஸீதை யை தன் மஹிமையை காட்டச் சொன்னது. பிறகு 12 வரு ஷம் குறைச்சலாக ஆயிர வருஷம் இருந்தது. அந்த ஆயிர வரு ஷத்தில் பாக்கி 99 யாகங்களைச் செய்தது. இதற்குள் பரதன் கேகய பட்டணம் சென்று வந்து பிறகு பரதன் லக்ஷ்மணன் இரு வர்களும் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு ராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்து வந் தது. உடனே கொஞ்ச நாளில் கால புருஷன் வந்தது லக்ஷ்மண தியாகம் ஸ்வர்க்காரோஹணம். இவ்வளவும் ஆயிரம் வருஷத் தில் நடந்தது என்று ஸ்திரம். ஸீதா தியாகத்திற்கு (1000) வருஷத்திற்கு பிறகு லக்ஷ்மண தியாகம். உடனே ராமன் புண்ய லோகம் புறப்பட்டது. இப்படி கிரந்தம்.

நிற்க ராமராஜ்ய பரிபாலனத்தில் 5,000 வயஸுடைய ஒரு பிள்ளையை அது இறந்துபோனபோது அதை 5 வயது என்று வைத்துக்கொள்ளு என்று பாலன் என்ற ஒரு பதம் அவனுக்கு இருப்பதால் வைத்துக்கொள் என்கிறார் வியாக்யாதா. இது என்ன முறை நம் இஷ்டப்படி எல்லாம் மாற்றுவது போலும். மற்றொரு இடத்தில் 32 வயதுள்ள ஸீதையை பாலா என்று பிரயோகம் இருக்கிறது. 25 வயதான பரதனை ஒரு இடத்தில் பாலः என்று இருக்கிறது. உத்தரகாண்டம் 73-ம் ஸர்க்கத்தில் ராமன் பதினாயிரம் வயதுள்ள சத்ருக்னனை லவணாஸுர வதத் திற்கு அனுப்பும்போது மூத்தவன் ஆக்ஞை, பாலனை உன்னால் செய்யத் தகுந்தது என்றார். 5,000 வயதுள்ள பிள்ளைக்கு

5 வயது என்று வைத்துக்கொள் என்றால் இது 10 வயது என்று அர்த்தமா எப்படி? இப்படி எல்லாம் இருக்கும்போது பிருகு சாபம் ஸஹஸ்ரவார்ஷிகம் என்பதற்கு 1,000 ஆயிரம் வருஷங்கள் என்பது வருஷக் கணக்குக்கு ஸஹஸ்ர வருஷங்கள் அல்லவா? ஆதலால் இதுவும் நியாயமே. ஆதலால் பதினோராயிர வருஷம் ஸஹஸ்ரவார்ஷிகம் என்பதற்கு அர்த்தம் என்பது பொருத்தமல்ல. பிருகுவும் 11,000 வருஷங்கள் பிரிந்து இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லாததால் அது ஸரியல்ல என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆதலால் 1000 வருஷம் பிரிந்தது என்பதுதான் நிர்ணயம். ராவண வதாநந்தரம், விஷ்ணு பூலோகத்தில் பதினோராயிர வருஷம் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்கிறேன் என்றாரே. இப்பொழுது விஷ்ணு வாக்யப்படி 11,000 இருந்தது வாஸ்தவமல்லவா? (பிருகு சாபத்துக்காகவா என்றால் அல்ல. ஆனால்) இது எதற்காக சொன்னார் என்றால் ராவணனை பந்துமித்ராதி தாயாதிகளுடன் கொல்லுவதாக சபதம் செய்ததாலும் நான்குபேரைக் கொல்ல நான்குபேராக பிறக்கவேண்டும் என்று தேவர்கள் கேட்டதாலும் ராவணனைக் கொன்ற பிறகு பதினாயிர வருஷம் கழித்து லவணாஸுர வதம் தன் பாகமான அவதாரத்தில் ஆக வேண்டியிருப்பதாலும் அதற்கு பிறகு ஆயிரம் வருஷம் முடியும் ஸமயத்தில் மூன்றுகோடி கந்தர்வர்கள் வதம் மற்றொரு பாகத்தால் ஆகவேண்டி இருப்பதாலும் சொன்னது. இவ் விஷயத்தை தங்கள் தங்கள் பிறப்பு எதற்கு என்று தெரியாததால் ரிஷிகள் லவணாஸுர வதத்திற்கு வந்து கேட்டபோது ராமன் உத்தரகாண்டத்தில் 73-ம் ஸர்க்கம் 8-ம் ச்லோகத்தில் கொஹந்தா லவணம் வீர: கஸ்யாம்ஸ: ஸவிதீயதாம். என்று இந்த லவணாஸுரவத பாகம் யாருக்கு இருக்கட்டும் என்று ராமன் கேட்கிறார். இப்படி இருப்பதால் அதற்காக பதினோராயிர வருஷம் இருப்பதாய் விஷ்ணு சொன்னது. ராமனை பிறகு தன்னைத் தெரியாதலாலும் சாபத்திற்காக ஸீதையை பிரிந்து இருக்கிறார் என்பதற்கு இடம் இல்லை. ஆயிரம் வருஷம் ராமன் பிரிந்து இருக்கவேண்டும் என்று விதியும் இல்லை. வால்மீகியே ஸீதையுடன் ராமன் பதினாயிர வருஷம் சுகத்தை அனு

பஷித்துக்கொண்டு இருந்தார் என்று குறிப்பிட்டதால் இதுவே ஸத்யம். ஆயிரம் வருஷம் பிரிந்து இருந்தார் என்பதும் ஸத்யம். பட்டாபிஷேகமாகி இருந்த பதினோராயிர வருஷத்தில் 2 வருஷம்தான் இவர் சுகத்தை அடைந்தார் என்றால் இது ஒரு சுகமா? இவர் சரித்திரத்தை வாசிப்பதால் குடும்பவ்ருத்திம் தநதாந்யவ்ருத்திம் என்று குடும்பத்திற்கு விருத்தி, தனதான்யத்திற்கு விருத்தி என்று இருக்க, இவருக்கே இல்லாதபோது இவர் மற்றவருக்கு எப்படிக் கொடுப்பார். இவர் சரித்திரமும் எப்படிக் கொடுக்கும்? ஆதலால் கவியும் 10,000 பதினாயிர வருஷம் ஸீதையுடன் இருந்ததாய் ஸ்தாபித்ததால் அப்படியே சொல்ல வேண்டும் என்றும் ஸித்தாந்தம். இந்த மூல ச்லோகத்தை ஒரு வ்யாக்யாதா தள்ளி ப்ரக்ஷிப்தம் என்கிறார். இவருக்கு அறிய சக்தியில்லாவிட்டால் மூலத்தையே தள்ளுவதா! எப்பவும் இந்த வ்யாக்யாதாக்கள் தங்கள் மூளைக்கு மூலம் எட்டாவிட்டால் அதையே தள்ளுவார்கள். ஆதலால் இவர்கள் வாக்யங்கள் ப்ரமாணம் அல்ல. இக்கிரந்தம் அனுக்ரஹத்தால்தான் அறிய முடியும். ஆதலால் மூலத்திற்கு விரோதமான வ்யாக்யானங்கள் தள்ளத்தகுந்ததுகள் என்று ஸித்தாந்தம்.

வைத்யநாத தீக்ஷிதர் என்ற தர்மசாஸ்திரகாரர் வ்யாக்யானம் ராமாயணத்திற்கு செய்திருக்கிறார். அவர் தன் மனம்போன படியும் காளிதாஸாதிகளையும் வைத்துக்கொண்டு மூலத்திற்கு விரோதமாய் செய்கிறார். காளிதாஸாதிகளும் மூலத்திற்கு விரோதமாய் போய் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் தங்கள் ஸாமர்த்தியத்தையே காட்டுகிறார்கள். அதுகள் ஒன்றும் ஸரியல்ல. பல ராமாயணங்களையும் பல தேசங்களிலும் சென்று பார்த்துவிட்டுத்தான் இதுதான் இக்கவி ஹ்ருதயம் என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் இதன்படி இதுவே ஸத்யம் என்றும் ஸித்தாந்தம். மேலும் பட்டணத்தில் தூஷணையோ நல்லதோ, ஒரு ராஜா வந்தால் அவனுக்கு உடனே வெளிவந்து விடும் என்பது சிலர் அபிப்ராயம். உடனே வராது என்பது ஸ்திரம். தவிர ராஜ ஸம்பந்தமானால் ராஜாவிடம் அவ்விஷயம் வர வெகு காலம் செல்லும். அதிலும் நேரிட வாராது என்பது

ஸ்திரம். காரணம், கெட்டவன் சிலகாலம் நல்லவன்போல் இருப்பான். நல்லவன் சிலகாலம் கெட்டவன்போலும் தோன்றலாம். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ரொம்ப காலம் ஆகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவுதான் ஸர்வஜனங்களும் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். பிறகுதான் பேசுவார்களே தவிர தோஷம், இல்லை என்று மற்றொருவர் தடுக்காமல் இருக்கும் காலம் வரும் பரியந்தம் ஒருக்காலும் லோகம் நல்லதையோ, கெட்டதையோ வெளிப் படுத்தாது என்பது ஸ்திரமாதலால் பதினாயிரவருஷம் கழித்தே ராமனுக்கு அபவாதம் உலகம் சொன்னது என்பது ஸ்திரம்.

உத்தரகாண்டம் 59-ம் ஸர்க்கத்தில் 40-ம் ச்லோகத்தில் அயோத்யாயாঃ பதீ ராமঃ தீர்க்கকালம் ভவிஷ்யதி। என்று அயோத்திக்கு பதியான ராமன் தீர்க்ககாலம் விளங்கப்போகிறார். என்பதற்கு எத்தனை வருஷம் என்றும் ஒரு கேள்வை? யுத்த காண்டம் 121-ம் ஸர்க்கம் 13-ம் ச்லோகம் தீர்க்ககாலோஷிதா வியம் ராவணாந்தঃ புரே ஸதீ என்று இங்கு ஸீதை ராவண அந்தப்புரத்தில் தீர்க்ககாலம் இருந்தாள் என்று இருக்க இங்கு மாஸக்கணக்கார்த்தமல்லவா. பலவர்ஷங்கள் என்று சொல்ல லாமா எப்படி? ஆதலால் ஸர்வ பதங்களையும் பின் பிரகரணத்தை ஒத்து கவி ஹ்ருதயத்தை அறியவேண்டும். இப்படி கவி ஸ்தா பிக்கிறார். அப்படியே புரா என்பதற்கு கால நிர்ணயம் எவ்வளவு. புரா என்றதற்கு நேற்று நடந்தது, மாஸக்கணக் குக்கு முந்தி நடந்தது, அனேக ஆயிரக்கணக்கான வருஷங் களுக்கு முந்தி நடந்தது, ஸர்வத்திற்கும் முந்தி நடந்தது, இவ்வளவுக்கும் பெயர். ஆதலால் பிரகரணத்தை பொறுத்து அர்த்தம், இங்கு வியாக்யானங்கள் மூலத்தை ஒத்தியில்லை யாதலாலேயே இவ்வளவும் காட்டப்பட்டது. இங்கு தீர்க்ககாலம் என்று இருப்பதால் இது இவ்விடத்தில் 11,000 என்று ஸ்பஷ்டம். பஹு வார்ஷிகம் என்பது, ஆயிரம்தான் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். அனேக ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்குத்தான் தீர்க்ககாலம் என்று ஸ்பஷ்டம். என்ன ஆதாரம் என்றால் அதே 59-ம் ஸர்க்கத்தில் 42-ம் ச்லோகத்தில் தச வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி தச வர்ஷ சதானி ச। ராமো ராஜ்யம் உபாஸித்வா ப்ரஹ்ம

ரொகம் ஶமிஷ்யதி॥ என்று பதினோராயிர வருஷங்கள் ராமன் ராஜ்
யத்தை பரிபாலனம் செய்துவிட்டு பிறகு புண்யலோகம் போகப்
போகிறார் என்று இருப்பதால் தீவஞகாலும் என்பதற்கு பதினொ
யிரக் கணக்கான வருஷங்கள் என்பதே ஸ்திரம். இவ்வளவையும்
அந்த அந்த இடத்தையும் முன்பின் ப்ரமாணங்களையும் மூலத்
திற்கு ஒரு இடத்திலும் விரோதமில்லாமல் குறிப்பிடவேண்டும்.
மேலும் உத்திர காண்டம் 82-ம் ஸர்க்கத்தில் 16-ம் ச்லோகத்தில்
ஶஞஶரவ ஙாஜ உரிதம் தஷிரு காலெ வ ஙாகூதம் என்று
வெகு நாளைக்கு முந்தி செய்த அந்த கிரந்தத்தை வால்மீகி ஆச்ர
மத்தில் சத்ருக்னன் ஸகலருடன் அப்பொழுது கேட்டார் என்று
இருக்கிறதை கவனிக்க ராமன் ராஜ்யம் அடைந்த உடன் செய்
யப்பட்டு இப்பொழுது பதினாயிர வருஷம் ஆகியும் இப்பொழுது
நடந்ததுபோல் தெரிகிறதென்றால் அதாவது ஶிரஙிவ்ரு ஜுத
உவெ்யதக வ்ரு தவக்ஷ சிவ உபிஜதம்। என்பதாலும் ஷ்ராவ
ஙாஜ்யஷ்ய ஙாஉஷ்ய வால்மீகி ஜஹஹவாஙு ஷஷிঃ। வகாஙு அரிதம்
கூத்ஜம் வி்ஷிது வஉ உாத வாஙு। என்று ராமன் ராஜ்யமடைந்த
பிறகு வால்மீகி ராமாயணத்தை செய்தார் என்பதாலும் ராஜ்யம்
அடைந்ததும் செய்யப்பட்டது என்பது ஸ்பஷ்டம். வஙா
கூதம்। என்பதால் பட்டாபிஷேகம் ஆனதும் கிரந்தம் செய்யப்
பட்டு பதினாயிர வருஷத்திற்கு மேல் ஆன எட்டாம் வயதில்
குசலவாளுக்குப் பூணல்போட்டு வால்மீகி ராமாயணத்தை அவர்
களுக்கு உபதேசித்து பக்கங்களில் உள்ள ஆச்ரமங்களில் கானம்
செய்யச் செய்து பிறகு 12-வது பிராயத்தில் ஸ்ரீராம ஸந்நிதானத்
தில் கானம் செய்யச் செய்தார் என்பதுதான் பிரத்யக்ஷம்.
இதிலிருந்தும் ராமன் ஸீதையுடன் பதினாயிரம் வருஷம் இருந்
தார் என்றும் ஸித்தார்த்தம். இதில் வஙாகூதம் பதினாயிர
வருஷத்திற்கு முந்தி செய்யப்பட்டதென்பதாக ஆகிறது 12
வருஷத்திற்கு முந்தினதை வஙாகூதம் என்பது பொருத்தம்
அல்ல என்றும் ஸ்பஷ்டம். இது கவிஹ்ருதயமும் அல்ல என்றும்
ஸ்பஷ்டம். உத்தர காண்டம் 67-ம் ஸர்க்கத்திலும் 14-ம்
ச்லோகத்தில் ஶஹஷ்வஷஜ ஸஹஷ்ராணிவா ஞயாஉாவ ஜெஹிநீம
ஸுஶதீவஜவ்ய காஞவ்ய ஙாஜாவஓாஉ யாஶ்வீக। என்று இதில்

தீவஷ காலுலு) என்பது இங்கு ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு என்றும் ஸ்திரமாகிறதால் இதுவே ஸ்திரம். இந்த பதம் பிரகரணத்தை ஒத்தது என்று காட்டப்பட்டது. ஆத்யந்தம் கிரந்தத்தை ஒவ்வொரு பிரமாணத்தையும் கவிவாக்யப்படி, பராமர்சித்ததில் கவியினுடைய அபிப்ராயம் பிரகரண பதங்களாலும் கிரந்தம் போய் இருக்கும் மார்க்கத்தால் நாரத வால்மீகி வாக்யமே முதல் பிரமாணமாதலால் அதாவது நாரதர் ஸம்க்ஷேபத்தில் பதினாயிரமும், ஒரு ஆயிரமுமான வருஷங்கள் ராமன் இருந்தார் என்று அதாவது ஸீதையுடன் இருந்தது பதினாயிரமென்றும் ஆயிரம் பிரிந்து இருந்தது என்றும் இப்படி பிரித்தே காட்டியதாலும் அதையே வால்மீகியும் அவர் வாக்யத்தில் ஸீதையுடன் பதினாயிர வருஷங்கள் ராமனும் ஸீதையும் ஸர்வஸௌக்யாதிகளையும் அனுபவித்து இருந்த பிறகு ஒரு நாள் ராமன் ஸீதையைப் பார்த்து நீ கர்ப்பவதியாய் இருக்கிறாய் உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டதாய் கவி சொன்னதாலும் அதன்படி ராமன் பதினாயிர வருஷம் ஸீதையுடன் பரமஸௌக்யத்தில் இருந்தார் என்றும் ஆயிரம் வருஷம்தான் ஸீதையைப் பிரிந்து இருந்தார் என்றும் ஸித்தாந்தம்..

---

48. வால்மீகிக்கு மதத்வேஷ பாவமே இல்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

ஸாக்ஷாத் வால்மீகி பகவான் அவருடைய வாக்கினால் இக்கிரந்தத்தில் ஒரு இடத்திலாவது சிவன் பெரிது, விஷ்ணு பெரிது என்றாவது குறிப்பிடவில்லை. தவிர வால்மீகி ராகவனை பரமசிவனுக்கு உபமானம் சொல்லுகிறார் என்பதையும் கவனிக்கலாம். பாலகாண்டத்தில் பரசுராமன் ராமனிடம் சொன்னபோது விஷ்ணு ஹுங்காரம் செய்தார். அதனால் அவர் கையில் இருந்த வில் தெறித்தது என்றும் மஹா தேவனும் ஸ்தப்தரானார் என்றும் குறிப்பிட பிறகு தேவர்கள் விஷ்ணுபலத்தில் அதிகம் என்று எண்ணினார்கள் என்றார். இது பரசுராமன் ராமனுக்கு சொன்னதை வால்மீகி சொன்னாரே தவிர வால்மீகி ஸ்வயம்

வாக்யம் இல்லையாதலால் இது அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததில்லை. (கதை நீடந்தது வாஸ்தவமே, இது ஒரு விதத்திலும் பிசகல்ல என்பது ஸத்யம்) ஸ்ரீராமஸ்தவராஜ ஸ்தோத்திரத்தில் பரம சிவன் உள்பட ராமனை எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள் என்று இருக்கிறது இதனால் ராமனுகிற விஷ்ணு பெரியவர் என்றால் வால்மீகி ராமனை அவதார முடிவுபரியந்தம் விஷ்ணு என்ற பிரயோகிக்காததால் இது பிரதானமாகாது. ஏனெனில் இவர் ஸர்வதேவதைகளையும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இருக்கிற தாய் கவி குறிப்பிட்டு இருப்பதால் ஸரியல்ல என்றும் ஸித்தாந் தம். மேலும் ஸனத் குமாரர் ராவணனுக்கு யுத்தி சொன்ன போது ஸர்வமும் நாராயணனிடம் இருந்து உண்டாயிருக்கிறது அவருடைய கோபத்தில் இருந்து பவன் உண்டானர் என்றார். இதனாலும் பிரயோசனமில்லை, ஏனெனில் இது வால்மீகி ஸ்வய வாக்யம் அல்ல. இது ஸனத்குமாரர் ராவணனுக்குச் சொன்னதை கவிசொன்னர். இதுவும் கவி அபிப்ராயம் அல்ல, கவி அபிப் பிராயத்திற்கு இதுகள் விரோதம், கவியான வால்மீகி அவர் வாக்கினல் வர்ணிக்கும் இடங்களில் காட்டும் அழகு என்றால் கராதி வதகட்டத்தில் கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு இருந்தபோது எப்படி இருந்தார் என்று வர்ணிக்கிறார் என்றால் பினகம் என்ற வில்லைப்பிடித்து இருக்கும் ருத்ரன்போல் விளங்கி ஞர் என்றார். மற்றொரு இடத்தில் ராமன் ஸர்வலோக ஸம்ஹா ரம் செய்கிறேன் என்றபோது திருபுரத்தை எரித்த பரமசிவன் சரீரம்போல் சரீரத்தை அடைந்து விளங்கினர் என்றார். அது களை கவனிக்க கொஞ்சமாவது மதத்வேஷம் கொண்டவரே அல்ல என்றும் ஸித்தாந்தம். மேலும் ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் ஸீதையுடனும் கோதாவரியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வந்து ஆச்ரமத்தில் விளங்கும்போது நந்திகேசனுடனும், பார்வதிதேவி யுடனும் கூடின பரமசிவம்போல் ராமன் விளங்கினர் என்றார். இதனால் கொஞ்சம்கூட கவிக்கு த்வேஷபாவம் இல்லை என்பது ஸத்யமே. இங்கு இப்படி இருக்கும்போது சிலர் மதத்வேஷத் தால் விஷ்ணுவுடன், பார்வதியுடன் கூடின பரமசிவம்போல் இருந்தார் ராமன் என்று மூந்தினகால் ச்லோகம் என்று

சொல்லி மஹாவித்வானை அப்பயதீக்ஷிதர் அவர்களே சொன்னார்கள். அது ஸர்வதா பொருத்தமுமில்லை. அவர் சிவ பூஜையில் ஈடுபட்டவராதலால் சொன்னாரே தவிர அப்படி ச்லோகமானால் அதுவும் தப்பு என்றும் ஸித்தாந்தம். தவிர தீக்ஷிதர் அவர்கள் வியங்கியாதி அர்த்தங்களால் ராமாயணம் சிவத்தைதான் சொல்லுகிறதென்று தன் புத்திகௌசித்தனத்தை காட்டி தனக்கு பரமசிவத்திடம் இருக்கும் பக்தியை காட்டி யிருக்கிறாரே தவிர அந்த அர்த்தங்களும் ஒரு விதத்திலும் பொருந்தவில்லை. ஆதலாலும், தவிர வால்மீகி லக்ஷ்மணனை ராகவனுக்கு தர்ஸனைகவும் இந்த இடத்தில் காட்டி வேலைக் காரனை நந்தியுடன் என்று குறிப்பிட்ட இடத்தில் தீக்ஷிதர் அவர்கள் விஷ்ணுவை பரமசிவனுக்கு வேலைக்காரனைப் பேசு கிறார். இக்கிரந்தத்தில் கவி ராமனை பரமசிவத்திற்கு ஸமானம் சொல்லியிருக்க, பிர்மமானது தேவர்களுக்கு தர்சனம் கொடுப் பதற்கு ஸகுணரூபமான விஷ்ணுவானார் என்றும் சொல்லி பிறகு அவர் ராமனானார் என்று இருக்க அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை எப்படி வேலைக்காரனைச் சொன்னார். பரமசிவன் ராமஸ்தவராஜ ஸ்தோத்திரத்தில் கைகளை சேர்த்து நமஸ்கரித் துக்கொண்டு இருக்கும் ராமனை இவரும் அஞ்சலிபந்தம் செய்து ராமனை ஸ்துதித்ததாய் இருக்கிறதே. எப்படி பொருந் தும்? தவிர கடைசியில் வைகுண்டாரோஹண ஸர்க்கத்தில், ராமன் விஷ்ணுவாகி பிர்மமானார் என்று இருக்க அப்படி உள்ள விஷ்ணுவை எப்படி வேலைக்காரனைச் சொல்லமுடியும்? ஆத லால் இதுவும் ஸரியல்ல என்று ஸித்தாந்தம். தீக்ஷிதர் அவர்கள் மஹான்தான் அதில் ஆக்ஷேபனை இல்லை அனுவச்யமான காரியம் இந்த ராமாயணம் சிவனைத்தான் ஸ்துதிக்கிறது என்றது. அது பொருந்தவில்லை என்ற மட்டில்தான் குறிப்பிட்டோம். அப்படி கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யாதாவும், ராமன் அகஸ்தியாச்ரமமடைய ஸர்வ தேவர்களுக்கும் பீடம் சொல்லப்பட்டு இருக்க சிவனுக் காவது ருத்ரனுக்காவது பீடம் அங்கு சொல்லவில்லை, இப்படி இல்லாதபொழுது ஏன் இல்லை என்று இவர் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டு காரணம் சிவன் பூஜைக்கு அர்ஹனல்லன்

அதனால் இல்லை என்கிறார் உடனே மற்றொரு வ்யாக்யாதா அக்னி என்பது பரமசிவ ஸ்வரூபீ. அக்னிஸ்தானம் என்பது பரமசிவன் என்கிறார், இதுகள் சண்டையைத் தவிற வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஸர்வம் தெரிந்து கிரந்தத்தை வர்ணிக்கும் கவி சொல்லாதபோது 'இந்தவிசாரணையே தப்பு என்று ஸித்தாந்தம். அங்கு இல்லை, கவி சொல்லவில்லை. இல்லாதபோது ஏன் இல்லை என்று இவர் கேட்கவேண்டும்? கவியைக் கேட்டால் அவர் கண்ணுக்கு தெரிந்தபடி சொல்லுகிறவராதலால் அங்கு இல்லை அதனால் சொல்லவில்லை என்பார். ஆனால், கவி இப்படி வாயில் வந்தபடி சொல்லமாட்டார். ஏனெனில் வால்மீகி பிந்தி ராமன் அச்வமேதம் செய்தபோது பரமசிவனை பூஜித்துவிட்டு பரமசிவ ஸம்பந்தமான அச்வமேத யாகத்தை செய்தார் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறவர் அங்கு கண்டார், சொன்னார். இங்கு இல்லை, சொல்ல இல்லை என்பதுதான் ஸித்தார்த்தம். ஆதலால் இங்கு கோவிந்த ராஜீயம் சொன்னதும் உசிதம் அல்ல இவருக்கும் மதத்வேஷமே. இவர் வெகு இடத்தில் இப்படி மதத்வேஷத்தை காட்டி இருக்கிறார். இவர் எழுதியிருப்பதில் இவருக்கு விஷ்ணு விடம் இருக்கும் பக்தி வெளியாகிறதே தவிற அதுவும் கவிஹ்ருதயம் அல்ல என்பதும் பிரத்யக்ஷம். திலகம், கோவிந்த ராஜீயம் சொன்ன இடங்களிலெல்லாம் அது களையுக்தியால் கண்டித்துக் கொண்டே வருவார். இதுவும் ரஸமல்ல ஏனெனில் இவர் அக்னி ஸ்தானம் என்பதற்கு பரமசிவம் என்று சொல்வது ஒரு விதத் திலும் பொருத்தமல்ல. ஏனெனில் கவி வால்மீகிக்கு அக்னி என்று இரண்டு எழுத்தில் சொன்னவருக்கும் பவன் என்று இரண்டு எழுத்தில் ஸமஸ்கிருதத்தில் சொல்லத் தெரியவில்லையா பிர்ம்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் மத்தியில் அக்னி என்பது அது பரமசிவனுக்குத்தான் என்பது பொருத்தமே. இருந்தாலும் இது கஷ்டப்பட்டு செய்யும் மார்க்கமாய் இருக்கிறது. இப்படி கஷ்டப்பட்டு செய்யும் கவிப்ரயோகமே கிடையாதாதலால் அக்னி என்பது அக்னிக்குத்தான் என்றும் ஸித்தாந்தம் பவனுக்கு ஸ்தானம் என்று ஒரு அச்சுப் புஸ்தகத்தில் நாம் நேரிடக் கண்டோம். ஆனால் அதில் வருஷம் இன்ன ஊர் இன்ன அச்சாபீசில் அடித்த

தென்பதை கண்டுபிடிக்க முதல் பத்துப்பக்க பரியந்தமும் கடைசிப் பக்கமும் இல்லாமல் ரொம்ப நாள் பட்ட அச்சாயும் ஒரே மூல புஸ்தகமாயும் உள்ளதில் கண்டதால் எப்பொழுது வருஷாதிகள் தெரியவில்லையோ அதைக்கொண்டு பிரமாணம் சொல்லக்கூடாது என்று நாம் சொல்லவில்லை. ஆதலால் கிரந்தம் ஆத்யந்தம் கவனிக்கும்போது கவிக்கு சிவ விஷ்ணு த்வேஷமே இல்லாமல் இருப்பதாய் எங்கும் தெரிவதால் சிவன் பெரிது விஷ்ணு பெரிது என்றும் பேசாமல் கவி இரண்டையும் ஸமமாய் இக்கிரந்தத்தில் கொண்டுபோய் இருப்பதால் த்வேஷ பாவத்தில் இக்கிரந்தத்தை சொல்வது உசிதமல்ல என்றும், ராமன் விபூதி அல்லது நாமம் போட்டுக்கொண்டு இருந்தாரா என்றால் இக்கவி ஒன்றையுமே குறிக்கவில்லையே மேலும் இதில் ராமேச்வரத்தையும் சொல்லவில்லை ஸ்ரீரங்கத்தையும் சொல்லவில்லை. இப்படி ஒரு விவஹாரத்திற்கும் இடம் கொடுக்காத இவர் கிரந்தத்தில் த்வேஷ பாவத்தை காட்டினால் மஹா பாபம் என்றும் கவிக்கு ஒரு விதத்திலும் த்வேஷ பாவம் கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம். வால்மீகி இக்கிரந்தத்தில் விஷ்ணுவையும் அஜம், அவ்யக்த ரூபிணம் । என்றும் சிவனையும் அஜம் அவ்யக்த ரூபிணம் । என்றும் இப்படி வர்ணித்து இருக்க எவ்விதத்தில் த்வேஷம் சொல்லமுடியும்? ஆதலால் வால்மீகிக்கு மதத்வேஷ பாவமே கிடையாதென்றும் ஸித்தாந்தம்.

---

49. பலச்ருதி.

ஸ்ரீமத் ராமாயணமானது பக்தர்கள் இஷ்டத்தை பூர்த்தி செய்விக்கிறதென்றும் ஸர்வமங்களத்வதையும் அளிக்கக்கூடியதென்றும் ஸ்ரீராகவன் ஆச்ரிதனை ஸம்ரக்ஷிக்கும் பிரத்யக்ஷ தெய்வம் என்றும் இக்கிரந்தத்தையும் இக்கிரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதையும் அனுபவித்தால்தான் தெரியும் என்றும் இதை வாசிப்பதால் பட்டாபிஷேகத்திற்குள் பிரத்யக்ஷத்தில் மழையைக் காணலாம் என்றும் ஒன்பது நாளிலும் மழையைக்காட்டலாம் என்றும் ஸம்வத்ஸரத்தில் புத்ராதிகளை யடையலாம் என்றும் இது அனுபவித்தவனுக்குத்தான் தெரியும் என்றும் இது தர்மம்

அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இதுகளையும் கொடுக்கிறது என்பதும் பிரத்யக்ஷம் என்றும் இக்கிரந்தத்தின் பிரமாணம். இக்கிரந்தம் உத்தம கீர்த்தியை அபேக்ஷிப்பவனுக்கு, கொடுக்கிறது, பணத்தை அபேக்ஷிப்பவனுக்கு அதையும் கொடுக்கிறது. நித்ய வஸ்துவாய் இருப்பது. அழிவில்லாதது, இக்கிரந்தத்தை பாராயணம் செய்யச்செய்ய அந்த பகவான் அந்த பக்தனை காப்பாற்றுவதில் பரம தீவ்ரமாய் இருக்கிறார் என்பதும் பிரத்யக்ஷபிரமாணமே. பகவான் பக்தனை, இக்கிரந்ததத்தை பாராயணம் செய்வதால் சத்ருவிடத்தில் இருந்து காப்பாற்றுகிறார். இந்த கிரந்த பாராயணமானது பிதிர் தேவதைகளுக்கும் திருப்தியையளிக்கிறது. அவர்கள் அனுக்ரஹத்தை யடையும்படி செய்து அவர்களுக்கும் உத்தம கதியை அளிக்கிறது. இந்த ஸ்ரீராம நாமமானது ஜந்மாவை புனிதமாக்கிறது. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் முழுமையும் காயத்ரீ ஸ்வரூபமாதலால் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை எழுதுவதாலும், படிப்பதாலும் ஸர்வ பாப பரிஹாரமும் ஆகிறது. தன் பக்தனை பகவான் பரமமங்களத்தில் இருக்கச் செய்கிறார். ஸர்வாபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கிறார். ஸ்ரீராகவன் தீர்க்காலம் பூலோகத்தில் ஸர்வ மங்களத்துடன் விளங்கியதுபோல் தனது பக்தனையும் ஸர்வ மங்களத்துடன் விளங்கும்படி செய்கிறார். ஸ்ரீராமனை பார்க்க பாக்க இன்னும் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணம் உண்டாவதுபோல் ஸ்ரீமத் ராமாயணமும் இன்னும் அதை பார்க்கவேண்டும், பாராயணம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசையை மேல் மேலும் கொடுக்கக் கூடியது. அதற்கு அதுவே ஸமமானது. ஆதலால் ஸகல பக்த கோடிகளும் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தை பாராயணம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ ஸீதா ராமானுக்ரஹத்தால் பூர்ண மங்களத்துடன் விளங்கவேண்டுமென்று பகவானை பிரார்த்திக்கிறோம்.

𑌮𑌂𑌗𑌳𑌂 𑌕𑍋𑌸𑌲𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌮𑌹𑌨𑍀𑌯 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌬𑍍𑌧𑌯𑍇 ।
𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍂𑌜𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌭𑍌𑌮𑌾𑌯 𑌮𑌂𑌗𑌳𑌂

𑌮𑌂𑌗𑌳𑌂

மஹாஜனங்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம்.

மஹாஜனங்களே !

நமது ஆப்தர்களான ஸ்னேஹிதர்களுக்கு ஓர் விக்ஞாபனம்:—ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீவால்மீகி பகவானால் பண்ணப்பட்டு 12-வது வயது குழந்தைகளான குசலவர்களால் ஸ்ரீராம ஸன்னிதானத்தில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் மூலத்திற்கு விரோதமாய் சிலர் வியாக்யானம் செய்து இருப்பதாலும் பண்டிதர்களும், மற்றவர்களும் ப்ரவசனகாலத்திலும் கண்டபடி அர்த்தம் சொல்லுவதாலும் அந்த விரோத பாகங்களை வர்ஜித்து ஸத்யம் இன்னது என்பதை ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் அறிந்து அவரால் உலகில் ப்ரகடனம் செய்யும்படி ஆக்ஞையாதலால் அதன்படி க்ரந்தமூலம் பரவச்செய்ய எண்ணின காலம், அது பரப்பிர்மத்தின் சரித்திரமாதலால் உலகத்தை பாவனம் செய்யும் பக்தர்கள் இஷ்டத்தை பூர்த்தி செய்யும், பாபபரிஹாரம் செய்யும் என்று சில பக்தர்களுக்கு பகவான் மனதில் படும்படி செய்து, இக்கிரந்தம் புஸ்தக ரூபமாய் வெளிவருவதற்காக சில பக்தர்களை காட்டிக்கொடுக்க அவர்கள் இதற்காக பிரயத்தனம் செய்து முன்பணமாக ரூபாய்கள் ஐநூராயும், ஆயிரமாயிரமாயும், நூற்றுக்கணக்காயும் கொடுத்து இக்கிரந்தத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின உ. வே. P. ஸ்ரீநிவாசய்யங்கார் அவர்கள், ரிடையர்ட் டிப்டி சூப்ரண்டெட் ஆப் போலீஸ், திருச்சி, மகா-ா-ா-ஸ்ரீ விச்வநாதய்யர் அவர்கள் Cashier, K. H. School, தஞ்சை, மகா-ா-ா-ஸ்ரீ P. S. ஸுந்தரமய்யர் அவர்கள், District Engineer, விழுப்புறம், சிவனாண்டார் கோவில் பண்ணை, மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ராமய்யர் அவர்கள், தஞ்சை ரயில்வே டாக்டர், மகா-ா-ா-ஸ்ரீ கணேசய்யர் அவர்களான ஸகலர்களுக்கும் மற்றும் இக்காரியத்திற்கு அனுகூல பரர்களான ஸகலர்களுக்கும் நமது மனமார்ந்த வந்தனத்தை செலுத்துகிறோம். ஸ்ரீராகவன் அவ்விரது காரியத்தை எந்த பக்தர்கள் மூலம் முடித்துக்கொண்டாரோ, அந்த பக்தர்களுக்கு ஸர்வாபீஷ்டத்

தையும் மேன்மேலும் அனுக்கிரஹம் செய்து மேலும் அவர்களுக்கு மங்களத்தை கொடுக்கும்படியும் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இக்கிரந்தத்தை எவ்வளவோ இதர வேலைகள் இருந்தும் புராணங்களில் அதிகமான ப்ரேமைகள் கலி மஹிமையில் சற்று குறையும் இக்காலத்தில் இந்த புஸ்தகத்தை அச்சிட்டுக் கொடுப்போம் என்று எண்ணி, அச்சிட்டுக்கொடுத்த ஸ்ரீ நிலயம் பிரஸ் & திருச்சி யுனைடெட் பிரிண்டெர்ஸ் லிமிடெட் அவர்களுக்கு, நமது மனமார்ந்த வந்தனத்தை செலுத்துகிறோம்.

இப்படிக்கு,

சிறுகுடி அத்யந்த ராமபக்த, பண்டித
பிர்ம்மஸ்ரீ சாம்பசிவசாஸ்திரிகள் அவர்கள், குமாரர் அத்யந்த
ராமபக்த, ப்ரதிவாதி பயங்கர, பண்டித, ஸ்ரீராமகதாமிர்தவர்ஷக,
ஸ்ரீராமாயண விமர்சகாசார்ய, ஸ்ரீவால்மீகி முநிஹ்ருதய
தத்வ ஸாரப்ரகாசக, ஸ்ரீராமாயண சிரோமணி
ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண ப்ரவசன
சக்ரவர்த்தி பிர்ம்மஸ்ரீ ராமாயணம்,
ஸீதாராம சாஸ்திரிகள்.

பிழைதிருத்தம்.

Page.		பிழை.	திருத்தம்.
IV		ஸ்ராஉவணம்	ஸ்ராத்வணம்
X	10-ம் வரி	Secretaries	secretories
,,	23-ம் ,,	Sole-cnnobling	soul ennobling
XI	32-ம் ,,	him and	him an
XII	24-ம் ,,	Kandas in worthy	Kandas is worthy
,,	25-ம் ,,	to successful	to the successful
XIV	17-ம் ,,	naration	narration
,,	23-ம் ,,	contect	contact
XXIV	18-ம் ,,	Mylopore	Mylapore
XXVI	13-ம் ,,	வீதா	ஸ்ரீவீதா
,,	19-ம் ,,	ஸ்ரீ வாஞ்கி	தீ வாஞ்கி ஸ்ரீ
XXX	16-ம் ,,	வாவொ	விரவொ
XXXI	14-ம் ,,	விஞ்ஞீ	விஞ்ஞி
,,	15-ம் ,,	ஓஜட்வா ஓஜட்வா	ஓஜஷ்வா ஓஜஷ்வா
,,	14-ம் ,,	ஸ்ரு க்ஷாராமாயாம்	ஸ்ரு க்ஷாபக்ஷா ராஉமாயாம்
XXXII	26-ம் ,,	வாக்யத்தின்	வாக்யத்தில்
XXLIII	11-ம் ,,	Conclutions	conclusions
XXLV	7-ம் ,,	care to	cared to
,,	15-ம் ,,	Life mission	Life's mission
,,	26-ம் ,,	distripute	distribute
XLVII	5-ம் ,,	orthodox tipe	orthodox type
,,	10-ம் ,,	relavanb	relevant
XXVIII	3-ம் ,,	Knoty problems	Knotty problems
,,	12-ம் ,,	so eloquent	so eloquent
,,	13-ம் ,,	depthless mein	deplthleso main
LIII	11-ம் ,,	charecter	character

Page.		பிழை.	திருத்தம்.
LIV	15-ம் வரி	meterials	materials
LIX	14-ம் ,,	to assumpled	to assumbled
LXVI	10-ம் ,,	death in the	death is the
,,	15-ம் ,,	an incor- nation	incarnation
,,	22-ம் ,,	discrebed	described
LXVIII	,,	நவரஸ்த்ரீ	நவரஸ்த்ரிவ
,,	11-ம் ,,	as giving stayed	as having studied
,,	5-ம் ,,	comboined	combined
,,	6-ம் ,,	infinate	infinite
,,	25-ம் ,,	and his fluent	and his is fluent
LXXII	16-ம் ,,	உதஸ்கா	உதஸ்கவா
,,	15-ம், 18-ம் வரி	relise	realise

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	4	வாஸஹஸ்த	வாமஹஸ்த
7	21	தபஸாநதி	தமஸாநதி
9	31	சோகத்தைப்பற்றி	சோகத்தைப்பற்றி
9	9	யாதரென்றும்	யாதொன்றும்
10	13	[illegible]	[illegible]
10	17	கிரந்தாரம்பந்தில்	கிரந்தாரம்பத்தில்
12	2	ராவணனீ	ராவணனை
12	3	நாராயணஉதி	நாராயணஸ்துதி
12	4	வளமுஸ்த வயம்	வளமுஸ்த்ரவயம்
12	14	என்றபத்திற்கு	என்ற பதத்திற்கு
12	15	ராவணனீ	ராவணனை
12	25	கடைசிபிலும்	கடைசியிலும்
13	24	பிர்மமாவும் என்றே	பிர்ம்மாவும் கதை•என்றே
14	28	நித்யஉஸ்ரோதவ்யம்	நித்யம்ஸ்ரோதவ்யம்
18	9	கடருபடாதது	கட்டுப்படாதது
19	22	ஆரண்யகாண்டம்	அயோத்தியா காண்டம்
20	16	ஜமநேயம்	ஜமதநாயம்
21	31	அர்ச்சிய	அர்க்கிய
22	24	கேடடார்	கேட்டார்
24	30	ஸநாதஃ	ஸநாதநஃ
25	15	சகிலியில்	சிபிலியில்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
30	5	ராவணாதி ராஷஸர்	ராவணாதி ராக்ஷஸர்
32	21	சகிலி	சயிலி
32	24	,,	,,
35	10	ச்லோகங்கன்	ச்லோகங்கள்
44	30	உாவஶிஷ்டாயஉம் வாயஸஸ்ர்	உாவஶிஷ்டாயஉம் உளவா த்ர யஉகாரணாக வ்ரு உள ஆவ ஶிஷ்டாயஉம் வாயஸஸ்ர்
48	15	ஸாக்ஷர்ஷீணோ:	ஸாக்ஷர்ஷிணோ:
48	20	மூன்றுவது	மூன்றுவ்தாக
48	31	ஸயஉம்	ஸயஉம்
52	7	வராதாதலால்	வராதாதலால்
53	16	வ்ராஸுஶ்பவ	வ்ரஸுஶ்தபவ
54	1	யாரயிஷ்ர்தி	யாரயிஷ்ர்தி
56	25	லோத்தில்	லோகத்தில்
59	7	ஐமதஃஸ்ராக	ஐமதஸ்ராக
67	17	இடத்திலுமில்லாலும்	இடத்திலுமில்லாமலும்
71	17	யக்ஷஸர்நர்யாம்	யக்ஷஸர்கநர்யாம்
74	11	ஸநஶ்பிஷ்ராஸ	ஸநஶ்பிஷ்ராஸர்
77	13	ஸஸ்ராவஸைநி	ஸஸ்ராவஸைநி
78	7	கேடடவை	கேட்வை
78	32	ஞுஸாஉவரஜோதி நாவா	ஞுஸாஉவ ராஜாதிநஸோவா
86	4	ஶிரஸ்ஸத	ஶிரஸ்ர்த
88	17	விவணஉவஉநா	விவணஉநவஉநா
97	20	இவன்	இவள்
104	22	உஉயொ	உஉஉயா
105	16	வாயஉவ:	வாயிஉவ:
107	5	வரஉதி த:	வர உதி த:
109	18	க்ரியாம்ஹ்ரதி	கியாம்வ்ரதி
110	10	ரரஜாக்கள்	ரர்ஜாக்கள்
111	1	ராக்ஷஸெஸ:	ராக்ஷஸெஸ:
111	11	தவஜ॥ தவஸு	தவஜா தவஸர்
111	16	வக்ஷா	உக்ஷா
111	18	வஷெ	வஷெஉ
112	30	ஸவஉம்ஹீ	ஸவஉம்ஹீம்
124	12	ஸம்வாத:	ஸம்வாஉ:

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
130	9	வஶாபொஶொஹெ	வஶாஶொாஹெ
133	8	ஶாக்ஷவீ_நா	ஶாக்ஷவீ_நாം
142	9	ஹொகாரொ	ஹொக்ாரொ
142	23	அஹாரா	ஐகாரா
143	4	உவாக்ஷிரா	உவாக்ஷிராஃ
143	8	ஷ்ராஹீதி	ஷ்ராஹீதி
146	15	விஹ்ரஉ	விக்ரஉ
150	9	நாவவதி	நாவஉதி
150	26	வ்ரவீஷிதாம்	வ்ரவீஷிதாம்
151	10	வால்மீகம்	வால்மீகிய
152	31	அப்பாவின்	அம்மாவின்
166	8	ஶாஜ்யாய	ஶாஜ்ராய
167	27	உாஷெஉெ	உாஷெஉெ
168	11	உஷீ	உஷீம்
176	25	ஷவஶ	ஷாவஶ
178	25	ஷீக்ரதெ	ஷ்ரீக்ரதெ
179	3	வ்ரவ	வ்ராவ
179	26	ஶംவவം	ஶாவவம்
183	27	வயாய	வயாய
187	13	ஶளஶீ	ஷளஶீ
187	2	ஆஶ்ரஹதள	ஆஂஉஹதள
187	24	யயாஞகஷ்ய	யயாஞகஷ்ய
191	31	விதாஹ	விதாஉஹ
198	17	உஂக்வா	உஂக்கா
199	16	காஞநீ	காஂயநீ
199	24	ஶ்ரியம்	ஶ்ரியம்
208	26	விடுமா என்றால்	விடும் என்றால்
213	16	ஹ்ராதரக்ஷவஉஂ	ஹ்ராதரக்ஷஉஂ
219	27	ஹாவஜ்ஞாக	ஹாவஜ்ஞாநு
220	6	ஷீதா	ஷிதா
230	3	மஹாராக்ஷணை	மகராக்ஷணை
230	12	நிக்ரதஉவ	நிக்ரதீஉவ
240	0	மாத்தையும்	மாத்தையும்
242	1	ஐஷ்வஹ்ரோ	ஐஷ்வஹ்ரோ
243	23	உபஶ்யாஉாஷ	உபஶ்யாஉாஷ

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
252	20	ஸாயமே	ஸம்யமே
257	15	பிசகொன்று	பிசகென்று
259	19	ஹிருஷ்டி	ஹ்ருஷ்டி
,,	25	வஷித்ராதம்	வஷிஷ்டாதம்
263	6	தேரியா	தெரியா
270	5	பதிங்து	பதுங்கி
,,	28	வக்ஷ்மண	லக்ஷ்மண
272	2	நமஸ்வம்ஹம்	நமஸ்தஸ்வம்ஹம்
281	11	பாபிஷ்டனை	பலிஷ்டனை
283	4	அடையாததலாலும்	அடைவதாலும்
284	11	தான உடைய	தானதாக உடைய
285	8	மஹபலிஷ்டர்	மஹாபலிஷ்டர்
,,	10	யோசனை என்று	யோசனமில்லையென்று
,,	11	முள்ளவிஷ்ணு	முள்ளவன் விஷ்ணு
293	25	ஔஷாதிகள்	ஔஷதங்கள்
300	7	சாப்பிடுகிறார்கள்	சாப்பிடுகிறாள்
303	31	ராவணஸம்ஸ்த்தம்	ராவணஸம்ஸ்த்தம்
327	4	பூஜாஜஞ்ஜலி	பஜாஞ்ஜலி
329	20	ஸம்ஷஷ்ட	ஸம்ஷ்டு
332	29	வாலியைக் கேட்ட	வாலியைக் கொல்லக்கேட்ட
335	25	பிதா தகப்பனுக்கு	பிதா பிள்ளைக்கு
358	22	வத	வத்ஸ
359	5	வாஜாஹ்ருத	வாஜாவஹ்ருத
384	32	மனுஷ்ய	மனுஷ்யன்
397	26	ப்ரதஸ்ருஷ	ப்ரதஸ்ருவ